

Giới thiệu Tim Đập Trên Đầu Lưỡi

Truyện Tim Đập Trên Đầu Lưỡi của tác giả Tiêu Đường Đông Qua thuộc thể loại hiện đại sủng. Đây là câu chuyện của một nam thần cao ngạo đấu với thanh mai trúc mã phúc hắc, mang theo nữ chính xưng bá (bút pháp khoa trương) ở giới âm thực.

Nam chính là đầu bếp thiên tài, nhưng mất mùi, vì vậy trừ thị giác ra, thì những giác quan khác lại vượt qua người thường. Cho nên anh có vị giác hoàn mỹ và có thể thông qua giọng nói và hô hấp của người khác mà đoán được thái độ, tình cảm, năng lực. So với người hoàn chỉnh, anh dễ dàng thấy được sự thật hơn, kể cả tâm của những người xung quanh.

Mời các bạn cùng đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Giới thiệu

Nam chính và nữ chính có ba quan điểm khác nhau --

Dùng com:

Nữ chính: Lấp đầy bụng!

Nam chính: Có chừng mực!

Cảm nhận về đối phương:

Nữ chính: Biến thái!

Nam chính: Quá đàn độn!

Có thể nói yêu đương với đối phương không?

Nữ chính: Ai? Ai ở cùng một chỗ với người biến thái chứ!

Nam chính: Đàn độn như vậy, cũng chỉ có tôi mới có thể tiếp nhận.

Đây là câu chuyện của một nam thần cao ngạo đấu với thanh mai trúc mã phúc hắc, mang theo nữ chính xưng bá (bút pháp khoa trương) ở giới âm thực. Nam chính là đầu bếp thiên tài, nhưng mất mùi, vì vậy trừ thị giác ra, thì những giác quan khác lại vượt qua người thường. Cho nên anh có vị giác hoàn mỹ và có thể thông qua giọng nói và hô hấp của người khác mà đoán được thái độ, tình cảm, năng lực. So với người hoàn chỉnh, anh dễ dàng thấy được sự thật hơn, kể cả tâm của những người xung quanh.

Rating:

- Nam chính không hoàn mỹ, bị mù mất. Ai muốn tìm truyện nam chính hoàn mỹ thì mời nhấn “Back”.

- Ai muốn đọc truyện nam chính là tổng giám đốc bá đạo yêu nghiệt thì mời nhấn “Back”.

- Ai muốn tìm thể loại thanh mai trúc mã, nam chính sủng nữ chính thì hoan nghênh nhảy hố

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 2: Chương 1: Nụ hôn trên đầu lưỡi

Có một số việc Lâm Khả Tụng đập nát đầu mình cũng không tin nó sẽ xảy ra.

Chẳng hạn như nước sông Trường Giang Hoàng Hà chảy ngược, sao chổi Halley đụng Trái Đất.

Nhưng những thứ này cũng không sánh nổi Giang Thiên Phàm trước mắt.

Khoảnh khắc môi anh đụng vào môi Lâm Khả Tụng, cô cảm thấy mình như hồng tâm bị đạn bắn trúng, lao đảo lui về phía sau, cố gắng nắm chặt thứ cô có thể nắm, bên tai vang lên tiếng ầm ầm, giống như cả thế giới bị đảo lộn.

Đầu lưỡi của anh cạy môi cô, phá vỡ định luật vô dục vô cầu, khuấy nhiễu toàn bộ mọi thứ của cô, điên cuồng mà thiêu đốt trong hỗn loạn.

Lực độ như vậy làm cho Lâm Khả Tụng không chịu nổi, cho đến khi chân cô nhũn ra như sắp ngã xuống, cánh tay của đối phương mới nhẹ nhàng đỡ cô, dùng sức ép cô vào người anh, cái gáy cô bị giữ chặt, xương sọ đau đớn giống như bị tay đối phương bóp nát.

Anh hung hăng càn quấy môi cô như muốn đoạt đi hô hấp của cô, lướt dọc theo răng của cô, đột nhiên mạnh mẽ tấn công.

Máu trên người cô cũng vọt tới đầu lưỡi của anh.

Khi anh càn môi cô rồi buông ra, Lâm Khả Tụng tròn to hai mắt nhìn anh.

Về mặt Giang Thiên Phàm chưa từng thay đổi, anh chỉ giọng điệu trước sau như một nói: “Thu dọn nơi này sạch sẽ.”

Lâm Khả Tụng cố gắng tìm một chút manh mối từ cặp mắt đen láy của anh, chỉ tiếc cho tới bây giờ mắt của Giang Thiên Phàm không phải là cửa sổ tâm hồn. Chúng chỉ là vật trang trí cho đẹp mà thôi. Ngũ quan đẹp như điêu khắc của anh chẳng lộ ra tâm tình gì.

Lúc anh nói chuyện, đầu lưỡi vẫn như ẩn như hiện, đó là để đùa chọc người ta phát điên.

Cho đến khi Giang Thiên Phàm bước chân, tránh đi tất cả “chướng ngại vật”, bước chân ra khỏi phòng bếp, Lâm Khả Tụng mới cúi đầu xuống.

Trúng gà vỡ vụn đầy đất.

Các loại gia vị khác nhau vung vãi.

Trong không khí tràn ngập các loại mùi, hòa cùng một chỗ, khiến cho Lâm Khả Tụng càng thêm đau đầu chóng mặt.

Mấy phút sau, đầu óc cô mới thanh tỉnh lại, cắn răng nghiêng lợi nói với không khí: “Cái gì mà “thu dọn nơi này sạch sẽ” chứ?”

Vừa rồi anh ta mới làm cái gì?

Đây là phương pháp làm cho người ta phát điên của anh ta mới phát minh sao?

Cái tên biến thái này! Đại biến thái!

Lâm Khả Tụng ngồi chồm hổm trên mặt đất, dùng sức cào đầu mình thành ổ gà.

Mà tất cả cái này bắt đầu vào nửa năm trước.

Đó là một buổi tối nồng nặc mùi tôm hùm chua cay.

Lâm Khả Tụng ngồi đối diện Tống Ý Nhiên.

Ánh đèn hoàng hôn khiến cho đuôi mày ngay khóe mắt của Tống Ý Nhiên càng thêm mờ nhạt.

“Anh có một tin tức cực sốc muốn nói cho em.”

Tống Ý Nhiên không tim không phổi cười, dung mạo của anh ta làm cho bầu không khí sôi trào, mấy cô gái xung quanh không hẹn mà đều quay lại nhìn.

Lâm Khả Tụng cũng học theo điệu cười không tim không phổi của anh ta, đeo găng tay vào bóc vỏ tôm hùm.

“Thế nào? Nhà anh cuối cùng cũng phá sản rồi à? Sau này anh không có tiền mời em ăn tôm hùm nữa à? Có nơi ngủ không? Nếu không có thì em cho anh mượn nhà vệ sinh của gia đình em.”

“Nhà vệ sinh nhà em nhỏ như thế, đến bồn tắm cũng chẳng có, cặp chân dài của anh sao đuổi thẳng được. Hơn nữa người đẹp muốn ngủ với anh nhiều đến nỗi cả laptop của em cũng không chứa nổi thì sao có thể không có chỗ ngủ được?”

Khóe miệng Lâm Khả Tụng giật giật, cô chờ nghe xem tin tức của anh ta có thể shock đến cỡ nào. Những năm này, tin shock nhất của anh ta cũng chỉ là anh ta bỏ hoa hậu giảng đường, mà hoa khôi của trường lại tát cho anh ta mấy cái.

“Anh muốn đi Newyork du học.”

Ngón tay Lâm Khả Tụng cứng đờ, tôm hùm đã chấm nước sốt văng ra ngoài, người nào đó đối diện chưa kịp chuẩn bị thì đã dính vào mặt.

Tổng Ý Nhiên nhắm mắt lại, dường như anh đã sớm đoán được kết quả, ngón tay gõ trên mặt bàn một cái.

Động tác kia đầy vẻ mất kiên nhẫn.

Lâm Khả Tụng nhanh như chớp rút khăn giấy trong túi xách ấn lên mặt anh ta, tránh để nước canh nhỏ xuống áo sơ mi của anh ta.

Bởi vì khoảng cách quá gần nên dung mạo của tên anh ta rõ ràng hơn, đôi mắt hoa đào thấp thoáng ý cười, khiến tim trong lồng ngực đập loạn xạ.

Theo đạo lý gương mặt này mình đã nhìn nhiều năm như vậy, gần như vậy, sao vẫn không bình tĩnh?

Từ trường cấp hai đến trường cấp ba rồi lên đại học, Tổng Ý Nhiên vẫn luôn giữ vững ghế hotboy, tùy tiện đi dạo một vòng cũng có thể nhận được mấy bức thư làm quen.

Có điều tên này còn có gia cảnh rất tốt, ngày nào cũng kiếm cách đốt tiền, nếu không thì đã sớm thành công trở thành nam thần mới của showbiz rồi.

Lúc này, nam thần đang cười đến là yêu nghiệt, giọng tay lên: “Ông chủ! Thêm hai phần tôm hùm chua cay! Một phần sò xào cay! Một phần cá quế thối! Một phần ốc đồng kho! À, còn cả chim cút bọc giấy nữa!”

Lâm Khả Tụng tròn to hai mắt nhìn anh ta: “Này! Tổng Ý Nhiên! Đây là bữa cơm cuối cùng sao? Anh muốn cho em ăn bẻ bụng luôn à?”

“Đúng rồi đấy.” Anh ta làm ra vẻ đương nhiên, hơi nghiêng người về phía trước, dựa sát vào Lâm Khả Tụng: “Hay là... em cứ đi theo anh nhĩ?”

Tựa như có màng mỏng xẹt qua tim, máu của cô dường như muốn trào ra từ kẽ hở kia. Nhưng cô vẫn kiềm chế được tâm tình của mình hoàn toàn.

“Đi New York à? Em đi New York bán tôm hùm chua cay à? Đừng có đùa! Em ngậm đắng nuốt cay bị anh sai khiến đã lâu như vậy, cuối cùng lại rơi vào kết cục ăn no vỡ bụng à?” Lâm Khả Tụng tròn mắt, nước cay trong bụng trào lên cuống họng, “Tổng Ý Nhiên, anh quyết định buông tha cơ hội làm sâu mọt, quyết định đi du học ở Mỹ rồi à?”

Tổng Ý Nhiên cười không đáp, đôi mắt lúc sáng lúc tối, không nhìn ra cảm xúc gì.

Lúc Lâm Khả Tụng còn chưa tiêu hóa được tin tức này, một chiếc xe thể thao màu đỏ đã đỗ lại bên cạnh cửa hàng.

Không ít người đang ăn tối đều quay sang nhìn.

Một cô gái tóc dài trẻ trung xinh đẹp vẫy tay với Tổng Ý Nhiên: “Anh yêu! Em tới đón anh rồi! Đã nói là đêm nay ở cùng nhau rồi mà!”

Giọng nói ngọt ngào, không khí như ngập tràn mùi kẹo đường.

Lâm Khả Tụng rung mình một cái, da gà da vịt nổi khắp nơi.

“Tới rồi kìa!” Tổng Ý Nhiên rút mấy tờ ông Mao ra đưa cho ông chủ, “Bạn tôi còn muốn ăn gì nữa thì cứ để cô ấy ăn!”

“Không thành vấn đề!”

Tổng Ý Nhiên đứng dậy, đứng giữa đông đảo người dân bình thường tạo ra một loại cảm giác như “hạc giữa bầy gà”.

“Này, người anh em, anh đi đây! Sau này lại trò chuyện tiếp!”

Tổng Ý Nhiên mở cửa xe, trao một nụ hôn nóng bỏng động đến lục địa với bạn gái đương nhiệm Sở Đình.

Sở Đình vẫn không quên dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Lâm Khả Tụng.

Mười mấy giây sau, cuối cùng chiếc xe thể thao cũng nghênh ngang rời đi, còn lại một mình Lâm Khả Tụng ngồi trước bàn.

Cô có chút hối hận mình ăn quá nhiều rồi.

Bây giờ muốn ới muốn chết.

Mím môi, không để cho nước mắt rơi xuống.

Có quỷ mới muốn làm anh em với anh ta!

Có người anh em nào suốt ngày đoán anh muốn dùng khăn giấy gì như em à? Có người anh em nào kiên nhẫn nhớ rõ tên, số điện thoại, tính cách, sở thích của đám người đẹp kia thay anh như em à? Lúc anh viêm ruột thừa đau đến nổi nước mắt nước mũi tèm lem, có người anh em nào đạp xe ba bánh chở anh đến bệnh viện như em à?

Không phải là con gái mặc váy ngắn, em thích sơ mi!

Họ đi giày cao gót, em vĩnh viễn đi giày thể thao!

Họ dùng nước hoa, em dùng nước hoa tinh thần!

Đầu Lâm Khả Tụng bắt đầu điên cuồng hình dung ra hình ảnh đầu tiên của Taylor Swift trong một MV kia, khi cô ấy điên cuồng hôn nam chính trong MV, giống hệt cảnh tượng lúc này.

“Này, cô gái à, còn muốn ăn gì nữa không? Bạn cháu để lại nhiều tiền lắm.”

Ông chủ cũng thật là người thành thật.

“Đương nhiên là muốn ạ. Cho cháu một phần bánh mật hoa quế rang đường, muối tiêu tôm vàng rộm, chân gà rút xương, gói hết lại đi ạ!”

“Được rồi!”

Mẹ, tên này sắp lặn sang New York rồi, có thể ăn thêm một bữa, không ăn cũng uống!

Xe thể thao màu đỏ dừng trước khách sạn, Tống Ý Nhiên đẩy cửa xe, sửa sang lại cổ áo, “Muộn rồi, tôi muốn đi ngủ, em cũng về ngủ sớm đi.”

“Cái gì?” Cô gái trong xe lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, “Không phải nói tối nay ở cùng nhau sao...”

“Sở Đình, chúng ta hẹn gặp nhau mấy giờ?” Tống Ý Nhiên chống tay lên cửa xe, cười hỏi.

“Mười giờ tối.”

“Vậy em tới tìm tôi lúc mấy giờ?”

“9h20 phút... Em muốn nhìn thấy anh sớm chút mà!”

Mặc dù Tống Ý Nhiên vẫn cười nhưng Sở Đình vẫn mơ hồ cảm thấy được người đàn ông này đang không vui.

Tống Ý Nhiên là người có tài có tiếng trong trường, tướng mạo đẹp, gái chạy theo nhiều như vịt. Sở Đình thích Tống Ý Nhiên bốn năm đại học, vất vả lắm mới phụng dưỡng mới đồng ý lời tỏ lộ của cô ta, Sở Đình cảm thấy một tháng này là khoảng thời gian vui sướng nhất trong đời mình.

Tống Ý Nhiên cũng không kiêu căng như đám con trai nhà giàu trong tưởng tượng của cô, trái lại còn rất dễ tha thứ cho tính tình tiểu thư và tùy hứng của cô ta. Điều này cũng khiến cho Sở Đình cảm thấy đối phương cũng thật sự rất thích mình.

“Nhưng tôi với bạn tôi vẫn còn chưa ăn cơm xong, lời nên nói cũng chưa nói hết, em làm như thế rất không lễ phép.”

Sở Đình lộ ra biểu tình ủy khuất, nắm áo Tống Ý Nhiên làm nũng: “Người ta chỉ muốn ở cạnh anh nhiều chút thôi mà.”

Tống Ý Nhiên búng trán Sở Đình một cái: “Anh đã dành ra rất nhiều thời gian ở bên em rồi. Bởi vậy mỗi một phút ở cùng bạn anh đều rất quý giá, em hiểu chưa?”

Nước mắt của Sở Đình dâng đầy trong hốc mắt, nhưng vẫn nhịn được. Đây là lần đầu tiên Tống Ý Nhiên nói những lời như thế với cô ta.

Chẳng lẽ ăn cơm với một cô gái bình thường còn quan trọng hơn ở cạnh cô ta sao?

“Thật sự xin lỗi anh. Nếu bạn anh không vui, lần sau chúng ta mời cô ấy ăn cơm được không? Em xin lỗi cô ấy!”

“Vậy thì lần sau gặp lại thôi.”

Tống Ý Nhiên dùng ánh mắt đối đãi với trẻ con nhìn Sở Đình một cái, bỏ tay trong túi áo rồi đi.

Sở Đình ngẩn người, bực bội nắm tay lái.

Bạn bè cái gì chứ? Còn quan trọng hơn cả bạn gái à?

Lâm Khả Tụng kia, không phải cô chưa từng nghe qua. Xưa giờ cô ta vẫn là cô hầu gái của Tống Ý Nhiên! Gia đình bình thường, hoàn toàn đồ nhà quê! Còn dẫn Tống Ý Nhiên đi ăn quán ven đường! Nếu Tống Ý Nhiên tiêu chảy thì làm sao bây giờ!

Tống Ý Nhiên cũng thiệt là, muốn kết bạn thì cũng phải chọn người có bối cảnh như cô đây chứ, lại kết bạn với ả nhà quê, có thể có chủ đề chung gì đây!

Cô chính là không ưa Lâm Khả Tụng đó, cho nên cố ý đón Tống Ý Nhiên trước giờ hẹn. Nhưng giống như bị Tống Ý Nhiên nhìn thấu rồi?

Sẽ không, sẽ không. Minh làm tự nhiên vậy, sao Tống Ý Nhiên có thể nhìn ra được.

Tổng Ý Nhiên đi vào phòng khách sạn, không lo không lắng mà nằm trên giường, bỗng nhiên có điện thoại đến.

“Bây giờ sao rồi? Tổng tiên sinh?”

Nghe giọng nói, là bạn của Tổng Ý Nhiên ở Newyork – Kelvin An.

“Rất tốt, nằm trong khách sạn, không cần giả bộ quần là áo lượt trước mặt anh cả của mình. Nhưng anh ấy đã đồng ý cho đưa em ruột này tiền sinh hoạt hàng tháng rồi!”

“Nếu anh cả cậu biết cậu sử dụng phí sinh hoạt anh ta cho làm ăn thuận buồm xuôi gió chắc hẳn sẽ phản ứng đặc sắc lắm. Thế chú tư nham hiểm xảo trá nhà cậu thì sao?”

“Ông ta ra về mình sẽ vĩnh viễn là cháu ruột của ông ta. Cho dù mình bị anh cả đuổi ra nước ngoài, ông ta vẫn sẽ luôn giữ vị trí cho mình.”

Tổng Ý Nhiên nhếch môi, nụ cười không còn lười nhác mà trở nên sắc sảo.

“Đợi đến khi cả nhà họ Tống nhà cậu bị chú tư nhà cậu lấy hết rồi thì đến cả anh cả đàn của cậu cũng bị ông ta cho rút đài. À, kỳ hạn giao hàng đã bàn lần trước, thời cơ chúng ta nắm bắt không sai, lời gấp hai lần. Lúc nào lại chơi một cú nữa đây, Tổng tiên sinh?”

Tổng Ý Nhiên khẽ cười một tiếng: “Chờ thời cơ chính xác thôi.”

“Đúng rồi, lần này vẫn đi một mình đến New York à?”

Tổng Ý Nhiên trầm mặc, hồi lâu anh mới mở miệng: “Chuyện mình nhờ cậu xử lý thế nào rồi?”

“Dĩ nhiên làm xong rồi. Chỉ là nếu như cậu muốn dẫn người nào đi, không cần vòng vo như vậy?”

“Bởi vì mình không không có quyền gì để bảo cô ấy đi cùng.” Tống Ý Nhiên nhìn trần nhà sáng loáng, nhếch môi.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chương 2: Đến trễ = bị đá trúng đầu

Editor: Trà sữa trà xanh

Lâm Khả Tụng xách một đồng lớn đồ ăn đóng gói về nhà.

Dọc đường đi, tâm tình của cô rất phức tạp.

Cô hoàn toàn không nhớ rõ tại sao mình lại có thể thân thiết với Tống Ý Nhiên? Theo đạo lý, cô và Tống Ý Nhiên là người của hai thế giới, hoàn toàn không có điểm chung.

Hình như là sau lần cô đập xe ba bánh chở anh đến bệnh viện, có quán nào ngon anh đều dẫn cô đi.

Dĩ nhiên, cô càng ra về “Nô dịch” hơn, ví dụ như anh rõ ràng không thích ăn thức ăn ở nhà ăn nhưng lại nhất định bắt cô xếp hàng mua thức ăn; rõ ràng anh có túi, nhưng lại luôn nhét khăn giấy vào trong túi của cô; rõ ràng buổi tối là lúc tự học nhưng anh chỉ biết nằm úp trên bàn chờ tin nhắn của mỹ nữ gửi tới, còn bắt cô dùng chai nước của mình chiếm chỗ cho anh, làm hại cô có tâm học hành nhưng không có chỗ học.

Nhiều năm trôi qua, Lâm Khả Tụng phát giác mình vẫn chưa từng ngừng thâm mến anh.

“Ai. Mẹ ơi. Thì ra mình là một người chung tình như thế?”

Lâm Khả Tụng không thể không ca ngợi bản thân một phen.

Từ sơ trung đến trung học, Lâm Khả Tụng đều học trường trong thành phố. Áp lực học tập rất lớn, tinh thần luôn khẩn trương cao độ. Không thể không nói Tống Ý Nhiên xuất hiện không chỉ đẹp mắt, cũng giúp cho Lâm Khả Tụng trở nên hoạt bát hơn. Ít nhất anh khiến cuộc sống học sinh trung học của Lâm Khả Tụng có một chút sắc thái.

Chỉ là, phần lớn người thâm mến đều là không bệnh mà mất đi. Cô chẳng qua là một người bên trong phần lớn đó thôi.

Nghĩ như vậy, Lâm Khả Tụng không còn bận tâm nữa.

Khi Lâm Khả Tụng về đến nhà, chợt phát hiện ba mẹ của cô thế nhưng đang ngồi ngay ngắn trên ghế sa lon, cũng không mở TV, giống như đang đặc biệt đợi cô.

“Ba? Mẹ? Sao vậy?”

Trong lòng Lâm Khả Tụng không hiểu sao thấp thỏm.

Chẳng lẽ do ngày hôm qua mình nói cho mẹ biết cô đã bị sa thải lần thứ ba, nên bọn họ quyết định mở hội nghị gia đình tới □□ cô sao?

“Khả Tụng à. Ba có một việc muốn thương lượng với con.”

“Dạ. Chuyện gì?” Lâm Khả Tụng đặt mọi thứ lên bàn, trong đầu không ngừng suy nghĩ, nếu như ba nói chuyện bị sa thải của cô, cô nên nói sao để ba tin tưởng trong vòng một tháng cô sẽ tìm được công việc mới.

“Chú của con ở Newyork làm đầu bếp, con cũng biết nhỉ?”

“Dạ.” Lâm Khả Tụng gật đầu một cái.

Chú của cô tên là Lâm Phong (ghi chú: không phải Lâm Phong trên ti vi), hợp tác với bạn mở một nhà hàng người Hoa nho nhỏ ở Newyork, chú chính là đầu bếp chính ở đó. Nghe nói nhà hàng kinh doanh không tệ, mỗi lần trở về mừng năm mới, chú đều tỏ ra rất hài lòng.

“Nhà hàng của chú con bây giờ rất bận rộn. Chú muốn nhà chúng ta có thể giúp chú một chút. Không phải con vừa mới nghỉ việc rồi sao? Chú muốn con qua giúp chú ấy.”

“Giúp cái gì ạ?” Lâm Khả Tụng có chút bất ngờ.

“Người rửa chén đĩa của nhà hàng không ít, nhưng không phải là người trong nhà. Chú của con lại luôn trong bếp bận rộn nấu ăn, nên không quản được bọn họ. Thím của con qua đòi sớm, em họ của con vẫn còn đi học không giúp được gì. Con qua đó giám sát, tạm thời trông coi mấy nhân viên đó, để cho họ làm việc tốt hơn. Chỉ đơn giản như vậy, chú con cho tiền lương rất được, còn bao ăn bao ở.” Ba của cô nói chuyện này, rõ ràng là hi vọng cô qua đó.

“Đúng vậy, Khả Tụng, không phải con học quản lý khách sạn sao? Đúng lúc có thể giúp con tăng thêm kinh nghiệm. Còn có thể đến nước Mỹ khai thác tầm mắt nữa. Mẹ và ba đều cảm thấy không tệ. Hơn nữa.Mẹ và ba cảm thấy, nếu như con có thể thích ứng nơi đó, có thể tìm một trường học thích hợp ra sức học hành lấy bằng Thạc sĩ. Nếu được vậy, chờ con trở về nước tìm việc làm, có lẽ sẽ không khó khăn như bây giờ.”

Newyork. Lại là Newyork?

Mặc dù đến nhà hàng nhỏ của chú “Giám sát” cũng không khác mấy quản lý nhà hàng, nhưng có thể kiếm tiền thậm chí du học, đối với Lâm Khả Tụng mà nói là rất có sức dụ dỗ. Không phải cô nghe không hiểu kỳ vọng của ba mẹ. Ý định của họ không phải là muốn cô đến chỗ chú mình làm việc, mà là có thể coi đây là cơ hội ở đó lấy một bằng Thạc sĩ.

Trong nhà mới vừa trả tiền thuê phòng xong, nên không còn nhiều tiền, vẫn có thể đóng học phí cho Lâm Khả Tụng, nhưng áp lực hơi lớn. Ý tứ của ba mẹ là muốn giúp cô một phần, còn một phần dư lại phải dựa vào tiền cô kiếm được ở nhà hàng của chú mình rồi.

Newyork. Đó là thành phố Tổng Ý Nhiên sắp đi.

Tổng Ý Nhiên cũng không có nói anh sẽ đến nơi đó bao lâu, có lẽ một hai năm, có lẽ sẽ định cư.

Lâm Khả Tụng đã chuẩn bị tinh thần thoát khỏi cuộc sống của Tổng Ý Nhiên, nhưng bây giờ lại có một cơ hội mới?

Rất cuộc là ông trời cho cô trùng vé số, hay là ông trời muốn cô tiếp tục cuộc sống “Phiên nào cũng vui vẻ” với Tổng Ý Nhiên?

“Khả Tụng, con không cần quyết định ngay, con nên suy nghĩ kĩ đi. Nếu như con đồng ý, chú con ở bên kia sẽ làm thủ tục đảm bảo cho con, visa sẽ không có vấn đề gì.”

“Dạ, con sẽ suy nghĩ kĩ.”

Tối hôm đó cô nằm trên giường lăn qua lộn lại, căn bản không có cách nào ngủ được. Trong đầu đều tưởng tượng cuộc sống của mình và Tổng Ý Nhiên ở Newyork.

Trong mơ Tổng Ý Nhiên mặc quần jean cùng t-shirt, sóng vai với cô đi trên đường Broadway, bước chậm đến quảng trường Thời Đại, nhìn tượng nữ thần tự do xa xa, tất cả đều tốt đến nỗi. Không thành thật.

Bụng no nên căng cứng, hậu quả của việc ăn quá nhiều là Lâm Khả Tụng phải bò dậy đến nhà tắm ói ra hết. Quả nhiên, mộng đẹp cũng như ăn quá nhiều, miễn cưỡng chống đỡ sẽ không có kết quả tốt.

Ngày thứ hai, Lâm Khả Tụng ngồi trước máy vi tính bắt đầu tìm tòi về Newyork thì điện thoại di động vang lên.

Nhìn thấy tên trên màn hình, trái tim của Lâm Khả Tụng gần như theo thói quen khẽ lỡ một nhịp đập.

“Này, chuyện gì?”

“Sớm như vậy mà bạn nữ thất nghiệp nào đó đã dậy rồi sao?”

Giọng nói của Tổng Ý Nhiên khoan thai tự đắc, khi chui vào trong lỗ tai của Lâm Khả Tụng tựa như ánh nắng ấm áp chiếu lên trên người, khiến đầu óc của cô phản ứng chậm nửa nhịp.

“Đã biết bây giờ em đang thất nghiệp nên muốn ở nhà ngủ nướng, sao anh còn gọi điện đánh thức em dậy đây?”

“Anh chỉ sợ em ăn sáng no quá nên không ăn được cơm trưa thôi. Trưa nay mười hai giờ, khách sạn Lăng Hoa, anh mời em ăn cơm.”

Xem ra Tổng Ý Nhiên lại muốn tiếp tục đại kế của mình, trước khi anh đi cho cô ăn no rồi.

Không biết nếu như cô nói cho anh biết, mình rất có thể sẽ đến Newyork, anh sẽ có vẻ mặt gì?

“Tốt, đến lúc đó gặp. Anh dám đến trễ, em đá bẻ đầu anh.”

“Anh nhất định đúng giờ.”

“Ha ha.” Lâm Khả Tụng cúp điện thoại.

Tổng Ý Nhiên quả thật rất đúng giờ, nghe nói không có một người bạn gái nào than phiền anh đi trễ.

Nhưng mà đối với Lâm Khả Tụng thì chưa chắc. Còn nhớ rõ năm ấy chiếu phim《 Avatar 》rất hút khách, Lâm Khả Tụng thật vất vả mới cướp được hai vé, hẹn Tổng Ý Nhiên đi xem. Người này ngoài miệng thì đồng ý, kết quả ngủ thẳng đến khi phim chiếu hết thì mới xuất hiện. Nếu không phải nhìn thấy mái tóc của anh rối bời, rõ ràng là vừa tỉnh dậy liền chạy đến, Lâm Khả Tụng nhất định sẽ nện một quyền vào khuôn mặt để nhìn kia.

Bắt đầu từ ngày đó, bắt luận hai người hẹn ăn cơm, ngủ hay là chơi game, đợi chút. Phải là ăn cơm, học tập, chơi game, Lâm Khả Tụng đều dặn dò anh không được trễ.

Lo lắng trên đường kẹt xe, nên Lâm Khả Tụng ra khỏi nhà sớm hơn thời gian hẹn nửa tiếng.

Đi tới trước khách sạn Lăng Hoa, nhìn cánh cửa to lớn, Lâm Khả Tụng thở ra một hơi.

Khách sạn này trang hoàng phục cổ mà xa hoa, nghe nói thức ăn đứng hạng nhất, không ít tạp chí đều nói nơi này đã đạt ba sao Michelin. Người ra vào nơi này đương nhiên đều là nhân vật có máu mặt.

Lâm Khả Tụng còn chưa bước lên bậc thang của khách sạn, một chiếc Bentley màu đen sáng bóng đã dừng trước cửa khách sạn.

Cửa xoay chuyển động, mấy vị trung niên mặc âu phục ra đón, trên mặt tươi cười đến độ hiện rõ nếp nhăn trên mặt.

Quản lý đại sảnh và những phục vụ khác trong khách sạn đều ra nghênh đón, bộ dáng hoàn toàn cung kính.

“Ai nha! Giang tiên sinh! Hoan nghênh hoan nghênh!”

“Sáng sớm đồng sự trưởng Triệu đồng của khách sạn Lăng Hoa chúng tôi đã đến, đang ở đây chờ ngài đại giá quang lâm!”

Lâm Khả Tụng không khỏi nhìn qua, nghĩ thầm rốt cuộc là nhân vật nào mà khung cảnh nghênh đón lại lớn như vậy.

Vị Triệu đồng bị hỏi đầu kia tự mình tiến lên, mở cửa xe ra, chống hông lên gờ tay lên che cửa xe Bentley, lo sợ người bên trong đụng trúng.

Chỉ là tư thái kia. Bây giờ không còn đứa bé mặc trắng đồng phục màu đỏ giữ cửa cho đẹp mắt nữa.

Đầu tiên, là chân dài mặc quần Tây màu đậm bước ra.

Chỉ dựa vào đôi chân này, Lâm Khả Tụng liền sờ sờ cái cảm thâm nhũ: không tệ, thân hình rất tốt! Không biết khuôn mặt như thế nào!

Người được gọi là Giang tiên sinh khẽ cúi đầu, rồi khỏi xe, đứng dậy, lập tức cao hơn vị Triệu đồng hỏi đầu kia một đầu, liếc mắt cũng biết chiều cao vượt qua 1m85! Anh khẽ sửa sang lại cổ áo, động tác cũng không có khoa trương như trong phim thần tượng, nhưng có vẻ kín kẽ nghiêm cẩn.

Sống lưng thẳng, thân hình ưu nhã.

Không thể không khen.

Lâm Khả Tụng chỉ có thể nhìn thấy gò má của đối phương, thế nhưng các đường nét gọn gàng giống như được cắt ra cùng với ánh mắt thâm thúy đã

chấn động mạnh mẽ vào thị giác của Lâm Khả Tụng.

Chỉ là đối phương không có bất kỳ biểu tình gì, vẻ mặt có vẻ hờ hững.

Trong tay của anh nắm thứ nào đó, nhẹ nhàng vung lên, giống như ngân quang bị bẻ gãy, sau đó liền rơi xuống đất.

“Cám ơn.”

Giọng nói của anh lạnh lẽo, chui vào trong lỗ tai của Lâm Khả Tụng khiến máu huyết toàn thân đang lưu động của cô giống như chậm lại.

Câu “Cám ơn” kia chỉ là theo lễ phép, không phải thật lòng.

Khi cái cốc dài nhỏ trong tay anh gõ theo tiết tấu xuống mặt đất, Lâm Khả Tụng mới phát hiện ra, thì ra đối phương không nhìn thấy.

Vị Triệu đồng kia muốn tiến lên đỡ đối phương, nhưng bị một người trẻ tuổi bước xuống từ xe ngăn lại.

“Triệu đồng, Giang tiên sinh có thể tự chăm sóc tốt mình.”

Ý là không cần vị Triệu đồng kia dùng tư thế đỡ Từ Hi thái hậu đi đỡ vị Giang tiên sinh kia.

Giang tiên sinh không nói gì, chỉ là trong nháy mắt tất cả người ra nghênh tiếp anh đều đã lùi đến hai bên. Gậy dò đường của anh gõ đến cửa xoay tròn, lặng lẽ chờ đợi hai giây, khi khoảng trống xuất hiện anh liền lững thững tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chương 3: Chịu tội thay + châm chọc + tự ngược đãi = anh em

Edit: Thỏ Lát

Lâm Khả Tụng nghiêng đầu, một cây gậy dò đường lại có công dụng lớn như vậy à? Anh ta không sợ tự làm mình bị kẹt mình sao?

Ngay cả người sáng mắt như Lâm Khả Tụng cô đây, thỉnh thoảng cũng sẽ bị cửa xoay kẹt lại đấy.

Có điều Lâm Khả Tụng cũng không nhìn thấy trai đẹp mà quên hết tất cả, bởi vì từ bộ dáng đến bước chân của chàng trai kia đều tỏa ra một cảm giác lạnh lẽo, nhìn lâu, trong lòng sẽ cảm thấy rất lạnh.

Lâm Khả Tụng đi vào khách sạn, mới biết Tổng Ý Nhiên đã đặt một phòng riêng nhỏ. Đi theo người bồi bàn mặc chiếc sườn xám duyên dáng vào phòng, mới biết căn phòng nhỏ này cũng có nhiều đặc biệt. Nó ở tầng cao nhất của khách sạn, ba bức tường trong phòng là thủy tinh trong suốt, có thể nhìn hết phong cảnh thành phố.

Lâm Khả Tụng vuốt nhẹ chóp mũi, Đầu óc của Tổng Ý Nhiên không bị hỏng chứ?

Mời cô ăn cơm, phải đặt một phòng riêng như vậy sao?

“Gian phòng này chắc đắt lắm phải không?”

Mặc dù vấn đề này rất thô tục, Lâm Khả Tụng vẫn quyết định hỏi ra.

“Phí dịch vụ phòng là 10 phần trăm tiền ăn.”

“...”

Quả nhiên, cái tên Tổng Ý Nhiên này lại đang đốt tiền bừa bãi rồi.

Vừa lúc đó, cửa bị mở ra một lần nữa, tiếng gày cao gót cùng với tiếng cười nói truyền đến.

Lâm Khả Tụng chợt có dự cảm xấu.

Khi Sở Đình kéo Tổng Ý Nhiên xuất hiện trước mặt Lâm Khả Tụng, dạ dày Lâm Khả Tụng lại bắt đầu dờn sóng đảo biển.

“Khả Tụng! Cô tới sớm vậy!”

Giọng nói duyên dáng của Sở Đình vang lên, trong sự êm ái lại có chút hương vị con gái khiến người ta “vừa thấy đã thương”.

Chẳng trách Tổng Ý Nhiên tính tình hay thay đổi thất thường lại vẫn chưa chia tay với cô ta.

Lâm Khả Tụng bỗng cảm thấy ý nghĩ của mình rất không đành lòng.

“Đúng vậy. Vào giờ cơm, giao thông sẽ khá chật chội, tôi sợ không chen được lên tàu điện ngầm, nên tới sớm một chút.”

“Tàu điện ngầm còn tốt chán. Không giống lúc tôi và Ý Nhiên bị tắc đường ở Tam Hoàn. Cô biết anh ấy nói gì với tôi không?”

“Vừa đi tới, Sở Đình liền kéo tay Lâm Khả Tụng, tỏ ra thân thiết khiến toàn thân cô có chút không thoải mái.

“Hà, anh ấy nói gì?”

“Ha ha, anh ấy nói nếu anh ấy lại đến muộn, Khả Tụng sẽ đá tung đầu của anh ấy!”

Trán của Lâm Khả Tụng bốc khói. Đây là lời cô nói với anh ta, có cần phải kể lại cho người khác không?

“Tôi đã nói sao có thể chứ. Có điều anh ấy nói như vậy, hại tôi cuống cả lên, chỉ sợ sẽ đến muộn. Nhưng mà không ngờ cô lại đến trước. Chưa đợi lâu chứ? Không giận chứ?”

Mặc dù chỉ là giọng điệu đùa giỡn, vẻ mặt Sở Đình cũng chân thành, nhưng sao trong lòng Lâm Khả Tụng vẫn cảm thấy là lạ.

“Đừng nghe anh ấy nói vậy, sao tôi có thể giận chứ?”

Ba người ngồi xuống, Tổng Ý Nhiên nhường quyền gọi đồ ăn cho hai cô gái.

Mà Sở Đình lại đẩy chiếc máy tính bảng cứng nhắc dùng để chọn món qua cho Lâm Khả Tụng.

“Khả Tụng, cô muốn ăn gì thì chọn đi. Đừng khách khí nha! Ngày hôm qua vốn là Ý Nhiên muốn mời cô ăn cơm để nói một chút về chuyện anh ấy đi du học, không ngờ tôi tới sớm, làm hỏng chuyện của hai người. Ở đây xin được xin lỗi cô! Có điều nghe Ý Nhiên nói, tính tình của cô tùy tiện như bé trai, chắc sẽ không giận tôi đâu, đúng không?”

“À...Sẽ không.” Lâm Khả Tụng trùng mắt với Tổng Ý Nhiên.

Cái gì anh cũng nói được trước mặt bạn gái anh à?

Cái tên Tổng Ý Nhiên này thế mà chỉ lười biếng cười, dường như vui khi nhìn thấy “anh em” và bạn gái của anh ta hòa thuận như thế.

“Vậy thì gọi đồ ăn đi!”

Lâm Khả Tụng cố nén cục tức trong lòng. Vốn cô đang đợi lúc nhìn thấy Tổng Ý Nhiên để nói cho anh ta biết, có thể mình cũng sẽ đi New York.

Nhưng bây giờ, khó chịu như ăn phải phân ruồi.

Song Lâm Khả Tụng nhanh chóng nghĩ thông. Bạn gái là nước chảy, anh em là sắt thép mà!

So đo những thứ này với cái tên Tổng Ý Nhiên trong đầu có một cái hố, vốn không có ý nghĩa.

Kết quả là, cô chọn cua hoàng đế Alaska, canh hải sâm, gan ngỗng với nấm cục đen...

Chọn món xong, Sở Đình mới hàn huyên với Lâm Khả Tụng được vài câu đã chuyển sang đề tài New York.

Chẳng hạn như cái nên New York của thành phố này từ đâu mà có, New York có những thương hiệu nổi tiếng nào, phố Wall của New York ra sao...

Lâm Khả Tụng không chen vào được dù chỉ nửa chữ, dứt khoát lấy điện thoại đi động ra lướt web.

Đến lúc canh vảy cá được đưa lên bàn ăn.

Sở Đình rất có phong cách của tiểu thư khuê các, nhẹ nhàng thổi từng miếng, từ từ thưởng thức, vẫn không quên trao đổi vài câu với Tổng Ý Nhiên.

“Mùi vị canh hải sâm của khách sạn Lăng Hoa đúng là không tệ.”

Lâm Khả Tụng uống xong hai ngụm lớn, đã để miệng xuống.

“Sao vậy? Khả Tụng? Có phải không quen uống không? Nếu vậy thì đổi canh sò tuyệt nha? Dường da rất tốt, lại ngọt, cô nhất định sẽ thích.”

Sở Đình có vẻ rất quan tâm, nhưng sao Lâm Khả Tụng vẫn cảm thấy là lạ?

“Không uống được thì đừng uống.” Tổng Ý Nhiên đứng dậy, đuổi tay, lấy phần canh trước mặt Lâm Khả Tụng đi.

“Này...”

Phục vụ trong phòng vội tiến lên, giúp bưng phần canh kia đi.

“Còn phần này của tôi nữa, cũng không cần.” Tổng Ý Nhiên nói, “Chỗ này của các cô có làm canh chua cay không?”

“Tuy món này không có trên thực đơn, nhưng vì anh Tổng là khách quý của chỗ chúng tôi, chúng tôi có thể nói đầu bếp làm riêng một phần cho anh.”

Sở Đình lại kéo tay áo của Tổng Ý Nhiên, “Nhà hàng như thế này, sao có thể có canh chua cay được? Anh đừng làm khó người ta!”

Đĩ nhiên Sở Đình biết Tổng Ý Nhiên gọi canh chua cay cho ai, thế này thật sự khiến cô ta mất mặt!

“Phải đó, đến đây thì không cần gọi canh chua cay đâu!” Lâm Khả Tụng cũng cảm thấy rất có lỗi.

Tổng Ý Nhiên lạnh nhạt vỗ tay Sở Đình, cười nói: “Em không biết thôi, lười Khả Tụng rất linh nghiệm. Có một lần anh và em ấy tới tiệm com nhỏ đối diện học ăn com, em ấy chưa ăn được hai miếng đã nói có vị lạ, không ăn. Sau đó em biết sao không, ông chủ quán ăn đó bị bắt vì dùng dầu ôi.”

“...Nhưng đây là nhà hàng cao cấp, không thể nào dùng dầu bị ôi được...”

Khách sạn Lăng Hoa là do Sở Đình chọn. Tổng Ý Nhiên nói như vậy, khiến cô ta rất lúng túng.

“Thật ra là, lâu rồi anh chưa ăn canh chua cay, bỗng thèm ăn muốn chết.” Tổng Ý Nhiên cười đáp.

Sở Đình đành phải gật đầu.

Không lâu sau, điện thoại Tổng Ý Nhiên reo lên, anh ta liếc nhìn dây số, đi ra khỏi phòng.

Nếu như Lâm Khả Tụng đoán không sai, hẳn là anh hai Tổng Ý Nhiên gọi tới. Chuyện phiền phức nhất trong nhà người có tiền chính là việc anh em trong nhà cãi nhau. Tổng Ý Nhiên bỗng muốn sang nước Mỹ du học, đoán chừng cũng là bị anh hai anh ta ép đi.

“Khả Tụng, tôi thật sự rất hâm mộ cô đó. Ý Nhiên rất để ý đến cô.”

“Hả? Có sao?”

Lâm Khả Tụng cười ha hả trong lòng, có lẽ Sở Đình muốn ngả bài với cô.

“Đương nhiên là có. May mà anh ấy chỉ coi cô như anh em, nếu không tôi sẽ ghen tỵ chết mất.”

Sở Đình cười rất ngọt ngào và xinh đẹp, nhưng mà cánh tay Lâm Khả Tụng đã nổi đầy da gà.

Bất đầu, bất đầu!

Đây không phải lần đầu Lâm Khả Tụng gặp tình huống như vậy. Nếu như mình vẫn làm bộ không hiểu, không biết Sở Đình sẽ có phản ứng ra sao?

Lâm Khả Tụng bỗng nổi lên ý xấu.

“Phải đó. Lúc trước khi còn học đại học, chúng tôi cùng bạn học ra ngoài chơi thâu đêm. Rõ ràng tôi đã nhận ngủ trên ghế salon, người này lại cứ chen chúc với tôi, còn nói cái gì mà bạn bè phải cùng nhau chia sẻ. Chia sẻ cái quỷ ấy! Tôi liền đạp anh ta xuống, ha ha ha! Cũng may Sở Đình cô là người rộng lượng, nếu không không biết sẽ hiểu lầm thành cái gì, tôi cũng không biết làm sao. Ai bảo tên kia không tìm không phỉ chứ!”

Sắc mặt Sở Đình ngày càng khó coi.

Lâm Khả Tụng cười ha hả trong lòng.

Nhưng cười thì cười, có câu, thà hủy một tòa miếu chứ không hủy một mối tình. Mặc dù Sở Đình vẫn chưa kết hôn với Tổng Ý Nhiên, thậm chí Tổng Ý Nhiên là chuyện riêng của Lâm Khả Tụng, cô không muốn chia rẽ tình cảm của Tổng Ý Nhiên và Sở Đình.

Chỉ có điều chưa đợi Lâm Khả Tụng khuyên giải, Sở Đình đã không nhịn được.

“Thứ lỗi cho tôi nói thẳng, Khả Tụng. Cô làm bạn với Ý Nhiên, tôi không thêm để ý. Ý Nhiên từ khi sinh ra đã ngậm thìa vàng, ở bên cô có thể tìm thấy nhiều cảm giác thành tựu, cho nên khá thân thiết với cô, tôi đây có thể hiểu được. Nhưng mà anh ấy có thể phát sinh chút cảm giác không có ý nghĩa với những cử chỉ chăm sóc của cô, như vậy không có lợi với cô mà cũng khiến anh ấy phiền não.”

Lâm Khả Tụng thẳm cười lạnh. Thì ra Tống Ý Nhiên ở bên cô là để tìm “cảm giác thành tựu” sao?

Vậy hàng ngày bị mình mắng là sâu mọt của xã hội, là phú nhị đại ngốc nghếch, đồ đàn ông cặn bã, quen nhiều bạn gái như vậy cẩn thận bị bệnh nan y, Tống Ý Nhiên vẫn có thể tìm thấy cảm giác thành tựu sao? Quả nhiên nào bị hồng nặng rồi!

“Sở Đình, cũng thứ lỗi cho tôi nói thẳng. Nói chuyện yêu đương, kiêng kỵ nhất chính là nghi thần nghi quỷ. Tôi và Tống Ý Nhiên đã quen nhau mười năm. Ba năm cấp hai, ba năm cấp ba, bốn năm đại học, nếu như chúng tôi thật sự có chuyện gì, hiện tại đã sớm có cái đó rồi. Anh ấy xem tôi là kẻ chịu tội thay, cùng anh ấy chằm chọc nhau, còn ngược đại lẫn nhau, bí mật của anh ấy tôi đều biết. Nếu tôi muốn ở bên anh ấy, tôi đã sớm ra tay rồi. Cô nói xem?”

Sở Đình cứng miệng.

Lâm Khả Tụng nghĩ thầm, mình thẳm mến người này mười năm, vẫn không thổ lộ, đúng là biết chịu đựng.

Lâm “Ninja rùa” mười năm, nếu còn phải đợi thêm mười năm nữa, Lâm Khả Tụng cảm thấy mình sẽ đắc đạo thành tiên mất thôi!

Bạn bè, mới là khoảng cách an toàn nhất.

Không phải có câu, “phụ nữ như quần áo, anh em như tay chân” sao. Tống Ý Nhiên xem cô như anh em của mình, thật ra cô rất vui.

Mình là tay chân của anh ta, anh ta phải nhẫn tâm lắm mới có thể chặt đứt tay chân của mình, đúng không?

Lâm Khả Tụng nâng cốc cộng ly với Sở Đình.

“Chúc hai người trăm năm hảo hợp, sớm sinh quý tử nha!” Lâm Khả Tụng nói nửa đùa nửa thật, hy vọng có thể làm dịu lại bầu không khí lúng túng này.

Lúc này cửa mở ra, Tống Ý Nhiên bước vào.

“Ai và ai sớm sinh quý tử hả?”

“Còn có thể là ai nữa?” Lâm Khả Tụng cười hỏi ngược lại.

Sở Đình cũng nở nụ cười xin lỗi, nói: “Không có gì, Khả Tụng đang trêu em thôi!”

Sau đó, thái độ của Sở Đình đối với Lâm Khả Tụng tốt hơn nhiều, cũng không nói thêm nhiều lời có hàm ý nữa.

Cùng lúc đó, trong phòng khách xa hoa nhất của nhà hàng Bọt Sóng, Giang Thiên Phàm ngồi nghiêm túc trước mặt bàn, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc khiến tất cả mọi người ở đây không biết nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Phí hướng dẫn du lịch 1 ngày là 1000 đô la? ớng dẫn du lịch 1 ngày là 1000 đô la?

Editor: tu tai

Anh có một gương mặt khiến người khác không thể thu hồi ánh mắt lại được.

Trên gương mặt góc cạnh lại mang theo một loại tao nhã vô cùng. Cho dù là độ cao đường lông mày hay là đường cong nơi khóe mắt, đều thích hợp.

Mà đôi mắt anh giống như viên đá đen bóng, rõ ràng không nhìn thấy, lại cực kỳ thâm thúy.

Chỉ cần tầm mắt của mọi người rơi vào trong mắt của anh, liền có một loại cảm giác giống như bị nhìn xuyên thấu vậy.

“Vậy, Giang tiên sinh. . . . các đầu bếp của chúng tôi lần lượt dâng lên ngài các món ăn chiêu bài của bọn họ, hi vọng được ngài ném thử và đưa ra những ý kiến chuyên môn.”

Giang Thiên Phàm khẽ nghiêng mặt sang bên, nói với trợ lý ở bên cạnh: “Lý Ngạn, hãy miêu tả một chút cảnh vật chung quanh của nhà hàng Lăng Hoa giúp tôi.”

Lý Ngạn khẽ tiến về phía Giang Thiên Phàm, nói một cách khách quan: “Nhà hàng trang hoàng phục cổ, theo phong cách thời Văn Thanh. Tất cả bàn ăn

và ghé ngồi đều bằng gỗ. Bối cảnh tiểu kiều lưu thủy. Trong phòng khách được trang trí bởi những bức tranh thủy mặc của các danh gia. Sàn nhà sạch sẽ, mặt bàn không bụi không dầu mỡ. Nhân viên phục vụ ở đây so sánh với những nhà hàng khác, có vẻ như đã tiếp nhận huấn luyện chuyên nghiệp.”

“Tốc độ dọn thức ăn lên?” Giọng nói của Giang Thiên Phàm không dao động, làm cho người khác không đoán được anh hài lòng hay không hài lòng với miêu tả của Lý Ngạn.

“Khi chúng ta đi ngang qua sảnh chính thì hai phần ba số lượng khách đều đã ăn được món ăn nóng. Những người khác thì trên bàn ăn ít nhất đã lên món khai vị.”

“Rót cho tôi ly trà.” Giang Thiên Phàm lạnh nhạt nói.

Triệu đồng đang muốn tiến lên, trợ lý Lý Ngạn khoát khoát tay với Triệu đồng, tự mình đứng dậy, sờ sờ nhiệt độ của bình trà, rót trà giúp Giang Thiên Phàm.

Động tác cầm bình trà của anh ta thuần thục, khi nước trà rót vào được 2 phần 3 chén liền thu lại, không hề rí một giọt nước ra ngoài.

Giang Thiên Phàm nhấp một ngụm nước trà.

Mỗi một món ăn đưa lên, Triệu đồng giải thích hết sức cặn kẽ, nguyên liệu của mỗi một món ăn, ngay cả kỹ thuật chế biến cũng vô cùng tường tận.

Mà mỗi một món ăn, Giang Thiên Phàm chỉ đưa vào trong miệng một lần.

Anh nhai một cách ung dung thông thả, mỗi một lần nuốt, cũng làm cho những người khác khản trương nuốt nước miếng theo.

Mọi người giương mắt nhìn anh ta, hi vọng anh có thể nói ít nhất một từ đánh giá, ví dụ như “Ăn ngon” hoặc là “Ăn không ngon”.

Cho đến khi canh Hải sâm được bung đến trước mặt anh ta.

Triệu Đồng còn muốn nói gì đó, thì Lý Ngạn lắc đầu với ông ta một cái.

“Triệu đồng, thật ra thì chỉ cần Giang tiên sinh nếm một ngụm, là ngài ấy đã biết trong món ăn có những nguyên liệu gì, cách thức nấu nướng như thế nào, cùng với bản lĩnh của đầu bếp ra sao.”

“ A, không trách được người trong nghề đều nói Giang tiên sinh có ‘ vị giác tuyệt đối ’ ! Thì ra là như vậy!”

Giang Thiên Phàm múc một muỗng canh Hải sâm, thổi nguội sau đó đưa vào trong miệng.

Không tới một giây đồng hồ, anh cầm ly trà lên, phun canh ra.

“Sao. Thế nào? Đây canh có vấn đề gì không?” Triệu đồng vội vàng đứng lên.

Những nhân viên khác đi cùng cũng hết sức khản trương.

“Nếu như là ở nhà hàng của tôi, thì tôi sẽ không đưa món canh như vậy ra cho khách.”

“Cái gì?” Triệu đồng choáng váng, cực kỳ tức giận nói với người bên cạnh, “Đầu bếp nấu món canh này là ai? Gọi anh ta tới đây cho tôi!”

Chưa đầy 3 phút, một vị đầu bếp khoảng chừng 30 tuổi đang ấn giữ cái mũ của mình vội vàng chạy tới.

Triệu đồng không nói lời gì đổ ập xuống một trận mắng mỏ đầy giận dữ: “Thì ra là anh! Lý Đức Tân! Sự phụ anh còn nói anh là hạt giống tốt, muốn tôi nhất định phải nhận anh vào nhà hàng Lăng Hoa của chúng tôi! Vậy mà anh báo đáp như vậy sao? Phần canh Hải sâm này là cho Giang tiên sinh thưởng thức, vậy mà anh lại khiến Giang tiên sinh không thể nuốt nổi!”

Đầu bếp tên là Lý Đức Tân hoàn toàn sững sờ tại chỗ.

“Bắt đầu từ giờ phút này, anh bị sa thải!”

Tay Lý Đức Tân nắm thành nắm đấm, anh ta muốn mở miệng giải thích, nhưng cuối cùng lời đến bên miệng lại nuốt xuống.

Lúc anh ta đang muốn tháo mũ đầu bếp của mình xuống, thì Giang Thiên Phàm vẫn luôn im lặng lên tiếng.

Giọng nói lạnh lùng phát ra trong không gian của căn phòng này giống như rượu đỏ lạnh như băng không nhanh không chậm xoay tròn.

“Tên của người là Lý Đức Tân?”

“Đúng, Giang tiên sinh.”

“Phần canh Hải Sâm này, thể hiện khả năng cân bằng mùi vị của anh cùng với khả năng nắm giữ hỏa hầu đã đạt được mức lô hỏa thuần thanh. Kỹ năng

nấu nướng của anh rất cao siêu, nhưng có chút vấn đề cho dù là đầu bếp giỏi hơn nữa cũng khó mà che giấu được. Anh có thể dùng nguyên liệu có chất lượng kém như thế, làm hương vị món canh cùng với đề cao vị giác tới loại trình độ này, rất khó được.”

“Giang tiên sinh? Ý của ngài là.” Triệu đồng không hề nghe được chút ý từ trách cứ nào từ trong lời nói của Giang Thiên Phàm, thậm chí. còn đang khen ngợi?

“Triệu đồng, tôi thấy nhà hàng mà ông quản lý tồn tại một vấn đề rất lớn, đó chính là mua nguyên vật liệu nấu ăn. Tất cả các món của nhà hàng sử dụng nguyên liệu nấu ăn, từ thịt bò, thịt dê cùng thịt vịt đều không phải là tươi mới nhất. Dĩ nhiên, chất lượng kém nhất vẫn là món hải sâm này, sau khi nó được vận chuyển bằng đường hàng không tới nhà hàng của ông, lại không được ướp lạnh bằng phương pháp thích hợp nhất. Những vấn đề này, tuyệt đối không cho phép xuất hiện trong nhà hàng của tôi. Rất rõ ràng, ngay cả trên phương diện quản lý kinh doanh nhà hàng, suy nghĩ của tôi và ông đã bất đồng rồi. Cho nên, chúng ta cũng không phải là bạn hợp tác thích hợp nhất.”

Triệu đồng hoàn toàn choáng váng.

Với danh tiếng hiện tại của nhà hàng Lăng Hoa, khách hàng đến dùng cơm đêm không xuể, nếu như vẫn muốn áp dụng nguyên liệu nấu ăn chỉ sử dụng trong ngày, thì áp lực quá lớn, hơn nữa suy xét đến vấn đề giá vốn, không thể không làm ra một chút thối lui.

Nhưng Triệu đồng lại không nghĩ tới, ngay cả những điều này Giang Thiên Phàm cũng có thể ném ra được? Cái này có phải quá xoi mói rồi hay không?

Ông ta nhìn về phía trợ lý Lý Ngạn của Giang Thiên Phàm, Lý Ngạn chỉ dùng vẻ mặt lực bất tòng tâm lắc đầu với ông ta một cái.

Lúc này Giang Thiên Phàm đã đứng dậy, bỏ giấy dò đường, đi về phía cửa.

Lúc anh ta đi qua Lý Đức Tân, mở miệng nói: “Tôi có một nhà hàng chuyên hải sản tại Manhattan. Nếu như anh muốn tới thử bản lĩnh một lần, anh biết làm sao tìm được nơi đó rồi chứ. Ở đó, anh sẽ nhận được thực phẩm tươi mới nhất.”

Nói xong, Giang Thiên Phàm liền đi ra ngoài, trợ lý Lý Ngạn đuổi sát theo sau.

Lý Đức Tân hoàn toàn không dám tin tưởng mình mới vừa nghe được là cái gì.

Giang Thiên Phàm là một người Hoa truyền kỳ trong giới ẩm thực, không chỉ bởi vì vào lúc mười tám tuổi anh đã trở thành bếp chính của nhà hàng cấp Michelin ba sao ở Newyork, mà bởi vì dưới sự kinh doanh của anh ta, trong 20 nhà hàng của Giang thị ở nước Mỹ, đã có sáu nhà hàng đạt cấp Michelin hai sao, ba nhà hàng đạt được Michelin ba sao trong ba năm liên tục, mà nhà hàng hải sản ở Manhattan kia chính là một cái trong số đó.

Lúc Lý Đức Tân nghe thấy Triệu đồng muốn xa thải anh ta, vốn dĩ cho rằng sự nghiệp đầu bếp của mình đã hết rồi. Rồi khỏi nhà hàng Lăng Hoa, chỉ sợ rất khó đặt chân ở một nhà hàng khác, nhưng Giang Thiên Phàm lại tự mình vờn cảnh ô liu ra cho anh ta?

Mà đối với Lâm Khả Tụng mà nói, bữa cơm này coi như kết thúc trong không khí hài hòa.

Lúc gần đi, Tổng Ý Nhiên hỏi có cần đưa Lâm Khả Tụng về nhà không. Lâm Khả Tụng lắc đầu một cái, nói mình còn muốn đi cửa hàng bách hóa mua chút đồ.

Cô cũng không có sở thích làm kỳ đà cản mũi.

Tổng Ý Nhiên không có vội vã rời đi, vẫn đứng ở cửa khách sạn tán gẫu với Lâm Khả Tụng.

“Này, món canh hải sâm hôm nay, em cảm thấy có chỗ nào không ngon?”

“. Thật ra thì trước kia mẹ em đã từng hầm canh hải sâm, cảm thấy rất tươi ngon. Nhưng món canh hải sâm hôm nay, cảm giác không quá tươi mới.”

Vừa lúc đó, dưới sự vây quanh của rất đông mọi người, Giang Thiên Phàm cùng trợ lý bước ra.

Vừa đứng nghe câu nói kia của Lâm Khả Tụng.

Bước chân của Giang Thiên Phàm hơi dừng lại, mặt hướng về phía Lâm Khả Tụng đang đứng.

Lý Ngạn xoay người nói với Triệu đồng đang đi theo: “Bây giờ ngay cả khách của ông cũng ném ra vấn đề của canh hải sâm. Triệu đồng, chúng tôi rất thất vọng với nhà hàng Lăng Hoa.”

Nói xong, Lý Ngạn liền dẫn Giang Thiên Phàm lên xe, xe ngênh ngang rời đi.

Lúc Triệu đồng đang muốn phát giận với Lâm Khả Tụng đổ thêm dầu vào lửa, lại phát hiện Lâm Khả Tụng đã đi xa.

Lâm Khả Tụng đeo túi xách, thật ra thì cô cũng không thật sự muốn đi dạo cửa hàng bách hóa gì cả, chẳng qua là không muốn nhìn Tổng Ý Nhiên cùng Sở Đình tình chàng ý thiếp mà thôi.

Trên chiếc Bentley đang đi ngược chiều với cô, Giang Thiên Phàm vẫn trầm mặc bỗng mở miệng: “Vừa rồi cái người đứng ở cửa khách sạn Lăng Hoa

chỉ ra hải sâm không tươi mới đâu?”

Lý Ngạn vội vàng nhìn về phía sau: “Cô ấy đang đi một mình trên đường, trông giống như đang muốn đi ngồi tàu điện ngầm.”

“Tôi có chuyện hỏi cô ấy.”

Lý Ngạn hơi ngần ngừ, lập tức nói tài xế quay đầu xe, đuổi theo cô gái kia.

Vì vậy ở 10 mấy giây sau, một chiếc Bentley màu đen phách lối dừng ở bên cạnh Lâm Khả Tụng khiến Lâm Khả Tụng bị giật mình.

Cô hơi nhích vào bên trong. Vừa rồi cô thấy tình hình không ổn, nên đã bước nhanh rời khỏi hiện trường. Không phải là cái vị Triệu đồng đó phái người đến đánh cô chứ?

Nhưng khi cửa sổ xe kéo xuống, Lâm Khả Tụng nhìn thấy cũng là anh chàng đẹp trai lạnh lùng bị mù đã gặp ở nhà hàng kia?

“Chính cô ném ra được hải sâm của nhà hàng Lãng Hoa không tươi?”

Giọng nói của Giang Thiên Phàm lạnh như băng.

Lâm Khả Tụng nghe không ra chút cảm xúc dao động nào.

Thậm chí cô còn muốn tìm hiểu một chút hơi thở của đối phương, rốt cuộc người này là sống hay không đây? Hay là Vampire?

“Tôi là cảm thấy như vậy. Tôi nghĩ tôi có quyền biểu đạt cảm giác của bản thân mình chứ? Hơn nữa tôi cũng không tung tin lên mạng để gây ảnh hưởng đến danh dự của nhà hàng Lãng Hoa!”

Lâm Khả Tụng hi vọng nhìn cô có khí phách một chút. Sớm biết như này thì cô không nên cự tuyệt Tổng Ý Nhiên đưa cô về nhà.

“Cô hiểu lầm rồi, thưa cô. Đánh giá của Giang tiên sinh và cô giống nhau. Bởi vì tay nghề của đầu bếp rất cao siêu, xử lý vấn đề hải sâm không tươi rất tốt. Nhưng cô lại có thể ném ra được, nói rõ vị giác của cô không tệ.” Lý Ngạn ngồi bên cạnh Giang Thiên Phàm ôn hòa giải thích.

Lâm Khả Tụng âm thầm thở ra một hơi. Không phải người nhà hàng Lãng Hoa phái tới trả thù là tốt rồi.

“Cô là người ở đây sao?” Giang Thiên Phàm lại lên tiếng một lần nữa.

Từng câu hỏi của anh, Lâm Khả Tụng nghe được đều giống như câu trần thuật, khẽ chèn ép lên dây thần kinh của cô.

“Đúng vậy.”

“Cô có hiểu rõ những quán ăn vặt của thành phố này không?”

Giang Thiên Phàm nói xong, Lý Ngạn ở bên cạnh lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Đương nhiên là rõ ràng rồi. Tôi đã ăn ở thành phố này từ nhỏ cho đến lớn. Từ trước đến nay đồ ăn thực sự đặc sắc cũng không phải những món trong nhà hàng Lãng Hoa, mà là trong một vài cửa hiệu lâu đời hoặc trong những quán nhỏ tại các phố lớn ngõ nhỏ.”

Lúc này, Giang Thiên Phàm bỗng mở cửa xe ra, đi xuống.

“Tôi trả cô phí hướng dẫn viên du lịch một ngày là 1000 đô la, hãy đưa tôi đi thưởng thức những món ăn vặt này. Nếu như trong những món ăn vặt này có món có thể làm cho tôi cảm thấy ăn ngon, tôi sẽ trả thêm cho cô 500 đô la Mỹ nữa làm phần thưởng.”

“Cái gì?” Lâm Khả Tụng cảm thấy có phải mình nghe nhầm không?

Dẫn anh ta đi ăn uống uống là có thể kiếm được 1000 đô la một ngày? Người này không có vấn đề gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 5: Món gan xào của bà Vương

Editor: Kaori Hương

“Nếu như cô không muốn, thì thôi vậy.”

Đúng lúc Giang Thiên Phàm xoay người trở về xe, lập tức Lâm Khả Tụng như tên lửa bắt lấy cánh tay của anh: “Muốn! Tôi rất sẵn lòng! 1000 Đô-la là tiền mặt, chuyển khoản hay là chi phiếu!”

Sau khi nói những câu này xong, trong chớp lát cô cảm thấy hình như mình luôn không thể ngẩng đầu kiêu ngạo trước mặt tiền bạc, lộ ra bản tính chân chó như lúc Tổng Y Nhiên dùng ‘tôm hùm chua cay’ dụ dỗ.

Nhưng mà là 1000 Đô-la đó! Tương đương hơn sáu ngàn nhân dân tệ!

(6000 NDT ~ 19.882.267,78 VNĐ – Gần 20 triệu.)

Nếu như mình thật sự đi Newyork, nhất định là phải mang một ít vốn sang đó!

Để một ngày kiếm được 1000 Đô-la, chỉ cần mang theo vị tiền sinh lạnh lùng bị mù này đi ăn uống mà thôi, có việc để làm, tại sao không cần?

Nhưng mà Giang Thiên Phàm lại cau mày lại, dùng sức giật cánh tay mình về.

Nguy rồi. Chẳng lẽ mình gấp gáp quá mức, chọc giận ông chủ rồi hả?

“Vị tiểu thư này, Giang tiên sinh không thích người khác đụng vào người ngài ấy.” Trợ lý Lý Ngạn lên tiếng nhắc nhở.

Lâm Khả Tụng vội vàng rút tay mình lại.

“Mặt khác, Giang tiên sinh là người quan trọng trong giới ẩm thực người Trung Quốc. Đặc biệt là vị giác của ngài ấy. Cho nên tôi hi vọng sẽ cô sẽ không dẫn ngài ấy đi ăn món nào đó ảnh hưởng đến sức khỏe cơ thể hay là nơi dơ dáy bẩn thỉu.”

Ám chỉ của Lý Ngạn vô cùng rõ ràng.

Nhất thời Lâm Khả Tụng không biết nói gì. Giang Thiên Phàm nói muốn ăn những đồ ăn đặc sắc, nhưng đoán chừng đồ ăn vật đặc sắc không đạt được yêu cầu của Lý Ngạn.

Lúc này Giang Thiên Phàm vung gậy dò đường lên ra.

Động tác kia vô cùng ưu nhã, giống như lúc kiếm khách cổ đại dùng kiếm, tinh táo và sắc bén.

Anh đưa gậy dò đường về phía Lâm Khả Tụng, ý bảo cô cầm, nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Giang tiên sinh, tại sao không ngồi xe?”

“Không cần. Ngồi vào xe đó, không phải nơi nào cũng đi được.”

“Nhưng. Giang tiên sinh. Ngài không quen ngồi taxi!”

Lý Ngạn không dám đụng vào Giang Thiên Phàm, nhưng lại dùng tay giữ chặt eo Lâm Khả Tụng, Lâm Khả Tụng rơi vào tình huống khó xử.

Xem ra, 1000 Đô-la không dễ kiếm

Còn nữa, cái gì mà ngồi taxi không quen?

Giang Thiên Phàm im lặng không nói .

Lý Ngạn không thể làm gì khác hơn là nói với Lâm Khả Tụng: “Nếu như cô và ngài ấy đi xe taxi, thì cô nhớ kỹ là nhất định phải chủ động mở cửa thay Giang tiên sinh..

Giang tiên sinh sẽ không đụng vào những nơi bị nhiều người chạm qua. Còn có, lúc cô mở cửa, nhất định đừng làm cho Giang tiên sinh đụng vào người mình. Cô phải trải nệm cho ngài ấy, Giang tiên sinh sẽ không ngồi những chỗ bị nhiều người ngồi qua! Sau khi ngồi xuống, cô phải hạ kính xe taxi xuống, mở thông gió thông khí! Giang tiên sinh không thấy ngửi thấy mùi thuốc lá hay là những mùi lạ khác!”

Lâm Khả Tụng đã không khống chế được tâm trạng của mình, vẻ mặt của cô đã đen xì.

Nói trắng ra là, vị Giang tiên sinh này chẳng những mất bị mù, mà còn là một người đàn ông thích sạch sẽ!

Không phải đều nói “nhắm mắt làm ngơ” sao?

Vậy chuyện anh ta thích sạch sẽ là như thế nào?

Lúc này, Giang Thiên Phàm rốt cuộc lên tiếng.

“Tôi sẽ không đi tàu điện ngầm, xe buýt và xe taxi.”

Lâm Khả Tụng chỉ có thể nhìn về phía chiếc Bentley sáng óng ánh, từ đáy lòng suy nghĩ vẫn nên ngồi xe này đi thôi.

Nhưng mà câu Giang Thiên Phàm nói tiếp hoàn toàn khiến Lâm Khả Tụng không còn gì để nói.

“Cô biết đi xe đạp không?”

“Sáu tuổi đã biết.”

“Lý Ngạn, bây giờ anh đi mua một chiếc xe đạp . Để cho cô ấy lái xe đạp chờ tôi đi.”

Lâm Khả Tụng tròn tròn mắt, “Cái gì?”

Không phải cô chưa từng chở người khác. Lúc trường học tổ chức lái xe đạp đi chơi vùng ngoại ô, nhưng thiếu gia Tống Ý Nhiên lại mắc phải bệnh, cô không thể làm gì hơn là lấy thân phận một người đàn bà con gái chở anh ta hơn hai giờ, khiến cho ngày hôm sau eo mỗi lưng đau, đặc biệt là đôi chân không nhấc nổi một bước.

“Như thế quá nguy hiểm!” Lý Ngạn phản đối lần nữa.

“Anh là trợ lý của tôi, công việc của anh là đáp ứng yêu cầu của tôi mà không phải liên tiếp bác bỏ quyết định của tôi.”

Giọng nói của Giang Thiên Phàm lạnh lạnh.

Về mặt của Lý Ngạn có chút khó coi.

“Vâng, Giang tiên sinh.”

Lâm Khả Tụng lúng túng kéo gậy dò đường của Giang Thiên Phàm sang một chỗ bên lề đường.

Không ít người đi đường đi ngang qua không nhận được liếc mắt nhìn hai người. Dù sao Giang Thiên Phàm có vẻ bề ngoài vô cùng xuất sắc cùng khí chất lạnh lùng xa cách, nên bây giờ Lâm Khả Tụng là mình đang dắt sói ca đi dạo. À, là bị sói ca lạnh lùng dẫn đi.

Hiệu suất xử lý của Lý Ngạn vượt qua sự tưởng tượng của Lâm Khả Tụng. Không tới mười lăm phút, bọn họ đã mua được một chiếc xe đạp.

Lâm Khả Tụng liếc nhìn giá tiền dán ở trên xe, thiếu chút nữa đã bị hù chết, chiếc xe này bằng hai tháng lương thực tập của cô rồi!

Không chỉ như thế, bọn họ còn để trước giỏ xe bộ đồ ăn chuyên dụng, khăn giấy,... của Giang Thiên Phàm đợi chút.

Lý Ngạn còn lấy giấy chứng minh thư của Lâm Khả Tụng giữ lại, ý nói nếu như Giang tiên sinh ngài ấy xảy ra vấn đề gì, bọn họ sẽ báo cảnh sát bắt cô.

Chuyện ảm ỉ đến tình trạng này, chợt Lâm Khả Tụng có chút không muốn nhận việc này rồi.

Quả nhiên không có bánh bao nào từ trên trời rớt xuống.

Lâm Khả Tụng giữ xe đạp, nhắm mắt lên tiếng: “Ngài có thể ngồi lên rồi, Giang tiên sinh.”

“Ừ.”

Giang Thiên Phàm ngồi lên, Lâm Khả Tụng cắn răng, đạp xe đi.

May mà có Tống Ý Nhiên cho cô luyện tập, nếu không cô có thể thoải mái chở một đấng mày râu cao 1m85 như Giang Thiên Phàm với một tư thế oai hùng sao? Không phải. Là hiền ngang mạnh mẽ.

“Cô tên là gì?” Giang Thiên Phàm sau lưng hỏi.

“Lâm Khả Tụng.” Lâm Khả Tụng hít một hơi, ông chủ sau lưng này nhất định phải đối đãi cẩn thận, “Giang tiên sinh có đặc biệt thích món ăn nào không?”

“Chỉ cần ở trong một phòng ăn hạng sang và có đồ ăn ngon là được rồi.”

Giọng nói lạnh như băng truyền đến từ phía sau, Lâm Khả Tụng bởi vì dùng sức đạp xe nên mồ hôi chảy ướt sống lưng đứng lại này cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

Lâm Khả Tụng nhanh chóng tìm tòi ở trong đầu.

Xe đạp cũng rời khỏi đường lớn, lái về phía một ngõ hẹp của một khu phố nhỏ.

“Giang tiên sinh, nếu là đồ ăn vật, vậy thì chắc chắn sẽ không được chú trọng như nhà hàng Lanxg Hoa được. Chỉ ăn khẩu vị, không đòi hỏi chất lượng.”

Lâm Khả Tụng phải nói trước cho vị Giang tiên sinh này để đề phòng trước. Không hợp miệng khẩu vị của anh ta thì không cần vội, nhưng lỡ như anh ta tỏ vẻ không hài lòng hay không vui với nơi bán đồ ăn mà nói, trường hợp như vậy sẽ rất xấu hổ!

“Ừ.”

“Cái đó. Tôi chọn một nơi mà tôi cảm thấy được ở đó khá sạch sẽ. Tôi đã ăn hai mươi năm rồi nhưng chưa đau bụng một lần nào.”

“Ừ.”

“Chỉ là đều là quán nhỏ nằm bên đường hoặc trong ngõ, có một số quán là cửa hàng tại nhà.”

“Ừ.”

Bỗng nhiên Lâm Khả Tụng cảm thấy cạn lời.

Anh bạn tốt bụng à, anh trừ ngoài “Ừ” ra, còn có thể nói cái khác sau?

Đều là ngồi phía sau xe đạp của cô, bỗng nhiên Lâm Khả Tụng cảm thấy so với vị Giang tiên sinh này, Tống Y Nhiên nhất định đáng yêu hơn nhiều!

“Giang tiên sinh, ngài tên gì vậy?” Lâm Khả Tụng cảm thấy nếu mà mình ngồi trên xe đạp của người ta mà không biết tên họ là gì thì thật sự quá lừa bịp rồi.

“Giang Thiên Phàm”

o

Đây chính là trả lời, ba chữ. Tỷ như “Ngân” trong từ gì, “Phàm” trong từ gì, một chút giải thích kèm theo cũng không có.

Cho đến vài phút sau, rốt cuộc Lâm Khả Tụng phản ứng kịp tên của đối phương là “Giang Thiên Phàm”.

Nước sông trôi về phía Đông, ngàn vạn cánh buồm đã từng qua.

Cái tên này nghe qua có chút tang thương phiền muộn.

Nhưng chủ nhân của cái tên đó lại hồ hững khiến cho người ta không biết chung đụng như thế nào.

Lâm Khả Tụng im lặng đạp xe đạp, rốt cuộc đã tới một quán có ven đường, một bà già đàn đứng gần nồi nấu, chậm rãi khuấy đều.

Mấy chiếc bàn gấp, mấy đôi nam nữ trẻ tuổi đang từ từ ăn cái gì đó, cười cười nói nói với nhau. Trong không khí bay ra một mùi thơm làm cho người ta chảy nước miếng, Lâm Khả Tụng còn chưa có dừng xe, đã không nhịn được nuốt nước miếng.

Một chân cô vừa chạm đất, đã lên tiếng: “Giang tiên sinh, chúng ta đã đến nơi. Tôi đã ăn món gan bà Vương từ nhỏ đến lớn.”

Giang Thiên Phàm xuống xe, lúc này Lâm Khả Tụng mới phát hiện Lý Ngạn mua xe đạp lại không mua khóa!

Cô đành phải dựng xe về bên, dùng khăn giấy xếp lại lót lên ghế, mời Giang Thiên Phàm ngồi xuống, sau nhỏ giọng nói ở bên tay anh: “Bởi vì đây là quán ăn vặt, cho nên chén và đĩa đều đơn giản rửa qua bằng nước nóng nấu qua để khử độc. Ngài không ngại chứ?”

Giang Thiên Phàm xoay mặt, rất rõ ràng rất không vui đối với việc Lâm Khả Tụng lại gần.

“Ở đây có thể làm được như thế đã không tệ.”

Lâm Khả Tụng vui vẻ đến chỗ bà Vương lấy món gan xào. Ngay cả cái tên kén ăn Tống Y Nhiên cũng chẳng biết xấu hổ muốn cô mang theo món gan bà Vương xào đến trường cho anh. Cô cũng không tin vị Giang tiên sinh này sẽ cảm thấy món gan xào của bà Vương ăn không ngon!

Lâm Khả Tụng nhận lấy món gan xào từ chỗ bà Vương bà, cẩn thận từng li từng tí bung đến trước mặt của Giang Thiên Phàm, “Giang tiên sinh, có hơi nóng, ngài cần thận một chút.”

Cô lấy cái muỗng để ở bên cạnh cái chén, vốn là muốn dùng tay đưa thìa cho Giang Thiên Phàm, nhưng nhớ tới Lý Ngạn nói qua anh ta không thích người khác đụng anh ta, vì vậy chỉ có thể yên lặng ngồi ở bên cạnh.

Giang Thiên Phàm cúi đầu, hơi nước ẩm áp lượn lờ bốc lên, mang theo mùi thơm nồng nặc của món gan xào

Lông mi của anh ta rất dài, sống mũi cao thẳng. Bởi vì hơi nóng nhẹ nhàng bốc lên, ngũ quan vốn lạnh lùng cũng nhu hòa.

Trong lòng Lâm Khả Tụng cảm thấy vô cùng đáng tiếc. Nếu như anh ta có thể nhìn thấy, đại khái vô cùng phù hợp với ảo tưởng tổng giám đốc lạnh lùng

bá đạo của những cô gái nhỏ. Cô vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người có ngoại hình có thể so sánh với tên hoa tâm Tống Y Nhiên.

Động tác Giang Thiên Phàm ăn thức ăn nội liễm mà ưu nhã, chậm chạp nhưng lại không để cho người ta cảm thấy kiểu cách hay tính con gái.

Ngược lại, Lâm Khả Tụng phải thừa nhận, thật rất có tính thưởng thức.

Khi đôi môi mở ra thì có thể khẽ nhìn thấy đầu lưỡi của anh ta, khoảnh khắc chạm phải chiếc muỗng, vẻ mặt hồ hởi của người đàn ông này nhiều hơn một phần cảm tính vô cùng mê người.

Nhưng mà anh ta chỉ ăn một miếng, rồi để cái muỗng xuống.

“Thế nào? Có phải rất ngon không?”

“Thực tế mà nói, gan heo vô cùn tươi mới, ruột heo được xử lý rất sạch sẽ. Sau khi dầu được làm nóng thì cho hồi hương cùng tỏi vào chiên cho thơm vị. Sau một lúc đã chiên đến vàng, thì cho một lượng đậu nành vừa phải vào, đồng thời cho nước canh nấm Khâu Bắc đã chế biến vào. Khuấy đều vào nhau rồi lại cho bột canh vào. Vốn là nội tạng không được xử lý theo cách tốt nhất, nhưng mà món gan xào làm ra này lại cho cảm giác như nấu bằng ruột heo và gan heo ngon nhất.”

“Cho nên ngài cảm thấy ngon rồi hả?” Ánh mắt Lâm Khả Tụng sáng lên.

Cô nhớ Giang Thiên Phàm từng nói qua, nếu như dẫn anh ta nếm được món mà anh ta cảm thấy ngon, ngoài phí 1000 Đô-la làm hướng dẫn du lịch phí ra, còn thưởng thêm 500 Đô-la!

“Quán ven đường bình thường có thể làm được đến trình độ này quả thật là khó có được. Nhưng chưa tới mức thật sự ngon.”

Lâm Khả Tụng quăn rồi. Chỗ nào ăn không ngon? Thế nào là ăn không ngon? Tại sao ăn không ngon hả?

Đây quả thực là vũ nhục tay nghề mấy chục năm qua của bà Vương mà!

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chương 6: Nhà tư bản = bị khinh bỉ

Editor: Tranh

“Nấm Khẩu Bắc được cho vào súp nấm Khẩu Bắc quá nhiều. Nếu cho số lượng nấm Khẩu Bắc vào vừa đủ thì có thể nâng cao hương vị của gan và ruột heo, nhưng nếu cho vào lượng nhiều hơn, sẽ át mất hương vị tinh hoa nhất.”

Nói xong, Giang Thiên Phàm đã chuẩn bị đứng dậy.

Lâm Khả Tụng nhìn chén gan xào giống như chưa từng bị đụng vào, đau lòng muốn chết. Mỗi lần cô mang món gan xào của bà Vương cho bày mào ham ăn trong phòng ngủ, chúng nó đều hạn không thể liễm sạch sẽ. Nhưng Giang Thiên Phàm lại chỉ ăn một miếng, còn có giọng điệu soi mói.

Lâm Khả Tụng không muốn bà Vương nhìn thấy thức ăn còn nhiều như vậy, vội vàng lấy cái muỗng mà Giang Thiên Phàm đã dùng qua, ăn hết hai ba lần, thiếu chút nữa là bị phỏng.

Giang Thiên Phàm lại dùng gậy dò đường gỗ lên bàn một cái, nhỏ giọng nói: “Đi. Đi tới một chỗ.”

Lâm Khả Tụng tùy tiện lau miệng, nghĩ thầm món gan xào của bà Vương không hợp với anh, thành phố lớn như thế, chắc sẽ có món hợp khẩu vị của anh.

Cô đỡ xe đạp, Giang Thiên Phàm ngồi lên, Lâm Khả Tụng nghĩ ở trong lòng tiếp theo nên đi chỗ nào.

Dần dần, bọn họ đi tới một ngõ nhỏ. Dưới bánh xe đất đá đầy đủ, làm cho xe không khỏi lắc lư.

Lâm Khả Tụng nghiêng ngả đến mấy lần. Cô vốn tưởng Giang tiên sinh ở sau lưng sẽ giữ cô, hoặc ít nhất thì ôm cái đệm, nhưng từ đầu đến cuối anh ta vẫn bình tĩnh rũ hai tay xuống đất.

Điều này làm cho Lâm Khả Tụng nổi lên ý tưởng xấu.

Cô cố ý kêu “ui da”, đạp xe xiêu xiêu vẹo vẹo đi về phía trước.

Nhưng lại khiến cho người ta thất vọng, theo đạo lý thì khả năng thăng bằng của người mù không tốt, nhưng Giang Thiên Phàm vẫn vững như núi Thái

Son mà ngồi ở phía sau cô, một tiếng kêu lớn cũng không có.

“Thính giác của tôi rất tốt, Lâm tiểu thư. Trên con đường này rất ít người đi, mặc dù mặt đường không bằng phẳng nhưng với khả năng của cô thì có thể điều khiển tốt được thăng bằng.”

Giọng nói Giang Thiên Phàm lạnh lạnh truyền đến từ phía sau lưng.

Nhất thời tim Lâm Khả Tụng lập tức trầm xuống

Cô chỉ muốn vui đùa một chút thôi, chắc không bị trừ vào tiền “hướng dẫn du lịch” chứ?

“Cái này. tôi chỉ cảm thấy bầu không khí hơi lạnh, nên muốn làm không khí thêm sinh động mà thôi. . . . Ha ha.”

Cô cũng làm chuyện giống như thế với Tống Y Nhiên, tên đó còn chẳng biết xấu hổ nói cái gì mà “muốn chết cùng chết”, sau đó hai người cười ha ha.

Nhưng khi chỗ ngồi phía sau đổi thành Giang Thiên Phàm, thật đúng là tự tìm chết.

“Quan hệ giữa tôi và cô là người thuê và người được thuê thôi, không cần phải làm bầu không khí sinh động.”

Giọng Giang Thiên Phàm đều đều như máy móc bình thường không có chút cảm xúc nào, thậm chí còn mang theo cảm giác lạnh lạnh của kim loại.

Thế nhưng Lâm Khả Tụng phát hiện mình không phản bác được.

Cô vừa đạp xe vừa nghĩ trong lòng, không hiểu hoàn cảnh sống của vị Giang tiên sinh này như thế nào. Ngay cả đạo lý đối nhân xử thế cơ bản nhất cũng không biết sao? Cho dù chỉ là quan hệ thuê và được thuê, nhưng cô khổ cực chờ anh ta đi qua bao con phố lớn ngõ nhỏ, chẳng lẽ ngay cả tư cách nói cười liên tục hai câu cũng không có?

Nhìn anh ta ngồi xe sang trọng đến nhà hàng Lăng Hoa, giám đốc của nhà hàng lại tự mình ra đón, rồi cả trợ lý Lý Ngạn có bộ dạng sống chết quan tâm tới anh ta, nói anh là nhân vật quan trọng gì đó —— hơn phân nửa là một nhà tư bản đó!

Nhà tư bản thì cũng bị khinh bỉ!

Khi bọn họ cũng đi đến cuối ngõ nhỏ, chỗ giao nhau của thành phố lớn thì Lâm Khả Tụng dừng lại.

Một lúc sau, mùi dầu áp chảo truyền đến, cùng với mùi nước sốt đậm đà, Lâm Khả Tụng theo bản năng liếm môi một cái.

“Giang tiên sinh, chúng ta đã đến. Ném thử món dạ dày nỏ ở đây đi. Bình thường mọi người đều đến các nhà hàng lớn hoặc là các phố buôn bán ăn món dạ dày nỏ. Thật ra đều là gạt người đó, những quán nhỏ ở trong hẻm hoặc là đường như thế này làm món dạ dày nỏ mới là chính công.”

Ngoại trừ giới thiệu món ăn ra, Lâm Khả Tụng đã không còn muốn nói chuyện với anh nữa rồi.

Theo thường lệ, cô phải dọn dẹp chỗ ngồi của Giang Thiên Phàm trước khi anh ngồi xuống, dùng khăn lau chỗ ngồi cho sạch sẽ, lau đến khi mặt bàn đến một vết bẩn cũng không thấy.

Lâm Khả Tụng nghĩ ở trong lòng, còn chưa đến nhà hàng của chú làm việc, cô cũng đã trở thành nhân viên phục vụ rồi.

Lúc cô nghiêng người ngồi xuống, cô mơ hồ ngửi thấy một mùi thơm nhẹ nhàng khoan khoái trên người Giang Thiên Phàm.

Đó cũng không phải là mùi hương điển hình của phái nam, mà là một loại mùi hương tự nhiên, hình như là mùi của sữa tắm.

Lâm Khả Tụng không nhịn được đến gần, bởi vì ở đây có mùi thơm đậm đặc của dạ dày nỏ, nên không hiểu sao mùi hương trên người Giang Thiên Phàm lại làm người khác cảm thấy rất thoải mái, thậm chí còn mang theo chút ấm áp.

Lúc cô không chú ý, lọn tóc vô tình lướt qua cằm của Giang Thiên Phàm.

“Cô muốn ôm ấp yêu đương với tôi sao?”

Giọng của đối phương giống như dội một chậu nước lạnh xuống đầu, Lâm Khả Tụng nhanh chóng trở về với hiện thực.

“À, không phải không phải! Chỉ là mép bàn có vết bẩn mà thôi.”

“Nhưng vừa rồi cô cũng không lau sát mép bàn.”

Giang Thiên Phàm không chút lưu tình vạch trần lời nói dối của Lâm Khả Tụng.

Lâm Khả Tụng lại không phản bác được.

Phí hướng dẫn du lịch một ngày một ngàn đô, yêu cầu người hướng dẫn tuyệt đối phải có tâm trí cực kỳ kiên nhẫn.

Cô nhớ tới Tống Ý Nhiên mặt dày, lập tức ngẩng đầu lên cười: “Vì mùi trên người Giang tiên sinh rất dễ ngửi chứ sao. Tôi chỉ tò mò một chút thôi. Ngài đừng để ý, tôi cũng không đụng vào ngài.”

Giang Thiên Phàm không có mở miệng nói chuyện, điều này khiến Lâm Khả Tụng thở phào.

Bởi vì cô cảm giác chỉ cần Giang Thiên Phàm vừa mở miệng, sẽ có hiệu quả như cây đao đâm vào người.

Lâm Khả Tụng gọi một phần dạ dày nỏ, trong lòng cầu nguyện món quà vật mà cô ăn chán ngấy trong suốt mấy chục năm có thể làm cho Giang Thiên Phàm nói một tiếng “Ăn ngon”.

Lâm Khả Tụng biết rõ quán cóc này không chú ý vệ sinh bát đĩa sạch sẽ, vì thế Lâm Khả Tụng dùng bộ đồ ăn mà Lý Ngạn chuẩn bị cho Giang Thiên Phàm, mức món dạ dày nỏ rồi đưa đến trước mặt Giang Thiên Phàm.

Mùi thơm này càng kích thích người ta chảy ra nước miếng hơn cả món gan xào của bà Vương, nếu không phải do ăn quá no ở nhà hàng Lăng Hoa, rồi vừa nãy lại ăn mấy miếng gan lớn, một phần dạ dày nỏ, Lâm Khả Tụng chỉ cần 1 phút đồng hồ để càn quét sạch sẽ.

Giang Thiên Phàm cầm đĩa lên. Ngón tay của anh ta thon dài rất khác biệt, rất có mỹ cảm, như thể những đồ vật được anh, đều trở nên tốt đẹp.

Anh gấp một miếng dạ dày, đưa lên mũi ngửi, chớp mắt một cái rồi đưa vào trong miệng.

Trái tim Lâm Khả Tụng treo lên.

Anh ta có cảm thấy ngon không? Đạp xe đạp xa như vậy để tới nơi này, có lẽ cũng đáng giá chứ?

Một khắc này, Lâm Khả Tụng vô thức mở to hai mắt, nhìn chăm chăm vào môi của Giang Thiên Phàm. Môi của anh mở ra, nhẹ nhàng nếm qua món ăn kia, trong nháy mắt cô bỗng nhiên có cảm giác có gì đó vỡ vụn bên tai.

Dáng vẻ lúc ăn của người đàn ông này, khiến cho người khác không hề cảm thấy có một chút nhiệt tình nào cả.

Nhưng khi anh ta ăn, Lâm Khả Tụng lại có thể cảm nhận được một loại cổ chấp tinh khiết.

Chẳng lẽ vì đẹp trai, dù cho nói chuyện hay làm việc đều lạnh như băng cũng sẽ được tha thứ sao?

Cô yên lặng chờ đợi người đàn ông này lại ăn miếng thứ hai, nhưng anh ta vẫn bỏ đĩa xuống.

“Thế nào? Ăn không ngon sao?” Lâm Khả Tụng khăn trương.

Đối với quán dạ dày nỏ Lâm Ký, cô thực sự rất có niềm tin. Cô sống ở thành phố này lâu như vậy, ăn rất nhiều dạ dày nỏ, chỉ có dạ dày nỏ của Lâm Ký là ngon nhất.

“Không khó ăn, nhưng cũng không ngon.”

“.....”

Lâm Khả Tụng cảm thấy uể oải, chỉ cảm thấy ‘không khó ăn’ thôi sao? Nếu như vậy thì suốt hai mươi năm qua cô ăn tính là gì?

Bây giờ cô có thể hoàn toàn xác định, người trước mắt này còn khó hầu hạ hơn tên Tống Ý Nhiên kia.

“Tại sao lại cảm thấy ăn không ngon?”

Lâm Khả Tụng cảm thấy nếu chết thì cũng phải chết rõ ràng.

“Món dạ dày nỏ này, nếu nói về hương vị, thì cũng không kém chút nào so với nhiều đầu bếp chuyên nghiệp. Nguyên liệu làm nước tương dùng tương vùng, hoa hồng, chao, hoa rau hẹ, xì dầu, đường kẹo, dầu vừng, rau thơm, ngọn hành lá kết hợp thành. Độ mặn rất phù hợp.”

....

Nguyên liệu làm tương không có vấn đề, chẳng lẽ là do dạ dày?

“Dạ dày nỏ dùng nước nóng và hoa tiêu cùng hành tây để khử mùi. Điều này được suy nghĩ khá chu đáo, làm được vậy không tệ.”

Vậy vấn đề nằm ở đâu? Chỗ nào khiến anh không hài lòng hả?

“Nhưng sa tế đổ lên dạ dày, vì lửa quá lớn, khiến ớt bị cháy thành màu đen, ở cùng một chỗ với tiêu sẽ tạo thành vị cay đắng.”

Giọng của anh lạnh như băng mà bình tĩnh, giống như có một quy tắc nào đó, một giới hạn không thể vượt qua.

Ở trước mặt anh hoàn toàn không có khả năng xảy ra bất kì nghi ngờ hay tranh luận nào.

“Làm sao có thể!”

Lâm Khả Tụng đưa tay cầm lấy chiếc đĩa, gấp một miếng cho vào miệng, cực kỳ cẩn thận dùng sức để thưởng thức, chỉ cảm thấy ăn rất ngon.

Nhưng dần dần, cô cũng cảm thấy một chút vị đắng, hương vị của ớt và tiêu càng về sau càng quá mức.

Nhưng người bình thường thì có ai để ý những chi tiết nhỏ kia đâu chứ? Thậm chí nếu không cẩn thận cảm nhận thì không thể nào nhận ra hương vị này được! Đây không phải là quá soi mói sao?

Lâm Khả Tụng giương mắt nhìn Giang Thiên Phàm, bỗng nhiên có suy nghĩ không biết lưỡi của anh ta có cấu tạo như thế nào nhỉ? Mùi vị nhỏ như vậy mà anh ta chỉ ăn một cái đã nhận ra?

“Đi thôi.” Giang Thiên Phàm đứng dậy, sửa sang lại cổ áo của mình.

“Đợi chút. Đồ ăn.”

“Vừa nãy cô đã ăn rồi, tôi sẽ không dùng nữa.”

Giang Thiên Phàm cầm lấy gậy dò đường, không để ý Lâm Khả Tụng chút nào, cứ như vậy đi ra ngoài.

Lâm Khả Tụng nhìn phân dạ dây nỏ, trong lòng cầu nguyện ông chủ đừng hận cô quá lãng phí thể này.

Lâm Khả Tụng thở dài, đuổi theo Giang Thiên Phàm.

Cô hơi nghi ngờ, trên đời này món làm cho anh ta cảm thấy ngon hình như không hề tồn tại thì phải.

Cũng may Lâm Khả Tụng thường xuyên tìm những vị trí của quán ăn vặt nên những nơi này không cách xa nhau quá, nếu không thành phố to như vậy, đằng sau còn có người đàn ông nặng hơn trăm ký, cô cũng đã sớm sụp đổ rồi.

Cô dẫn Giang Thiên Phàm đi ăn đậu hà lan hoàng, Giang Thiên Phàm chỉ ăn một miếng, lời bình là chất lượng tốt, độ ngọt quá mức.

Lại ăn cháo bột ở dưới cầu vượt, Giang Thiên Phàm chỉ ăn một miếng, lời bình là rất tinh tế tỉ mỉ, độ dày vừa đúng, nhưng hoa quả không được tươi mới.

Lâm Khả Tụng không còn muốn nói chuyện nữa, chỉ nói “Lên xe”, sau đó lại đạp xe vào trong hẻm nhỏ.

Sau đó, bánh ngải cứu, lẩu cá nguội, mì sốt tương, Lâm Khả Tụng đoán trước là sẽ bị Giang Thiên Phàm xử bắn tất cả.

Sắc trời dần tối, vốn là phí hướng dẫn du lịch của Lâm Khả Tụng tận một ngàn đô-la, nhưng cô cảm giác là mình đã cung cấp cho đối phương toàn bộ những vị trí mà mình biết, làm việc hết sức chuyên nghiệp, chịu bao mệt nhọc, còn không ngại cực khổ mà phục vụ, nhưng sự kiên nhẫn của cô đã sớm bị mất hết, hơn nữa cô còn chưa thu được tiền đặt cọc nữa!

Cô rất muốn bỏ đầu Giang Thiên Phàm ra mà hỏi anh: tôi nói người này anh em, đồ ăn nhiều như vậy, toàn bộ đều truyền thừa vài thập niên, tại sao anh đến đây cũng chỉ ăn được một miếng vậy hả? Nên gọi anh là “Giang Nhất Khẩu” mới đúng!

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 7: Kẻ trộm= kẻ hói đầu

Editor: Trà sữa trà xanh

Nhưng người ngồi phía sau vẫn thờ ơ, khuôn mặt không chút thay đổi.

“Cô còn nơi nào có thể đi không?”

Câu mà Giang Thiên Phàm dùng không phải câu nghi vấn, mà là câu trần thuật.

Nghe anh nói xong, cây đuốc trong lòng Lâm Khả Tụng bùng bùng bốc cháy, xông thẳng đến đại não. Cô thật muốn đạp xe vào ven đường ngay bây giờ, sau đó nhét anh vào một bao tải, rồi đá anh đến một xó xỉnh nào đó.

À, đúng rồi, người này là người mù. Trùm bao tải cũng vô dụng thôi. Thật đáng tiếc, vị trợ lý thông minh của anh đã giữ giấy chứng minh của cô.

Cô không tức giận.

Cô không tức giận.

Cô thật sự không tức giận.

Cô có thể nhìn vị thiếu gia ngốc nghếch như Tống Ý Nhiên tận mười năm trời, Giang Thiên Phàm chỉ một người mù thôi!

Người ta đã mù, nên muốn tùy hứng, cô nên nhắm mắt cho qua thôi!

“Đương nhiên là còn. Thành phố này lớn như vậy, anh muốn ăn hết những món ăn vặt ở đây, không dễ dàng như vậy đâu!”

Lâm Khả Tụng nhớ có một quán bán gừng chiên hương vị cũng không tệ lắm, dĩ nhiên cô biết chắc món đó sẽ không qua đầu lưỡi của Giang Thiên Phàm. Chỉ là cô đã đồng ý với đối phương làm hướng dẫn du lịch dẫn anh đi thưởng thức món ăn vặt một ngày, nên cô sẽ tận hết sức mình trong thời gian giao hẹn dẫn anh đi ăn.

Chỉ là giờ phút này Lâm Khả Tụng đã thành cả nhiễm sương, cúi đầu, hoàn toàn không có hùng tâm tráng chí (nhiệt huyết) như ban đầu nữa.

Trong không khí truyền đến một mùi hôi thúi, bất giác hai người đã đến trường sơ trung cô từng học. Ánh mắt Lâm Khả Tụng liếc một cái, liền nhìn thấy một gian hàng đang chiên đậu hủ thúi. Cô chợt hồi tưởng lại tình cảnh lần đầu tiên cô và Tống Ý Nhiên ăn đậu hủ thúi.

Trong khi cô ăn say sưa ngon lành, anh lại nhăn nhó muốn ói ra.

Lâm Khả Tụng nhếch môi, tư tưởng xấu lại nổi lên.

“Hắc, tôi nói này, đến rồi. Ném thử đậu hủ thúi ở chỗ này đi!”

“Đậu hủ thúi không giống thức ăn vặt.” Mi tâm của Giang Thiên Phàm hơi nhú lại.

Lâm Khả Tụng nhớ lại cảnh Tống Ý Nhiên ăn đậu hủ thúi rồi liền tưởng đến Giang Thiên Phàm. Bà cô đây đang chờ anh phun ra đây.

“Anh không biết rồi, học sinh trung học ở thành phố này, người nào cũng ăn món này. Bao nhiêu học sinh sau khi tan học, đều cưỡi xe đạp chạy đến đây mua đậu hủ thúi đó? Tôi nói nè, vận khí của anh thật sự quá tốt rồi. Học sinh tan học đã lâu, nên chúng ta không cần xếp hàng, thật tốt!”

“Tôi không ăn đậu hủ thúi.” Giọng nói của Giang Thiên Phàm lạnh lạnh, mang theo ý tứ ra lệnh.

Lâm Khả Tụng không tính thuyết phục anh ăn đậu hủ thúi.

Muốn ghê tởm một người, không nhất định cần phải làm cho đối phương ăn vặt ghê tởm.

Chỉ cần cô không cảm thấy ghê tởm, sẽ có thể ghê tởm anh.

“Vậy không sao, tôi lập tức dẫn anh đi ăn gừng chiên. Nhưng mà đã lâu rồi tôi mới đi qua trường cũ của mình, anh để cho tôi ăn đã ghiền trước đi!”

“Cô đang lãng phí thời giờ của tôi đó. Tôi trả cô 1000 đô la làm hướng dẫn viên du lịch cho tôi trong vòng một ngày không bao gồm thời gian chờ cô ăn.”

Giọng nói của Giang Thiên Phàm giống như máy móc phát ra, mỗi một chữ đều rõ ràng đúng chuẩn như MC đang đọc tin tức, đặc biệt còn kèm theo giọng nói lạnh như băng, cực kỳ cần ăn đòn.

Lâm Khả Tụng mở trừng hai mắt, một phút ăn đậu hủ thúi cũng bị người này tính rõ như vậy.

Quả nhiên nhà tư bản chính là nhà tư bản!

Điên cuồng áp bức nhân dân lao động để lấy cái dư thừa!

Lâm Khả Tụng rất muốn lý luận một phen với đối phương, nhưng Giang Thiên Phàm bàn về việc “Lãng phí thời gian” mặc dù đơn giản nhưng đầy đủ logic, trong khoảng thời gian ngắn Lâm Khả Tụng không biết nói cái gì cho phải.

Vừa lúc đó, một người đeo túi xách đội nón đi ngang qua bên cạnh hai người bọn họ, đụng vào Giang Thiên Phàm, cúi đầu buồn bực nói một câu “Thật xin lỗi”, liền vội vã rời đi.

Lâm Khả Tụng vẫn đang chăm chú nhìn thẳng Giang Thiên Phàm, bỗng nhiên Giang Thiên Phàm mở miệng: “Người mới đụng tôi đã trộm điện thoại của tôi.”

“A. Cái gì?”

Đề tài bị chuyển quá nhanh, Lâm Khả Tụng trong khoảng thời gian ngắn còn chưa tìm ra mối quan hệ giữa đầu hủ thối và điện thoại di động.

Hai giây sau, Lâm Khả Tụng chợt ý thức được cái gì, nhìn về người nam đeo túi đang lẩn vào trong dòng người.

“Anh ở yên chỗ này chờ tôi! Không được đi đâu hết! Tôi đi lấy điện thoại cho anh!”

Nói xong, Lâm Khả Tụng quay đầu xe, ra sức đạp xe, đuổi theo.

Đôi này cô hận nhất người có ba cái tay (ý nói móc túi)!

Có tay có chân, tại sao không biết đi tìm việc làm đứng đắn!

Nói đến việc này làm cô nhớ tới tết năm nay, cô cùng ba mẹ đi xem bắn pháo hoa. Lúc bắn xong, điện thoại di động của cô đã không cánh mà bay rồi!

Lâm Khả Tụng không có lớn tiếng la “Bắt trộm!”, mà kìm nén một mạch vọt tới.

Lúc cô sắp vọt tới trước mặt, tên kia chợt quay đầu lại phát hiện Lâm Khả Tụng, lập tức chạy như điên.

Hai chân của hắn có thể chạy nhanh hơn hai bánh xe của cô sao!

Lâm Khả Tụng vô cùng dừng mãnh xông tới, người đi đường xung quanh rồi rít lùi sang một bên.

Lúc này cô mới hô lên: “Bắt trộm! Bắt trộm! Tên đeo túi màu đen kia là trộm! Mọi người giúp một tay bắt hắn lại!”

Tên kia quả quyết coi túi của mình ra, tiện tay ném sang hòm thư bên cạnh.

Lâm Khả Tụng tiếp tục kêu: “Tên kia trộm điện thoại đó! Chính là cái tên đội nón len màu nâu chết tiệt kia!”

Tên kia coi nón của mình xuống nhét vào trong bọc, trên đầu chỉ còn hai ba đóm tóc đung đưa trong gió.

“Tên trộm! Chính là người hói đầu! Mọi người giúp một tay!”

Cô không tin đầu của hắn có thể đột ngột mọc ra tóc!

Hai chú tốt bụng cản tên trộm đó lại, Lâm Khả Tụng vừa muốn tiến lên nói cảm ơn, ai ngờ hai chú đó lại đẩy tên trộm đó ra sau lưng.

“Tôi nói cô gái này, cô nói người khác trộm điện thoại di động của cô? Vậy điện thoại di động của cô có hình dạng gì? Cô có thể miêu tả một chút không?”

“Đó là điện thoại di động của bạn tôi, tôi không biết rõ.” Lâm Khả Tụng thở dốc một hơi.

“Cô gái, vậy cô không đúng rồi. Cô la hét muốn bắt trộm, nhưng lại không biết điện thoại có hình dạng gì, chúng tôi làm sao biết điện thoại mà tên này ăn trộm có phải của cô không, hay là điện thoại đó chính là của anh này!”

Rốt cuộc Lâm Khả Tụng đã hiểu, nãy người này là cùng một nhóm! Chỉ là Lâm Khả Tụng cô không dễ chọc đâu!

Lúc trước ở trường đại học, Tổng Ý Nhiên chợt phát điên muốn đi học Taekwondo, còn kéo cô theo. Kết quả người này ba ngày câu cá hai bữa giăng lưới an vị ở một bên uống nước trái cây tán gái, mặc khác Lâm Khả Tụng lại đạt được chút thành tựu. Sau đó Tổng Ý Nhiên kết luận: Lâm Khả Tụng không chỉ là anh em của anh, còn là hộ vệ!

Lâm Khả Tụng có lòng tin giẫm đạp tên hói đầu kia phải than trời, nhưng hai đồng bọn này của hắn.Cô không chắc cho lắm.

Những người đi đường đi ngang qua đồng tình nhìn cô.

Tên hói đầu cười cười, xoay người đi vào trong hẻm nhỏ.

Lâm Khả Tụng là hảo hán không chịu thiệt thòi trước mặt, cô không tin hắn không có lúc đi một mình!

Cô xoay người coi xe đạp đi, nhưng là đi vòng qua một đầu khác của ngõ hẻm, kiên nhẫn chờ tên hói đầu huyết sáo đi tới. Mà đồng bọn của hắn vẫn còn đứng đưa ở chỗ giao nhau giữa hẻm và phố lớn, hình như đang đề phòng Lâm Khả Tụng tìm tới lần nữa.

Ngủ gật! Bây giờ nước xa không cứu được lửa gần rồi!

Lâm Khả Tụng chợt xông tới, nhấc chân đá vào bụng tên hói đầu kia, đối phương thiếu chút nữa phun ra. Cô nhanh chóng túm cổ áo đối phương, cực kỳ khí thế đè hắn vào tường. “Điện thoại di động của tôi đâu!”

“Cô.Cô coi chừng các anh em của tôi.”

Lâm Khả Tụng nhìn đầu hẻm, hai anh em ngốc nghếch của hắn đang đưa lưng về phía bọn họ hút thuốc lá.

“Sao hả? Chờ anh em của anh sang đây xem tôi đánh anh à!” Lâm Khả Tụng giờ quả đấm lên, “Có tin khi anh em của anh tới đây, anh đã là đầu heo rồi không! Điện thoại di động đâu!”

“Ồ đây. Ở đây này.” Tên ngốc sờ túi quần của mình.

Lâm Khả Tụng cũng không ngu như vậy, nếu tên này móc ra dao găm thì sao?

“Tự tôi lấy!” Lâm Khả Tụng tự mình móc ra một điện thoại di động bóng loáng đời mới trong túi hắn, đây chắc chắn không phải điện thoại của tên ngốc này, “Đây là điện thoại anh trộm sao?”

“Phải Phải Tôi mới trộm được một cái. Hôm nay mới vừa khai trương.”

Lâm Khả Tụng cũng không ngốc, cô nhân tiện lấy ra điện thoại di động của mình, chụp hình tên này lại, sau đó dùng giọng điệu ác bá nói: “Anh nghe kỹ cho tôi, nếu anh còn dám đi ăn trộm, hoặc là dẫn theo anh em của anh tới tìm tôi gây phiền toái, tôi sẽ gửi hình cho Cục Công An để lập hồ sơ anh đó!”

“Đừng mà! Bà cô của tôi! Không ăn trộm nữa! Không ăn trộm nữa!”

Lâm Khả Tụng hừ một tiếng, liếc nhìn đầu hẻm, giơ tay lên nhìn đồng hồ, nơi đó có camera, đúng lúc có thể lưu lại hình ảnh cô bắt trộm nhưng bị đồng bọn của chúng ngăn lại. Cô không tin người này có thể thay đổi được ☐, nhất định tiếp tục trộm. Cô sẽ lập tức đến báo cảnh sát báo án.

Xoay người, cỡi xe đạp, Lâm Khả Tụng trở về trường học tìm Giang Thiên Phàm.

Vừa đạp, vừa nghĩ tới một màn vừa rồi cô thật đặc biệt anh dừng.

Ai da. Dừng cầm bắt trộm sao, đây không phải là chuyện đàn ông nên làm sao?

Cô lại không phải là loại chim nhỏ dịu dàng nép vào người.

Nếu Sở Đình gặp chuyện như vậy, đã sớm ở một bên thét chói tai chờ Tổng Ý Nhiên đuổi theo lấy lại điện thoại di động cho cô.

A. Không, Tổng Ý Nhiên chắc chắn sẽ không đuổi theo lấy điện thoại di động, anh sẽ nói: không sao, mua cái mới thôi.

Hơn nữa vận khí của cô thật tốt. Ngộ nhờ bọn chúng không tách ra, cho dù cô đuổi theo cũng vô dụng thôi. Hơn nữa ngộ nhờ bọn họ phát hiện, xông về phía cô, cô chỉ biết cỡi xe đạp chạy trốn thôi.

Ai, cô không nên ám đầu đuổi theo lấy điện thoại. Cô nên dẫn Giang Thiên Phàm đi báo cảnh sát.

Lâm Khả Tụng đang tưởng tượng nét mặt Giang Thiên Phàm ngồi trong báo cảnh sát thì bánh xe trước đè lên một hòn đá, sau đó bánh xe nghiêng một cái, Lâm Khả Tụng liền ngã xuống đất.

Bánh xe đạp xoay tròn.

Miệng của Lâm Khả Tụng méo sang một bên. Hai bàn tay của cô đã bị thương, nâng tay lên, bàn tay bị trầy một mảng lớn. Cô ngửa đầu thở dài, kiên cường đứng dậy, lấy khăn giấy lót trong lòng bàn tay, cỡi xe đạp, tiếp tục đi tìm Giang Thiên Phàm.

Đợi đến khi cô trở lại trường học, đã là tám giờ rưỡi.

Gian hàng đậu hủ thú đã dọn quán. Bốn phía sớm đã không có bóng dáng của Giang Thiên Phàm.

--- ----- BỔ SUNG THÊM --- -----

Chương 7: Kẻ trộm= kẻ hói đầu

Editor: Trà sữa trà xanh

Nhưng người ngồi phía sau vẫn thờ ơ, khuôn mặt không chút thay đổi.

“Cô còn nơi nào có thể đi không?”

Câu mà Giang Thiên Phàm dùng không phải câu nghi vấn, mà là câu trần thuật.

Nghe anh nói xong, cây đuốc trong lòng Lâm Khả Tụng bùng bùng bốc cháy, xông thẳng đến đại não. Cô thật muốn đạp xe vào ven đường ngay bây giờ, sau đó nhét anh vào một bao tải, rồi đá anh đến một xó xỉnh nào đó.

À, đúng rồi, người này là người mù. Trùm bao tải cũng vô dụng thôi. Thật đáng tiếc, vị trợ lý thông minh của anh đã giữ giấy chứng minh của cô.

Cô không tức giận.

Cô không tức giận.

Cô thật sự không tức giận.

Cô có thể nhìn vị thiếu gia ngốc nghếch như Tống Ý Nhiên tận mười năm trời, Giang Thiên Phàm chỉ một người mù thôi!

Người ta đã mù, nên muốn tùy hứng, cô nên nhắm mắt cho qua thôi!

“Đương nhiên là còn. Thành phố này lớn như vậy, anh muốn ăn hết những món ăn vặt ở đây, không dễ dàng như vậy đâu!”

Lâm Khả Tụng nhớ có một quán bán gừng chiên hương vị cũng không tệ lắm, dĩ nhiên cô biết chắc món đó sẽ không qua đầu lưỡi của Giang Thiên Phàm. Chỉ là cô đã đồng ý với đối phương làm hướng dẫn du lịch dẫn anh đi thưởng thức món ăn vặt một ngày, nên cô sẽ tận hết sức mình trong thời gian giao hẹn dẫn anh đi ăn.

Chỉ là giờ phút này Lâm Khả Tụng đã thành cà nhiễm sưng, cúi đầu, hoàn toàn không có hùng tâm tráng chí (nhiệt huyết) như ban đầu nữa.

Trong không khí truyền đến một mùi hôi thúi, bất giác hai người đã đến trường sơ trung cô từng học. Ánh mắt Lâm Khả Tụng liếc một cái, liền nhìn thấy một gian hàng đang chiên đậu hủ thúi. Cô chợt hồi tưởng lại tình cảnh lần đầu tiên cô và Tống Ý Nhiên ăn đậu hủ thúi.

Trong khi cô ăn say sưa ngon lành, anh lại nhăn nhó muốn ói ra.

Lâm Khả Tụng nhếch môi, tư tưởng xấu lại nổi lên.

“Hắc, tôi nói này, đến rồi. Ném thử đậu hủ thúi ở chỗ này đi!”

“Đậu hủ thúi không giống thức ăn vặt.” Mi tâm của Giang Thiên Phàm hơi nhú lại.

Lâm Khả Tụng nhớ lại cảnh Tống Ý Nhiên ăn đậu hủ thúi rồi liền tưởng đến Giang Thiên Phàm. Bà cô đây đang chờ anh phun ra đây.

“Anh không biết rồi, học sinh trung học ở thành phố này, người nào cũng ăn món này. Bao nhiêu học sinh sau khi tan học, đều cưỡi xe đạp chạy đến đây mua đậu hủ thúi đó? Tôi nói nè, vận khí của anh thật sự quá tốt rồi. Học sinh tan học đã lâu, nên chúng ta không cần xếp hàng, thật tốt!”

“Tôi không ăn đậu hủ thúi.” Giọng nói của Giang Thiên Phàm lạnh lạnh, mang theo ý tứ ra lệnh.

Lâm Khả Tụng không tính thuyết phục anh ăn đậu hủ thúi.

Muốn ghê tởm một người, không nhất định cần phải làm cho đối phương ăn vặt ghê tởm.

Chỉ cần cô không cảm thấy ghê tởm, sẽ có thể ghê tởm anh.

“Vậy không sao, tôi lập tức dẫn anh đi ăn gừng chiên. Nhưng mà đã lâu rồi tôi mới đi qua trường cũ của mình, anh để cho tôi ăn đã ghiền trước đi!”

“Cô đang lãng phí thời giờ của tôi đó. Tôi trả cô 1000 đô la làm hướng dẫn viên du lịch cho tôi trong vòng một ngày không bao gồm thời gian chờ cô ăn.”

Giọng nói của Giang Thiên Phàm giống như máy móc phát ra, mỗi một chữ đều rõ ràng đúng chuẩn như MC đang đọc tin tức, đặc biệt còn kèm theo giọng nói lạnh như băng, cực kỳ cân ăn đòn.

Lâm Khả Tụng mở trừng hai mắt, một phút ăn đậu hủ thúi cũng bị người này tính rõ như vậy.

Quả nhiên nhà tư bản chính là nhà tư bản!

Diên cuồng áp bức nhân dân lao động để lấy cái dư thừa!

Lâm Khả Tụng rất muốn lý luận một phen với đối phương, nhưng Giang Thiên Phàm bàn về việc “Lãng phí thời gian” mặc dù đơn giản nhưng đầy đủ logic, trong khoảng thời gian ngắn Lâm Khả Tụng không biết nói cái gì cho phải.

Vừa lúc đó, một người đeo túi xách đội nón đi ngang qua bên cạnh hai người bọn họ, đụng vào Giang Thiên Phàm, cúi đầu buồn bực nói một câu “Thật xin lỗi”, liền vội vã rời đi.

Lâm Khả Tụng vẫn đang chăm chú nhìn thẳng Giang Thiên Phàm, bỗng nhiên Giang Thiên Phàm mở miệng: “Người mới đụng tôi đã trộm điện thoại của tôi.”

“A. Cái gì?”

Đề tài bị chuyển quá nhanh, Lâm Khả Tụng trong khoảng thời gian ngắn còn chưa tìm ra mối quan hệ giữa đậu hủ thúi và điện thoại di động.

Hai giây sau, Lâm Khả Tụng chợt ý thức được cái gì, nhìn về người nam đeo túi đang lẩn vào trong dòng người.

“Anh ở yên chỗ này chờ tôi! Không được đi đâu hết! Tôi đi lấy điện thoại cho anh!”

Nói xong, Lâm Khả Tụng quay đầu xe, ra sức đạp xe, đuổi theo.

Đời này cô hận nhất người có ba cái tay (ý nói móc túi)!

Có tay có chân, tại sao không biết đi tìm việc làm đứng đắn!

Nói đến việc này làm cô nhớ tới tết năm nay, cô cùng ba mẹ đi xem bắn pháo hoa. Lúc bắn xong, điện thoại di động của cô đã không cánh mà bay rồi!

Lâm Khả Tụng không có lớn tiếng la “Bắt trộm”, mà kìm nén một mạch vọt tới.

Lúc cô sắp vọt tới trước mặt, tên kia chợt quay đầu lại phát hiện Lâm Khả Tụng, lập tức chạy như điên.

Hai chân của hắn có thể chạy nhanh hơn hai bánh xe của cô sao!

Lâm Khả Tụng vô cùng dũng mãnh xông tới, người đi đường xung quanh rồi rít lùi sang một bên.

Lúc này cô mới hô lên: “Bắt trộm! Bắt trộm! Tên đeo túi màu đen kia là trộm! Mọi người giúp một tay bắt hắn lại!”

Tên kia quả quyết coi túi của mình ra, tiện tay ném sang hòm thư bên cạnh.

Lâm Khả Tụng tiếp tục kêu: “Tên kia trộm điện thoại đó! Chính là cái tên đội nón len màu nâu chết tiệt kia!”

Tên kia coi nón của mình xuống nhét vào trong bọc, trên đầu chỉ còn hai ba đóm tóc đung đưa trong gió.

“Tên trộm! Chính là người hói đầu! Mọi người giúp một tay!”

Cô không tin đầu của hắn có thể đột ngột mọc ra tóc!

Hai chú tốt bụng cản tên trộm đó lại, Lâm Khả Tụng vừa muốn tiến lên nói cảm ơn, ai ngờ hai chú đó lại đẩy tên trộm đó ra sau lưng.

“Tôi nói cô gái này, cô nói người khác trộm điện thoại di động của cô? Vậy điện thoại di động của cô có hình dạng gì? Cô có thể miêu tả một chút không?”

“Đó là điện thoại di động của bạn tôi, tôi không biết rõ.” Lâm Khả Tụng thờ dốc một hơi.

“Cô gái, vậy cô không đúng rồi. Cô la hét muốn bắt trộm, nhưng lại không biết điện thoại có hình dạng gì, chúng tôi làm sao biết điện thoại mà tên này ăn trộm có phải của cô không, hay là điện thoại đó chính là của anh này!”

Rốt cuộc Lâm Khả Tụng đã hiểu, nấy người này là cùng một nhóm! Chỉ là Lâm Khả Tụng cô không dễ chọc đâu!

Lúc trước ở trường đại học, Tống Ý Nhiên chợt phát điên muốn đi học Taekwondo, còn kéo cô theo. Kết quả người này ba ngày câu cá hai bữa giặt lưới an vị ở một bên uống nước trái cây tán gái, mặc khác Lâm Khả Tụng lại đạt được chút thành tựu. Sau đó Tống Ý Nhiên kết luận: Lâm Khả Tụng không chỉ là anh em của anh, còn là hộ vệ!

Lâm Khả Tụng có lòng tin giẫm đạp tên hói đầu kia phải than trời, nhưng hai đồng bọn này của hắn.Cô không chắc cho lắm.

Những người đi đường đi ngang qua đồng tình nhìn cô.

Tên hói đầu cười cười, xoay người đi vào trong hẻm nhỏ.

Lâm Khả Tụng là hảo hán không chịu thiệt thòi trước mặt, cô không tin hắn không có lúc đi một mình!

Cô xoay người cỡi xe đạp đi, nhưng là đi vòng qua một đầu khác của ngõ hẻm, kiên nhẫn chờ tên hói đầu huyết sáo đi tới. Mà đồng bọn của hắn vẫn còn đứng đưa ở chỗ giao nhau giữa hẻm và phố lớn, hình như đang đề phòng Lâm Khả Tụng tìm tới lần nữa.

Ngủ gật! Bây giờ nước xa không cứu được lửa gần rồi!

Lâm Khả Tụng chợt xông tới, nhấc chân đá vào bụng tên hói đầu kia, đối phương thiếu chút nữa phun ra. Cô nhanh chóng túm cổ áo đối phương, cực kỳ khí thế đè hắn vào tường. “Điện thoại di động của tôi đâu!”

“Cô.Cô coi chừng các anh em của tôi.”

Lâm Khả Tụng nhìn đầu hẻm, hai anh em ngốc nghếch của hắn đang đưa lưng về phía bọn họ hút thuốc lá.

“Sao hả? Chờ anh em của anh sang đây xem tôi đánh anh à!” Lâm Khả Tụng giờ quả đấm lên, “Có tin khi anh em của anh tới đây, anh đã là đầu heo rồi không! Điện thoại di động đâu!”

“Ở đây. Ở đây này.” Tên ngốc sờ túi quần của mình.

Lâm Khả Tụng cũng không ngu như vậy, nếu tên này móc ra dao găm thì sao?

“Tự tôi lấy!” Lâm Khả Tụng tự mình móc ra một điện thoại di động bóng loáng đời mới trong túi hắt, đây chắc chắn không phải điện thoại của tên ngốc này, “Đây là điện thoại anh trộm sao?”

“Phải Phải Tôi mới trộm được một cái. Hôm nay mới vừa khai trương.”

Lâm Khả Tụng cũng không ngốc, cô nhận tiện lấy ra điện thoại di động của mình, chụp hình tên này lại, sau đó dùng giọng điệu ác bá nói: “Anh nghe kỹ cho tôi, nếu anh còn dám đi ăn trộm, hoặc là dẫn theo anh em của anh tới tìm tôi gây phiền toái, tôi sẽ gửi hình cho Cục Công An để lập hồ sơ anh đó!”

“Đừng mà! Bà cô của tôi! Không ăn trộm nữa! Không ăn trộm nữa!”

Lâm Khả Tụng hừ một tiếng, liếc nhìn đầu hẻm, giơ tay lên nhìn đồng hồ, nơi đó có camera, đúng lúc có thể lưu lại hình ảnh cô bắt trộm nhưng bị đồng bọn của chúng ngăn lại. Cô không tin người này có thể thay đổi được ☐, nhất định tiếp tục trộm. Cô sẽ lập tức đến báo cảnh sát báo án.

Xoay người, cỡi xe đạp, Lâm Khả Tụng trở về trường học tìm Giang Thiên Phàm.

Vừa đạp, vừa nghĩ tới một màn vừa rồi cô thật đặc biệt anh dừng.

Ai da. Dừng cảm bắt trộm sao, đây không phải là chuyện đàn ông nên làm sao?

Cô lại không phải là loại chim nhỏ dịu dàng nép vào người.

Nếu Sở Đình gặp chuyện như vậy, đã sớm ở một bên thét chói tai chờ Tổng Ý Nhiên đuổi theo lấy lại điện thoại di động cho cô.

A. Không, Tổng Ý Nhiên chắc chắn sẽ không đuổi theo lấy điện thoại di động, anh sẽ nói: không sao, mua cái mới thôi.

Hơn nữa vận khí của cô thật tốt. Ngộ nhờ bọn chúng không tách ra, cho dù cô đuổi theo cũng vô dụng thôi. Hơn nữa ngộ nhờ bọn họ phát hiện, xông về phía cô, cô chỉ biết cỡi xe đạp chạy trốn thôi.

Ai, cô không nên ám đầu đuổi theo lấy điện thoại. Cô nên dẫn Giang Thiên Phàm đi báo cảnh sát.

Lâm Khả Tụng đang tưởng tượng nét mặt Giang Thiên Phàm ngồi trong bát cảnh sát thì bánh xe trước đè lên một hòn đá, sau đó bánh xe nghiêng một cái, Lâm Khả Tụng liền ngã xuống đất.

Bánh xe đạp xoay tròn.

Miệng của Lâm Khả Tụng méo sang một bên. Hai bàn tay của cô đã bị thương, nâng tay lên, bàn tay bị trầy một mảng lớn. Cô ngửa đầu thở dài, kiên cường đứng dậy, lấy khăn giấy lót trong lòng bàn tay, cỡi xe đạp, tiếp tục đi tìm Giang Thiên Phàm.

Đợi đến khi cô trở lại trường học, đã là tám giờ rưỡi.

Gian hàng đậu hủ thú vị đã dọn quán. Bốn phía sớm đã không có bóng dáng của Giang Thiên Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 8: Mùi vị thâm mến = xâu hồ lô đường

Edit: Thổ Lạ

Trái tim Lâm Khả Tụng chùng xuống. Cô không rời đi quá lâu mà! Sao lại không có người rồi?

“Bà chủ! Vừa rồi có một người đàn ông dáng dấp rất ưa nhìn, mắt không nhìn được, đứng ở chỗ này, di có biết anh ta đi đâu không?”

“À, tôi nhìn thấy anh ta sang đường, đi về phía đối diện!”

“Anh ta... tự qua đường?”

“Phải.”

“Thật là không muốn sống nữa rồi!” Lâm Khả Tụng vội vàng chạy lên phía trước.

Phía trước là một cửa hàng vật dụng văn phòng phẩm và một hiệu sách nào đó. Lâm Khả Tụng không ngừng tìm kiếm, vẫn không tìm được.

Mồ hôi toát ra ướt lưng.

Làm gì thế! Không phải bảo anh ta đứng yên chờ cô sao! Tự anh ta sang đường, hoảng loạn cái gì chứ!

Điện thoại di động cũng bị mất, làm sao người khác có thể liên lạc với anh ta!

“Đứng yên chờ”, ba chữ này anh ta nghe không hiểu à!

Lâm Khả Tụng hỏi tất cả các tiệm mì, lòng như lửa đốt, nghĩ xem có phải báo cảnh sát hay không, cuối cùng một ông chủ quán đồ ăn vặt nói với cô: “Người cô muốn tìm hình như đã đi vào quán cà phê Mộ Phong gì đó!”

Lâm Khả Tụng thiếu chút nữa đã quỵ xuống trước ông chủ.

Cô vội vàng đến quán cà phê, dựa xe đạp ngoài cửa, đi lên lầu.

Nhìn một vòng, cuối cùng thấy anh Giang lạnh lùng đang thân nhiên bình tĩnh bên cửa sổ.

Về mặt vẫn tuấn tú như cũ, ngũ quan tinh tế đến nỗi không tìm ra khuyết điểm nhỏ nào, ánh nắng chiếu đến chóp mũi anh, phủ lên một tầng ấm áp.

Ngay cả vẻ lạnh lùng xa cách của anh, cũng không mấy may khiến lòng người ta có cảm giác không vui, ngược lại còn thêm cảm giác thần bí.

Trước mặt đối phương còn để một ly nước chanh.

Giang Thiên Phàm cầm cái ly lên, đưa lên môi nhấp một ngụm, hiển nhiên là dường như trong thế giới của anh, Lâm Khả Tụng chính là không khí.

Con giận của Lâm Khả Tụng, tựa như tên lửa muốn bay lên không trung.

Cô gắng sức ngồi xuống trước mặt Giang Thiên Phàm, tức giận nói: “Không phải đòi bảo anh ở yên một chỗ đợi tôi sao? Sao anh lại đến đây?”

Trên mặt Giang Thiên Phàm không có chút biểu cảm rằng mình đã làm sai.

“Tôi không thích mùi đậu hũ thúi.”

Lâm Khả Tụng liếc mắt lên trời, nghĩ thầm tôi còn không thích anh đấy!

“Vậy nếu như tôi không tìm được anh thì phải làm sao?”

“Cô nhất định sẽ tìm được tôi.”

“Tại sao?”

“Vi phí hướng dẫn du lịch một ngàn đô-la một ngày.”

Lâm Khả Tụng có cảm giác như bị đao xuyên qua.

Hôm nay cô bị mắc kẹt cả ngày, vẫn sẵn lòng trở lại tìm anh, thật sự không nhớ đến phí hướng dẫn du lịch một ngàn đô-la một ngày kia.

“Điện thoại di động của anh.” Lâm Khả Tụng đặt điện thoại của đối phương lên mặt bàn.

Người này thông thả lấy khăn giấy ra, lau chùi điện thoại di động. Ngón tay của anh rất đẹp, khi vuốt cầm, có cảm giác đẹp khiến người ta không khỏi động lòng.

Đây là lần đầu tiên Lâm Khả Tụng cẩn thận nhìn anh ở khoảng cách gần như vậy.

“Anh muốn ăn gì ở đây? Hay là ăn bánh gừng chiên?”

Lâm Khả Tụng đã thấm mệt, giọng nói cũng mệt mỏi.

“Cà phê ở đây rất kém chất lượng, cảm nhận nhiệt độ cũng biết vị đắng không đậm. Vừa rồi bụng bánh ngọt qua còn thoang thoang mùi bột mì, chứng tỏ thời gian ở trong lò nướng không đủ. Tay nghề như thế, tôi sẽ không ăn gì ở đây.”

Giang Thiên Phàm nhét điện thoại di động vào trong túi.

Lâm khả Tụng sờ gáy, cô cũng biết, nơi này cũng sẽ không phù hợp để Giang Thiên Phàm thương thức. Cô cũng muốn nổi cáu một lần như núi lửa bộc phát, nhưng khi ánh mắt của cô chạm vào dung mạo tĩnh lặng của Giang Thiên Phàm, cô phát hiện cơn giận của mình không bùng lên được.

Anh tựa như hồ nước giữa thung lũng mây mù, cho dù bạn đất rung núi chuyển, anh vẫn tĩnh lặng như nước.

“Cô đang tức giận.” Mặt Giang Thiên Phàm vẫn không biểu cảm như trước.

Cảm ơn anh đã biết tôi đang tức giận.

“Tôi vất vả lắm mới đuổi lấy lại điện thoại giúp anh. Anh lại không đứng yên tại chỗ chờ tôi. Nếu anh là tôi, cảm thấy thế nào?”

“Tiền tôi trả cô là phí hướng dẫn du lịch, không cần cô giúp tôi đuổi theo điện thoại di động.”

Lại là một đao, vào chính giữa hồng tâm.

Có điều ngay cả cảm giác đau lâm khả Tụng cũng không có.

“À, tôi biết. Lần sau sẽ không đuổi theo, đi thôi.”

Hi vọng anh vừa ra khỏi cửa, điện thoại di động liền bị trộm mất! Đến lúc đó cho dù quý uống cầu xin tôi lấy về giúp anh, tôi cũng cảm nước chanh từ từ mà uống!

Lâm khả Tụng đứng dậy, lôi gậy dò đường của Giang Thiên Phàm sang một chỗ khác, kéo anh ta xuống cầu thang.

Khi bọn họ đi đến cuối cầu thang, Giang Thiên Phàm chợt dừng lại.

“Sao vậy?”

“Cô bị thương.” Giang Thiên Phàm đột nhiên hỏi.

Lâm khả tụng nghĩ thầm, không phải là anh không nhìn được sao? Chẳng lẽ anh còn có thể biết ta tôi bị trầy?

“À, khi đạp xe đạp bị ngã. Làm sao anh biết?”

Trong lòng Lâm khả Tụng dâng lên một chút uất ức. Chỉ có điều, nếu như đối phương là Tống ý Nhiên có lẽ còn có thể thương cô hai cái bằng ok. Nhưng vị này là anh Giang tôn quý bậc nhất... không bị đâm dao là tốt rồi.

“Tôi nghĩ thấy mùi máu.”

Lâm Khả Tụng nhìn lòng bàn tay mình một chút, một chút máu như vậy anh ta cũng có thể đoán được?

Mặc dù nghe nói người mù dù mất đi thị giác, nhưng những giác quan khác có thể nhạy bén hơn, nhưng mà không nhạy bén đến mức này chứ.

“Đi nhà thuốc một chuyến, khử trùng một chút.”

Đây coi như là câu nói có tính người nhất của này trong cả ngày hôm nay Lâm Khả Tụng đi theo anh.

Gần đó có một tiệm thuốc nhỏ, lâm Khả Tụng mua lọ ô-xy già, lúc nhỏ vào lòng bàn tay nước mắt đảo quanh trong hốc mắt cô , ánh mắt của cô liếc thấy Giang Thiên Phàm đứng bên cửa sổ.

Về mặt của anh rất nghiêm nghị.

Ánh đèn xe ngoài cửa sổ lần lượt xẹt qua gương mặt của anh, mà anh chưa từng nháy mắt một lần.

Rõ ràng là người phàm, lại cứ có khí thế từ trên cao nhìn xuống, không có bất kì hành động nào.

Cô biết dùng từ “đẹp” để hình dung đàn ông là rất kỳ quái.

Nhưng Giang Thiên Phàm khi đó, khiến cô có ảo giác đậm bạc mà đẹp đẽ.

Lâm Khả Tụng bỗng nhiên bắt đầu tưởng tượng, nếu như mất Giang Thiên Phàm nhìn được, biểu cảm trên mặt anh sẽ lợi hại như thế nào?

Kêu căng hơn? Hay thờ ơ cười như Tống ý Nhiên?

Sau khi dán miếng vết thương, Lâm Khả Tụng tiếp tục đưa Giang Thiên Phàm lên đường.

Thành phố này hết sức phồn hoa, dù đã về khuya, tiếng người vẫn huyền ảo như cũ.

Khi bọn họ đi đến tiệm bánh gừng chiên nhỏ, chủ quán đang dọn dẹp chuẩn bị đóng cửa. Lâm Khả Tụng mua phần bánh gừng chiên cuối cùng.

Giang Thiên Phàm cúi đầu, gió đêm vén sợi tóc của anh lên, ánh đèn lò mờ khiến gò má anh có vẻ không chân thật.

Giống như cô dự liệu, Giang Thiên Phàm vẫn chỉ ăn một miếng.

“Độ chua ngọt thích hợp, vị gừng tươi ngào ngạt. Nhưng mùi tanh của trứng gà phối hợp quá nặng, hẳn là nuôi gà đẻ trứng bằng thức ăn gia súc chứ không phải ngũ cốc.”

“Nếu dùng ngũ cốc, đối với quán nhỏ mà nói, tiền vốn quá cao.”

Lâm Khả Tụng giải thích.

“Ừ.”

Thật hiếm thấy, Giang Thiên Phàm lạnh như băng lại đồng ý với quan điểm của cô.

Ngay vào lúc này, một thím lớn tuổi gánh hồ lô xâu đi qua bọn họ. Trên bìa cũng chỉ còn lại hai chuỗi lẻ tẻ.

Đầu lưỡi Lâm Khả Tụng dâng lên mùi vị chua ngọt, nước miếng cũng mau chóng ứa ra. Tâm tư rõ ràng đang uể oải không phấn chấn lại nhảy nhót lần nữa.

“Anh đến đây, sao có thể không ăn hồ lô xâu.”

Lâm Khả Tụng chỉ mua một xâu.

Bởi vì cho dù là đồ ăn ngon hơn nữa, nhiều lắm Giang Thiên Phàm cũng chỉ ăn một miếng.

Lâm Khả Tụng đưa hồ lô đến trước mặt Giang Thiên Phàm, “Anh cẩn thận một chút, cắn ngang xuống, đừng để cây trúc đâm trúng.”

Giang Thiên Phàm há miệng ra, Lâm Khả Tụng lại nhìn thấy đầu lưỡi của anh.

Không hiểu sao, mỗi khi Giang Thiên Phàm ăn cái gì đó, chỉ cần cô không cẩn thận nhìn thấy đầu lưỡi của anh, liền như có thứ gì đó nhẹ nhàng xẹt qua trái tim cô, khuấy động suy nghĩ của cô, cả thế giới đều gọn sóng dập dờn.

Anh ngậm hồ lô vào, không nuốt cả vào miệng, mà răng rắc cắn xuống.

Vỏ bọc đường màu đỏ nứt ra ở môi anh, phát ra tiếng lộp bộp.

Anh ngậm không tới một giây, chân mày cau lại.

Lâm Khả Tụng nhìn vẻ mặt của anh, trong lòng bật cười một trận.

“Như thế nào?”

“Son tra[1] phải bỏ vỏ, bằng không sẽ rất chát. Thịt quả son tra quá chua, vỏ bọc đường quá mỏng, vị ngọt và vị chua không có cách nào cân bằng. Chất lượng đường cũng không tốt, quá nhiều tạp chất.”

“Cho nên không ngon?”

“Là món khó ăn nhất trong những món hôm nay cô cho tôi ăn.”

Lâm Khả Tụng cười cười, cô dừng xe đạp ở ven đường, ngồi xuống bậc thang, không nhanh không chậm cắn hồ lô đường, cổ ỹ phát ra âm thanh kéo kẹt.

“Anh có từng thăm mền ai chưa?” Cô thuận miệng hỏi.

Dù sao cũng coi anh như thần, anh cũng sẽ không lộ ra vẻ mặt khác như vậy. Chi bằng muốn làm sao thì làm.

“Không có.”

Đáp án này khẳng định hết sức lưu loát.

Bóng dáng anh dưới ánh đèn đường vừa nhỏ bé vừa cô độc. Lâm Khả Tụng cười, lần đầu tiên cô cảm thấy có ưu thế trước mặt Giang Thiên Phàm.

Ít nhất có một chuyện từng trải, cô có, mà anh thì chưa từng cảm nhận.

“Thảm mền như hồ lô đường. Thích một người cũng như vỏ bọc đường, tưởng là ngọt ngào, nhưng cắn xuống, sẽ ăn được mùi vị vừa chua vừa chát. Nhất là khi anh nhìn thấy người anh thích luôn có người khác bên người, mà cái “người khác” đó lại dương dương tự đắc như kĩ nữ trà xanh, cái cảm giác chua xót đó cũng mau chóng toát ra từ cổ họng. Nhưng mà, khi anh mặc quần jeans cũ, tùy ý đi theo người anh thảm mền kia qua phố lớn ngõ nhỏ, sau đó mua một xâu hồ lô đường. Kỳ thật anh biết vỏ bọc đường của nó quá mỏng, không đủ chống lại vị chua của son tra, nhưng anh vẫn cảm thấy mỗi viên đều khiến tâm tình anh vui vẻ, bởi vì người kia ở bên cạnh anh.”

Giang Thiên Phàm đứng ở chỗ cũ, không nói gì.

Lâm Khả Tụng đoán anh không biết cái gì là “kĩ nữ trà xanh”, càng không biết cái gì là “thảm mền”.

Chỉ là anh hiếm khi im lặng mà kiên nhẫn chờ Lâm Khả Tụng ăn hết hồ lô đường còn dư.

Khi chỉ còn lại một viên cuối cùng, Lâm Khả Tụng đứng dậy đến bên người Giang Thiên Phàm, lệch mặt, dùng cùi trỏ huých anh: “Này! Còn một viên cuối cùng! Anh có muốn ăn thêm một miếng không?”

“Không cần.” Trả lời lạnh như băng như trong dự liệu.

“Thật ra thì, hai viên son tra về sau không chua như trước. Thử một chút, có lẽ anh sẽ cảm thấy ngon thì sao?”

Lâm Khả Tụng đưa hồ lô đường đến bên miệng Giang Thiên Phàm, Giang Thiên Phàm không cự tuyệt thẳng, chỉ né tránh. Khi mặt anh nghiêng qua trước mặt cô, ánh mắt dường như dẫn ra.

Giang Thiên Phàm như vậy, có chút lưu luyến mềm mại.

Lâm Khả Tụng chợt nổi lên ánh mắt xấu xa, muốn xem vẻ mặt Giang Thiên Phàm khi né tránh nhiều hơn.

Dáng vẻ anh nghiêng mặt, thậm chí cái cổ thon dài trắng nõn của anh, tựa như sao băng đã định là sẽ biến mất nơi chân trời, cô chỉ có thể xem bằng mắt, vĩnh viễn không có cách nào bắt được.

Lâm Khả Tụng nhón chân cố ý đưa hồ lô đường đến bờ môi anh, khi anh giơ tay lên từ chối, cố ý nói: “Cẩn thận cây tăm trúc.”

Quả nhiên Giang Thiên Phàm không đẩy cô ra, mà lựa chọn lui về sau.

“Tôi đi! Một viên cuối cùng! Biết đâu anh ăn một ngàn viên hồ lô đường đều có vị chua, nhưng một viên này lại không như vậy! Cũng không phải mỗi quả son tra đều đến từ một thân cây!”

“Tôi không phải người dễ cô đùa giỡn, cô Lâm.”

Giọng nói của Giang Thiên Phàm mang ý tứ cảnh cáo, áp suất giảm thấp xuống.

“Tôi không đùa giỡn với anh. Sao anh không thử thử mong đợi vào mùi vị của một viên hồ lô đường cuối cùng này chứ? Nói không chừng chua cùng ngọt lại vừa đủ thì sao.”

Giang Thiên Phàm đứng ở chỗ cũ, không nhúc nhích.

Lâm Khả Tụng cố chấp đưa hồ lô đường đến bên miệng anh, trên mặt đầy ý xấu.

Có lẽ anh không muốn tiếp tục từ chối, cũng có lẽ anh không muốn bị Lâm Khả Tụng tiếp tục quẩn lầy, hơi há miệng, thoi khắc bờ môi mở ra kia, tựa như cả một thế giới khác cũng chậm rãi mở ra.

Kam6 Khả Tụng chăm chú nhìn giây phút ngắn ngủi này, bỗng thu hồ lô đường lại.

“Anh không muốn ăn thì thôi.”

Cô rắc rắc một tiếng, cắn xuống.

Tôi siết! Viên cuối cùng này chua nhất!

Lâm Khả Tụng ném cây tăm bằng trúc vào thùng rác, vỗ tay.

Giang Thiên Phàm đứng ở chỗ cũ như trước, trên mặt không có bất kì biểu cảm nào.

Lâm Khả Tụng liếm môi, lộ ra vẻ mặt đắc ý trước mặt anh: “Vừa rồi có phải anh muốn cắn xuống không?”

Đối phương không trả lời cô, bờ mi đậm bạc có ý hờ hững.

“Anh có muốn biết mùi vị của viên cuối cùng không?”

“Không cần.” Đôi mắt Giang Thiên Phàm lạnh lạnh, rõ ràng không nhìn thấy, nhưng bởi vì ánh đèn đường khúc xạ, giống như thiêu đốt trong bóng đêm vắng vẻ.

“Tôi cũng không có ý định nói cho anh biết.” Lâm Khả Tụng lục lại túi, đi đến bên xe đạp.

Điện thoại di động trong túi anh vang lên, là trợ lý Lý Ngạn của anh gọi tới.

Lâm Khả Tụng vỗ vỗ yên xe nói: “Đi thôi, tôi đưa anh về nhà. Mặc dù một ngày hướng dẫn du lịch còn chưa kết thúc, còn lại ngày mai tôi bù cho anh.”

Dù sao cô đợi việc ở nhà, rảnh rồi đến mốc meo.

“Sáng mai tôi bay.” Giang Thiên Phàm hồ hững nói.

“À... Có điều đã khuya lắm rồi, sẽ có người lo lắng cho anh.”

Lâm Khả Tụng nhảy lên xe đạp, Giang Thiên Phàm men theo giọng nói mà đi lên. Cô cũng không phải vì một ngàn đô-la kia, mà bởi vì một mối muốn đầu óc không suy nghĩ một số chuyện.

Gió đêm có chút lạnh, thổi lật phất vào mặt Lâm Khả Tụng.

Vị ngọt nhàn nhạt cùng mùi sơn tra lan ra trong không khí.

Bọn họ đi qua ngã tư, bởi vì đèn đường có chút mờ tối, Lâm Khả Tụng không thấy rõ, bánh trước ngoẹo một cái, phía sau xe theo đó mà đong đưa.

Lâm Khả Tụng cố giữ thăng bằng, nhưng vào giây phút kia, cô cảm giác được có gì đó chấn ở hông của cô.

Cảm giác ám áp rõ ràng như thế, giống như nâng trái tim của cô lên.

Nhưng tay của đối phương nhanh chóng bỏ xuống.

Lâm Khả Tụng cúi đầu, mím môi.

Độc đường bọn họ không nói thêm câu nào.

Lâm Khả Tụng đưa anh đến một quán rượu sang trọng trong trung tâm thành phố. Ở cửa quán rượu, Lý Ngạn và một vài người ngoại quốc khác Lâm khả Tụng chưa từng thấy qua có vẻ như chờ đã lâu.

“Sao bây giờ hai người mới về! Cô Lâm, cô đưa anh Giang đi đâu vậy?”

Người ngoại quốc bên cạnh đề bả vai Lý Ngạn xuống, dùng tiếng anh hỏi Giang Thiên Phàm: “Anh Giang, anh không sao chứ?”

“Tôi rất khỏe.”

Tiếng anh của Giang Thiên Phàm hơi tí mỉ, nghiêng về cách phát âm ngữ pháp tiếng anh, có vẻ cẩn thận mà bó buộc.

Lâm Khả Tụng thở ra một hơi, đẩy xe đạp đến trước mặt Lý Ngạn, “Anh Lý, đây là xe đạp anh mua, bây giờ tôi trả về chủ cũ.”

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 9: Cho dù là anh em thì vào nhà cũng phải gõ cửa

Hình như Lý Ngạn còn muốn nói gì đó với Lâm Khả Tụng, Giang Thiên Phàm lại nói với người nước ngoài kia: “Meire, trả cô ấy 1000 đô la phí hướng dẫn du lịch.”

“Vâng, tiên sinh.” Meire gật đầu một cái, quay sang nói với Lâm Khả Tụng, “Thưa cô, xin hỏi cô tên là gì?”

“Cái đó. Tôi tên là Lâm Khả Tụng.” Lâm Khả Tụng nghĩ thầm đối phương định chuyển tiền qua ngân hàng hay là viết chi phiếu, có cần cô viết thông tin tài khoản hay không?

“Khả Tụng?” Trên hai bên môi Meire giữ lại hai chòm râu, mang kính không gọng, mặc tây trang hết sức chính thống, thoát nhìn giống như một lão quý tộc của Anh quốc. So với Lý Ngạn, quả thật hòa ái thân cận hơn rất nhiều. Hơn nữa, tiếng Trung của ông ấy rất tốt, gần như nghe không ra sự khác biệt.

“Lâm là họ của tôi, còn tên của tôi là Nhật Tụng.”

Meire cười: “Nghe giống như là.”

Lâm Khả Tụng cười, “A, pháp sư bánh bao Dương Giác!”

Quả nhiên Meire xé một tờ chi phiếu tiền mặt, vô cùng có lễ phép đưa cho Lâm Khả Tụng: “Cám ơn cô hôm nay đã làm bạn bên cạnh Giang tiên sinh, bánh bao nhỏ đáng yêu.”

Lâm Khả Tụng mở tròng hai mắt, ông ta gọi cô là cái gì?

Bánh bao nhỏ đáng yêu?

Giang Thiên Phàm đã đi lên cầu thang của khách sạn khẽ dừng bước, hướng về phía Lâm Khả Tụng.

Mặc dù Lâm Khả Tụng biết anh ta hoàn toàn không nhìn thấy mình, nhưng không biết tại sao, cô có một loại cảm giác đối phương đang nói “Gặp lại” với cô.

“Gặp lại, Giang tiên sinh.”

Lâm Khả Tụng nhỏ giọng nói xong, đi về phía bên kia đường, tính toán ngồi tàu điện ngầm về nhà.

Lý Ngạn cùng Meire cùng với Giang Thiên Phàm đi vào thang máy.

Giang Thiên Phàm vẫn luôn chìm lạnh chợt mở miệng: “Chiếc xe đạp kia đâu?”

“A, tôi nghĩ. Nếu không đưa cho nhân viên làm việc trong khách sạn được không?” Lý Ngạn lộ ra vẻ mặt kỳ quái, anh ta không hiểu tại sao bỗng nhiên Giang Thiên Phàm lại nhắc tới xe đạp.

“Tôi muốn mang nó trở về Newyork.”

Lý Ngạn há miệng, một chiếc xe đạp mà thôi không cần thiết ngăn dậm xa xôi mang về Newyork, hơn nữa Giang Thiên Phàm không nhìn thấy, anh ta hoàn toàn không thể đi xe đạp được!

Nhưng Meire lại hơi gờ tay, ý bảo Lý Ngạn không cần nói nữa.

Khi bọn họ trở lại phòng khách sạn, sau khi Lý Ngạn báo cáo đơn giản một đoạn, trong phòng cũng chỉ còn lại có Giang Thiên Phàm cùng Meire.

Meire không nhanh không chậm pha một ấm trà, ngồi đối diện Giang Thiên Phàm

“Giang tiên sinh, Lý Ngạn nói cậu muốn ném thứ đồ ăn vặt ở nơi này, tại sao không để cho anh ta đi cùng với cậu, ngược lại chọn một cô gái xa lạ, hơn nữa còn đi xe đạp nữa?”

“Khách sạn Lăng Hoa cũng không xuất sắc như trong báo cáo của Lý, không đủ để làm người hợp tác của chúng ta tại khu vực Trung Quốc. Hôm nay ở trong nhà hàng Lăng Hoa, Lý Ngạn cũng khẩn trương hơn bình thường rất nhiều.”

“Cho nên, Giang tiên sinh cậu cảm thấy Lý Ngạn đang có gì đó lừa dối cậu?”

“Sự tin tưởng của tôi, chỉ giao cho một lần. Nếu như tôi ngồi trên chiếc xe đó, tôi không cho là Lý Ngạn sẽ khiến tôi tìm được thứ mà tôi thật sự muốn.”

“Nhưng Lâm tiểu thư làm được, thật sao?”

“Đúng vậy.”

Mà giờ khắc này Lâm Khả Tụng ở trong xe điện ngầm dựa vào thành ghế ngủ không biết trời đất, đến lúc đột nhiên tỉnh dậy, cùng một tuyến đường này, hình như cô đã ngồi hai lượt rồi!

Lau lau nước miếng, Lâm Khả Tụng vội vã xuống xe.

Về đến nhà, tắm thoải mái, Lâm Khả Tụng nằm ở trên giường dùng tin nhắn âm thanh nhắn cho Tống Ý Nhiên một tin: Hình như em cũng muốn đi Newyork rồi.

Nói xong, liền thay đổi điện thoại di động sang chế độ không làm phiền, cuốn chăn một cái, ngủ trôi qua.

Tám giờ sáng ngày hôm sau, một chiếc Bentley màu đen đang chạy trên đường ở khu vực nội thành.

Người thanh niên ngồi ở ghế trước vỗ vỗ cửa sổ xe: “Không nghĩ mới tám giờ sáng, giao thông đã tắc nghẽn như vậy!”

“Cho dù ở Newyork, tám giờ sáng giao thông cũng không có tốt hơn chỗ nào, huống chi là tại Trung Quốc? Bình tĩnh một chút, người trẻ tuổi.” Meire an ủi.

Xe bị ngăn ở một giao lộ, mấy phút đồng hồ mà nửa bước khó đi.

Lý Ngạn ngồi ở ghế trước cẩn thận liếc mắt nhìn sắc mặt của ông chủ từ trong kính chiếu hậu.

Giang Thiên Phàm vui giận đều không lộ ra, giống như băng điêu trên mặt không nhìn ra bất kỳ sự dao động cảm xúc nào.

Nhưng Lý Ngạn lại mơ hồ có cảm giác, chuyện Triệu đồng của nhà hàng Lăng Hoa tìm anh ta nhờ giúp đỡ đạt được sự hợp tác cùng Giang Thiên Phàm đã bị đối phương biết rồi.

Giang Thiên Phàm muốn thưởng thức những món ăn vặt của địa phương, vốn dĩ có thể giao hết cho Lý Ngạn anh lên kế hoạch lo liệu, hoàn toàn không cần phải mua một chiếc xe đạp gọi một cô gái nhỏ đưa anh ta đi. Bây giờ lại đến muộn, mặc dù giao thông không phải thứ do Lý Ngạn anh có thể không chế được, nhưng anh vẫn nhìn không được lo lắng, nếu như bọn họ không kịp lên máy bay, Giang Thiên Phàm có thể lấy chuyện này đổ lên người anh ta hay không?

Không khí buổi sáng sớm coi như mới mẻ, Giang Thiên Phàm mở nửa cửa xe, ánh nắng ấm áp rơi xuống nửa bên mặt của anh.

Bỗng nhiên, anh ta mở miệng nói: “Trên đường có người đang bán Băng Đường Hồ Lô hay không?”

Lý Ngạn dừng lại, nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy một lão già khiêng một chiếc cộc cắm đầy Băng Đường Hồ Lô đang đi chậm chậm trên lối cho người đi bộ. Nếu như là người bình thường, có lẽ sẽ kinh ngạc tại sao Giang Thiên Phàm không nhìn thấy lại có thể biết. Nhưng Lý Ngạn đã làm việc bên cạnh anh gần một năm, khứu giác của Giang Thiên Phàm hết sức nhạy cảm, chỉ cần là mùi hương trong vòng cự ly 5 thước, anh ta đều có thể phân biệt ra được.

“Đúng là có người đang bán Băng Đường Hồ Lô.”

“Tôi muốn một que.”

Lý Ngạn nhìn về phía Meire, Meire gật đầu một cái.

Xuống xe, Lý Ngạn thở một hơi. Anh ta thật sự không hiểu nổi Giang Thiên Phàm.

Vị giác ở đầu lưỡi của Giang Thiên Phàm sẽ bị vô hạn phóng đại, cho dù là cảm giác ăn ngon, hay là cảm giác khó ăn. Cho nên yêu cầu của Giang Thiên Phàm đối với thức ăn cao đến mức làm cho người ta không thể cảm thấy giải thích hợp lý. Thức ăn mà người bình thường cảm thấy rất tốt ăn, đối với anh ta lại có thể là khó có thể nuốt xuống.

Mà loại đồ ăn không lên được mặt bàn như Băng Đường Hồ Lô, Lý Ngạn nghĩ thế nào cũng không hiểu làm sao mà Giang Thiên Phàm lại muốn ăn.

Nhưng trải qua hai ngày nay, Lý Ngạn đã hiểu, làm một người trợ lý, điều anh phải làm không phải là hỏi tại sao, mà là Giang Thiên Phàm muốn anh làm cái gì thì anh phải làm cái đó.

Tỉ mỉ chọn lựa một cây Băng Đường Hồ Lô bắt mắt nhất, Lý Ngạn cẩn thận từng li từng tí dùng giấy gói kỹ, đưa vào trong xe.

Anh thật tò mò, Giang Thiên Phàm thật sự sẽ ăn chứ?

Cuối cùng xe cũng có thể di chuyển. Giang Thiên Phàm chỉ cầm cây Băng Đường Hồ Lô kia, không hề có ý ăn nó, thậm chí không nhìn ra anh ta đang nghĩ cái gì.

Cho đến khi đến sân bay, xuống xe, Lý Ngạn cùng tài xế bắt đầu mang hành lý, Giang Thiên Phàm mới đưa cây Băng Đường Hồ Lô kia cho Meire.

“Tiên sinh? Cái này cũng cần phải mang về Newyork sao?”

“Nó không phải hương vị mà tôi muốn.”

Giang Thiên Phàm nói xong, lấy gậy dò đường ra, đi về phía trước.

Lý Ngạn nhìn về phía Meire, Meire lại kín đáo đưa cây Băng Đường Hồ Lô đó cho anh ta.

Nhưng anh cầm cây Băng Đường Hồ Lô này cũng không biết nên làm gì? Rốt cuộc thì Giang Thiên Phàm có muốn hay không? Cũng đừng giống như xe đạp, đợi đến lên máy bay bỗng nhiên lại hỏi Băng Đường Hồ Lô có được mang theo về Newyork hay không!

Lâm Khả Tụng còn chưa tỉnh ngủ, thì Lâm Khả Tụng đã bị người lôi dậy.

“Sao gọi điện thoại cho em mà em không nhận? Cũng đã mười một giờ rồi mà còn ngủ nữa? Đây là thái độ cuộc sống của một cô gái trẻ thất nghiệp cần có hay sao?”

Giọng nói hài hước từ đỉnh đầu rơi xuống. Lâm Khả Tụng vừa mở mắt đã chống lại một đôi mắt hẹp đào hoa.

Còn có nốt ruồi trên sống mũi đại biểu hoa tâm kia nữa.

Lâm Khả Tụng chợt đã tỉnh hồn lại.

“Uy —— Tổng Ý Nhiên! Anh làm cái gì vậy! Làm sao. Làm sao sẽ xuất hiện ở trong phòng của tôi!”

“Tôi tới tìm em, mẹ em mở cửa cho tôi, bà ấy đi tập luyện múa lụa đồ gì đó với các di khác rồi. Tôi đã ngồi trên ghế salon đợi từ 9h sáng đến mười một giờ mới lên gọi em, có phải em cảm thấy tôi rất có nghĩa khí không?” Tổng Ý Nhiên vẫn một vẻ mặt đương nhiên như cũ.

“Anh nên gõ cửa trước, chờ tôi mặc quần áo đang hoàng, thì anh hãy đi vào!”

Lâm Khả Tụng cúi đầu xem xét, thực sự sắp ngất mắt rồi. Cô mặc áo ngủ kẻ caro của cha mình, đầu tóc có lẽ cũng giống như cái ổ gà. Hình tượng của cô! Mặc dù cô tin chắc bản thân ở trước mặt Tổng Ý Nhiên cũng không hề có hình tượng gì đáng nói.

Tổng Ý Nhiên làm bộ làm tịch đi ra phòng ngủ, đứng ở cửa gỗ cửa: “Lâm Khả Tụng, tôi vào nhé!”

Lâm Khả Tụng trừng mắt, như vậy có ý tứ sao?

Cô chưa kịp đáp lời, Tổng Ý Nhiên đã tự ý bước vào, “Dù sao em ăn mặc cũng rất chỉnh tề. Hãy nói rõ đoạn tin nhắn âm thanh kia là có ý gì trước đã?”

“Chính là ý đó? Anh nghe không hiểu tiếng Trung Quốc sao?”

Thành thật mà nói, Lâm Khả Tụng không muốn anh cứ chạy tới hỏi cô chuyện này như vậy.

Tổng Ý Nhiên nhìn Lâm Khả Tụng, thấy đã khiến cô sợ hãi mới hết sức nghiêm túc mở miệng nói: “Khả Tụng, không phải là em thích tôi, muốn ở bên tôi, cho nên mới muốn đi Newyork chứ?”

Trái tim Lâm Khả Tụng trong nháy mắt bị thứ gì đó bắt lấy gắt gao, gần như không thở nổi.

Một khắc kia, cô chợt ý thức được, một chút tâm tình trong lòng của cô có lẽ vĩnh viễn cũng không nên để Tổng Ý Nhiên biết là tốt nhất.

Cô nhếch môi, làm ra nét mặt thô phi ác bá, ngón tay xẹt qua cằm Tổng Ý Nhiên: “Người đẹp à, đại gia chính là đặc biệt thích em. Em đừng cứ cố trốn tránh đại gia! Dù là Newyork đại gia cũng cùng đi với em!”

Tổng Ý Nhiên lập tức làm ra một bộ tiểu tức phụ bộ dạng, then thùng ngã xuống giường, “Ai da. Đại gia đừng mà!”

Lâm Khả Tụng cười ha hả, nhào tới, cố ý làm cho tóc của người này cũng loạn như mình.

Tổng Ý Nhiên một bộ xốc xa xốc xếch, mặt cười câu nhân. Một khắc kia, Lâm Khả Tụng thật rất muốn đè anh lại mà hung hăng hôn.

Chẳng qua cô nhịn được.

“Lăn đi tìm bạn gái của anh đi!”

Lâm Khả Tụng lạnh lệ lật người, đi vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Ánh mắt của cô hơi chua chát. Nhưng cuối cùng vẫn nhịn được.

Bóp lấy kem đánh răng, bắt đầu đánh răng.

Tổng Ý Nhiên ôm cánh tay dựa vào cửa phòng tắm, hình ảnh kia quả thật sánh ngang áp-phích quảng cáo, Lâm Khả Tụng thật không muốn nhìn thẳng.

“Tôi với Sở Đình chia tay.”

Lâm Khả Tụng phun ra một hớp bọt, lại ho sặc đỏ bừng cả mặt.

“Anh nói cái gì?”

“Tôi và Sở Đình chia tay.”

“Lại chia tay?” Lâm Khả Tụng dùng vẻ mặt khó có thể giải thích được nhìn anh, “Lần này lại là nguyên nhân gì?”

“Tổng Ý Nhiên anh không có bằng hữu, em đã làm bạn anh mười năm. Nhưng bạn gái của tôi vẫn nghĩ làm thế nào tạo cảm giác tồn tại trước mặt em, đây chẳng phải là muốn làm khó Tổng Ý Nhiên anh sao?” Trên môi Tổng Ý Nhiên là nụ cười nhàn nhạt.

“Thôi đi, bớt lấy em làm bia đỡ đạn đi. Nhất định là anh không thích bản tính đại tiểu thư của Sở Đình.”

Lâm Khả Tụng dùng lược dính nước, chải đầu tổ chim của cô xuống.

Tổng Ý Nhiên cười không đáp.

“Này, muốn đến đối diện ăn Ma Lạt Thang hay không?” Lâm Khả Tụng lấy mu bàn tay vỗ vỗ ngực Tổng Ý Nhiên.

“Em mời khách sao?”

“Em mời em mời!” Lâm Khả Tụng lấy ra một tờ chi phiếu 1000 đô la, quơ quơ trước mặt Tổng Ý Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 10: Thích Tổng Ý Nhiên = Đái dầm

Editor: Kaori Hường - LQĐ

“Em lấy từ chỗ nào?” Tổng Ý Nhiên tò mò đi lại gần.

Nhìn thấy lông mi dài của anh ta tưởng chừng như muốn chọt hiện ra trước mắt cô. Lâm Khả Tụng vội lùi nửa bước về phía sau, tránh thoát.

“Dù sao cũng không phải là bán thân hay bán thân, hợp pháp là được! Anh quản nhiều thế!”

Lâm Khả Tụng khoá trái cửa phòng ngủ, thay quần áo, đi đến phố đối diện ăn Ma Lạt Thang với Tổng Ý Nhiên.

Tổng Ý Nhiên không hỏi 1000 Đô-la lấy từ đâu, ngược lại vừa gấp một miếng củ cải khô vào chén vừa hỏi cô: “Em nói có lẽ em cũng đi Newyork Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Cũng là đi du học sao?”

“Em đâu có tốt số như anh. Em đi giúp nhà hàng người Hoa của chú em một tay. Nếu như có thể góp đủ tiền, có lẽ sẽ suy tính học lên thạc sĩ.”

“Ồ, vậy thì cố gắng chọn học cùng trường với anh đi! Như vậy anh có thể bảo vệ em rồi!”

“Thôi đi, thật ra anh nghĩ là em học cùng chuyên ngành với anh, sau đó anh có thể sao chép bài tập của em chứ gì! Nhưng mà anh thật sự cảm thấy em nên đồng ý lời mời của chú em không?”

“Hiện tại sinh viên rất nhiều. Em muốn xinh đẹp cũng không xinh đẹp, muốn vóc người cũng không có vóc người, cũng không thể tự khen mình giỏi giang, nào có dễ để người khác nhìn thấy vẻ đẹp bên trong của em? Nếu như có điều kiện, đi ra xem một chút về thế giới bên ngoài cũng là chuyện tốt, có lẽ sẽ làm thay đổi vận mệnh cuộc sống của em. Hơn nữa em tới đó giúp chú em một tay, là kiếm tiền, chứ không phải là tiêu tiền. Em còn trẻ, cảm thấy nơi đó không thích hợp với mình hoặc là không không đến nơi đến chốn vài thứ rồi trở về, cũng không muộn. Nói không chừng đến thời điểm đó, suy nghĩ của em cũng chín chắn hơn, cũng sẽ không đến ba ngày hai bữa công ty đã đuổi việc em, mà là em đuổi việc công ty rồi.”

Tổng Ý Nhiên luôn dùng giọng điệu tùy ý nói chuyện quan trọng với người khác.

Nhưng là Lâm Khả Tụng biết, anh rất nghiêm túc.

Sau khi hai người ăn uống no nê, Lâm Khả Tụng đi ngân hàng đổi tám chi phiếu kia.

Tổng Ý Nhiên cảm thấy giá quy định rất thích hợp, để cho Lâm Khả Tụng lấy tiền vừa mới đổi ra, gửi vào trong thẻ.

Khi Lâm Khả Tụng bỏ thẻ vào trong túi tiền, Tổng Ý Nhiên chọt giữ tay cô lại.

“Tay em sao thế?”

“À? Cái này à? Không có gì! Ngày hôm qua không cẩn thận ngã xuống, bàn tay chà nhám đất bị rách da!”

Ngón tay của Tổng Ý Nhiên ấm áp, xuyên qua da thịt, cô có thể cảm nhận rõ ràng độ mạnh yếu của đối phương.

Máu không kiềm được kích động, giả vờ bình tĩnh rút khỏi ngón tay của Tổng Ý Nhiên.

“Em đúng là không cần thận.” Tống Ý Nhiên bắt đầu đi lắc đầu, “Em như vậy, nếu thật sự đi giúp chú em một tay, cũng đừng làm rơi mâm rơi chén.”

“Vậy cũng tốt hơn cái người chưa rửa qua chén đĩa như anh.”

Vừa lúc đó, điện thoại của Lâm Khả Tung vang lên. Điện thoại di động của không có hiện lên tên người gọi.

“Điện thoại quấy rối sao.” Đầu của Tống Ý Nhiên sắp lại gần hỏi.

Một nửa cổ trắng nõn nằm ngay trước mắt Lâm Khả Tung, cô theo bản năng nuốt nước miếng, đang muốn đẩy đầu đối phương ra, Tống Ý Nhiên lại nói: “Quả thật em có thể cúp, đây là số của Sở Đình.”

“Cái gì?” Lâm Khả Tung hơi sững sốt, “Nếu như là Sở Đình, nhất định em phải nhận.”

Hai tay Tống Ý Nhiên ôm vào nhau nhứ mảy lại, “Em mà nhận thì phòng chừng bị lỗ tai đi.”

“Nếu như cô ấy chạy tới làm âm ỉ nhà em, cả nhà em đều sẽ bị hết lỗ tai.”

Lâm Khả Tung nhận cuộc điện thoại, “Alo, tôi là Lâm Khả tung, xin hỏi đầu dây là ai?”

“Ngay cả giọng nói của tôi cô cũng không nghe ra sao!”

Hừm, con tức vẫn còn lớn.

“A, Sở Đình à? Chuyện gì?”

“Bây giờ không phải là cô đang vô cùng vui vẻ ở chung một chỗ với Tống Ý Nhiên à? Cái con hồ ly tinh này! Cô chọc tới Sở Đình tôi, nhà họ Sở chúng tôi chắc chắn sẽ không để cho cô sống tốt!”

“Đừng như vậy, cô yêu đương với anh ấy, lôi tôi vào làm cái gì? Thực sự là tôi ở chung một chỗ với Tống Ý Nhiên, chúng tôi vừa mới ăn Ma Lạt Thang!”

“Cô. Cô. Lần trước còn nói với tôi, cô không có ý nghĩ gì khác với anh ấy! Cái con hồ ly tinh này! Cô.”

“Chờ một chút, Sở Đình, bản thân cô sờ lại lương tâm mình mà hỏi xem, Lâm Khả Tung tôi có vốn mà làm hồ ly tinh sao?”

Lâm Khả Tung mở hình thức loa ngoài ra, Tống Ý Nhiên ở bên cạnh cười đến mắt cũng có thể chảy ra nước.

“. Vậy. Vậy cô nói đi!”

“Sở Đình, với Tống Ý Nhiên mà nói, tôi chính là một thùng rác. Cô cho rằng mỗi lần anh ta mời tôi ăn cơm, đó chỉ là vì ăn cơm sao? Rõ ràng anh ta đang châm chọc tôi đó!”

“Châm chọc cái gì?”

“Châm chọc bạn gái của mình ra cửa luôn luôn diện đồ mất hai giờ, tới trễ cũng chưa bao giờ nói xin lỗi, rất thích mặc váy ngắn và giày cao gót.”

“Váy ngắn và giày cao gót. Là sao?”

“Cô là bạn gái của Tống Ý Nhiên, những thứ này cô cũng không biết ư? Nếu cô làm bạn gái anh ấy, nên ăn mặc bảo thủ chứ sao. Váy ít nhất phải đến đầu gối á! Nếu không bạn gái của anh ấy bị người khác nhìn thấy hết, chuyện như thế một người đàn ông như anh ấy sao có thể chịu được trong lòng?”

“Cô nói láo! Ý Nhiên không phải loại người truyền thống như vậy!”

“Chuyện này có quan hệ gì với truyền thống. Cô đi hỏi một người đàn ông bên cạnh cô, có người nào trong bọn họ thích vợ mình cùng con gái mặc váy áo cực ngắn sáng chói ở bên ngoài đây? Người phụ nữ khác nhìn thì đẹp mắt, người phụ nữ của mình sao có thể vui mừng cho được? Còn có giày cao gót. Cô cũng không biết chứ, lúc anh ấy học năm đầu cao trung thì có bạn gái đầu tiên, đối phương tuổi lớn hơn anh ấy, cả ngày đi một đôi giày cao gót. Ngay Tống Ý Nhiên thi lên đại học thì chia tay với cô ta, cô ta hung hăng dùng giày cao gót giẫm ở trên bàn chân Tống Ý Nhiên. Ặc —— bây giờ tôi nhớ lại cũng cảm thấy đau! Cô vẫn luôn đi giày cao gót trước mặt anh ấy, đây không phải là cố tình vạch trần tâm lý ám ảnh của anh ấy sao?”

Lâm Khả Tung nói dối quá xuôi dòng, ngay cả chính cô cũng không tin đó là giả.

Mà Tống Ý Nhiên vẫn rất hứng thú nhìn Lâm Khả Tung, trong đôi mắt hình như muốn nói: Anh xem em có thể nói dối đến trình độ nào.

“Thế nhưng anh ấy chưa bao giờ nói qua.”

“Cô chắc chắn anh ấy chưa nói qua? Hay là nói xong nhưng cô vẫn không để trong lòng? Giả sử như cô đến trễ, anh ấy có thể cười nói với cô không sao, lần sau sớm một chút là được rồi. Sau đó cô tự động cho anh ấy là không thêm đề ý?”

“..... Là như vậy à.....”

Khí thế của Sở Đình rõ ràng yếu đi, thậm chí bắt đầu hoài nghi chính mình.

“Đương nhiên là như vậy. Nếu không gia thế của cô tốt hơn tôi, nhan sắc xinh đẹp hơn tôi, biết cũng nhiều hơn tôi, đầu óc của anh ấy cũng không phải cái hồ, làm sao có thể sẽ thích tôi?”

Đúng vậy nhì..... Nếu như đầu óc anh ấy không phải cái hồ, làm sao có thể sẽ thích tôi.....

Cho nên vẫn nên làm anh em là được rồi.

“Vậy tôi nên làm cái gì đây? Tôi nên nói lời xin lỗi với anh ấy sao? Cô nói với anh ấy giúp tôi đi, về sau tôi sẽ không đến trễ nữa, sẽ không mặc váy ngắn nữa..... Cũng sẽ không đi giày cao gót nữa! Tôi có khuyết điểm nào, chỉ cần anh muốn thay đổi, tôi cũng sẽ sửa lại, có được hay không?”

Lâm Khả Tụng sợ nhất là phụ nữ như vậy.

“Sở Đình, trong mắt của tôi cô không có khuyết điểm gì lớn, chỉ là lòng tự ái của cái tên Tống Ý Nhiên này quá mạnh mẽ mà thôi. Hôm nay cô nguyện ý thay đổi vì cô, ngày mai anh ta sẽ được voi đòi tiên yêu cầu nhiều hơn. Lúc anh ta đòi chia tay bạn gái trước kia, cô biết cô ta nói gì không?”

“Nói gì?” Sở Đình đã bị Lâm Khả Tụng nắm mũi dẫn đi.

“Cô ta nói, thích Tống Ý Nhiên giống như đá dăm”

“À?” Sở Đình cảm thấy như mình nghe lầm

Tống Ý Nhiên vươn tay ra bóp mặt của Lâm Khả Tụng, lại bị cô nàng tránh khỏi.

“Ấm trong chốc lát, mỗi lần bị lạnh đến chết.”

Lâm Khả Tụng hung hăng trừng mắt về phía Tống Ý Nhiên, Tống Ý Nhiên lại da mặt dày giờ ngón cái về phía cô, giống như rất hài lòng về tổng kết này của cô.

“Cho nên Sở Đình, nếu như cô thật sự thích anh ta như vậy, cảm thấy vô luận bị anh ta nói như thế nào cũng chịu được, cô cũng không ngại đi Newyork cùng anh ấy, cùng nhau đi học, bỏ xuống lòng tự tôn quanh anh ta, không để cho người phụ nữ khác đến gần anh ấy. Nếu như vậy, đến cuối cùng anh ấy sẽ chọn cô.”

Đây là lời nói thật lòng của Lâm Khả Tụng.

Mà cô cũng thật lòng cảm thấy như vậy, trên thế giới này nhất định sẽ có một cô gái như vậy, dù là bị người khác khi dễ bị người khác nói không đáng giá, cũng nguyện ý ở bên cạnh cái tên Tống Ý Nhiên bên ngoài thô vàng nạm ngọc, bên trong thói rửa rủa này.

Cúp điện thoại, Lâm Khả Tụng thở ra một hơi.

Tống Ý Nhiên lại nâng tay lên vỗ, lại sắp đầu lại gần: “Này, anh nói, cái gì gọi là ‘thích Tống Ý Nhiên giống như đá dăm, ấm trong chốc lát, mỗi lần bị lạnh đến chết’?”

Bờ môi của anh rất đẹp, trong lúc khép mở có một loạt hấp dẫn đặc biệt.

Lâm Khả Tụng dùng di động gõ trên đầu anh một cái, cảnh cáo nói: “Lần sau bắt kẻ anh muốn bỏ rơi cô gái nào, còn dám lấy em làm bia đỡ đạn, em sẽ nhấn mặt anh vào trong bồn cầu!”

“Ồ, tại sao là bồn cầu?”

“Không phải anh luôn nói thiếu gia họ Tống anh hoa gặp hoa nở xe gặp xe chở bồn cầu cũng sửa chữa sao!”

Trong lòng Lâm Khả Tụng trống rỗng.

Cô cảm thấy, chỉ cần mình không bao giờ trắng trợn nhắc đến, thì sẽ không bao giờ trở thành Sở Đình.

Tống Ý Nhiên nhấc cánh tay lên, vuốt đầu Lâm Khả Tụng: “Này, anh nói thật, đi Newyork cùng anh đi. Anh sẽ chăm sóc em thật tốt.”

“Cái gì mà gọi là đi Newyork chung với anh hả? Hai chúng ta có thể như nhau sao? Anh là đi học, em là đi làm! Còn cái gì mà anh sẽ chiều cổ em thật tốt! Em nói cho anh biết, về sau để giấy ăn trong túi tiền của mình!”

“Không sao! Không sao! Trăm sông đổ về một biển!”

“Về cái đầu anh á!”

Lâm Khả Tụng về đến nhà hết sức cẩn thận suy nghĩ nghiêm túc về việc này. Cái gì mà nàng làm quản lý quán rượu chuyên nghiệp, đúng là công việc khó tìm. Hiện tại khách sạn, nhà hàng, trong phòng ăn cần rửa chén bát đĩa còn hơn cái gọi là quản lý quán rượu chuyên nghiệp. Đã như vậy, thật đúng là không bằng cô đi Newyork lau cái mâm. Có lẽ sẽ rất vất vả, có lẽ không tốt đẹp giống như mình tưởng tượng. Nhưng nếu quả thật giống như Tống Ý Nhiên đã nói, mình làm việc ở trong nhà hàng có thể kiếm thêm tiền đi học, không phải là một việc không tốt. Nếu như thế giới bên ngoài tàn khốc hơn so với tưởng tượng của mình, đầu cô máu chảy trở về nước, có lẽ cũng sẽ không tâm khí cao ngạo như bây giờ, ngược lại có thể an phận mà làm việc.

Vì vậy cô đồng ý sắp xếp của bố mẹ, quyết định đi Newyork giúp nhà hàng của chú một tay.

Biết mình phải đi nơi nào hơn nữa sau này muốn làm gì, cuộc sống của Lâm Khả Tụng trở thành có mục tiêu.

Cô bắt đầu học Anh ngữ dựa vào phim, tận lực để cho phát âm của mình trở nên mượt mà.

Cô tìm kiếm các trang web, tìm kiếm sinh hoạt hằng ngày ở Newyork, chuẩn bị các đồ vật sinh hoạt cần thiết.

Ngược lại cái người Tống Ý Nhiên này, trình độ đáng đánh đòn càng nghiêm trọng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chương 11: New York

Editor: Tranh

Chẳng hạn như ngày nào đó, hai người đang trò chuyện bằng điện thoại di động, Tống Ý Nhiên chợt nói: “Này, Khả Tụng, số chân em là bao nhiêu?”

“35. Anh có ý kiến sao?”

“Đương nhiên là có. Em phải mua giày ở trong nước cho xong, cái gì mà mùa hè tới mùa thu rồi tới mùa đông cũng mang. Không thì chờ em qua kia, cũng chỉ có thể mua giày trẻ em thôi. Ha ha ha!”

“Cười cái đầu anh á.”

“Ai ôi, em có muốn mang nổi com điện qua không? Như nhiều người ra nước ngoài du học cũng mang theo nổi com điện ấy?”

“Em cũng không phải đi du học. Hơn nữa ở đó chú em bao ăn uống, mang nổi com điện theo làm gì.”

“Vậy anh phải đi du học, em nói xem anh có cần mang theo nổi com điện không?” Giọng nói Tống Ý Nhiên nghe giống như là anh rất chú ý chuyện này vậy.

“Vậy anh mang theo thôi.”

Cô cũng không tin anh sẽ thật sự mang theo nổi com điện.

“Này, em muốn mang tương ớt theo không?” Tống Ý Nhiên nghiêm trang hỏi.

Lâm Khả Tụng kéo khoe môi, biết người này đang đùa giỡn với cô đây. Nếu như thật sự mang theo tương ớt để trong hành lý thì lúc qua cửa khẩu là phiền toái lớn. Hơn nữa phổ người Hoa hoặc siêu thị Trung Quốc không phải cũng có thể tìm được sao?

“À, đồ của em nhiều quá bỏ không được, hay là anh mang mấy bình tương ớt qua đi. Vừa đúng đặt trong nổi com điện gửi vận chuyển luôn, tiết kiệm được không gian đó!” Lâm Khả Tụng nghiêm túc trả lời anh.

Tống Ý Nhiên biết mình không lừa được Lâm Khả Tụng, ở đầu dây bên kia cười đến đau bụng.

Ba tháng sau visa xuống đến nơi, vé máy bay cũng mua xong, Lâm Khả Tụng cứ như vậy chào ba mẹ rồi lên máy bay tiến về phía New York.

Mặc dù Lâm Khả Tụng và Tống Ý Nhiên đặt cùng chuyến máy bay, nhưng vị trí của bọn họ lại cách nhau rất xa.

Lâm Khả Tụng ở khoang bình thường, Tống Ý Nhiên lại ở khoang hạng nhất.

Lúc Tống Ý Nhiên thoải mái nằm ở ghế rộng rãi thì Lâm Khả Tụng lại có một cảm giác muốn hồng.

Bởi vì thời gian bay quá dài, vóc dáng của cô cũng không phải rất cao, đôi chân treo ngược trên ghế ngồi, đầu gối mỏi muốn chết. Không gian lại hẹp, cô

muốn duỗi chân một chút cũng không duỗi được.

Khổ sở căn bản không ngủ được!

Vừa lúc đó, một nữ tiếp viên hàng không đang cầm một cái gối đi tới trước mặt của Lâm Khả Tụng, cúi đầu xuống rất lễ phép nói: “Xin hỏi cô có phải là Lâm tiểu thư không?”

“Vâng. Là tôi.”

“Đây là Tổng tiên sinh ở khoang hạng nhất gọi tôi mang tới cho cô.”

Lâm Khả Tụng có chút mông lung không hiểu.

“Cho cô đệm lót chân.”

Mấy hành khách xung quanh nhìn sang, còn nhân tiện liếc mắt nhìn đôi chân ngắn bao nhiêu.

“Cám ơn cô.”

Lâm Khả Tụng yên tâm thoải mái mang đệm lót để dưới chân, xem như đầu Tổng Ý Nhiên mà dùng sức đập! Không phải anh em tốt sao? Anh đưa tôi một cái gối làm gì! Có bản lãnh hãy đặt vé máy bay khoang hạng nhất đi! Ngày ngày gặp anh đốt tiền, vào lúc này sao anh không đốt tiền trên người cô một chút! Đồ khốn! Nhìn tôi đập nát vỏ rùa của anh!

Mười mấy tiếng căn bản không có ngủ qua, lúc máy bay đáp xuống, Lâm Khả Tụng chỉ có một cảm giác được giải thoát.

Đôi chân của cô chắc đã không đi được nữa. Tới sau sân bay Kennedy, Tổng Ý Nhiên vẫn khí thế như thế, mặc một áo khoác Ba Bảo Ly, túi tiền, nhìn Lâm Khả Tụng không có tinh thần đi ra.

“Đi thôi, cầm hành lý đi!”

Lâm Khả Tụng không muốn nói chuyện, chỉ muốn có giường để cho cô đi ngủ.

Trước kia Tổng Ý Nhiên rất thích sai bảo cô làm cái này cái kia thế nhưng cũng có một chút ga lăng, không chỉ không phát bệnh thiếu gia, tìm xe đẩy tới, còn mang hành lý Lâm Khả Tụng ra giúp cô.

Lúc này Lâm Khả Tụng mới phát hiện ra hành lý Tổng Ý Nhiên cũng không nhiều lắm, ngược lại mình khoa trương hơn anh rất nhiều. Khăng định nòi com điện không mang, tương ớt càng không cần phải nói rồi.

Lâm Khả Tụng đi theo sau lưng Tổng Ý Nhiên. Người này lại cao, chân lại dài, bộ dạng đẩy xe nhân nhả giống như đóng phim.

Mà Lâm Khả Tụng rõ ràng chính là nhân vật quần chúng trong phim.

Người màu da khác đi ngang qua, nói ngôn ngữ mà Lâm Khả Tụng không hiểu được, đại sảnh sân bay rộng lớn, âm thanh của chương trình phát thanh liên tiếp phát ra, khiến Lâm Khả Tụng thật sự cảm thấy mình đi đến một chỗ khác hoàn toàn, đã từng thuộc về địa phương cô đơn, hiu quạnh.

Đang lúc Lâm Khả Tụng còn mờ mịt, Tổng Ý Nhiên đi ở phía trước đột nhiên bế cô lên.

Cảm giác bay lên không làm cho cô hét lên kinh ngạc, Tổng Ý Nhiên đặt cô trên rương hành lý.

“Đi thôi!”

Tổng Ý Nhiên ngẩng mặt lên, cười với cô. Dưới ánh đèn có một cảm giác động lòng người.

Lâm Khả Tụng chợt có một loại kích động muốn giữ chặt mặt anh dùng sức hôn anh.

“Em cho là cái này chỉ có nữ chính mới được đối xử như thế giống trong phim truyền hình vậy.” Lâm Khả Tụng nói.

“Mặc dù em không phải là nữ chính trong phim truyền hình, nhưng em vĩnh viễn là nam chính trong cuộc đời của Tổng Ý Nhiên anh.”

“Anh cảm thấy cách nói này rất lãng mạn sao?” Lâm Khả Tụng xoay người sang chỗ khác, gác chân, chống cằm.

Người này rất hay châm chọc cô như đàn ông thôi!

“Anh cảm thấy rất lãng mạn đó. “Vĩnh viễn” là từ ngữ lãng mạn.”

Hừ, nếu như mà cô nói trong lòng cô anh vĩnh viễn là một tên thiếu não, anh còn cảm thấy lãng mạn sao?

Lâm Khả Tụng quay đầu qua chỗ khác không để ý tới đối phương.

Tổng Ý Nhiên mang Lâm Khả Tụng và hành lí đẩy đi.

Không ít người mang theo hoa, sủng vật, thậm chí còn mang bong bóng đến đợi người thân của mình.

Lâm Khả Tụng phóng tầm mắt tới, bắt đầu tìm kiếm khuôn mặt quan thuộc.

Một người đàn ông trung niên hơi mập đang giờ tắm băng, từng bước từng bước nhìn hành khách nâng hành lí của mình.

“Khả Tụng! Khả Tụng! Ở đây!”

“Chú!” Lâm Khả Tụng gấp được chú của mình, thiếu chút nữa ngã xuống từ trên rương hành lí.

May mắn Tổng Ý Nhiên một tay vịn cô lại.

“Cẩn thận một chút.” Tổng Ý Nhiên cúi người, ghé mắt nhìn Lâm Khả Tụng. Cánh tay anh vững vàng mà có lực, cô ở trong ngực anh căn bản không có sức nặng.

Mi tâm của anh hiếm khi nhú lên, Lâm Khả Tụng biết lúc mình thiếu chút nữa té xuống, người này thật lo lắng.

Lâm Khả Tụng theo bản năng quay mặt qua chỗ khác.

“Chú, con ở nơi này!”

“Thấy rồi, thấy rồi! Nhà của các người lông mày rất giống nhau! Nhìn chú của em, cũng biết chờ em là đáng về người trung niên mập mạp này!”

“Stop!”

Lâm Khả Tụng ngay cả hành lí cũng không để ý, tự mình ôm chú.

Vốn còn có chút không nở, nhìn thấy dáng vẻ của chú trong đám người chờ đợi, liền hoàn toàn yên tâm rồi.

Lâm Khả Tụng trò chuyện cùng chú vài câu, nhìn về phía của Tổng Ý Nhiên.

“Này, có muốn chú em tiễn anh một đoạn đường không?” Lâm Khả Tụng biết Tổng Ý Nhiên đã mướn nhà trọ rất tốt.

“Không cần, ở nơi này cũng có bạn của anh.”

Tổng Ý Nhiên đẩy hành lí theo hướng ngược lại.

Một người trẻ tuổi cao lớn chạy tới chỗ Tổng Ý Nhiên: “Ngại quá! Tớ tới muộn!”

Nhìn anh giống như con lai, hết sức thân thiện với Tổng Ý Nhiên, xem ra đã quen biết từ lâu.

Lâm Khả Tụng tò mò quan sát đối phương, bạn bè của Tổng Ý Nhiên cơ hồ không nhiều mấy, nhưng cô đều biết. Nhưng người này, cô chưa bao giờ thấy.

Mà chú của Lâm Khả Tụng bên cạnh cũng nhìn tới, lộ ra vẻ mặt không hiểu: “Cái đó.Giống như là. . . .”

“Giống như cái gì?” Lâm Khả Tụng nghi ngờ nhìn về chú mình, “Chú biết Tổng Ý Nhiên à?”

“À.Không, người tới đón cậu ta. . . .Giống như người quen của chú. Chắc là chú nhìn lầm thôi!”

Mà Tổng Ý Nhiên quay đầu vẫy vẫy tay với Lâm Khả Tụng, làm một động tác “Đừng quên gọi điện thoại”, xoay người rời đi.

Lâm Khả Tụng cười cười ở trong lòng. Người này, vô luận đến góc nào của thế giới, cũng có thể hưởng thụ đặc sắc thuộc về anh.

Chú lái một chiếc xe nhiều chỗ tới đón cô, trong xe còn có các loại hương vị cùng với mùi của thức ăn.

“Nha đầu, đừng để ý! Xe này là vận chuyển thức ăn, lại vận chuyển người, mùi vị có chút nặng!”

“Không sao! Chú tới đón con. . . con đã rất vui vẻ rồi! Hơn nữa con thích mùi vị nặng!”

Lâm Khả Tụng nằm sấp trên bệ cửa sổ, nhìn quang cảnh thành phố và người đi đường ngoài cửa sổ rất khác với trong nước, tràn ngập tò mò.

“Vốn muốn dẫn con đi dạo xung quanh một chút, nhưng nhà hàng thật sự quá bận rộn! Đợi đến lúc nào rảnh rồi, để cho em gái họ Claire dẫn con đi dạo. Nào là tượng nữ thần tự do! Nào là Wall Street! Cao ốc Empire State, công viên trung tâm, còn có Quảng Châu nữa!”

“Cám ơn chú!” Đã lâu cô chưa thấy em gái họ Lâm Tiểu Tuyết rồi. Claire là tên tiếng anh của cô.

Nhà hàng của chú mở là chỗ ở của người Hoa, có thể tùy tiện thấy được chữ viết Trung Quốc trên tấm biển, người đi qua đi lại cũng là người da vàng, nơi này đông nghịt, tiếng Việt và tiếng Trung pha lẫn, làm cho Lâm Khả Tụng có một loại cảm giác xuyên không, cảm giác trở lại trong nước.

Nhà hàng nhỏ của chú ở dưới lầu.

Ông dẫn Lâm Khả Tụng lên lầu, tìm mấy người giúp cô mang hành lí lên, còn mở một phòng riêng cho cô.

“Căn phòng này tuy nhỏ một chút, nhưng rất sạch. Con trước ở tạm nơi này, nếu thật sự không thích, chú đổi chỗ mới!”

“Không cần ạ! Con rất thích! Có giường, có bàn đọc sách còn có tủ treo quần áo! Bên ngoài cửa sổ còn có quang cảnh thành phố! Con rất thích!”

“Vậy thì tốt, con chỉnh sửa đi.”

“Lúc nào con có thể bắt đầu làm việc?” Lâm Khả Tụng chưa từng quên mình tới đây làm gì.

“Không vội, từ từ đã. Con vừa mới xuống máy bay, nghỉ ngơi cho tốt, chỉnh thời gian cho tốt rồi hãy nói tiếp.”

Sau khi Lâm Khả Tụng cảm ơn chú, sửa sang lại hành lí của mình. Bày xong giường, tắm rửa sạch sẽ, ngủ thẳng cho tới tối.

Lúc ăn cơm tối, cuối cùng cô cũng gặp được em gái họ Lâm Tiểu Tuyết.

Cô để một đầu gọn sóng xinh đẹp, mang vòng tai hợp thời. Cơm tối chỉ có hai người bọn họ ăn chung, chú còn có công việc lu bù trong phòng ăn rồi.

Món ăn rất phong phú, một bàn gà xé cay, một phần thịt bò nhỏ, cháo gà, nhìn thấy làm cho người ta thèm.

Nhưng Lâm Tiểu Tuyết không chút nhiệt tình hoặc là chút ý tứ làm quen với chị họ chút nào, ngược lại vẫn cúi đầu chơi điện thoại di động. Cơm ăn không quá hai chén, cô liền trở về phòng mình.

Thậm chí Lâm Khả Tụng không biết làm sao mở miệng nói chuyện với cô.

Lâm Tiểu Tuyết đi vào phòng không bao lâu, bỗng nhiên đi nhanh ra ngoài, giọng nói mặc dù không phải không lễ phép, nhưng lại rất miễn cưỡng.

“Chị họ, sau này chị tắm xong, nhớ dọn tóc sạch sẽ. Em có chút không quen lắm đồ của người khác trong phòng tắm của em.”

“Nói cách khác, trong lòng cô ta, không đem cô chị họ này làm người nhà.”

Nhất thời Lâm Khả tụng không biết phải nói cái gì.

Có lẽ ban ngày được ngủ nhiều quá, đến buổi tối, Lâm Khả Tụng lại mất ngủ.

Tối tận mười một giờ khuya, chú mới từ phòng ăn trở lại.

Mà mặc dù giọng nói Lâm Tiểu Tuyết nói chuyện với chú không lớn, nhưng Lâm Khả Tụng lại nghe được rất rõ ràng.

“Cha, cô ta nhất định phải ở tại nhà chúng ta à? Con không có thói quen cùng người khác ở cùng một chỗ.”

“Nó là chị họ của con, cũng không phải người lạ. Ban ngày con đi học, đến buổi tối hai chị em đều ở trong phòng của mình, ai cũng không đụng ai mà phải không?”

“Con phải dùng chung nhà vệ sinh với cô ta!”

“Cái này có gì? Không phải con vẫn dùng chung nhà vệ sinh với cha sao?”

“Không thèm nghe cha nói nữa!” Lâm Tiểu Tuyết đóng cửa lại.

Nghe được cô đang hờn dỗi.

Lâm Khả Tụng thở dài một cái. Cô cũng là một đứa nhỏ, cũng hiểu loại cảm giác không gian riêng của mình bị người khác xâm nhập.

Nhưng muốn những thứ này cũng vô ích. Cô nửa phần tiền cũng không có, tiền cha mẹ cho cũng không thể phung phí, đối với hoàn cảnh xa lạ không quen thuộc, chỉ có thể tạm thời ở nơi này. Nếu như qua một chút thời gian đợi mình thích ứng, mà Lâm Tiểu Tuyết vẫn không có thói quen người chị họ này tồn tại, cô rời đi cũng không muộn.

Lúc này, điện thoại Lâm Khả Tụng rung lên, nhận được một tin nhắn hình ảnh. Tống Ý Nhiên ngồi trên ghế sa lon tự chụp một tấm hình, mơ hồ có thể nhìn thấy tượng nữ thần tự do ngoài cửa sổ.

Người này lại đốt tiền rồi.

Lâm Khả Tụng cũng ngồi ở đầu giường, tự chụp một tấm hình cho anh.

Đối phương rất nhanh hồi âm: em thật là một con chim bồ câu nhỏ xinh đẹp.

Lâm Khả Tụng nhìn tới nhìn lui, không hiểu sao mình có thể làm cho đối phương liên tưởng đến chim bồ câu. Vì vậy cô trả lời một câu: Tại sao là chim bồ câu?

Tổng Ý Nhiên: bởi vì em ở trong lồng của chim bồ câu.

Lâm Khả Tụng có một loại kích động muốn đập điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương 12: Theo đuổi cùng đánh giá

Editor: Trà sữa trà xanh

Lâm Khả Tụng: đi chết đi.

Tổng Ý Nhiên: chúng ta là anh em, không cần sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, chỉ cần chết cùng ngày cùng tháng cùng năm.

Lâm Khả Tụng:

Mà lúc này, dưới ánh đèn màu trắng, một người đàn ông mặc tây trang màu đậm ngồi nghiêm chỉnh trước sofa.

Khuôn mặt của anh tuần mỹ mà vô dục, trong đôi mắt giống như là một màn trời cuộc đang hạ xuống.

Ồn ào náo động cùng với phù hoa của Newyork lắng đọng xuống quanh thân anh, giống như mây khói trôi qua.

Trên bàn nhỏ trước sofa, một ly cà phê tản ra sương mù, hương thơm đậm đà bay đến mọi ngõ ngách ở bốn phía.

“Thiên Phàm, gần đây anh rất bận rộn sao, bận đến quên cuộc hẹn với tôi.”

Người đàn ông ngồi đối diện anh mở miệng, trong giọng nói của hắn lộ ra vẻ thấu tình đạt lý.

“Nếu tôi không cần kiếm tiền để nói chuyện phiếm với bác sĩ Tạ anh đây, thì sẽ không quên cuộc hẹn với anh.”

Giọng nói lạnh lẽo mà đậm bạc vang lên, khiến tách cà phê nóng ấm áp bị che bởi một tầng sương lạnh.

“Được rồi, được rồi. Xem ra anh vẫn không thay đổi gì. Chỉ là người bên cạnh anh có chút lo lắng cho anh.”

“Anh nói Meire sao?”

“Anh ta đương nhiên là một người trong số đó.”

“Sao cậu ta lại lo lắng cho tôi?”

Bác sĩ Tạ cảm gong kính của mình: “Cậu ấy nói từ lúc từ Trung Quốc về Newyork, hành động của anh có chút khác thường. Nói thí dụ như, anh mang chiếc xe đạp mua bên Trung Quốc về Newyork. Anh chưa từng lưu lại đồ vô dụng.”

“Đó là xe đạp của tôi. Nếu như tôi muốn, tôi có thể tặng nó đến Bắc Cực.”

Giọng nói của anh không chỉ có lạnh lẽo, còn có một cảm giác không thể vượt qua.

“Tháng trước, anh thường sai người đi mua hồ lô nhào đường. Thật sự rất khó tìm được hồ lô nhào đường ở Newyork này. Cho dù ở trong phố người Hoa, cũng hiếm khi nhìn thấy hồ lô nhào đường.”

“Cho nên bây giờ tôi tự mình làm.”

“Nhưng anh làm hồ lô nhào đường đã một tháng nay. Có rất ít thức ăn gì có thể khiến anh mò mẫm một tháng mà vẫn không thể làm ra mùi vị khiến anh

hài lòng.” Bác sĩ Tạ bưng tách cà phê lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Sau đó thông qua tròng kính thật mỏng, ngưng mắt nhìn nét mặt của Giang Thiều Phàm, muốn từ sự biến hóa rất nhỏ trên khuôn mặt nhìn rõ nội tâm của anh.

Nhưng anh giống như trời sanh là tác phẩm điêu khắc không có tình cảm, không hề biểu lộ vẻ mặt gì.

“Vô ngoài được bọc đường nên rất ngọt, nhưng chỉ cần cắn vào, sẽ có mùi vị vừa chua vừa chát. Bác sĩ Tạ, anh thấy giống cái gì?”

“.Hò lô nhào đường. Lúc tôi còn nhỏ, khi chưa di dân tới nước Mỹ, đã từng ăn qua.”

“Đã như vậy mà anh còn nhớ rõ cái mùi kia sao?”

“Vốn là không nhớ rõ. Nhưng do anh nhắc tới, tôi liền có ấn tượng. Trong miệng cũng cảm thấy ê ẩm”

“Như vậy anh còn nhớ rõ mùi vị lần đầu tiên thăm mến một người không?”

Bác sĩ Tạ ngây ngẩn cả người, ngay sau đó cúi đầu nở nụ cười, “Mơ hồ nhớ một chút. Thế nào?”

“Hôm nay thời gian chúng ta hẹn nhau đã hết.”

Giang Thiều Phàm lạnh nhạt đứng dậy, hất gậy dò đường ra của mình ra, xoay người đi ra cửa.

Bác sĩ Tạ lạnh nhạt ngồi ở chỗ cũ tiếp tục uống cà phê của mình, đuôi lông mày khẽ vênh lên, trong đôi mắt chứa ánh sáng giao hoạt.

Ngày hôm sau là chủ nhật, Lâm Khả Tụng đuổi lưng một cái, mà chú của cô đã chuẩn bị xong bữa ăn sáng đặt lên bàn.

“Con thức dậy thật sớm nha. Không giống Tiểu Tuyết, đến bây giờ còn đang ngủ đấy.”

“Con còn ngủ hơn nữa. Nếu như ở nhà, bây giờ con còn đang ngủ đấy.”

Cho đến khi Lâm Khả Tụng ăn điểm tâm xong, Lâm Tiểu Tuyết mới đuổi lưng một cái đi ra cửa phòng.

Chú của cô mở miệng nói: “Không phải hôm nay thời tiết rất tốt sao? Tiểu Tuyết, con dẫn Khả Tụng đi tham quan xung quanh đi.”

“Không được gọi con là Tiểu Tuyết, gọi con là Claire có được không. Nếu như muốn con dẫn chị ấy đi xem tượng nữ thần tự do gì đó ..., coi như thôi đi. Một chút ý tứ cũng không có. Buổi chiều con có hẹn với bạn học đến tiệm người Hàn Quốc mở làm móng tay rồi!”

“Con chỉ sơn móng tay thôi, nhưng chị họ của con vừa tới Newyork, bây giờ rảnh rồi không đi vui chơi chút, chờ đến khi đến nhà hàng giúp một tay, thì chưa chắc có thời gian đâu!”

“Con là có hẹn với bạn học của con đó!”

“Thôi đi chú, không có gì đâu. Đúng lúc hôm nay con cũng có hẹn với bạn, anh ấy nói dẫn con đến Wall Street.”

“Ừ.Là cậu nhóc họ Tống đó sao?”

Lâm Khả Tụng gật đầu một cái.

“Cậu nhóc đó là bạn trai của con phải không? Cậu ấy rất đẹp trai nha, ở Newyork này rất nhiều cảm dỗ, chú sợ con không giữ cậu ta được.” Chú nghiêm trang dặn dò.

“Không phải vậy. Bọn con là bạn học mười năm. Nếu chú gặp anh ấy thì đừng nói lung tung đó.”

“Thế nào, con còn xấu hổ sao?”

“Mới không phải. Tống Ý Nhiên đó, con sợ miệng của hắn không biết kiềm chế mà nói giỡn, lúc đó chú sẽ lúng túng!”

“Ha ha ha! Không sợ không sợ!”

“Bạn học của chị? Tới Newyork làm gì? Cũng đến làm việc ở nhà hàng sao?” Lâm Tiểu Tuyết giống như vô ý nói.

Chú dùng chiếc thìa gỗ một cái vào chén của cô ấy, lúc này cô mới không nói thêm gì nữa.

Ăn điểm tâm xong, Lâm Khả Tụng mặc bộ đồ thể thao và mang giày chơi bóng vào rồi ra cửa.

Vừa đứng đống phải Lâm Tiểu Tuyết đã trang điểm xong, búi đầu tóc lên mặc váy ngắn lộ lưng.

Lâm Tiểu Tuyết quan sát Lâm Khả Tụng từ trên xuống dưới một phen, khỏe môi cười cười, sau đó mang giày cao gót dáng vẻ thướt tha mềm mại xuống lầu.

Ở ngoài cửa nhà hàng, một bóng dáng thon dài nhàn nhã dựa vào cột đèn đường chơi điện thoại di động.

Khi Lâm Tiểu Tuyết đi ngang qua cũng không để ý tới, thế nhưng khi cô đã bước qua được 2 bước, không nhận được quay đầu lại.

Cô chưa từng gặp đàn ông châu Á nào có dáng dấp đẹp mắt như vậy, ngũ quan của anh lập thể hơn so với người bình thường. Khuôn mặt rất sắc nét, giống như là được tỉ mỉ mài dũa qua một lần, nhưng kì lạ là không làm cho người ta cảm thấy mềm yếu như phụ nữ, ngược lại có khí chất chinh tề.

“Này! Tổng Ý Nhiên, anh dựa vào đèn đường, là muốn cos La Bá Đặc · DeNiro sao?”

Thì ra là tên của anh là “Tổng Ý Nhiên”.

Lâm Tiểu Tuyết không ngừng lặp lại cái tên đó trong miệng.

Giữa hai lông mày của Tổng Ý Nhiên là một mảnh sắc bén, khi ngẩng đầu lên thì trong nháy mắt đã thu lại, lộ ra vẻ mặt lười biếng.

“Anh cảm thấy anh đẹp trai hơn La Bá Đặc · DeNiro nhiều.”

“Lại nữa. Tự luyến là bệnh, phải trị! Không phải anh nói muốn dẫn em đến Wall Street nhìn con đồng ngưu gì sao?”

“Đúng vậy. Nghe nói sờ vào cái móng của nó sẽ may mắn.”

“Vậy anh biết đi đường nào sao?”

Tổng Ý Nhiên chậm rãi bày ra một tấm bản đồ.

“Này, anh đáng tin không?”

Trước sự chất vấn của Lâm Khả Tụng, Tổng Ý Nhiên nở nụ cười ha ha. Theo sự rung động trên khuôn mặt anh, ánh sáng của mấy ngày liên tiếp giống như bị khúc khuỷu lại.

“Anh đương nhiên biết rõ làm sao đến Wall Street rồi.”

Nhìn bóng lưng bọn họ đi xa, Lâm Tiểu Tuyết nhú mày. Cô nhìn ra, trên người người đàn ông gọi là Tổng Ý Nhiên có khí chất thanh niên tài tử, căn bản không hợp với chị họ. Chị họ của cô nghĩ như thế nào đây?

Lúc này, Giang Thiên Phàm ngồi ở trong xe, mặt của anh hướng ra bên ngoài cửa sổ, tầm mắt của anh giống như không có tiêu cự, kéo dài đến chỗ rất xa.

“Giang tiên sinh, ngài đã nghe nói Winston tiên sinh sắp tổ chức cuộc thi mỹ thực chưa?”

“Ừ.”

“Ngài sẽ tham gia sao? Ngài ấy đã phát thư mời cho ngài rồi.”

“Không biết.”

“Vậy sao, đoán chừng đây cũng là một cuộc thi hữu danh vô thực. Tất cả đầu bếp phải theo kịch bản biểu diễn lại, căn bản không có thiết tha muốn tranh tài nấu nướng với nhau. Hơn nữa vô luận là ngài, hay là người khác từng đạt được sao Michelin cấp đầu bếp nổi tiếng, khi đặt chung một chỗ để so sánh hơn thua, vô luận thắng thua, mọi người đều rất lúng túng.”

Giang Thiên Phàm không quan tâm vấn đề này, mà vẫn ngó ra ngoài cửa sổ.

Xe vừa lúc lái qua lối vào phố người Hoa, trong dòng người hối hả mơ hồ có thể nghe được tiếng nói cười của một cô gái.

“Nghe nói sờ một cái vào viên tròn tròn của đồng ngưu ở Wall Street, vô luận xào cổ phiếu gì thì cũng sẽ lên giá.”

“Tròn tròn? Cái trứng gì. Em không đầu cơ cổ phiếu! Chính anh đi sờ cho đủ đi!”

Giọng nói càng ngày càng xa, một bên mặt của Giang Thiên Phàm khẽ nghiêng, hơi ngẩng cằm, giống như đang tìm gì.

Lúc này, Meire nhận một cú điện thoại, sau đó vẻ mặt trở nên cổ quái.

“Tiên sinh, nghe nói quy tắc của cuộc thi kia đã thay đổi.”

Giang Thiên Phàm trầm mặc chẳng nói đúng sai, giống như tất cả không có quan hệ gì với anh.

Trong đám người, người có giọng nói quen thuộc đã biến mất rồi.

Giống như là ảo giác.

“Cuộc thi được phó thác cho Hải Tuyền, từ trong đám người có sở thích nấu nướng nghiệp dư trúng tuyển sẽ tuyển chọn những người thật xuất sắc bước vào cuộc thi.” Meire liếc mắt quan sát gò má của Giang Thiên Phàm, “Sau đó các đầu bếp từng đạt được sao Michelin tới chọn lựa học sinh, cấp cho 3 tháng tiến hành huấn luyện. Ba tháng sau, những học sinh này đại biểu cho thầy của bọn họ dự thi. Tình huống như vậy thì sẽ tránh được tình trạng so sánh tài nấu nướng giữa những đầu bếp từng đạt sao Michelin khiến mọi người lúng túng. Thắng tất nhiên sẽ sáng rõ, thua cũng không thể hoàn toàn đại biểu cho tài nghệ của bậc thầy.”

“Tôi cảm giác cậu đang nhìn tôi.”

“Đúng, tôi đang nhìn anh, tiên sinh.” Trong đôi mắt của Meire là ý cười thuộc về bậc trưởng lão cơ trí.

“Cậu muốn tôi phái người dự thi.”

“Tiên sinh, Giang thị có rất nhiều người Hoa kinh doanh ở nơi này có thực lực hùng hậu nhất về món ngon, đầu bếp ưu tú dưới cờ đèn không xuể. Nhưng người chân chính có thể thể hiện tài nghệ tốt nhất, chính là tiên sinh. Nếu như ngài nguyên ý dự thi, hơn nữa còn hướng dẫn một người bình thường mà nói, tôi đảm bảo với ngài, vô luận thắng thua, cũng sẽ tăng lên sự nổi tiếng của Giang thị cùng với sự đoàn kết trong đồng bào ta.”

“Tôi cảm thấy không giống như đầu bếp chính hoặc là người kinh doanh ngành ăn uống, lại giống như muốn đi tranh cử Tổng Thống.”

“Cho nên ngài không đồng ý sao?”

“Tài nấu nướng là sự theo đuổi đúng đắn, không phải là đánh giá.”

Giang Thiên Phàm nói tới đây liền dừng lại.

Meire gật gàu cười một tiếng, đáp án như vậy hình như đúng như dự đoán của anh.

“Có lẽ tiên sinh sẽ tham dự, sẽ có chuyện gì xảy ra đây?”

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 13: Bò đồng phố Wall

Chương 13: Bò đồng phố Wall

Edit: Thổ Lật

“Tôi không cho là như vậy.”

“Nhưng bác sĩ Tạ lại cảm thấy như vậy mới có lợi cho anh. Anh cần tự giao tiếp với thế giới bên ngoài, chứ không phải phòng thủ kiên cố trong bức tường của chính mình.”

“Bây giờ tôi đang giao tiếp rất tốt với cô.”

Meire cười cười, không nói tiếp nữa.

Khi Lâm Khả Tụng đến phố Wall, cô đã hơi thất vọng.

Nơi tập trung tinh hoa tài chính xuất sắc nhất thế giới, không mang phong cách phương Tây bậc nhất như trong tưởng tượng của cô chút nào. Rất nhiều trụ sở chính của các ngân hàng đầu tư, công ty ký gửi, công ty bảo hiểm cũng xây dựng ở chỗ này. Lâm Khả Tụng có chút nghi ngờ sao có thể dồn lại được. Nhưng mà càng đi vào bên trong, cô trông thấy những nhóm người làm nghề tài chính đi giày da mặc âu phục đi qua người cô, mùi tiền nồng đậm tràn ra trong không khí.

Tổng Ý Nhiên mua hai ly cà phê, đưa một ly cho Lâm Khả Tụng.

Cô uống vào trong miệng, ngọt ngọt. Cô biết Tổng Ý Nhiên chỉ uống cà phê đen, cà phê mua cho cô chắc chắn đặc phải biệt căn dặn thêm nhiều sữa và đường. Nhưng mà sau khi thêm ngọt vẫn không loại bỏ được vị đắng.

“Này, đợi em để dành đủ tiền, có muốn cùng học đại học tài chính New York với anh không?” Tổng Ý Nhiên cúi người nói với Lâm Khả Tụng.

Chỉ cần nghiêng mặt, cô liền có thể nhìn thấy ánh mắt sáng ngời cùng với gương mặt khiến người ta phát điên.

“Hà? Anh đi đầu tư cổ phiếu, vậy em đi để làm gì?”

“Ồ... em ôm đùi anh đi.”

“Anh thật sự muốn em ôm đùi anh?”

“Phải đó.”

“Đừng hối hận nha.”

“Không hối hận.”

Tổng Ý Nhiên mới vừa nói xong, Lâm Khả Tụng đặt cả phê ở một bên ghế dài, cúi người chọt ôm lấy chân Tổng Ý Nhiên.

Sử dụng sức lực bú sữa mẹ, đáng tiếc đáng người Tổng Ý Nhiên quá cao, hoàn toàn không nhúc nhích tí nào.

Đỉnh đầu Lâm Khả Tụng truyền đến tiếng cười phách lối của người này.

“Hay là đổi lại để anh ôm đùi em?” Anh hất chân mày một cái, tâm sự Lâm Khả Tụng vất vả giấu kín sẽ lộ ra.

“Không bao giờ.” Lâm Khả Tụng xoay người rời đi.

Muốn đến gần, lại muốn rời xa, mâu thuẫn này Tổng ý Nhiên sẽ không bao giờ hiểu.

Họ không mất nhiều thời gian để đi hết phố Wall.

Ở trước pho tượng bò đồng, không ít du khách đều vuốt mông bò chụp hình.

Lâm Khả Tụng cúi người, thừa dịp Tổng Ý Nhiên Không chú ý sờ soạng trứng của bò đồng.

Nhưng đến lúc cô đứng dậy, Tổng Ý Nhiên đang ở bên cạnh cô, đầy hứng thú cúi người xem cô đang làm gì.

Người này đến quá gần, Lâm Khả Tụng thiếu chút nữa cọ vào mặt của anh. Trái tim liền thất lại một hồi, thiếu chút nữa té ngồi lên mặt đất, may mà Tổng Ý Nhiên duỗi tay, kéo Lâm Khả Tụng lên.

“Có lẽ em là người đầu tiên sờ... trứng của bò đồng mà kích động đến nỗi ngồi xuống đất nhỉ?” Tổng Ý Nhiên mở to hai mắt.

“Em bị anh dọa, được chưa!” Lâm Khả Tụng đỏ tai.

“Không phải em nói mình không đầu tư cổ phiếu, cho nên không sờ sao?”

“Vây nhờ một ngày nào đó em thử thì sao?”

“Vây em sờ đi! Người khác sờ em cũng sờ, có quan hệ gì? Lỡ tai em đó hết rồi kìa!”

Tổng Ý Nhiên vươn tay, xách tai Lâm Khả Tụng, giận đến nỗi Lâm Khả Tụng trốn khắp nơi.

Nếu như Lâm Khả Tụng nhớ không lầm, Tổng Ý Nhiên đã dùng chuyện này cười nhạo Lâm Khả Tụng cực kì lâu.

Ở bên Tổng Ý Nhiên, mặc dù hơn phân nửa Lâm Khả Tụng sẽ tức chết, nhưng cho đến giờ được ăn ngon cũng không ít.

Trên đường hai người rời phố Wall đến tòa nhà Empire State, thấy dường như đầu đường đang tổ chức hoạt động gì đó. Người vây xem không ít, đầu người nhón nháo, hăng hái tăng cao.

Lâm Khả Tụng nhảy lên, không nhìn thấy gì cả.

Mà Tổng Ý Nhiên chỉ cần hơi ngẩng lên, chỉ cần mượn ưu thế chiều cao đã thất rõ ràng.

“Hình như là cuộc thi nấu ăn. Nghe nói người phê bình còn là biên tập của tạp chí thức ăn ngon nào đó. Bọn họ sẽ chọn ra người ưu tú từ những người dự thi trúng tuyển để tham gia một cuộc thi nấu ăn gì đó. Đây chắc là vòng loại.”

Tổng Ý Nhiên tốt bụng giải thích cho Lâm Khả Tụng bên cạnh.

Luôn có người đi vào, sau đó không ngừng có người đi ra. Mặc dù khả năng nói tiếng Anh của Lâm Khả Tụng không bằng Tổng Ý Nhiên, nhưng lực nghe luôn không tệ.

“Này, người anh em! Cảm giác như thế nào?”

“Giám khảo phê bình món ăn tôi làm rất tệ, tôi đã có bóng ma với nhà bếp rồi!”

“Giám khảo là ai?”

“Tổng biên tập Winston của ‘Người sành ăn’! Chủ tịch hội liên hiệp đồ ăn ngon Davy gì đó, còn có một nhà giám định Luke sành ăn!”

“Ồi chào! Giám khảo như vậy, không phải chỉ có bậc thầy mới có thể tạm thỏa mãn khẩu vị của bọn họ sao?”

“Nhưng cuộc thi này chỉ có người thích nấu ăn nghiệp dư mới có thể tham gia. Đầu bếp chuyên nghiệp không có tư cách dự thi!”

“Quái gở vậy?”

Mặc dù Lâm Khả Tụng thích ăn, nhưng lại không có chút hứng thú nào với việc nấu nướng. Cô kéo kéo tay áo Tổng Ý Nhiên nói: “Này, đi thôi! Không có gì hay để chơi!”

Nhưng Tổng Ý Nhiên lại ôm tay hơi nheo mắt, rõ ràng đang nổi lên ý xấu nào đó.

“Khả Tụng, em nói... tổng biên tập tạp chí thức ăn ngon, còn có nhà giám định thức ăn ngon gì đó, bọn họ thường chỉ biết thưởng thức đồ ăn bậc thầy làm sao? Đặc biệt là những món ăn kia đã được đầu bếp ngôi sao Michelin làm.”

“Hả... Đúng vậy đó.” Lâm Khả Tụng cảm thấy đồ ăn của đầu bếp ngôi sao Michelin quá to lớn, cơ bản không thuộc về cuộc sống của cô.

Cô chỉ cần ăn đồ xào đặc biệt chú làm đã cảm thấy rất vui vẻ rồi.

“Quy mô vòng loại này không nhỏ.”

“Cái đó mắc mớ gì đến chúng ta?”

“Em không cảm thấy khiến những người kén ăn này lộ ra về mặt khó coi là một chuyện thú vị biết bao! Đi, Khả Tụng! Em đi bộc lộ tài năng đi!”

Tổng Ý Nhiên lại vỗ vai Lâm Khả Tụng, đưa cô chen vào trong đám người.

“Em không làm đâu! Anh đừng lôi em đi! Này! Này! Tổng ý Nhiên anh đừng quá đáng quá!”

Nhưng mà Tổng Ý Nhiên đã đưa cô vào nơi đăng ký, còn nói ra tất cả thông tin của Lâm Khả Tụng hết sức lưu loát, thậm chí còn nhét bút vào tay Lâm Khả Tụng ép cô kí tên lên đơn đăng ký.

Khi Tổng Ý Nhiên hỏi phí báo danh, đối phương lại nói không có. Những người dự thi khác đều nhận được tin trước mới mang dụng cụ và nguyên liệu nấu ăn và bọn họ lại không có gì cả.

Lâm Khả Tụng xấu hổ muốn đi, Tổng Ý Nhiên lại mua thẳng đồ những người dự thi khác mang theo khi rời đi.

Bên trong có nồi rán, có cái xúc, còn có cà chua và trứng cùng các loại chai lọ.

“Thật tốt quá! Khả Tụng, không phải em chỉ biết cà chua xào trứng sao? Cứ làm món này cho bọn họ ăn! Nhớ nhất định phải khó ăn chết bọn họ!”

Đã rất lâu Lâm Khả Tụng không thấy người này cười vui vẻ như thế.

Về mặt ủ rũ hờ hững, khiến lòng người hơi ngứa.

Lâm Khả Tụng cứ thế chóng mặt tiến vào. Mà trong trường hợp đó, Tổng Ý Nhiên giải thích rằng bạn mình vừa tới nước Mỹ, tiếng anh không tốt lắm, anh muốn ở bên phiên dịch, bảo vệ cạnh giữ hiện trường thật sự rất có tình người cho bọn họ cùng tiến vào, chỉ liên tục yêu cầu Tổng Ý Nhiên không được ra tay giúp Lâm Khả Tụng trong quá trình nấu nướng, nếu không sẽ khiến Lâm Khả Tụng mất tư cách dự thi.

Lâm Khả Tụng đi vào liền phát hiện hiện trường có rất nhiều người đang nấu món đặc biệt của bọn họ. Nét mặt của bọn họ hết sức chuyên chú, rõ ràng có chuẩn bị mà đến.

Cô liếc mắt nhìn Tổng Ý Nhiên bên cạnh nói: “Đây là anh muốn để em làm trò hề sao?”

“Làm trò hề không phải em, mà là ba người ngồi trên đó.”

Tổng ý Nhiên nhướng mày, Lâm Khả Tụng nhìn qua, nhìn ba người đàn ông ở ghế giám khảo, bọn họ đều mặc âu phục vô cùng ngay ngắn, vẻ mặt nghiêm túc. Giám khảo bị bịt mắt bằng khăn trắng, mỗi người dự thi làm xong món ăn đều dùng vẻ mặt hết sức tôn kính bưng đĩa đi.

Ba giám khảo sẽ trao đổi ý kiến, nói cho người dự thi lời bình của họ. Nhưng không có một người dự thi nào tươi cười rời đi. Xem ra tiêu chuẩn của họ thật sự hết sức hà khắc.

Dáng vẻ bọn họ ăn khiến Lâm Khả Tụng nhớ tới khối băng lớn Giang Thiên Phàm kia, tất cả món ăn bung lên chỉ ăn một miếng, thậm chí có khi sẽ nhỏ ra vì theo họ quá khó ăn. Điều này khiến tấm lòng người nấu ăn rất đau đớn.

“Này, người khác đều tới so tài nghiêm túc, chúng ta lại tới chơi, cái này không tốt đâu.”

“Có gì không tốt?” Về mặt Tổng ý Nhiên như sợ thiên hạ không loạn, “Nhớ cho nhiều muối hôn!”

“Em xào ra, họ nhìn rồi sẽ không ăn.”

“Anh sẽ đóng gói cho em!”

Lâm Khả Tụng độc ác trợn mắt nhìn đối phương, đoán chừng lần này cô mất mặt lớn rồi!

Cô làm theo cách bình thường, xào một phần cà chua xào trứng, nhưng sản phẩm chưa ra hình dáng gì. Mà Tổng ý Nhiên bên cạnh tuân theo quy định cuộc thi, không mở miệng nói chuyện cũng không giúp Lâm Khả Tụng.

Trong chảo là một mảng đồ ăn nấu nhừ, thứ mà chính cô cũng không ăn thì không tin ba vị giám khảo sẽ ngu ngốc đưa vào trong miệng như vậy.

Do đó, đã như vậy thì không còn gì để mất!

Dù sao cô cũng không phải tới để thi thật.

Nghĩ như thế, Lâm Khả Tụng thả lỏng. Cô mở các gia vị mang vào ra, thêm lung tung vào bên trong, sau khi quấy xong thêm nước tiếp tục đun.

Đun đến trái cà chua cũng nát vào trong canh, Lâm Khả Tụng mới đưa món của họ ra ngoài, bỏ vào trong mâm.

Cô liếc qua đĩa của những người khác. Dù họ đều không phải đầu bếp chuyên nghiệp, nhưng vẫn tạo hình cho món ăn của mình rất nghiêm túc.

Trình bày đẹp rất quan trọng, trình bày là kiểu mẫu của bữa ăn tây cao cấp mà.

Vì không để mình bị xem thường, Lâm Khả Tụng quyết định cũng trang điểm thật tốt cho món “hỗ lớn” này của mình.

Cô múc canh ra chén trước, lau sạch mép chén, sau đó tìm kiếm, tìm được mấy lá cần tây, thả nhẹ vào nước canh hồng hồng, còn lấy ra một chai màu đen có mùi nồng không biết là gia vị gì, rót nhẹ vào bên lá cần tây.

Lâm Khả Tụng rất hài lòng nhìn món ăn của mình, đưa “canh” đến trước mặt giám khảo. Cô không sợ những giám khảo này ném cho mình cà chua nát và trứng gà thối, cô chỉ sợ họ không ăn món cô nấu, nếu vậy, bận rộn làm bữa tiệc này uống phí rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chương 14: Món canh địa ngục

Editor: tu tai

Các giám khảo nhìn món canh này, cúi thấp xuống ngửi một cái, hình như vẫn còn đang phân biệt xem trong canh dùng những nguyên liệu gì.

Chủ biên tạp chí “Nhà ẩm thực” Winston là giám khảo trẻ tuổi nhất trong ba giám khảo.

Bề ngoài của anh nhìn qua rất ôn hòa, sống mũi cao, đôi con ngươi màu lam thâm thúy, lúc mỉm cười với Lâm Khả Tụng cũng rất có phong độ.

Winston cầm giấy báo danh của Lâm Khả Tụng lên liếc mắt nhìn một cái nói: “Cô đến từ Trung Quốc?”

“Éc. Đúng vậy.”

“Đừng khảnh trương, chúng tôi đều không phải là người xấu, chẳng qua có chút nghiêm túc quá đáng đối với thức ăn mà thôi.” Winston dùng cái muỗng khuấy nhẹ món canh của Lâm Khả Tụng, “Giới thiệu một chút về món canh cô làm đi.”

Lâm Khả Tụng ho nhẹ một tiếng nói: “Tiếng Anh của tôi không tốt lắm, cho nên tôi muốn mời bạn của tôi dùng tiếng Anh giải thích cho ba vị giám khảo.”

Winston gật đầu một cái, bọn họ không hèn mà cùng nhìn về phía Tổng Ý Nhiên.

Tổng Ý Nhiên giải thích một cách lưu loát bằng tiếng Anh: “Món canh này tên là súp đồ, là do một dân tộc thiểu số của Trung Quốc chúng tôi dùng trái cà chua cùng trứng gà thêm vào mấy chục loại hương liệu nấu chín mà thành. Nó cũng không phải chỉ đơn giản là nấu chín mà thôi, mà còn cần thêm vào những loại hương liệu khác nhau vào những thời điểm khác nhau, một khi thứ tự thêm vào nguyên liệu không đúng, sẽ biến vị. Loại canh này, chỉ có vào thời điểm gia đình có con gái lấy chồng, người mẹ mới có thể nấu. Cho nên có thể nói, cả đời mỗi cô gái chỉ có thể uống món canh này một lần. Bởi vì văn hóa của những dân tộc thiểu số này suy tàn, nên món canh này cũng dần dần thất truyền. Mà bạn của tôi lại đúng là người của dân tộc thiểu số này, món canh này cũng được truyền từ bà ngoại của cô ấy đến mẹ cô ấy rồi truyền tới cô ấy.”

Đây thật là đồng đội tốt! Nói đến đoạn này, mặt không biến sắc tim không đập!

Tổng Ý Nhiên không nên đi học tài chính gì đó, đích thực một tinh anh của giới quảng cáo! Thế giới quảng cáo thiếu mất một anh tài như anh, là tổn thất đến cỡ nào!

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả giám khảo đều tràn đầy hứng thú với món canh trước mặt. Chủ tịch hiệp hội Mỹ Thực Davy thậm chí còn làm động tác khê liếm môi một cái.

Ăn đi ăn đi ăn đi! Bảo đảm cho các người thử nghiệm không tầm thường!

“Vậy hãy để cho chúng tôi nếm thử món súp đồ này đi.”

Ban giám khảo múc canh, chậm rãi đưa vào trong miệng, một dáng vẻ chuẩn bị thưởng thức mỹ vị thế gian.

Đầu tiên là nhà giám định thức ăn Luke bỗng phun một ngụm ra ngoài.

“Đây là cái đồ quỷ gì vậy! Cô muốn hủy diệt đầu lưỡi của tôi sao!”

May là Tổng Ý Nhiên đã sớm chuẩn bị, đứng hẳn sang một bên, nếu không thì anh không thể không trúng chiêu.

Mà chủ tịch hiệp hội mỹ thực Davy thì cúi đầu xuống liều mạng ho khan, gương mặt cũng đỏ lên.

“Oh my God! Đây quả thực là một tai họa! Cho tôi nước - mau cho tôi nước!”

Ngược lại, Winston chậm rãi nuốt ngụm canh xuống, không nhanh không chậm bưng chén nước lên, uống một hớp.

“Mùi và vị cô cũng đặc biệt. Tôi có thể tưởng tượng ra tại sao người mẹ lại muốn cho con gái uống loại canh này trước khi về nhà chồng. Nếu như ngay cả loại canh này cũng có thể nuốt xuống được, thì trong cuộc sống hôn nhân còn có cái gì không thể chịu được chứ?”

Uống hết một ly nước, chủ tịch hiệp hội mỹ thực Davy thở ra một hơi: “Chỉ mong các cô gái ở nơi đó của các người cả đời chỉ phải gả ra ngoài một lần!”

Luke dùng giọng nói hết sức nghiêm nghị thậm chí gần như găm thét đối với Lâm Khả Tụng nói: “Cô có biết món súp đồ này là món đứng đầu trong tất cả đồ ăn mà tôi đã ăn ba năm qua sao? - Món khó ăn nhất!”

Winston lấy khăn ăn lau miệng, nói ra kết luận cuối cùng: “Lâm tiểu thư, món súp đồ này không hề có kỹ năng nấu nướng gì có thể nói, chỉ là cho loạn nguyên liệu vào hầm cùng nhau. Thức ăn ngon là khiến người ta cảm thấy vui thích, nhưng canh của cô lại khiến người ta cảm giác như ở địa ngục. Tôi thực sự kỳ vọng, cõi đời này ngoại trừ bà người chúng tôi ra sẽ không còn có người thứ tư ăn được loại thức ăn này nữa.”

Lâm Khả Tụng thầm nói trong lòng, cô có muốn làm thêm một phần nữa cũng không có khả năng. Bởi vì cô hoàn toàn không nhớ rõ cũng không biết mình cho những gia vị nào vào.

“Hẹn gặp lại.” Winston làm một thế tay “Mời rời đi “.

Lâm Khả Tụng cùng Tổng Ý Nhiên sáng khoái rời khỏi hội trường thi đấu, cô còn lo lắng nếu mình không đi nhanh, ban giám khảo bắt chợt đột phát ý tưởng gọi cô lại uống ba chén canh này vào!

Mới vừa đi ra khỏi cửa, Lâm Khả Tụng liền cười đến vỡ bụng.

“Này, anh thấy chưa? Anh thấy rõ nét mặt của cái ông Davy đó sao? Em rất sợ ông ta bị cao huyết áp!”

Tổng Ý Nhiên đút tay vào túi, nhìn cô ôm bụng cười, “Không phải em nói là không muốn chơi sao? Anh thấy em còn chơi rất nhập vai đâu. Lúc Winston nói em, vẻ mặt em như muốn khóc đến nơi.”

“Đó là em đang nén cười có được không!”

“Bây giờ em không cảm thấy so với những thí sinh khác thì mình không đủ nghiêm túc sao?” Tổng Ý Nhiên hỏi.

“Không cảm thấy.” Lâm Khả Tụng lắc đầu một cái.

“A, tại sao?”

“Ăn gì đó phải là một chuyện rất đơn giản. Bọn họ lại luôn mang tâm tình phán xét đi ăn món ăn mà người khác tí mĩ làm ra được, điều này sao không phải là một sự thiếu tôn trọng chứ? Ăn món canh địa ngục của em rồi, không biết bọn họ còn có thể ăn ra được mùi vị nào khác nữa hay không?”

Tổng Ý Nhiên cười khẽ một tiếng, túm lấy cổ áo Lâm Khả Tụng kéo đi.

Qua hôm nay, Lâm Khả Tụng sẽ phải bắt đầu làm việc ở nhà hàng Lâm Ký của chú rồi.

Trước kia, Lâm Khả Tụng đã nghe nói qua mở nhà hàng ăn là rất cực khổ. Rõ ràng buổi trưa khoảng mười một giờ mới có thể bắt đầu buôn bán, nhưng phía sau nhà hàng đã bắt đầu bận rộn từ 4,5 giờ sáng rồi.

Cũng may, chú cũng không định để Lâm Khả Tụng giúp đỡ ở bộ phận hậu trù, mà muốn cô học tập công việc thu ngân. Vốn dĩ thu ngân có hai người luân phiên.

Một người làm từ đầu tuần đến thứ sáu, một người khác là sinh viên làm cuối tuần vừa đúng là em họ của Tiểu Tuyết. Bác gái vốn phụ trách công việc từ thứ hai đến thứ sáu bởi vì con gái mang thai cho nên phải nghỉ việc một thời gian, Lâm Khả Tụng thay thế vào chỗ của bác ấy.

Nhìn qua có vẻ như thu ngân chỉ là đặt tiền vào trong thùng, còn máy tính sẽ tự động tính toán khách hết bao nhiêu tiền, trên lý thuyết thì rất đơn giản, nhưng làm việc thực tế cũng luống cuống tay chân.

May mắn là quầy thu ngân trong nhà hàng so ra vẫn kém quầy thu ngân của ngân hàng, nếu không cùng một nghiệp vụ giống nhau, Lâm Khả Tụng có thể tưởng tượng chỉ một lát cô cũng choáng váng.

Vì vậy, Lâm Khả Tụng đang giằng giũa giữa hệ thống thu ngân cũng tiền mặt ở nhà hàng “Hoài cự bản”, hoàn thành ngày làm việc đầu tiên.

Cô rất buồn ngủ, đầu vầng mắt hoa, cảm giác giống như trong vòng một ngày đã tham gia ba lượt thi tốt nghiệp trung học.

Vội vã tắm rửa sạch sẽ, Lâm Khả Tụng nằm sấp vào giữa giường, vừa muốn nhấc chân lên thì có tiếng gõ cửa truyền đến.

“Thức thức?” Lâm Khả Tụng dụi dụi con mắt, không phải là cô thu tiền đã xảy ra lỗi gì đó chứ?

“Là tôi. Claire.”

Lâm Khả Tụng bỗng dung nhớ tới vừa rồi cô dùng xong phòng vệ sinh còn quên chưa dọn dẹp tóc rụng, Lâm Tiểu Tuyết sẽ không tức giận chứ?

Cô mau chóng đi dép vào ra mở cửa.

“Tiểu Tuyết, em muốn dùng phòng vệ sinh, chị dọn dẹp tóc rụng một chút.”

“À. Cái đó. Cuối tuần này em và bạn học muốn tổ chức một bữa tiệc nướng. Chị có thể đưa bạn đến.”

Lâm Khả Tụng ngẩn người. Từ lúc cô đến đây tới bây giờ, em họ vẫn luôn đối với cô tương đối lạnh nhạt, làm sao bỗng nhiên lại nghĩ đến việc mời cô tham gia tiệc nướng chứ?

Nếu như ở trong nước, đầu óc Lâm Khả Tụng sẽ xoay chuyển tương đối nhanh, nhưng đối mặt Lâm Tiểu Tuyết, cô vẫn là phản ứng ba giây. Lâm Tiểu Tuyết trọng điểm không ở trên người chị họ là cô, mà là “bạn” của chị họ.

Trong lòng Lâm Khả Tụng thở dài một cái. Này hơn phân nửa là vì Tổng Ý Nhiên rồi. Quả nhiên có một vẻ ngoài tốt đẹp là không giống với, xe gặp xe chở hoa thấy hoa nở, Lâm Tiểu Tuyết thấy anh cũng khác hẳn.

Mặc dù là thần nữ có lòng, nhưng Trương Vương thì không. Dù thế nào đi nữa Lâm Tiểu Tuyết cũng là người nhà của cô, cô không thể để Tổng Ý Nhiên gieo họa đến em ấy được.

“Chủ nhật sao? Chủ nhật chị cũng phải làm thu ngân trong nhà hàng rồi.”

“Chị có thể đến sau khi kết thúc công việc.” Trong đôi mắt của Lâm Tiểu Tuyết mang theo hi vọng.

Mà Lâm Khả Tụng cố ý lộ ra biểu tình khổ sở nói: “Tiểu Tuyết, chờ chị hết ca, cũng mười một giờ đêm rồi. Trẻ như vậy, tiệc nướng của em cũng gần như đã kết thúc rồi?”

“Tùy chị vậy!” Nói xong, Lâm Tiểu Tuyết liền đóng cửa vào phòng. Cô tức giận, nhưng lý do của Lâm Khả Tụng rất hợp lý, cô không thể xoi mói được gì.

Lâm Khả Tụng khẽ thở ra một hơi.

Một tuần sau, Lâm Khả Tụng nhanh chóng thích ứng với công việc thu ngân, cho dù là trong giờ cao điểm cũng có thể làm được vội mà không loạn.

Thỉnh thoảng những lúc hậu trù bận tới mảy mòi mất, Lâm Khả Tụng cũng sẽ đi giúp một tay, chẳng qua cô không giúp còn may, vừa giúp đỡ liền hoàn toàn bị xem như đàn ông mà sai sử.

“Khả Tụng ! Giúp tôi một tay khiêng mấy bao gạo này vào!”

“Khả Tụng, cô mau đến xem giúp sao bóng đèn này lại không sáng?”

“Khả Tụng, bồn rửa rau bị tắc, mau tới thông giúp!”

Lâm Tiểu Tuyết đeo túi xách đi ra, nhìn dáng vẻ đăm đũa mồ hôi của cô không khỏi giật giật khóe miệng.

“Ba em mời chị tới không phải để trông coi những người này và làm thu ngân sao? Sao chị lại để bọn họ sai bảo như vậy?”

Lâm Khả Tụng ngăn người, Lâm Tiểu Tuyết đã đeo túi xách đi qua người cô.

Nhưng nếu như cô thật sự chỉ ngồi trên quầy thu ngân, nhìn những người khác bận rộn, thì bản thân cô cũng thấy áy náy.

Nhưng không yên tâm hơn chính là cái kẻ điên Tống Ý Nhiên kia.

Xế chiều hàng ngày, chỉ cần không có khóa, đúng bốn giờ rưỡi anh ta sẽ ngồi vào trong phòng ăn.

“Lâm Khả Tụng, rót cho anh ly nước.” Còn đặc biệt thể hiện khí khái của thiếu gia dùng ngón tay gõ cái bàn.

“Anh không thấy em là nhân viên thu ngân sao?”

“Em không nhìn thấy chỉ có mình em nhân rồi thôi sao?”

“.....”

Bình thường anh cũng chỉ gọi một vài món thanh đạm. Mặc dù người này rất nhiều tiền, nhưng cũng không có thói xấu lãng phí, bình thường đều là ăn bao nhiêu thì gọi bấy nhiêu. Đợi đến hơn bảy giờ, thời điểm phòng ăn đạt tới lượng khách cao nhất, Lâm Khả Tụng sẽ cố ý đi tới gõ gõ bàn của anh: “Này, hãy dọn ra một bàn trống đi!”

“Anh vẫn chưa ăn xong.”

Người này cố ý để lại một hộp cháo, dùng máy tính bảng xài chùa wifi của nhà hàng.

Kỳ quái nhất chính là, mỗi lần anh chi tiêu phí khoảng năm Đô-la mà chiếm đoạt một cái bàn, nhưng bất kể là nhân viên nhà hàng hay là chú cũng không hề có ý muốn đuổi anh đi, thậm chí chú lại còn cảm ơn anh, về sau anh tới phòng ăn ăn cái gì đều miễn phí.

“Tại sao vậy?” Lâm Khả Tụng hoàn toàn khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chương 15: Chỉ số Rotten Tomatoes (Cà chua thối): Top 10

Editor: Kaori Hwang

“Bởi vì buôn bán đã trên đã định mức! Cháu không cảm thấy những cô bé trẻ tuổi tới nhà hàng của chúng ta càng ngày càng nhiều sao?”

“.....” Đây được coi là mọi người đều có lòng yêu thích cái đẹp sao? Tên đàn ông thối rửa Tống Ý Nhiên này, thật đúng là được ưa chuộng từ trong nước đến nước ngoài?

Ngay cả Lâm Tiểu Tuyết cũng thường hết giờ học thì chạy vào nhà hàng, cố ý ngồi đối diện Tống Ý Nhiên, nói ra cho oai là thảo luận cái gì mà article review (đánh giá bài báo), thật ra thì người ngoài đường cũng biết là lòng dạ Tư Mã Chiêu á.

Nhưng tên Tống Ý Nhiên này chẳng còn biết xấu hổ mà tiến tới bên người Lâm Tiểu Tuyết, “chị bảo” đối phương vô cùng thân mật, thỉnh thoảng còn cố ý nhướn lông mày về phía Lâm Khả Tụng, nụ cười kia. Vẫn chỉ có thể hình dung bằng hai từ “*”.

Cơ hồ mỗi ngày đều trôi qua bóp tim gãi cổ như vậy, cuộc sống Lâm Khả Tụng lần nữa đáng lên cơn sóng.

Hai người đàn ông mặc tây trang đi vào làm huyên náo phòng ăn Lâm Ký, đi theo sau lưng hình như là một nhiếp ảnh gia cùng và một người phụ nữ phát

thành viên. Cô gái mặc bộ quần áo rất đẳng cấp, đuổi kịp một mà lại có ý vị trí thức.

Cô gái kia đi tới trước mặt Lâm Khả Tụng, nở nụ cười nói: “Xin chào, xin hỏi có tiểu thư Lâm Khả Tụng ở đây không ạ?”

Bởi vì là dùng Anh ngữ nói ra tên, sau hai giây Lâm Khả Tụng mới phản ứng được.

“À. Đúng vậy. Tôi chính là Lâm Khả tụng, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho cô?”

“Ồ, trong tài liệu có nói cô vừa đến Newyork, cho nên cô không biết tôi... tôi xin lỗi cô.” Đôi phương nháy mắt, “Tôi là Anna Lise • Horton, người dẫn chương trình ‘Món ngon ở Newyork’.”

Nhất thời, rất nhiều người trong phòng ăn quay đầu lại lại, cô gái tên là Anna Lise trở thành tiêu điểm của tất cả ánh mắt.

Xem ra cô gái đó là một người dẫn chương trình rất được hoan nghênh. Chỉ tiếc Lâm Khả Tụng tới đây lâu như vậy, cũng không có xem qua chương trình giải trí nước Mỹ chút nào.

“Hai tuần trước, có phải cô tham gia so tài nấu nướng ở biển hay không?”

Anna Lise thấy đáng về Lâm Khả Tụng không hiểu gì như cũ, liền lên tiếng nhắc nhở.

Lâm Khả Tụng vỗ đầu một cái, rút cuộc nghĩ ra.

“À! Đúng vậy.”

Xong rồi xong rồi, người dẫn chương trình thức ăn ngon gì đó tìm tới cửa, chẳng lẽ là ngày đó ban giám khảo ăn hàm cách thủy bậy bạ của cô, ngộ độc thức ăn hoặc là nghiêm trọng hơn thế. Đi đòi nhà ma rồi hả? Không đúng, nếu quả như thật là như vậy, chắc là cảnh sát tìm đến! Chẳng lẽ nói là người Mỹ thường thức kỳ hoa (ý nói kỳ lạ, không bình thường), cảm thấy hàm cách thủy này có điểm đặc sắc?

“Tác phẩm nấu nướng của cô là hàm cách thủy để lại nhiều ấn tượng, hơn nữa đã tiến vào top 10.” Anna Lise hí mắt nở nụ cười, “Cô sắp được chính thức tham gia cuộc thi nấu nướng ‘Bậc thầy nấu ăn’ do tạp chí thức ăn ngon uy tín nhất trong nước “Ẩm thực gia” và hội liên hiệp thức ăn ngon tổ chức rồi!”

“Không thể nào? Ba vị giám khảo kia không phải nói thứ tôi làm ra rất khó ăn sao? Bọn họ cũng không muốn gặp lại tôi lần hai! Làm sao có thể tiến vào gì mà top10?”

Những người dự thi khác phải làm ra thức ăn gì để ba vị giám khảo mới có thể đưa ra kết quả như vậy?

Anna Lise cười một tiếng, bổ sung: “Là top 10 khó ăn nhất.”

Sau khi phòng ăn an tĩnh được hai giây, tiếng cười ầm lên tiếp.

“. Đáp án này coi như vẫn khá bình thường. Nhưng quy tắc tranh tài của các cô có bình thường không? Tại sao muốn chọn top 10 khó ăn nhất?”

“Vì để có thể tranh tài công bằng. Quy tắc tranh tài của chúng tôi, là người tham gia vòng trong được bậc thầy trong giới hướng dẫn, đại diện cho từng bậc thầy tham gia thi đấu. Nếu như chọn người dự thi có tài nấu nướng cao siêu, mặc dù bọn họ ưu tú nhưng ngược lại tài nghệ lại cao thấp khác nhau, đối với các bậc thầy hướng dẫn từng trình độ khác nhau mà nói, thi đấu như vậy sao có thể công bằng? Nhưng mà chọn tài nghệ tệ nhất, đặc biệt là tệ đến nỗi không biết gì về kỹ xảo nấu nước cả, bắt đầu như vậy, đối với những bậc thầy làm người hướng dẫn mà nói, sẽ công bằng hơn rất nhiều đúng không?”

Lâm Khả Tụng hiểu ra. Người Mỹ còn rất am hiểu chơi loại logic trái ngược thế này à.

“Cái đó. Tiểu thư Horton, mặc dù cô nói cuộc tranh tài nấu nướng tranh tài này nghe rất thú vị, nhưng mà thật sự tôi lại không có thời gian tham gia. Tôi phải ở đây tính tiền.” Lâm Khả Tụng vỗ vào máy thu tiền của mình.

Cô không có chút hứng thú nào với nấu nướng, duy nhất một lần nấu mỳ ăn còn nấu cháy thùng nồi.

Cô không muốn nổ tung phòng bếp.

“Cô chắc chắn sao? Tiền thưởng rất phong phú đó. Tổng cộng chỉ có mười người dự thi, nhưng mà nếu mà vào vòng 8 người, cô có thể nhận được 1000 Đô-la tiền thưởng, vào vòng 6 người có thể có được tiền thưởng là 3000 Đô-la, vòng 4 người thì có 9000 Đô-la, đứng thứ ba là có ba vạn Đô-la, đứng thứ hai là có mười vạn Đô-la. Mà giải thưởng đứng đầu là 30 vạn Đô-la. Tôi cảm thấy cô nên suy nghĩ lại một lần nữa có muốn bỏ lỡ cơ hội này không?”

Một phút kia, Lâm Khả Tụng chỉ cảm thấy có Đô-la đang bay múa trên bầu trời, Franklin tươi cười rất đẹp.

“. Thật sự là tôi có thể có cơ hội nhận giải thưởng?”

“Cái này sao.” Anna Lise sờ lỗ mũi, “Nếu như nói chúng ta chọn người dự thi ưu tú nhất, nhất định là cô không có cơ hội. Nhưng mà 10 người

nghiệp dư trong đám Rotten Tomatoes (Cà chua nát = Tệ). Tôi chỉ có thể nói tất cả đều có khả năng.”

Lâm Khả Tụng động lòng. Mục tiêu của cô cũng không phải là cái gì mà đứng đầu, giấc mơ xa xôi như vậy không có ý nghĩa.

Nhưng nếu như đứng thứ 8 thì lấy được 1000 Đô-la! Đứng thứ 6 thì có 3000 Đô-la!

Lấy việc này so sánh mà nói, giống như là bánh bao thịt rớt từ trên trời xuống!

Nhưng. Chứ có thể đồng ý không? Cô rất vất vả mới bắt đầu làm thu ngân, làm sao có thể xin nghỉ?

Vừa lúc đó, chú mặc quần áo trắng đầu bếp chạy ra từ trong phòng nấu ăn, chỉ nói một câu: “Đồng ý cô ấy!”

Lâm Khả Tụng hoàn toàn không ngờ rằng chú lại sáng khoái như vậy.

“Khả Tụng! Con có biết ý nghĩa tham gia cuộc thi đấu này hay không?” Chú giơ tay lên sờ xuống bả vai của cô.

“Cái này.”

30 vạn Đô-la sao?

“Là cơ hội được những bậc thầy với tài nấu nướng cao siêu nhất chỉ dạy! Đây là nguyện vọng lớn nhất của từng cái đầu bếp và những người yêu thích nấu nướng!”

Suýt chút nữa chú Lâm Phong từng mắt nhìn Lâm Khả Tụng.

Chú luôn luôn không câu kinh giờ khắc này thật sự rất có cảm giác áp bách rồi. Dưới ánh mắt chăm chú của ông, Lâm Khả Tụng chỉ có thể gật đầu.

“Vậy. Vậy tôi đi?” Lâm Khả Tụng hỏi xác định.

Chú gật đầu, Anna Lisa nắm lấy tay: “Thật tốt quá! Cứ như vậy đi!”

Lâm Phong xoay đầu lại nhìn về phía Anna Lisa: “Tôi muốn biết nếu như con bé tham gia thi đấu mà nói, người hướng dẫn của con bé sẽ là ai?”

“Cái này còn chưa có quyết định. Ủy hội cuộc so tài sẽ đưa ra quyết định vào cuối tuần này, hơn nữa sẽ có người phụ trách đưa tiểu thư Lâm tới chỗ ở của người hướng dẫn.”

“Được, chúng tôi đợi kết quả!”

Bỗng nhiên Lâm Khả Tụng cảm thấy chú còn kích động hơn cô.

Trước khi Anna Lise đi còn bắt tay cùng Lâm Khả Tụng, để cho Lâm Khả Tụng giới thiệu về bản thân trước camera.

Căn bản trong khoảng thời gian ngắn Lâm Khả Tụng không biết nên nói gì cho phải, trừ câu: “Hello, I’m Tụng.”

Anna Lise chớp đôi mắt nói: “Thân ái, cô có biết tên của cô giống tên loại bánh bao nào đó không?”

“. Tôi biết, giống bánh sừng bò.” Lâm Khả Tụng quần rồi, đây cũng không phải là lần đầu tiên có người nói như vậy.

Trước khi rời đi Anna Lisa ôm lấy Lâm Khả Tụng, đứng trước camera ghi lại nói: “Được rồi, để cho tiện cho ban giám khảo và khán giả có thể nhớ cô, thì sẽ lập cho cô một nick name đáng yêu—— bánh bao nhỏ, thế nào?”

“Bánh bao nhỏ”, tại sao lại nghe quen lại như vậy?

Lâm Khả Tụng vỗ đầu một cái, đúng rồi! Tiên sinh Meire bên cạnh khối băng lớn Giang Thiên Phàm đó cũng là gọi cô như vậy!

Anna Lise đi giày cao gót đóng đưa bước đi, để lại Lâm Khả Tụng một hồi lâu cũng không phản ứng lại.

Mà chú đã bắt tay vào an bài một người khác làm việc thay Lâm Khả Tụng, còn nói bắt đầu từ giờ Lâm Khả Tụng phải nghỉ ngơi thật tốt để bảo tồn thể lực, nhất định phải kiên trì so tài đến cửa ải cuối cùng!

“Khả Tụng! Cháu phải nhớ kỹ tất cả những kỹ xảo và kiến thức nấu ăn do người hướng dẫn dạy, trở về phải nói cho chú!”

“. À, cháu biết rồi.”

Đây là muốn chuẩn bị máy ghi âm sao?

“Chú có rất nhiều ý kiến và vấn đề không thể giải quyết được. Nếu như có thể, cháu nhất định phải hỏi người hướng dẫn giúp chú một chút!”

“ Vâng!”

Làm sao mà nghe không giống như học tập nấu nướng mà giống như là đi coi bói?

“Đời này của chú có thể cũng không có cơ hội trao đổi với những vấn đề đó với những đầu bếp đẳng cấp, nhưng mà cháu có! Cho nên nhất định cháu phải quý trọng cơ hội này!”

Nhìn nét mặt của chú, cuối cùng Lâm Khả Tụng cũng hiểu ra. Chớ nhìn ông ấy chỉ mở một nhà hàng nhỏ không có danh tiếng gì, nhưng mà đối với nấu nướng, ông luôn luôn theo đuổi. Cho dù là hiện tại, ông vẫn không từ bỏ niềm say mê này như cũ.

Bỗng nhiên Lâm Khả Tụng cảm thấy cuộc thi đầu này, mặc dù mình vẫn chưa hoàn toàn phải biết chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng lòng cô quyết định phải nghiêm túc.

Ít nhất trong nhiều thí sinh như vậy, gần như cô không thấy có mấy gương mặt châu Á, cho nên dù thế nào cũng không thể cho người Trung Quốc mất thể diện được!

. Chỉ là cái gì mà top 10 khó ăn nhất, hình như đã rất mất thể diện.

Đêm đó, chương trình “Món ăn ngon Newyork” phát sóng quá trình tìm kiếm hỏi thăm thí sinh dự thi.

Mà Meire ngồi ở trước TV, vừa say sưa ngon lành thưởng thức đáng người tuyệt vời của Anna Lise, vừa uống sữa nóng trước lúc đi ngủ.

Ông ta là người duy nhất sống trong toà biệt thự này ngoại trừ chủ nhân của nó là Giang Thiên Phàm.

Cả tòa biệt thự yên tĩnh đến làm người ta lo sợ, tiếng gió cũng không có, cũng không nghe âm thanh của một giọt nước nào. Ngay cả Meire xem ti vi cũng đeo tai nghe, chỉ sợ làm phiền đến người kia .

Trên ti vi Anna Lise đi tới phố người Hoa, tiến lên phía trước, cô nàng nói về phía ông kính: “Phía sau, chúng ta sắp nhìn thấy chính là người khiến chủ biên của “Ẩm thực gia” - Winston tiên sinh vô cùng hứng thú với người nấu ra món mì kéo sợi《 canh hồng 》- Lâm Khả tụng! Rốt cuộc người đã làm ra có vị địa ngục như vậy là một người thế nào đây? Hãy gặp mặt cùng chúng tôi!”

Khi ông kính chuyển tới Lâm Khả Tụng bày ra vẻ mặt không hiểu chuyện gì thì Meire kém chút nữa bị sặc sữa tươi mà chết.

“Oh my God!”

Anh ta liền đứng lên, tiến hai ba bước về phía trước, chỉ thiếu chút nữa là kẻ mặt trên màn hình rồi.

Nhưng chưa tới hai giây, điện thoại trong phòng anh ta vang lên.

Anh ta vội vàng quay người lại cầm điện thoại lên : “Rất xin lỗi Giang tiên sinh, là giọng nói của tôi lớn quá đã làm phiền đến ngài?”

“Ừ.” Ngờ điệu hơi lạnh, chỉ có một âm tiết.

Meire không còn cách nào cười cười.

Hết cách rồi, Giang Thiên Phàm rất nhạy cảm với âm thanh, thậm chí tiếng vòi nước nhỏ giọt ở phòng bên cạnh ngài ấy cũng đều nghe được ra ràng. Cho nên, lúc ngài ấy nghỉ ngơi, phải tuyệt đối an tĩnh.

Cũng bởi vậy mà gần biệt thự này lại không nhìn thấy ngôi nhà khác, đồng thời sau chín giờ tối ngay cả người giúp việc trong biệt thự cũng rời đi.

“Giang tiên sinh, là do tôi mới thấy một tin tức rất thú vị trong TV.”

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chương 16: Thiên Phàm = cơn ác mộng

Editor: Tranh

Giang Thiên Phàm không có hứng thú với tin này.

Lúc anh sắp để điện thoại xuống, Meire lên tiếng lần nữa: “Tôi nhìn thấy Lâm Khả Tụng tiểu thư! Chính là cái đó. Cái đó mặt nhỏ!”

Chờ hai giây sau, Meire cũng không nghe thấy Giang Thiên Phàm cúp điện thoại.

Anh kéo khoe môi lên, cố gắng dùng giọng bình tĩnh nói: “Vị Lâm tiểu thư kia, cô tham gia cuộc thi 《 Chuyên gia ẩm thực 》 lần này được cử hành để tranh tài nấu nướng ‘bậc thầy xuất sắc’. Không biết ai sẽ trở thành người hướng dẫn của cô đây?”

Giang Thiên Phàm vẫn trầm mặc như cũ.

Meire còn nói: “Nhưng ngàn vạn đừng trúng Y Phàm tính khí nóng nảy kia! Cô ấy là một cô gái nhỏ lương thiện, hơn nữa ngôn ngữ còn chưa lưu loát, có thể lấy nước mắt rửa mặt mỗi ngày không chứ?”

Vẫn không có hồi âm như cũ.

“Nếu như là LiLi ngoài mặt hiền hòa bên trong lại là người phụ nữ hà khắc thì cũng không thể! Nhất định bánh bao nhỏ sẽ bị cô ta đùa giỡn đến đầu óc choáng váng đấy! Chắc chắn cô ta sẽ không dạy cô tốt được.”

Vẫn trầm mặc. Nhưng điện thoại không có cúp ngang!

“ Tên Hudgens càng không thể nữa! Anh ta chỉ thích cô gái phương Đông nhỏ nhắn! Đến lúc dạy cô vừa động tay động chân. Chỉ vừa tưởng tượng thôi đã không đành lòng.”

“Đó là bởi vì anh nghĩ quá nhiều.”

Giọng điệu vẫn bình tĩnh như cũ, bình thân giống như sương mỏng.

Điện thoại bị cúp, Meiri tiếc nuối thờ dài một cái.

Chiều nay, Lâm Khả Tụng ngủ rất ngon, mà chú Lâm Phong cũng đang đứng trước bàn đọc sách treo đèn chiến đấu ban đêm, viết xuống tất cả những vấn đề mình muốn thỉnh giáo đại sư Michelin.

Sáng sớm ngày thứ hai, cuộc so tài vậy mà phái người tới nhà ăn Lâm Ký ở dưới lầu, hai người mặc tây trang màu đen đi xuống.

Lâm Khả Tụng từ bên cửa sổ nhìn xuống, thật là có một loại cảm giác 《 hắc y nhân 》

Bọn họ nói với Lâm Khả Tụng, Ủy hội cuộc so tài đã vì cô mà chỉ định người hướng dẫn.

Chú vừa muốn hỏi, rốt cuộc sư phụ Lâm Khả Tụng là ai, hai người áo đen lắc đầu một cái nói: “Cái này là bí mật trước lúc tranh tài bắt đầu. Hi vọng Lâm tiểu thư có thể tuân thủ điều bí mật này.”

Thậm chí Lâm Khả Tụng bị yêu cầu kí kết hiệp nghị bảo mật. Nói cách khác, trừ phi sư phụ của cô gật đầu, cô không thể nói cho người nào biết sư phụ cô. Hơn nữa, trận tranh tài nấu nướng này tới cuối cùng, chỉ có đi tới cuối mới có thể công bố tên sư phụ mình ra ngoài.

Lâm Khả Tụng giật giật khoe miệng, cô không ngạc, rất rõ ràng đây là bảo vệ danh dự của đầu bếp cao cấp phòng ăn Michelin. Nếu bị thua cũng không công khai, thẳng liền công bố tuyên bố với thế giới. Những thứ này nếu là người nước ngoài nhất định sẽ nghĩ tới, sau đó ghi hình trực tiếp toàn bộ trận chung kết. Đưa người căn bản không có tài nấu nướng như cô đi tranh tài, không phải là vật hy sinh sao? Tranh tài như vậy có cái gì đáng xem?

Lâm Khả Tụng lên xe.

Đáy lòng của cô chợt có vẻ mong đợi. Cô chỉ biết sư phụ của cô là một đầu bếp nấu nướng xuất sắc khiến phòng ăn Michelin đạt được đánh giá ba sao. Hơn nữa cô còn nghe chú Lâm Phong nhắc qua, không ít đầu bếp đứng là người kinh doanh phòng ăn cao cấp.

Xe lái thật lâu, hoàn toàn rời đi phạm vi quen thuộc của Lâm Khả Tụng, thậm chí càng chạy càng xa khu phố sầm uất, Lâm Khả Tụng chợt khẩn trương lên.

Bọn họ thật sự là người của Ủy hội cuộc so tài nấu nướng sao?

Không phải là cái tổ chức gì đó, giết người cướp của, lại vứt xác cô ở nơi hoang vu vắng vẻ không người ở chứ?

Nếu không, rốt cuộc cái gì khiến cho đầu bếp Michelin cách xa?

Khi đó Lâm Khả Tụng còn không biết, khu dân cư cao cấp chân chính cách xa nội thành náo nhiệt.

Cho đến khi xe lái vào khu biệt thự lớn, uốn cong màu xanh lá, trong không khí phiêu dật mùi hoa, mỗi biệt thự đều cách nhau rất xa, thỉnh thoảng ra vào đều là xe sang trọng làm lòng Lâm Khả Tụng cũng dần an ổn.

Xe dừng lại trước một ngôi biệt thự. Biệt thự này khác người một chút, chính là nó cách những biệt thự khác rất xa, giống như được cách ly. Nhưng lúc ánh nắng nhẹ nhàng rơi vào phòng, lúc khúc xạ giải phóng, nó giống như thân sĩ ưu nhã tỉnh dậy từ tử đông, Lâm Khả Tụng không nhịn được ngẩng đầu lên thường thức nó.

Hai người áo đen nhấn chuông của biệt thự, cửa mở ra, Lâm Khả Tụng ngoài ý muốn gặp được một gương mặt quen thuộc.

“ Meire tiên sinh!”

“Hey! Bánh bao nhỏ đáng yêu, chúng ta lại gặp mặt!” Meire điềm đạm cười cười, bắt tay với hai người áo đen một cái, “Các on các người đã đưa cô ấy tới đây, việc còn lại cứ giao cho tôi là được rồi.”

“Winston tiên sinh muốn chúng tôi xác nhận, Giang tiên sinh là sư phụ của cô ấy đúng không?”

“Đúng, các người yên tâm.”

Khi Lâm Khả Tụng nghe từ “Giang tiên sinh”, trong lòng không khỏi hoài nghi. Chẳng lẽ sư phụ cô là Giang Thiên Phàm?

Không thể nào! Không phải anh ta không nhìn thấy sao?

Không nhìn thấy sao làm đầu bếp? Hơn nữa còn có thể trở thành đầu bếp cao cấp chính phòng ăn Michelin? Cái này là không thể nào! Điều này rất không khoa học!

Hai người áo đen gật đầu một cái rồi rời đi.

Meire khẽ cúi người xuống, làm một động tác ‘mời’ với Lâm Khả Tụng.

Lâm Khả Tụng giờ chân lên, đi vào.

Bên trong biệt thự rộng rãi và sáng ngời làm cho cô có một loại cảm giác tiến vào nhà hàng cao cấp. Sàn nhà cẩm thạch không một tia bụi bậm cơ hồ có thể chiếu rọi ra khuôn mặt của Lâm Khả Tụng. Trang sức không hề dư thừa, ngay cả tất cả đèn treo trên tường đều là đủ loại hình dạng, toàn bộ không gian hiện ra một loại phong thái nghiêm trang ngay ngắn trật tự.

Lạnh lẽo, đạm bạc, thậm chí không giống như có người ở chỗ này.

Lâm Khả Tụng đi theo Meiri đi lên cầu thang xoắn ốc. Trên vách tường treo một bức tranh hiện đại, mỗi một bức tranh cùng một bậc thang đều không kém doanh nghiệp chút nào.

Lòng của cô đau.

Đây hết thảy phong cách cũng làm cho cô liên tưởng đến người đã ngồi lên xe cho cô đèo, bắt bẻ hết tất cả thức ăn đến trình độ bệnh hoạn Giang Thiên Phàm

“Cái đó. Meire tiên sinh, xin hỏi muốn tôi đi gặp ai?”

Meire đưa ngón tay đặt ở trên môi, “Giang tiên sinh thích an tĩnh.”

Giang tiên sinh? Rốt cuộc Giang tiên sinh nào? Chẳng lẽ Giang Thiên Phàm còn có anh em chú bác gì nữa sau. . . . , cho nên bọn họ đều là Giang tiên sinh!

Nhất định là như vậy!

Meire nhìn mặt Lâm Khả Tụng không ngừng biến hóa, nhất thời mỉm cười.

Bọn họ đi tới cuối lầu ba, Lâm Khả Tụng thật sự nhận thức được căn biệt thự này thật lớn, nếu mình không phải đi theo Meire, nói không chừng sẽ bị lạc đường!

Meire thay cô mở một cái cửa bằng gỗ, bên trong là một người đàn ông lạnh lùng vô cảm ngồi trên ghế sa lon. Hai tay của anh ta giữ gậy dò đường màu bạc, ngón tay thon dài đan chéo với nhau. Một tư thế đơn giản với nhau, lại toát ra khí thế nhìn từ trên cao nhìn xuống.

Khi Lâm Khả Tụng chống lại cặp mắt không có chút gon sóng kia, toàn bộ thế giới giống như điên cuồng quay ngược.

Tất cả giác quan cũng nằm rạp ở phía dưới của anh ta.

“Meire, anh dẫn theo ai tới?”

Giọng nói lạnh lẽo vang vọng trong căn phòng trống trải.

Lòng Lâm Khả Tụng nhất thời vỡ vụn đầy đất. Thật sự là Giang Thiên Phàm!

“Giang tiên sinh, lúc ở Trung Quốc, có một cô gái đã từng cỡi xe dẫn ngài đi thưởng thức thức ăn vặt, người còn nhớ rõ không?”

“Ừ.”

Vẫn một âm tiết trước sau như một trả lời.

Nếu như Giang Thiên Phàm chính là đầu bếp nấu nướng, Lâm Khả Tụng trước không nói hoài nghi mình trực tiếp dừng lại ở top 10, chính là chung đụng với Giang Thiên Phàm như vậy, đối với cô mà nói không phải là một loại hành hạ sao?

“Chính là cô gái. Cô tiến vào 《top 10 bình chọn thức ăn khó ăn nhất Rotten Tomatoes》, thay thế anh xuất chiến tranh tài ‘đại sư tử’.

Lâm Khả tụng ở trong lòng cười ha ha, cái bình chọn Rotten Tomatoes gì đó, thật không cần đặc biệt nói rõ

“Tôi đã nói qua với anh, tôi sẽ không tham gia cuộc thi đấu kia.” Tư thái Giang Thiên Phàm không có một tia dao động.

Lúc này Lâm Khả tụng đã tính toán rút lui.

“Nhưng là, tôi đã thay ngài đồng ý chủ bút《Chuyên gia ẩm thực》Winston tiên sinh. Những đầu bếp cao cấp chính đều biết ngài sẽ tham gia thi đấu, nếu như bây giờ rút lui lấy lại lời nói, có lẽ bọn họ sẽ cười nhạo ngài, tiên sinh.”

“Tôi không tham gia.”

Giang Thiên Phàm trả lời chắc chắn không chút nghi ngờ nào.

Meire không thể làm gì khác hơn là thờ dài nói: “Được rồi, tôi gọi điện thoại cho Winston chủ bút, nói là tôi tự chủ trương, ngài không đồng ý dự thi. Để cho ông ta tìm một đầu bếp cao cấp chính làm sư phụ của bánh bao nhỏ.”

Lâm Khả Tụng thở ra một hơi, lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Mà sắc mặt Giang Thiên Phàm ngồi trên ghế sa lon bỗng lạnh như băng.

Meire đang nói chuyện với Winston, nói đến chỗ đổi người hướng dẫn cho Lâm Khả Tụng.

“Cho nên hiện tại đầu bếp chính cao cấp bao sao chỉ còn lại Hudgens thôi hả?” Meire cố ý nhìn về phía Giang Thiên Phàm, tối qua anh mới nhắc qua, mặc dù tài nấu nướng của Hudgens không tệ nhưng sẽ không nhận được ra tay với cô gái phương Đông, “Được rồi, Hudgens thì Hudgens.”

Lúc này, Giang Thiên Phàm chợt chống gậy dò đường đứng lên.

Rõ ràng là anh không nhìn thấy, nhưng Lâm Khả Tụng lại có một loại ảo giác đối phương đang nhìn mình.

“Tại sao cô phải thờ dài? Tôi không muốn dạy cô, cô cảm thấy rất may mắn đúng không?”

Lâm Khả Tụng choáng váng, sao anh ta biết?

Rõ ràng một câu cô cũng không nói, chỉ là giống như một bức tượng đứng lì ở đây thôi!

Meire vội vã nói tiếng “Xin lỗi” với người ở đầu dây bên kia, bày tỏ còn có chuyện phải xử lý, một chút nữa sẽ gọi lại.

“Tiên sinh, thế nào?”

Giang Thiên Phàm đi đến chỗ Lâm Khả Tụng.

Cảm giác bị áp bức nào đó xông tới, khi anh càng ngày càng đến gần, Lâm Khả Tụng theo bản năng ngửa đầu về phía sau.

“Cô cảm thấy so với những đầu bếp chính khác, tôi không đủ tư cách giúp cô lấy được quán quân 《đại sư tử》 sao?”

“Không Không phải.”

Con mắt của anh cũng không nhìn thấy, sao có thể ở trong phòng bếp làm đồng làm tây?

Chỉ là thi chú ý thức ăn gì đó, mười ngón tay cũng không đủ cho anh cắt, trong phòng bếp còn không máu chảy thành sông sao?

Coi như không cần cắt thức ăn, vậy anh không thấy thì sao biết được thức ăn chín hay chưa?

Anh biết mình cho thêm bao nhiêu gia vị?

Nói không chừng anh làm gì đó còn khó ăn hơn món canh của tôi!

Nhưng mà ở trên địa bàn của khối băng lớn, những lời này, cô cố tình không thể nói!

“Cô ở đây hoài nghi năng lực của tôi.”

Mặt Giang Thiên Phàm nghiêng về phía cô.

Ánh mắt của anh rất sâu, âm đậm trong mắt giống như có cái gì đang lặng lẽ thiêu đốt.

Khi tóc mái theo dáng người của anh rũ xuống, tất cả đều trở nên chậm như kéo tơ.

Lâm Khả Tụng nhìn anh hé mở khóe môi.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chương 17: Thiên Phàm VS Lâm Khả Tụng = Lâm Khả tụng thất bại hoàn toàn

Editor: Trà sữa trà xanh

Cô biết mình không nên nghĩ đến chỗ đó, nhưng cô vẫn nhịn không được.

“Tôi. Không có hoài nghi năng lực của anh.”

Lâm Khả Tụng nói lời này nhưng không tin chút nào.

“Nói dối.”

Khi môi và răng của anh khép mở trong vài giây ngắn ngủi, rốt cuộc cô đã được như ý nguyện nhìn thấy chỗ làm người ta thấp thoáng đau khổ suy nghĩ hết cách này đến cách khác.

Trái tim của cô giống như bị cái gì vô hình mềm mại xẹt qua, trong lúc cô đang liều mạng muốn bắt được cảm giác kia thì tất cả đều biến mất không thấy gì nữa.

Giang Thiên Phàm nghiêng người vòng qua Lâm Khả Tụng. Anh thu lại gậy dò đường, bởi vì toàn bộ kiến trúc này nằm trong lòng bàn tay của anh.

Bước đi của anh thành thạo khiến Lâm Khả Tụng hoài nghi người này là thật không nhìn thấy sao?

Meire ra hiệu bằng mắt với Lâm Khả Tụng, ý bảo cô theo sau.

Đây là lần đầu tiên Lâm Khả Tụng nhìn thấy phòng bếp khiến người ta kinh ngạc chỉ có thể đứng nhìn không nói nên lời.

Mặt bàn rộng rãi không nhiễm một hạt bụi, trên kệ dao bày các loại dụng cụ cắt gọt, đồ dùng nhà bếp cọ sáng chuyên nghiệp sạch sẽ giống như chưa từng sử dụng qua. Sàn nhà sáng ngời, tủ âm tường dùng để ướp lạnh dựa vào tường chứa rau quả và thịt rất phong phú. Trong đó có rất nhiều, ngay cả gọi tên mà Lâm Khả Tụng cũng không nói được!

Meire cười cười với Lâm Khả Tụng: “Nơi này là chỗ Giang tiên sinh nghiên cứu các loại sách dạy nấu ăn. Chỗ này đã ra đời sáu món ăn giúp nhà hàng từ bảng hiệu ba sao Michelin leo lên Michelin hồng bảo giám.”

Lâm Khả Tụng mở trừng hai mắt.

Mặc dù cô không hiểu rõ nghề này, nhưng cũng biết “Ba sao Michelin” đối với thực khách mà nói chính là thức ăn ngon đáng giá chờ đợi cả đời.

Một bậc thầy trù nghệ có một hay hai món ăn được đánh giá là đạt hồng bảo giám đã cực kỳ đáng gờm, Giang Thiên Phàm còn trẻ như vậy mà đã có 6 món?

Hơn nữa điều khiến người ta không thể tin tưởng nhất, chính là anh hoàn toàn không nhìn thấy!

Lúc này Giang Thiên Phàm cởi ra áo khoác của mình, mặc vào áo đầu bếp chính màu trắng, Cổ cao dán vào trên cổ anh, vai rộng eo hẹp đường cong lưu loát được vẽ ra.

Anh mở vòi nước, rửa tay của mình. Nước chảy trút vào những ngón tay thon dài của anh, đó là một mỹ cảm cực kỳ linh động.

Lâm Khả Tụng hoàn toàn nhìn đến choáng váng mắt.

“Cô được đánh giá là top 10 Rotten Tomatoes món ăn là gì vậy?”

Anh lấy khăn vải trắng noãn ra, vừa lau ngón tay của mình vừa hỏi.

Lâm Khả Tụng u mê, cô biết trả lời thế nào? Địa ngục hồng canh sao?

Chính cô cũng không biết đó là món gì.

Cô chỉ có thể bắt đất dĩ trả lời: “Trứng chiên cà chua.”

Việc nhà đứng đầu cũng là món ăn đơn giản nhất.

Meire lại không nhịn cười được: “Mặc dù tôi không hiểu rõ mấy món ăn của Trung Quốc lắm Nhưng nếu là trứng chiên cà chua, cho dù chiên ra sao cũng không thể là món ăn bị người ta hình dung thành địa ngục hồng canh mang màu sắc món ăn gia đình chứ?”

Lâm Khả Tụng cười hai tiếng ha ha.

Cái này không phải là chủ ý của Tổng Ý Nhiên sao! Ban đầu trên cột ba gã phê bình này rất vui vẻ, bây giờ mắt hết mặt mũi rồi!

“Vậy thì trứng chiên cà chua.”

Giang Thiên Phàm đi về phía tủ âm tường, từng ngón tay của anh xẹt qua, một tay lấy ra ba quả trứng gà. Anh đi đến tủ âm tường chứa rau quả, nhẹ nhàng chạm vào những trái cà chua màu đỏ, cầm lên ngửi một cái, sau đó lấy ra hai trái cà chua.

Động tác đánh trứng gà của anh rất ưu nhã lưu loát, trứng gà đập nhau vào bát thì cổ tay cùng cánh tay hợp thành góc độ rất nghệ thuật. Thậm chí âm thanh đánh trứng gà còn có tiết tấu dễ nghe.

Giang Thiên Phàm cắt trái cà chua rất nhanh, khi ngón tay của anh đặt lên trái cà chua, nó giống như một đóa hoa đang nở rộ, giống như bị lưỡi dao của Giang Thiên Phàm cắt qua không phải là khổ sở, mà là một chuyển trùng sinh.

Lâm Khả Tụng nhìn ánh mắt chuyên chú của Giang Thiên Phàm, giống như nhìn thấy một thế giới tinh khiết khác.

Trong mũi tràn ngập mùi thơm ngào ngạt chua ngọt của trứng và cà chua.

Suy nghĩ bị mùi thơm này hấp dẫn, đầu lưỡi cùng hàm răng rục rịch góc đầu dậy.

Cô làm một phần trứng chiên cà chua có lẽ phải bị giầy vò nửa giờ, mà Giang Thiên Phàm chỉ tốn mấy phút.

Màu vàng nhạt kết hợp với màu đỏ, thật là vui tai vui mắt.

“Ừng ực” một tiếng, Lâm Khả Tụng nuốt nước miếng.

Meire ở một bên không nhịn được bật cười.

“Đây chính là sự khác nhau giữa cô và tôi. Vĩnh viễn sẽ không có người nào dám nói món ăn này của tôi là ‘hồng canh’.”

Trong giọng nói của anh không có chút khinh thường nào, như là anh đang nói lý lẽ chính đáng làm cho người ta tự ti mặc cảm.

Meire cực kỳ thân sĩ đưa cho Lâm Khả Tụng một cái muỗng, cười nói: “Rất nhiều người cả đời muốn một lần được ăn món ăn tiên sinh làm, vận khí của cô thật rất tốt.”

Tốt hơn nữa cũng chỉ là trứng chiên cà chua mà thôi. Lâm Khả Tụng cho rằng chuyện này bình thường thôi.

Cô múc một muỗng trứng cùng cà chua, thổi thổi, đưa vào trong miệng. Trứng gà vẫn là trứng gà, cà chua vẫn là cà chua chứ sao.

Không tới một giây sau, ánh mắt của Lâm Khả Tụng chớp chớp.

Bên ngoài trứng gà xốp bên trong thì non mềm, mùi hương của trứng gà và cà chua đan vào nhau. Cà chua không quá nát vụn, độ lửa vừa đúng.

Lâm Khả Tụng theo bản năng múc một muỗng nữa, Meire ở một bên cười hỏi: “Ăn ngon không? Hay chỉ đơn thuần là trứng chiên cà chua?”

“ Ăn ngon.”

Nuốt xuống một muỗng này, giữa lưỡi vẫn còn mùi vị mặn chua nồng đậm không tan, nó leo lên trên thần kinh của Lâm Khả Tụng, dẫn dắt cô nâng muỗng lên lần nữa.

“Cũng chỉ là ăn ngon thôi sao? Không có nhận xét khác sao?” Meire có chút thất vọng lắc đầu một cái.

“ ‘ Ăn ngon ’ chính là một lời nhận xét thẳng thắn nhất đó. Còn từ nào để hình dung hoặc nhận xét sao!”

Nói xong, Lâm Khả Tụng đã đưa hai ba muỗng vào trong miệng rồi.

Thật sự là ăn rất ngon! Giống như tất cả vị giác ở đầu lưỡi đều được đánh thức, đây là món trứng chiên cà chua ngon nhất mà đời này Lâm Khả Tụng được ăn!

Khi Lâm Khả Tụng bùng đĩa lên, định uống sạch chút nước còn dư lại, ngón tay của Giang Thiên Phàm lại giữ chặt mép đĩa.

Lâm Khả Tụng theo bản năng nâng lên mặt.

“Cô cảm thấy tôi dạy cô được không? Vẫn cảm thấy mắt không nhìn thấy thì không làm đầu bếp được sao?”

Giọng nói của anh truyền từ trên cao xuống, từng chữ như muốn đè ép nhịp tim của Lâm Khả Tụng.

“Thật xin lỗi, tôi thấy anh không nhìn thấy được nên sinh ra thành kiến. Anh làm trứng chiên cà chua. Tôi không biết dùng từ ngữ dễ nghe nào để hình dung, nhưng nó là món trứng chiên cà chua ngon nhất đời tôi mới được ăn.”

Đối với phán đoán sai lầm của mình, từ trước đến giờ Lâm Khả Tụng không phải là vệt chết còn cứng mở không chịu thừa nhận người. Sự thật chính là sự thật, sẽ không bởi vì cô thừa nhận hoặc là không thừa nhận mà thay đổi.

Trên mặt Giang Thiên Phàm vẫn như cũ không có chút vẻ mặt nào.

Miệng của Lâm Khả Tụng lệch ra, chẳng lẽ mắt nhìn không thấy nên anh cũng không cảm nhận được sự ca ngợi chân thành của cô sao?

Meire nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

Lúc này Lâm Khả Tụng mới hiểu.

“Còn có. Lấy tài nghệ của anh dạy tôi thì quá là dư dả! Vừa rồi đáng về anh làm món ăn nước chảy mây bay vui tai vui mắt, chính mắt tôi nhìn thấy động tác anh làm nhưng cũng không thể nào làm lại như thế, giống như toàn bộ phòng bếp này nằm gọn trong lòng bàn tay của anh!”

“Như vậy từ hôm nay trở đi, sư phụ của cô chính là tôi.”

“Cái gì?” Lâm Khả Tụng choáng váng mắt, cô nhìn Meire, Meire lại gật đầu cười.

“Meire, thời gian ‘ đại sư tú ’ bắt đầu thi đấu còn bao lâu?”

“Còn có ba tháng.”

Giang Thiên Phàm nghiêng một bên mặt, “Như vậy mời cô làm một đĩa trứng chiên cà chua, cho tôi xem tài nghệ của cô.”

Không cần đi! Lại làm trứng chiên cà chua! Cô căn bản không có tài nghệ!

Nhưng cho tới bây giờ, chỉ có thể bất đắc dĩ thôi.

Meire thay Lâm Khả Tụng tìm một tạp dề màu trắng, cô đi tới trước mặt bàn, trong đầu là bản lĩnh lưu loát của Giang Thiên Phàm không xua đi được.

Cô hít một hơi, trứng chiên cà chua mà thôi! Lần này bảo đảm người ăn không chết!

Tâm tư thoải mái bình tĩnh lại.

Lâm Khả Tụng lựa chọn trứng gà và cà chua, trộn lẫn tất cả lại vào nhau, biểu diễn lại động tác vừa rồi của Giang Thiên Phàm một lần nữa.

Trứng gà bị đánh căng mịn, cà chua dày mỏng vừa phải, lá mỏng đều được cắt bỏ.

Kỹ thuật xắt rau của Giang Thiên Phàm quá tốt, chất lỏng của trái cà chua lạnh lặn ở trong mỗi múi, trên mặt bàn hết sức tinh khiết. Mà Lâm Khả Tụng lại “Thê thâm không nở nhìn” hơn, coi như Giang Thiên Phàm không nói, Lâm Khả Tụng cũng cảm thấy mình đã cắt mất bộ phận tinh túy nhất của trái cà chua rồi.

Trộn xào, nghiêng nồi, bỏ cà và trứng vào, chế biến, thêm bột vào canh. Mặc dù mỗi một bước của Lâm Khả Tụng đã cố gắng bắt chước Giang Thiên Phàm. Thần kinh của cô hoàn toàn căng thẳng, vô cùng tập trung vào mỗi một chi tiết nhỏ trong tay.

Nhưng mỗi một bước, đều có cảm giác tức cười về hồ không thành lại thành về chó.

Khi Lâm Khả Tụng múc trứng chiên cà chua của mình ra, sau một hồi so sánh, khiến cô càng nhận thức sâu sắc hơn, cái gì là kiệt tác của đại sư!

Giang Thiên Phàm là một đầu bếp chính đạt sao Michelin, dĩ nhiên yêu cầu rất cao đối với thức ăn.

Lâm Khả Tụng bỗng nhiên có thể lý giải nguyên nhân tại sao lúc ấy mình dẫn anh đi ăn tất cả món ăn vặt, anh chỉ ăn một miếng.

Meire đặt cái muỗng vào mép đĩa.

Giang Thiên Phàm vươn tay, đầu tiên xác nhận chỗ của cái đĩa, cúi đầu xuống, múc một muỗng, dừng lại trước mũi không tới một giây.

Trong giây ngắn ngủi đó, giống như tờ áp-phích thức ăn ngon.

Anh hơi mở miệng, một khắc kia khi đầu lưỡi của anh chạm lên cái muỗng, trái tim của Lâm Khả Tụng giống như bị cái gì mềm mại xẹt qua.

Cô cầu nguyện trong lòng, anh sẽ nuốt trứng chiên cà chua của cô xuống. Ngán vạn lần không được nhổ ra!

Càng không giống ngày đó giám khảo Hải Tuyền phải tìm từ để hình dung cấp bậc nhập môn của cô về món trứng chiên cà chua.

Cô rất nghiêm túc, là vì cô biết nó sẽ bị đưa đến trước mặt của anh.

Lâm Khả Tụng phát hiện cuối cùng thì cô đã rơi vào tâm lý của những người dự thi ngày đó.

Thấp thỏm, khấn trương, lòng bàn tay đổ ra một tảng mồ hôi mỏng.

Meire dùng ánh mắt đồng tình nhìn Lâm Khả Tụng, tựa hồ đang an ủi cô, nói: vô luận Giang Thiên Phàm nói gì cô đều không cần để trong lòng.

Nhưng Lâm Khả Tụng biết, vô luận anh nói gì, cô đều sẽ khắc sâu.

“Độ mặn của trứng gà cùng độ chua của cà chua không cùng cấp độ, vị giác mất cân đối. Cà chua ở trong nồi quá lâu, dẫn đến bị nát nhừ. Nhiệt độ ban đầu khi chiên trứng không đủ, vì vậy trứng gà không ngon. Cá nhân tôi không hiểu tại sao Winston lại nói nó là ‘địa ngục hồng canh’.”

Giọng nói của anh rõ ràng mà khách quan, giống như định luật không ai nghi ngờ.

Chính vì vậy, Lâm Khả Tụng càng không muốn nghe anh nói đến sự thất bại của cô giống như những người khác tóm gọn trong ba chữ “nói tóm lại”.

“Trứng chiên cà chua của cô không ngon, nhưng cũng không khó ăn đến nỗi được gọi là địa ngục.”

Lâm Khả Tụng vẫn đang cúi đầu, cảm giác giống như là đập xe đạp chở đồ nặng đi hai mươi lăm ngàn dặm bỗng nhiên ngừng đầu, khó có thể tin nhìn Giang Thiên Phàm.

Giang Thiên Phàm nói “Cũng không khó ăn” đối với người tâm thường mà nói chính là ca ngợi cỡ nào!

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 18: “Thiên tài” cùng “Ma quỷ”

Edit: Thổ Lạ

“Meire, nói cho cô ta biết quy tắc. Chuyện như vậy, tôi không muốn phải nói với cô ta lần thứ hai.”

Giang Thiên Phàm cởi quần áo đầu bếp đầu ra đẩy, khi đi ra cửa hướng mặt về phía Lâm Khả Tụng nói: “Dọn dẹp sạch sẽ phòng bếp.”

Lâm Khả Tụng nhìn mặt bàn, Giang Thiên Phàm hầu như không để lại dấu vết gì, tất cả nước trứng, nước cà chua đều là do cô...

“Anh ta thật sự không nhìn thấy sao?” Lâm Khả Tụng nhìn về phía Meire, tỏ vẻ vô cùng nghi ngờ về việc này.

“Anh ấy cũng không phải hoàn toàn không thấy gì. Anh ấy có thể cảm nhận được nguồn sáng và bóng người chuyển động.”

“Chả trách... Nếu thật sự mù tịt, nói sao cũng không tin được anh ta không nhìn thấy. Bây giờ anh ta... lại là đầu bếp bậc ngôi sao Michelin sao?”

“Đương nhiên rồi. Hơn nữa còn được các nhà bình phẩm mỹ thực đánh giá cao hơn trước. Có lẽ là vì thị lực bị suy yếu, nên vị giác trở nên nhạy cảm hơn trước. Cũng chính bởi vì như vậy, mỗi món ăn, chỉ một chút khuyết điểm cũng bị phóng đại trên đầu lưỡi của anh ấy.

Lâm Khả Tụng bỗng hiểu ra nguyên nhân vì sao lúc ấy bản thân đưa Giang Thiên Phàm đi nếm thử nhiều món ăn vặt cô đã ăn hai mươi năm vẫn không cảm thấy ngán như vậy, Giang Thiên Phàm đều không thấy ngon.

Tuy anh không phải là mù tịt, nhưng sao có thể đạt đến trình độ cao trong lĩnh vực đó như vậy... Anh không phải là quái vật chứ?

Meire nhìn về mặt của Lâm Khả Tụng, cười cười: “Cô Lâm, Giang Thiên Phàm mười tám tuổi có lẽ có thể được xưng là 'thiên tài'. Nhưng anh ấy của tuổi hai mươi tám có thể có thành công hiện tại, là dựa vào nghị lực như 'ma quỷ'.”

Meire một bên đưa Lâm Khả Tụng đi làm quen với căn biệt thự như lâu đài này, một bên nói với cô chuyện của Giang Thiên Phàm.

Giang Thiên Phàm nổi tiếng năm mười tám tuổi, là đầu bếp trẻ tuổi nhất trong giới ẩm thực đạt được nhà hàng ba sao Michelin [1], càng không phải nói là món ăn gần như đạt chuẩn và cũng xưng bá tại giới ẩm thực Âu Mỹ cùng với đồ ăn Ý. Anh như ngôi sao băng sáng chói vụt qua tầm mắt của mọi người. Ngay khi mọi người cho rằng anh sẽ đạt thành tựu xuất sắc tại lĩnh vực này, não của anh lại được chẩn đoán ra một khối u, hơn nữa vì rủi ro của phẫu thuật quá lớn, thầy thuốc không kiên nghị tiến hành phẫu thuật cắt bỏ.

Nhưng mà u lại đề lên dây thần kinh thị giác của anh, khiến mắt anh gần như mất đi thị lực.

Trong khi tất cả mọi người thương xót cho anh, rồi sau đó dần lãng quên anh, anh lại ở trong phòng bếp luyện tập ngày qua ngày. đã không có thị giác, anh chỉ có thể dựa vào xúc giác, khứu giác, thính giác cùng với kinh nghiệm sau nhiều lần thất bại. Tám năm sau, khi anh xuất hiện trong giới ẩm thực lần thứ hai, đồ ăn của anh khiến mọi người kinh ngạc. Mùi vị hoàn mỹ vô khuyết, anh trở thành đối tượng khiến những nhà ẩm thực đồ xô theo.

Mà bây giờ, anh là nhân vật truyền kỳ trong giới ẩm thực toàn cầu, mỗi một món mới xuất hiện, đều khiến rất nhiều đầu bếp đua nhau làm theo, nhưng chưa từng có người nào có thể làm ra hương vị giống như anh.

“Bánh Mì Nhỏ, cô có từng xem kỹ tay của anh Giang chưa?”

Lâm Khả Tụng bắt đầu xấu hổ, tuy cô chưa từng nhìn tay Giang Thiên Phàm ở khoảng cách gần, nhưng ngón tay anh thon dài mà tao nhã, càng không phải nói đến lúc nấu nướng, tựa như đang phù phép.

“Ngón tay anh ấy từng bị cắt phải làm bị thương vô số lần. Trên cổ tay anh ấy cũng có dấu vết bị phỏng. Người ngoài chỉ thấy thành công cùng tư chất tự nhiên của anh ấy, không ai nhìn thấy cái giá lớn anh đã trả. Vậy nên Bánh Mì Nhỏ, anh ấy chưa bao giờ cần người khác thông cảm, nhưng anh ấy đáng được mọi người tôn trọng.”

Giờ khắc này, Lâm Khả Tụng cảm thấy có một chút kính nể đối với khối băng lớn Giang Thiên Phàm kia.

“Anh Giang chưa bao giờ nhận học trò, nhưng cô cũng đã đi theo anh ấy học tập, vậy nên tôi nhất định phải nói rõ cho cô mấy quy tắc. Thứ nhất, không được anh Giang cho phép, cô không được đụng vào cơ thể anh ấy.”

Tôi biết, anh ta có bệnh thích sạch sẽ.

“Thứ hai, anh Giang không mở miệng yêu cầu, cô không cần thay anh ấy làm bất cứ chuyện gì, kể cả dìu anh ấy bước đi.”

Được rồi, lòng tự tôn của anh vẫn rất mạnh...

“Thứ ba, thính giác của anh Giang cực kỳ nhạy cảm lại thích yên tĩnh, cho nên khi cô ở nơi này, lên mạng, nghe nhạc đều phải tự chuẩn bị tai nghe, xin đừng gây tiếng động lớn làm ồn, kể cả khi cô gọi điện thoại. Tắm gội phải xong trước chín giờ tối...”

“Đợi một chút! Anh Meire... Anh nói vậy tức là tôi phải ở lại đây?” Lâm Khả Tụng mở to hai mắt.

Căn biệt thự này quả thật rất lớn, nhưng lại im ắng và sạch sẽ quá mức, nơi như vậy không thích hợp với cô.

“Cô không ở đây? Nơi này cách nội thành New York một đoạn, anh Giang thức dậy rất sớm, anh ấy có thể sẽ muốn dạy cô chuyện gì đó bất cứ lúc nào, cô có chắc mình có thể chạy tới kịp không?”

“...”

Không thực sự không muốn ở nơi này một chút nào. Không hề có chút nhân khí nào!

“Hơn nữa, nếu anh ấy đã quyết định muốn dạy cô, sẽ đối xử với cô nghiêm khắc như với chính mình. Cho nên, anh ấy cũng sẽ không cho cô phung phí tinh thần và thể lực cùng với thời gian tại những nơi không cần thiết.”

Lâm Khả Tụng cảm thấy càng ngày càng không tốt rồi...

“Thứ tư, bất cứ lúc nào, chỉ cần cô sử dụng phòng bếp, nhất định phải dọn dẹp sạch sẽ.”

Cái gì cái gì, ba điều vẫn chưa đủ, lại còn có điều thứ tư?

“Dọn dẹp sạch sẽ phòng bếp... Rồi cuộc phải sạch đến mức nào?”

“Giống như lần đầu cô nhìn thấy nó.”

Lâm Khả Tụng choáng váng, mặt bàn kia đã có thể dùng làm gương soi rồi, nền đất cũng sạch đến nỗi có thể trượt băng!

“Anh chắc chứ... Tôi cho rằng phòng bếp kia là các anh mời một đồng người dọn dẹp sạch sẽ!”

“Một đồng người?” Meire dùng ánh mắt “cô đang nói đùa à” nhìn lâm Khả Tụng, “Gián phòng bếp kia, trước giờ đều là do anh Giang tự mình dọn dẹp. Trước khi rời đi anh nói giao cho cô dọn dẹp, chứng tỏ đã tin tưởng cô.”

... Áp lực của sự tín nhiệm này thật lớn. bình thường ngay cả phòng của chính mình cô cũng không sao thu dọn được, sao có thể dọn dẹp phòng bếp lớn như vậy?

“Thứ năm...”

“Đợi một chút, còn có thứ năm?” Da đầu lâm Khả Tụng bắt đầu run lên.

Meire cười cười, “Tôi đảm bảo đây là điều cuối cùng.”

“Được rồi, anh nói đi.”

Ánh mắt Meire lại trầm xuống: “Cô Lâm, có lẽ cô cũng không phải một người thích nấu nướng, mục tiêu của đời cô cũng không phải trở thành một đầu bếp, nhưng tin tôi đi, đi theo bên người anh Giang nhất định sẽ là trải nghiệm đáng nhớ nhất đời cô. Hãy quý trọng hiện tại.”

Chỉ hi vọng như thế...

Nhìn sao, Giang Thiên Phàm cũng không giống tên dễ sống chung!

“Tôi nhất định phải ở nơi này sao?” Lâm Khả Tụng không từ bỏ đấu tranh đến cùng.

“Nếu cô muốn mỗi ngày đều mệt mỏi, cô cũng có thể không ở đây.” Ngón tay Meire chỉ chỉ trong không khí, đâm thủng mộng đẹp của Lâm Khả Tụng, “Xét lại tiền thưởng của cuộc thi này. Chỉ cần cô không phải đồ ngu, đạt giải ba là không thành vấn đề.”

Giải ba?

Nếu cô không nhớ lầm, giải ba đã có ba vạn đô-la tiền thưởng rồi! Học phí của cô có rồi!

Ánh mắt Lâm Khả Tụng lập tức tràn ngập hi vọng.

Ở lại thì ở lại! Có thể có gì ghê gớm chứ!

“Chuyện đó... Tôi muốn trở về lấy chút hành lý, chuẩn bị một chút. Vậy có thể đi không?”

“Đương nhiên có thể. Tôi sẽ cho người lái xe đưa cô về, tám giờ tối, đón cô về đúng giờ. Không sao chứ?”

“Không thành vấn đề!”

Thế là, Lâm Khả Tụng ngồi trên chiếc xe màu đen sáng bóng không rõ tên, được đưa về nhà hàng của chú.

Khi cô nói cho chú biết mình sắp tạm chuyển đi, hơn nữa còn ở chung với thầy của mình, chú cực kỳ kích động.

Tối hôm đó, nhà hàng Lâm Kế lại ngừng bán, dường như tất cả bạn bè trong giới ăn uống của chú Lâm Phong đều tụ tập đến nơi này.

Bọn họ lại mở rượu trắng chúc mừng. Bọn họ đều là người kinh doanh nhà hàng người Hoa hoặc phụ bếp thông thường, lần lượt thể hiện tay nghề, từ món ăn Quảng Đông đến món cay Tứ Xuyên rồi lại đến món ăn Quảng Đông, lần đầu tiên lâm Khả Tụng thấy đầy đủ món ăn trong tám từ điển lớn trên bàn tròn.

“Khả Tụng! Con phải học thật tốt! Phải biết rằng tuy đồ ăn Trung Quốc của chúng ta nổi tiếng thế giới, nhưng mà ở đây, trước sau vẫn là nhà nước của giặc Tây! Ngoại trừ nhà họ Giang nổi lên giữa bầu trời của giới ẩm thực người Hoa chúng ta, thật sự không còn nhân vật lợi hại nào khác!”

Nhà họ Giang? Chẳng lẽ là Giang Thiên Phàm?

Lâm Khả Tụng không nhận được vĩnh tai lên nghe.

“Phải đó! Anh Giang là người duy nhất có thể đánh bại hoàn toàn những ngôi sao đầu bếp Âu Mỹ mất đề trên trời kia! Bất kể là đồ ăn Trung Quốc hay là cơm Tây, đều có thể khiến những nhà đánh giá ẩm thực khó tính nghiêng về - một phía mà khen ngợi!”

“Quan trọng nhất là, nhà họ Giang vẫn dốc sức nêu cao văn hóa ẩm thực Trung Quốc tại nước ngoài. Giống như phở đồ ăn ngon đang được xây dựng kia, chính là nhà họ Giang đầu tư. Anh Giang lại tự trở lại Trung Quốc, nếm đồ ăn ngon tại từng địa phương, muốn đưa những món ăn vật ngon nhất tới phở đồ ăn ngon kia. Ngay cả thị trường thành phố New York cũng cực kỳ chờ mong!”

Lâm Khả Tụng có chút kinh ngạc, cô không ngờ danh tiếng của Giang Thiên Phàm ở nơi này của chú và bạn chú ấy lại tốt như vậy.

“Ôi, chờ một chút, Khả Tụng... Thầy của con có phải Giang Thiên Phàm không?” Chú bỗng hỏi.

Lâm Khả Tụng đứng hình. Trước khi tham gia cuộc thi cô đã đồng ý, sẽ không để lộ thầy của mình là ai.

“Được rồi! Lão Lâm! Đầu phải ông chưa xem “Mỹ thực New York”, sao lại không biết quy tắc của cuộc thi? Đợi đến cuối cũng sẽ biết thầy của Khả Tụng là ai thôi!”

May mà bạn của chú giải vây cho Lâm Khả Tụng.

Nhưng không lâu sau, bọn họ đều cùng tới chúc Lâm Khả Tụng, đều nói muốn Lâm Khả Tụng quý trọng cơ hội bọn họ mong mà không được này.

Lần này ngoài kỳ vọng của chú Lâm Phong, Lâm Khả Tụng còn gánh vác kỳ vọng của nhiều chú bác như vậy.

Cô cảm thấy mình giống như thí sinh sắp bước vào trường thi đại học, ngoài trường thi là vô số ánh mắt chờ đợi.

Lót bụng một ly rượu trắng, Lâm Khả Tụng bị cay đến nổi nước mắt ứa ra, ho khan đến đau phổi.

Mọi người cười ha ha, tha rượu cho Lâm Khả Tụng, mở mấy chai bia.

Lâm Khả Tụng cho rằng bản thân tinh táo, nhưng giống như ngồi trên đu quay ngựa gỗ, toàn bộ xung quanh đều bắt đầu di chuyển xung quanh cô.

Tám giờ tối, xe của Giang Thiên Phàm đến đón Lâm Khả Tụng. Lâm Khả Tụng ngồi trên ghế vẫn không nhúc nhích, chỉ yên lặng cười.

Không ai biết cô đang nhìn gì, trong mắt cô, từng người bị bóp méo như gương lồi lõm. Chú vỗ vỗ vai cô, không phản ứng, lại cho cô uống nửa chén nước, cô vẫn im lặng cười.

“Con bé này say rồi à? Ài... không nên để nó uống rượu xái! Vừa rượu trắng vừa bia, gần như khiến tiểu nha đầu uống đến hôn mê rồi!”

Bọn họ cầu xin lái xe để Lâm Khả Tụng ngủ tiếp ở đây một đêm, nhưng một cú điện thoại của Meire khiến mọi người thay đổi chủ ý.

==

Chú thích:

[1] Sao Michelin: sao Michelin như giải Oscar của giới ẩm thực, do tạp chí Michelin Guide thẩm định, gắn sao Michelin là một cách đánh giá nhà hàng nổi tiếng trong giới ẩm thực, nhà hàng được gắn càng nhiều sao Michelin càng nổi tiếng và có giá trị. Nhà hàng của Gordon Ramsay (giám khảo Master Chef US) đã được gắn 14 trên tổng 15 ngôi sao Michelin.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 19: Anh cần tôi sao.

Editor: tu tai

“Đúng 12 giờ trưa mai, nghị viên cùng người ủng hộ quan trọng đặt bữa trưa ở nhà hàng của chúng ta, thầy của cô Lâm sẽ cho cô ấy chứng kiến tận mắt quá trình nấu nướng thức ăn ngon của một nhà hàng ba sao. Từ chuẩn bị nguyên vật liệu đến gia vị rồi đến bước cuối cùng trình bày ra đĩa, mỗi một bước đều vô cùng tinh tế. Chẳng qua tôi không dám đảm bảo, ngày mai lúc lên xe, thầy của cô Lâm lại không thấy cô ấy đâu..., thì sẽ có phản ứng như thế nào?”

Không nói hai lời, những vị chú bác này đưa Lâm Khả Tụng lên xe. Tại Lâm Khả Tụng nghe ngàn cân vạn dặm của chú Lâm Phong, chỉ là một mảnh mồi mọt.

Xe chạy, tiếng gào thét của chú Lâm Phong dặn cô lúc nào có thể thì gọi điện về nhà cuối cùng cũng khiến cô hơi tinh táo một chút, khi cô nghiêng đầu nhìn về phía sau, bóng dáng của chú càng ngày càng xa. Mà khi chú trở lại trong phòng ăn với bạn của mình thì một người trong đó chỉ vào chai rượu xái nói: “Lão Lâm, rượu trắng 52 độ đấy. Có phải chúng ta hơi quá mức rồi không?”

“Nếu biết quá đáng, tại sao lúc ấy còn chuốc con bé như vậy?”

“Không phải là vì vui mừng quá sao?”

Những ngọn đèn của thành phố phồn hoa không có đêm Newyork, lướt qua khuôn mặt Lâm Khả Tụng.

Mà cô phát giác mình giống như đang phiêu đảng trong một mảnh trời sao mệnh mông này.

Trong lòng chợt trống rỗng.

Cô lấy điện thoại di động của mình ra, chỉ có một tin nhắn đến từ Tổng Ý Nhiên: Anh đi San Francisco rồi, lúc thu ngân đừng thu nhầm tiền nhé!

Ngu ngốc. Bây giờ cô không phải là nhân viên thu ngân nữa rồi! Cô sẽ phải theo sư phụ Michelin học nấu ăn!

Đầu Lâm Khả Tụng dựa vào cửa sổ xe, mở ra trang blog của Tổng Ý Nhiên. Đó là bức ảnh chụp chung cùng mấy người trong một quán bar. Anh cười lười biếng, buông thả hưởng thụ sự xa hoa đồi trụy của thành phố không đêm này.

Sau đó, ánh mắt của nàng chua xót.

Cuối cùng cũng trở lại biệt thự của Giang Thiên Phàm, Meire cùng một bác gái trung niên mặc tạp dề hơi béo chờ bọn họ ở cửa.

Meire nhìn thấy đáng về Lâm Khả Tụng lắc lắc đi xuống xe, hoàn toàn không phân rõ phương hướng thì hơi nhú mày.

“Nina, giúp cô ấy một chút.”

“Cô ấy uống say rồi, ngài ấy có tức giận hay không?”

Meire nhún vai: “Có lẽ là có người tiễn đưa cô ấy, nghe nói người Trung Quốc lúc chia tay thường uống nhiều rượu. Uống rượu say cũng có chỗ tốt của uống say, ít nhất ngủ thiếp đi cũng sẽ không ồn ào đến ngài Giang.”

Lâm Khả Tụng chỉ biết Nina đỡ mình đi lên những bậc thang an tĩnh mà lạnh lẽo, tài xế xách hành lý đi theo phía sau.

Meire mở cửa cho Lâm Khả Tụng, Nina đặt cô xuống giường. Không lâu sau, trên bờ môi cô liền có một ly nước bạc hà, hương vị bạc hà mát lạnh quán quanh giữa môi và răng của cô, chảy dọc theo cổ họng của cô xuống, cả người cũng sáng khoái hơn.

Qua không bao lâu, tất cả liền yên tĩnh lại, lúc Meire rời đi đã đóng cửa lại, nhẹ nhàng nói tiếng: “Ngủ ngon.”

Cái giường này rất mềm, giống như là một khối kẹo bông khổng lồ. Âm thanh xe cẩu bên ngoài cửa sổ nhỏ cùng với tiếng nói cười hoàn toàn biến mất rồi, cô đi tới Newyork một thời gian dài như vậy, đây là lần đầu tiên cách xa sự ồn ào náo động hưởng thụ được loại yên tĩnh gần như tuyệt đối này.

Nhưng ngủ không được bao lâu, Lâm Khả Tụng lại cảm thấy khát nước.

Cô nhớ rõ rằng có để cái ly bên giường, nhưng bây giờ cho dù sờ thế nào cũng sờ không tới. Cô đứng dậy xuống giường, chân không đạp trên mặt đất rất lâu, cuối cùng cũng đạp trúng giày của mình. Nhưng ở đâu, cô cũng không tìm được ly nước của mình.

Cô đi ra khỏi căn phòng này, đầu rất nặng, ánh mắt nặng trĩu gần như không mở ra được. Cô vịn lên vách tường, không ngừng lần mò đi về phía trước, cho đến khi cô nhìn thấy trên mặt đất một khe hở để lộ ra chút ánh sáng.

Lâm Khả Tụng hít mắt nở nụ cười.

Nơi này có người. Có người là có thể tìm được nước uống! Trong lòng cô hoan hô vì sự thông minh tài trí của mình!

Mở cửa, gian phòng này lớn đến có thể.

Mà Lâm Khả Tụng dùng hết toàn lực cũng chỉ có thể đem tầm mắt của cô tập trung vào khay trà trên bộ sofa phía trước. Nơi đó để một cái ly thủy tinh, bên trong chứa nửa ly nước, an tĩnh chiết xạ ra làm lòng người động quang.

Lâm Khả Tụng không nói hai lời, nâng cái ly lên, ừng ực ừng ực hai ba ngụm nuốt xuống.

Ngay khi phổi của cô cũng bị ly nước này làm dịu đến mức dường như muốn bay lên, thì một âm thanh lạnh lẽo truyền đến từ nơi không xa.

“Ai cho phép cô tiến vào nơi này?”

Giọng nói đặc biệt như vậy, đan vào bóng đêm, mang theo sự tao nhã mà xa cách khó có thể diễn tả bằng lời.

Lâm Khả Tụng đứng dậy, chỉ nhìn thấy một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng đang chậm rãi đi từ ban công vào.

Ánh sáng màu bạc mỏng manh rơi xuống tại đầu vai anh ta, trong trẻo lạnh lùng mà không muốn.

Khi đối phương càng đến gần thì Lâm Khả Tụng dựng thẳng nửa người trên, hít mắt cố gắng muốn nhìn rõ ràng đối phương là người nào.

“Meire không có nói rõ ràng quy tắc của nơi này cho cô biết sao.”

Cô hơi nghiêng đầu, người này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Ánh mắt của anh ta rất sâu, đường cong lông mày rất đẹp, chóp mũi cao đầy phong cách, còn có phần môi của anh ta.

Lâm Khả Tụng dùng sức nhìn nơi đó, trái tim không hiểu bị kích thích, có cái gì đó không ngừng xẹt qua trái tim của cô.

“Anh nói cái gì.”

Cô muốn nhìn thấy anh ta nói chuyện. Chỉ cần anh nói chuyện, thì cô có thể thấy được rõ nơi khiến cảm xúc của cô thay đổi. Đầu của cô thò dọc theo ghế salon, duỗi thẳng cổ của mình.

“Lời giống như vậy, đừng để cho tôi nói lần thứ hai.”

Anh có thể nói chuyện lâu hơn một chút hay không?

Lâm Khả Tụng lại di chuyển ra phía ngoài salon, cuối cùng mất đi trọng tâm, vào lúc cô muốn dùng đôi tay chống xuống đất, thì đối phương giữ chặt vai cô, kéo cô lên.

Bàn tay của anh dùng sức quá, khiến Lâm Khả Tụng đau đón nơi xương vai.

“Trở về.”

Lại ngắn gọn như vậy.

Nhưng khi bờ môi anh sắp nhắm chặt lại, Lâm Khả Tụng cảm thấy một cỗ lực lượng từ sâu trong đáy lòng dâng lên, thúc giục cô kéo cổ áo của đối phương, sắp lại gần.

Đối phương nghiêng mặt, môi Lâm Khả Tụng sát qua vành tai của anh ta, cảm xúc ấm áp thoáng qua rồi biến mất.

Cuối cùng cảm của Lâm Khả Tụng rơi lên bả vai của đối phương.

Thân thể của anh ta hơi cứng lại, giọng nói thấp xuống một âm.

“Cô đang làm gì?”

Dường như muốn nén cả không khí xuống.

“. Tôi muốn sờ đầu lưỡi của anh một cái.”

Lâm Khả Tụng cười hắc hắc hai tiếng, duỗi ngón tay ra, môi vừa chạm lên khóe miệng của đối phương, đã bị đẩy ra.

Mu bàn tay có hơi đau một chút.

Cô chưa từ bỏ ý định lại đưa tay ra, đầu ngón tay mới vừa nâng lên đến trên môi đối phương sắp chạm lên cái nơi hết sức ấm áp đó, đối phương đã lưu loát nghiêng mặt đi, đẩy tay cô ra một lần nữa.

“Lâm Khả Tụng, đây là lần cuối cùng tôi cảnh cáo cô.”

Cảnh cáo tôi cái gì?

Lâm Khả Tụng vẫn buồn bực cười cười, đôi mắt cong cong nhìn gần như ánh trăng non.

“Tôi chỉ muốn sờ đầu lưỡi của anh một cái! Không để cho sờ. Anh cần tôi sao!”

Cô giống như đã mong muốn chạm vào nơi đó từ rất lâu rồi. Cứ sắp đến lúc quên đi thì lại bị đối phương nhắc nhở.

Bóp tim gãy phổi không có chút nào sáng khoái! Chỉ muốn sờ một cái!

Ngón tay Lâm Khả Tụng dọc theo khóe môi của đối phương, giống như là đã quen thuộc góc độ đối phương tránh né, rõ ràng anh đã tránh mặt đi, mà ngón tay của cô lại dễ dàng dọc theo môi của anh mà đi vào, thừa dịp hàm răng của đối phương còn chưa khép lại, chạm vào nơi mềm mại nhất này. Ngón tay của cô hải lòng dừng lại ở đầu lưỡi của anh, khẽ giật giật, cái loại cảm giác mềm mại ướt át đó hoàn toàn khác biệt với giọng nói lạnh lẽo lúc chủ nhân nói chuyện.

“A nha!” Lâm Khả Tụng kêu lên, bỗng dừng thu hồi tay mình lại.

Bởi vì đối phương không chút lưu tình cắn xuống, cái loại cảm giác đau đón đó khiến Lâm Khả Tụng cúi người xuống ần ần ngón tay của mình.

Đau quá!

Nhất định chảy máu! Chảy máu!

“Không phải chỉ sờ soạn anh một chút sao? Làm gì mà phải cắn người chứ.” Đầu lưỡi của cô rất đàn, luôn nói không rõ ràng.

Bỗng dưng, Lâm Khả Tụng chỉ cảm thấy có cái gì giữ lại cái gáy của cô, một sức mạnh khiến cô không thể không ngẩng đầu lên.

Trong nháy mắt khi cô hé miệng nói chuyện, cuối cùng đối phương cũng xác định phương hướng, bỗng dè lại.

Nơi vốn dĩ ấm áp mềm mại trong kẽ môi của anh đột nhiên nóng bỏng lên, không hề có điểm báo trước xông vào giữa môi của cô, quét ngang tất cả mọi góc ngách.

Lâm Khả Tụng dùng sức vỗ lên bả vai của đối phương, cái loại cảm giác sợ hãi bị đối phương ép vỡ hoàn toàn làm cô chuẩn bị nâng đầu gối lên cho đối phương một kích thật mạnh.

Nhưng cô còn chưa có phát lực, anh bỗng vịn cánh tay kia của cô ra phía sau lưng, ép cô càng gần sát vào anh.

Khoảng cách như vậy, đừng nói nâng lên đầu gối công kích, ngay cả thờ cô cũng sắp không thờ nổi rồi!

Đối phương nghiêng cả mặt đi, lực lượng đè ép lớn hơn gấp mấy lần, ngậm hôn như vậy dường như muốn nuốt cả người cô xuống.

Vào lúc Lâm Khả Tụng sắp khóc lên, thì bỗng anh ta đứng dậy, cô bị mất đi chỗ dựa liền lao đảo về phía sau hai bước ngã lên ghế salon.

“Lần sau nếu để cho bản thân uống say, tôi sẽ ném cô ra.”

Đối phương xoay người rồi đi, thực sự là không hề lưu luyến.

Đôi môi và đầu lưỡi của Lâm Khả Tụng đều đang tê dại.

Cô mới không thèm đứng ở đây nữa!

Cô hết sức kiên cường đứng lên, lắc lắc đi về phía cửa, còn chưa đi được hai bước, đầu gối liền đụng vào khay trà. Cô vẫn cố đi tới cửa, nhưng sau khi mở cửa, cô lại phát giác cho dù là bên trái hay bên phải, đều là khoảng không gian đen kịt.

Nơi này là nơi nào?

Nhất định là cô đang nằm mơ! Lúc nằm mơ, sẽ không tìm được đường về nhà, chỉ cần tiếp tục ngủ, chờ đợi tỉnh mộng là được!

Lâm Khả Tụng tự động trở lại cái ghế salon đó, nằm đi lên.

Cũng không lâu lắm, cả gian phòng chợt tối xuống.

Lâm Khả Tụng ôm cánh tay của mình, nhíu mày.

Lạnh quá. Không phải là cô đá chân xuống dưới giường rồi chứ?

Đưa tay sờ sờ. Không sờ thấy cái gì.

Chấn đi đâu rồi?

Có đồ vật gì đó rơi vào trên người của cô, mềm mại, mang theo một hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái dễ chịu nào đó.

Một khi buông lỏng, lại bắt đầu tan rã.

Lâm Khả Tụng hài lòng lật người.

“Hắc, tỉnh! Tiểu bánh bao mau tỉnh dậy!”

Nguy rồi! Hôm nay không phải còn muốn thu ngân?

Lâm Khả Tụng bỗng ngồi dậy, cái trán thiếu chút nữa đụng vào chóp mũi của đối phương.

“. Ngài Meire?”

Lâm Khả Tụng ngây ngốc nhìn đối phương, lại ngắm nhìn bốn phía, phát hiện tất cả mọi thứ nơi đây đều không phải những gì cô quen thuộc.

Mặt tường trắng nõn không có một chút tí vết, sàn nhà đá cẩm thạch dưới chân giống như mặt kính.

Tiến về phía trước mấy bước, lại là thảm Scotland với hoa văn ưu nhã, mặc dù chỉ dùng ánh mắt nhìn cũng biết nó được chế tác tinh xảo giá trị xa xỉ.

Giữa căn phòng lớn như vậy, bày một chiếc giường lớn. Trên giường cái mền cũng là màu trắng. Đầu giường để hai chiếc tủ đầu giường màu đậm, trên tủ đặt hai tác phẩm nghệ thuật hiện đại đối xứng nhau.

Gian phòng cực kỳ trống trải, gần như không có một đồ trang trí dư thừa nào.

Thậm chí không giống như là có người ở.

“Đây là đâu?” Đầu Lâm Khả Tụng vẫn còn hơi đau, nhưng tối hôm qua ăn vào trong bụng gì đó đều đã bị tiêu hóa hết rồi, thật sự quá đói.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 20: Bữa sáng đầu tiên với Giang Thiên Phàm

Editor: Kaori Hường

Meire khẽ mỉm cười: “Ngày hôm qua tôi đã sai người đi đón cô, khi đó cô đã uống say. Tối hôm qua lúc tôi nhìn thấy cô lần cuối, tôi đã nhìn thấy cô được sắp xếp nằm trong phòng này rồi.”

Lâm Khả Tụng gõ gõ vào đầu, cô còn nhớ lúc chú và bạn của chú tiễn cô đi. Bọn họ còn cho cô uống một ly rượu trắng nhỏ có tác dụng chậm, vừa mới uống cô chỉ cảm thấy vừa nồng lại vừa cay, sau đó lại thêm mấy cốc bia vào bụng, đại não liền hoàn toàn dừng lại.

“Nơi này là phòng của Giang tiên sinh. Tôi rất tò mò không biết cô vào đây bằng cách nào?”

“Phòng của Giang. Giang tiên sinh!” Thiếu chút nữa Lâm Khả Tụng té từ trên ghế salon xuống.

Cô nói thế nào mà căn phòng này thế nào mà chút tình cảm cũng không có! Trừ bỏ màu trắng ra, những tông màu nặng nề khác thật sự làm cho không có người nào có thể vui nổi, Lâm Khả Tụng cảm thấy như cơ thể mình ở một thế giới khác.

“Tôi quên nói với cô, phòng của Giang tiên sinh, trừ Nina cùng tôi ra, những người khác không được phép tiến vào.”

Lúc này, Lâm Khả Tụng mới phát hiện ra một người phụ nữ trung niên béo phì có làn da hơi đen đang mặc tạp dề màu trắng đứng cạnh ghế sofa.

Về mặt của cô ấy giống như Giang Thiên Phàm, không có biểu cảm.

“Rất xin lỗi. Tôi không cố ý!”

“Không sao. Giang tiên sinh cho phép người nào cũng được mắc sai lầm. Nhưng mà cùng một sai lầm thì chỉ được có một lần.”

Meire cười cười, nghe qua bụng dạ của Giang tiên sinh thật rộng rãi.

Vấn đề là, căn bản Khả Tụng không nhớ là làm sao mình tới được nơi này! Cô chỉ nhớ mình giống như lác lư trong một không gian đen kịt, tựa như giấc mơ không tìm được lối thoát.

Chẳng lẽ giấc mơ của mình là đi tới căn phòng của Giang Thiên Phàm hay sao? Trời ạ. Thật sự mất thể diện quá mà.

Cô xốc chân trên người lên, nói cảm ơn với Meire, phát hiện ra cổ của mình đau dữ dội.

“Không cần cảm ơn. Cũng không phải tôi hay Nina đắp chăn lên cho cô.”

Bà vai Lâm Khả Tụng dừng lại. Nếu như không phải là Meire hay Nina, chẳng lẽ là lúc cô hồ đồ đã cướp chăn của Giang Thiên Buồm tới? Ôi. Trời ạ! Lần đầu tiên Lâm Khả Tụng phát hiện ra da mặt của mình dày như vậy!

Meire nhìn đồng hồ, tốt bụng nhắc nhở: “Tiểu thư Lâm, bây giờ đã là năm giờ sáng, cô còn nửa tiếng nữa để làm xong rửa mặt, thay quần áo, ăn cơm và hàng loạt công việc.”

“Năm giờ rồi?” Lâm Khả Tụng nhìn về ban công, lúc này mới phát hiện ra lúc này chỉ mới tờ mờ sáng.

“Hôm nay cô phải theo tiên sinh đi về một nhà hàng của nhà họ Giang để chuẩn bị cơm trưa cho nghị viên Thomas. Đây cũng là lần đầu tiên cô vào phía

sau của nhà hàng cao cấp. Cô rất may mắn khi được mở mang kiến thức vì được cùng Giang tiên sinh chuẩn bị món ăn chiều bài nổi tiếng ba sao mà Michelin hồng bảo giám nhắc can chìm dứt.”

Lâm Khả Tụng mở to hai mắt, mới như thế mà đã cho cô vào phòng bếp của nhà hàng cao cấp?

Không phải ban đầu nên từ cái gì mà kỹ thuật xắt rau, lựa chọn thực đơn... Kiến thức cơ bản đi lên sao?

Đây quả thực là ngồi tốc độ hỏa tiễn á!

“Chỉ còn lại 27 phút nữa. Cô chắc chắn sẽ tiếp tục ngân lãng phí thời gian ở đây sao?”

Lâm Khả Tụng không nói hai lời, chạy như bay đến cửa, sau khi mở cửa nhìn hành lang hai bên giống nhau như đúc, không thể làm gì khác hơn nữa là lại quay đầu lại nhìn về phía Meire nhờ giúp đỡ.

“Phòng thứ sáu bên tay trái của cô sau đó quẹo phải đến gian phòng thứ hai!”

Cái gì quẹo trái quẹo phải đấy! Nhà xây lớn như vậy làm cái gì? Trước sau không có sử dụng!

Lâm Khả Tụng vất vả lắm mới tìm được phòng của mình, nhanh chóng lấy ra đồ rửa mặt từ trong hành lý, hoàn thành rửa mặt trong vòng ba phút, hai phút mặc xong quần áo chỉnh tề, quả thật so với huấn luyện quân sự thời đại học quân huấn còn thần tốc hơn.

Nina dẫn cô xuống phòng ăn tầng dưới, lúc này Giang Thiên Phàm đã ngồi đằng hoàng ở phòng ăn, khê vuốt cằm, múc chén canh rau trong bát sứ, đưa vào trong miệng.

Lâm Khả Tụng hơi hơi hộp ngồi xuống, trên bàn bày bữa ăn sáng rất phong phú, nhưng lại rất ít, tất cả mọi thứ đựng đồ ăn đều làm bằng sứ trắng. Ngay cả cái muỗng và chén khê chạm vào nhau cũng phát ra tiếng giòn ang, giống như có người đang chính giữa gõ một cái.

Hai cái sủi cảo tôm như thủy tinh trong suốt, một đĩa rau chân vịt nhỏ màu nhẵn bóng, hai cái nem rán đến màu vàng óng bốc với cuốn tiểu xuân, cùng ngó sen vào với ớt cay đỏ cắt nhỏ tạo nên bữa ăn sáng.

Lâm Khả Tụng ngẩng đầu lên, về mặt Giang Thiên Phàm bình tĩnh mà đậm bạc. Năm sớm lướt nhẹ gò má của anh, thế mà sinh ra một cảm giác cảm dục thần thánh.

Meire khẽ mỉm cười với Lâm Khả Tụng, giỡ hai ngón tay, ý bảo cô chủ còn dư lại 20 phút để ăn cơm.

Bữa sáng thịnh soạn như vậy chỉ có 20 phút thưởng thức, thật sự quá tiếc mà! Cô cũng không muốn giống Trư Bát Giới ăn quả nhân sâm, ăn xong cũng không biết mùi vị là gì.

Chỉ là tại sao. Trước mặt của Giang Thiên Phàm chỉ có một chén cháo? Hay là nói anh ta xuống khá sớm, cho nên đã ăn xong rồi?

Lâm Khả Tụng biết bây giờ cô là học sinh của Giang Thiên Phàm, ít nhất là học sinh tạm thời. Thầy giáo không có lên tiếng, học sinh là cô đây tốt nhất không nên mở miệng hỏi bất cứ vấn đề gì.

Meire lấy máy tính bảng ra, thông thả dùng giọng nói chuyện nghiệp đọc một số tin tức đáng chú ý cho Giang Thiên Phàm, tất nhiên cũng bao gồm một số tin tức trong ngành ẩm thực.

Trong đó phần lớn, Lâm Khả Tụng đều nghe không hiểu. Cô chỉ cần cố gắng chăm chú ăn điểm tâm là tốt rồi.

Đầu tiên múc một muỗng cháo, cháo đã chín tạo ra một mùi gạo độc đáo, kết hợp với rau cải, một chút vị nhạt mặn mặn, trong chốc lát cảm thấy toàn thân cao thấp cực kỳ thoải mái. Tiếp đó cắn một miếng sủi cảo tôm, bột ngoài mỏng lại đàn hồi, cảm giác thịt tôm chạm vào răng thật sự quá tuyệt vời, tôm thịt tươi mới vừa vận hợp với đầu nành, vị tươi mặn đan xen cùng vị thanh ngọt của đậu nành, thoải mái mà không ngán.

Vỏ ngoài cuốn tiểu xuân giòn xép, hàm răng lúc cắn, vỏ ngoài rách ở trong miệng, nắm mềm nhẵn trượt vào trong miệng cô, cùng với cái vị hơi cay cay, lan toả khắp đầu lưỡi.

Trong lòng Lâm Khả Tụng phỏng đoán, bữa ăn sáng này hẳn không phải là Giang Thiên Phàm làm rồi. Nhìn lại Nina lần nữa, Lâm Khả Tụng liền hiểu.

Ngay cả Nina cũng có tài nấu nướng tinh xảo như vậy, mình đi theo bên người Giang Thiên Phàm nhất định sẽ có thật nhiều kinh nghiệm quý giá!

Từ đầu đến cuối, Giang Thiên Phàm không có nói câu nào với Lâm Khả Tụng, thậm chí cũng không có ngẩng đầu nhìn về phía cô.

Mặc dù thị lực của anh không cách nào phân biệt ra được thân phận của người khác, nhưng ít ra anh ấy biết Lâm Khả Tụng ngồi đối diện với anh.

Chắc là. Anh ta không vui khi hôm nay mình tự tiến tiến vào phòng anh ta thôi.

Hơn nữa, anh ta vốn là người lạnh nhạt như vậy.

Giang Thiên Phàm buông nhẹ chiếc muỗng, Meire đưa khăn vải lên cho anh ta, anh ta xếp khăn lại, nhẹ nhàng xoa lên môi.

Toàn bộ đều hiện ra về lễ độ trí thức, Lâm Khả Tụng thấy mình tựa như đang thưởng thức phim điện ảnh.

“Đi thôi.” Giang Thiên Phàm đứng dậy, rời khỏi bàn ăn.

Lâm Khả Tụng nhìn về phía Meire, không phải nói còn hơn 20 phút sao?

Meire lấy làm tiếc lắc đầu, ý bảo Lâm Khả Tụng đuổi theo sát.

Nhưng cô còn dư nhiều đồ ăn còn chưa ăn xong! Nói không chừng lãng phí thức ăn về sau sẽ bị thức ăn trả thù!

Lâm Khả Tụng húp hết cháo vào trong, ăn hết nem rán còn lại, một một hộp cho sùi cảo vào bụng. Tất cả chỉ xảy ra trong ba giây đồng hồ, Meire đứng một bên nhìn ngây người.

Lâm Khả Tụng đi theo sau lưng Giang Thiên Phàm.

Nhìn bóng lưng cao lớn của đối phương, Lâm Khả Tụng có một loại cảm giác kỳ diệu, đó chính là Giang Thiên Phàm xa lánh cô.

Tuy rằng anh ấy lạnh lùng với mọi người, nhưng nếu thật sự không muốn nhìn thấy cô, cũng không muốn cô như cái đuôi nhỏ đi theo phía sau anh ta, vậy tại sao anh ta lại nguyện ý làm thầy của cô?

Suy nghĩ của đàn ông bạn không đoán được.

Một người đáng đáp tuần mỹ, sự nghiệp thành công mắt còn không nhìn thấy thì tâm tư của người đàn ông này, càng không đoán được.

Tài xế đã đứng ở bên cửa xe chờ Giang Thiên Phàm rồi rồi.

Sau khi anh ta ngồi vào, Lâm Khả Tụng cảm thấy rất do dự. Cô nên ngồi nơi nào đây? Là ngồi bên cạnh Giang Thiên Phàm, hay vị trí kế bên tài xế? Cuối cùng Meire tốt bụng giải đáp nghi vấn của Lâm Khả Tụng.

Bởi vì anh ta ngồi lên vị trí kế bên tài xế rồi, nói cách khác, Lâm Khả Tụng chỉ có thể cùng chung một chỗ với Giang Thiên Phàm rồi rồi.

Tại không gian nhỏ nhỏ như vậy, Lâm Khả Tụng lần nữa như ngửi thấy mùi hương phái nam vừa xa lạ lại có chút quen thuộc.

Cô biết, đó là mùi hương của Giang Thiên Phàm.

Trước kia lúc mang anh ta đi ăn, khi khom người xuống lau mặt bàn, cô đã ngửi được.

Rất nhạt rất nhạt, chỉ có mình lột hết tạp vị ra, mới có thể cảm nhận được mùi vị nhân nhạt. Nhưng chỉ là một chút như vậy, nhưng giống như một lực lượng nào đó, dẫn dắt khứu giác Lâm Khả Tụng, không ngừng truy tìm nguồn gốc, tìm kiếm nguồn gốc thuần túy nhất.

Xe lái ra khỏi toà nhà, từ từ đi về phía nội thành.

Mục đích của bọn họ ở Manhattan, từ nơi này chạy đến, ít nhất phải hết nửa giờ.

Trong xe hoàn toàn yên tĩnh, không có bất kỳ âm thanh nào.

Meire không nói lời nào, tài xế cũng im lặng, ngay cả radio cũng bị tắt. Đây có lẽ rất bình thường với bọn họ, nhưng đối với Lâm Khả Tụng mà nói lại hết sức lúng túng. Cô chỉ có thể nghiêng đầu ngó ra ngoài cửa sổ, nhìn phong cảnh không ngừng thay đổi.

Cho đến khi lái vào nội thành, âm thanh ngoài cửa xe trở nên phong phú, không hiểu sao Lâm Khả Tụng không cảm thấy lúng túng nữa, cô còn bị buộc phải cảm nhận sự lạnh nhạt và im lặng của người đàn ông bên cạnh.

Khi xe sắp lái về đường giao, hai người ăn mặc đồng phục cảnh sát đuổi theo một người trẻ tuổi đội mũ, người trẻ tuổi bất chấp tất cả xông về đường cái, vừa đứng xe quẹo cua nên vô-lãng không thể quay góc độ lớn hơn nữa nên tài xế đạp thắng xe.

Cổ của Lâm Khả Tụng như có cảm giác bị gãy, cả người cô ngã về một bên, mặt trực tiếp ngã vào bả vai của Giang Thiên Phàm.

Giang Thiên Phàm nâng một cánh tay lên, vừa đỡ vào sườn mặt Lâm Khả Tụng.

Xe dừng lại, Meire thở ra một hơi: “Người tuổi trẻ bây giờ đúng là điên rồi! Vội vã đi gặp Chúa sao?”

Gò má Khả Tụng có thể cảm nhận được nhiệt độ lòng bàn tay Giang Thiên Phàm.

Ánh mắt của anh không có một chút biến hóa, đối với chuyện xảy ra không chút quan tâm.

Lâm Khả Tụng cho là anh ta sẽ rất mau cất tay đi, nhưng tựa như thời gian ngừng lại, bàn tay của anh vẫn như cũ chạm vào mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chương 21: PolarLights

Editor: Tranh

Thậm chí nhiệt độ lòng bàn tay tăng cao không giống bình thường, trở nên nóng bỏng.

“Meire, lần sau khi ăn xong điểm tâm nhớ nói cô ta lau sạch mặt.”

Giang Thiên Phàm lên tiếng, giọng nói lạnh lạnh, vững vàng.

Lâm Khả Tụng sờ soạng mặt mình một cái, Á Phần còn lại của thức ăn vẫn còn ở trên mặt.

Meire cong khóe môi, đưa khăn giấy qua.

Giang Thiên Phàm lau bàn tay, ở trong mắt Lâm Khả Tụng mười phần chói mắt.

Cái này giống như là mình thâm tình nhìn nam thần, kết quả nam thần nói cô trong mắt tôi giống như ghen vậy.

Lâm Khả Tụng theo bản năng liếc qua tay của Giang Thiên Phàm, lời Meire đã nói vang lên trong đầu, cô thấy được nhiều vết thương ở giữa các ngón tay của anh. Màu sắc của chúng rất nhạt nhẽo, hẳn là bị lưỡi dao rất sắc bén cắt trúng. Thậm chí, eo bàn tay và mu bàn tay đều có những dấu vết như vậy. Trên cổ tay trái của anh mang một chiếc đồng hồ nam được chế tạo hết sức tinh xảo, nhưng mà dọc theo đồng hồ, mơ hồ có thể thấy những vết sẹo hình tròn do bị phỏng.

Meire có nói qua, Giang Thiên Phàm nhốt mình trong phòng bếp luyện tập hết tám năm.

Đây chính là cái giá cao mà anh phải trả.

Trong quá trình tôi luyện kỹ xảo ở phòng ăn, những đầu bếp cao cấp khác có lẽ cũng từng bị lưỡi dao cắt qua làm bị thương, bị dầu văng tung tóe. Nhưng cả đời bọn họ bởi vì theo đuổi đam mê nấu nướng mà chấp nhận khổ sở, cũng không nhất định có một ngày ở nhà Giang Thiên Phàm cảm nhận sâu sắc được như vậy.

Lâm Khả Tụng thở dài trong lòng.

Quả thật cô không có cảm thấy chút đồng tình nào đối với Giang Thiên Phàm. Bởi vì đồng tình là nhắm vào người yếu đuối hơn mình.

Mà vô luận Giang Thiên Phàm là thực lực hay nội tâm, rõ ràng cũng mạnh hơn người bình thường rất nhiều.

Xe chuyển động lần nữa, lái về phía bọn họ.

Nhà hàng cao cấp ở Manhattan (*) thật nhiều. Cho tới nay, ấn tượng của Lâm Khả Tụng đối với nhà hàng Tây cao cấp giống như là khách sạn hoa sóng ở trong nước, phổ trương hạng nhất, các thiết bị lắp đặt rất hiện đại. Nhưng sau khi tới đây, cô mới biết, không khí và tình cảm càng quan trọng hơn, cùng với cách thức phục vụ khách quý.

(*) Manhattan: có khi Việt hóa thành "Mã Nhật Tân", là một trong 5 quận (borough) của thành phố New York, chủ yếu nằm trên phần cửa sông Hudson.

Cánh cửa của PHTS cũng không hết sức phách lối, không khác với nhà hàng Tây bình thường khác.

Chỉ là sau khi đi vào, mới cảm thấy có khoảng trời riêng. Quán có phong cách cổ xưa, tính năng tư tắm thanh nhã, trên vách tường còn treo các tác phẩm đẹp đẽ, cùng với nguyên liệu cùng với tương, bình sữa tươi tạo thành những loại hình kỳ lạ làm cho Lâm Khả Tụng cảm thấy mới mẻ.

Cô đi theo Giang Thiên Phàm tiến vào phía sau, đi qua lối đi hẹp.

Không ít người cúi đầu hành lễ với Giang Thiên Phàm

“Ming, Chiefl!”

Âm thanh liên tiếp như vậy.

Dựa vào nét mặt và giọng nói của bọn họ, Lâm Khả Tụng có thể cảm nhận được một loại tôn trọng và sùng bái.

Giang Thiên Phàm không có mở miệng, anh chỉ là men theo giọng nói nhìn về hướng của mỗi người, hơi gật đầu.

Nơi này còn mấy giờ nữa mới đến giờ chính thức mở cửa, nhưng tất cả mọi người đều đang bận rộn.

Meire xoay người lại nói với Lâm Khả Tụng: “Một phòng ăn tốt, tất cả thức ăn ngon đều xuất phát từ khâu chuẩn bị. Đối với khâu chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, thậm chí đối với công cụ chuẩn bị nấu nướng cũng phải nhập vào bên trong nó, từng khâu đều rất quan trọng.”

Lâm Khả Tụng gật đầu một cái.

Khi Giang Thiên Phàm đi qua bọn họ, mỗi người đều cúi xuống chuyên chú làm công việc trên tay. Có ở phía nhào nặn, có người đang điều chế nguyên liệu, có người đang lau chùi mặt bàn.

Bọn họ đang làm giống như không chỉ là thức ăn đơn giản như vậy.

Khi một cánh cửa khác mở ra, Lâm Khả Tụng sợ ngây người.

Đây là một gian phòng cơ hồ giống như đúc phòng bếp trong biệt thự của Giang Thiên Phàm.

Một người đàn ông trung niên mặc quần áo đầu bếp màu trắng đang yên lặng ở trước mặt bàn chờ Giang Thiên Phàm.

“Tôi đợi ở đây đã lâu, đầu bếp chính!”

Anh ta đưa tay ra, mà Giang Thiên Phàm bắt tay anh ta không chút do dự.

“Hôm nay làm phiền anh một chút, đầu bếp chính Brodie.”

“Hợp tác với anh, là vinh hạnh của tôi.” Ánh mắt Brodie lướt qua bả vai của Giang Thiên Phàm, rơi vào trên người của Lâm Khả Tụng, “Vị này là. . . .
. Là người mới muốn gia nhập PT này của chúng ta sao?”

Lâm Khả Tụng vừa muốn khoát tay bày tỏ rằng đối phương đã hiểu lầm, Giang Thiên Phàm đã mở miệng trước: “Cô ta không có tư cách đó.”

Được rồi. Vừa một đao.

Meire nhỏ giọng giải thích ở bên tai Lâm Khả Tụng: “Vị này chính là đầu bếp chính Brodie của PHTS. Trong tác phẩm của anh ta, rượu Brandy ngon miệng pha với cá Lur hai năm trước làm hai phòng ăn cao cấp trưng bày món ăn bị Michelin giới thiệu là bảo vật, mà gan ngỗng xào trứng cút là món ăn được trưng bày lúc PHTS được đánh giá là nhà hàng cao cấp ba sao. Anh ta là đầu bếp chính mà Giang tiên sinh thường thức và tin tưởng nhất.”

Nhân tài ưu tú như vậy đều ra sức vì Giang Thiên Phàm, vậy tài nghệ của Giang Thiên Phàm tới trình độ gì mới có thể làm cho Brodie này cảm phục?

Giang Thiên Phàm cởi ra áo khoác tây trang của mình, mặc áo đầu bếp chính màu trắng giống như Brodie. Anh vò vò tóc, đội cái mũ màu trắng của đầu bếp chính lên đầu.

Cái trán cao cùng với lông mày dưới mắt làm cho người ta phải miêu tả càng thêm rõ ràng, tròng mắt vốn âm đậm hình như cũng sáng như sao, muốn đốt cháy toàn bộ không gian.

Lâm Khả Tụng và Meire chỉ có thể ở một bên quan sát, không thể nói chuyện, không thể làm bất kỳ chuyện gì quấy rầy bọn họ chuyên tâm làm công việc.

“Nguyên liệu nấu ăn mà Thác Mã Tư đề nghị bữa ăn đơn đã chuẩn bị xong chưa?” Giang Thiên Phàm đi tới vòi nước, hết sức cẩn thận rửa tay của mình.

“Chuẩn bị xong. Anh có thể chọn một lần cuối cùng nguyên liệu nấu ăn đi.”

Brodie lấy ra một cái khay, trong khay còn để mấy con chim cút, đặt trên mặt bàn.

Giang Thiên Phàm vươn tay, mon trón mỗi một con chim cút, xác định lớn nhỏ của chúng, lấy ngón tay cảm nhận thịt và mỡ của chúng, cuối cùng anh lựa chọn lấy hai con ra ngoài.

Tiếp theo là gan ngỗng, măng tây, các loại món ăn tương ứng.

Giang Thiên Phàm không một chút tí mỉ chọn lựa, tiêu chuẩn của anh vô cùng nghiêm khắc, lúc xử lý những nguyên liệu nấu ăn này nếu có chút tí vết nào đều sẽ bị anh nhạy cảm phát hiện.

Toàn bộ trình tự đầu vào đấy, trong lúc đó Giang Thiên Phàm và Brodie ngầm hiểu nhau không cần dùng lời lẽ để khai thông.

Khi chim cút đã được đưa vào chế biến canh nguyên chất, được chưng cách thủy, Giang Thiên Phàm đồng thời bắt đầu kéo sợi mì.

Lâm Khả Tụng chỉ nhìn thấy Giang Thiên Phàm hết sức quen thuộc xử lí rau. Brodie ở chỗ đun nước, nấu da heo chín trước.

Cô quay đầu, hoàn toàn không biết bọn họ chế biến cái gì.

Tiếp theo là đậu phụ, cà rốt, rau cần cùng với trứng gà đều được cắt gọn gàng để một bên.

Lâm Khả Tụng chú ý động tác của Giang Thiên Phàm. Mỗi lần anh động dao, đều dùng ngón tay vuốt ve nguyên liệu nấu ăn trên mặt bàn, xác định chiều dài của nó, lớn nhỏ và tính chất một chút, đối xử với từng nguyên liệu nấu ăn, hạ dao đều có sự khác biệt rất nhỏ.

Khi lưỡi dao cắt nguyên liệu thức ăn và mặt bàn chạm nhau vang lên tiết tấu rất dễ nghe.

Mặc dù Lâm Khả Tụng hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, cô lại có thể cảm nhận sâu sắc được mỗi một khoảng khắc ngưng tụ đều là quá trình ngày đêm nghiêng cứu luyện tập tám năm của anh.

Lúc này, Giang Thiên Phàm lấy ra một miếng đậu phụ, dùng dao nghiền nát chúng nó, dùng mặt dao đưa chúng vào trong mâm, sau đó lấy một cái muỗng nhỏ, chỉ múc một chút, đưa vào môi nhấp, “Brodie.”

Brodie xoay người lại, cái gì cũng không nói, lấy đậu phụ nhào ra, đưa một ít canh da heo tới.

Giang Thiên Phàm ngậm muỗng vào, canh dừng ở răng môi anh không tới một giây, anh gạt đầu một cái, “Rất tốt.”

Brodie khẽ mỉm cười, rót đậu phụ nhào vào trong canh da heo nấu chín.

Tất cả đều phân tán, không nhìn ra bất kỳ quy luật.

Nhưng tất cả vừa như quỹ đạo, Giang Thiên Phàm làm mỗi một bước đều không ung dung mà đi trên quỹ đạo.

Lâm Khả Tụng cảm thấy rất thần kỳ, cô đứng trong phòng bếp hết bốn giờ, thế nhưng không thấy mệt mỏi chút nào.

Cho đến khi Meire nhận được điện thoại sau đó nói cho bọn họ biết, nghị sĩ Thác Mã Tư cùng bạn anh ta đã đến, Giang Thiên Phàm bắt đầu nấu gan ngỗng. Vô luận là động tác cắt mỡ bò, hay là vớt vàng bỏ gan ngỗng vào trong nồi, tất cả đều làm cho người ta không thể tin được mắt anh có vấn đề.

Đầu tiên là đưa cái trắng vào canh.

Cái trắng bị vớt từ trong canh ra ngoài, chỉ để lại mấy miếng lá bạc hà và sợi mì trong suốt. Canh cũng không có lập tức đổ ra, Giang Thiên Phàm dùng muỗng nhỏ duy nhất nếm nếm, gạt đầu, Brodie mới đưa bọn họ múc vào trong chén đặc chế.

Cái này giống như là mặt hồ yên tĩnh phản chiếu ra bóng cây, rành rành đơn giản như thế, lại làm cho người ta cảm thấy ưu nhã.

Lâm Khả Tụng theo bản năng nuốt nước miếng. Cái trắng là rau dưa hết sức bình thường, trong lòng anh kém xa măng tây cao nhã, nhưng lại được bung lên bàn ăn của nhà hàng cao cấp, thậm chí dùng để chiêu đãi nghị sĩ. Cô thật rất muốn biết đó là mùi vị gì.

Lúc này Giang Thiên Phàm cũng không có hết bận rộn.

Brodie từ tủ lạnh lấy ra một cái gì đó giống như là thạch hoa quả, đưa đến trước mặt của Giang Thiên Phàm.

Anh dùng dao cắt một phần nhỏ, đưa vào trong miệng lần nữa.

Khi anh ngậm một miếng nhỏ trong suốt đông lạnh thì hơi cúi đầu, lông mi rủ xuống. Lâm Khả Tụng không khỏi nghiêng mặt sang bên trái, muốn nhìn rõ ràng vẻ mặt của anh.

Sau đó anh nghiêng người, đưa cánh tay dài, mang tới một khuôn đúc, khoảnh khắc kia lưng anh cùng dọc theo cổ giàu sức gợi cảm và đường cong, làm người ta không nhận được tìm đập rộn lên.

Brodie đặt một phần vật liệu hỗn hợp cắt sẵn đặt ở bên cánh tay trái của anh.

Giang Thiên Phàm đưa chúng nó xào thành mùi hương thơm bốn phía, xối lên trên mặt đông lạnh.

Mà Brodie xoay người lại, sắp xếp khâu cuối cùng.

Cả món ăn tỏa ra một loại cảm giác rực rỡ.

Meire khẽ nhìn Lâm Khả Tụng ngây người, nhỏ giọng giải thích: “Đây chính là món ăn khai vị, tôm đậu phụ đông lạnh. Món ăn khai vị trong bữa ăn Tây là hết sức quan trọng, nó hòa hợp món ăn và món ăn khai vị. Món ăn khai vị giúp cho khách thêm ăn, hơn nữa món tiếp theo, sinh ra cảm giác tự thể nghiệm.”

Lâm Khả Tụng cái hiểu cái không gật gù đầu.

Mà Giang Thiên Phàm cũng không có dừng lại. Brodie cũng sắp chìm cắt từ trong nồi hầm cách thủy lấy ra ngoài.

Gan ngỗng bị chiên xèo xèo nghe không khỏi cảm động.

Cũng không có gì ngoài sức tưởng tượng, Giang Thiên Phàm thêm gia vị vào cũng là thường thấy nhất. Bên ngoài nồi dâng lên màu vàng nhạt vui mắt, Giang Thiên Phàm nhét nó vào bụng của chim cắt, sau đó chiên chim cắt ở trong chảo vài lần, sau đó Brodie lại đưa chúng nó vào lò nướng.

Trong không khí tràn ngập mùi thơm đã khiến cho Lâm Khả Tụng sắp đứng không yên.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chương 22: Kem táo gai

Editor: Trà sữa trà xanh

Ngày trước nhắc đến cơm Tây cô chỉ biết thịt bò bít tết, súp borsch hoặc là súp kem nấm gì đó, hay là salad và các loại bánh ngọt gì đó, mà bây giờ cô mới phát hiện, căn bản tất cả không đơn giản giống như tưởng tượng của cô.

Mấy phút sau, chim cắt đã được bung ra ngoài, còn bốc hơi nóng nữa.

Hai mùi thơm giao nhau trong không khí, mà Giang Thiên Phàm vẫn đang phối hương liệu gì đó.

Cuối cùng là trang trí bàn ăn, quả thật tựa như trân phẩm trong viện bảo tàng nghệ thuật. Trước kia Lâm Khả Tụng không hiểu tại sao trong rất nhiều bữa ăn tây trong hình chụp lại đặt một chút xíu thức ăn trên những chén đĩa lớn, mà bây giờ khi cô ở hiện trường quan sát, chợt hiểu ra.

Một bàn màu trắng lớn chiếm phần lớn tầm nhìn, hơn nữa còn có xinh đẹp. Trí tưởng tượng trên bàn ăn màu trắng không ngừng kéo dài, thẳng đến chỗ sâu của đại não.

Cuối cùng, Giang Thiên Phàm giơ cổ tay lên, cầm một muỗng chất lỏng màu vàng nhạt không biết tên tưới lên trên chim cắt.

Cổ tay của anh nhẹ nhàng đưa, giống như đang phác họa bức họa tốt đẹp nhất.

“Đây chính là món chính hôm nay, chim cắt nga can (nga can có nghĩa là gan ngỗng).” Meire giải thích với Lâm Khả Tụng, “Món ăn này, rất nhiều nhà hàng cao cấp cho là thiếu dinh dưỡng, nhưng nghị viên Thác Mã Tư lại chung tình với món này của Giang tiên sinh.”

Lâm Khả Tụng không biết nhà hàng khác làm món ăn này ra sao, nhưng cô đứng ngoài quan sát tất cả quá trình nấu nướng, cẩn thận mà tinh xảo, không kể cuối cùng bàn ăn này vẫn tràn ngập mùi thơm, cũng khiến cô ê ẩm hai má, kích động muốn ăn ngấu nghiến.

“Tiếp đó, chính là đồ ngọt. Đây là món ăn cuối cùng, nếu như làm tốt, sẽ để lại một dư vị khó phai cho khách hàng. Nhưng nếu như đồ ngọt không đủ hoàn mỹ, tất cả mỹ vị trước mắt sẽ bị giờ khắc thất bại đó bao phủ.”

Lâm Khả Tụng nhìn bóng lưng của Giang Thiên Phàm, không ngừng tưởng tượng trong nội tâm sâu thẳm, đồ ngọt sẽ là cái gì?

Là bánh ngọt ngon miệng đầy đủ mỹ vị? Hay là soufflé (trứng rán phồng)? Hay là kem lạnh nhân là dưa hấu mát mẻ?

Nhưng mà Lâm Khả Tụng không thể ngờ được Giang Thiên Phàm đã bắt đầu xào đường, trong nồi vốn là đường cát trắng bị hầm thành màu nâu đỏ, anh giơ tay lên, không biết thêm chút gia vị vào trong đó, hương vị ngọt ngào nhất thời bay ra.

Brodie lấy từ trong tủ lạnh ra một cái hộp kín gió, khi anh mở nắp hộp ra, cô thấy bên trong có một viên táo gai.

Chẳng lẽ Giang Thiên Phàm định làm hồ lô nhào đường?

Cái này không thể nào. . . . Không phải anh cảm thấy hồ lô nhào đường vừa chua vừa chất căn bản không phù hợp để anh làm sao?

Trong lúc Lâm Khả Tụng hoài nghi, Giang Thiên Phàm đã múc một chút táo gai ra, nhanh chóng cho đường đã nấu trước đó phớt qua trên mặt, rồi múc vào trong đĩa, sau đó lấy cái muỗng ném thử gặt đầu một cái.

Brodie nhận lấy đĩa, dùng bàn chải dính nước đường sền sệt phết lên, không ngừng vẽ vài vòng trên táo gai chất thành ngọn núi nhỏ, nước đường gặp hơi lạnh nhanh chóng ngưng kết lại, cuối cùng tạo thành hình tổ. Ông ánh trong suốt, làm cho người ta không nỡ lòng nào làm nó vụn vỡ.

Lâm Khả Tụng hít một hơi, cô có cảm giác, món ăn này nhìn giống như là hồ lô nhào đường, nhưng nhất định Giang Thiên Phàm đã cải tiến nó, hòa hợp độ chua và vị ngọt vào nhau.

Đĩa bị đưa ra ngoài, Brodie và Giang Thiên Phàm bắt đầu dọn dẹp phòng bếp.

Thao tác của Giang Thiên Phàm hết sức lưu loát, không tới ba phút mặt bàn đã trở nên vô cùng trong sạch. Anh đưa ngón tay mon trón mặt bàn, xác định phía trên sạch sẽ không có bất kỳ vết bẩn nào, mới bắt đầu rửa tay.

Mấy phút sau, điện thoại sau bếp reo, quản lý nhà hàng ở đại sảnh thông báo cho Giang Thiên Phàm biết, nghị viên Thác Mã Tư muốn gặp anh, là vì món ngọt cuối cùng.

Lâm Khả Tụng khần trương. Món ngọt đó thì thế nào? Có phải quá chua không? Hay là vẫn còn quá mặn?

Không phải Giang Thiên Phàm đã ăn táo gai rồi sao? Rõ ràng anh không thích mùi kia, tại sao còn muốn dùng sơn tra làm đồ ngọt cho nghị viên Thác Mã Tư đây?

“Brodie, chúng ta đi.”

“Vâng.”

Giang Thiên Phàm đi ra khỏi phòng bếp, trong tay nắm gậy dò đường nhưng không mở ra. Brodie đi trước mặt của Giang Thiên Phàm, mà Giang Thiên Phàm lại đưa bàn tay đặt ở đầu vai của Brodie, để anh dẫn đường.

Đây chỉ là một động tác đơn giản, Lâm Khả Tụng lại có thể cảm nhận được Giang Thiên Phàm rất tin tưởng Brodie.

Meire gật đầu một cái với Lâm Khả Tụng, ý bảo cô đi theo sau lưng Giang Thiên Phàm.

Khi bọn họ tới bàn ăn của nghị viên Thác Mã Tư và bạn của ngài ấy thì hai người đó cùng nhau vỗ tay.

“Mỗi một lần tôi tới nơi này, trừ việc chưa bao giờ thay đổi chất lượng cao ở bên ngoài, thì luôn có niềm vui mới.” Trong mắt nghị viên Thác Mã Tư không che giấu tán thưởng dành cho Giang Thiên Phàm.

Bạn của nghị viên cũng gật đầu đồng ý: “Đặc biệt là món điểm tâm ngọt cuối cùng, không ngờ anh có thể dùng hoa quả chua xốt đó làm thành đồ ngọt có vị lạ như vậy, nhét kem vào trong nhân táo gai, đây là tinh xảo cỡ nào.”

Lâm Khả Tụng ngẩng ngẩn cả người, mặc dù bọn họ đều nói tiếng anh, nhưng cô tin chắc mình nghe được trong táo gai có kem!

Táo gai nhỏ như vậy, rốt cuộc Giang Thiên Phàm đã làm gì?

Sau khi nghị viên ôm Giang Thiên Phàm, hết sức thỏa mãn rồi đi cùng bạn của mình.

Đối với lời ca ngợi từ nhân vật nổi tiếng, Giang Thiên Phàm lại rất bình tĩnh đối mặt, khuôn mặt không buồn không vui.

Anh lạnh nhạt xoay người lại, nói với Lâm Khả Tụng: “Đi theo tôi.”

Lâm Khả Tụng giật giật thần kinh, không khỏi lại khần trương.

Meire khẽ gật đầu với cô, hình như là đang an ủi cô: không có gì lớn đâu, đi đi.

Brodie trở lại sau bếp, mà Giang Thiên Phàm lại lên lầu.

Chân của anh giẫm trên sàn nhà bằng gỗ, phát ra âm thanh chi chi, khiến trái tim của Lâm Khả Tụng cũng rung động theo.

Khi anh dọc theo cầu thang xoay người sang chỗ khác, Lâm Khả Tụng liền đuổi theo sát. Chân trái của cô giẫm lên chỗ hẹp ở ngã rẽ cầu thang, chao đảo xem chút nữa ngã nhào, mà Giang Thiên Phàm lại đứng ở cầu thang xoay người lại: “Cô làm gì đó?”

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng rơi xuống từ đỉnh đầu, Lâm Khả Tụng thiếu chút nữa sắp giữ được thăng bằng liền mất trọng tâm, ngã sắp xuống.

Cái trán của cô thiếu chút nữa đụng vào trên bậc thang, một cái tay nhanh chóng bắt được tay vịn thang lầu, rốt cuộc may mắn thoát nạn.

“Cô không cần phải thực hiện nghi lễ bái sư long trọng như vậy.”

Giang Thiên Phàm nói xong, liền xoay người tiếp tục đi đến phía trước.

Lâm Khả Tụng bò dậy, không biết vừa rồi anh là nghiêm túc, hay là châm chọc cô? Đây coi như là cô đang nằm rạp xuống quần tây của đầu bếp chánh đạt sao Michellin sao?

Nếu như bị Tổng Ý Nhiên biết, người này tuyệt đối sẽ hả hê nói: Chết dưới quần tây của nam thần, bị vùi dập giữa chợ cũng phong lưu!

Khi cô đuổi kịp Giang Thiên Phàm, mới phát hiện bọn họ đã đi tới phòng ăn nằm trên gác lửng của nhà hàng.

Trên gác xếp bày bàn ăn, khăn trải bàn trắng noãn, giữa một hồ nước hình nón bằng thủy tinh có một đóa hoa thủy tiên xinh xắn trôi lơ lửng trên mặt nước, cửa sổ hình tam giác sát đất kề bên người, ngoài cửa sổ là cảnh tượng Manhattan ngựa xe như nước và dòng người vội vã.

Không có quá nhiều đồ trang trí, làm Lâm Khả Tụng không khỏi cảm thấy nơi này là một thế giới khác.

“Ngồi.” Giang Thiên Phàm thu lại gậy dò đường của mình, để ở một bên.

Lúc này Lâm Khả Tụng mới nhớ tới, bây giờ đã là hai giờ trưa, cô và Giang Thiên Phàm còn chưa ăn trưa đấy.

Một vị nhân viên tạp vụ bung khay lên, hết sức lễ độ đưa hai phần canh lên trước mặt Giang Thiên Phàm cùng Lâm Khả Tụng.

Lâm Khả Tụng ngậy người, chẳng lẽ cô sắp hưởng thụ những đãi ngộ dành cho nghị viên sao?

“Lâm Khả Tụng, ở trong lòng cô, thức ăn là cái gì?”

Lâm Khả Tụng còn chưa cảm thìa lên, Giang Thiên Phàm đã lên tiếng.

“Thức ăn.”

Cô biết trả lời vấn đề này như thế nào?

“Cô chỉ cần nói những suy nghĩ chân thật nhất trong đầu của cô ra.”

Mặc dù anh nói như vậy, nhưng mà cô làm học sinh làm sao có thể trả lời lung tung đây?

Ước chừng Lâm Khả Tụng suy nghĩ một phút, trong đầu không ngừng nhớ lại những lời giới thiệu hay xuất hiện trên ti vi của các đầu bếp nổi tiếng, đáng tiếc cô không coi tiết mục nấu ăn nhiều, nên trong đầu không có lời nào.

Mà Giang Thiên Phàm phía đối diện cô lại vô cùng kiên nhẫn, cho dù Lâm Khả Tụng suy nghĩ bao lâu, anh đều chờ. Nhưng mà Lâm Khả Tụng không muốn anh chờ.

“Nói về thức ăn, đầu tiên chính là lấp đầy bụng.” Lâm Khả Tụng cảm thấy nhận xét này quá tầm thường.

“Ừ, đây là sự thật. Sau đó thì sao?”

“Sau đó. Là hương thụ? Thường thức món ăn ngon sẽ làm cho tâm tình của mình vui vẻ, cùng với người nhà bạn bè thậm chí là người trong lòng thương thức chính là sự gắn kết. Còn có.”

Lâm Khả Tụng dựa vào lưng ghế, trong lòng nghĩ thầm nếu là Tổng Ý Nhiên, nhất định đã chân thành nói thành món ăn như kim cương làm người ta say mê gì đó rồi.

Mà Lâm Khả Tụng cô không biết nói những lời như thế!

Giang Thiên Phàm không làm khó cô nữa, mà là hỏi ngược lại: “Cô biết đối với một mỹ thực gia hoặc là đầu bếp mà nói, món ăn là cái gì không?”

“Tác phẩm?”

“Đúng, bọn chúng là tác phẩm. Nguồn sống của họa sĩ là vải vẽ tranh sơn dầu cùng thuốc màu, nguồn sống của nhà âm nhạc là âm phủ, mà nguồn sống của chúng ta chính là thế giới có hương vị hơn nữa còn có thể nuốt vào bụng. Nó không đơn thuần là phối hợp những nguyên liệu khác nhau vào một món, mà còn là cân bằng cùng hòa hợp vị giác, là quy luật tìm kiếm và hiện ra của thế giới này.”

Giọng nói của Giang Thiên Phàm ôn hòa, giống như dòng suối hơi lạnh chảy qua đá vụn, quanh co giữa dãy núi, cuối cùng lặng yên không một tiếng động chảy vào biển.

Nếu như là người khác nói lời này, Lâm Khả Tụng sẽ xì mũi coi thường phản bác lại: giả tạo.

Nhưng lúc Giang Thiên Phàm nói những lời này, lại có một sức thuyết phục thật sâu.

“Cho nên, mặc kệ ở quán của cô người dân đối đãi như thế nào với đầu bếp, thì ở chỗ này, tất cả đầu bếp đều là Nghệ Thuật Gia.”

Lâm Khả Tụng mấp máy môi, một khắc kia cô có cảm giác thật xấu hổ.

Bởi vì trong lòng cô ăn đồ có ngon hơn nữa cũng chỉ để ăn, sau khi lĩnh hội nó cũng chỉ là nhất thời, cuối cùng vẫn cống hiến cho bồn cầu thôi.

Cô chỉ coi thức ăn là thức ăn mà thôi, cô chưa từng tinh tế lĩnh hội mỗi một mùi vị nhỏ xíu trong món ăn. Bao gồm món ăn chú Lâm Phong tự mình nấu cho cô ăn, bao gồm gan xào của Vương Bà Bà còn có đậu hủ thối trước cửa trường học của cô. Vì để cho những món ăn này ngon, đầu bếp đều rất tâm huyết vào nó.

“Hôm nay, cô ở chỗ này thưởng thức bốn món ăn được nghị viên Thác Mã Tư thưởng thức. Món thứ nhất, là canh cải trắng bạc hà. Tôi hi vọng cô trừ ăn no bụng ra, có thể phân biệt những tầng lớp hương vị trong đó. Mỗi một tầng là xuất phát từ nguyên liệu nấu ăn nào. Nguyên liệu đó có tác dụng gì, khiến món ăn này trở nên ‘ăn ngon’.”

“A. . . .” Lâm Khả Tụng cúi đầu xuống nhìn canh trước mắt, đột nhiên áp lực như núi.

“Đến đây đi.” Giang Thiên Phàm đã cúi đầu, múc muống canh thứ nhất, ngâm vào vào d[[lqđ trong miệng.

Phân biệt nguyên liệu nấu ăn đối với anh mà nói có lẽ là dễ như trở bàn tay, nhưng đối với Lâm Khả Tụng mà nói. . . Cô cảm thấy cái này rất giống cảnh giới chỉ cao trong tiểu thuyết kiếm hiệp.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 23: Canh cải trắng bạc hà = ác mộng

Edit: Thố Lạt

Trong lòng Lâm Khả Tụng bắt đầu căng thẳng, cô múc một muống, đưa lên bên miệng, trong lòng suy nghĩ nếu canh này là cải trắng bạc hà với đường bên trong nhất định chỉ có cải trắng và bạc hà thôi! Nếu không có gì bất ngờ, chắc chắn còn bỏ muối. Trừ những thứ đó ra còn có thể có gì không?

Trong mũi là một mùi hương rất thú vị, nhưng rốt cuộc mùi hương này là gì? Lâm Khả Tụng cảm thấy rất quen thuộc, nhưng lại không nhớ ra được.

Cuối cùng cô vẫn đưa muống nước canh này vào trong miệng.

Độ nóng vừa đủ, vị thanh nhuận, mùi cải trắng cũng không đậm như trong tưởng tượng, khiến mùi thơm ngát của bạc hà từ từ lan tra không khi lưu chuyển.

Độ mặn của nước canh vẫn còn kém hơn Lâm Khả Tụng đã tưởng tượng một chút, nhưng mùi vị lại có phần ngọt ngào.

Mà cùng với sự ngọt thanh này còn có hương quả nhàn nhạt, và vị chua nhẹ của nước quả.

Nếu Giang Thiên Phàm chưa từng nói với cô rằng phải chú ý trình tự của các hương vị khác nhau, có lẽ cô sẽ chỉ coi nước canh này là một món nước canh khai vị mà uống xuống, mãi mãi không chú ý đến nhiều điều huyền diệu trong đó như vậy.

“Nói cho tôi biết, hương vị đầu tiên cô tiếp xúc được là gì?”

“... Một hương vị độc đáo. Rất dễ ngủ, khiến người ta cảm thấy rất thèm ăn, như là mùi của quả hạch nào đó...” Lâm Khả Tụng cau mày, cố gắng suy nghĩ. Đây là đề thi đầu tiên Giang Thiên Phàm cho cô, cô không muốn bản thân cứ nộp giấy trắng như vậy.

“Loại quả hạch nào?”

Lâm Khả Tụng tìm tòi trong đầu. Không phải đậu phộng, mùi đậu phộng không giống thế này. Có phần giống hạt điều rang, nhưng mùi không nồng như hạt điều. Nó nhạt hơn, nhẹ nhàng hơn... Không cướp mất hương vị của cải trắng.

“Là hạnh nhân à?” Lâm Khả Tụng không quá chắc chắn hỏi.

“Đúng.”

Giọng nói của Giang Thiên Phàm rất bình tĩnh, giống như Lâm Khả Tụng ném ra vị hạnh nhân là điều đương nhiên.

Nhưng một tiếng “đúng” kia, trong nháy mắt khi khoe miệng anh mở ra kia, Lâm Khả Tụng bắt đầu vô cùng tiếc nuối.

Bởi vì chỉ thiếu một chút nữa thôi, chỉ một chút nữa, cô có thể thấy đầu lưỡi của anh.

“Còn có gì nữa?”

“Còn có vị cải trắng. Tôi chỉ tò mò... vị ngọt của cải trắng sao có thể mất đi trong canh? Là hàm thật lâu à?” Lâm Khả Tụng nói xong mới bắt đầu hỏi hân.

Bởi vì Giang Thiên Phàm không cho phép cô đặt câu hỏi.

“Nếu hầm cải trắng quá lâu, sẽ không chỉ làm mất đi dinh dưỡng của cải trắng, cũng sẽ khiến cải trắng mất đi vị ngọt của mình. Cách thức thật sự là chọn phần tươi nhất của cải trắng để nấu, hơn nữa nhất định phải lấy ra trước khi lá non của cải trắng hóa vàng, nhất định phải nắm bắt thời gian chính xác. Tỷ lệ nước phải tương đương với tỉ lệ lá non của cải trắng. Nếu nhiều nước hơn, vị thơm ngọt của lá cải non sẽ trở nên nhạt.”

Hai tay Giang Thiên Phàm đặt trên đầu gậy dò đường, mà gậy dò đường lại chống trên mặt đất. Tư thế này giống lần đầu tiên Lâm Khả Tụng thấy anh trong biệt thự của anh như đúc.

Bình tĩnh, chín chắn cùng với sự lạnh lùng ở vị trí cao.

Lâm Khả Tụng chợt hiểu ra người đàn ông này cũng không cao ngạo.

Thế giới của anh quá màu nhiệm quá tinh tế, không phải người thường có thể thấy được, cũng không phải người thường có thể hiểu được.

Anh tự xưng vương trong thế giới của mình, nắm rõ tất cả như lòng bàn tay.

“Còn có vị gì khác?”

“Còn có bạc hà?”

“Hương bạc hà rất rõ ràng. Cô nghĩ khi nào bạc hà được thêm vào?”

“Mùi bạc hà rất rõ ràng, hẳn là đã có trong nước canh từ đầu rồi?”

“Không phải. Là khi sắp bắc nồi. Nếu bạc hà và cải trắng nấu chung, để quá lâu, trong nước canh sẽ có mùi thuốc đông y, phá vỡ vị ngọt thanh vốn có của cải trắng.”

Lâm Khả Tụng sững sờ, cô thật không ngờ ngay cả thời gian bỏ bạc hà cũng có nhiều điều cần chú ý như vậy.

“Còn gì nữa?”

Giang Thiên Phàm hỏi như vậy, thật sự hỏi Lâm Khả Tụng đến cùng. Ngoại trừ hạnh nhân, cải trắng, bạc hà ngoài ra còn có muối, còn có thể có nguyên liệu nào khác sao?

Lâm Khả Tụng lại uống một ngụm.

Hạnh nhân, cải trắng, bạc hà... Còn có một hương vị độc đáo...

“Cần tây! Là cần tây đúng không?”

“Cái này không khó.”

Cái này không khó? Cái này còn nói không khó? Vị cần tây nhạt như thể còn bảo không khó?

“Là nhánh cần tây tươi nhất, sau khi bỏ lá, lọc trong nước canh ba mươi giây. Mục đích là gia tăng cấp độ của mùi vị, mà không để mùi cần tây lấn át cải trắng.”

Lâm Khả Tụng mím môi, đầu tiên là hạnh nhân sau đó là cải trắng, lại còn cần tây, đây là nấu ăn mà, còn hơn cả điều chế nước hoa nữa.

“Nguyên liệu cuối cùng là gì?”

Lâm Khả Tụng suýt phun hết nước canh lên mặt đối phương.

Vẫn còn sao? Đây chỉ là một món canh thôi! Sao lại phải phức tạp như vậy chứ!

Giang Thiên Phàm vẫn ngồi yên không nhúc nhích ở phía đối diện, vô cùng kiên nhẫn.

Lâm Khả Tụng nuốt thìa thứ năm xuống, nhận thấy có một vị chua dịu. Vị chua này khéo léo kích thích vị giác, nhưng lại nhanh chóng biến mất không thấy nữa.

Là gì chứ? Rốt cuộc là gì?

Nồi canh vốn không nhiều, bị Lâm Khả Tụng uống thấy đáy.

Cô ngẩng đầu liếc nhìn Giang Thiên Phàm, quyết định trả lời thành thật: “Tôi cảm nhận được vị quả nào đó... Nhưng tôi thật sự không ném ra là cái gì...”

Giang Thiên Phàm không trách Lâm Khả Tụng, anh chỉ lạnh nhạt mở miệng: “Đừng cố tìm tòi trong giới hạn hiểu biết về đồ ăn Trung Quốc, mở rộng đầu óc của cô đi.”

Lâm Khả Tụng mím môi, trở về chỗ cũ.

Lúc này người giúp việc đi tới, đưa một phần đồ ăn đến trước Giang Thiên Phàm, chỉ có điều không phải tôm đông lạnh hôm nay đã thấy.

Nhưng mà trước mặt Lâm Khả Tụng, vẫn là nước canh giống hệt như cũ.

Xem ra, nếu cô không tìm ra đáp án, Giang Thiên Phàm nhất định không cho cô ăn cơm.

Cô thật sự rất đói... Rất muốn ăn một chút đồ ăn gì đó!

Cô cúi đầu, buồn bực mức một muỗng nước canh, vừa đưa đến bên miệng, Giang Thiên Phàm bỗng mở miệng.

“Cô không vui.”

“Hà? Không vui?” Lâm Khả Tụng buộc bản thân nở nụ cười, “Sao có thể không vui chứ? Đây chính là canh trong nhà hàng cấp ba sao Michelin đó! Uống ít hay nhiều cũng đều không ngán!”

“Vậy cô cứ tiếp tục uống đi.”

Khóe miệng Lâm Khả Tụng giật giật, gân xanh trên trán nổi lên, nhưng lại không thể phát hỏa.

Vì sao người ngồi đối diện không phải Tổng Ý Nhiên? Nếu vậy, cô có thể úp thẳng chén canh lên đầu anh!

Mà Giang Thiên Phàm lại nâng dao nĩa lên, nĩa cắt vào trong tôm hèn trên bàn, dao nhẹ nhàng lướt qua, một phần thịt tôm nhỏ bị xiên lên, không nhanh không chậm đưa vào trong miệng.

Từ đầu đến cuối anh không va chạm hay phát ra bất kì tiếng động nào, thậm chí anh còn nâng khuỷu tay lên, khi đó cổ tay và đồ ăn phối hợp có vẻ như đã được dày công tính toán, cảnh đẹp ý vui.

Quá trình anh dùng cơm không nhanh không chậm, toàn bộ nơi này đều tuân hoàn toàn theo quy tắc của anh, kể cả thời gian.

Lâm Khả Tụng cúi đầu, tiếp tục uống canh. Trong đầu cô không ngừng nhớ ra rốt cuộc có loại quả nào có thể lấy ra nấu canh?

Hình như chỉ có cà chua thì phải?

Nhưng mà nhìn từ màu sắc của canh này, thấy sao cũng khó có thể có cà chua.

Lâm Khả Tụng lén lấy di động của mình ra từ túi áo, không có tiếng động, sau đó bắt đầu nhanh chóng tìm kiếm: Hoa quả dùng để làm cơm tây.

Vừa tìm xong, không ngờ lại hiện ra một đồng hoa quả.

Vì thế Lâm Khả Tụng quyết định thu hẹp phạm vi tìm kiếm, cô trực tiếp tìm “canh cải trắng bạc hà”, lập tức hiện ra cách nấu, trước mắt bỗng sáng lên.

Ôi! Thì ra là cái này! Thì ra người nước ngoài nấu cơm rất hay dùng loại quả này!

“Là cam phải không?” Lâm Khả Tụng hỏi.

Trên mặt Giang Thiên Phàm vẫn không có bất cứ biểu tình gì như cũ.

“Không đúng.”

Hai chữ này khiến Lâm Khả Tụng vốn đang vui mừng trong lòng đột nhiên cảm thấy mất mát.

Vậy mà không phải cam! Rõ ràng trên mạng viết nguyên liệu phối hợp là cam mà!

“Dừa?”

“Không đúng.”

“Táo!”

“Không đúng.”

Mọi người cùng tới lập phái hoa quả đi!

Lâm Khả Tụng thầm rơi lệ.

Loại hoa quả này nhất định cô đã từng ném qua sao?

Đồ ăn trước mặt Giang Thiên Phàm đã được đổi thành món chính, mà Lâm Khả Tụng lại bắt đầu uống bát canh cải trắng bạc hà thứ ba.

Nước canh vốn ngọt thanh ngon miệng giờ đây cũng mất đi thú vị, cô thật hận đầu mình không thể nhỏ đi một chút, vui thẳng vào tự đâm mình chết đuối là được rồi!

“Công cụ tìm kiếm có ích không?”

Sau khi chén canh thứ ba của Lâm Khả Tụng xuống bụng hết, Giang Thiên Phàm rót cuộc mở miệng.

“Khụ khụ khụ...” Lâm Khả Tụng ho đến mặt đỏ ửng.

Người này thế mà lại nhìn ra? Làm sao anh thấy được?

Không phải anh Meire nói anh chỉ có thể cảm nhận được ánh sáng sao?

“Tôi có thể cho cô một gợi ý. Không phải chuối, không phải bưởi tây, không phải nho Mĩ, không phải việt quất, không phải mâm xôi, không phải dâu tằm. Phàm vì tìm kiếm của cô có thể thu gọn lại một chút chưa?”

Giọng nói của Giang Thiên Phàm như suối băng chậm rãi tràn ra từ khe hở, lạnh nhạt mà ung dung.

Dù Lâm Khả Tụng là đồ ngọc, cũng biết đôi phương đang châm biếm mình!

Cô chỉ có thể yên lặng cắt điện thoại vào túi áo, hơn nữa vì thói khôn vặt của mình mà đỏ mặt.

“Cô ném ra hạnh nhân, cải trắng, bạc hà, cần tây, cuối cùng lại không ném ra loại quả này, là tôi đã đánh giá cao cô sao?”

Giang Thiên Phàm buông dao nửa xuống, ánh mắt không có bất kì ham muốn gì kia rõ ràng trống rỗng nhưng lại khiến Lâm Khả Tụng cảm thấy áp lực không rõ.

Giọng nói của anh không hề lên xuống, lại giống dao sắc đâm vào trong lòng Lâm Khả Tụng.

Cô cực kỳ tức giận, thật sự rất tức giận. Đối phương đã ăn xong món chính rồi, còn cô vẫn quanh quẩn tại một chén canh cái gì cũng không có.

Đây là quỷ đánh tường sao?

Khi món chính của Giang Thiên Phàm được dọn xuống, đổi thành món tráng miệng ngọt, Lâm Khả Tụng đã uống xong chén canh thứ năm.

Cô vẫn không biết rốt cuộc loại quả này là gì.

Mà từ dáng ngồi đến vẻ mặt của Giang Thiên Phàm đều luôn không thay đổi.

Cố chấp vào việc này có ích lợi gì?

Cô cũng không phải không uống được nước canh! Ngoại trừ canh cải trắng bạc hà này, không phải còn có canh nấm bọ, canh thịt chim, nếu không thì còn canh gà Trung Quốc, canh giò heo sao!

Lâm Khả Tụng đỡ trán, Giang Thiên Phàm cũng không dùng món tráng miệng ngọt, mà hai tay chống lên gậy dò đường, nhìn về phía Lâm Khả Tụng.

Anh giống như một kẻ độc tài.

Rõ ràng anh đã biết đáp án, lại muốn cả thế giới cũng rõ toàn bộ như lòng bàn tay giống anh!

Khi chén canh thứ tám được đưa đến trước mặt cô, cô đã hoàn toàn không còn chút * nâng thìa lên nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chương 24: Chi tiết quyết định tất cả, Khả Tụng.

Editor: tu tai

Cô không tin, nếu như cô không uống món canh này, Giang Thiên Phàm có thể cường bức cô uống vào hay sao? Nếu cô cả đời cũng không nói ra được

đáp án, chẳng lẽ anh ta có thể ngồi yên lặng đối diện cô như vậy cả đời sao ?

Nhưng sự kiên nhẫn của Giang Thiên Phàm rõ ràng vượt qua sức tưởng tượng của cô.

Một giờ trôi qua, canh đã nguội lạnh, Giang Thiên Phàm vẫn ngồi giống như một bức tượng điêu khắc, thân hình chưa hề lay động.

Lâm Khả Tụng thì ngược lại, cảm thấy ngồi đến mức mỏi hết thắt lưng, đây là muốn ngồi đến sụn lưng luôn hay sao.

Vừa qua một giờ, thậm chí có nhân viên tạp vụ đi lên, thay chén canh nguội lạnh thành một chén canh nóng cho Lâm Khả Tụng.

Chẳng lẽ nói canh cải trắng bạc hà sẽ phải trở thành ác mộng cả đời này của cô sao? Cô cảm giác từng cái tế bào trong cơ thể mình cũng bắt đầu không nhận được nữa.

Khi nhân viên tạp vụ hỏi: “Thưa Ngài, đây là chén canh cải trắng bạc hà cuối cùng.”

Lâm Khả Tụng mừng rỡ. Không đúng, là vui mừng rạo rức! Chỉ cần cô uống hết chén canh này, sau đó nói không biết đáp án là cái gì, Giang Thiên Phàm còn có thể tiếp tục dây dưa với cô nữa sao?

“Vậy thì chuẩn bị thêm đi.” Giang Thiên Phàm dùng một loại giọng nói đương nhiên.

“Vâng.”

Nhân viên tạp vụ lui xuống, Lâm Khả Tụng lại điên rồi! Rõ ràng là Giang Thiên Phàm đang nhắm vào cô! Đây chính là muốn dùng cái canh quái quỷ gì đó làm cô no chết!

Cuối cùng cô chọc giận anh ta lúc nào? Làm sao khiến anh ta không vừa mắt? Nếu như anh ta thấy cô ngứa mắt, tại sao lại đồng ý làm thầy của cô!

Điều anh ta theo đuổi không có nghĩa là toàn thế giới cũng phải theo đuổi như vậy! Vị giác của anh ta cũng không đại biểu toàn thế giới cũng phải có vị giác giống anh ta!

Lâm Khả Tụng đột nhiên đứng thẳng lên, hai tay chống lên mặt bàn, bạo phát ra.

“Đối với tôi mà nói thì đây chỉ là một chén canh, đối với khách hàng mà nói điều họ quan tâm cũng chỉ là ăn ngon hoặc không ngon! Trong món canh này dùng quả táo và chanh thật sự có ý nghĩa sao? Dù sao cuối cùng còn không phải là bị đào thải ra ngoài chui vào cầu tiêu sao! Cho nên ngài Giang, tôi không thể thực hiện được yêu cầu của ngài! Tôi cũng vậy không có hứng thú làm! Càng thêm không nhìn ra có gì cần phải làm!”

“Nếu như thêm táo vào cùng với cải trắng, mùi thơm của nó sẽ phá hỏng hương vị của cải trắng, giọng khách át giọng chủ. Còn chanh, nếu như cho nó vào trong món canh này, bởi vì khi canh bị mức ra nhiệt độ vẫn còn khá cao, vị chua của chanh tại nhiệt độ này sẽ càng thêm chất miệng thậm chí sinh ra vị đắng, làm hỏng vị của canh.”

Đối mặt với sự tức giận của Lâm Khả Tụng, Giang Thiên Phàm vẫn không hề cử động.

Thế giới vẫn xoay tròn theo quy luật của anh ta như cũ, không chút sai lệch.

“Rất nhiều món ăn, nói thí dụ như món gan ngỗng cô thấy hôm nay, gần như đầu bếp của tất cả các nhà hàng cao cấp đều biết làm. Sử dụng nguyên liệu, quá trình, thậm chí thời gian nướng trong lò nướng cũng giống nhau, nhưng cuối cùng lại không có một vị đầu bếp nào làm được giống nhau như đúc. Chỉ tiết quyết định tất cả, Khả Tụng.”

Lâm Khả Tụng ngậy ngậy cả người.

Anh ta không gọi cô “Cô Lâm” hoặc là “Lâm Khả Tụng”, mà là “Khả Tụng”.

Thậm chí hết sức không ngờ, khi anh ta nói tên của cô thì cô nhìn thấy anh ta khẽ nâng đầu lưỡi lên, giống như men theo dòng suy nghĩ lướt qua của cô, cô chợt có một loại cảm giác mình bị anh cung chiều.

Lâm Khả Tụng nuốt nước miếng, hít một hơi, ngồi xuống.

“Thường thức thức ăn, cũng cần tâm trạng thích hợp. Cô còn nhớ rõ lúc cô ăn mút quả nói với tôi, đó chính hương vị thâm mến sao?”

Lâm Khả Tụng ngậy ngậy cả người, cô không ngờ cô chỉ thuận miệng nói với Giang Thiên Phàm, mà anh ta vẫn nhớ.

“Mà món canh, cần mở ra được trái tim của khách ăn, là bắt đầu cho hành trình thưởng thức món ăn ngon của bọn họ. Nó quyết định tâm tình của khách. Khi bọn họ có tâm tình tốt, vị giác của bọn họ sẽ càng thêm tỉ mỉ, trong nháy mắt càng càng hiểu được việc thưởng thức mỗi một thứ nhìn như rau rìa nhưng lại được suy nghĩ kỹ càng của người chế biến món ăn vì họ.”

Trước mắt khi Giang Thiên Phàm dùng giọng điệu bình thản nhất nói ra toàn bộ những điều này, Lâm Khả Tụng rất kinh ngạc.

Anh ta có thể cau mày bởi vì cô chưa được cho phép mà đụng vào, yêu cầu cô tuân thủ tất cả quy củ của anh ta, dường như anh chưa từng để ý đến

tâm tình của cô, nhưng vào giờ phút này anh ta lại giống như một vị bề trên ôn hòa, bao dung tất cả tính nóng nảy của cô.

“Thật xin lỗi.”

“Lại thử lại một lần nữa.”

Lâm Khả Tụng hít một hơi, nâng cái muỗng lên, đưa canh vào trong miệng, chất lỏng ấm áp chảy qua đầu lưỡi của cô, hạnh nhân, cải trắng, Bạc Hà, Cần tây, cùng với vị chua và sự thanh mát cuối cùng thuộc về một loại trái cây nào đó.

Lâm Khả Tụng nghiêng đầu, muốn mùi vị thoảng qua rồi biến mất này dừng lại ở đầu lưỡi lâu hơn, cô cố gắng bắt lấy cảm giác kia, nhưng nó tựa như một cơn gió nhẹ xẹt qua đầu cành, đảo mắt đã biến mất không thấy. Vì vậy cô lại uống vào một hớp lại tiếp một hớp, trong đầu đuổi theo một chút hương vị chua cùng ngọt kia.

“Là anh đào, đúng không?”

Lâm Khả Tụng đưa mắt lên nhìn nhìn về phía đối phương.

Đây là sau khi cô uống lên tám chén canh, lần đầu tiên mong đợi Giang Thiên Phàm cho cô một câu trả lời khẳng định như vậy.

“Đúng vậy.”

Lâm Khả Tụng nhắm mắt lại thở ra một hơi.

Cô thật sự thật lợi hại! Thậm chí ngay cả mùi vị của anh đào cũng có thể nếm ra được!

Đây quả thực là Thủ Pháp Cao Siêu!

“Đây là bài học đầu tiên tôi dạy cô - giải tỏa kết cấu của vị giác. Khi cô có thể phân biệt chi tiết tất cả các nguyên liệu dùng trong một món ăn, cùng với những nguyên liệu này đạt tới mùi vị riêng nào đó cần thiết tiến hành xử lý thì cô không những có thể tái hiện lại món ăn kinh điển của bậc thầy một cách hoàn mỹ, cũng có thể chế biến ra mùi vị trong đầu cô trong hiện thực.”

Giọng nói của Giang Thiên Phàm rất bình thản, giống như Lâm Khả Tụng nếm ra được anh đào là một việc tất nhiên.

Lâm Khả Tụng cúi đầu xuống nhìn chén canh trước mặt, vẫn là món canh kia, nhưng thế giới mà cô quen thuộc lại đang muốn đi ngược lại với cô.

Đó là một loại báo trước: tất cả đều sẽ trở nên càng thêm tỉ mỉ cùng tế nhị hơn so với ngày trước.

Giang Thiên Phàm từ từ đứng dậy, rời đi bàn ăn, “Chúng ta có thể đi về.”

Lâm Khả Tụng nhìn bàn ăn một chút lại nhìn Giang Thiên Phàm một chút, không phải anh ta quên cái gì chứ?

Cô không giống anh ta, ngoại trừ canh ra, anh ta còn ăn món khai vị và món chính nữa!

Cô mới chỉ có một bụng nước mà thôi!

Giang Thiên Phàm đi tới cửa cầu thang, Lâm Khả Tụng cô đơn đi theo.

Khi anh ta bước xuống bước đầu tiên, đột nhiên ngừng lại. Lâm Khả Tụng suyt chút nữa thì đụng vào anh. Nếu mà đụng vào anh ta, thì hậu quả nhất định rất khốc liệt!

“Lần sau, không cần nói dối ở trước mặt tôi.”

Giống như trước đó anh ta gọi cô “Khả Tụng” đã hoàn toàn là ảo giác, bây giờ lạnh lẽo mới là thực tế.

Lâm Khả Tụng dùng sức nhắm mắt lại, xong rồi xong rồi, cái khối băng này nhất định sẽ nhớ kỹ chuyện này cả đời!

Giang Thiên Phàm ngồi lên xe, Lâm Khả Tụng trầm mặc ngồi ở bên cạnh anh, xe lái theo hướng về nhà.

Meire vẫn cầm máy tính bảng, đọc một số tin tức chính trị đương thời quan trọng cùng tin tức trong giới, Giang Thiên Phàm im lặng lắng nghe.

Mà tác dụng của tám chén canh cải trắng bạc hà cuối cùng cũng xuất hiện.

Lâm Khả Tụng muốn đi toilet.

Từ hơi muốn đến rất muốn, cô không biết còn bao lâu nữa bọn họ mới có thể về đến biệt thự của Giang Thiên Phàm.

Hơn nữa Meire đã từng nói, lúc Giang Thiên Phàm không cho phép cô nói chuyện, thì tốt nhất cô không nên nói chuyện. Hơn nữa hôm nay hình như cô mới vừa làm anh ta không vui vì chuyện lên dùng máy tìm kiếm.

Làm thế nào đây, làm thế nào?

Bác tài xế, chẳng lẽ bác không muốn đi toilet gì đó sao?

Chú Meire, sáng sớm hôm nay không phải chú đã uống cà phê sao? Cà phê không phải lợi tiểu sao? Sao chú không có chút phản ứng nào thế?

Còn có Giang Thiên Phàm, tảng băng này! Không phải anh cũng uống một chén canh sao? Có phải chén canh kia trong bụng anh đã bị đông thành băng rồi cho nên anh mới không có phản ứng!

Lâm Khả Tụng kìm nén đến mức càng lúc càng khó chịu!

Cuối cùng cô cũng hiểu rõ, tám chén canh này mới là trừng phạt cuối cùng mà Giang Thiên Phàm dành cho trò khôn vặt của cô!

Giang Thiên Phàm vẫn an tĩnh lắng nghe Meire nói chột khe nâng nâng tay. Sau khi nhìn thấy động tác của Giang Thiên Phàm từ trong kính chiếu hậu, Meire để máy tính bảng xuống xoay người lại: “Thưa Ngài, làm sao vậy?”

Mặt của Giang Thiên Phàm nghiêng về phía Lâm Khả Tụng nói: “Cô làm sao vậy.”

“Tôi. Tôi muốn đi toilet!” Lâm Khả Tụng nhìn thấy một tia ánh rạng đông.

“Cố nhìn đi.”

Mặt của Giang Thiên Phàm lại quay đi.

Lâm Khả Tụng sửng sốt hai giây, thiếu chút nữa thì vung quả đấm lên đấm vào mặt của anh ta.

Cố nhìn? Anh dám nói cố nhìn đi? Anh thử nhìn một chút xem! Anh hãy thử một lần đi!

Nước mắt đảo quanh trong đôi mắt của Lâm Khả Tụng.

Meire nhìn Lâm Khả Tụng, khẽ lắc đầu một cái, trong ánh mắt có ý tứ là: Cô làm gì chọc Ngài Giang mất hứng thế?

Cô thật không có làm chuyện gì thương thiên hại lý cả, không phải là lén dùng điện thoại đi động tìm kiếm tìm kiếm thôi sao!

Xe tiếp tục vững vàng lướt đi, đầu Lâm Khả Tụng nghiêng sang một bên, trong lòng suy nghĩ cùng lắm thì cô không nhìn nữa, cô muốn đồng quy vu tận với chiếc xe đất tiền này của Giang Thiên Phàm!

Đúng lúc đó, Giang Thiên Phàm khẽ nghiêng mặt sang bên, hình như là đang lắng nghe âm thanh ngoài cửa sổ.

Tiếng nhạc điện tử trên màn hình led to lớn trước cửa trung tâm thương mại chấn động trong không khí.

“Dừng ở đây một chút.” Anh ta mở miệng nói.

Lâm Khả Tụng hít một hơi, nhìn về phía Giang Thiên Phàm.

“Toilet nữ ở góc đông nam tầng hai của trung tâm thương mại.”

Lâm Khả Tụng như được đại xá, đẩy cửa xe ra, bất chấp xông ra ngoài. Cô đi lên thang cuốn, đi tới tầng hai của trung tâm thương mại, lại phát hiện mình hoàn toàn không biết góc đông nam ở nơi nào.

Sau khi hỏi thăm nhân viên bán hàng, cuối cùng sau một khắc tìm được toilet, cô cũng lấy được giải thoát.

Lúc này trong điện thoại đi động hiện lên một tin nhắn, là đến từ Tống Ý Nhiên.

Một khắc đó, nước mắt của cô thiếu chút nữa thì rơi xuống.

Tống Ý Nhiên: Sao còn chưa gọi điện thoại lại cho anh?

Lúc này cô mới phát hiện, tối ngày hôm qua Tống Ý Nhiên gọi mười mấy cuộc điện thoại đến, chẳng qua cô bị bạn của chú rót rượu hơi nhiều, nên cuối cùng ngủ quên trong phòng của Giang Thiên Phàm, cho nên hoàn toàn không thể nghe được.

Lâm Khả Tụng: Em vẫn còn sống đấy.

Tống Ý Nhiên: Nói như vậy em sống không được tốt?

Lâm Khả Tụng: Em gái nhà anh! Đều do anh mang em đi tham gia tuyển chọn trừ nghệ gì đó! Hiện tại em bị tuyển trúng rồi, phải tham gia thi đấu rồi!

Tổng Ý Nhiên: Không thể nào? Khi nào thì em tham gia thi đấu? Có muốn anh bỏ phiếu cho em hay không?

Lâm Khả Tụng: Bỏ cái đầu nhà anh! Hiện tại em đang phong bế để huấn luyện rồi! Thầy giáo tính tình lạnh lùng, cao ngạo, không có vui tươi chút nào!

Bỗng dưng, Tổng Ý Nhiên gọi điện thoại đến, tiếng chuông dọa Lâm Khả Tụng suýt đánh rơi điện thoại xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Chương 25: Suy nghĩ của Thiên Phàm = Bạn đừng đoán

Editor: Kaori Huong - LQĐ

“Chuyện gì đã xảy ra? Rốt cuộc bây giờ em đang ở đâu hả?” Giọng nói của Tổng Ý Nhiên thiếu đi mấy phần lời biếng, còn có chút làm nghiêm túc làm cho người ta cảm thấy áp lực.

“Trong toilet nhà hàng. Uống nhiều canh quá.” Lâm Khả Tụng xoa xoa cái mũi, cô bị canh cá làm cho no bụng.

“Hình thức huấn luyện khép kín là sao? Cái mà toilet nhà hàng, không phải là em đang ở tại phòng thu ngân của nhà hàng chú em sao?”

Lâm Khả Tụng đành phải kể hết mọi chuyện ra cho Tổng Ý Nhiên một lần nữa, bao gồm quá trình mình mới bị buộc uống gần hết canh cải trắng bạc hà vừa rồi.

Tổng Ý Nhiên im lặng hai giây, rồi cười nghiêng ngả ở đầu dây bên kia.

Lâm Khả Tụng không cần nhìn mặt của anh ta cũng biết nhất định lúc này anh ta đang ôm bụng cười, cười đến run rẩy cả người!

“Này! Anh có phải là người anh em của em không vậy! Bậc thầy này nhất định là mắc chứng OCD (Rối loạn ám ảnh cưỡng chế) và bệnh mình là trung tâm mà! Sàn nhà anh ta sáng đến nỗi mù mắt! Hơn nữa còn không được phát ra chút xú âm thanh nào! Đây cũng không thuộc loại hình mắc bệnh sạch sẽ, em thấy anh ta giống như là thần kinh suy yếu!”

“Người anh em, anh thật lòng cảm thấy em không thích hợp làm đầu bếp. Vẫn nên sớm trở về nhà ăn của chú em làm ăn kiếm tiền đi, tích góp đủ học phí rồi học một trường cùng anh thôi. Anh đây sẽ bảo kê cho em, nhất định em sẽ thuận lợi tốt nghiệp tốt nghiệp một khoa nào đó.”

“Cắt. Anh cảm thấy em không thích hợp làm đầu bếp?”

Ở đầu dây bên kia, Tổng Ý Nhiên thở dài một hơi: “Khả Tụng, ở Âu Mỹ, ấn tượng của mọi người với đầu bếp khác với ở Trung Quốc - đầu bếp mò hôi như mưa, bọn họ là người nghệ thuật. Từ nhỏ đến lớn em cũng không có té bào nghệ thuật nào, dẫn em đi xem triển lãm tranh hiện đại một tý em đã trực tiếp ngủ ở trên ghế luôn. Cho nên không cần miễn cưỡng mình đây? Không thích hợp mình hoặc là mình không thích làm, không làm là được.”

Lâm Khả Tụng im lặng.

Thật sự là cô không thích những việc này sao?

Vậy tại sao lúc Giang Thiên Phàm chuẩn bị bữa ăn trưa cho nghị viên Thomas, bản thân xem mỗi một động tác, mỗi quá trình của anh, còn nghiêm túc hơn so với ôn bài trước khi thi.

Tại sao mình ném ra cải trắng bạc hà trong súp anh đào lại vui mừng như vậy?

“Em muốn thử một lần.” Lâm Khả Tụng buồn buồn nói, “Thắng, em sẽ kiếm đủ học phí rồi! Dù sao chỉ ba tháng mà thôi!”

Tổng Ý Nhiên hiếm khi thấy im lặng. Lâm Khả Tụng nghiêng đầu, cho là điện thoại di động của mình có vấn đề.

Cho đến vài phút sau, giọng nói của anh ta vang lên lần nữa.

“Được rồi. Chỉ là em phải nói cho anh biết, thầy hướng dẫn của em là ai?”

“Cái này, là bí mật á! Không thể nói được!”

Tổng Ý Nhiên cười, tiếng cười của anh rất dễ nghe, mang theo vài phần bất đắc dĩ: “Được rồi, được rồi! Dù sao chỉ có một chút, không nên miễn cưỡng mình làm chuyện mình không muốn làm.”

Lại không tin không phải không chủ đề tán gẫu mấy câu, mới tắt điện thoại, lúc này Lâm Khả Tụng mới ngồi dậy.

Ai nha, gọi điện thoại với đối tượng thăm mền trong toilet, thật sự không lãng mạn tí nào.

Cô thở ra một hơi, cúi đầu đi ra toilet.

Chân vừa mới bước ra khỏi cửa, còn chưa có ngẩng đầu lên, giọng nói lạnh lạnh vang lên bên tai cô.

“Rất xin lỗi, tôi chính là người tổng hợp cả OCD (Rối loạn ám ảnh cưỡng chế) và mình là trung tâm. Không chỉ có như thế, còn rất thích sạch sẽ và suy nhược thần kinh.”

Lâm Khả Tụng bỗng phát hiện ra, vậy mà Giang Thiên Phàm cảm gậy dò đường, đứng yên ở bên ngoài cửa phòng toilet.

Đi phía sau anh ta là Meire. Mà về mặt Meire không biết làm sao lắc đầu với Lâm Khả Tụng.

Lâm Khả Tụng hoàn toàn cháng váng, sao Giang Thiên Phàm lại tới đây? Không phải anh ta vẫn ngồi trong xe sao?

Chẳng lẽ anh ta cũng muốn đi toilet, cho nên vừa lúc nghe được cuộc nói chuyện giữa cô và Tống Ý Nhiên?

Giang Thiên Phàm! Tôi xem anh bình thường cao ngạo thế, sao lại đi nghe lén trước cửa toilet nữ!

Chỉ là những thứ này đều không phải là vấn đề!

Giang Thiên Phàm không nói câu nào, xoay người sang chỗ khác. Bóng lưng kia, càng thêm lạnh lùng rồi.

Rốt cuộc đây là lần thứ mấy trong ngày mình làm cho anh ta mất hứng rồi?

Lâm Khả Tụng ơi Lâm Khả tụng, hôm nay cô muốn tìm đường chết sao?

Nhất định về sau cô không có ngày tốt lành rồi!

Thật muốn suy nghĩ lại đề nghị của Tống Ý Nhiên lần nữa, đường này không thông, vẫn là tranh thủ thời gian buông tha đường vòng đi!

“Lâm tiểu thư, cô có biết mình ở trong toilet bao lâu không?” Meire đi tới bên người Lâm Khả Tụng nhỏ giọng hỏi.

“Ba phút?”

Meire lắc đầu.

“Năm phút?”

Meire vẫn lắc đầu: “Là mười lăm phút. Hơn nữa gọi điện thoại cho cô, đều là số liên lạc bận.”

Lâm Khả Tụng quần rồi. Là mình gọi điện với Tống Ý Nhiên trong toilet, quên hết thời gian.

“Giang tiên sinh lo lắng cho cô, tự mình đi tìm cô.”

Meire vừa nói như thế, Lâm Khả Tụng cảm thấy tội lỗi.

Nhưng mà. thấy thế nào Giang Thiên Phàm cũng không giống như đang lo lắng cho cô?

Cô có cái gì đáng giá để anh ta lo lắng? Không phải là đi nhà vệ sinh sao? Chẳng lẽ cô vừa xông vào bồn cầu thì bị đưa đến dị giới rồi hả?

“Thật sự là anh ấy nói lo cho tôi?” Lâm Khả Tụng rất không chắc chắn hỏi Meire.

“Tôi đoán.” Meire nghiêm túc trả lời, bước nhanh đi theo Giang Thiên Phàm.

Đoán thì sao có thể trúng!

Suy nghĩ của Giang Thiên Phàm thì ai có thể đoán trúng!

Bọn họ trở lại xe, sau khi Meire nhận một cú điện thoại, xoay đầu lại nói với Giang Thiên Phàm: “Giang tiên sinh, Lý Ngạn kiên trì muốn gặp mặt ngài một lần.”

“Tôi không gặp là vì thấy anh ta không cần thiết.”

Meire do dự hai giây, vẫn nói lời trong lòng ra: “Giang tiên sinh, nghe qua Lý Ngạn hơi kích động.”

“Nhìn thấy tôi, anh ta sẽ chỉ thêm kích động hơn, sẽ không tỉnh lại nhìn vấn đề của mình chút nào.”

Meire hít một hơi, “Tôi hiểu.”

Lâm Khả Tụng lại cảm thấy cái tên “Lý Ngan” này quen tai. Đây không phải là trợ lý của Giang Thiên Phàm sao?

Chẳng lẽ đã bị khối băng này “xào” đi?

Cũng chỉ là thế, yêu cầu của khối băng lớn cao như vậy, há người phàm có thể đạt tới?

Một đường đi im lặng, Lâm Khả Tụng trở về biệt thự của Giang Thiên Phàm.

Thật ra thì biệt thự của Giang Thiên Phàm, trừ quá sạch sẽ, quá an tĩnh, phòng quá lớn nhưng không ai ở ra, cái khác đều rất tốt.

Lúc cô ngồi chồm hổm trên mặt đất ra sức kéo hành lý, Meire đi vào, đặt một đồng sách lên trên bàn.

“Những thứ này là kiến thức nền tảng trước khi nấu ăn, món chính, các loại canh, món điểm tâm ngọt. Nội dung bên trong vô cùng tường tận, hi vọng cô có thể thu được từ trong đó.”

Tầm mắt của Lâm Khả Tụng xê dịch về gáy mấy cuốn sách, có chừng mười mấy cuốn.

Cái gì mà “Làm sao để bạn chuẩn bị bữa ăn tối”, “Nguyên liệu nấu ăn”, “Học cân bằng vị giác”, Ợt chút.

Lâm Khả Tụng nhìn về phía Meire: “Những thứ này là muốn tôi đọc xong trong ba tháng?”

“Ba tháng?” Meire cười cười, “Cô nghĩ ba tháng này chỉ đọc sách sao? Tuần đầu tiên cô nên đọc qua hơn nữa nên hiểu rõ nội dung.”

Thiếu chút nữa phổi Lâm Khả Tụng phun ra..

“Trừ lần đó ra, sáng sớm mỗi ngày từ tám giờ đến mười hai giờ, Giang tiên sinh sẽ dạy cô tiến hành cắt nhỏ như thế nào để không tổn hại đến nguyên liệu nấu ăn.”

Là kỹ thuật xắt rau hả?

“Tôi hôm nay tôi sẽ bay đến Atlant, xử lý một số công việc cho Giang tiên sinh. Chúc cô tối nay ngủ ngon trước.”

Meire rời khỏi phòng, Lâm Khả Tụng thuận tay cầm một cuốn sách lên lật đi lật lại, con người muốn rơi ra ngoài.

Lại là tiếng Anh! Toàn bộ đều là tiếng Anh!

Coi như Anh ngữ lúc học đại học của cô không có bỏ bê, nhưng mà nhiều từ đơn về thức ăn cùng phương pháp nấu như vậy, căn bản cô chưa từng thấy qua! Đây là muốn cô khôi phục “treo đèn lên học tập” như trước kia sau?

Lúc này cũng tiêu hoá hết tám chén canh, hiện tại Lâm Khả Tụng đói là.

Cô mở cửa phòng, nhìn chung quanh một chút, không thấy Meire cũng không tìm được Nina. Cô cũng không dám tùy ý đi lại chỗ này. Cô chỉ đành tới rương hành lý lấy ra một ít bánh quy và sô-đa lúc sắp đi Newyork mẹ đã nhét vào. Mặc dù đã nát, nhưng Lâm Khả Tụng còn đứng trước sọt rác mà ăn rất ngon.

Cái gì mà món ăn chiêu bài của phòng ăn ba sao Michelin, căn bản là bây giờ so ra còn kém hơn vụn bánh quy.

Ăn xong bánh bích quy, Lâm Khả Tụng lười biếng nằm ở trên giường, nhìn chồng sách cao này, cảm thấy bi thương như gió bão sắp tới đỉnh núi lạnh lẽo.

Lâm Khả Tụng biết, được chẳng hay chớ sẽ chỉ làm mình ở tại nơi của Giang Thiên Phàm càng khó chịu.

Nhiều quyển sách như vậy, muốn xem hơn nữa còn thuộc lòng trong vòng bảy ngày, nhất định là Giang Thiên Phàm nghĩ ra cách để cô không được sáng khoái.

Nhưng chỉ cần cô hiểu rõ hết chúng, Giang Thiên Phàm sẽ không thể sáng khoái!

Lâm Khả Tụng ngồi dậy, tìm ra cuốn sách mỏng nhất “Nguyên liệu nấu ăn” rồi bắt đầu đọc.

Nhớ lúc học trung học cấp hai, đọc thuộc lòng văn học cổ, cô ở trước bàn cũng có thể ngủ. Cho nên giờ phút này, Lâm Khả Tụng đã chuẩn bị nằm xuống trên bàn.

Chẳng qua là khi cô mở quyển sách này ra, cô ngây ngẩn cả người. Trên tờ giấy có rất nhiều ghi chú, đều là dùng bút máy mà viết. Chữ rất nhỏ, cũng rất phóng khoáng. Có nơi còn đánh dấu ký hiệu, có nơi còn viết giải thích. Giống như có người biết Lâm Khả Tụng sắp sửa đọc quyển sách này, cho nên

chuẩn bị đầy đủ trước giúp cô.

Không biết vì sao, Lâm Khả Tụng cảm thấy những chữ này do giang Giang Thiên Phàm viết.

Nhưng mà Giang Thiên Phàm không nhìn thấy. Anh ta không thể ghi chú giùm cô.

Lâm Khả Tụng rới rít mở sách khác ra, làm cho cô cảm thấy khó tin, trong mỗi một quyển sách đều có chú giải tương tự. Cô có thể cảm nhận được người viết xuống những dòng chữ đó, là ngồi chuyên chú như thế nào trước bàn đọc sách, mang theo tâm bình tĩnh đọc qua mỗi trang dưới ánh đèn

Phối hợp với những ghi chú này, bỗng nhiên Lâm Khả Tụng cảm thấy vốn là sách ban đầu không lưu loát cũng biến thành thú vị. Cô chưa bao giờ biết người Pháp hái Hắc Tùng cho heo mẹ! Cũng không biết cây ngô lại là cây lưỡng tính! Càng thêm không ngờ cá hồi ở kỳ đẻ trứng sẽ ngược dòng mà tới!

Lâm Khả Tụng chỉ cảm thấy vô cùng thú vị. Ngay cả Nina đưa bữa ăn tối đến bên cạnh cô, cô cũng không phát hiện ra.

Khi cô xem xong tờ cuối của cuốn “Nguyên liệu thức ăn”, cô phát hiện đã chín rười rối.

Cô dọn dẹp bàn xong, đi tắm.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Chương 26.1: Cả đêm sóng gió

Editor: Tranh

Phòng tắm nhỏ hẹp rộng tếch nhà chú căn bản không cách nào so được với căn phòng tắm này. Bồn tắm trắng nõn, hệ thống cung cấp nước nóng chảy ra ồ ạt, khiến Lâm Khả Tụng có một loại kích động muốn tắm cho thật tốt.

Cô lấy quần áo cất xong, mở vòi hoa sen ra, thích ý cảm thụ làn nước nóng chảy qua thân thể mình.

Tâm tình cô vui sướng nên không nhận được ngâm nga hát.

Nhưng giây phút cô xoay người lại, cô thét lên một tiếng, thiếu chút nữa mông đã an vị trên mặt đất.

Bởi vì mặt Giang Thiên Phàm hững hờ, ôm cánh tay dựa vào trước cửa phòng tắm, không biết đã nhìn bao lâu.

Lâm Khả Tụng ôm chặt thân thể mình, lùi về phía sau, dầu gội và sữa tắm quăng tới tấp, phát ra tiếng ‘đùng đùng’.

“Anh. . . . Sao anh lại vào đây! Không phải anh không biết tôi đang tắm!”

Đầu óc Lâm Khả Tụng muốn nổ tung rồi! Vội vàng kéo khăn tắm qua bao kín mình.

Hai giây sau, Lâm Khả Tụng mới ý thức được, thật ra Giang Thiên Phàm không nhìn thấy.

Hơi nước trong phòng tắm tiếp xúc với mặt của Giang Thiên Phàm, cũng làm tan đi vẻ lạnh lùng.

Vốn là dung nhan lạnh lùng mà vào giờ phút này có vẻ nhu hòa.

Nhưng tại sao, cô có một loại ảo giác, tầm mắt Giang Thiên Phàm rơi vào trên người của cô, miêu tả khuôn mặt cô, cổ của cô, thậm chí cách khăn tắm nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Tim đập loạn lên.

Không khí hít vào trong phổi không có cách nào kiềm chế được.

“Cô biết bây giờ là mấy giờ rồi sao?” Giang Thiên Phàm chậm rãi mở miệng hỏi.

Khóe miệng hé mở, là nguồn gốc làm cho Lâm Khả Tụng bị kích thích.

Linh cảm đột nhiên chột lóc lên, cô rất muốn dùng sức bắt anh lại.

“Chín giờ. . . . Bốn mươi?” Cô nhìn xuyên qua cửa phòng tắm, nhìn thấy đồng hồ trên vách tường.

“Meire nên nói qua cho cô, sau chín giờ không cho phép tắm nữa.”

“.....”

Quả thật Meire có nói qua với cô, chỉ là cô không nhớ rõ. . . .

“Anh nghe thấy tiếng tôi tắm sao?” Lâm Khả Tụng không xác định hỏi.

Dù sao phòng của cô và Giang Thiên Phàm cũng cách nhau một khoảng.

“Đúng, tôi nghe vô cùng rõ. Cho nên cô quấy rầy tôi nghỉ ngơi, Lâm Khả Tụng.”

Không biết vì sao, khi anh gọi cô “Lâm Khả Tụng”, đáy lòng của cô dâng lên một loại cảm xúc thất vọng trần trụi.

“Lỗi tai của anh thật là thính.” Lâm Khả Tụng bĩu môi.

“Quả thật lỗi tai của tôi rất nhạy. Tôi có thể nghe được tiếng hít thở lúc nói láo của cô, có thể nghe thấy cô hát trong phòng tắm, cũng có thể nghe tiếng nước chảy xuống trong biệt thự. Cho dù tôi không muốn nghe, nhưng tôi vẫn sẽ nghe. Tôi nói như vậy, cô hiểu chưa?”

“Hiểu.” Lâm Khả Tụng nín cười một cái.

Lời nói ở trong phòng cũng không lớn lắm, xem bóng đá, nghe nhạc cũng phải đeo tai nghe, cùng với sau chín giờ không được tắm. . . . Nói tóm lại chính là không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào!

Thật đáng tiếc, cô không phải là người chết.

Người chết sẽ không có động tĩnh gì, có thể thỏa mãn yêu cầu cực hạn “An tĩnh tuyệt đối” của anh.

Giang Thiên Phàm xoay người sang chỗ khác rồi đi. Lúc này Lâm Khả Tụng mới bắt đầu dọn dẹp mấy cái chai rơi trên mặt đất.

Cuộc sống của cô không có cách nào qua được!

Chỉ là giây phút ngồi chồm hổm trên mặt đất, cô cảm thấy vạn phần đồng tình với Giang Thiên Phàm. Anh có thể đi vào phòng tắm của cô, là bởi vì cô quên khóa cửa.

Thử nghĩ nếu như người tắm ở chỗ này không phải là Lâm Khả Tụng cô, mà là một đại mỹ nhân hấp dẫn!

Người đàn ông khác nhìn thấy màn này, máu mũi đều muốn phun ra ngoài.

Nhưng Giang Thiên Phàm anh ta không có nhìn thấy!

Đáng buồn cỡ nào!

Lâm Khả Tụng buồn buồn nở nụ cười.

Sau đó cô sờ sờ đầu, sao cô vẫn có một loại cảm giác phiền muộn vì bị đối phương xem sạch bách vậy nhỉ?

Giang Thiên Phàm rời khỏi phòng của Lâm Khả Tụng, dọc theo hành lang dài, tự trở lại phòng của mình.

Ở đó, bác sĩ Tạ đang hết sức kiên nhẫn ngồi ở ghế sofa chờ anh.

“Thiên Phàm, anh sao vậy?”

“Lâm Khả Tụng tắm” Giang Thiên Phàm ngồi xuống.

Bác sĩ Tạ cúi đầu xuống, nhẹ nhàng lật lên một phần tư liệu về Lâm Khả Tụng, “À, vì tắm nên phát ra âm thanh quấy rầy tôi và anh nói chuyện à?”

Mặc dù bác sĩ Tạ có nghe thấy, căn bản cũng phải nói chưa nghe thấy.

“Đúng vậy.”

Bác sĩ Tạ nhẹ nhàng cong khóe môi, không nhanh không chậm nói: “Tôi nghe nói tối hôm qua, anh khiến cho Lâm Khả Tụng ngủ ở ghế sofa trong phòng anh?”

Giang Thiên Phàm khẽ nghiêng mặt sang, khuôn mặt sáng sủa của anh còn lưu lại dấu vết đau khổ. Anh cũng không có mở miệng nói.

Bởi vì đối với anh việc này không phải là vấn đề cần phải trả lời.

“Tại sao cô ấy lại đến phòng của anh?” Bác sĩ Tạ tiếp tục hỏi.

“Cô ấy uống say, rồi đi nhầm phòng.”

“Cho nên anh có thể ngửi được mùi cồn của rượu từ trên người cô ấy.” Bác sĩ Tạ nhìn Giang Thiên Phàm như có điều phải suy nghĩ, “Anh có thể bỏ qua cái mùi kia, Thiên Phàm.”

“Anh muốn nói cái gì?”

“Còn có hôm nay, anh vốn nên ngồi trong xe đợi cô, nhưng sau mười phút anh chưa thấy cô ấy về, vì vậy anh đi vào trong cửa hàng tìm cô ấy.”

“Là Meire nói cho anh biết?”

“Đây là điều anh ta nên nói cho tôi biết, cho nên anh không cần trách Meire. Chỉ là, anh có nghĩ tới tại sao anh phải đi tìm cô ấy, phải ở bên ngoài toilet chờ cô ấy không?”

“Tôi không có nghĩ tới.” Giọng nói Giang Thiên Phàm rất lạnh lẽo.

Bác sĩ Tạ cười một tiếng, đổi tư thế ngồi: “Có lẽ. . . .Tôi nói là ‘có lẽ’. Anh biết mình rất nghiêm khắc, biết thính giác, khứu giác, vị giác còn có xúc giác nhạy hơn người thường gấp chục lần, anh cũng biết bản thân theo đuổi hoàn mỹ quá sẽ làm cho người khác chùn bước. Cho nên anh lo lắng, cô ấy sẽ giống như những người khác, xoay người qua chỗ khác, ngay cả câu ‘hẹn gặp lại’ cũng có liên ròi đi.”

“Anh cảm tính quá rồi, bác sĩ Tạ.” Hình như dung mạo Giang Thiên Phàm cứng lại một chút, không có tí dao động nào.

“Vừa rồi anh mới đi nhắc nhở cô ấy, không cần tắm sau chín giờ, tuân theo quy tắc ‘Yê tĩnh tuyệt đối’ của căn biệt thự này. Nhưng âm thanh cô ấy tắm, rốt cuộc là làm cho biệt thự này không yên tĩnh, hay là lòng của anh không cách nào lắng xuống?” Giọng nói bác sĩ Tạ mang theo vài phần buồn cười.

“Lòng của tôi muốn yên tĩnh.”

Bác sĩ Tạ phát ra tiếng cười, “Thiên Phàm, anh chắc chắn lúc tiếng nước vang lên, trong đầu của anh không phải là cảnh nước chảy qua cổ của cô, vai của cô, đầu ngón tay của cô ấy sao?”

Giọng nói của anh ta nhẹ nhàng, lại có một loại lực độ không hình dung được, giống như chỗ sâu trong đại não đang đập.

“Không phải.”

Mà Giang Thiên Phàm vẫn trả lời đơn giản mà khẳng định như cũ.

“Anh chắc chắn tự mình đến đó, không phải bởi vì muốn xem thử sao?”

“Cô ta không có gì đáng giá để tôi muốn nhìn thấy.”

“Anh chắc chắn lời anh muốn nói với cô ấy không phải là ‘rời khỏi đầu óc của tôi’ mà là ‘sau chín giờ không được tắm’ sao?”

“Bác sĩ Tạ, hôm nay anh hỏi đã vượt qua phạm vi mà bác sĩ nên hỏi. Hơn nữa tôi xác định, hiện tại tôi vẫn khỏe mạnh như cũ. Không có khuynh hướng uất ức, không có nhân cách phản xã hội, cũng không có đặc điểm tự phong bế. Tôi không biết anh hỏi mấy vấn đề này để làm gì.”

“Hiện tại anh không chỉ tràn đầy phòng bị với tôi, hơn nữa còn rất giàu tính công kích.” Bác sĩ Tạ sờ sờ cái cằm, dùng một giọng nói thâm trầm nói, “Điều này nói rất rõ, tôi hỏi đúng vấn đề. Tôi chỉ nói ra vấn đề mà anh đang tự hỏi mình thôi. Có chút triết lý, có thể từ một hạt cát, thấy rõ bản chất của con người. Đối với anh mà nói cũng vậy. Một hạt cát rất nhỏ bé, sợ ý một chút sẽ không tìm lại được nữa.”

“Đa tạ lời nhắc nhở của anh.”

“À, chỗ này của tôi có một tấm hình của Khả Tụng, có cần tôi hình dung cho anh nghe thử xem đó là dạng cô gái gì không?”

“Không cần.” Giang Thiên Phàm đứng dậy, làm dấu tiễn khách.

Bác sĩ Tạ lại làm như không thấy, nói tiếp: “Da của cô ấy rất trắng, mắt thật to.”

“Bác sĩ Tạ, hôm nay hết giờ tư vấn rồi.”

“Chóp mũi rất nhỏ, lúc cười rộ lên còn có lúm đồng tiền bên trái.”

“Bác sĩ Tạ.” Giang Thiên Phàm nhỏ giọng.

“Tóc ngắn, nhưng rất nhanh nhẹn.”

Mặt Giang Thiên Phàm hướng ra cửa.

Bác sĩ Tạ cong khóe môi, cuối cùng cũng đứng dậy rồi đi.

Lúc đi tới cửa, anh ta dừng bước, “Thiên Phàm, so với người bình thường, anh hiểu rõ hơn rất nhiều chỉ là ‘không thấy’ mà thôi.”

Trong lòng yên tĩnh lại lần nữa. Giang Thiên Phàm ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, trầm mặc rất lâu.

Sau khi Lâm Khả Tụng sửa sang lại phòng tắm một cách thỏa đáng, bắt đầu lau tóc của mình.

Cô không dám sử dụng máy sấy, sợ vang lên âm thanh lại dẫn Giang Thiên Phàm đến đây, chỉ có thể vừa nhắn tin với Tống Ý Nhiên, vừa lau tóc.

Lâm Khả Tụng: anh trở lại Newyork rồi sao?

Tống Ý Nhiên: cuối tuần này bay. Có phải nhớ anh không? Sao nói đi!

Lâm Khả Tụng: nói đi cái rắm!

Cô vốn muốn kể với Tống Ý Nhiên sau này sau chín giờ không thể sử dụng phòng tắm phong hoa tuyết thể theo quy định nữa, nhưng nghĩ lại, vừa nói ra không phải liền lộ cô bị Giang Thiên Phàm ‘nhìn thấy’ hết sao?

Tống Ý Nhiên nhất định sẽ cười như điên!

Lâm Khả Tụng nhìn lên màn hình ‘nói đi’ lỗ tai có chút nóng lên.

Người này ngu như heo, khẳng định sẽ không biết ‘nói đi’ là có ý gì!

Tống Ý Nhiên lại nhắn lại một tin: sau khi anh về, cùng nhau ăn cơm được chứ?

Lâm Khả Tụng suy nghĩ một chút: phải hỏi sự phụ em xem có đồng ý cho em một đường sống không đã.

Đầu kia điện thoại, ở San Francisco, Tống Ý Nhiên đứng ở cửa sổ khổng lồ sát đất, nhìn ánh đèn từ Silicon Valley, ánh mắt híp lại.

Đeo tai nghe, nghe bài hát, Lâm Khả Tụng bắt đầu nhớ nhà. Cô gọi điện thoại cho ba mẹ, sau đó báo mình vẫn ổn với chú, cô sờ bụng một cái.Đói bụng.

Lâm Khả Tụng có chút hối hận tại sao trước khi đến đây cô không có chuẩn bị một rương đồ ăn vặt.

Bỗng dưng, cô nhớ lại trước mình có từng đi thăm quan cái phòng bếp rồi.

Cô khẳng định không thể nấu cái gì ăn ở trong phòng bếp, Giang Thiên Phàm nhất định sẽ phát hiện.

Nhưng ở nơi đó có nhiều nguyên liệu nấu ăn, bao gồm các loại trái cây.

Dù sao Meire cũng không có nói qua với cô, không thể đến phòng bếp lấy trái cây ăn.

Nhất thời Lâm Khả Tụng vui vẻ.

Cô rời khỏi phòng mình, trong đầu nhớ lại đường đến phòng bếp mà ngày đó Meire đã dẫn cô đến.

Trong hành lang là khoảng không gian đen kịt, cũng chỉ có ánh trăng ngoài cửa sổ.

Lâm Khả Tụng làm nhăm ở trong lòng, hoàn toàn không biết Giang Thiên Phàm mua căn biệt thự lớn như vậy để làm gì!

Bóng cây chuyển động, chiếu lên mặt đất giống như ma quỷ.

Cuối cùng Lâm Khả Tụng cũng mò tới phòng bếp, lúc này mới nhớ ban đầu hình như Meire có quét qua mặt mã, cô thì không biết mặt mã là gì!

Xem ra lại uống công một chuyến rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chương 26.2

Editor: Tranh

Vào lúc Lâm Khả Tụng muốn trở lại phòng ngủ, cô phát hiện hình như cửa phòng bếp chỉ khép hờ.

Là Meire quên khóa cửa sao?

Hay là Giang Thiên Phàm ở bên trong.

Ngón tay Lâm Khả Tụng vịn vào bên cạnh cửa, chậm rãi mở nó ra.

Trong bóng tối, cô mơ hồ thấy một bóng dáng trong góc phòng bếp.

Lâm Khả Tụng mò tới đèn ở bên tường, ấn xuống, trong nháy mắt, cả phòng bếp đều sáng lên.

Mà bóng dáng đưa lưng về phía Lâm Khả Tụng kia, đứng ở kệ hàng hóa cuối cùng, không biết đang làm gì ở trong góc.

Trong nháy mắt khi ánh đèn sáng lên, anh ta kéo nón xuống, đột nhiên xoay người, tông vào Lâm Khả Tụng, xông ra ngoài.

Lâm Khả Tụng giữ vai của mình, đau đến xương hình như cũng muốn nứt ra.

Nhưng giây kế tiếp, cô hiểu rõ.

Đó là ăn trộm!

Phòng nhà Giang Thiên Phàm nhiều như vậy nhưng lại trống trải, nhất định là một tòa nhà trống không!

Lâm Khả Tụng chợt nghĩ đến Giang Thiên Phàm, không thấy anh, không biết kẻ trộm có cố ý gây bất lợi gì cho anh không?

Người đàn ông kia đã chạy trốn ra ngoài, sắp rẽ cua, nơi đó chính là phòng của Giang Thiên Phàm!

Vào giây phút đó, một âm thanh hết sức thống khổ vang lên, ngay sau đó chính là tiếng thứ gì đó ngã xuống.

Trong lòng Lâm Khả Tụng cả kinh, vội nhấc chân đi.

“Giang Thiên Phàm! Giang Thiên Phàm!”

Giọng nói của cô vang vọng trong hành lang trống trải, nhưng không có tiếng trả lời của Giang Thiên Phàm.

Lòng nóng như lửa đốt.

Lâm Khả Tụng thề, lúc chạy nước rút ở chương trình trung học cũng không có nhanh đến như vậy!

Cửa phòng Giang Thiên Phàm mở rộng ra, ánh sáng chiếu lên hành lang.

Một bóng dáng đưa lưng về phía Lâm Khả Tụng đã té ngã xuống đất, Lâm Khả Tụng nhanh chóng xông lên đỡ đối phương.

“Giang Thiên Phàm —— anh không có việc gì chứ. . . .”

Lâm Khả Tụng vừa mới chạm vào tay đối phương, liền nhận ra người này không phải là Giang Thiên Phàm.

Mà đối phương cũng không nói hai lời đã giơ quyền lên chuẩn bị đánh vào trên mặt của Lâm Khả Tụng.

Lâm Khả Tụng giật mình, tránh cũng không thể tránh.

Trong nháy mắt đó, có người kéo cổ áo cô, có một lực rất lớn trực tiếp đánh qua hấn.

Một quyền kia cơ hồ sẽ vung trúng má của Lâm Khả Tụng, trái tim cũng muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cổ tay níu cô lại cũng buông lỏng ra.

Lâm Khả Tụng lao đảo lui về phía sau theo quán tính, và vào trong ngực đối phương.

Hơi thở quen thuộc lan tới.

Một cái tay đè hông của cô luôn, làm cho cô ổn định.

Lâm Khả Tụng hít vào một hơi, ngẩng mặt, vừa đúng lúc nhìn thấy cằm của Giang Thiên Phàm.

“Lý Ngạn, anh tới đây làm gì?”

Giọng nói lạnh như băng vang lên, giống như tất cả vui buồn hờn giận trên thế giới cũng không có ý nghĩa gì với anh.

Người đàn ông ngồi dưới đất lấy nón xuống, lúc này Lâm Khả Tụng mới nhận ra, anh ta chính là trợ lý đi theo lúc Lâm Khả Tụng gặp gỡ Giang Thiên Phàm lần đầu tiên.

Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

Lý Ngạn cười lạnh, từ dưới đất bò dậy. Chân trái của anh cà thọt, hẳn là vấp phải gậy dò đường của Giang Thiên Phàm nên mới té.

“Tôi tới nơi này làm gì? Giang tiên sinh! Tôi làm trợ lý của anh hơn một năm, không có công lao cũng có khổ lao! Anh lại đối đãi với tôi như thế nào?”

“Cũng bởi vì anh không có công lao lại có khổ lao, nên tôi mới để cho anh có cơ hội tự động nghỉ việc.”

“Tự động nghỉ việc? Đây là anh thừa nhận công việc của tôi? Đây chính là hồi báo của anh dành cho công việc của tôi?”

Lý Ngạn nghiêm mặt, trong ánh mắt là cổ chấp vụn vụn.

Trong lòng Lâm Khả Tụng có một loại dự cảm không tốt lắm.

Cuộc đời này, Lâm Khả Tụng cô không sợ lưu manh cũng không có sợ lưu manh có văn hóa. Nhưng đối với kẻ điên, từ trước đến giờ cô không thể dùng lực.

Cô ngăn trước mặt của Giang Thiên Phàm, trong lòng cô tự hỏi không biết lúc nào có thể kéo Giang Thiên Phàm chạy được đây?

“Chẳng lẽ anh không có nhận hối lộ của Triệu đồng bên khách sạn Bọt Sóng sao, cho nên anh liệt nó vào danh sách đối tác của Giang thị sao? Không chỉ có như thế, vì đột nhiên nhà hàng Bọt Sóng chiếm được ưu thế, anh còn cố ý che giấu tư liệu và những ưu điểm của những nhà hàng khác. Lý Ngạn, anh lợi dụng sự tin tưởng của tôi dành cho anh.”

Giọng nói Giang Thiên Phàm rất bình tĩnh, bình tĩnh như vậy ngay cả “thất vọng” cũng không thấy được.

Lý Ngạn khẽ hừ một tiếng, chỉ vào Giang Thiên Phàm nói lớn: “Chẳng lẽ khách sạn Bọt Sóng không phải là đối tác có thực lực nhất sao? Trừ họ ra, anh còn có thể có sự lựa chọn nào khác sao? Tôi chỉ là làm cho nhà hàng Bọt Sóng bộc lộ ưu điểm rõ ràng hơn thôi!”

“Tôi không cần người khác lựa chọn thay tôi.”

“Nhưng bây giờ ở nước Mĩ là giới ăn uống của người Hoa, tôi đã không có tương lai! Bởi vì anh là Giang Thiên Phàm, người mà anh không cần, liền là người có vấn đề hoặc là người không hoàn mĩ! Anh hủy diệt tất cả của tôi!”

Lý Ngạn bắt đầu kích động.

Lâm Khả Tụng không thể tưởng tượng nổi, một người đàn ông vốn hào hoa phong nhã, thế nhưng chỉ như vậy mà nổi giận.

Nếu như anh ta giờ nắm đấm lên, hai người bọn họ ai cũng không chịu nổi!

Giang Thiên Phàm ơi là Giang Thiên Phàm, sao anh không để người hầu ở lại! Ít nhất còn có người gọi điện báo cảnh sát!

Phòng ốc nhiều như vậy, tiền anh cũng không ít, mướn một người tuần tra an ninh vào ban đêm, anh sẽ bị mất một khối thịt nào sao!

“Tôi không có hủy diệt anh, là anh hủy tất cả những thứ anh vốn có. Anh nói anh không có tương lai trong giới ăn uống của người Hoa, tôi lại không cho là như vậy. Nhiều nhà ăn nhỏ lẻ tẻ như vậy, rõ ràng anh có thể đi lên từ chỗ căn bản nhất, nhưng là anh không cam tâm. Anh không có cách nào quên được cảm giác ưu việt khi mình làm người quản lý của khách sạn cao cấp, anh khinh thường công việc bình thường nhất, đơn giản nhất, lòng của anh không có lắng xuống, đây mới là nguyên nhân anh không có cách nào tìm được công việc, không phải tại tôi.”

Lâm Khả Tụng không ngừng dùng khuỷu tay thúc nhẹ vào ngực Giang Thiên Phàm, nhắc nhở anh không nên nói nữa, không cần kích thích Lý Ngạn nữa.

“Cho nên trên thế giới chỉ có mình mày là cao thượng nhất! Mày bắt tất cả hành động vi phạm của mọi người vào khuôn nẫu, bao gồm cả đời người sao! Tao tự mình nỗ lực ở nơi này mười năm, mới có mọi thứ như hôm nay! Mà mày lại dễ dàng hủy bỏ tất cả của tao! Nếu như vậy, mày cũng phải nếm thử cảm giác bị người ta từ bỏ.”

Nói xong, bỗng dung Lý Ngạn rút con dao từ trong túi tiền ra, định đâm vào vai của Giang Thiên Phàm.

Lâm Khả Tụng không nói lời nào giờ chân lên, đập một cước vào bụng của Lý Ngạn.

“Ừm. . . .” Lý Ngạn ôm bụng lui về phía sau, hung ác trừng mắt nhìn Lâm Khả Tụng, nâng con dao lên chuẩn bị đâm cô.

Cô có học qua Taekwondo, nhưng cô không cảm thấy mình cần phải liều mạng với kẻ điên.

Cô tránh thoát sự tập kích của Lý Ngạn, quay người bỏ chạy.

Chạy chưa được hai bước, cô phát hiện căn bản Lý Ngạn không có đuổi theo, mà nhằm vào lồng ngực của Giang Thiên Phàm đâm tới.

“Giang Thiên Phàm!”

Lâm Khả Tụng choáng váng, chạy trở về.

Giang Thiên Phàm giơ tay lên ngăn cản, vung gậy dò đường tới, vừa đánh trúng vào mặt của Lý Ngạn.

Lý Ngạn bụm mặt ngã xuống.

Lâm Khả Tụng hơi sững sờ, nghĩ thầm Lý Ngạn thật không có bản lĩnh, ngay cả người mù cũng không đâm trúng!

Đợi chút, đây không phải là vấn đề cô nên nghĩ.

Cô xông lên phía trước, Lý Ngạn lại vọt lên, cô kéo gậy dò đường của Giang Thiên Phàm, hung hăng đập Lý Ngạn loạn xạ.

“Nha đầu thối! Mày với Giang Thiên Phàm chết đi!”

“Ngày ngày muốn người khác chết! Sao anh không chết luôn đi!” Lâm Khả Tụng càng gõ càng ác liệt.

Trong lòng cô, đầu óc Lý Ngạn này nhất định có bệnh!

Khi Lý Ngạn dùng một tay bắt lấy gậy dò đường, Lâm Khả Tụng cũng không dây dưa với anh ta nữa, xoay người kéo cổ tay Giang Thiên Phàm bỏ chạy.

“Còn đứng ngây người ở đó làm gì! Chạy nhanh!”

Giang Thiên Phàm không nói gì, mặc cho Lâm Khả Tụng kéo, cho đến khi bọn họ chạy vào trong phòng bếp, không biết Giang Thiên Phàm nhấn nút gì, cửa phòng bếp liền bị khóa trái.

Ở ngoài cửa Lý Ngạn liều mạng bấm mặt khẩu, nhưng cửa cũng không có nửa điểm phản ứng. Anh ta nhất thời mất đi tính nhẫn nại, dùng sức đập cửa.

“Giang Thiên Phàm cái người nhu nhược này! Đi ra ngoài cho tao! Ra ngoài!”

“Giang Thiên Phàm —— cái tên ích kỉ khôn khiếp! Mày ra ngoài tao! Nếu không tao đốt chết mày!”

Lâm Khả Tụng nghe anh ta nói như vậy, không khỏi kinh hãi.

“Anh ta nói muốn đốt chết tôi!”

Giang Thiên Phàm dựa vào mặt bàn, cụp mắt xuống, bình tĩnh như thường.

“Á. . . . Cái tên điên kia sẽ không làm thật chứ?”

“Phòng có cảm ứng khói. Nếu như anh ta thật sự phóng hỏa, hệ thống dập lửa sẽ tự động gọi nước.”

Lâm Khả Tụng hết ý kiến.

“Ở bên phải cửa, có một nút báo động. Ấn xuống, nhân viên an ninh sẽ chạy tới.”

“Ồ!” Lúc này Lâm Khả Tụng mới nhớ đến nơi này là khu dân cư cao cấp, bảo toàn là hoàn toàn chu đáo kỹ lưỡng.

Chỉ là Lý Ngạn vào đây bằng cách nào? Rõ ràng anh ta biết muốn vào biệt thự của Giang Thiên Phàm phải có mặt khẩu, hơn nữa anh ta đến phòng bếp làm gì?

Lý Ngạn thấy bọn họ không chịu ra ngoài, bắt đầu đập đồ trong nhà loạn xạ.

Một tiếng lại một tiếng, răng rắc, Lâm Khả Tụng nghe đến đầu đều đau.

“Anh ta. . . . Không phải trước đó anh ta đi theo anh sao? Hơn nữa còn rất quan tâm nh. . . .”

Lâm Khả Tụng nhớ, ban đầu cô dẫn Giang Thiên Phàm đi ăn vặt, Lý Ngạn còn muốn xem chứng minh của cô, chính là muốn bảo đảm an toàn cho Giang Thiên Phàm. Ở trong lòng của Lâm Khả Tụng, Lý Ngạn rất nghiêm túc trong công việc, làm tròn bổn phận, cái gì cũng đều vì Giang Thiên Phàm mà nghĩ.”

“Bối vì anh ta làm sai một chuyện.”

Giang Thiên Phàm không có chút ý tứ muốn tiếp tục giải thích, Lâm Khả Tụng cũng hiểu, đây không phải là vấn đề mình cần hỏi, không cần hỏi nhiều.

Rất nhanh, nhân viên an ninh liền chạy tới, chế ngự Lý Ngạn, giao cho cảnh sát xử lý.

Lâm Khả Tụng nhận được điện thoại của nhân viên bảo vệ gọi đến, lúc này mới giải tán khỏi phòng bếp, đi theo Giang Thiên Phàm ra ngoài.

Cửa biệt thự rộng mở, ánh đèn xe cảnh sát xẹt qua mặt của Lâm Khả Tụng.

Lý Ngạn vẫn còn giãy giụa, cảnh sát không thể không kim anh ta trước mũi xe.

Giây phút anh ta nhìn thấy Giang Thiên Phàm, đôi mắt trừng lên như muốn rút ra ngoài: “Giang Thiên Phàm! Giang Thiên Phàm! Tao sẽ không bỏ qua cho mày đâu! Tao sẽ không bỏ qua cho mày đâu!”

Gương mặt của Giang Thiên Phàm vẫn bình tĩnh như cũ, cảnh sát đi tới bên cạnh anh, đưa cho anh một tập tài liệu mời kí tên xác nhận.

“Tiên sinh, xin ở ký tên ở chỗ này.”

Lúc đối phương hình như phát hiện mắt anh không nhìn thấy, liền cố gắng cầm tay Giang Thiên Phàm.

Giang Thiên Phàm lại tránh được.

“Lâm Khả Tụng.”

Nghe anh gọi tên mình, Lâm Khả Tụng khẩn trương bước lên, “Có chuyện gì sao, Giang tiên sinh?”

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chương 27: Mỳ trộn nắm hương thịt băm

Editor: Trà sữa trà xanh

“Ký tên vào chỗ nào?”

Giang Thiên Phàm giơ tay lên, Lâm Khả Tụng lại dừng lại, không biết mình có nên chạm vào anh không.

Cho đến khi chân mày của Giang Thiên Phàm nhíu lại, Lâm Khả Tụng mới vội vàng nhận lấy bút cảnh sát đưa tới, nhét vào trong tay Giang Thiên Phàm, nắm ngón tay của anh dịch chuyển đến chỗ ký tên.

“Chính là chỗ này.”

Giang Thiên Phàm động tay. Anh ký tên tiếng Anh của mình vô cùng tao nhã, Lâm Khả Tụng mở to hai mắt, sao giống nét chữ ghi chú trên cuốn sách kia vậy.

Chẳng lẽ những ghi chú kia đều là do Giang Thiên Phàm viết?

Gió đêm lạnh lẽo lướt qua mấy sợi tóc trên trán Giang Thiên Phàm, êm ái giống như sóng biển chạy dài không dứt.

Cô đã từng cảm thấy gò má của Giang Thiên Phàm lạnh lùng tựa như vách đá, mà giờ khắc này lại có cảm giác cô đơn không lý do.

Cảnh sát đã rời đi, Lý Ngạn cũng bị dẫn đi, anh ta sẽ bị thừa ra tòa

Giang Thiên Phàm quay người sang.

Không có gậy dò đường, anh đi tới cửa, hơi do dự một lát, chợt mở miệng: “Lâm Khả Tụng, tới đây.”

“Hà?”

Lâm Khả Tụng chạy nhanh đến bên cạnh anh. Nhưng cô tuyệt đối không ngờ rằng, Giang Thiên Phàm lại giơ bàn tay lên.

“Bờ vai của cô đâu?”

“Ở chỗ này. . . .” Lâm Khả Tụng cẩn thận từng li từng tí giữ chặt cánh tay của Giang Thiên Phàm, đặt nó lên đầu vai của mình.

Lòng bàn tay của anh rất ấm, nhiệt độ đó khiến lòng người an tâm.

“Trở về.”

“Ừ.”

Lâm Khả Tụng từ từ đi lên cầu thang, Giang Thiên Phàm ở phía sau đi theo cô.

“Đóng cửa lại, nhớ bố trí canh phòng.”

Giọng nói của anh từ phía sau truyền đến, khoảng cách gần như vậy, khiến cô luôn có một loại ảo giác, khi nói chuyện hơi thờ của đối phương quanh quẩn bên gáy của cô.

Cô nghe theo lời anh, thiết lập mật mã. Vừa đi, vừa xác định tất cả cửa sổ đã được đóng chặt chưa.

Cửa sổ gần phòng bếp đã bị đập bể, gió đêm thổi tới, rèm cửa sổ tung bay trong gió, tựa như làn váy của âm hồn.

Nếu như không phải Giang Thiên Phàm đang ở phía sau lưng cô, Lâm Khả Tụng cảm thấy mình nhất định sẽ bị hù chết.

“Vừa rồi cô nói cô phát hiện Lý Ngạn trong phòng bếp phải không?”

“Ừ, đúng vậy.”

Lâm Khả Tụng cũng cảm thấy rất kì quái. Nếu như Lý Ngạn ghi hận Giang Thiên Phàm không chút lưu tình bức anh ta đi, vậy anh ta có thể đến phòng ngủ của Giang Thiên Phàm quấy rối, tại sao lại đến phòng bếp đây?

“Trở về phòng bếp xem một chút.”

“Được.”

Lâm Khả Tụng mở cửa phòng bếp ra, Giang Thiên Phàm đi theo cô.

“Cô nhìn kỹ một chút, đặc biệt chỗ Lý Ngạn đứng lúc này, có gì đặc biệt không?”

“Được!”

Lâm Khả Tụng nhón chân lên, nghiêng người sang, nhìn thấy đồ gì đó ở trong góc.

Cô đập lên kệ hàng, muốn bắt chước bộ dáng của Lý Ngạn leo lên, nhưng mà cô vẫn không với tới.

“Giang tiên sinh, hình như có đồ vật gì đó! Nhưng tôi không với tới!”

Nói xong, Lâm Khả Tụng liền cảm thấy có người giữ chặt lưng của mình, mà cô còn chưa kịp phản ứng, liền bị bế lên, ngồi lên đầu vai của Giang Thiên Phàm.

Một khắc kia, cô thiếu chút nữa đã thét chói tai, quá khản trương nên đề đầu của Giang Thiên Phàm xuống.

“Cô vội cái gì, tôi sẽ không để cô té xuống.”

Giọng nói của anh vẫn lạnh, nhưng cô có thể cảm nhận được rõ ràng anh đã giảm lại âm lượng của mình.

Lâm Khả Tụng cẩn thận buông Giang Thiên Phàm ra, thử duỗi tay dài ra.

“Giang tiên sinh, xin nhích sang bên trái một chút.”

Ngón tay của Lâm Khả Tụng chụp được vật nhỏ màu đen, dùng sức xé ra, lõi nó xuống.

“Được rồi! Giang tiên sinh! Tôi lấy được rồi!”

Lâm Khả Tụng cho là Giang Thiên Phàm sẽ trực tiếp đặt cô xuống, không ngờ anh lại lui về sau hai bước, tay của anh vốn nâng lưng Lâm Khả Tụng, thì ôm cô đặt xuống đất.

Hai tay của anh đỡ cô, giống như đối với anh mà nói, cô không có chút trọng lượng nào.

Đây là lần đầu tiên cô gần Giang Thiên Phàm như thế. Tầm mắt của cô cơ hồ song song với Giang Thiên Phàm, cái trán cao của anh, khuôn mặt của anh

thậm chí lông mi ưu nhã đều hiện rõ trước mắt cô.

Khi cô phản ứng lại, Giang Thiên Phàm đã đặt cô ở trên mặt bàn.

“Đồ đâu?” Anh duỗi tay về phía cô.

Thân thể của anh nghiêng về phía trước, một cái tay còn xanh thì đặt cạnh cô.

Anh khẽ nghiêng mặt qua, thoạt nhìn khúc dạo đầu của hôn môi.

Lâm Khả Tụng nuốt nước miếng, giao thứ gì cho đối phương.

Giang Thiên Phàm ngồi dậy, rời khỏi cô.

Hơi thở bao phủ lên người cô này giờ đã rời đi, làm cô không hiểu sao lại thất vọng.

Ngón tay của Giang Thiên Phàm di chuyển trên món đồ màu đen đó, tiện tay để nó xuống mặt bàn.

“Cái đó là camera mini sao?” Lâm Khả Tụng chỉ chỉ đồ vật cô đã từng thấy trên TV.

“Đúng vậy.”

“Lý Ngạn ở trong phòng bếp gắn camera mini làm gì?”

Lâm Khả Tụng hoàn toàn không hiểu. Lý Ngạn là biến thái sao? Ví dụ như anh ta mê luyện tư thế Giang Thiên Phàm nấu ăn sao?

Mặc dù khi anh mặc quần áo đầu bếp chánh làm việc trong phòng bếp quả thực rất đẹp trai đến nỗi trời đất mù mịt. Cho nên Lý Ngạn đã ở bên Giang Thiên Phàm làm việc hơn một năm vẫn không chống lại sức hấp dẫn của anh nên trong lòng sinh ra biến thái sao?

Nghĩ tới đây, Lâm Khả Tụng không thể không nói hình như não của cô quá lớn.

“Tôi thường xuyên ở phòng bếp nghiên cứu và chế biến món ăn.”

Giang Thiên Phàm vừa nói xong, Lâm Khả Tụng chợt tỉnh ngộ.

“Cho nên Lý Ngạn gắn camera ở chỗ này để quay lại quá trình chế biến những món ăn mới, sau đó bán cho nhà hàng khác phải không? Đặc biệt là bán cho đối thủ cạnh tranh của anh trong giới đầu bếp! Anh ta cho là như vậy thì có thể đánh bại anh, đúng không?”

“Đúng vậy.”

Ban đầu nghe Lý Ngạn nói là Giang Thiên Phàm ép anh ta đi, nên cô cũng có chút đồng tình với Lý Ngạn.

Nhưng bây giờ xem ra, căn bản là Lý Ngạn tâm thuật bất chánh (đã có mưu kế trong lòng).

Chẳng qua Giang Thiên Phàm đã nhìn ra điểm này, cho nên mới đuổi Lý Ngạn đi.

“Vậy chúng ta nhìn xem còn có camera khác không!”

“Không cần. Chờ Meire trở về rồi nói.” Giang Thiên Phàm chợt đưa tay ra, đẩy tóc rơi trước trán Lâm Khả Tụng ra, “Còn cô thì sao?”

“Tôi? Tôi thế nào?”

Bị bàn tay của anh giữ, Lâm Khả Tụng theo bản năng ngẩng đầu lên.

“Cô không ở trong phòng ngủ, sao lại chạy vào phòng bếp?”

Lâm Khả Tụng tròn tròn mắt.

Khối băng lớn! Đầu của anh đừng có chuyển nhanh như vậy chứ!

Chúng ta mới sống sót sau tai nạn! Không phải anh nên khui bia ăn mừng sao?

Lâm Khả Tụng không thể không suy nghĩ ra mấy lý do hợp tình hợp lý. Nói ví dụ như mộng dư?

“Hãy nhớ lời tôi đã nói với cô, không được nói dối.”

“Tôi dối rồi.”

Lâm Khả Tụng đáng thương nói.

“Cho nên cô đi kiếm đồ ăn.”

“Đúng vậy. Chẳng qua tôi chỉ muốn tìm một trái chuối hay một quả cà chua thôi!” Lâm Khả Tụng muốn giảm tội của mình xuống mức thấp nhất.

“Cô muốn ăn gì?”

Giang Thiên Phàm đột nhiên hỏi.

Lâm Khả Tụng tròn tròn mắt, ngoe đầu hỏi ngược lại: “Anh nấu đồ ăn cho tôi sao?”

“Tôi muốn nấu mì, có thể cho cô uống nước canh.”

Nói xong, Giang Thiên Phàm liền xoay người sang chỗ khác, mở tủ lạnh ra, lấy nắm hương ra, còn có một khối thịt heo.

Lâm Khả Tụng nở nụ cười, cô bắt đầu mơ mộng, Giang Thiên Phàm chính là đang nấu mì cho cô ăn đó!

“Còn không đi nấu nước?” Giang Thiên Phàm nhìn cô.

Lâm Khả Tụng từ trên mặt bàn nhảy xuống, theo sự chỉ điểm của Giang Thiên Phàm, đổ một phần ba nước vào nồi, rồi đặt ở trên lò đun nóng.

“Qua đây xem”

Giang Thiên Phàm vừa mặc tạp dề vào, vừa kêu Lâm Khả Tụng.

Tạp dề mà anh mặc vào rất đơn giản, không có bất kỳ đường hoa văn nào, trắng không tỳ vết. Một người đàn ông mặc tạp dề có lẽ sẽ có mùi vị đàn ông gia đình, nhưng Giang Thiên Phàm lại có dáng vẻ rất chuyên nghiệp, mỗi cái phát tay đều có khí thế khiến người ta rất tin tưởng.

Lâm Khả Tụng đi tới bên cạnh anh.

Giang Thiên Phàm cúi thấp mặt, ngón tay đặt trên nắm hương, ngón tay khẽ đề lên, “Mỗi một nguyên liệu nấu ăn đều có chính nó tính chất và hoa văn đặc biệt của nó. Có nguyên liệu phải theo quy luật riêng cắt nó ra, mới có thể bảo vệ tính chất của nó trước khi bỏ vào nồi, giữ được những hương vị ngon nhất của nó. Nói thí dụ như nắm hương, cô thấy hoa văn của nó không?”

“Nhìn thấy.”

Giang Thiên Phàm cắt nắm hương, chia làm mấy đoạn, sau đó lộn mặt trong của nắm hương ra.

Lúc này Lâm Khả Tụng mới nhìn thấy, những đường vân bên trong nó bởi vì bị cắt mà lộ ra ngoài.

“Ồ loài nấm, khi đường vân của nó lộ ra thì có thể bảo vệ những chỗ co giãn của nó một cách tốt nhất.”

“Ừ.” Lâm Khả Tụng gật đầu.

Nhưng tầm mắt của cô vẫn luôn tập trung trên những ngón tay của Giang Thiên Phàm, thon dài tuyệt đẹp, cho dù có những vết thương nhạt, cũng không mất đi sự hoàn mỹ hay là có thêm nét dữ tợn, ngược lại có vẻ đẹp rất riêng biệt.

“Cô tới thử một lần đi.”

Không biết có phải là do âm thanh nước sôi không xa lắm quá nhiều hay không, giọng nói của Giang Thiên Phàm rơi vào trong lỗ tai của Lâm Khả Tụng nhu hòa hơn rất nhiều.

Cô theo phương pháp của Giang Thiên Phàm, trước quan sát đường vân của nắm hương, sau đó cắt nó ra.

Sau khi cắt gọn, Giang Thiên Phàm ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn, liền đẩy nó sang một bên.

“Anh không cần kiểm tra một chút sao?” Lâm Khả Tụng nghiêng đầu hỏi.

“Cô không có ngón như vậy. Nước đã sôi rồi, bỏ mì vào, nhớ dùng chiếc đũa khuấy, đừng để dính nồi.”

“À! Biết rồi!”

Lâm Khả Tụng cười ha ha hai tiếng, câu “Cô không có ngón như vậy” có tính là khích lệ hay không?

Giang Thiên Phàm giơ tay lên, lấy ra một tấm thớt khác, đặt thịt heo lên trên.

“Thịt heo cắt ngang dễ vỡ, dựng thẳng cắt sẽ bị biến chất, cho nên khi cô cắt thịt heo, tốt nhất là dọc theo đường vân của nó cắt chéo.”

Giang Thiên Phàm đổi dao, ngón tay nhẹ nhàng mon trón mặt ngoài của thịt heo. Lâm Khả Tụng biết, anh đang cảm thụ đường vân của thịt heo.

Anh cố ý làm chậm, để Lâm Khả Tụng thấy rõ góc độ lưỡi dao và thịt heo chạm nhau.

Mỗi một nhát dao đều dọc theo đường vân của thịt heo, trong đáy lòng Lâm Khả Tụng vô cùng tò mò với Giang Thiên Phàm. Mặc dù Meire từng nói qua, Giang Thiên Phàm vì muốn trở lại giới nấu nướng, đã từng bế quan tám năm, mặc dù như vậy, khi anh dứt khoát cắt thịt heo, Lâm Khả Tụng vẫn cảm thấy tất cả giống như kỳ tích.

“Cô tới thử một lần đi.”

“À. Tôi sao.”

Lâm Khả Tụng nghĩ thầm để cô cắt nhất định sẽ ngổn ngang, lớn có nhỏ có, tuyệt đối không phù hợp với tiêu chuẩn của Giang Thiên Phàm.

Thế nhưng khi Lâm Khả Tụng cầm dao lên, cúi đầu xuống quan sát đường vân của thịt heo thì Giang Thiên Phàm lại đến phía sau lưng cô.

Tay trái của anh nhẹ nhàng đặt lên ngón tay của Lâm Khả Tụng, đầu ngón tay của anh song song với đầu ngón tay của cô, tay phải để trên bàn tay của Lâm Khả Tụng để dao xuống.

Bả vai của Lâm Khả Tụng đột nhiên khấn trương lên.

Bởi vì cô nhận ra, mình sắp bị đối phương ôm vào lòng. Đây là một thế giới rất nhỏ, chỉ có một tác vuông. Cô chỉ cần khẽ nghiêng người, sẽ đụng vào người phía sau. Vì vậy cô chỉ có thể cẩn thận co mình lại, giống như sợ quấy rầy thế giới của đối phương.

“Sao cô lại khấn trương? Tôi sẽ không để cô bị đứt tay.”

Giọng nói của Giang Thiên Phàm trước sau như một lạnh lẽo không chút gợn sóng.

Nhưng mà Lâm Khả Tụng đã tỉnh táo hẳn. Cô không biết anh làm sao thấy được, giống như một chút xúu cảm xúc của cô đều bị anh cảm nhận được?

Giang Thiên Phàm dẫn dắt bàn tay của cô chuyển động. Cô vốn cho là dao pháp của anh rất có lực, nhưng lại thoải mái ung dung ngoài ý muốn.

Lưỡi dao xẹt qua, cô có thể cảm nhận được thịt heo vỡ ra dưới lưỡi dao. Mỗi một đường vân bị ngọn gió xẹt qua thì sẽ có từng lát thịt xuất hiện.

Giống như bàn tay của cô dưới sự dẫn dắt của Giang Thiên Phàm khiến tất cả cảm quan của cô đều được phóng đại.

Tất cả trở nên kỳ diệu.

“Chính là góc độ này, cô nhớ kỹ chưa?”

“Được, tôi nhớ rồi.” Lâm Khả Tụng gật đầu một cái.

Giang Thiên Phàm buông lỏng tay ra, bắt đầu làm nóng nồi.

Lâm Khả Tụng đứng ở một bên, quan sát cẩn thận động tác của anh.

Nồi đã nóng, anh không có rót dầu, mà đổ nắm hương vào trong nồi trộn xào, bức hơi nước trong nắm hương ra, đặt ở trong mâm đồ dự bị.

Tiếp, anh bỏ dầu vào, kiên nhẫn chờ đợi 10 mấy giây, sau đó mới cho thịt băm bỏ vào.

Thủ pháp trộn xào của anh rất đặc biệt, giống như mỗi một tác thịt băm đều nhảy nhót dưới bàn tay đang cầm xẻng của anh. Lâm Khả Tụng nhón chân lên, nhìn màu sắc của thịt vẫn chưa hoàn toàn biến trắng, tòi phiến cùng gừng mỏng được thêm vào, tiếng vang tí tách kèm theo nùng hương truyền đến, Lâm Khả Tụng đói bụng nữa rồi.

Cô nuốt nước miếng xuống, Giang Thiên Phàm bỗng cất giọng nói: “Chẳng phải buổi tối cô đã ăn rất nhiều sao?”

Lâm Khả Tụng sờ bụng một cái, ngượng ngùng cười cười: “Cơ quan tiêu hóa của tôi tốt.”

Giang Thiên Phàm không nói thêm gì, đổ nắm hương đã chuẩn bị tốt ban đầu vào trong nồi, nói tiếp: “Lấy ba khối băng cho vào nồi đun nước.”

“À? Tại sao?”

Lâm Khả Tụng mặc dù làm theo lời anh, nhưng vẫn không nhận được hỏi lý do.

“Vì để cho sọi mì có độ co dãn.”

Hoá ra là như vậy!

Khi mì sôi trào hai lần, Giang Thiên Phàm nói tiếng: “Vớt mì ra.”

Lâm Khả Tụng làm theo, khi cô vớt mì vào chén, cô mới phát hiện bao nhiêu đây chỉ đủ một người ăn thôi!

Giang Thiên Phàm tưới nắm hương và thịt băm đã xào kỹ kể cả nước canh lên trên mì, lấy chiếc đũa, hết sức lưu loát quấy đều những nguyên liệu lại.

“Ăn đi.”

Anh đẩy tô mì đến trước mặt Lâm Khả Tụng.

“Anh không ăn sao? Tô mì này là làm cho tôi ăn sao?” Lâm Khả Tụng cảm thấy chuyện khối băng lớn này nấu mì cho mình ăn là chuyện không tưởng.

“Tôi không ăn khuya.”

“À.Sao anh tốt với tôi quá vậy.” Lần đầu tiên Lâm Khả Tụng cảm động muốn rơi nước mắt với anh.

“Đây là phần thưởng vì cô không có chạy trốn một mình, còn nhớ quay đầu lại tìm tôi.”

Lâm Khả Tụng giật giật khoe miệng, anh nói câu “Cám ơn” sẽ chết sao?

Nhưng tô mì trước mắt này thật sự quá thơm rồi, chẳng qua chỉ là mì trộn nắm hương cùng với thịt băm mà thôi, tại sao có thể thơm như vậy?

“Đừng nói là sau khi tôi ăn xong anh sẽ kêu tôi kể ra những nguyên liệu nấu món này đó chứ?”

Nếu như nói không được, anh sẽ tiếp tục nấu mì cho tôi ăn, cho đến khi bụng của tôi không chịu nổi sao?

“Tôi dùng nguyên liệu gì, không phải cô đã thấy rất rõ ràng sao? Cần gì làm điều thừa như cô nói?”

Giọng nói của Giang Thiên Phàm vẫn không đổi, nhưng anh khẽ nhú chân mày, rõ ràng là đang ngầm nói: cô ngốc sao?

Lâm Khả Tụng có tấm lòng rộng lớn, bụng càng thêm đói bụng.

Cô kẹp mì vào đũa, thổi thổi, đang muốn nuốt vào, người đàn ông ngồi đối diện cô chợt giơ tay lên, chuẩn xác ấn lên cái trán của cô, khiến cô ngẩng mặt lên. Thật vất vả gấp lên sợi mì lại rơi vào chén.

Bàn tay của anh vẫn như cũ dính vào trên trán của cô.

Lâm Khả Tụng không biết sao khăn trương lên, “Sao. Thế nào?”

“Mì rất nóng, cô lại đưa thẳng vào miệng, không cần đầu lưỡi nữa sao?”

Lâm Khả Tụng ngây ngốc nhìn đôi môi của Giang Thiên Phàm, đầu lưỡi của anh như ẩn như hiện, mỗi một cử động đều lay động dòng suy nghĩ của cô.

Cô không nghĩ anh sẽ chạm vào cô.

Lý Ngạn từng nói anh không thích chạm vào người khác, Meire cũng từng dằn dò chuyện đó với cô.

Nhưng vì cái gì, quy tắc kia giống như là bị đánh vỡ, hôm nay anh không chỉ một lần chạm vào cô.

“Tôi. Tôi thôi một chút.”

Lâm Khả Tụng hít vào một hơi, cúi đầu xuống, gấp sợi mì lên, thổi rất nhiều lần, xác định đã nguội, cô mới đưa vào trong miệng.

Mà Giang Thiên Phàm đã mang tới khăn vải, bắt đầu lau bàn, sửa sang lại đồ dùng nhà bếp rồi.

Lâm Khả Tụng vừa ăn, vừa không nhịn được nhìn đối phương.

Khi anh dọn dẹp phòng bếp, tất cả đều suôn sẻ, Lâm Khả Tụng vẫn không tin anh không nhìn thấy.

Mà sự thuần thực đó, hoàn toàn phụ thuộc vào sự hiểu rõ nơi này của anh.

Lúc này Lâm Khả Tụng mới nhận ra, trên mặt bàn đều có đường lối rõ ràng, mà mỗi một gia vị hoặc là dao cụ đều đặt ở những địa phương được định trước. Rốt cuộc Lâm Khả Tụng đã hiểu rõ, chỉ cần những thứ đồ này ở đúng vị trí, Giang Thiên Phàm sẽ nhớ chỗ của bọn chúng, giống như người bình thường nấu nướng.

Giang Thiên Phàm dọn dẹp không tới 3 phút, đã sắp xếp ngăn nắp mọi thứ. Từ góc độ của Lâm Khả Tụng nhìn sang, không chỗ nào không sáng ngời.

Cô cho là anh sẽ lạnh giọng nói ăn xong nhớ cầm chén đĩa đi rửa, thế nhưng anh lại ngồi xuống bên người Lâm Khả Tụng.

Tất cả yên tĩnh lại, chỉ còn lại âm thanh Lâm Khả Tụng ăn mì.

Khi nuốt sợi mì thứ nhất vào, Lâm Khả Tụng liền ngậy ngẩn cả người. Chỉ là mì trộn nấm hương thịt băm bình thường mà thôi, lại có mùi vị thơm nồng như vậy.

Mùi thơm của thịt băm cùng với nấm hương, gừng, tỏi gia vị dung hòa chung một chỗ, tạo thành một mùi vị sâu xa, cảm giác ấm áp từ đầu lưỡi tuôn đến tận đáy lòng.

Sợi mì ngoại trừ co dãn, còn mang theo mùi hương trứng gà nhàn nhạt cùng với mùi thơm của cây kiệu mạch.

Những yếu tố này khiến Lâm Khả Tụng muốn một hơi ăn hết tô mì này.

Nhưng Giang Thiên Phàm lại đang ngồi đối diện với cô.

Mấy ngày nay, Lâm Khả Tụng đã hiểu sâu sắc thánh giác của Giang Thiên Phàm thần kỳ đến cỡ nào. Hơn nữa khi anh dùng com luôn luôn ưu nhã, nghe cô ăn mì phát ra âm thanh rầm rầm rào rào, nhất định sẽ cảm thấy rất không thoải mái?

Vì vậy cô chỉ có thể cố nén miệng to ăn mì, gấp lên mấy sợi mì, đưa vào trong miệng còn phải đặc biệt cẩn thận không phát ra âm thanh gì.

Lâm Khả Tụng vừa ăn, vừa giương mắt liếc qua Giang Thiên Phàm.

Khối băng lớn vẫn ngồi ở nơi này làm gì đó? Có thể cho cô ăn tự nhiên thoải mái không đây?

Giang Thiên Phàm khẽ dựa vào bàn dài, nghiêng mặt. Ánh mắt của Lâm Khả Tụng nhìn ánh mắt thâm thúy của anh, rồi nhìn tới cằm của anh, dọc theo cổ miêu tả bả vai căng chùng vừa phải, cuối cùng dừng lại ở ống tay áo đã tháo nút của anh, đã được kéo lên ngay ngắn, dừng lại ở trên cẳng tay anh.

Lâm Khả Tụng theo bản năng nghiêng mặt đi.

Bởi vì một khắc kia cô có chút kích động, cô muốn kéo áo sơ mi của Giang Thiên Phàm ra, xem anh trừ lạnh lùng xa cách ra còn có vẻ gì khác.

Ý nghĩ như vậy thật sự là quá biến thái!

“Mì có vấn đề gì không?” Giang Thiên Phàm đột nhiên hỏi.

“Không! Không có bất cứ vấn đề gì! Ăn rất ngon!”

Sao anh lại nghĩ có vấn đề? Vấn đề lớn nhất chính là ăn quá ngon khiến cô không cách nào ngăn mình không há to miệng!

“Âm thanh cô ăn mì không giống như ‘ăn rất ngon’.”

Giang Thiên Phàm đưa bàn tay qua, đặt lên cánh tay của Lâm Khả Tụng.

Một khắc kia, Lâm Khả Tụng khản trương lên, cứng ngắc không biết nên làm cái gì.

Mà bàn tay của Giang Thiên Phàm lại dọc theo cánh tay của cô chậm rãi xuống phía dưới, đi tới chỗ cổ tay.

Đây là lần đầu tiên Lâm Khả Tụng cảm nhận rõ ràng đầu ngón tay của đối phương. Đó là một xúc cảm dịu dàng rất khác sự lạnh lùng mà anh toát ra.

Anh lấy đi đôi đũa trong tay cô, rồi nghiêng người tới phía cô.

Khi anh dần đến gần, Lâm Khả Tụng chỉ cảm thấy không khí không hiểu sao xao động, ngay cả lông mi dày của anh cũng giống như cánh chim đang rục rịch, bóng mờ chỗ mí mắt mờ hồ run động.

Anh gấp sợi mì trong chén lên, ngậm vào trong miệng.

“Mì không có vấn đề. Mùi vị cũng không. Là nấm hương hay thịt có vấn đề sao?” Giang Thiên Phàm nghiêng mặt sang bên Lâm Khả Tụng.

Cô cảm nhận được sự suy đoán trong mắt anh.

“Nấm hương đâu?” Giang Thiên Phàm khẽ nhăn đầu lông mày hỏi.

“Tôi. Tôi gấp cho anh.”

Lâm Khả Tụng cẩn thận từng li từng tí lấy đôi đũa khỏi tay anh, gấp lên một khối nấm hương, đưa đến trên môi anh.

Lâm Khả Tụng đã từng cảm thấy bờ môi của anh lạnh và mỏng rất nghiêm nghị, anh lại luôn mím môi khiến người ta khản trương. Nhưng giờ phút này cô

mới phát hiện, anh có bờ môi rất đẹp, khi hé mở, càng làm cho người ta muốn hô to quá thực là quá mê người.

Khi Lâm Khả Tụng nhẹ nhàng đưa nắm hương vào miệng anh, cô có thể cảm nhận được đầu lưỡi của anh trong nháy mắt đó.

Cô không thể không ngừng thở, đầu lưỡi của Giang Thiên Phàm giống như xẹt qua trái tim của cô, đến nỗi té bào nhỏ bé nhất cũng rung động theo.

“Nắm hương cũng không có vấn đề. Là thịt băm ăn không ngon sao?”

Anh cố chấp muốn biết rõ rốt cuộc mỳ trộn nắm hương thịt băm này có vấn đề gì.

Mà Lâm Khả Tụng chợt ý thức được, cô đã dùng qua đôi đũa này!

Sao Giang Thiên Phàm lại không có phản ứng gì!

Nếu anh nghĩ đến, sẽ trực tiếp dùng đôi đũa này đâm chết cô không?

Nhưng, hiện tại cô chỉ có thể nhắm mắt gấp lên thịt băm, đưa vào trong miệng của anh thôi.

Không thể không nói, tư thế anh khẽ ngửa cằm lên chờ đợi thật sự có mấy phần đáng yêu. Ngay cả cảm vốn lạnh lùng cũng trở nên tính trẻ con rồi.

“Thịt băm cũng không có vấn đề, rốt cuộc cô cảm thấy chỗ nào không ngon?”

Giang Thiên Phàm nhú chân mày lại.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Chương 28: Mì thịt băm trộn nắm hương VS Mì thịt heo xào

Có bài mới Re: [Hiện đại] Tim đập trên đầu lưỡi - Tiêu Đường Đông Qua - Điểm: 12

Chương 28: Mì thịt băm trộn nắm hương VS Mì thịt heo xào

Edit: Thổ Lạt

“Không có chỗ nào không ngon! Đây là món ngon nhất tôi từng được ăn đấy!”

Lâm Khả Tụng vội vàng giải thích.

Nếu món Giang Thiên Phàm làm không ngon, còn có gì ngon chứ?

Chân mày Giang Thiên Phàm vẫn nhú lại.

“Tôi chỉ... chỉ...”

Lâm Khả Tụng nhớ Giang Thiên Phàm từng nói không muốn bị lừa dối, nhưng sự thật ra sao, thật sự có chút lúng túng.

“Cô chỉ làm sao?”

“Chỉ là tôi sợ phát ra tiếng động, anh sẽ cho rằng tôi ăn không biết kiểm chế.”

Giang Thiên Phàm đưa tay lên, nâng cằm, ngón tay che môi, nghiêng mặt đi, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Lâm Khả Tụng căng thẳng nhìn đối phương.

Mãi đến khi anh lên tiếng lần nữa: “Đây chỉ là một tô mì thôi, nơi này cũng chỉ là phòng bếp của tôi, không phải nhà hàng Tây sang trọng.”

Đây là giọng điệu không nhanh không chậm thuộc về Giang Thiên Phàm, âm sắc trước sau như một lạnh như băng, nhưng Lâm Khả Tụng thấy dường như khi anh bỏ ngón tay xuống, khóe miệng có ý cười nhạt nhẽo.

Trái tim như trang sách bị gió lướt nhẹ qua, khẽ cong lên.

Lâm Khả Tụng cúi đầu, ăn đầy một miệng.

“A -- “

Thật sự quá đã!

Toàn bộ hương vị theo sợi mì trơn bóng tràn ngập khoang miệng.

Gần như Lâm Khả Tụng chỉ dùng một phút đã sẵn sạch tô mì.

Cô thỏa mãn nhắm mắt lại, thở ra một hơi.

Sờ bụng, Lâm Khả Tụng dựa vào ghế không muốn đứng dậy.

Khi cô hé mở mắt, Giang Thiên Phàm đang nhìn về phía cô. Cô có ảo giác, anh có thể thấy được.

Thế giới này trong mắt anh hẳn phải rõ ràng hơn những người khác rất nhiều.

Lâm Khả Tụng đứng dậy, rửa bát đĩa, đặt lên chạn bát.

“Đi thôi.” Lúc này Giang Thiên Phàm mới đứng dậy, ngón tay vịn vào cạnh bàn, sau khi xác định không gian và phương hướng, anh đi ra ngoài không chút do dự.

Giang Thiên Phàm trở về phòng của anh trước, mở cửa ra, đi vào.

Khi cánh cửa đóng lại, Lâm Khả Tụng nhìn hành lang dài và tối tăm, trong dòng dâng lên một nỗi sợ hãi không tên.

Cô đứng nguyên tại chỗ, lưu luyến ánh sát nhặt phát ra từ khe cửa của Giang Thiên Phàm.

Mà phía trước con đường, dường như có thể có thứ gì đó bỗng nhảy ra bất cứ lúc nào.

Lâm Khả Tụng càng đi về phía trước, càng tưởng tượng và lo lắng không sao nói rõ được.

Nói không chừng, khi cô đi tới chỗ rẽ kia, sẽ có người nào đó bỗng nhiên nhảy ra? Hoặc khi cô mở cửa phòng, sẽ phát hiện có người đang đứng sau cửa? Nếu không thì, sau khi cô đi ngủ, thứ gì đó sẽ lén chui ra từ tủ quần áo?

Trong bóng đêm, sự tưởng tượng của cô kéo dài vô hạn.

Cô biết đây là đang tự hù dọa chính mình, nhưng cô vẫn không có cách nào ngưng tưởng tượng.

Thôi, một hơi xông thẳng vào phòng mình, sau khi kiểm tra gầm giường, tủ quần áo, phòng tắm thật kĩ thì khóa hết lại, sau đó đeo tai nghe nghe nhạc đi ngủ!

Ngay lúc này, cửa phòng Giang Thiên Phàm bỗng mở ra.

“Sao cô còn chưa đi?”

“Tôi... Đang muốn đi...”

Lâm Khả Tụng nghĩ rằng, mình không tạo ra tiếng động gì, chẳng lẽ mới đứng ở cửa phòng anh ta vài giây đã phạm phải quy tắc rồi à?

Giang Thiên Phàm chỉ một tay chống cửa, không hề nói lời nào.

Lâm Khả Tụng có cảm giác đã bị nhìn thấu hết.

Cô biết, Giang Thiên Phàm đang chờ cô nói thật.

“Tôi... Tôi có chút sợ. Quà của anh quá lớn quá yên tĩnh... Nếu như có người như Lý Ngạn trốn ở một nơi nào đó trong căn nhà này, có phải chúng ta cũng không biết không?”

“Lý Ngạn từng là trợ lý của tôi, anh ta biết mật mã hủy bỏ trí canh phòng. Những người khác không dễ đi vào như vậy. Nếu cô sợ, cứ ngủ trên sofa của tôi. Dợi mai Meire trở về, tôi sẽ bảo anh ta kiểm tra hệ thống bảo vệ an toàn của nơi này một lần nữa.”

Lâm Khả Tụng cảm thấy hình như mình đã nghe lầm rồi thì phải?

“Anh nói, đêm nay để tôi ngủ trên sofa của anh?”

“Cô mới ngủ trên sofa của tôi lần đầu tiên à?”

Giang Thiên Phàm nói xong, liền xoay người sang chỗ khác, bỏ lại Lâm Khả Tụng ở cửa.

Quả thực hết sức vui mừng, nếu ở trong phòng một mình, cô nhất định sẽ nghĩ lung tung nom nớp lo sợ!

“Có gối và chăn dự trữ ở trong tủ, cô tự lấy. Không được ngáy, không được nghiêng răng, không được phép nói mớ.”

Sau khi Giang Thiên Phàm nói xong “bai điều không được”, liền xốc chăn lên, nằm vào, quay lưng lại.

Lâm Khả Tụng chỉ có thể nhìn thấy gáy của anh và một phần cổ nhỏ lộ khỏi chăn, thật sự có chút cảm giác ôm tỳ bà che nửa mặt.

Tim gối, trái chăn, Lâm Khả Tụng tới sofa, lần này thoải mái hơn lần trước nhiều!

Cô lén lấy điện thoại đi động, thấy tin nhắn đến từ Tống Ý Nhiên.

Tống Ý Nhiên: Ngủ ngon.

Lâm Khả Tụng: Cũng ngủ ngon nha! Vừa có người xấu vào nhà này! Cảnh sát vừa tới bắt anh ta!

Vốn Lâm Khả Tụng cho rằng người này đã đi ngủ, không ngờ chưa tới ba giây, điện thoại của cô lại bắt đầu rung.

Trong lòng cô hoảng sợ, với thính lực của Giang Thiên Phàm, nhất định sẽ nghe thấy. Cô nhanh chóng từ chối điện thoại của Tống Ý Nhiên.

Lâm Khả Tụng: Bây giờ em buồn ngủ, mệt chết rồi!

Tống Ý Nhiên: Lâm Khả Tụng, em chết chắc rồi, dám cúp điện thoại của anh!

Lâm Khả Tụng: Vậy anh cần em đi!

Tống Ý Nhiên: Lẫn còn sức bảo anh cần em, xem ra em không sao rồi.

Lâm Khả Tụng: Ngay cả anh em cũng đánh gục được, có thể có chuyện gì chứ?

Tống Ý Nhiên: Bây giờ em nhất định sợ tới mức không ngủ được.

Lâm Khả Tụng: Sao anh biết?

Tống Ý Nhiên: Em có chút niệu tính. Xem phim ma son trại cũng có thể sợ tới mức buổi tối không dám đi nhà vệ sinh.

Lâm Khả Tụng: Khả khả, em không sợ, em ngủ cùng chỗ với thầy của em!

Tống Ý Nhiên: Thầy của em là nữ?

Khi Lâm Khả Tụng nhìn đến những lời này, bỗng ý thức được... Cho dù mất Giang Thiên Phàm không nhìn thấy, vẫn là nam.

Nhưng Lâm Khả Tụng biết tính tình Giang Thiên Phàm đứng đắn, anh còn là người hướng dẫn của mình, nên cô vốn không suy nghĩ về phương diện khác.

Lâm Khả Tụng: Thầy em nằm trên giường, em ngủ trên sofa của thầy! Có thầy bảo vệ em rồi, ngủ ngon nha! Ngày mai còn nhiều thứ phải học! Bye bye!

Lâm Khả Tụng vén một góc chăn lên, nhìn về phía Giang Thiên Phàm, chắc chắn này giờ anh không cử động, lúc này mới thở ra một hơi.

Mà giờ phút này, Tống Ý Nhiên lại đứng dậy từ trên giường, thuận tay khoác thêm áo vest, đi đến bên cửa sổ, châm một điếu thuốc.

Anh nhìn tin nhắn cuối cùng Lâm Khả Tụng gửi tới, ngón tay dùng lực ấn xuống hai chữ “bảo vệ” theo bản năng.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Khả Tụng bị Nina đánh thức.

Mà Giang Thiên Phàm đã sớm rời giường rồi.

Bữa sáng hôm nay có chút không giống hôm qua nhưng vẫn cân đối dinh dưỡng. Không có Meire đứng một bên cầm máy tính bảng cứng nhắc đọc tin tức, không khí cả bàn ăn có vẻ vô cùng yên lặng.

Nhưng mà cháo cá quá ngon, ngay cả mì thịt heo xào cũng có vị vô cùng tinh tế.

“Hôm nay tôi sẽ đưa cô đến một nhà hàng Tây cao cấp thuộc Giang Thị, cô tập cắt chia nguyên liệu nấu ăn ở đó. Đầu bếp Elis • Quintin sẽ đích thân đứng một bên giám sát cô.”

Lâm Khả Tụng ngẩng đầu nhìn lên, “Elis • Quintin?”

Không phải Giang Thiên Phàm đích thân dạy sao? Cô còn nhớ rất rõ cảm giác anh nắm tay cô dạy cô cắt thịt tối qua, mỗi một chi tiết nhỏ, cô đều nhớ kỹ đến giờ.

Mà còn tên “Elis” này, nghe qua hình như là phụ nữ?

“Bất kể tôi dạy cho cô ít hay nhiều lý thuyết, cái cô cần là thực tiễn.”

“Tôi hiểu rồi.” Lâm Khả Tụng cúi đầu, không hiểu, bữa sáng trước mặt cũng không có hương vị ngon như ban đầu.

Giang Thiên Phàm hơi nghiêng mặt qua, nhẹ nhàng đặt thìa vào cạnh chén: “Giọng nói của cô nghe có vẻ cực kỳ mất mát.”

Lâm Khả Tụng rất muốn nói không có gì, nhưng mà trước mặt Giang Thiên Phàm tốt nhất không nên che giấu tâm sự, chỉ một chút do dự, anh cũng có thể phát hiện.

“Bởi vì anh là người hướng dẫn của tôi, tôi tưởng chỉ có anh dạy tôi.”

“Quả thật cô có thể luyện tập cắt chia nguyên liệu nấu ăn ở phòng bếp này, nhưng nguyên liệu cắt xong chỉ có hai người chúng ta sẽ không ăn hết. Hơn nữa, ở một nhà hàng cao cấp, đối mặt với áp lực giao đồ ăn, cô sẽ tiến bộ nhanh hơn. Elis • Quintin là người có tài nghệ cao siêu nhất trong tất cả các đầu bếp của Giang Thị. Đặc biệt đối với phương diện cắt chia nguyên liệu nấu ăn, cô ấy là chuyên gia.”

Lâm Khả Tụng vẫn cho rằng Giang Thiên Phàm là người chuyên quyền độc đoán, mọi người chỉ phải tuân theo ý nghĩ của anh ta.

Nhưng anh lại mở miệng giải thích với Lâm Khả Tụng.

“Cô cảm thấy mì thịt heo xào hôm nay thế nào?” Giang Thiên Phàm hỏi.

“Rất ngon! Không chỉ dai, ngay cả thịt cũng rất thơm mềm! Độ ngọt cũng vừa phải, không khiến người ta cảm thấy ngấy! Tôi vốn không thích ăn ớt xanh, nhưng hôm nay không có mùi khiến người ta thấy ghét! Đây là mì thịt heo xào ngon nhất tôi từng được nếm qua!”

“Hôm qua cô nói mì thịt bằm trộn nấm hương ngon đến sắp nổ tung rồi. Hôm nay lại nói mì thịt heo xào là món ngon nhất cô từng nếm. Cô rất thích dùng những cách nói khoa trương này sao?”

Lâm Khả Tụng ngăn người.

Mì thịt heo xào quá nửa là do Nina làm. Bây giờ cô khen mì thịt heo xào ngon nhất, nghe qua giống như cao hơn món Giang Thiên Phàm làm tối qua -- chẳng lẽ điều này cũng làm anh không vui sao?

Cô nên giải thích thế nào đây. Nếu nói thật rằng cả hai món đều ngon, vậy chính là nói tài nấu ăn của Nina và Giang Thiên Phàm không khác nhau là bao. Nhưng nếu nói món tối qua ngon hơn, Giang Thiên Phàm nhất định sẽ nghe ra cô đang nói dối!

Nina ơi Nina! Sao cô phải làm ra món mì xào ngon như vậy chứ! Tôi ăn thế nào cũng cảm thấy hoàn mỹ không thiếu sót!

Làm người đã khó!

Làm học trò của Giang Thiên Phàm còn khó hơn!

“Nếu hôm nay Elis cảm thấy cô học tập có đủ cô gắng, tối tôi sẽ dạy cô làm mì thịt heo xào.”

Giang Thiên Phàm cúi đầu tiếp tục uống cháo, toàn bộ khôi phục lại như thường.

Đầu óc Lâm Khả Tụng đảo một vòng lớn, bỗng hiểu ra một vấn đề: Giang Thiên Phàm giảng giải cho cô về mì thịt heo xào, có phải... mì xào cô ăn thật ra là do Giang Thiên Phàm làm không?

Nhưng mà chuyện này sao có thể chứ!

Đâu có thầy nào sáng sớm đã làm đồ ăn cho học trò?

Khi bữa sáng kết thúc, Giang Thiên Phàm đứng dậy ra cửa, lúc này Lâm Khả Tụng mới đi đến bên người Nina, nhỏ giọng nói: “Nina, mì xào của cô hôm nay thực sự quá thành công rồi! Không ngờ cô có thể làm ra món ăn Trung Quốc ngon như vậy!”

Nina lộ ra vẻ mặt nghi hoặc: “Mì xào gì cơ?”

“Chính là mì thịt heo xào đó!”

“Đó là anh Giang làm. Sáng sớm hôm nay anh ấy đã hỏi tôi bữa sáng làm gì, sau đó nói hôm nay cô có thể sẽ rất vất vả, phần tôi chuẩn bị có thể không

đu. Vì thế anh ấy đích thân xuống bếp làm cho cô một phần mì xào.”

Trái tim Lâm Khả Tụng nhảy lên như ngồi trên xe mây.

Cô nhìn bóng lưng Giang Thiên Phàm rời ra, bỗng thấy anh thật cao lớn.

Trước giờ vẫn cho rằng anh rất lạnh lùng, luôn không nói chút tình cảm nào. Đến bây giờ cô vẫn nhớ rõ tám bát canh cải trắng bạc hà kia.

Nhưng mà... Bắt đầu từ món mì xào tối qua, cô cảm thấy anh không lạnh lùng như trong tưởng tượng của mình.

Ai nha Lâm Khả Tụng, mì thật dễ bị đồ ăn lấy lòng mà!

Từ tôm hùm chua cay của Tống Ý Nhiên đến mì thịt băm trộn nấm hương của Giang Thiên Phàm..

Ngồi lên xe, bọn họ đi thẳng vào nội thành.

Nhưng khiến Lâm Khả Tụng không ngờ chính là, tình hình kẹt xe hôm nay nghiêm trọng khác thường, chỗ nào cũng chật như nêm.

Bốn phía là đoàn người giờ băng biểu, hò hét gì đó. Ngay cả cảnh sát cũng được điều động rồi.

“A..., ông trời... là người bảo vệ môi trường đang biểu tình!” Lái xe thờ dài, xoay người lại nói với Giang Thiên Phàm, “Anh à, có lẽ chúng ta không có cách nào đến nhà hàng đúng giờ rồi.”

Lâm Khả Tụng tò mò lộ đầu ra ngoài cửa kính xe, khi ở trong nước cô cũng từng nghe nói về những người theo chủ nghĩa bảo vệ môi trường ở các nước Âu Mỹ, hơn nữa hoạt động tuyên truyền biểu tình của họ cũng vô cùng phong phú. Nhưng mà thấy nhiều người giờ biểu ngữ “Quý trọng từng phiến lá trong thành phố”, “Từ chối thép Rawson”, “New York đang khóc” như vậy, thời điểm không ngừng tuyên truyền, lần đầu tiên Lâm Khả Tụng có cảm giác hết sức trực quan.

“Không ngờ New York có nhiều người bảo vệ môi trường như vậy?” Lâm Khả Tụng kinh ngạc nói.

“Là vì một hạng mục bất động sản của tập đoàn Rawson & Doyle gây ảnh hưởng rất tiêu cực tới việc phủ xanh thành phố, cho nên rất nhiều người không thuộc hàng người bảo vệ môi trường New York cũng tới từ những thành phố khác, tham gia hoạt động này.” Lái xe tốt bụng giải thích.

Mấy người trẻ tuổi giờ băng biểu đi qua trước mặt Lâm Khả Tụng, bỗng Lâm Khả Tụng cảm thấy có người kéo cô trở về trong xe.

Ngay sau đó, trong đám người có người ngã sấp xuống, mấy người trẻ tuổi giờ băng biểu cũng chen lấn về phía cửa xe của Lâm Khả Tụng.

May mà cô đã được kéo về, nếu không đầu sẽ bị nện trúng.

“Cô thích xem náo nhiệt vậy sao.” Giọng nói lạnh lùng của Giang Thiên Phàm vang lên.

Lâm Khả Tụng mím môi, im lặng không nói.

“Miller, còn cách nào khác tới nhà hàng không?”

Căn cứ vào chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế của Giang Thiên Phàm, anh nhất định không chịu được việc tới trễ. Bất kể là người khác muộn, hay là bản thân muộn.

“Anh à, theo tình huống này, có lẽ chỉ có ngồi tàu điện ngầm mới có thể đến nơi đúng lúc thôi.”

Lâm Khả Tụng bật cười trong lòng.

Giang Thiên Phàm sẽ không đi phương tiện giao thông khác đâu, bệnh thích sạch sẽ của anh rất nghiêm trọng đó!

“Lâm Khả Tụng, cô có biết đường đến tàu điện ngầm không?” Giang Thiên Phàm đột nhiên hỏi.

Lâm Khả Tụng nghĩ thầm, không phải anh muốn cô tới nhà hàng trước đó chứ? Nhưng mà cô không biết Elis • Quintin!

Lái xe cũng quay đầu nói: “Đường đi rất đơn giản.”

“Tôi sẽ đi.”

Lâm Khả Tụng vừa mới nói xong, Giang Thiên Phàm liền lấy gậy dò đường ra, mở cửa xe: “Rất tốt, chúng ta đi.”

Sừng sốt vài giây, Lâm Khả Tụng mới phản ứng kịp: “Anh cũng phải ngồi tàu điện ngầm sao?”

“Elis không thích muộn.”

Lúc này Lâm Khả Tụng mới hiểu ý Giang Thiên Phàm. Hôm nay thầy của cô là Elis • Quintin, nếu ấn tượng của thầy với trò trông tốt, kết quả có thể nghĩ là biết rồi.

Lâm Khả Tụng vội vàng xuống xe, vòng đến trước mặt Giang Thiên Phàm.

Giang Thiên Phàm duỗi thẳng tay, khoát lên trên vai Lâm Khả Tụng.

Xung quanh là đám người nóng nảy, Lâm Khả Tụng liền căng thẳng.

Cô cẩn thận chen vào trong đó nhìn thấy bảng hiệu tàu điện ngầm cách đó mấy chục mét, trong lòng bắt đầu căng thẳng. Cô cẩn thận quan sát từng người, chỉ sợ trong tay họ cầm gì đó có thể làm hại tới Giang Thiên Phàm.

Lại có người chen qua, Lâm Khả Tụng vội giơ tay lên giữ chặt tay anh.

Giống như đi ngược dòng, Lâm Khả Tụng kéo Giang Thiên Phàm, rất không dễ dàng, thật vất vả đi tới ven đường, lách đến bên cửa tàu điện ngầm.

Cô thở ra một hơi, khi xoay người nhìn Giang Thiên Phàm im lặng, trái tim như ngừng đập.

Xong rồi xong rồi! Cô vẫn chưa được Giang Thiên Phàm cho phép đã túm chặt tay anh! Anh nhất định sẽ tức giận!

“Chuyện đó, anh Giang, thật xin lỗi! Tôi không cố ý nắm tay anh...”

Lâm Khả Tụng vội vàng muốn buông tay anh ra, lại không ngờ ngón tay đối phương đan chặt, cầm lại tay cô.

“Đi thôi. Đi vào ga tàu điện ngầm.”

Trong giọng nói của anh không có chút chán ghét hay bực mình.

Người đến người đi, đi ngang qua bên người Giang Thiên Phàm, thỉnh thoảng cọ vào anh, có người hút thuốc đi qua anh, dường như anh không hề để ý tới những va chạm và mùi này, lạnh nhạt mà ung dung.

“Ừ, chúng ta đi.”

Lâm Khả Tụng xoay người, nắm chặt anh.

“Đây là thang cuốn! Phải cẩn thận!”

Giang Thiên Phàm bước chân, tiến lên theo Lâm Khả Tụng. Anh hoàn toàn thu gập dò đường lại, dường như chỉ tin Lâm Khả Tụng nắm tay anh.

Bọn họ đi qua một đoạn đường thật dài. Không khí trong đường tàu điện ngầm không tươi mới như bên ngoài, lẫn lộn các loại mùi.

Giang Thiên Phàm không nói một câu nào, thậm chí còn không nhìn mặt chút nào.

Bây giờ vừa vặn là giờ cao điểm buổi sáng của thành phố New York, người trong đường tàu điện ngầm rất lớn. Lâm Khả Tụng căng thẳng đến nỗi lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

Làm sao bây giờ! Mất mặt quá, Giang Thiên Phàm nhất định cũng cảm thấy được tay cô đang ướt...

Lâm Khả Tụng chỉ muốn chuyện này kết thúc sớm một chút.

Thật vất vả chen lên tàu điện ngầm, Lâm Khả Tụng không thể không kiểm tra lại tuyến đường, xác định bọn họ không ngồi sai tuyến hoặc 75 phương hướng.

Cảm giác này tựa như ra khỏi nhà rồi mới cảm thấy mình chưa khóa cửa vậy.

Chỗ ngồi trên xe đều đã được ngồi kín, bọn họ chỉ có thể đứng.

Có một học sinh trao đổi đang nghe nhạc có lẽ đã phát hiện Giang Thiên Phàm không nhìn thấy, khi vừa muốn đứng dậy nhường chỗ, Lâm Khả Tụng vội lắc đầu, tỏ ý báo đối phương không cần làm vậy.

Tuy ở chung với Giang Thiên Phàm không lâu, nhưng Lâm Khả Tụng hiểu Giang Thiên Phàm. Anh không cần bất cứ ai chăm sóc và đồng tình thái quá. Dù Lâm Khả Tụng không có ở đây, cô biết Giang Thiên Phàm vẫn có thể chăm sóc tốt cho bản thân.

Giang Thiên Phàm vẫn nắm tay cô từ đầu đến cuối, mà Lâm Khả Tụng lại vịn vào tay vịn trên xe. Cô không thể không cẩn thận duy trì tốt sự cân bằng, bởi vì Giang Thiên Phàm sẽ không chạm đến nơi khác trong xe.

Đến trạm kế tiếp, người tiến lên khoang xe càng nhiều. Lâm Khả Tụng không thể không vươn tay, định chắn giữa Giang Thiên Phàm và người khác. Nhưng cô vừa vươn đến bên người Giang Thiên Phàm, anh liền vươn tay cầm tay cô.

“Anh Giang?”

Giang Thiên Phàm không nói gì, chỉ thả tay cô lại chỗ vịn ban đầu.

Ý tứ của anh rất rõ ràng: Cô chỉ cần chăm sóc kỹ bản thân.

Lâm Khả Tụng cho rằng anh sẽ nhanh chóng thu tay mình lại, lại không ngờ anh vẫn phủ lên mu bàn tay của cô. Chỉ cần hơi tựa vào phía sau một chút, sống lưng Lâm Khả Tụng có thể cảm thấy nhiệt độ trong ngực anh.

Cô có cảm giác đang được đối phương ôm.

Trái tim theo tiếng đoàn tàu tiến lên phía trước, giống như trang giấy bị gió thổi lên phấp phật.

Mãi đến sau khi đến trạm cuối cùng, Lâm Khả Tụng mới nâng mu bàn tay, khi bàn tay đối phương rời khỏi, trái tim đang lơ lửng của Lâm Khả Tụng mới hạ xuống.

Cô dắt anh đi ra khỏi ga tàu điện ngầm.

“Bây giờ là mấy giờ?” Giang Thiên Phàm hỏi.

“Tám giờ bốn mươi rồi. Có điều dựa theo lời của Miller, hẳn là đi xuống dọc theo con đường này, sẽ có thể thấy nhà hàng rồi!”

“Đi thôi.”

Đoạn đường này không còn nhìn thấy những người theo chủ nghĩa bảo vệ môi trường nữa, trên đường chỉ có người qua đường vội vàng đi làm.

Lâm Khả Tụng cẩn thận vòng qua bọn họ, tránh người đi làm cầm theo ly cà phê, cuối cùng cũng đi tới cửa nhà hàng.

Đây là một nhà hàng sang trọng tao nhã, thậm chí còn có chỗ ngồi ngoài ban công, trên ban công còn trồng hoa tươi.

Trong nhà hàng được trang hoàng tinh tế và có tình cảm.

Tôi gian còn sớm, đã có nhân viên tạp vụ dọn dẹp vệ sinh trong nhà hàng, thu dọn bàn ăn, đổi hoa tươi mới.

Khi họ phát hiện Giang Thiên Phàm tới, đều ào ào tới chào hỏi.

Lúc này, một cô gái tóc vàng mặc quần áo đầu bếp đi ra. Mắt sâu to, một đôi mắt màu lam khiến người ta nghĩ tới biển Aegean xanh thẳm.

“Trời ạ, anh đã đến rồi sao? Sao tôi không thấy xe của anh?”

Cô ta dang đôi cánh tay, ôm Giang Thiên Phàm, ánh mắt dời từ bờ vai đến cổ tay anh, khi thấy anh vẫn nắm lấy bàn tay Lâm Khả Tụng, chân mày hơi nhíu lại.

Lâm Khả Tụng cảm thấy tay mình nhói như kim châm, đột nhiên thu lại.

“Tình hình giao thông hôm nay không tốt, nên đến giữa đường tôi đã quyết định ngồi tàu điện ngầm.”

Giang Thiên Phàm cũng vỗ vỗ lưng đối phương.

Elis lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: “Cái gì? Anh ngồi tàu điện ngầm? Thật sự khiến người ta khó mà tưởng tượng được.”

“Thật ra cũng không có gì quá ghê gớm. Nếu đã hẹn gặp cô lúc chín giờ, tôi nhất định sẽ làm được.”

Elis nở nụ cười: “Anh vẫn nhớ rõ nguyên tắc của tôi.”

“Đương nhiên tôi nhớ.”

Ngón tay Elis nhẹ nhàng sửa lại áo Giang Thiên Phàm, động tác này nhìn qua có vẻ vô cùng thân thiết.

Giang Thiên Phàm cũng không né tránh, mà Elis đến gần như thế, gần như dính sát vào anh.

“Không biết anh có thể bớt chút thời gian để thảo luận về món ăn mới của nhà hàng với tôi không?”

“Vậy nên cô lại có ý tưởng mới?”

“Muốn để lại ấn tượng trong lòng anh, nhất định phải có ý tưởng mới.”

“Được, hôm nay chúng ta có thể cùng trò chuyện một chút.”

Elis nở nụ cười cực kì gò bó, nhưng Lâm Khả Tụng lại nhìn thấy sự chờ mong và gần như tôn kính cùng yêu thích Giang Thiên Phàm trong mắt cô ta.

Lâm Khả Tụng sờ sờ mũi.

Có cần phải thanh tú đậm thắm như vậy không..

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chương 29: Phòng bếp địa ngục

Editor: tu tai

Đúng vậy, trước kia lực chú ý của cô vẫn đặt ở tính thích sạch sẽ, chứng cường bách và suy nhược thần kinh của Giang Thiên Phàm, mà quên mất thành tựu anh ta đạt được trong lĩnh vực này cùng với phong cách của anh ta.

Cảnh tượng trước mắt, cảm giác có vài phần trai tài gái sắc.

Elis cùng giang thiên buồm là cùng một cái thế giới người.

Càng không cần phải nói thân là đầu bếp chính lại là một cô gái xinh đẹp như Elis. Mái tóc vàng của cô ấy được chải gọn gàng, buộc lên sau gáy, thân hình yếu điệu, có thể nói linh lung hấp dẫn. Trong ấn tượng của Lâm Khả Tụng, nữ đầu bếp đều là béo mập nở nang, mà Irri ti hoàn toàn chính là một báu vật.

Thật đáng tiếc là ánh mắt của Giang Thiên Phàm không nhìn thấy, nếu không sự tồn tại của Elis vui tai vui mắt cỡ nào chứ.

“Đây chính là học sinh mà anh đưa tới cho tôi sao?”

Elis rất hứng thú nhìn Lâm Khả Tụng, ngón tay chống cằm. Cái loại ánh mắt như gai châm đó giống như biến mất.

“Đúng vậy. Cô ấy không có một chút nền móng nào.”

“Không có một chút nền móng nào?” Elis lộ vẻ kinh ngạc, “Vậy mà anh lại nhận một học trò không có một chút kinh nghiệm nào trong phòng bếp?”

Rất xin lỗi tôi không biết cái gì cả, khiến cô chê cười rồi.

Lâm Khả Tụng ở trong lòng thở dài một cái.

“Bình thường ở nhà cô có thể làm chút đồ ăn gì hay không?” Elis vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Tôi sẽ nấu mì ăn liền.”

Lâm Khả Tụng ha ha hai tiếng, cười đến hơi khó coi.

Ở trong trường học, không phải đi ăn nhà hàng với Tổng Ý Nhiên chính là ăn tại căng tin trường học. Về đến nhà, có một người mẹ chuẩn hiện thể lương mẩu ở, cô ngay cả cái xẻng cũng không có chạm qua.

Elis cười khẽ một tiếng, nhìn về phía Giang Thiên Phàm: “Anh cố ý, ra một nan đề cho tôi sao.”

“Chính là bởi vì không có kinh nghiệm, cho nên ta phải cho cô ấy kinh nghiệm.”

“Được rồi.” Elis vỗ tay một cái, nói với Lâm Khả Tụng, “Đi theo tôi. Nhưng nếu như cô bị cắt vào tay, cũng đừng roi nước mắt ở trong bếp của tôi.”

“Vâng, bếp trưởng.”

Lúc này Giang Thiên Phàm lại lên tiếng: “Lâm Khả Tụng, cô phải nhớ, trọng điểm của việc hôm nay cô tới đây cũng không phải là tốc độ, mà là dùng phương pháp đúng nhất để cắt nhỏ nguyên liệu. Hiểu chưa?”

“Hiểu.”

Elis nhướn nhướn đuôi lông mày, “Anh Giang, anh nói như vậy sẽ làm cô ấy sinh ra tính ý, cũng không có lợi cho tôi quản giáo.”

“Nếu đi theo cô đi vào phòng bếp rồi, thì cô ấy cũng sẽ không có tính ý nữa.” Giang Thiên Phàm lấy gậy dò đường ra, đi lên lầu.

“Đi thôi.” Elis đưa Lâm Khả Tụng đi vào phòng bếp.

Vừa đi, Elis vừa giới thiệu nhân viên đang làm việc ở nơi này với cô.

Sau đó dẫn cô tới trước mặt một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi.

“Bội Phách, cô ấy tên Khả Tụng. Phát âm cùng cách dùng bánh bao Dương giác không sai biệt lắm. Hôm nay liền theo anh. Cô ấy là một người mới, cho nên không nên có mong đợi đối với tốc độ của cô ấy. Tôi sẽ tự mình dạy cô ấy phương pháp đơn giản cắt nhỏ một vài nguyên liệu nấu ăn, anh tiến hành phân phối công việc cho cô ấy.”

Lâm Khả tụng có chút quýnh, hình như rất nhiều người nhắc đến tên của cô đều muốn ví với cách dùng Dương Giác bánh bao vậy.

Bội Phách gật đầu một cái: “Vâng, bếp trưởng.”

Elis gật đầu một cái, làm mẫu cách cắt khoai tây, cà rốt, cà rốt và rau cải trước mặt Lâm Khả Tụng. Mặc dù chỉ là cắt đồ, nhưng từ thủ pháp lưu loát cùng với góc độ đặc biệt của Elis cho thấy bản lĩnh của cô ấy hết sức thâm hậu.

“Nhớ sao?” Elis nhìn Lâm Khả Tụng một chút.

“Nhớ.” Lâm Khả Tụng gật đầu một cái.

Elis khẽ nhếch khóe môi, trong mắt của cô, Lâm Khả Tụng thấy được vẻ hơi giễu cợt. Cô không tin Lâm Khả Tụng nhớ được. Hoặc là nói nhớ được cũng thao tác thực tế luôn luôn có khoảng cách.

“Cô thử một chút đi.” Elis đẩy một củ cà rốt đến trước mặt Lâm Khả Tụng.

Cà rốt đã được ngâm qua. Lâm Khả Tụng đặt nó trên mặt bàn, cắt dọc từ giữa xuống. Tiếp theo, đặt một nửa ở trên bàn, bắt đầu cắt dọc. Lâm Khả Tụng chú ý tới, thủ pháp Elis cắt cà rốt rất nhanh. Cô biết nếu mình cắt chậm, sẽ rất dễ dàng bị sặc đến. Hơn nữa trong bếp bận rộn, cũng không có thời gian dư thừa để cô đi ngâm cà rốt đã được cắt ra.

Cô chỉ có thể nhắm mắt, cố gắng cắt từng dao từng dao nhanh hơn. Đặc biệt là bị Elis nhìn chăm chăm, Lâm Khả Tụng có một loại cảm giác đứng ngồi không yên.

Sau khi củ cà rốt đầu tiên bị cắt gọn hoàn toàn, Elis đưa tay cầm củ cà rốt mà Lâm Khả Tụng đã cắt ra lên, thả chúng rơi xuống. Cô dùng ánh mắt dò xét nhìn chúng, không nhanh không chậm nói: “Mặc dù động tác rất chậm, miếng cà rốt cắt ra không đều nhau, nhưng ít nhất phương pháp không sai. Cứ tiếp tục như vậy. Bội Phách, anh để mắt đến cô ấy. Đồ cô ấy cắt ra, anh nhất định phải kiểm tra một lần.”

“Vâng, bếp trưởng.” Bội Phách gật đầu một cái.

Khi Elis rời đi, cả phòng bếp đều bận rộn.

Đạo pháp của Bội Phách rất nhanh, đặt song song khoai tây trên mặt bàn, lấy tay đè lại, xuống một dao, tất cả khoai tây đều bị cắt ra.

Lâm Khả Tụng cũng thử làm theo, nhưng cô lại không thể ấn chặt nhiều củ như vậy, chỉ dùng ba củ thử một chút.

Bội Phách chỉ nhìn Lâm Khả Tụng một cái, không hề giải thích nhiều.

Vừa bắt đầu Lâm Khả Tụng cắt rất chậm, dần dần, cô bị tốc độ của Bội Phách ảnh hưởng, từ cầm khoai tây đến đè chúng lại, rồi đến cắt chúng dọc theo ngón tay, ném vào trong mâm, ngay cả Bội Phách cũng nghiêng mặt sang nhìn Lâm Khả Tụng.

Không tới nửa giờ, khoai tây đã bị cắt xong.

“Cô nên cảm thấy may mắn vì không có cắt vào ngón tay của mình. Cô không cần thiết phải đuổi theo tốc độ của tôi.”

Bội Phách xoay người sang chỗ khác, lấy củ cà rốt từ trong phòng ướp lạnh. Chỉ có Lâm Khả Tụng đứng ngơ ngác ở chỗ cũ.

Lúc này cô mới ý thức được, mới vừa rồi vậy mà cô lại đuổi kịp tốc độ cắt thức ăn của Bội Phách một tay cắt thức ăn lão luyện trong phòng bếp.

Giơ ngón tay lên nhìn một chút, nhớ tới cảm giác Dao Phong lao qua dọc theo ngón tay của mình, bốc lên mồ hôi lạnh.

Mấy củ cà rốt bị đặt ngay trước mặt Lâm Khả Tụng, giọng nói của Bội Phách vang lên: “Tiếp tục.”

Lâm Khả Tụng hít một hơi, theo thủ pháp của Elis, bắt đầu cắt củ cà rốt.

Cô cố gắng không để bản thân bị ảnh hưởng bởi Bội Phách ở bên cạnh, trước khi cắt xuống một dao, cũng đều chuẩn bị sẵn sàng. Ví dụ như độ dày

ngón tay để thừa ra, ví dụ như góc độ hạ đao, một khi xác định, cô cũng không hề do dự mà cắt xuống, hết sức cố gắng để có thể giữ vững độ dày mỗi miếng cà rốt đều nhau, hơn nữa không phá hỏng hàm lượng nước trong cà rốt.

Bội Phách nhìn Lâm Khả Tụng một cái liền không nói thêm gì nữa.

Từ chín giờ sáng đến mười một giờ, Lâm Khả Tụng đều cắt thức ăn bên cạnh Bội Phách.

Mà sau mười một giờ, giống như một cái địa ngục.

Hôm nay lại đúng là Chủ nhật, khách đặt bàn trước nhiều hơn bình thường.

Cách bức tường, mà Lâm Khả Tụng cũng có thể nghe thấy âm thanh rít gào của nhân viên chuyển thức ăn.

“Canh cà rốt của bàn số bảy tại sao còn chưa chuẩn bị xong!”

“Đậu bắp chiên của bàn số chín đâu!”

“Pizza Ý truyền thống của bàn số ba đã chuẩn bị xong chưa!”

Tất cả mọi người đều đang cúi đầu bận rộn.

Mà Elis cũng đang tuần tra trong phòng bếp, lúc cô đi ngang qua Lâm Khả Tụng, cô ý ngừng lại, tiện tay lấy vài miếng cà rốt từ trong sọt trước mặt cô, không nói được lời nào lại ném trở về.

Lâm Khả Tụng chờ đợi lời bình phẩm của cô ấy, nhưng cô ấy không hề nói một từ.

Elis vỗ tay một cái, đưa tới sự chú ý của mọi người. Cô ấy tiến hành phân phối công việc của mọi người một lần nữa, bao gồm Bội Phách.

“Bội Phách! Ngài Aili Âu cùng các bạn của ông ấy tổng cộng là mười hai người, bọn họ cũng đặt món cá hồi chiên giòn! Tôi cần anh xử lý cẩn thận! Còn có hôm nay có đơn đặt hàng 20 phần thịt gà cuộn phomai! Anh nhất định phải theo kịp tốc độ nướng!”

“Vâng! Bếp trưởng!”

Khi lời của Elis vừa rơi xuống, cả phòng bếp lại sôi trào một lần nữa.

“Hắc, những thứ này liền giao cho cô!” Bội Phách đặt một vài giỏ tỏi ở trước mặt của Lâm Khả Tụng, “Cô cần cắt chúng thành lát mỏng!”

“A, được!”

Cắt thành lát mỏng.

Dường như Bội Phách biết Lâm Khả Tụng đang suy nghĩ cái gì, đẩy một chén thủy tinh đến trước mặt cô: “Chính là cắt thành như vậy. Ở chỗ này, không phải tất cả mọi chuyện đều có người tay cầm tay dạy cô, cô phải chính mình quan sát và thử nghiệm!”

Không cho Lâm Khả Tụng thời gian phản ứng, Bội Phách đi xử lý cá hồi.

Lâm Khả Tụng hít một hơi, đặt tép tỏi trong lòng bàn tay, quan sát độ dày mỏng của nó, cùng với góc độ cắt.

Cô lấy tỏi ra, cắt từng miếng từng miếng theo dạng kia. Bởi vì rất mỏng, cho nên cô phải cắt rất cẩn thận, cố gắng để không bị cắt vào tay, vì vậy tốc độ rất chậm chạp.

Khi Bội Phách xử lý xong một con cá hồi, quay đầu lại nhìn Lâm Khả Tụng, thì dùng sức thờ dài một cái: “Lấy tốc độ của cô, đợi toàn bộ khách đã dùng cơm xong, những tép tỏi này cô cũng chưa cắt xong nữa!”

Lúc anh vừa định dạy Lâm Khả Tụng, thì lại bị người gọi đi. Lúc gần đi, anh ta chỉ có thể nói một câu: “Đầu óc không cần cứng nhắc như vậy! Hãy nhớ tiết tấu!”

Lâm Khả Tụng liếc mắt nhìn miếng tỏi, nhớ tới trước đó Bội Phách áp đặt năm củ khoai như thế nào, đột nhiên cảm thấy bản thân cắt được một miếng một miếng tỏi thật sự vừa ngu xuẩn lại chậm.

Cô lấy tất cả tép tỏi ra, đặt những tép tỏi có độ lớn nhỏ như nhau chung một chỗ, nghiêng dao.

Lúc bắt đầu cô vừa động dao thì tất cả tép tỏi đều tăn ra, lúc sau cô phát hiện ngón tay đè những tép tỏi nhất định phải dùng lực một cách khéo léo để ép các tép tỏi vào.

Lâm Khả Tụng từ lúc đầu vụng về, càng về sau mặc dù chậm lại có tiết tấu của chính mình, cho dù những người khác bận đến sút đầu mè chán như thế nào, Lâm Khả Tụng vẫn giữ vững tiết tấu mà người người bên ngoài nhìn vào có vẻ không nhanh không chậm.

“Tôi phiền ! Tôi phiền ở đâu!”

Tiếng hô của Elis vang lên.

Bà vai Lâm Khả Tụng chân động. Bội Phách bỗng chạy đến trước mặt Lâm Khả Tụng. “Cô cắt được bao nhiêu rồi?”

“Chưa cắt xong.”

Lâm Khả Tụng nghĩ thầm, xong rồi xong rồi, mình cắt quá chậm, nhất định sẽ bị găm thét rổng giần.

Bội Phách nắm miếng tòi trong chén thủy tinh lên, như có điều suy nghĩ nhìn Lâm Khả Tụng một cái.

“Thật xin lỗi.”

Bội Phách không nói hai lời, ấn chén thủy tinh vào trong tay Lâm Khả Tụng: “Đưa qua! Còn dư lại tôi làm!”

“A, vâng!”

Lâm Khả Tụng ôm chén chạy về phía bếp trưởng, Elis nhìn cũng không nhìn là ai, tiện tay cầm chén thủy tinh đi rồi.

Lâm Khả Tụng có chút khản trương nhìn Elis bày những lát tòi trên đĩa, cho là cô ấy sẽ nói gì đó, nhưng cô ấy lại không hề nói gì.

Lâm Khả Tụng chạy trở về bên cạnh Bội Phách, phát hiện dao của anh ta cắt qua tép tòi với tốc độ không thể nhìn rõ, từng miếng tòi thật mỏng bám trên mặt dao, quả thật giống như cơ khí vậy.

Rất nhanh, tất cả tép tòi đều bị cắt xong.

Bội Phách nâng tạp dề lên xoa xoa mồ hôi trán, nhìn Lâm Khả Tụng một cái.

“Đến tủ đông lấy một con cá hồi tời đây.”

“Vâng.” Lâm Khả Tụng đi tới tủ đông đựng hải sản, theo ý Bội Phách, tìm được một con cá, ôm lấy.

Bội Phách nhìn chằm chằm Lâm Khả Tụng, ngay sau đó tức miệng mắng to: “Đây là cá hồi sao? Cô ngay cả cá hồi cũng không nhận ra sao? Rốt cuộc thì cô biết cái gì?”

Lâm Khả Tụng bị giọng nói của anh ta làm chân động đến mức bà vai rung lên.

Cô thực sự không biết cá hồi. Cô cũng không đi qua chợ bán thức ăn vài lần, cùng lắm cùng chi có thể phân biệt được cá nheo cùng cá Võ Xương. Loại cá thường gặp trong bữa ăn tây như cá hồi này. Cô hoàn toàn không biết.

Bội Phách túm lấy cổ áo của Lâm Khả Tụng, dẫn cô đến tủ hải sản, chỉ vào một con cá nói: “Đây mới là cá hồi! Sản sinh từ Canada Karp Belton, là loại cá hồi tốt nhất! Nhìn rõ đầu của nó! Đường cong bụng của nó! Còn có cái đuôi của nó!”

Lâm Khả Tụng bị Bội Phách rống đến nỗi ngay cả mắt cũng không mở ra được.

Xong rồi xong rồi, cô bị Bội Phách ghét rồi.

Nói xong, Bội Phách lấy một con cá, lấy tới một tấm thớt chuyên dùng, đặt cả con cá hồi xuống.

“Tôi chỉ dạy cô một lần.”

Lâm Khả Tụng tâm tình uể oải bỗng chân động, vừa nghe nói Bội Phách muốn dạy mình, lập tức trợn to hai mắt.

“Đầu tiên là khử trùng dao.” Bội Phách ngay trước mặt Lâm Khả Tụng, phun một chất lỏng gì đó trên mặt dao, sau đó đốt.

Giờ Lâm Khả Tụng mới hiểu được đó là rượu cồn.

Bội Phách giải thích cấu tạo của cá hồi, vị trí lấy tài liệu, chi tiết xử lý cho Lâm Khả Tụng.

Anh ta nói rất nhanh, lại là tiếng Anh, đầu tiên Lâm Khả Tụng cũng không thể phản ứng kịp, chỉ có thể nhìn anh ta lưu loát lóc thịt cá dọc theo xương cá ra, lát thành từng lát cá có độ dày như nhau, để qua một bên.

Lâm Khả Tụng ngoe đầu, quan sát vết cắt trên miếng cá bị cắt ra, lại chú ý góc độ giữa dao của Bội Phách với thịt cá, thậm chí cả lực dao cắt xuống.

“Tay không được dùng sức quá, như vậy sẽ hủy hoại cảm nhận của thịt cá, khiến cho thịt cá bị phân tán, mất đi hương vị. Hiểu chưa?”

“Đúng vậy.” Đoạn văn này Lâm Khả Tụng nhớ kỹ.

Bội Phách tiếp tục cắt cá hồi ra, động tác như nước chảy mây trôi, ánh mắt Lâm Khả Tụng cũng không theo kịp.

Rất nhanh, 12 khối cá hồi đã được cắt tốt.

Bội Phách lại bắt đầu vội vàng làm những chuyện khác. Bởi vì món thịt gà cuộn sử dụng thịt gà cần xử lý.

Dường như bởi vì khách đến nhà hàng đông hơn so với tưởng tượng, nên cả phòng bếp đều vội lật trời.

12 khối cá hồi này đã được đưa đến chỗ của bếp trưởng, nhưng cố tình người rửa chén đĩa lại bị vấp ngã, toàn bộ cá hồi bị rớt xuống đất rồi.

“Thịt ức gà đã có chưa!”

“Tôi đang lóc xương ! Còn có để cho người ta sống hay không!” Bội Phách lớn tiếng đáp lại.

“Bội Phách —— cá hồi rơi xuống đất không thể dùng được nữa!”

“Mẹ kiếp ——”

Trong phòng bếp một mảnh hỗn loạn, trong hỗn loạn lại có trật tự nào đó. Nhưng chỉ có Lâm Khả Tụng, cô giống như là một người ngoài cuộc vậy, chỉ có thể đi theo bên cạnh Bội Phách, nhưng không biết nên làm cái gì.

“Cầu xin cô tự mình tìm chút việc làm đi! Cắt tỏi, cắt khoai tây, cắt cái gì đều được!” Bội Phách rõ ràng đã mất đi tính nhẫn nại rồi.

Lâm Khả Tụng không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt la lên: “Có ai cần tôi cắt cái gì không?”

Không có người trả lời.

Hoặc là vì là Lâm Khả Tụng, cho nên không có có người cần cô cắt cái gì.

Lâm Khả Tụng chỉ cảm thấy lúng túng. Cô cần chỉ là làm việc gì đó thôi.

Mặc dù bọn họ bề đầu sút trán lửa thiêu mông đít rồi, bọn họ cũng sẽ không cần cô giúp đỡ.

“Vừa rồi cô đã nhìn rõ ràng xử lý cá hồi như thế nào sao?”

Lâm Khả Tụng gật đầu.

“Hiểu, hay không hiểu! Nói chuyện!” Con tức của Bội Phách lại nổi lên.

“Hiểu!”

“Vậy thì đi!”

Lâm Khả Tụng lập tức nhắc lên mười hai phần cẩn thận, lấy ra một con cá hồi từ trong tủ lạnh, theo cách làm của Bội Phách, linh hoạt lóc thịt dọc theo xương cá, không chậm trễ không do dự.

Tiếp theo đường vân thịt cá, vuốt ve xác định có hay không xương cá, cẩn thận rút xương ra ngoài. Sau khi rút toàn bộ xương cá ra, Lâm Khả Tụng nhớ lại động tác của Bội Phách, tách da cá và thịt cá ra. Chẳng qua kinh nghiệm của cô không phong phú bằng Bội Phách, da cá Bội Phách tách ra rất mỏng nhưng là bên trên da cá Lâm Khả Tụng tách ra còn dính một tầng thịt cá rất rõ ràng.

Không có thời gian đi rồi rắm cái này. Lâm Khả Tụng theo góc độ mình đã thuộc lòng, xác nhận hướng đi đường vân thịt cá, từng đao từng đao cắt xuống đi.

Cô đặt thịt cá đã cắt vào trong khay thủy tinh, đưa đến trước mặt Bội Phách: “Như vậy có thể sao?”

Bội Phách cúi đầu xuống nhìn lướt qua, lại tiếp tục xử lý thịt gà.

Hai giây sau, anh ta lại quay đầu lại, nhìn thịt cá một chút, lại nhìn về phía Lâm Khả Tụng, ánh mắt có mấy phần ý vị khó có thể diễn tả bằng lời.

“Nhanh chóng đưa đến chỗ bếp trưởng đi! Nhanh lên một chút! Đi!”

Lâm Khả Tụng lập tức xoay người, chạy tới, đem thịt cá tới chỗ Elis.

“Sao hiện tại mới đưa tới! Nói Bội Phách động tác nhanh một chút! Anh ta muốn cho khách ăn cái mâm sao!”

Lâm Khả Tụng vừa muốn giải thích cái gì, Elis đã quay đầu đi. Cô chỉ phải yên lặng trở lại bên cạnh Bội Phách.

Bội Phách vẻ mặt như thường, thậm chí không hỏi cô lúc Elis nhìn thấy cá hồi có phản ứng thế nào.

Đợi đến khi Bội Phách xử lý xong thịt ức gà, lại bắt đầu cắt nhỏ thịt bò.

Mặc dù dáng vẻ của Bội Phách bận đến không thể gỡ ra nổi, nhưng vẫn nhắc nhở cô anh ta đang cắt nhỏ thịt bò thuộc về bộ phận nào của con bò, về khẩu vị có đặc điểm gì vân vân. Sau đó Lâm Khả Tụng lại bị gọi đi cắt tép tỏi rồi. Chẳng qua cô cắt đã có thứ tự, thời gian dùng ít hơn rất nhiều so với lúc đầu.

Giờ cao điểm bữa trưa sắp trôi qua, không khí của phòng bếp cũng hơi buông lỏng xuống.

Lâm Khả Tụng thở ra một hơi, giơ tay lên lau đi mồ hôi trên trán.

Mãi cho tới hai giờ trưa, dây cung bị kéo căng phòng bếp cuối cùng cũng lỏng xuống.

Còn có người mang tới cola, một nhóm người vây tại một chỗ uống.

“Này, đói bụng chưa?” Bội Phách đột nhiên hỏi.

Lúc này Lâm Khả Tụng mới ý thức được cô hoàn toàn không ăn cơm trưa.

“Làm cho cô cái sandwich?”

“Thật? Cảm ơn!”

Vừa lúc đó, bỗng nhiên có người ở bên ngoài cửa phòng bếp gọi tên Lâm Khả Tụng.

“Lâm Khả tụng! Ngài Giang bảo cô đến lầu ba một chuyến!”

“Ồ! Lập tức!”

Lâm Khả Tụng nhìn về phía Bội Phách, Bội Phách gật đầu một cái, ý bảo cô đi lên.

Lâm Khả Tụng cảm thấy thấp thòm. Máy tiếng đồng hồ này, cô bị Bội Phách quát tháo nhiều lần. Có lẽ đây là muốn tính sổ rồi.

Nhưng cái gì cũng có lần đầu tiên mà, cô chỉ là con chim non, miệng còn hôi sữa, chẳng lẽ còn trông cậy vào cô biết bay hay sao?

Hít một hơi, Lâm Khả Tụng đi lên lầu ba.

Mỗi một bước đều mang tâm trạng nặng nề.

Cô không ngừng nhớ lại chuyện mình làm sai, ví dụ như thái cà rốt không đều, động tác quá chậm, da cá hồi lại dính nhiều thịt cá như vậy bị bỏ đi thật quá lãng phí, còn có. Cô không biết cá hồi.

Lầu ba này giống như một vườn hoa lộ thiên trên một cái đài.

Ánh nắng ấm áp tìm roi xuống đất, xung quanh đài hoa nở rộ rực rỡ, mà nơi này chính là nơi mềm mại nhất trong một vùng sắt thép vững chắc.

Chính giữa của đài lộ thiên là một bàn ăn, Elis và Giang Thiên Phàm đang ngồi trước bàn ăn.

Giang Thiên Phàm vẫn như cũ, hai tay chống gậy dò đường, sống lưng thẳng tắp, trên mặt không có biểu tình nào dư thừa.

“Ngày đầu tiên ở trong phòng bếp thử nghiệm như thế nào?” Elis chống mặt, giống như thoải mái mà hỏi cô.

Lâm Khả Tụng ở trong mắt của cô chính là một kẻ vô danh tiểu tốt không đáng nhắc tới.

Cho nên cô chỉ có thể cười một cái không nói lời nào.

“Thái sợi cà rốt coi như không tệ, với một người mới học mà nói. Luyện tập nhiều hơn nữa, sẽ thái càng ngày càng tốt.”

“Tôi sẽ nỗ lực.” Lâm Khả Tụng cúi đầu xuống.

Giang Thiên Phàm nâng tay phải lên, đưa về phía Lâm Khả Tụng: “Tới đây.”

Anh ta nói “Tới đây” rất nhẹ, vẻ mặt vốn bình thản của Elis giống như là biến sắc.

Tay của Giang Thiên Phàm vẫn giữ giữa không trung như cũ, hình như không đợi được thứ mà anh ta muốn cũng sẽ không thu tay lại. Ánh mắt của anh chuyển sang phía của cô, giống như đang nhìn cô.

Lâm Khả Tụng bồng tay chân luống cuống lên. Cô phải đưa Giang Thiên Phàm cái gì?

Một ly trà để trên bàn trước mặt anh, vẫn còn đang bốc hơi nóng nhờ nhẹ đầu, cho nên cái anh ta muốn không phải là ly trà.

Vậy là. Viên đường? Sữa đặc?

Lâm Khả Tụng giống như là bị dẫn dắt đi vậy, chậm rãi đưa tay mình ra.

Một giây khi đầu ngón tay của cô vừa chạm vào đối phương, ngón tay Giang Thiên Phàm bỗng nắm chặt lại, giữ chặt lấy tay cô, dùng sức một cái, liền kéo cô đi.

Lâm Khả Tụng cho là mình sẽ đụng vào đối phương, nhưng Giang Thiên Phàm đã nghiêng người sang, vừa đứng kéo Lâm Khả Tụng lên giữa hai chân dài của anh.

Khoảng cách cùng vị trí như vậy thật sự quá mập mờ, Lâm Khả Tụng vừa muốn kéo ra khoảng cách, thế nhưng Giang Thiên Phàm cầm lấy cái tay kia của cô đưa lên mũi mình.

Cô thở dốc vì kinh ngạc.

Chóp mũi của Giang Thiên Phàm giống như cạ vào mu bàn tay cô, trong nháy mắt đó, tất cả cảm giác toàn thân của cô cũng tuôn hướng về một chút da thịt nhỏ bé, bả vai cùng sống lưng của cô nhanh chóng căng thẳng lên.

Hô hấp của anh rõ ràng như thế, lúc hơi thở xẹt qua da thịt của cô, giống như là muốn thổi ra tất cả lỗ chân lông.

“Tôi nghĩ thấy cà rốt, khoai tây, ớt xanh, tỏi, cà còn có mùi cá hồi.”

Trong giọng nói bình tĩnh mang theo hơi lạnh như băng, nghe vào trong tai Lâm Khả Tụng, giống như dòng suối, lặng yên không một tiếng động tràn vào đáy lòng rồi chìm xuống.

“Hôm nay cô cắt qua gì đó thật đúng là không ít đâu.”

Lâm Khả Tụng không nói gì. Bởi vì Giang Thiên Phàm trước mắt, nhu hòa không thành thật.

Cụp mắt xuống, cảm giác vô cùng phong phú thần bí, làm cho người ta đoán không ra trong lòng anh rốt cuộc nghĩ cái gì.

Lâm Khả Tụng muốn thu hồi tay của mình lại.

Bởi vì mỗi một lần Giang Thiên Phàm mở miệng nói chuyện, thì cô có một loại cảm giác mu bàn tay mình sẽ đụng tới đôi môi của đối phương.

Anh ngẩng đầu lên, đó là dáng vẻ ngưỡng vọng.

Trong tròng mắt của anh cô thấy được một loại thành kính thuần túy.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chương 30: Mực nướng và rượu ngải đắng

Edit: Thổ Lật

“Tôi còn tưởng rằng chỉ có cà rốt là do cô cắt đấy. Xe ra biểu hiện ở sau bếp của cô không tệ.”

Giọng nói của Elis vang lên, Lâm Khả Tụng cảm thấy mình như bị kim đâm, ra sức thu tay lại.

Cô có thể cảm thấy rõ khoảnh khắc kia Giang Thiên Phàm dùng lực giữ chặt cô, nhưng sau khi do dự không đến nửa giây, anh vẫn buông cô ra.

“Vô cùng cảm ơn sự chỉ bảo của cô.” Lâm Khả Tụng xoay người bày tỏ lòng biết ơn với Elis.

“Tôi cũng không chỉ bảo cô gì cả, người luôn đứng bên cạnh quan sát cô là Bội Phách.”

Nói xong, Elis gọi Bội Phách.

Cô ta chóng cảm, trong mắt tràn đầy ý cười nhìn về phía Bội Phách: “Hôm nay thực sự vất vả cho anh rồi.”

“Tôi phải làm hết tất cả mọi thứ.” Bội Phách vuốt cằm, xem ra anh ta rất tôn trọng Elis.

“Hôm nay, anh cảm thấy biểu hiện của Khả Tụng thế nào?” Ngón tay Elis chậm rãi lướt qua chân mày, phong thái nhàn hạ như vậy, nhưng lại khiến Lâm Khả Tụng cảm thấy áp lực.

“Động tác quá chậm” Bội Phách dùng giọng nói cực kì nghiêm túc trả lời.

Dường như Elis đã sớm đoán trước được lời bình này, gật gật đầu cười nói: “Đây là truyện khó tránh khỏi. Trước đây, cô ấy chưa từng vào phòng bếp. Ngoại trừ chậm chạp, còn có gì nữa không?”

“Thậm chí ngay cả cá hồi cô ấy cũng không biết.”

Bội Phách vừa dứt lời, Elis liền cười thành tiếng.

Lâm Khả Tụng đỏ mặt, cúi đầu. Cô cũng không dám nhìn Giang Thiên Phàm bên cạnh.

“Những thứ này từ từ học hỏi là được. Còn gì khác không?”

“Thiếu tính chủ động trong việc phụ bếp.”

Elis nhìn về phía Giang Thiên Phàm, dường như đang đợi anh nói gì đó, nhưng anh lại vẫn im lặng.

“Bội Phách, dù sao cô ấy cũng có chút ưu điểm. Người mới cần được khích lệ.” Elis kéo Lâm Khả Tụng đến cạnh mình, vỗ vỗ vai cô.

Bội Phách hít một hơi, nhún mày.

Lâm Khả Tụng càng thêm chán nản. Không ngờ muốn nói ra một ưu điểm của cô cũng khó như vậy...

Tuy biết bản thân và những đầu bếp chuyên nghiệp này vốn không có cách nào so sánh được, nhưng cảm giác thót tim này không thể mất đi được.

“Đầu bếp, cô thấy da cá hồi cắt như thế nào?”

“Không tệ, thịt cá không rời rạc, hình dạng hoàn chỉnh, vết cắt cũng rất gọn gàng, phong cách trước sau như một của anh.” Trong mắt Elis rõ ràng là sự tán thưởng.

“Đó là phần Lâm Khả Tụng cắt.”

Elis dừng lại, nụ cười trên mặt cũng cứng đờ. Cô ta nhìn Bội Phách, sau hai ba giây mới mở miệng: “Anh tự dạy cô ấy?”

“Tôi làm mẫu một lần cho cô ấy xem, cô ấy liền nhớ kỹ. Tuy động tác của cô ấy chậm đến nỗi khiến người ta không thể kiên nhẫn chờ, nhưng cô ấy không phạm bất kì sai lầm chết người nào.”

Câu cuối cùng của Bội Phách, khiến Lâm Khả Tụng cuối cùng cũng được thở phào nhẹ nhõm.

Bội Phách ơi Bội Phách! Anh đúng là anh em tốt của tôi! Tuy anh quát tôi, lại túm cổ áo tôi, không dịu dàng đáng yêu chút nào, nhưng anh thật sự là người tốt!

Elis nhắm mắt lại, thở dài: “Anh Giang, anh nghe rồi đấy. Bội Phách đánh giá cô ấy rất cao.”

“Cô ấy sẽ làm việc ở đây sao?” Bội Phách hỏi.

Elis nhìn về phía Giang Thiên Phàm: “Chuyện đó phải xem ý của anh Giang.”

“Anh hi vọng cô ấy làm việc ở đây sao?” Cuối cùng Giang Thiên Phàm cũng mở miệng.

Lâm Khả Tụng bỗng căng thẳng, nếu Bội Phách nói hi vọng, Giang Thiên Phàm sẽ đồng ý sao?

Nơi này chính là nhà đáng có sao Micellin, nếu có thể phụ bếp ở đây, có thể nhìn thấy cách xử lí các loại thực vật, đứng ngoài nhìn kĩ xảo của các bậc thầy một chút, cô nhất định sẽ tiến bộ nhanh hơn.

“Tuy cô ấy không có nền tảng, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có thiên phú.”

“Vậy đợi cô ấy có đầy đủ nền tảng rồi mới trở lại nơi này làm việc.” giọng điệu của Giang Thiên Phàm cực kì bình thản.

Không nghe được là hài lòng hay không hài lòng với biểu hiện hôm nay của Lâm Khả Tụng.

Nụ cười trên môi Elis càng sâu hơn.

Không biết vì sao, Lâm Khả Tụng có thể mơ hồ cảm nhận được địch ý của Elis với cô. Muốn đoán được nơi phát ra địch ý này thật ra rất dễ, rõ ràng Elis thích Giang Thiên Phàm mà bản thân lại là học trò tạm thời của anh, thật sự cách anh quá gần, cho nên trong lòng Elis mới không thoải mái.

Ài, cô ưu tú như vậy lại xinh đẹp như vậy, hơn nữa còn ở cùng một nước với khối băng lớn Giang Thiên Phàm này, người mới bé nhỏ tôi đây đứng trước mặt cô khác nhau như trứng rồng với trứng thối... Cần gì phải đề ý đến tôi chứ? Tự hạ thấp giá trị bản thân đó, nữ thần.

“Bội Phách, đưa đồ ăn mới sáng tạo ra của chúng ta lên, để anh Giang bình luận một chút.” Elis nói với Bội Phách.

Bội Phách gật đầu, Lâm Khả Tụng cũng hiểu được không còn chuyện gì của mình, muốn rời khỏi cùng Bội Phách, Giang Thiên Phàm lại khẽ đập bàn.

“Ngồi đi.”

Đơn giản rõ ràng, chỉ có một từ.

Thậm chí Lâm Khả Tụng cảm thấy mình đã nghe lầm. Giang Thiên Phàm đang kêu ai ngồi xuống?

Elis? Cô ta vốn chưa hề đứng dậy!

Bội Phách? Không phải anh ta phải đi truyền đồ ăn sao?

Vậy cũng chỉ còn lại mình cô thôi đúng không?

Lâm Khả Tụng bế tắc, không biết nên làm sao cho phải.

Bội Phách đã xuống cầu thang rồi.

Anh bạn, anh đi nhanh như vậy làm gì! Tương thân tương ái lúc này đi đâu rồi?

Mãi không nghe thấy tiếng Lâm Khả Tụng ngồi xuống, Giang Thiên Phàm chậm rãi đứng dậy. Ngón tay anh xác định phương hướng dọc theo mặt bàn, đi đến bên cạnh Lâm Khả Tụng, thay cô kéo ghế ra.

Tay anh đặt trên ghế, nói lại một lần nữa: “Ngồi đi.”

Lâm Khả Tụng cảm thấy tim mình sắp nhảy khỏi lồng ngực, càng không phải nói đến Elis đang dùng ánh mắt như nhìn quái vật để nhìn Giang Thiên Phàm.

“Anh khẳng định sẽ để Khả Tụng... cũng ở lại đây?”

“Đồ ăn cô sáng tạo, đại diện cho trình độ bậc nhất của giới ẩm thực. Dịp này đối với cô ấy mà nói, là cơ hội học tập tốt nhất.”

Elis im lặng nở nụ cười, quay đầu sang chỗ khác bĩu môi.

Bây giờ, Lâm Khả Tụng cảm nhận được sự khinh thường hết sức rõ ràng.

Cô biết Elis nghĩ gì. Làm một người mới, ngay cả cá hồi cô cũng không nhận ra, thưởng thức tác phẩm của đầu bếp bậc thầy như Elis, thật giống như Trư Bát Giới ăn quả nhân sâm, không nếm ra mùi vị gì.

Nhưng Giang Thiên Phàm đã kéo ghế cho cô, có vẻ rất có phong độ, thật ra chính là anh bắt cô ngồi xuống.

Lâm Khả Tụng cúi đầu ngồi xuống. Ngay cả khi đi tới nơi mang phong cách Tây Cao cấp như Khách sạn Hoa Lăng cùng với Tổng Ý Nhiên và một Sở Đình, Lâm Khả Tụng cũng không cảm thấy hoàn toàn xa lạ như giờ phút này.

Bội Phách bưng bàn ăn lên. Anh ta kiểm tra rất cẩn thận, đưa hai phần món chính đến trước mặt Giang Thiên Phàm và Elis.

Khi anh ta chú ý tới Lâm Khả Tụng cũng ngồi ở chỗ kia, không khỏi mở miệng hỏi: “Xin hỏi, có cần chuẩn bị thêm một phần món chính không?”

“Không cần, chuẩn bị thêm một bộ đồ ăn là được.”

“Vâng, anh Giang.”

Lâm Khả Tụng chăm chú nhìn chén đĩa trước mặt Giang Thiên Phàm, bày biện vô cùng đẹp đẽ, khiến người ta hoàn toàn không đành lòng phá hoại mỹ cảm này.

Một con mực nằm ở một phần ba đĩa, mặt ngoài của mực được chiên có màu vàng nhạt, trên mực là một chút hỗn hợp xanh nhạt, mang đến chút điểm sáng cho món ăn. Dưới khay là một chất lỏng sệt sệt màu vàng nhạt, mang đến một tia ẩm áp khi quan sát. Lá cần tây non trang trí bên trên, có phần như dương liễu rũ xuống lúc bình minh.

Elis ngược lại cầm dao nữa lên như không thấy gì, tao nhả cắt mực ra, lúc này Lâm Khả Tụng mới phát hiện thì ra cuốn trong mực là nhân bánh. Elis chấm nhẹ mực vào nước sốt dưới khay, sau đó đưa vào trong miệng, gặm đầu.

“Ừ, là hương vị và cảm giác này. Anh Giang, anh có cảm nhận được không?”

Giang Thiên Phàm nâng dao nữa lên, dao ăn nhẹ nhàng vẽ một vòng dọc theo đĩa ăn, sau khi xác định vị trí của mực, anh mới hạ dao.

Lâm Khả Tụng rất muốn nhìn anh, nhưng lại sợ nhìn thấy ánh mắt cười nhạo của Elis, đành phải cúi đầu.

Sau khi Giang Thiên Phàm nuốt xuống, cũng không nói lời nhận xét, mà chuyển đĩa ăn về phía Lâm Khả Tụng.

“Cô có thể phân biệt được những nguyên liệu nấu ăn trong đó không?”

Lâm Khả Tụng bỗng nhớ tới tám bát canh cải trắng bạc hà.

Không phải chứ... lại là cùng một khuôn?

Ánh mắt Elis nhìn qua, mày nhăn lại, dường như rất hoảng hốt.

Da đầu Lâm Khả Tụng bắt đầu tê dại, phân chia các thứ trong đĩa ăn của Giang Thiên Phàm trước mặt Elis...

Đối với cái tên Giang Thiên Phàm luôn ăn một miếng này mà nói, Lâm Khả Tụng ăn phần còn lại quả thực không có gì đáng ngại. Nhưng mà trong mắt người khác, rốt cuộc thầy trò bọn họ có bao nhiêu thân thiết gần bó? Hay là anh cảm thấy cô ăn phần thừa của anh là được rồi?

Lâm Khả Tụng chỉ có thể hoàn toàn không thành thực bắt chước tư thái dùng cơm của Giang Thiên Phàm, cắt một miếng mực nhỏ, chấm một chút nước sốt, đưa vào trong miệng.

Khi vị ngon của mực và hương vị của các nguyên liệu phối hợp khác lan tỏa trong miệng cô, cô không liềm chế được “Ừ--” lên một tiếng.

Cảm giác kia thật giống như ngủ một giấc no cuối cùng cũng tỉnh lại.

Elis lại mực cười nhìn cô: “Rất rõ ràng, vai chính của món này là mực. Ngoài mực, cô còn ăn được gì nữa à?”

Ngoại trừ cá mực, trọng điểm của món ăn này nằm ngay ở nước sốt và phần nhân bên trong.

Lâm Khả Tụng nhớ lại tất cả hương vị vừa lướt qua đầu lưỡi cùng với các dư vị còn lại, nhớ Giang Thiên Phàm từng nói, nghệ thuật nấu ăn thật ra chính là cân bằng vị giác.

Hương vị của một món ăn, có các tầng.

Mà trong món ăn này, cùng tỏa sáng với vị ngon của mực, là thịt cá lớn nào đó. Đó hẳn là một phần của nhân bánh.

Cá mực phía ngoài hẳn là chiên bằng mỡ bò. Trong nhân bánh hình như có loại cá biển nào đó. Tôi rất ít khi ăn cá biển, cho nên thật sự không nhận ra cá gì.” Lâm Khả Tụng nhìn về phía Giang Thiên Phàm, chờ đợi câu trả lời của anh.

“Chuyện này cũng khó trách, dù sao ngay cả cá hồi cô ấy cũng không biết. Anh Giang, muốn một người bình thường nhận ra nguyên liệu nấu ăn và nguyên liệu phối hợp trong một món chính phức tạp, quá khó rồi.”

Mặt ngoài là Elis giải thích vì Lâm Khả Tụng, trên thực tế thì không ngừng nhắc nhở cô sự thật “cô không chuyên nghiệp”.

“Là cá đối. Loài cá này cũng không lớn, tương tự cá mòi, giá trị dinh dưỡng rất cao, vị ngon. Cơ hội được ăn cá đối ở Trung Quốc không nhiều lắm. Trừ cái này, cô còn ăn được cái gì?”

Nói cách khác, Giang Thiên Phàm không hề để ý tới việc cô không nhận ra loại cá biển này à?

Đúng ra phải nói là, cá biển nhiều như vậy, nếu loài nào cũng có thể ném ra, vậy không phải người, là thần... bệnh thần kinh!

“Tôi còn ăn được sò biển, nó cũng là một phần của phần nhân.”

“Ừ.”

“Gạo nếp và hạt bo bo.”

“Ừ.”

“Còn có...” Lâm Khả Tụng nhú mày cẩn thận phân biệt. Vị tươi đó rốt cuộc đến từ cái gì? Hình như là trứng tôm, nhưng cô không nếm được bất kỳ miếng thịt tôm nào... Hơn nữa hương vị thuộc vô cùng nguyên thủy về biển cả này...

“Còn có tôm vàng!”

“Ừ.”

Khi Giang Thiên Phàm gạt đầu, Lâm Khả Tụng có cảm giác mở cờ trong bụng.

Ngay cả Elis cũng dùng ánh mắt hơi kinh ngạc nhìn cô.

“Vậy còn nước sốt? Cô có thể nếm được trong nước sốt có gì không?” Về mặt của Elis bắt đầu nghiêm túc, lập tức khiến áp lực của Lâm Khả Tụng tăng lên gấp bội.

Đến khi nào cô mới có thể yên ổn ăn cơm đây!

Lâm Khả Tụng đã không còn nhớ rõ vị nước sốt, vì vậy cô chấm một ít nước sốt trên đĩa ăn, không giữ hình tượng liếm một cái.

“Ừm! Có cần tây, tỏi... tiêu... bơ...” Lâm Khả Tụng nghiêng đầu, vẫn đang suy nghĩ xem vị mềm nhão trong nước sốt kia rốt cuộc là gì.

“Còn có gì nữa?” Ánh mắt Elis vô tư nhìn chằm chằm Lâm Khả Tụng, điều này khiến cô không khỏi bối rối.

“Còn có... còn có...” Lâm Khả Tụng không nói nên lời.

“Vậy thì ăn thêm một miếng.” Giang Thiên Phàm nói.

Giọng nói vốn khiến Lâm Khả Tụng cảm thấy lạnh lẽo vô tình giờ phút này lại giúp cô bình tĩnh lại.

Từng lớp hương vị bị kéo ra tại đầu lưỡi của cô, mùi thơm ngát của cần tây, vị của tỏi, vị của hồ tiêu, sự nhẹ nhàng của bơ...

Nguyên liệu nấu ăn hỗ trợ lẫn nhau, không phải sự phối hợp đơn giản. Luôn có thứ gì đó kết hợp chúng lại một chỗ.

“... Là lòng đỏ trứng? Lòng đỏ rúng sống?”

Lâm Khả Tụng không phải rất chắc chắn hỏi.

“Ừ.”

Lời khẳng định của Giang Thiên Phàm khiến cô lộ ra nụ cười thoáng qua.

Mà ánh mắt Elis càng thêm trầm lạnh, cô ta dùng giọng điệu gần như bắt lỗi nói: “Lòng đỏ trứng là nguyên liệu thường dùng trong việc chế biến cơm Tây, cô ném ra cũng không có gì lạ. Nhưng món ăn này còn có một nguyên liệu phối hợp rất quan trọng, cô có biết đó là gì không?”

Nếm được vị lòng đỏ trứng cũng không có gì lạ? Nữ thần, cô yêu cầu quá cao rồi!

Còn có nguyên liệu phối hợp quan trọng nào sao?

“Muốn ăn thêm một miếng không?” Elis nhướn mày.

Cô ta rất tự tin, Lâm Khả Tụng không ném ra nguyên liệu phối hợp cuối cùng.

Trong món ăn này sử dụng ba loại hải sản, mực, sò biển, cá đối, độ sệt của nước sốt cũng khá đậm đặc, rốt cuộc là cái gì khiến mùi hải sản trở nên dịu đây. Không phải chỉ vì nướng lò hay là mùi của mỡ bò sống, mùi thơm say lòng người này...

“Là rượu!”

“Rượu đó hay là rượu nho?” Elis cau mày hỏi.

“Không phải rượu đó...”

Rượu đỏ thường dùng để làm bít tết, trái lại rượu nho trắng với hải sản nghe qua rất xứng, nhưng mà... Lâm Khả Tụng không biết đây là rượu nho.

Cô cau mày, không quá chắc chắn nói: “Mùi rượu này rất nhẹ. Mang chút mùi của hồi hương và cần tây. Tôi không nghiên cứu về rượu... nên không biết là rượu gì. nhưng tôi cảm thấy chắc chắn không phải rượu đỏ hay rượu nho trắng...”

Lâm Khả Tụng càng nói giọng càng nhỏ.

Cô có cảm thấy hồ thẹn dần dần qua mắt thợ.

Nhưng cô không phát hiện ra dưới bàn ăn, Elis đang nắm chặt quả đấm.

“Là rượu ngải đắng.” Giang Thiên Phàm mở miệng.

Lúc này, tất cả nghỉ ngơi và suy đoán đều sáng tỏ.

Lâm Khả Tụng kinh ngạc nhìn anh. Anh thật sự chỉ ăn một miếng, đã biết rõ tất cả nguyên liệu trong món ăn này. Cô biết vị giác của anh nhạy cảm, nhưng thật không ngờ lại nhạy cảm đến mức này!

Lúc này, Giang Thiên Phàm dúi đĩa ăn về trước mặt mình, không nhanh không chậm tiếp tục ăn phần còn sót lại trong đĩa.

Lâm Khả Tụng mở to hai mắt muốn nhắc nhở đôi phuông, phần đồ ăn này đã bị cô ăn vài miếng rồi!

Elis lại mở miệng trước cô một bước: “Tôi có thể nói Bội Phách chuẩn bị thêm một phần!”

“không sao. Món ăn này rất xuất sắc. Cô không dùng rượu nho hay rượu ngon, mà chọn rượu ngải đắng, ý tưởng vô cùng tài tình và sáng suốt. Tôi rất mong chờ món ăn này xuất hiện trên thực đơn nhà hàng này.”

Đây là lần đầu tiên Lâm Khả Tụng nghe thấy Giang Thiên Phàm khen ngợi một ai đó, tuy giọng điệu của anh rất bình thản, giống như tất cả đều là chuyện Elis phải làm.

“Cảm ơn.”

Ăn xong món ăn này, Giang Thiên Phàm đứng dậy, ra hiệu “đi theo tôi” với Lâm Khả Tụng, hai người cùng rời khỏi phòng ăn.

Lâm Khả Tụng có phần thất vọng, cơm trưa của cô chạy đi đâu rồi hả? Chẳng lẽ chỉ có hai miếng mực cuốn kia sao?

Cô thừa nhận mực cuốn là món ăn ngon hảo hạng, nhưng cô chẳng ăn được mấy miếng! Bữa sáng đã tiêu hóa hết rồi, lại vội vàng phụ bếp đến sứt đầu mẻ trán, bây giờ bao từ lại bị hai miếng mực cuốn kia làm cho ngực dán vào lưng... Cô muốn ăn cơm!

Lâm Khả Tụng nói nhảm trong lòng, Giang Thiên Phàm lại không có ý dừng lại chút nào.

Khi bọn họ đi ngang qua cửa phòng phụ bếp, giọng nói của Bội Phách truyền đến: “Này! Khả Tụng! Muốn ăn sandwich không!”

Lâm Khả Tụng sáng mắt, không chút suy nghĩ liền thốt ra: “Muốn muốn!”

Khi cô nhận lấy sandwich cắn xuống một miếng, bỗng phát hiện món ăn bình thường như vậy giờ phút này cũng trở thành món ngon quý lạ.

“Bội Phách! Sandwich của anh ngon thật!”

“Đương nhiên rồi, nó là sandwich có giá gấp năm lần bình thường.” Bội Phách liếc Lâm Khả Tụng.

Sau đó sandwich có giá gấp năm lần này càng trở nên to lớn hơn!

Nhét miếng cuối cùng vào miệng, Lâm Khả Tụng mới phát hiện Giang Thiên Phàm đã đến cổng nhà hàng.

Một tay anh đút túi áo, một tay đỡ gậy dò đường, đóng dáng ngược sáng có mỹ cảm cực kì tinh tế.

Khi có người đi đường tình cờ đi ngang qua anh, cũng không nhận được nhìn anh thêm một lần.

Một luồng gió nhẹ thổi qua sợi tóc anh, khẽ đung đưa, toàn bộ thế giới như được đựng trong ly rượu nhẹ nhàng lay động.

“Lâm Khả Tụng.” Dường như không nghe được bước chân đuổi theo của cô, Giang Thiên Phàm gọi tên cô.

“Tôi... Tôi ở đây!”

“Cô ăn gì chưa?”

“Rồi, sandwich Bội Phách làm!”

“Anh không cho tôi ăn, tôi không thể ăn đồ của người khác sao? Hơn nữa anh Meirie cũng không nói ngay cả ăn gì cũng phải thông qua sự cho phép của anh đúng không?”

“Vốn tôi định làm bánh nhưng đồ cho cô uống trà chiều, cô đã ăn no, vậy không cần phiền phức nữa.”

Giang Thiên Phàm xoay người sang chỗ khác, lái xe Miler đã chờ ở cửa.

Cái gì? Giang Thiên Phàm không mặc kệ bữa trưa của cô, mà đã chuẩn bị làm trà chiều?

A! Sớm biết vậy đã không ăn cái sandwich kia rồi!

“Tôi còn ăn được! Tôi vẫn chưa no!”

Bánh nhưng đồ! Bánh nhưng đồ đấy! Cô chưa từng ăn đâu! Hơn nữa còn do Giang Thiên Phàm làm!

Giang Thiên Phàm không nói lời nào ngồi vào trong xe.

Lâm Khả Tụng bị lơ mắt bánh nhưng đồ rồi.

Có lẽ vì đã một mình cả buổi sáng, lại thêm căng thẳng cao độ khi phụ bếp, Lâm Khả Tụng tựa vào cửa kính xe không bao lâu đã ngủ thiếp đi. Không biết đã ngủ bao lâu, di động trong túi Lâm Khả Tụng rung lên, khiến cô tỉnh lại.

Cô lục túi áo của mình, nâng đầu, chợt hoảng sợ, mình không dựa vào cửa kính xe, mà là Giang Thiên Phàm!

Khi cô giương mắt, thấy đối phương quay mặt, sực nữa bị dọa đến hồn bay phách tán!

Giữa mũi là mùi hương đặc trưng của Giang Thiên Phàm, đường nét trên áo khoác là mỹ cảm tinh tế.

Cô căng thẳng ngồi dậy, sờ sờ khóe miệng. Vô cùng may mắn! Không chảy nước miếng!

Giang Thiên Phàm luôn không nhúc nhích, điều này khiến Lâm Khả Tụng thở phào nhẹ nhõm.

Cô nói với bản thân: Cứ coi như chưa xảy ra chuyện gì đi!

Cô di chuyển sang bên cạnh, giữa khoảng cách với đối phương, mãi đến khi rời khỏi hơi thở khiến người ta cảm thấy tâm tình cởi mở sáng khoái kia, nỗi lo sợ bất an của Lâm Khả Tụng cuối cùng cũng lắng xuống.

Cô lấy điện thoại di động ra, thấy được một tin nhắn: Đêm nay về nhà ăn cơm không?

Là tin nhắn của chú.

Khi Lâm Khả Tụng vừa thấy, mới chợt nhớ ra hôm nay là sinh nhật chú!

Mình tới New York, vẫn luôn được chú giúp đỡ, nếu cô không tới sinh nhật chú, có phải quá bất hiếu không?

Cô có thể xin phép Giang Thiên Phàm không?

Khối băng lớn có vẻ chỉ không dễ ở chung thôi, thật ra cũng không quá tệ...

Cô há miệng thở dốc, nhìn mặt bên lạnh lùng của anh, bắt đầu tìm từ để nói.

“Có gì cứ nói.” Giang Thiên Phàm lạnh nhạt mở miệng.

“Sao anh biết tôi có chuyện muốn nói?” Lâm Khả Tụng cảm thấy đối phương thật sự quá thần kì.

“Bởi vì hơi thở của cô nói cho tôi biết cô muốn nói lại thôi.”

Lâm Khả Tụng giật giật khóe miệng, tại khối băng lớn còn tốt như vậy nữa.

“Chuyện đó, hôm nay là sinh nhật chú tôi, tôi có thể về đó ăn tối không?”

“Có thể.”

“Tôi nay tôi có thể ở lại nhà chú không? Tôi nghĩ ăn cơm sẽ ăn vào lúc tối, sau chín giờ về không phải không được tắm sao?”

“Chín giờ tôi sẽ bảo Miller tới đón cô.”

“A...” Lâm Khả Tụng lộ vẻ thất vọng, đây là nhịp điệu muốn cô đêm nay không tắm sao?

“Tôi cũng không nói sẽ không cho cô tắm.”

Câu trả lời của Giang Thiên Phàm khiến Lâm Khả Tụng vô cùng kinh ngạc. Cô cho rằng tất cả các quy tắc của Giang Thiên Phàm đều không thể vượt quá.

Nhưng mà hôm nay, hình như cô đã phá tất cả quy tắc rồi?

Ví dụ như cô nắm tay Giang Thiên Phàm trên tàu điện ngầm, ví dụ như cô và Giang Thiên Phàm dùng chung một phần đồ ăn; lại ví dụ như giờ phút này anh đồng ý cho cô dùng phòng tắm sau chín giờ?

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Chương 31: Sinh nhật chú

Editor: Từ Tranh

Lâm Khả Tụng cẩn thận dò xét đối phương, nghĩ thầm người đàn ông này thật sự là khối băng sao?

“Miller, lái xe đi ‘Tulip xanh lam’ một chuyến.”

“Được, tiên sinh.”

Lúc này Giang Thiên Phàm lấy điện thoại di động ra, bấm một số điện thoại: “Giúp tôi chuẩn bị một cái bánh sinh nhật. Một giờ sau tôi tới lấy.”

Lâm Khả Tụng mở to hai mắt, anh đang chuẩn bị bánh ngọt giúp cô sao?

Nhưng Giang Thiên Phàm căn bản không biết chú của cô, làm sao có thể đặt bánh ngọt cho chú chứ?

Từ trước đến giờ anh không có quan tâm người khác hay bất cứ chuyện gì khác.

Cúp điện thoại, Giang Thiên Phàm cũng không có giải thích gì với cô, không khí trong xe trầm mặc đến nỗi làm cho Lâm Khả Tụng cảm thấy tất cả chỉ là mình tự đa tình.

Sau mười mấy phút, xe của bọn họ dừng ở một quán cà phê thoát nhìn cực kỳ đẹp đẽ.

Vẫn chưa đi vào cửa, đứng ngoài khe cửa đã ngửi thấy nồng nặc mùi cà phê đậm đặc.

Từ trước đến giờ Lâm Khả Tụng không phải là người yêu thích cà phê, nhưng giờ phút này mùi cà phê tràn vào trong mũi thật sự làm say lòng người.

Giang Thiên Phàm mới vừa bước lên bậc thang, nhân viên mặc áo sơ mi trắng đeo tạp dề màu cà phê tao nhã lễ phép mở cửa thay anh.

“Giang tiên sinh.”

Bọn họ khom người 30 độ làm ra động tác mời, không khoa trương chút nào, nụ cười đúng tiêu chuẩn, một chút cũng không gượng gạo.

Lâm Khả Tụng nhận ra, bọn họ cũng phải trải qua việc huấn luyện chuyên nghiệp.

Bọn họ được dẫn tới một góc gần cửa sổ, rất an tĩnh, vừa đúng lúc có thể nhìn thấy người đi đường thưa thớt trên phố.

“Cô muốn ăn gì? Bánh sinh nhật không có làm xong nhanh như vậy.”

Giang Thiên Phàm vừa mở miệng, Lâm Khả Tụng mới xác định cái bánh sinh nhật đó đích thực là dành cho cô.

Nhân viên phục vụ khom người xuống, đưa thực đơn đến trước mặt của Lâm Khả Tụng.”

Đây là một tiểu soái ca, tóc hơi xoăn màu nâu, sống mũi cao thẳng còn có màu xanh dương của ánh mắt, khẽ mỉm cười, Lâm Khả Tụng liền cảm thấy ngượng ngùng.

“Bánh Hoa Phu kiểu anh.”

Những thứ kia không nhìn thấy giá, nhưng Lâm Khả Tụng biết chỗ Giang Thiên Phàm ra vào, chỉ cần có liên quan đến đồ ăn, giá cả nhất định rất xa xỉ.

“Có muốn uống cái gì không ạ?”

Nụ cười của tiểu soái ca khiến cho Lâm Khả Tụng cảm thấy nếu như cô không gọi đồ uống chính là có lỗi.

Lâm Khả Tụng ngẩng đầu lên nhìn về phía Giang Thiên Phàm.

“Nơi này có trà sữa Bá Tước (*) có thể thử một chút.”

(*): là một loại thức uống ở Châu Âu, mọi người có thể lên mạng tra google nha ^^

“Vậy thì trà sữa Bá Tước.”

Về trà sữa thì Lâm Khả Tụng có biết, chính là dùng bột trà sữa cùng với những thứ khác pha lên mà thành thức uống, tiện lợi một viên làm được bốn ly, quý hơn mười viên một chút. Không biết ở đây làm trà sữa như thế nào.

Sau khi nhân viên phục vụ đứng dậy rời đi, Giang Thiên Phàm lên tiếng: “Cô thích Morgan?”

“Morgan?” Lâm Khả Tụng ngây ngẩn cả người.

Morgan nào? Morgan Đại Thông sao?

“Nhân viên phục vụ vừa rồi.”

Giọng nói Giang Thiên Phàm mang theo một chút cảm giác mất mát.

Đặc biệt là sau khi Lâm Khả Tụng cảm thấy rốt cuộc anh cũng dễ ở chung hơn.

“À. Không có. Làm sao có thể.” Đầu tiên là Lâm Khả Tụng phủ nhận theo bản năng, chờ phản ứng lại cô cảm thấy tốt nhất cô không nên nói dối trước mặt của Giang Thiên Phàm nên vội vàng bổ sung, “Tôi cảm thấy anh ta cười lên rất đẹp mắt, hơn nữa thái độ rất chuyên nghiệp.”

Giang Thiên Phàm không nói gì.

Trong lòng của Lâm Khả Tụng thế nhưng lại giống như có con kiến đang bò tới bò lui. Anh nghe được cô nói thích Morgan hay sao?

Quả thật không thể giải thích được.

Cô là một cô gái, nhìn thấy trai đẹp thì hai mắt nên thường thức nhưng không có khoe khoang.

Lập tức không khí có chút xấu hổ. Cho đến khi nhân viên phục vụ Morgan bung bánh Hoa Phu kiểu Anh và trà sữa Bá tước tới bên cạnh cô, lúc cúi người xuống cười với Lâm Khả Tụng, Lâm Khả Tụng không thể không thu hồi suy nghĩ của mình từ cặp mắt xanh lam xinh đẹp kia, lễ phép nói một tiếng: “Cảm ơn.”

Trong đĩa bánh Hoa Phu được trình bày rất chú trọng bố cục, trên bánh Hoa Phu trắng nõn là bơ, anh đào và dâu tây làm cho người ta có một loại cảm giác vui thích. Lâm Khả Tụng dùng dao ăn nhẹ nhàng cắt vào mặt ngoài của bánh Hoa Phu, vang lên tiếng giòn giòn giống như tiếng giấy rách. Dính một chút bơ, đưa vào trong miệng, mùi vị hạnh phúc trong miệng của cô được bóc ra từng tầng, bên trong mềm mại làm cho cô theo bản năng lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Đối diện với Giang Thiên Phàm chân trái gác trên đùi phải, ngồi ở trên ghế sofa, bụng ly cà phê nhỏ, vừa tao nhã lại vừa quý tộc, đây là một loại phong cách bẩm sinh không thể nào bắt chước.

Hơi nước vẫn vương trên lông mi của anh, cúi đầu nhấp một hớp cà phê thì lông mi rũ xuống giống như có cái gì im lặng qua đi, ở trong không khí hiện ra chút sóng gợn.

Lâm Khả Tụng nhìn đối phương đến ngây ngẩn.

Cho đến lúc Giang Thiên Phàm để cái ly nhẹ xuống, không nhanh không chậm hỏi: “Bánh Hoa Phu ăn không ngon sao?”

Lâm Khả Tụng chột nhót tới món mì nấm hương thịt bằm tối hôm đó. Chỉ vì mình biểu hiện lịch sự một chút ở trước mặt anh, anh đã cảm thấy cô không thích nét mặt của anh. Bây giờ, anh sẽ không lại nghĩ là cô không thích ăn đi?

“Không phải! Bánh Hoa Phu nơi này ăn thật ngon, là tôi.”

“Là bánh Hoa Phu cô ăn ngon nhất, hơn nữa ăn ngon đến nổ tung.”

Chỉ số thông minh của Lâm Khả Tụng thất bại, nhưng cũng hiểu được Giang Thiên Phàm đang giấu cợt mình.

“Đây là lần đầu tiên tôi được ăn bánh Hoa Phu. Hơn nữa ăn thật ngon.” Lâm Khả Tụng không có nhiều lời, im lặng uống một hớp trà sữa Bá Tước.

Lúc này cô mới phát giác, nguyên lai trà sữa ở đây thật sự là dùng sữa tươi ngâm với lá trà mà thành. Trà tươi mát thuận lợi dung hợp với sữa bò ở trong miệng, mùi vị đặc biệt, dư vị cũng sâu sắc hơn trà sữa ven đường.

“Cô chỉ mới ăn một cái mà thôi.”

Tại sao anh vẫn rồi rầm cô ăn vài miếng hoặc ăn thế nào?

Chẳng lẽ cô nên ăn như hổ đói hay giống như dân chạy nạn vừa mới trở về ở trước mặt anh mới đúng hả?

Lâm Khả Tụng chợt nổi lên ý nghĩ không tốt.

“Bởi vì mới vừa rồi tôi đang nhìn anh.”

Giang Thiên Phàm không nói gì.

Lâm Khả Tụng cong khỏe môi, cố ý dùng giọng nói hết sức chân thành nói: “Morgan chỉ là cười lên rất đẹp mắt mà thôi. Nhưng anh lại khác, bất luận là từ góc độ nào, bất luận là anh lộ ra vẻ mặt lạnh lùng như thế nào, cũng làm cho tôi không có cách nào chuyển tầm mắt.”

Ai nha! Da gà đều muốn rớt vào trong trà sữa!

Nhất định cô là bị Tổng Ý Nhiên lây nhiễm, nếu không sao cô lại có thể nói những lời như vậy?

Chỉ là, Giang Thiên Phàm sẽ lộ về mặt gì đây?

Sẽ có chút xấu hổ nào không? Cười vào, toàn thế giới đều nói người này ngọc thụ lâm phong, tự nhiên hào phóng, chỉ sợ anh muốn cười cũng sẽ không cười.

Khả năng nhiều hơn sẽ lạnh lùng nói cho cô biết không cần phải nói giỡn nhảm chán như vậy.

Nhiều hơn khả năng là lạnh lẽo nói cho nàng biết không cần mở lại loại này nhảm chán nói giỡn.

Nhưng phản ứng của Giang Thiên Phàm lại vượt ra ngoài suy nghĩ và dự đoán của Lâm Khả Tụng.

Thân thể của anh nghiêng về phía trước, một cái tay đặt trên mặt bàn. Thấy mặt của anh càng lúc càng đến gần, Lâm Khả Tụng không khỏi lui về phía sau, cho đến khi sống lưng dán chặt vào ghế sofa.

Toàn bộ không gian giống như theo bóng dáng của Giang Thiên Phàm sụp xuống trước mặt cô.

Hô hấp của cô bị giam cầm ở bên trong thân thể, bởi vì cách anh quá gần, ngũ quan tinh xảo lại lạnh lùng hiện rõ ràng như vậy, cô sợ mình thả ra hơi thở sẽ chạm vào da thịt của anh.

Giang Thiên Phàm đưa một tay đến, vừa đúng lúc khoác lên vai Lâm Khả Tụng, chậm rãi đứng lên, ngón tay anh lướt qua cổ của cô, máu dưới da thịt cũng theo lòng bàn tay của anh mà rục rịch ngóc đầu dậy.

Cho đến khi tay anh giữ chặt cằm của cô, đặt lên gương mặt cô, ngón tay của anh dọc theo đường cong lông mày của cô, từ mi tâm đến đuôi lông mày.

“Sao. Làm sao.” Lâm Khả Tụng hết sức khẩn trương hỏi.

Cô theo bản năng muốn dán sát bàn tay của đối phương, bởi vì nhiệt độ ở đó làm cho tâm cô tin tưởng, không quá ấm áp cũng không quá lạnh lẽo.

Nhưng cô nhận được.

Bởi vì cô không biết rốt cuộc Giang Thiên Phàm đang muốn làm gì.

Hồi lâu, Giang Thiên Phàm mới thu hồi tay của mình.

“Quả thật, diện mạo của tôi phù hợp với xu hướng thẩm mỹ. Nhưng cô, cũng quá bình thường.”

“ ”

Lâm Khả Tụng có chút muốn ném bánh nướng lên mặt của anh. Đáng tiếc là cô không dám. Chỉ có thể hung hăng dìm nửa đấm bánh nướng, sau đó nhét vào trong miệng, dùng sức cắn.

“Âm thanh ăn của cô bây giờ, nghe giống như cảm thấy ăn ngon rồi.”

Giang Thiên Phàm ưu nhã bung lỵ cà phê lên.

Lâm Khả Tụng liếc mắt nhìn chén đĩa lộn xộn của mình: Giang Thiên Phàm anh thật sự có khiếu thẩm mỹ sao!

Vừa lúc đó, Morgan đi tới bên cạnh bọn họ, nói cho bọn họ biết bánh ngọt đã chuẩn bị xong rồi.

Lâm Khả Tụng cầm bánh ngọt trở lại xe với Giang Thiên Phàm.

Xe cũng không có chạy vào phố người Hoa, mà là dừng lại ở đầu phố.

Lâm Khả Tụng xuống xe, tâm tình nhất thời vui sướng.

Vài ngày rồi không nhìn thấy chú, không biết ông thế nào! Có phải phòng ăn vẫn còn rất đông không? Buồn bán thế nào?

Khi cô đi tới phòng ăn Lâm Ký, nhìn khách quý chật nít ở bên trong, người đến người đi, không khỏi lộ ra một nụ cười.

Cô vừa đi vào, đã có người vui mừng hét to: “Mau đến đây! Khả Tụng trở về!”

Chú cơ hồ lao ra từ sau phòng bếp: “Khả Tụng! Con về rồi! Vào trong phòng ngồi! Chú lập tức tới liền!”

“Không cần kêu con! Chú, người bận rộn rồi! Con cũng tới giúp đỡ người! Đây là bánh sinh nhật con đưa cho chú!”

Chú nhận lấy bánh ngọt, cười đến hết sức vui mừng: “Còn có bánh ngọt! Khả Tụng con thật có lòng! Máy đồ đạc kia cũng xuất sư rồi! Tối hôm nay chú liền giao cho bọn họ, chú nhấn nhủ hai câu liền đi lên! Đúng rồi, bạn của con cũng tới! Vốn là tới thăm con, kết quả lại đưa quà cho chú! Thật xấu hổ! Cho nên chú cũng mời anh ta ở lại ăn cơm tối!”

“Bạn của con?” Lâm Khả Tụng mở to hai mắt, “Không phải Tống Ý Nhiên chứ?”

“Đúng đúng đúng! Chính là Tống Ý Nhiên! Con lên với cậu ấy đi!”

Nhiều ngày không gặp cái tên kia, Lâm Khả Tụng hết sức nhớ. Hai ba bước chạy lên lầu, đẩy cửa phòng trước kia ra.

Chú biết ba tháng sau cô sẽ trở lại, nên căn phòng cũng giữ lại, ngay cả trên cái chăn trên giường còn đỡ hơn chăn đệm nằm ở dưới đất.

Mà bên trong, một người nằm, anh ta đưa lưng về phía cửa, chỉ lộ ra bả vai cùng với một đôi chân dài.

Tuy chỉ có một bóng lưng, nhưng cũng đủ mê hoặc những cô học trò nhỏ.

Lâm Khả Tụng ngồi xuống cạnh giường, dùng ngón tay day day bờ vai anh: “Này! Tống Ý Nhiên! Đây chính là địa bàn của em, sao lại bị anh xâm chiếm?”

Tống Ý Nhiên chợt xoay người, cánh tay vòng qua eo của Lâm Khả Tụng, trực tiếp ôm chặt cô. Mặt của anh cơ hồ dính chặt vào lưng của Lâm Khả Tụng, hơi thở ấm áp không để cho sống lưng cô cứng lại.

“Sao vài ngày rảnh em ăn ngon à, em giống như mập hơn?”

Tống Ý Nhiên buồn buồn nói.

“Không thể nào đâu? Em cũng không có ăn nhiều!” Lâm Khả Tụng tức giận cúi đầu xuống, liền phát hiện trong mắt Tống Ý Nhiên đều là ý cười.

“Ăn không nhiều lắm? Vậy có phải bởi vì anh không có ở đây nên em nhớ anh không?” Tống Ý Nhiên nghiêng người, chống mặt, thật có mấy phần tư vị của Quý Phi.

Trong đôi mắt hẹp dài là cười như không cười, bờ môi ngoặt ra đường cong lười biếng.

Ngay cả chớp mũi cũng ưu nhã, cũng làm cho người ta có một loại xúc động muốn cắn.

“Người chủ trì Anna Lê Tư của tiết mục thức ăn ngon chạy đến tìm em, nói em làm đại nôi chung cách thủy cũng lọt vào top 10 Rotten Tomatoes, em thật nhớ anh, cũng chỉ muốn đánh anh!”

Lâm Khả Tụng giờ giờ nắm đấm, mới vừa định đánh tới chớp mũi của anh, liền bị Tống Ý Nhiên vững vàng giữ lại.

Anh tách từng ngón từng ngón tay của cô ra, rũ mắt xuống, không nhìn ra vui buồn, ngón

“Bây giờ thế nào? Em cảm thấy cách huấn luyện phong bế đó rất có ý tứ sao? Em thật giống như sống với sự phụ của mình không được vui vẻ.”

Cũng không được vui vẻ sao?

Lâm Khả Tụng chán chờ. Quả thật, Giang Thiên Phàm không phải cái loại sự phụ vui sướng dịu dàng kiên nhẫn. Lúc đầu, cô cũng hoài nghi phương thức đối nhân xử thế của anh ta. Nhiều yêu cầu, nhiều quy tắc, không được tự nhiên.

Nhưng nếu thật muốn cô thoát khỏi cuộc sống bây giờ, cô chợt phát giác mình có chút không bỏ được.

Cô đây là tổng hợp hội chứng Stockholm rồi sao?

Tống Ý Nhiên khẽ ngẩng đầu lên, dùng cặp mắt mị hoặc chứng sinh nhìn Lâm Khả Tụng, tinh tế quan sát từng vẻ mặt của cô dù rất nhỏ.

Ánh mắt của anh rất sâu.

Đột nhiên Lâm Khả Tụng cảm thấy Tống Ý Nhiên trước mắt thật xa lạ. Bởi vì anh chưa từng nhìn cô như vậy, giống như kéo cô vào trong ánh mắt của

anh.

Khi cô theo bản năng chuyển đi tầm mắt của mình thì cô có thể cảm thấy ánh mắt Tống Ý Nhiên vẫn dừng lại trên người cô như cũ.

“Nếu như em là muốn gom đủ học phí để học Thạc sĩ, anh có thể giới thiệu công việc khác phù hợp với em. Không nhất định em phải tham gia cái cuộc thi tranh tài gì đó. Giống như là tranh tài vậy, rất có thể đoán trước được nên chuẩn bị sẵn kịch bản. Nếu nói đi theo sư phụ học, bất quá cũng chỉ là một mảnh khõe mà thôi.”

Tống Ý Nhiên dùng giọng bình tĩnh nói. Không có bất kỳ ý cười nhạo cô, cũng chỉ là nói cho cô biết sự thật mà thôi.

“Anh nói là, liền tính em đi tham gia so tài, kết quả cuộc thi thật ra cũng không liên quan đến thực lực người dự thi. Giống như những tiết mục giải trí, người xem thích người nào đến cuối cùng, người đó chính là người chiến thắng? Tất cả chỉ vì ti lệ người xem TV?”

Lâm Khả Tụng dao động. Khi Anna Lê Tư xuất hiện trước mặt cô nhắc tới bảng điểm Rotten Tomatoes gì đó, thật ra trong lòng cô đã biết đây chính là tiết mục ti vi thôi. Chỉ là Giang Thiên Phàm.Làm cho cô cũng nghiêm túc rồi.

Bởi vì cô tin tưởng, khiến Giang Thiên Phàm nghiêm túc tuyệt đối không phải là tiết mục lấy lòng mọi người.

“Mặc dù ngoài mặt cái này khiến bậc thầy nổi danh trong giới ẩm thực tới dạy người mới học, nhưng ba tháng, thật đủ sao? Tranh tài như vậy vốn chỉ vì các đại sư trực tiếp đối phó tạo thành cục diện khó xử và tổn thất danh dự. Nhưng hoàn toàn có thể do các học sinh được đại sư dạy nhiều năm ra xuất chiến! Tài nghệ sẽ càng cao siêu hơn, có người đại diện, cũng có thể đạt tới mục đích người chiến thắng. Nhưng ủy hội cuộc so tài lại cố tình lựa chọn những món ăn khó ăn nhất của các người. Thật chẳng lẽ không phải vì làm cho người xem cảm thấy hứng thú, đi ngược với khẩu vị của người xem sao?”

Lâm Khả Tụng biết Tống Ý Nhiên không có đá kích dơ, chỉ là lo lắng cô ôm lấy mong đợi quá cao sau này sẽ thất vọng càng nhiều. Cảm giác như thế so với ban đầu biết tất cả chỉ là phôi ra cho người xem nhìn lại cảm thấy khó chịu hơn rất nhiều.

Tống Ý Nhiên ngồi dậy, ngón tay bắn vào trán của Lâm Khả Tụng, “Xem đáng về thất vọng của em này. Ở trong phòng ăn cũng lâu rồi, có phải em bắt đầu cảm thấy hứng thú với việc nấu nướng không?”

Lâm Khả Tụng che trán của mình.

“Hình như là vậy. Anh biết không, trước kia em cho là chỉ cần làm quen, làm đúng là được. Em chưa bao giờ biết thì ra là để làm một món ăn, từ chọn nguyên liệu đến phân chia thức ăn, phối hợp, trình tự hương vị, đều có nhiều chi tiết quan trọng cần phải chú ý. Nếu trước khi tới Newyork, anh nói với em nấu ăn cũng là một nghệ thuật, em nhất định sẽ hung hăng cười nhạo anh. Nhưng bây giờ. Nó đúng là một nghệ thuật.”

“Cho nên em muốn tiếp tục?” Tống Ý Nhiên hỏi.

“Em nghĩ muốn hiểu rõ những thứ đó. Nhưng mà em lại không có chút nào nghĩ đến tiết mục trên ti vi là đối trên gạt dưới.”

“Vật thì theo lời anh nói, chúng ta có thể tự tay tìm người chân chính nguyên ý dạy cho em.”

“Nhưng mà em đã đồng ý tham gia thi đấu, lại không thể không chịu trách nhiệm mà rời khỏi. Huống hồ chi còn có tiền thưởng. Vì nó mà làm ba tháng cũng được lắm.” Lâm Khả Tụng nở nụ cười, cúi người, nhỏ giọng nói, “Huống chi chú là một vấn đề lớn, một cái đáp án em cũng không lấy được. Nếu như cứ như vậy rời khỏi, ông nhất định sẽ giết chết em.”

“Cho tới bây giờ em đều không phải là loại người không kiên trì đến cùng.”

Tống Ý Nhiên ngáp một cái, lười biếng đứng dậy.

Lâm Khả Tụng còn chưa kịp nâng người lên, chóp mũi của Tống Ý Nhiên đã cạ vào mặt của cô.

Chóp mũi hơi lạnh lưu lại cảm xúc giống như bị một vết dao cắt thật lâu không tiêu tan trên gương mặt cô.

Lâm Khả Tụng che mặt mình, mà Tống Ý Nhiên trong trường hợp đó đảo đảo cặp mắt, nhất thời như lâm vào ái tình, “Tốt, Lâm Khả Tụng! Em là cố ý chò anh hôn em phải không!”

Tiết mục cũ lại trình diễn.

Lâm Khả Tụng nhún nhún vai cười to, đặt một chân trên mép giường, ngón tay nắm cằm Tống Ý Nhiên, “Ôi, mỹ nhân đã nhìn ra? Đến đây để bản đại gia hôn một chút.”

Tống Ý Nhiên tựa như một con mèo lười, nhắm mắt lại nhưng hình như rất hưởng thụ Lâm Khả Tụng nâng cằm của anh.

Một khắc kia Lâm Khả Tụng hoảng hốt, chợt cô tưởng tượng ở trong lòng, khi Sở Đình hoặc những cô gái khác giỡn với anh, không phải anh cũng sẽ lộ ra vẻ mặt như thế này sao?

Đúng một khắc kia, Tống Ý Nhiên giữ cổ tay Lâm Khả Tụng, bỗng dưng đè Lâm Khả Tụng xuống.

Cái ót và cái gối chạm nhau, trước mắt Lâm Khả Tụng là Tổng Ý Nhiên nhưng lại cách nhau rất gần.

Trong mũi là hơi thở thuộc về anh, tất cả bị anh bao phủ, cái loại cảm giác bị áp bức, khiến Lâm Khả Tụng cảm thấy nguy hiểm.

Khí chất đó hoàn toàn bất đồng với Giang Thiên Phàm tuần tú cao vời, giống như một con dã thú giồi ần núp, rốt cuộc cũng bắt được con mồi của mình ở giữa rừng rậm.

Ánh mắt vốn lười biếng xem tất cả đều không sao cả, bỗng nhiên giống như rơi xuống đêm tối.

Vài phút sau, rốt cuộc Lâm Khả Tụng cũng đã hoàn hồn lại.

“Á. . . . Anh làm em sợ muốn chết!” Cô giờ chân lên, vốn muốn đá văng anh ta, nhưng vì không đúng vị trí, nên kết quả chỉ đầu gối cạ vào eo của đối phương.

Một phút kia, cặp mắt Tổng Ý Nhiên càng tối thêm.

Anh chậm rãi cúi đầu, nghiêng mặt sang bên, hình như muốn chạm vào môi của cô.

Lâm Khả Tụng khần trương hơn.

Anh càng ngày càng đến gần, nhiệt độ của anh cũng càng ngày càng rõ ràng.

Không nên bị anh trêu chọc. Cũng không cần mong đợi gì với anh.

Chợt Lâm Khả Tụng quay đầu đi chỗ khác, đầu Tổng Ý Nhiên chôn ở cổ cô, sau đó buồn buồn nở nụ cười.

“Này, đại gia —— mỹ nữ còn chưa muốn hôn người đâu, sao ngược lại người lại thẹn thùng vậy?”

Lâm Khả Tụng trừng mắt. Xem đi! Xem đi! Xem đi! Người này chính là như vậy!

Hoàn hảo mình không có không kìm lòng được hôn lên, nếu hông thật cmn không biết hậu quả như thế nào!

“Các người đang làm gì!”

Giọng nói của cô gái cạnh bọn họ vang lên.

Lâm Khả Tụng nghiêng mặt sang bên, thật sự đụng phải khóe miệng Tổng Ý Nhiên.

Cô tròn to hai mắt, mấy giây còn chưa lấy lại tinh thần.

Mới vừa rồi cô làm cái gì?

Đứng ở mép giường không phải ai khác, chính là Lâm Tiểu Tuyết!

Trước không nói Tổng Ý Nhiên sẽ phản ứng thế nào, nhưng nếu Lâm Tiểu Tuyết chạy đi nói bậy với chú thì nên làm cái gì? Coi như nơi này rất còi mớ, nhưng chú giống như cha Lâm Khả Tụng, đều hết sức bảo thủ, tuyệt đối không thích người trẻ tuổi làm loạn ở trong phòng! Hơn nữa vừa đúng lúc Tổng Ý Nhiên đè cô, trời mới biết chỉ cần Lâm Tiểu Tuyết nói gì đó, chú sẽ cho rằng bọn họ đang làm gì đó.!

“Đang giỡn.” Tổng Ý Nhiên cười ngời dậy.

“Cãi nhau ầm ỹ? Lâm Khả Tụng, không phải cô nói cô với anh ta chỉ là bạn bè mười năm sao?” Dáng vẻ Lâm Tiểu Tuyết hết sức tức giận.

Lâm Khả Tụng 囧 rồi, nha đầu này sao lại dễ biết như vậy, cái gì cũng hiện ra mặt.

Chỉ sợ toàn thế giới không biết cô ta có ý tứ với Tổng Ý Nhiên đấy.

Nhưng mà hôm nay, Lâm Khả Tụng coi như thấy được bản lãnh cùng với da mặt dày của Tổng Ý Nhiên.

“Ai nói mười năm bạn bè thì không được đùa giỡn hả?” Tổng Ý Nhiên giang hai cánh tay, làm bộ muốn ôm Lâm Tiểu Tuyết, “Cô cũng có thể đùa giỡn với tôi! Nếu không bên này cũng có thể cho cô hôn một chút?”

Lâm Tiểu Tuyết tròn tròn mắt.

Trong lòng cô, Tổng Ý Nhiên tác phong nhanh nhẹn, học thức đều tốt. Lần trước anh chỉ cô một chút về bài viết essay liền đạt được điểm cao, ngay cả giáo sư cũng khen cô chịu khó, luận cứ đầy đủ rõ ràng. Cô càng thêm sùng bái Tổng Ý Nhiên.

Nhưng bây giờ là Tổng Ý Nhiên, thật sự là Tổng Ý Nhiên sao?

“Cô muốn tôi không?”

“Anh. . . Anh. . . . Nơi này là nhà em!”

Nói xong, Lâm Tiểu Tuyết giận dỗi xông ra ngoài.

Tổng Ý Nhiên không quên cao giọng nói: “Chỉ là nơi này là phòng của Khả Tụng. Lần sau đi vào nhớ gõ cửa!”

Cách tường, Lâm Khả Tụng cũng có nghe âm thanh đồ vật bị Lâm Tiểu Tuyết ném.

Cô bắt đầu đi giày chân lên, đập Tổng Ý Nhiên xuống.

“Bảo anh đùa! Lần này thú vị rồi! Ngộ nhớ chú biết, cũng không biết giải thích thế nào. Em đã nói rõ ràng với anh, Tiểu Tuyết không phải là Sở Đình, cô ấy là em họ của em, là người trong nhà của em. Anh không thể làm loạn.”

Tổng Ý Nhiên quay người lại, nhũn mày: “Ồ trong lòng em, rốt cuộc anh là người thế nào?”

“Bên ngoài như dát vàng, bên trong thối rữa.” Lâm Khả Tụng ngồi dậy, gác chân, một tay chống đầu gối, hết sức nghiêm túc trả lời.

“Vậy nếu như có một ngày em phát hiện, anh trong ngoài một dạng thì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương 32: Mỳ trộn nắm hương thịt băm của Lâm Khả Tụng

Editor: TSTX

“Vậy em sẽ không cho Tiểu Tuyết quen anh.”

“Nếu như vậy, không thì em hy sinh mình, gả cho anh đi?” Tổng Ý Nhiên nghiêng đầu, cười giống như mèo ăn được cá.

Lâm Khả Tụng vỗ ót của anh một phen, sau đó mặc kệ anh.

Có lúc cô thật sự rất muốn hỏi tên khốn kiếp này, nếu cô thật sự nói “Được”, rốt cuộc anh sẽ có thái độ gì.

Buổi tối, chú làm một bàn thức ăn ngon, nhìn thấy Lâm Khả Tụng trở về thì rất vui mừng, ngược lại Lâm Tiểu Tuyết một bên vẫn lạnh mặt.

“Hôm nay hiếm khi Khả Tụng trở về sớm, còn có Ý Nhiên ở đây. Lúc trước vào ngày này chỉ có mình chú và Tiểu Tuyết. Sinh nhật năm ngoái, nhóc con này theo bạn học đến công viên quốc gia cắm trại, nên chú cũng quên mất ngày sinh nhật!”

“Ba! Chẳng phải sau đó con có tặng quà cho ba rồi sao?” Lâm Tiểu Tuyết nhìn Tổng Ý Nhiên một cái.

Cô vẫn rất quan tâm cái nhìn của Tổng Ý Nhiên đối với mình.

Ngược lại Lâm Khả Tụng rất kinh ngạc. Trước kia chú bởi vì Tổng Ý Nhiên quá đẹp trai mà sinh nghi ngờ trong lòng, lo lắng Lâm Khả Tụng yêu anh sẽ chịu tổn thương.... Hiện tại không chú không gọi anh là Tổng tiên sinh gì nữa..., ngược lại còn gọi “Ý Nhiên“. Rốt cuộc Tổng Ý Nhiên đã cho chú uống thuốc gì?

Chú cười ha ha hai tiếng, nói với Lâm Khả Tụng: “Con ở chỗ thầy giáo đó học hành tốt không? Bình thường đầu bếp chánh từng đạt được sao Michelin đều rất bận rộn. Anh ta có dạy con cái gì không?”

“Bởi vì con chưa từng làm việc ở phòng bếp, cho nên phải học từ những thứ cơ bản nhất. Giống như là nhận biết nguyên liệu nấu ăn, cách cắt gọt, cùng với trình tự nhận biết vị giác....”

“Không có học nấu ăn sao?” Lâm Tiểu Tuyết lạnh lẽo thốt ra một câu, “Còn hơn hai tháng nữa thì trận đấu kia sẽ bắt đầu, bộ dạng của chị là đi làm vật hy sinh sao?”

“Tiểu Tuyết!” Chú nhỏ giọng.

“Ý của con là cha phải cho chị họ một chút thể diện. Cái gì là nhận biết nguyên liệu nấu ăn, cái gì là cắt gọt còn có vị giác ..., rõ ràng chính là đối phương

đang qua loa. Đó là đầu bếp chánh cấp sao Michelin, sao có thể tự tay dạy một tay mơ. Quả thật chính là lãng phí thời gian.” Lâm Tiểu Tuyết quay mặt qua chỗ khác, liếc mắt.

Lòng trả thù của nhóc con này đúng là quá nặng.

“Đừng để ý tới nó, tính tình của nó là vậy!” Chú Lâm thờ dãi, giọng nhỏ nói với Lâm Tiểu Tuyết, “Hôm nay còn có khách ở chỗ này, con muốn mình khó coi sao?”

“Không phải ba cảm thấy con không hiểu thuận bằng chị họ sao? Vậy ba để chị ấy làm mì cho ba ăn đi! Dầu gì hôm nay cũng là sinh nhật của ba!”

“Con.” Chú bị nghẹn, đành phải lắc đầu một cái.

Thái độ của Lâm Tiểu Tuyết khiến Lâm Khả Tụng cũng cảm thấy có chút lúng túng.

“Vậy thì làm tô mì đi.” Tổng Ý Nhiên vỗ bả vai của Lâm Khả Tụng, “Em tới Newyork, vẫn do chú Lâm chăm sóc em. Vậy em làm tô mì cho chú ăn đi. Vô luận ăn ngon hay không, đều là tâm ý.”

Tổng Ý Nhiên nói xong, Lâm Khả Tụng cảm thấy rất đúng. Tặng bánh sinh nhật là do Giang Thiên Phàm chuẩn bị, suy ra không phải là quà của cô.

Mà trong đầu của cô đang hiện lên tình cảnh đêm đó, Giang Thiên Phàm ở trong phòng bếp vì cô làm mì trộn nắm hương thịt băm.

Mỗi một động tác của anh, từng quá trình, cô đều nhớ hết.

Cô cũng rất muốn thử một lần, nếu như không có Giang Thiên Phàm bên người, cô sẽ không biết làm cái gì sao.

“Được, chú, con làm cho chú tô mì. Tổng Ý Nhiên, anh ngồi uống bia với chú em đi!”

“Tốt, nhớ làm nhiều đó. Anh còn chưa ăn mì em nấu đó! Em cho anh hưởng ké chú Lâm đi.”

“Được, ăn không ngon anh cũng phải nuốt hết đó.”

“Không thành vấn đề.”

Lâm Khả Tụng cười đến phòng bếp cách vách. Nơi này là phòng bếp chú hay nấu ăn.

Cô tìm được thịt heo, nắm hương, xác định đã có đủ gia vị, còn có sợi mì. Đầu tiên cô nấu một nồi nước, theo hướng dẫn của Giang Thiên Phàm cắt nắm hương ra, rồi cắt thịt heo. Vỗ tép tỏi, chuẩn bị gừng tỉ, rồi ướp vào thịt heo.

Giang Thiên Phàm từng nói, đầu bếp cao cấp và đầu bếp bình thường khác nhau không ở quá trình mà còn ở chi tiết. Những chi tiết này bao gồm lượng cũng độ.

Lâm Khả Tụng rửa sạch nắm hương rồi xào sơ qua để ở một bên. Cho thêm ít khối băng vào nước mì đã sôi, làm cho mì co giãn. Trong đầu cô hoàn toàn là bóng dáng của Giang Thiên Phàm, cô dựa vào trí nhớ, bắt chước động tác từng quá trình của anh.

Cho đến cuối cùng, khi cô đã làm xong, dùng đũa gấp lên một đoạn ngắn đưa vào trong miệng.

Cô mở trừng hai mắt, mặc dù trình tự của mùi vị không phong phú bằng Giang Thiên Phàm, thịt heo cũng sẫm màu một chút, nhưng món ăn đầu tiên của cô đã có thành quả như vậy, cô rất tự hào rồi.

Một bên bụng mì lên bàn, một bên Lâm Khả Tụng suy tư trong lòng. Khi xào thịt heo, cô nên điều chỉnh độ lửa, lúc trộn xào cũng không quyết đoán, để nắm hương và thịt heo xào chung lâu một chút.

Chú nhìn thấy món ăn cô làm thì rất vui mừng: “Ai nha, đây là mì trộn nắm hương thịt băm! Trước kia khi mẹ của Tiểu Tuyết vẫn còn thường làm cho chú ăn!”

“Em thật sự làm được? Về ngoài rất đẹp, không biết mùi vị sẽ có hiệu quả nỏ tung không.” Tổng Ý Nhiên mở trừng hai mắt.

Bộ dáng này rất đáng đánh đòn, Lâm Khả Tụng thật muốn dùng chiếc đũa gõ đầu của anh.

Chú đã cầm đũa lên, gấp một chén, thổi thổi rồi đưa vào trong miệng.

“Ừm! Ừm! Mùi vị không tệ! Nhưng Tụng, mì rất co giãn!”

“Bởi vì sau khi sôi, con cho thêm một khối băng vào.”

“A, nóng nỏ lạnh co, chính là dùng phương pháp này khiến mì co giãn hay sao? Chú nhớ rồi!”

Lâm Tiểu Tuyết ở một bên nghịch điện thoại di động, nhỏ giọng nói: “Làm sao có thể thần kỳ như vậy.”

Tổng Ý Nhiên ăn một miếng, “Nấm hương không tồi, không có hơi nước dư thừa, rất thơm.”

Lâm Khả Tụng cười cười.

“Con cũng ăn thử mì trộn của chị họ con làm đi. Mùi vị vô cùng tốt.”

Lâm Tiểu Tuyết vẫn ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích.

Tổng Ý Nhiên không nói gì gấp nửa bát, nhẹ nhàng đụng đụng Lâm Khả Tụng nói: “Tài nghệ này, nếu không anh đầu tư mở cửa hàng cho em, em bán mì trộn nấm hương đi!”

“Nhưng Tụng, đây là do thầy của con dạy sao? Xem ra mặc dù đơn giản, nhưng rất nhiều kỹ xảo!” Chú không nhịn được mở miệng hỏi.

“Thật ra thì. . . . Con còn chưa có đủ bản lĩnh được thầy giáo dạy những thứ này. Chỉ là vào một buổi tối con quá đói, muốn đến phòng bếp tìm chút trái cây gì đó ăn, không ngờ bị anh ấy bắt phải. Anh ấy ở trước mặt con, làm phần mì trộn này cho con ăn. Con chỉ nhớ kỹ quá trình mà bất chước lại thôi.”

“Chị thật là khoác lác. Không phải chị nói thầy giáo muốn dạy chị kiến thức cơ bản sao, vậy sao nửa đêm còn làm bữa ăn khuya cho chị?” Lâm Tiểu Tuyết nhếch môi, nụ cười trào phúng.

Lâm Khả Tụng tức cười. Quả thật không thể tưởng tượng nổi. Chụp lên người Giang Thiên Phàm càng thêm không thể tưởng tượng nổi.

“Đừng để ý tới nhóc con này. Chắc là hôm nay nó có hẹn với bạn, kết quả phải ở lại với ông già là chú đây, nên không vui.”

Bữa ăn tối này, Lâm Tiểu Tuyết không ăn bao nhiêu. Ngược lại chú và Tổng Ý Nhiên nói về kinh doanh nhà hàng, kiến thức của Tổng Ý Nhiên khiến chú cực kỳ ngưỡng mộ.

Cơm nước xong thì đã tám giờ rồi.

Lâm Khả Tụng nhìn thời gian trên điện thoại di động, nghĩ thầm nếu như Miller đến đúng chín giờ, cô có nên nán lại chút nữa không?

Tổng Ý Nhiên sáp lại, tóc của anh nhẹ nhàng quét qua lỗ tai của Lâm Khả Tụng: “Sao em vẫn nhìn điện thoại hoài vậy?”

“Nha. . . . Thầy giáo của em nói chín giờ sẽ đến đón em. Có thể ngày mai lại muốn đưa em đến phòng bếp của nhà hàng nào đó.”

“Con đến phòng bếp của nhà hàng cao cấp sao? Là kiểu Trung Hoa hay là kiểu tây phương?” Chú hứng thú lập tức nói lên.

“Là kiểu tây phương.”

“Như vậy con làm gì ở đó? Ở một bên xem bọn họ làm bữa ăn tây sao?”

“Không phải vậy. Hậu trù rất bận rộn, nếu như mà con đứng ở nơi đó nhìn nhất định sẽ quấy rầy đến những người khác. Con ở đó giúp xắt cà rốt, tòi phiến. Con còn bị rổng lên đầu đó, bởi vì không phân rõ cá hồi. Con cắt nhỏ miếng cá hồi, đầu bếp chánh nơi đó không bắt lỗi chỗ nào đâu đấy.”

Nhắc tới điểm này, Lâm Khả Tụng vẫn còn rất vui.

“Nếu như vậy, đừng để thầy của con đợi. Chúng ta tới cắt bánh ngọt đi!” Chú hoàn toàn ủng hộ việc học tập của Lâm Khả Tụng.

Tổng Ý Nhiên đưa bánh ngọt tới.

Cái hộp rất tinh xảo, chỉ dùng tay sờ cũng biết nó cực kỳ tinh tế.

Lâm Tiểu Tuyết vẫn nghịch điện thoại di động liếc mắt nhìn hộp bánh ngọt, ánh mắt chợt sáng lên, bu lại: “Đây không phải là bánh ngọt Tulip màu xanh dương sao? Sao chị mua được?”

“Tulip màu xanh dương?” Chú cũng ngây ngẩn cả người.

“À? Tulip màu xanh dương thì thế nào?” Lâm Khả Tụng không biết tại sao Lâm Tiểu Tuyết lại kinh ngạc.

“Tulip màu xanh dương là tiệm đồ ngọt nổi danh ở Newyork. Năm ngoái, bánh pavlova của họ được đánh giá là《mỹ thực gia》cấp năm sao. Hai tháng trước, bánh ngọt thập sô cô la Pop Rocks chính là món ăn leo lên hồng bảo giám, là nhà hàng cao cấp nhất Newyork lấy món điểm tâm ngọt làm chủ hiện nay.” Chú giải thích.

“Sao chị mua được? Một bánh sinh nhật ít nhất phải đặt trước ba tháng! Tôi có một bạn học, ba của nó là Phó Tổng Tài ngân hàng nào đó, coi như sinh nhật của nó, cũng phải hẹn trước như vậy!”

“Là thầy của chị nghe nói chị muốn tặng bánh sinh nhật cho chú, cho nên đặt giùm chị.”

Lâm Khả Tụng tuyệt đối không ngờ rằng Giang Thiên Phàm đặt cho cô một bánh ngọt quý giá như vậy.

Lâm Tiểu Tuyết há miệng, cô cũng muốn phản bác Lâm Khả Tụng, cô cảm thấy thầy giáo của chị ta không thể nào làm vậy. Nhưng mà, nếu như chỉ dựa vào các mối quan hệ của Lâm Khả Tụng, không thể nào đặt bánh ngọt này được.

Cô chỉ có thể chờ, khi nắp hộp được mở ra, bánh ngọt bên trong là hàng nhái thôi. Như vậy cô có thể hung hăng cười nhạo Lâm Khả Tụng rồi.

Tổng Ý Nhiên cùng chú cẩn thận từng li từng tí nâng nắp hộp lên, lộ ra bánh ngọt bên trong.

Bánh ngọt tiêu chuẩn châu Âu rất đơn giản, không có quá nhiều trái cây được trang trí. Nhưng liếc mắt liền nhìn thấy lớp bơ phía trên rất đều, sô cô la được rắc đều trên mặt. Bơ được tạo hình thành mấy cánh hoa hồng phía trên được rắc mấy viên đường, còn có lớp chanh mỏng ở phía trên. Sắc thái đối lập rất nhu hòa, bố cục cũng cực kỳ chặt chẽ, làm cho người ta cảm thấy cao nhã.

Đây đúng là phong cách trang trí bánh sinh nhật của Tulip màu xanh dương.

Nhưng mà Lâm Tiểu Tuyết vẫn chưa tin, chỉ có chờ khi cắt ra mới biết.

Đợi đến khi chú ước nguyện xong, giờ tay lên cắt bánh ngọt ra thì bên trong là tầng bánh ngọt cùng bơ rõ ràng, cùng với một tầng trái cây mong mỏng.

Trái cây còn rất tươi mới, không phải là lô hàng đồ hộp.

Khi Lâm Tiểu Tuyết ăn ngụm thứ nhất, liền phát giác căn bản mình cũng không nhìn được, muốn ăn ngấu ăn nghiến, nuốt toàn bộ bánh sinh nhật này vào.

Bơ rất mềm, không vì quá ngọt mà làm cho người ta phát ngán, thậm chí bởi vì mùi thơm ngát của chanh cùng vị chua ở vị giác càng kích thích vị giác hơn. Bánh ngọt xõa tung mềm mại mà đàn hồi, nhân của bánh ngọt cùng với bơ làm cho người ta không thể dừng ăn được.

Lâm Khả Tụng nhắm mắt lại, thưởng thức cùng nghiên cứu nguyên liệu trong đó.

Quả nhiên là mỹ vị, nguyên liệu nấu ăn được cân đo đong đếm rất cân bằng. Nếu như bơ nhiều hơn một phần, nhân bánh ngọt sẽ xóp dính dính, nếu như độ ngọt của bơ thiếu một phần, vị chua của chanh sẽ chiếm chiếm phần lớn làm mất cân bằng.

Tất cả, đều được nắm chắc.

Cùng lúc đó, điện thoại của Lâm Khả Tụng vang lên.

“Này, Miller sao? Anh đã đến sao? Tôi sẽ ra ngay.”

Lâm Khả Tụng ôm chú, sau đó rời đi.

Tổng Ý Nhiên đi theo cô tới đầu phố. Một chiếc Bentley màu đen đã dừng ở dưới đèn đường lạnh lẽo.

“Đây chính là xe ngựa bí đỏ của em sao? Bây giờ em phải đến chỗ người mẹ thân tiên đồ đầu của em sao?” Tổng Ý Nhiên cười nói.

Lâm Khả Tụng cười cười: “Nếu như mà anh châm chọc người mẹ thân tiên đồ đầu của em, anh đừng nói chuyện với em nữa.”

“Sao có thể được?”

Tài xế Miller đang muốn mở cửa xe giúp Lâm Khả Tụng, Tổng Ý Nhiên lại nói: “Để cho tôi đi.”

Anh mở cửa xe ra, nhìn Lâm Khả Tụng ngồi xuống.”

“Mà Tụng này.”

“Hả?”

“Mì trộn nắm hương thịt băm hôm nay của em rất ngon.”

“Có ngon hơn nhà hàng Lăng Hoa không?” Lâm Khả Tụng cười hỏi.

“Ngon hơn những món anh đã ăn.”

Tổng Ý Nhiên cười. Ngón tay của anh khẽ nhéo trên chóp mũi Lâm Khả Tụng.

Lâm Khả Tụng cảm thấy rất mơ màng.

Khi anh đứng lên, cánh cửa khép lại, ánh đèn đèn đường lẳng lặng rơi trên mặt anh.

Trong đôi mắt anh cô như ảo giác nhìn thấy sự cung chiêu.

Khi cô còn chưa phân biệt rõ ràng, xe đã khởi động.

Lâm Khả Tụng quay đầu lại, nhìn thấy Tống Ý Nhiên đang phất tay chào cô, rất tự nhiên lại có ý vị sâu xa.

Chẳng qua khi xe càng lúc càng xa, sắc mặt của Tống Ý Nhiên liền trầm xuống.

Anh bấm một số điện thoại.

“Kevin, tôi cần anh giúp tôi một việc.”

Bên đầu kia điện thoại là âm thanh huyền ảo, Kevin đang vui chơi hết mình với bạn bè ở trong quán bar.

“Được! Anh mau lại cùng chúng tôi ăn mừng nào! Chúng ta đã đàm phán thành công một khoản lớn như vậy, không phải nên ăn mừng sao?”

Tống Ý Nhiên lui về phía sau nửa bước, dựa vào đèn đường, giống như không khí náo nhiệt bên kia điện thoại không có ảnh hưởng chút nào đến anh.

“Xem ra anh rất bận. Vậy thì chờ anh rảnh rồi, chúng ta lại bàn chuyện.”

Tống Ý Nhiên cúp điện thoại.

Không tới nửa phút, điện thoại di động của anh vang lên lần nữa, là Kevin gọi lại.

“Này, anh muốn tôi giúp anh việc gì?”

Tiếng huyền ảo nhỏ đi rất nhiều. Rõ ràng đối phương đã đến một địa phương an tĩnh.

“Tôi muốn anh tra một bảng số xe giúp tôi.”

“Cái này không thành vấn đề. Biển số xe của mỹ nữ sao? Có cần tôi tra hết số đó ba vòng, hứng thú, yêu thích gì đó cho anh không?”

“Nếu như mà tôi đoán không lầm, chủ nhân của xe phải là đàn ông. Nếu như anh nguyện ý vì tôi điều tra ba vòng hứng thú yêu thích cái gì đó của người đó, tôi không ngại.” Tống Ý Nhiên nhàn nhạt cười cười, từ trong túi tiền lấy ra thuốc lá lắc lắc trong tay, sau đó môi ngậm một đầu.

“Không thể nào? Thật sự có người nạy góc tường của anh sao? Chỉ là. . . .Anh chắc chắn sao?”

“Nếu như một người đàn ông khiến một người phụ nữ đến ở trong nhà của hắn, làm thức ăn khuya cho cô, hơn nữa người thân của cô ấy tổ chức sinh nhật còn đặt bánh ngọt đắt giá, anh cảm thấy người đàn ông này đang suy nghĩ gì?”

“Anh muốn theo đuổi cô gái đó.”

“Vậy được rồi.” Tống Ý Nhiên nhếch khóe miệng, “Đưa cho tôi kết quả điều tra sớm nhất có thể.”

“Anh yên tâm”

Xe rời thành phố New York, đến biệt thự của Giang Thiên Phàm.

Meire đã trở về, khi Lâm Khả Tụng gặp anh liền có cảm giác nhìn thấy cứu tinh.

“Tôi đã nghe chuyện Lý Ngạn vào biệt thự. Thật ra thì đây cũng không phải là lần đầu tiên, luôn có người muốn đến phòng bếp của Giang tiên sinh, ăn cắp ý tưởng của ngài ấy.”

“Chuyện như vậy không phải lần đầu tiên sao?” Lâm Khả Tụng đưa mắt lên nhìn nhìn về phía Meire.

“Dĩ nhiên. Nếu chỉ cần một món ăn ngon bí truyền rất có thể khiến một nhà ăn nhỏ vang danh, cũng có thể khiến một nhà hàng sắp phá sản cải tử hồi sinh. Cho nên không nên xem thường phòng bếp của Giang tiên sinh.”

Lâm Khả Tụng thở ra một hơi.

“Chỉ là cô cũng không cần lo lắng quá nhiều, tôi đã thay hệ thống an ninh. An tâm ngủ đi.”

Lâm Khả Tụng kéo kéo khóe môi, nói là nhẹ nhõm, bộ dáng như vậy bảo cô làm sao an tâm ngủ đây!

Khi cô trở về phòng, mở phòng tắm ra thì phát hiện trong bồn tắm đã chứa đầy nước nóng.

Cô đi nhanh ra ngoài, mở cửa phòng, Meire vẫn chưa đi xa.

“Meire tiên sinh, nước nóng trong bồn tắm của tôi. . . .”

“Cô cứ tắm thoải mái đi, thả lỏng một chút.” Meire gật đầu một cái.

Lâm Khả Tụng nhất thời vui vẻ.

Cô ngâm mình trong nước nóng, vốn muốn ngâm nga khúc hát nào đó, nhưng nghĩ cô có thể sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của Giang Thiên Phàm, chỉ có thể thôi.

Meire đi tới phòng bếp của Giang Thiên Phàm, lúc này không biết anh đang suy nghĩ cái gì.

“Giang tiên sinh, tôi đã về.”

“Ừ.”

“Lâm tiểu thư cũng về rồi.”

“Ừ.”

“Còn có, hôm nay Irri ti · Quintin gọi điện thoại hỏi thăm về Lâm tiểu thư.”

“Cô ấy nói gì?” Giang Thiên Phàm đang cầm một chén nhỏ, đang nghiên cứu nước dùng gì đó.

“Cô ấy cảm thấy tiên sinh rất để ý Lâm tiểu thư.”

“Bây giờ Lâm Khả Tụng là học trò của tôi rồi.”

“Nhưng mà Irri ti cũng có hảo cảm với ngài. Cô ấy làm người thừa kế tập đoàn thực phẩm to lớn, lại lựa chọn ở nhà hàng của ngài làm một đầu bếp chánh, nguyên nhân là cái gì, tiên sinh ngài phải rõ nhất.”

“Đây không phải là chuyện anh nên quan tâm, Meire.”

“Đây đương nhiên là chuyện tôi nên quan tâm. Nếu như ngài có thể tiếp nhận Irri ti, Giang thị cùng tập đoàn Quintin sẽ trở thành liên minh không đối thủ.”

“Irri ti khát vọng truy đuổi bước chân cường giả, không ai có thể lý giải đầy đủ được suy nghĩ của cô ấy và đạt được nhận thức chung. Cô ấy là một đồng minh mạnh mẽ, nhưng hôn nhân đối với cô ấy mà nói cũng giống như một cuộc chiến tranh. Cô ấy không biết bao dung cùng tôn trọng, cô ấy chỉ nhìn thấy cái gọi là cường giả, mà không phải là ưu điểm của những người khác. Anh cảm thấy hôn nhân như vậy, đối với tôi mà nói là trợ lực, hay là tai nạn đây?”

Meire trầm mặc.

“Còn nữa, tôi không hy vọng hôn nhân của tôi có quan hệ gì với Giang thị, nó không phải là lợi ích hay quyền hành gì cả, nó chỉ là hôn nhân mà thôi.” Giang Thiên Phàm lấy ra một muỗng nhỏ, múc một ít nước dùng, nhẹ nhàng nhấp máy, chậm rãi nhũm mày.

“Tôi đã hiểu, tiên sinh. Chỉ là nếu như có thể, tôi cũng không hy vọng Irri ti · Quintin trở thành kẻ địch của ngài.”

“Nếu như có một ngày cô ấy thật trở thành kẻ địch của tôi, thì đánh bại cô ấy thôi.”

Mà giờ khắc này Lâm Khả Tụng đang an tĩnh nằm trong bồn tắm. Bên tai của cô không ngừng nhớ lại lời nói của Tống Ý Nhiên nói với cô.

Ba tháng, thật đủ để cho cô tham gia một cuộc thi tài sao?

Cô biết dáng dấp của mình không đáng yêu, nói tiếng Anh cũng không trôi chảy, ngay cả khi Hải Tuyền đánh giá cũng nói không muốn gặp lại cô. Như vậy, cô thật có thể lưu lại trong cuộc thi đó tới trận cuối cùng sao?

Cô tới nơi này đã nhiều ngày, cẩn thận suy nghĩ một chút, thu hoạch của cô đã rất nhiều. Cô biết phân biệt từng tầng vị giác của thức ăn, biết được những nguyên liệu khác nhau thì có cách chế biến khác nhau, thậm chí cô còn được “Thực tập” trong phòng bếp của nhà hàng đạt sao Michelin, nhưng tất cả những điều này có thể giúp cô làm ra món ăn đạt yêu cầu của giám khảo về mặt thẩm mỹ lẫn vị giác là không thể nào.

Thậm chí cô chưa làm được một món ăn hoàn chỉnh nào khi không có Giang Thiên Phàm chỉ dẫn.

Nước trong bồn tắm nhanh chóng lạnh, Lâm Khả Tụng mới từ trong trầm tư tỉnh hồn lại.

Cô lau khô tóc của mình, đứng ở bên cửa sổ.

Quả thật, cô không thể trông cậy vào Giang Thiên Phàm dạy dỗ điều gì, cô phải tự mình cố gắng mới được.

Cô phải thử làm cái gì đó. Chỉ có thực tế mới có thể làm cho cô nhanh chóng nắm giữ các kỹ xảo thực dụng.

Mọi chuyện bắt đầu từ mì trộn nấm hương thịt băm hôm nay. Cô phải suy nghĩ ra cách làm sao cho mì trộn ngon hơn, kế tiếp chính là đi thực hành.

Dù sao Meire cũng không có nói qua cấm cô tự ý sử dụng phòng bếp, chỉ nói sau khi dùng, nhất định phải dọn sạch sẽ.

Quyết định xong, Lâm Khả Tụng rời khỏi phòng, đi đến phòng bếp.

Chẳng qua là khi cô đẩy cửa ra, phát hiện bên trong đèn vẫn sáng, mà Giang Thiên Phàm đứng ở trước đài, ôm cánh tay không biết đang suy nghĩ gì, Lâm Khả Tụng lui về phía sau một bước.

Khuôn mặt của Giang Thiên Phàm rất chuyên chú, khe vuốt cằm, khiến Lâm Khả Tụng trong nháy mắt liên tưởng đến từng bách bên vách núi.

Xem ra hôm nay cô không dùng phòng bếp được rồi.

“Lâm Khả Tụng sao?”

Giọng nói hơi lạnh giống như khế lướt qua lòng của Lâm Khả Tụng.

“Là tôi.”

“Chuyện gì?”

“Tôi. Cảm ơn hôm nay anh đã đặt bánh sinh nhật cho tôi, chú tôi còn có người nhà của chú rất thích.”

“Nói điếm chính.” Tư thế của Giang Thiên Phàm không thay đổi chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Chương 33: Tương Hà Lan đặc chế

Edit: Thổ Lạt

Lâm Khả Tụng ngẩn người, vì sao cái gì Giang Thiên Phàm cũng biết hết vậy? Cô hận chết sự nhạy cảm của anh mất thôi. Không thể chừa lại cho người ta một đường sống sao?

“Hôm nay tôi làm mì thịt băm trộn nấm hương cho chú. Tôi nghĩ mình làm không đủ hoàn mỹ, nên muốn đến đây luyện tập.”

“Cô làm đi.”

Câu trả lời của Giang Thiên Phàm khiến Lâm Khả Tụng kinh ngạc. Không phải người này thích yên tĩnh đến thành bệnh hay sao?

“Xem ra dường như anh đang nghiên cứu món ăn mới... Tôi nghĩ tôi sẽ làm phiền anh.”

“Nếu như vậy, cô sẽ không bao giờ được dùng phòng bếp này.”

Lâm Khả Tụng nghẹn lời.

Ý Giang Thiên Phàm là anh sẽ thường xuyên ở phòng bếp này?

Hơn nữa anh không để bụng việc cô đứng bên cạnh phát ra tiếng động dùng dùng?

Như cho dù anh không để bụng, cô cũng sẽ để ý! Vốn cô chỉ muốn tự mình tìm kiếm cách làm, nhưng thánh lực của Giang Thiên Phàm nhạy cảm như thế, nếu cô vừa làm anh vừa nêu nhận xét, cô nhất định sẽ lúng túng!

“Nếu cô không định dùng phòng bếp, khi rời khỏi mời đóng cửa lại.” Giang Thiên Phàm xoay người sang chỗ khác, hướng về phía tủ chứa thực phẩm tươi.

Lâm Khả Tụng hạ quyết tâm, nấu ăn vốn để cho người ăn, vậy thì không nên sợ người khác đánh giá.

Hơn nữa Giang Thiên Phàm là thầy của cô, mỗi lời góp ý của anh đều có thể tinh tế chính xác hơn so với chính cô tự mò mẫm.

“Vậy tôi phải quấy rầy rồi!”

Lâm Khả Tụng đi vào phòng bếp, đóng cửa lại.

Cô chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn của mình xong, bắt đầu chế biến món mì thịt băm trộn nấm hương của mình từng bước một. So với khi ở trong nhà bếp của nhà chú, lúc này Lâm Khả Tụng tập trung hơn. Những chi tiết lúc trước không chú ý, ngay lúc này cô đang bù lại từng chút một.

Mãi đến khi cô trộn mì của mình xong, cô mới nhận thấy rằng từ đầu đến cuối, Giang Thiên Phàm đều đứng trước bàn, ôm tay cúi đầu, không hề nhúc nhích, không nói một tiếng nào.

Lâm Khả Tụng hiểu nếu đối phương đang im lặng suy nghĩ, tốt nhất mình không nên quấy rầy. Cô cúi đầu xuống, ném thử mì mình tự làm.

Bởi vì cô không tìm thấy mì kiểu mạch, nên cô chọn một loại mì thường được dùng để làm mì nước.

Ăn một miếng, cô mới biết đây là mì trứng. Loại mì này rất bình thường, nhưng cũng rất mềm. Cô đã nấu quá qua loa.

Bây giờ thịt băm xào nấm hương cũng không tệ, nước dùng cũng rất vừa miệng, nhưng trộn lẫn với mì, có cảm giác như trâu đất xuống biển. Vị tươi mới bị nhào của mì lẫn át, còn không ngon bằng khi làm ở nhà chú.

Lâm Khả Tụng hít một hơi, thất bại rồi. Nhưng cô lại không có cam đảm đồ mì đi trước mặt Giang Thiên Phàm. Mặc dù cô biết có lẽ sự chú ý của Giang Thiên Phàm căn bản không hề đặt trên người cô.

Cô định tiếp tục ăn mì, sau đó lặng lẽ bắt đầu lại.

Khi cô đã ăn hết hơn nửa bát, Giang Thiên Phàm bỗng mở miệng nói: “Mang qua đây cho tôi ném thử.”

Lâm Khả Tụng run lên, suýt mắc nghẹn.

“Không... Không cần đâu... Đồ ăn làm ra rất thất bại...”

“Cô chọn sai mì. Mì dùng làm mì trộn phải dai, không dễ nát. Nhưng cô chọn mì trứng, tuy loại mì này mềm, nhưng thời gian và sức lửa cũng rất khó nắm bắt. Nếu là tôi, phải dùng mì trứng làm mì trộn, sẽ vớt ra khi đã hơi mềm, chụng nước lạnh, rửa bột mì còn thừa đi, trộn mì với đá, giữ lại tính chất của mì này. Để sang một bên. Đợi xào thịt băm và nấm hương xong, đem mì thả vào nước sôi nấu chín kỹ một lần nữa, mới trộn với thịt băm nấm hương.”

Anh còn chưa ném mì trộn của cô, mà đã biết cô thất bại ở đâu rồi sao?

Điều này khiến cảm giác thất bại của Lâm Khả Tụng càng thêm nặng nề.

“Vậy nên, tôi định làm lại một lần nữa.” Lâm Khả Tụng nhớ bây giờ vẫn còn mì.

Giang Thiên Phàm lại vươn tay về phía cô: Mì đâu. Có lẽ chỗ thất bại của cô, không chỉ có như thế.”

Lâm Khả Tụng ngậy người hai giây. Đã lâu cô không bị Giang Thiên Phàm đâm dao rồi.

Lợn chết không sợ nước sôi. Dù sao cô cũng không thể làm ra món ăn thỏa mãn vị giác xảo quyệt của đối phương.

“Bát mì này đã bị tôi ném qua rồi.” Lâm Khả Tụng tốt bụng nhắc nhở.

Giang Thiên Phàm không nói gì, chỉ cầm đũa lên, vừa gấp một miếng, mì liền đứt.

Lâm Khả Tụng ôm vai, cô có thể tượng tượng ra mình sẽ nhận được lời đánh giá như thế nào. Theo cô thấy, Giang Thiên Phàm nhất định sẽ không ăn món mì trộn này của cô.

Giang Thiên Phàm vẫn đưa mì vào trong miệng.

Thời gian xào thịt băm và nấm hương nên cách nhau từ mười đến mười lăm giây. Nấm hương dùng hơi nhiều, lẫn át hương vị vốn có của thịt băm. Rượu thêm vào hơi thiếu, độ dày của miếng gừng nên giảm một nửa, nếu không vị của nó sẽ không thể bị ép ra hết rong dầu. Hơn nữa, so với lượng mì cô nấu, nước dùng thịt băm nấm hương không đủ nhiều, cho nên không có cách nào trộn đều với mì.”

“Phải.”

Đối với những thứ này, nếu Giang Thiên Phàm không nói ra, trọng điểm của cô có lẽ chỉ đặt trên việc mình chọn sai mì sợi. Nhưng khi anh dùng giọng điệu bình tĩnh không một gợn sóng nói ra, Lâm Khả Tụng mới nhận ra thì ra chi tiết quan trọng mình cần chú ý lại còn nhiều như vậy.

Giang Thiên Phàm đẩy mì sang một bên, thân nhiên nói: “Góp ý quan trọng nhất tôi có thể đưa ra cho cô là, khi cô lựa chọn nguyên liệu nấu ăn, nhất định phải hiểu rõ đặc điểm của nó, bao gồm cả hương vị của nó, độ mềm và dai thậm chí còn cả mùi nữa. Cho dù là cùng một nguyên liệu nấu ăn, vẫn có những điểm khác nhau rất nhỏ do cách chế biến, cuối cùng tạo nên kết quả hoàn toàn khác nhau.”

“Tôi nhớ rồi.”

“Đi thôi.” Giang Thiên Phàm cúi đầu lần thứ hai, nhìn bát nhỏ trước mặt.

Bây giờ, Lâm Khả Tụng cẩn thận hơn rất nhiều, lần này cuối cùng cô cũng tìm được mì kiều mạch, hơn nữa bẻ một miếng, đưa vào trong miệng cảm thấy được độ dai của mì.

Khi cô làm xong mì trộn lần thứ hai, cô ném một miếng. Vị mì không tệ, vị tươi của thịt băm nắm hương cũng vừa ý cô.

Cô múc ra một bát nhỏ, đưa đến trước mặt Giang Thiên Phàm.

“Nếu là tôi, tôi sẽ nấu mì kiều mạch thêm một phút. Mì kiều mạch không giống mì trứng. Mì trứng dễ hấp thu vị nước tương, nhưng bản thân mì kiều mạch không dễ nhập vị như vậy, nấu thêm một phút để sợi mì có thêm không gian hấp thu vị nước tương, sẽ ngon hơn. Mặt khác, bây giờ cô chọn sai vị trí thịt heo. Đây không phải thịt lưng. Tuy cô rất giỏi quan sát, không đảo tiếp khi thịt sắp chín kỹ, nhưng trong miếng thịt thiếu vị tươi non của thịt lưng.”

Giang Thiên Phàm đẩy bát sang một bên.

Lâm Khả Tụng nhận lấy, suy nghĩ, xem ra bản thân còn có vấn đề lớn trong việc chọn nguyên liệu.

Cô không hề cảm thấy chán nản, ít nhất Giang Thiên Phàm vẫn đang hướng dẫn cô. Cô không ngừng làm lại, không ngừng cải tiến, cô phát hiện bản thân ngày càng chú tâm khi nấu nướng. Ví dụ như lượng nắm hương nổi trên mặt nước, ví dụ như độ trong của mì, ví dụ như kích thước miếng thịt cùng với thời gian ướp rượu dài hay ngắn.

Mà điều khiến Lâm Khả Tụng vui chính là, ít nhất Giang Thiên Phàm không bắt cô ăn hết mì làm hỏng.

Mì cũng không khác gì canh cải trắng bạc hà, vậy nhưng sẽ khiến người ta no chết.

Vô tình, tòi đã sáng.

Mà mì Lâm Khả Tụng đặt trước mặt Giang Thiên Phàm cũng ngày càng ngày càng nhiều. Chính Lâm Khả Tụng cũng không biết rốt cuộc mình đã làm bao nhiêu phần, nhưng Giang Thiên Phàm luôn chỉ ra thiếu sót của cô.

Đến khi mì kiều mạch trong phòng bếp được dùng hết, Lâm Khả Tụng nhìn Giang Thiên Phàm ăn miếng mì cuối cùng.

Nếu là lúc trước khi cô hoàn toàn không biết gì về Giang Thiên Phàm, có lẽ cô sẽ rất chán nản thậm chí tức giận vì sự soi mói của anh, nhưng khi cô thấy Giang Thiên Phàm dùng thái độ nghiêm túc nếm thử mì trộn của mình, cho dù anh có đề xuất đề nghị bao nhiêu chi tiết đi chăng nữa, Lâm Khả Tụng vẫn có cảm giác được tôn trọng.

“Vẫn không đủ hoàn mỹ phải không?”

“Nếu lượng mì giảm bớt một phần năm, vị sẽ ngon hơn.”

“Ừ. Có điều mì kiều mạch đã bị tôi dùng hết rồi.”

“Nhưng rất ngon.” Giang Thiên Phàm tiếp tục ăn bát mì kia không nhanh không chậm.

Đây là món đầu tiên Lâm Khả Tụng làm khiến Giang Thiên Phàm ăn miếng thứ hai.

“Thật không? Nếu anh cảm thấy không hoàn mỹ... Sao có thể ngon được?” Lâm Khả Tụng cảm thấy Giang Thiên Phàm đang cổ vũ mình.

Nhưng mà, anh không giống người sẽ nói dối để cổ vũ người khác.

“Không có gì hoàn mỹ, chính bởi lí do này, chúng ta mới theo đuổi sự hoàn mỹ.” Giang Thiên Phàm buông đũa xuống, quay về phía Lâm Khả Tụng, “Phần mì trộn này, mì kiều mạch được giữ lửa vừa phải. Cô phải nhớ kĩ cảm giác này. Miếng thịt cắt rất đều, thời gian ướp muối cũng vừa đúng. Nắm bắt thời gian xào với nắm hương rất khó. Nếu có bất kì một mặt thám ẩm thực Michelin nào ăn được bát mì này, tôi tin hẳn bọn họ sẽ cho cô một đánh giá dao nữa.”

Lâm Khả Tụng chớp mắt. Cô đã từng nghe cách bình sao Michelin. Mỗi mặt thám bình thám mỹ thực đều không nói ra thân phận của bản thân trước, trước khi được đánh giá cấp sao, đầu tiên phải có tư cách ký hiệu dao nữa.

Giang Thiên Phàm vừa khích lệ cô sao?

“Qua đây.”

“Hà?”

“Cô nếm thử tương Hà Lan này xem.”

“Tương Hà Lan?”

Lâm Khả Tụng đang đoán rớt cuộc hương vị loại tương Giang Thiên Phàm cho mình nếm thử là hương vị gì, cô thật sự chưa từng gặp qua. Nhưng khiến cô không tưởng tượng được chính là, Giang Thiên Phàm cầm chiếc thìa tinh tế mức nước tương màu vàng, nhẹ nhàng nâng lên bằng một tay, duỗi ra hướng về phía Lâm Khả Tụng.

Ngón tay anh có phong độ động lòng người, càng khỏi phải đề đến bộ dáng anh cầm thìa mức tương vô cùng tao nhã, Lâm Khả Tụng không dám lạ gần, sợ bản thân sẽ phá hoại cảm giác tốt đẹp này.

“lâm Khả Tụng?” Giang Thiên Phàm nghiêng mặt qua, dường như đang cảm nhận sự tới gần của cô.

Cô hít một hơi, đi hai ba bước lên phía trước, cúi đầu xuống, ngậm chặt thìa.

Cô có ảo giác, bàn tay đang cầm thìa của Giang Thiên Phàm dường như đang nâng cầm cô. Vì thế cô giống như chạy thoát thân, thu đầu về.

“Cô ăn được gì?”

“Ừm...” lâm Khả Tụng mím môi, để vị tương Hà Lan đứng lại trên đầu lưỡi càng lâu càng tốt, “Có lòng đỏ trứng, nước chanh, hành lá, mỡ bò, giấm trắng... dường như còn có mù tạt...”

“Rượu nho trắng.”

“A...”

“đây là tương Hà Lan truyền thống. Nếu là sườn heo băm xối nướng than, ăn kèm với tương tương này, hương vị sẽ rất bình thường, hơn nữa còn rất béo. Nếu là cô, cô sẽ thay đổi tương này như thế nào?”

“Sườn heo băm xối nướng than? Tôi không nghĩ ra là vị gì...”

Nếu không biết món này có hương vị gì, làm sao cô biết tương rưới lên món chính phải có vị thế nào? Hơn nữa phần lớn, tương Hà Lan đều hợp với bánh trứng hoặc măng tây. Thế nhưng Giang Thiên Phàm lại muốn dùng nó kết hợp với Sườn heo băm xối nướng than? Có thể phối hợp không?

“Cô chờ tôi một chút.”

Giang Thiên Phàm lại đang vào bếp làm cho cô một phần sườn heo băm xối nướng than!

Bên ngoài xộp giòn, mang theo mùi băm xối, khiến miệng Lâm Khả Tụng bắt đầu ướt, hai má không còn cảm giác, chỉ muốn cắn một miếng lớn.

Giang Thiên Phàm thay cô cắt một miếng sườn heo nướng, chấm một chút tương Hà Lan, đưa về phía Lâm Khả Tụng.

Bây giờ tự nhiên hơn khi nãy rất nhiều, Lâm Khả Tụng duỗi thẳng cổ, ngậm chặt miếng sườn heo nướng kia. Cô cẩn thận để nước sườn nướng không chảy xuống tay Giang Thiên Phàm.

Nhưng khi cô đứng thẳng dậy, ngón tay Giang Thiên Phàm hơi hướng về phía trước, đầu ngón tay lướt qua cằm Lâm Khả Tụng.

Cô biết không phải anh cố ý, cô biết anh không nhìn thấy, nhưng sự va chạm ngắn ngủi kia, khiến trái tim cô như khí cầu chứa đầy khí, dường như có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

“Thế nào?” Giọng nói của Giang Thiên Phàm vẫn như cũ.

Lâm Khả Tụng thông thả nhai kĩ. Sườn heo nướng được nêm hoàn mỹ, giữ lửa chính xác cùng không chế thời gian khiến thịt heo rất ngon. Hương than nướng và quả băm xối dung hợp, vô cùng ý vị. Mà tương Hà Lan Lâm Khả Tụng nghĩ sẽ không phối hợp bây giờ cũng tăng thêm một phần mềm cho thịt heo. Nhưng thật sự trên đầu lưỡi thiếu một hương vị khiến người ta cảm thấy hài hòa.

“Để tôi nghĩ một chút...”

Trong đầu Lâm Khả Tụng bỗng hiện ra hàng thịt dê nướng than trên đường. Những hương liệu này, vị như vậy, nước miếng chảy ròng ròng...

“Có phải gia thêm một chút thì là không? Chẳng hạn như bột thì là?”

Lâm Khả Tụng không chắc chắn nói, dù sao thì bỏ thì là vào tương Hà Lan, rất kì quái thì phải?

“Hoặc là ớt? Để hương vị tăng lên một chút?”

Giang Thiên Phàm không nói gì, chỉ cúi đầu im lặng suy nghĩ.

Ngay khi Lâm Khả Tụng cảm thấy ý nghĩ quả mình thật sự rất không có giá trị thực tế, Giang Thiên Phàm lại cắt một miếng mỡ bò, sau đó thả thì là vào trong dầu, mùi hương nồng nồng tỏa ra bốn phía. Sau đó anh lại bỏ lá gì đó vào, hơn mười giây sau, trộn nước này với tương Hà Lan.

Anh cắt một miếng sườn nướng nhỏ, chấm một chút nước sốt.

Lâm Khả Tụng cho rằng anh sẽ kều cô qua nếm thử, nhưng anh lại đưa sườn heo nướng vào miệng mình.

Khi anh nuốt sườn heo xuống, đường yết hầu như nước chảy, cô cũng nuốt nước bọt theo bản năng.

“Chuyện đó...mùi vị thế nào?”

“Cô thử một lần sẽ biết.” Giang Thiên Phàm không dứt cho cô ăn.

Điều này khiến Lâm Khả Tụng thất vọng khó hiểu. Tuy thất vọng như vậy có phần buồn cười. Cô cũng không phải mèo nhỏ anh nuôi, ngửa đầu hípc mắt, tỏ vẻ lười biếng chờ chủ nhân cưng chiều.

Tự mình ra tay, cơm no áo ấm.

Lâm Khả Tụng cắt một miếng sườn nướng lớn, sau khi chấm tương liền đưa vào trong miệng.

Thật thần kì! Giang Thiên Phàm không bỏ tí ớt nào vào, vị cay cay ngọt ngọt này đến từ đâu? Không thể là tỏi, cũng không thể là thì là... Chẳng lẽ là lá xanh kia?

Lâm Khả Tụng lén đưa mảnh lá xanh nhỏ trên đĩa ăn vào trong miệng.

Vị ngọt ngọt cùng cay cay như hồi hương, còn có chút đắng. Nhưng vị đắng này lại rất có ý vị.

“Lá xanh kia là gì vậy?” Lâm Khả Tụng tò mò hỏi.

“Là cỏ long hao.”

Lâm Khả Tụng nhớ mình đã từng thấy loại hương liệu này trong sách. Hôm nay cô thật sự đã thu hoạch không ít! Đầu tiên là tương Hà Lan, sau đó là cỏ long hao.

“Cô cảm thấy vị như thế nào?”

“Tương Hà Lan kết hợp với sườn heo nướng than tốt hơn lúc đầu! Nhưng tôi cảm thấy... nói thế nào nhỉ?”

Hương vị phong phú hơn lúc đầu cũng kích thích vị giác hơn nhưng cô vẫn cảm thấy có gì đó không gắn kết.

“Vị chua và mùi hương vốn có của quả mâm xôi đã bị lấn át.”

Giang Thiên Phàm vừa nói xong, Lâm Khả Tụng có cảm giác được mở mang tầm mắt.

“Đúng! Chính là cái này! Sườn heo nướng than và mùi mâm xôi rất ăn khớp! Nhưng vị tỏi và thì là đều quá nhiều, ưu điểm của mâm xôi không rõ!”

“Ừ.”

Giang Thiên Phàm mang tới một quả táo, nói với Lâm Khả Tụng: “Gọt vỏ.”

Lâm Khả Tụng không nói hai lời, mang dao nhỏ tới, gọt vỏ táo the vòng tròn.

“Lấy một miếng nhỏ, thử vị chua.”

Lâm Khả Tụng im lặng ghi nhớ điều này. Cô phát hiện cho dù Giang Thiên Phàm đang làm gì, đều xác định hương vị hoặc tính chất của mỗi loại nguyên liệu nấu ăn trước.

Cô ăn một miếng, mà mặt Giang Thiên Phàm cũng hơi hướng về phía cô, cô căng thẳng cắt một miếng nhỏ, đưa vào trong miệng anh.

Khóe miệng anh vẫn có cảm giác rất thần bí, khi miếng táo lại gần miệng anh, Lâm Khả Tụng bỗng lưu luyến khó hiểu.

Mãi đến khi môi trên của đối phương hơi nhấp lên đầu ngón tay cô, mềm mại và ấm áp như vậy, hoàn toàn khác với trong tưởng tượng của Lâm Khả Tụng.

“Ừm. độ chua và ngọt vô cùng cân đối. Ép nước táo đi.”

“Được.”

Lâm Khả Tụng lấy một máy ép tay nhỏ, ép nước táo.

Giang Thiên Phàm múc hai thìa cà phê nước táo, trộn vào tương Hà Lan, sau đó cắt thêm một miếng sườn nướng, nếm thử.

“Ừm, bây giờ đã tốt hơn nhiều.”

“Thật không? Tôi cũng muốn nếm thử!”

Hương vị thật sự rất tuyệt! Bất kể là hương vị, vị gia vị hay dư vị, đều không thể chê vào đâu được.

Lâm Khả Tụng không nhịn được ăn sạch phần sườn nướng còn lại.

Khi cô nuốt xuống miếng cuối cùng, cô mới ý thức được Giang Thiên Phàm đang ở bên cô, chưa đi khỏi.

“Cô có thể ăn thật đấy.”

“Bởi vì ngon mà!” Đây là lời ca ngợi xuất phát từ đáy lòng của Lâm Khả Tụng.

“Đối với cô mà nói, cái gì cũng ngon.”

“...”

“Có điều sở dĩ nó ngon, cũng có một phần công lao của cô. Cách bỏ thêm thì là tuy khác thường, nhưng hiệu quả.”

Trong lòng Lâm Khả Tụng có chút vui vẻ, lại có chút oán giận.

Tôi nói này anh Giang, khi anh khen người có thể đừng nghe như đang phê bình không?

“Chuẩn bị một chút, đi đến nhà hàng của Elis với tôi một chút.”

“Hà?”

“Phòng phụ bếp là nơi rèn luyện tốt. Hơn nữa hôm nay có người rất quan trọng muốn tới đó dùng cơm, tôi sẽ đích thân nấu món chính.”

“Món chính gì?” Lâm Khả Tụng tò mò đưa đầu lại gần.

“Sườn heo hầm xôi nướng than.”

Cái gì? Không phải món bọn họ mới làm sao?

Giang Thiên Phàm vươn tay, đặt lên trán Lâm Khả Tụng, đẩy đầu cô ra: “Cô chán đường rồi.”

Lâm Khả Tụng sờ sờ cái trán của mình.

Một đêm giằng co với mì thịt băm trộn nấm hương, không phải cô nên được đặc biệt cho phép ngủ một giấc thật ngon sao?

Có điều, vừa nghĩ đến việc Giang Thiên Phàm nói món ăn bọn họ vừa cùng hoàn thành sẽ được dùng để chiêu đãi khách quý, một chút mệt mỏi cũng không có, toàn thân tràn đầy hăng hái!

Hôm nay phòng phụ bếp đã không còn bận rộn như lúc đó.

Ngoại trừ cắt cà rốt, tỏi và các loại nguyên liệu phối hợp, Bội Phách kiến nhẫn chỉ Lâm Khả Tụng thái thịt bò hơn.

Thịt bò ở các vị trí khác nhau có cách thái khác nhau. Thậm chí cách thái khác nhau cũng quyết định độ dày khác nhau của miếng thịt bò.

Dưới sự chỉ dẫn của Bội Phách, Lâm Khả Tụng cắt được ba miếng thịt bò phi lê. Phần thịt bò trên sừng sừng này là bộ phận non mềm nhất, không chứa mỡ.

Tiếp theo lại xử lý mấy miếng thịt bò cắt hạt lựu.

Từ góc độ này nhìn về phía đầu bếp, Giang Thiên Phàm và Elis đang phối hợp rất ăn ý.

Elis đang chế biến sò biển chiên củ thơm, lại có thể luôn đưa nguyên liệu phối hợp cho Giang Thiên Phàm, thậm chí còn nhắc nhở độ chín của sườn nướng của anh.

Điều này khiến Lâm Khả Tụng hâm mộ.

Bội Phách gõ đầu Lâm Khả Tụng: “Tập trung.”

“A... Tôi chỉ tò mò thôi mà.”

“Tò mò cái gì?”

“Anh Giang và Elis hợp tác như đạ biết rất lâu rồi vậy.”

“Chờ cô cũng trở thành đầu bếp ưu tú, cô sẽ biết rất nhiều chuyện không cần dùng ngôn ngữ, cô chỉ cần nhìn, liền biết tiếp theo là gì.”

“Không biết khách quý hôm nay là ai...”

Lại có thể khiến Giang Thiên Phàm suy nghĩ điều chế tương Hà Lan cả đêm.

“Cô có biết thung lũng điện tử không?”

“Đương nhiên biết.”

“Người tới hôm nay là tổng giám đốc hành chính Mạch Khảo Luân của công ty internet SNR và một vị cổ đông mới của công ty họ. Thời gian trước công ty SNR vì để lộ bí mật khách hàng mà gặp nguy cơ, là vị cổ đông mới này đề xuất phương án giải quyết giúp tồn thất của SNR hạ đến mức thấp nhất. Vậy nên anh Mạch Khảo Luân mở tiệc chiêu đãi vị cổ đông mới này ở đây, bày tto3 lòng cảm ơn nhân tiện tăng cường trao đổi.”

“A..., thì ra là như vậy.”

“Được rồi, điều cô nên hỏi cũng đã hỏi, làm việc đi!”

Rất dễ nhận thấy, món chính của Giang Thiên Phàm và Elis được Mạch Khảo Luân ưu ái, Elis kéo Giang Thiên Phàm đến gặp Mạch Khảo Luân.

Ngồi trên bàn là Mạch Khảo Luân, cố vấn pháp luật của công ty và một người châu Á trẻ tuổi.

Mạch Khảo Luân bắt tay với Elis và Giang Thiên Phàm, dùng giọng điệu vô cùng tán thưởng nói: “Vị sò biển hôm nay rất tươi. Còn có sườn heo nướng thật sự quá kinh diễm! Tôi và những người bạn tôi đều cảm thấy thật đáng tiếc, vì sao sườn heo nướng không thể nhiều hơn một chút?”

Elis nở nụ cười, Giang Thiên Phàm chỉ thản nhiên nói: “Như vậy, các anh mới có thể tới lần thứ hai.”

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chương 34: Thiên Phàm VS Tống Ý Nhiên vòng 1

Editor: tu tai

Tiếng cười của Mạch Khảo Luân càng thêm rõ ràng. Mà cố vấn pháp luật của công ty cũng khen không dứt miệng.

Trước những lời khen ngợi này, Giang Thiên Phàm vẫn thản nhiên như thường, anh rất có phong độ và giáo dưỡng im lặng lắng nghe, nhưng trên khuôn mặt không hề lộ ra bất kỳ biểu tình mừng rỡ nào. Giống như sự ca ngợi của những vị khách này hoàn toàn nằm trong dự liệu của anh.

Mạch Khảo Luân nhìn về phía người hợp tác vẫn ngồi yên tĩnh ở một bên: “Anh Tống, anh cảm thấy thức ăn hôm nay như thế nào?”

Người đàn ông tóc đen vẫn mỉm cười, dùng ánh mắt đùa giỡn nhìn Giang Thiên Phàm, không nhanh không chậm mở miệng.

“Đúng là tác phẩm tuyệt hảo. Mùi trái cây làm giảm cảm giác ngấy của sườn lợn rán, thìa là tăng thêm phong vị cho thịt heo, tương Hà Lan đặc chế làm tăng vị của sườn lợn rán. Không hổ là vị bếp trưởng của nhà hàng từng nhận được Michelin ba sao.”

Phát âm kiểu Mỹ hết sức mượt mà, giọng điệu hơi có vẻ lười biếng, nghe vào trong tai, không khỏi khiến người ta quên mất suy tư.

“Cám ơn.” Giang Thiên Phàm trả lời.

Mạch Khảo Luân hết sức nhiệt tình giới thiệu nói: “Vị này chính là cổ đông mới của snr chúng tôi, anh Tống Ý Nhiên. Anh ấy từ Trung Quốc đi tới Newyork . Đứng thấy anh ấy mặc dù trẻ tuổi, nhưng là cái nhìn độc đáo, suy nghĩ nhanh nhẹn, không thể khinh thường.”

“Xin chào, anh Tống.” Giang Thiên Phàm chuyển sang phía Tống Ý Nhiên, kín kẽ mà lễ độ gật gật đầu.

Ngoài dự đoán, Tống Ý Nhiên đứng dậy, cúi người về phía Giang Thiên Phàm: “Mặc dù nhìn qua trông anh rất lạnh đậm, nhưng lại có một gương mặt khiến người khác đã gặp qua là không quên được. Các cô gái chắc hẳn rất dễ bị anh hấp dẫn. Hơn nữa anh càng lạnh lùng, họ lại càng muốn đến gần anh, hiểu rõ về anh.”

Đoạn này, Tống Ý Nhiên nói bằng tiếng Trung.

Ở đây ngoại trừ Giang Thiên Phàm, không có bất kỳ người nào khác có thể nghe hiểu được.

“Rất xin lỗi, tôi cũng không hiểu rõ suy nghĩ của người khác.” Giang Thiên Phàm cũng bình tĩnh dùng tiếng Trung trả lời.

Tống Ý Nhiên nghiêng mặt sang bên, ánh mắt xẹt qua mặt Giang Thiên Phàm rất áp bách cảm “Như vậy Khả Tụng thì sao?”

“Anh Tống, anh muốn nói gì?”

Ở bên cạnh, Elis nghi ngờ nhìn hai người này, cô có thể cảm nhận được sự căng co giữa Giang Thiên Phàm và Tống Ý Nhiên, mặc dù thoát nhìn loại căng co này rất mặc danh kỳ diệu.

“Tôi chỉ muốn nói, nếu như anh tính dạy cô ấy, vậy thì phải chuyên tâm mới dạy tốt được.”

Khi Tống Ý Nhiên đứng lên, lại khôi phục nụ cười vân đạm phong khinh của anh.

“Hai người vừa nói gì vậy?” Mạch Khảo Luân tò mò hỏi.

“Tôi chỉ là cảm thấy thật không ngờ được rằng một người Hoa lại có thể chiếm lấy được thành tựu như vậy tại bộ phận ưu thế chủ đạo trong giới đầu bếp Âu Mỹ.” Tống Ý Nhiên dùng tiếng Anh lưu loát trả lời.

Về mặt chân thành như vậy, khiến cho mọi người rất tin không nghi ngờ gì.

Elis kéo Giang Thiên Phàm đứng ở cửa phòng ăn đưa tiễn ngài Mạch Khảo Luân.

Khi cô cúi đầu xuống, cô phát hiện ngón tay của Giang Thiên Phàm đang dùng sức nắm lấy gậy dò đường.

“Elis, vừa rồi cô có nhìn thấy vị Tống tiên sinh kia rồi chứ ?”

“Đúng vậy. Thế nào?” Elis cảm thấy tò mò.

Làm một bếp trưởng, Giang Thiên Phàm đi ra gặp khách hàng hết sức yêu thích đồ ăn của anh một chút là một việc chuyện rất bình thường. Anh ấy rất ít nói lời thừa thãi, cho tới bây giờ cũng chưa hề có hứng thú với những vị khách kia chút nào.

Nhưng hôm nay, từ lúc vị kia Tống tiên sinh nói đoạn đối thoại bằng tiếng Trung kia sau, mặc dù về mặt Giang Thiên Phàm không có bất kỳ biến hóa nào, nhưng Elis lại mơ hồ có thể cảm thấy tâm tình của anh ta đang dao động.

“Giúp tôi hình dung anh ta một chút.”

“Hình dung anh ta.” Elis suy nghĩ một chút, không biết rốt cuộc Giang Thiên Phàm muốn biết về phương diện nào của vị Tống tiên sinh kia, chỉ có thể bắt đầu từ vẻ bề ngoài, “Trừ anh ra, tôi rất hiếm thấy một người đàn ông Châu Á có vẻ ngoài có sức cảm dỗ như anh ta.”

“Cô nói là bề ngoài của anh ta rất xuất sắc.”

“Đúng, hơn nữa cũng không hề phô trương. Khi chúng ta nhìn thấy Mạch Khảo Luân, anh ta vẫn ngồi yên lặng, không giống những đại gia nước ngoài khác, nóng lòng biểu đạt nhận xét của họ với đồ ăn ngon.”

“Còn những cái khác thì sao? Tất cả những gì cô có thể nhìn thấy, đều nói cho tôi.”

“Anh ta có mái tóc ngắn màu đen, ngũ quan góc cạnh, mắt rất đẹp. Nhìn từ phong thái khi dùng bữa của anh ta, thì chắc hẳn anh ta không phải xuất thân từ gia đình bất chợt giàu có trong một đêm, rất có hàm dưỡng. Thân hình của anh ta thon dài, chiều cao xấp xỉ anh, phải là loại người thường xuyên đi tập Gym. Quần áo rất có phẩm vị.”

Elis đã không biết còn có thể nói thêm gì nữa.

Giang Thiên Phàm vẫn trầm mặc. Sự yên lặng làm cho người ta không hiểu cảm thấy giống như ngọn núi lửa đang bị băng tuyết bao trùm, tùy thời đều có thể rung chuyển.

“Sao đột nhiên anh lại hỏi về ngài Tống?”

“Không có gì.” Giang Thiên Phàm xoay người sang chỗ khác đi về phía phòng bếp.

Anh đứng ở cửa, lạnh lùng nói: “Lâm Khả Tụng, chúng ta đi.”

Lâm Khả Tụng ngẩn người, “Nhưng tôi còn chưa cắt hết thịt bò bít tết.”

“Lời giống như vậy, đừng để tôi nói lần thứ hai.”

Giọng nói của Giang Thiên Phàm rất lạnh, lạnh đến cực điểm.

Lâm Khả Tụng không biết rốt cuộc có chuyện gì đã xảy ra, nhưng cô biết nhất định có chuyện gì đó chọc giận Giang Thiên Phàm.

“Vâng, Giang tiên sinh!”

Lâm Khả Tụng đành phải đưa trả Bội Phách chỗ thịt bò bít tết chưa cắt xong, rửa tay, đi tới trước mặt Giang Thiên Phàm.

Elis cũng dùng ánh mắt kỳ quái nhìn bọn họ.

Lâm Khả Tụng theo Giang Thiên Phàm lên xe, Meire không có ở trong xe, không có ai tin tức trong ngành cho Giang Thiên Phàm nghe, trong khoang xe ngột ngạt khiến Lâm Khả Tụng cảm thấy không thoải mái.

Càng không cần phải nói Giang Thiên Phàm bên cạnh, hoàn toàn áp suất thấp.

Lâm Khả Tụng rất muốn hỏi đôi phương một câu rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Nhưng trực giác nói cho cô biết, tốt nhất cô nên giữ im lặng.

May mắn Nina giữ lại một phần sandwich cho cô, nếu không cô thật sự sẽ bị đói bụng rồi.

Vừa về đến phòng của mình, Lâm Khả Tụng liền vội vào chần ngủ.

Mà Giang Thiên Phàm vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế dựa ngoài ban công, không nhúc nhích, không biết đang suy tư điều gì.

Cho đến khi Meire đi tới trước mặt của anh.

“Thưa Ngài. Hình như tâm trạng của ngài không được tốt. Cô Elis nói, ngay cả bữa trưa Ngài cũng chưa ăn, đã rời khỏi nhà hàng rồi.”

“Lâm Khả Tụng thì sao?” Giang Thiên Phàm lạnh lùng mở miệng.

“Cô Lâm sao? Sau khi cô ấy ăn một phần sandwich, đã về phòng rồi. Không nghe thấy có động tĩnh gì, có lẽ đã ngủ trưa rồi.”

“Gọi cô ấy, đến phòng bếp đi.”

“Tiên sinh, anh muốn dạy cô ấy cái gì sao? Ngày hôm qua hai người giống như cũng không có ngủ, bây giờ vẫn nên nghỉ ngơi một chút cho khỏe thì hơn.”

“Cô ấy đã không còn bao nhiêu thời gian sẽ phải tham gia thi đấu rồi.”

“Tiên sinh.” Meire bất đắc dĩ thờ dài một cái.

“Tôi nghe thấy tiếng ông than thở.”

“Bởi vì bây giờ, ngài không giống với bản thân mình.”

“Vậy bình thường, tôi là như thế nào?” Giang Thiên Phàm lạnh lùng hỏi.

“Tinh táo phân tích rốt cuộc là cái gì làm ảnh hưởng đến tâm tình của mình. Phát hiện vấn đề, sau đó giải quyết vấn đề. Thay vì làm cho tâm trạng của mình không vui, không bằng dọn sạch tất cả chướng ngại.” Giọng nói của Meire hết sức thông thả, “Thưa Ngài, tôi có cần gọi cô Lâm đến nữa không?”

“Không cần.”

Meire lui về phía sau hai bước, bóng dáng của Giang Thiên Phàm vẫn lạnh lùng như cũ.

Một giấc này của Lâm Khả Tụng ngủ thẳng tới giờ ăn tối. Nếu không phải là Nina gõ cửa phòng của cô mang đồ ăn lên cho cô, cô hoài nghi khi cô mở mắt ra nhất định sẽ thấy mặt trời ngày hôm sau rồi.

Nhận lấy khay, Lâm Khả Tụng chợt nghĩ đến cái gì: “Xin hỏi, Giang tiên sinh đâu rồi? Anh ấy đang dùng bữa tối sao?”

“Giang tiên sinh đã ăn tối rồi. Ngài ấy bảo tôi thông báo cho cô, sáng sớm ngày mai bay đi Washington cùng ngài ấy.”

“Đi Washington làm cái gì?”

“Tham gia tiệc sinh nhật của thầy Mông Ca Mã Lợi, sư phụ của Giang tiên sinh.”

Nina nói xong cũng xoay người rời đi.

Đi gặp thầy của Giang Thiên Phàm? Đó chính là sư tổ của cô rồi?

Tài nấu nướng của Giang Thiên Phàm đã như vậy, thì vị Mông Ca Mã Lợi đó không phải như thần sao?

Cô gặp Mông Ca Mã Lợi thì nên nói gì?

Cô ngay cả quả sinh nhật gì đó còn không có chuẩn bị, cứ tay không mà đi gặp thầy của Giang Thiên Phàm như vậy, thật không có vấn đề chứ?

Cô nhanh chóng đến trước cửa phòng của Giang Thiên Phàm, gõ cửa, nghe được giọng nói lạnh lùng của đối phương bên trong cánh cửa.

“Đi vào.”

Lúc này Giang Thiên Phàm đang ngồi trên ghế sofa, gương mặt hết sức tuần tú, áo sơ mi trắng nõn làm nổi bật lên phong cách nội liễm tiết chế của anh.

Lâm Khả Tụng không hiểu cảm thấy khẩn trương lên.

“Cái đó. Ngày mai đi Washington. Tôi không biết bữa tiệc của thầy Mông Ca Mã Lợi như thế nào? Có thể rất chính thức hay không?”

“Ông ấy là người có tính khí trẻ con, cho nên bữa tiệc của ông ấy không thể chính thức được.”

Đây là lần đầu tiên Lâm Khả Tụng nghe thấy Giang Thiên Phàm dùng “Tính trẻ con” để hình dung một người. Cho nên cô không cần mặc lễ phục dạ tiệc chính thức?

Thật tốt quá, dù sao cô vừa không có ngực lại không có eo, hoàn toàn không thích hợp mặc dạ phục!

Đúng lúc đó, Meire cầm một phần văn kiện đi tới đưa Giang Thiên Phàm ký tên. Ông nhìn thấy Lâm Khả Tụng, cười một cái nói: “Cô Lâm, ngày mai sẽ phải đi Washington cùng Ngài Giang, cảm thấy cao hứng sao?”

“Đương nhiên cao hứng rồi! Tôi còn chưa từng đến Washington!” Gương mặt của Lâm Khả Tụng đầy hưng phấn.

“Nhớ gọi điện thoại nói cho người nhà của cô, còn có bạn trai nữa! Nếu không anh ta không tìm được cô, sẽ lo lắng.” Meire mở trường hai mắt nói.

Giang Thiên Phàm nhận lấy tài liệu, Meire di chuyển đầu ngón bút đến vị trí ký tên giúp anh, nhưng ngón tay của anh vẫn không hề động.

“Ha ha, tôi không có bạn trai, nói một tiếng với chú của tôi là được.” Lâm Khả Tụng nhún vai cười cười.

“Không thể nào, tiểu bánh bao đáng yêu như vậy mà không có ai ăn?” Meire lộ vẻ mặt tiếc nuối.

Lâm Khả Tụng cười ngượng ngùng: “Ông Meire, ông là người đầu tiên nói tôi đáng yêu đấy!”

Khi Meire cúi xuống một lần nữa, thì phát hiện Giang Thiên Phàm đã ký tên xong.

Ông Meire cầm tài liệu rời đi, Lâm Khả Tụng suy nghĩ một chút vẫn là hỏi làm xác định: “Vậy còn quả sinh nhật thì sao? Tôi cũng không cần chuẩn bị gì sao?”

“Không cần, tôi đã chuẩn bị xong.”

Lâm Khả Tụng thầm nghĩ Giang Thiên Phàm thật chu đáo, cô thực sự không cần quan tâm cái gì.

“Vậy chào Ngài, Ngài Giang.”

Lâm Khả Tụng vừa muốn xoay người, Giang Thiên Phàm lại lên tiếng: “Cô đã từng nói với tôi, Băng Đường Hồ Lô giống như tư vị thềm mền, đúng không?”

“A. Đúng vậy.” Lâm Khả Tụng không biết tại sao Giang Thiên Phàm lại đột nhiên hỏi cô cái này.

“Cho nên cô cũng từng thềm mền người kia.”

Về mặt Giang Thiên Phàm giống như từng bách trên vách đá nơi cực hàn, chịu đựng gió tuyết, có vẻ hờ hững.

Anh dùng giọng nói như vậy thảo luận về đề tài thềm mền cùng Lâm Khả Tụng, thật sự có chút không được tự nhiên.

“Thềm mền cái gì, đây không phải là chuyện rất bình thường sao?”

Có cô gái nào, không từng thềm mền bạn ngồi cùng bàn, hot boy hoặc là Nam Thần hay sao?

“Hiện tại cô vẫn đang thềm mền anh ta?”

Lâm Khả Tụng cúi đầu xuống, trầm mặc.

Thăm mền Tống Ý Nhiên, là chuyện đã kéo dài suốt mười năm, cô chưa từng nhắc tới với bất cứ ai.

Cô cũng không dám nói với bất kỳ ai. Bởi vì những người bên cạnh cô đều ít nhiều có quan hệ với Tống Ý Nhiên, bạn học, bạn bè, bọn họ đều trong một vòng quan hệ. Cô cũng hiểu một cái đạo lý, đó chính là quyết không thể nói bí mật của mình cho một cô gái khác, nếu nói, thì nó sẽ không còn là bí mật nữa.

Nhưng Giang Thiên Phàm thì khác.

Cũng không phải bởi vì anh là một người đàn ông, mà bởi vì anh là một người tuyệt đối thủ khẩu như bình.

“Đúng vậy, tôi vẫn còn yêu thăm anh ấy, nhưng anh ấy lại chỉ coi tôi là bạn.”

Sự bất đắc dĩ cùng phiền muộn dưới đáy lòng giống như đám sương đang lượn lờ trên hồ nước vậy, trong nháy mắt khi chạm phải ánh mắt của Giang Thiên Phàm, nhanh chóng tiêu tán.

Lâm Khả Tụng nhìn Giang Thiên Phàm, khi cô đem bí mật dưới đáy lòng mình nói ra được với anh, cô mới phát hiện thì ra người đàn ông trong trẻo lạnh lùng này thật ra không có xa cách như cô tưởng tượng.

“Anh ta cũng ở trong thành phố này sao?”

Mặc dù không hiểu làm sao bỗng nhiên Giang Thiên Phàm lại quan tâm đến cô, đặc biệt còn là thế giới tình cảm tinh tế, nhưng trong lòng Lâm Khả Tụng không khỏi vui mừng.

“Anh ấy đang ở đây.”

“Cô vì anh ta nên mới đến Newyork sao?” Giang Thiên Phàm lại hỏi.

Vấn đề này, cô đã từng suy nghĩ rất lâu. Trong lòng anh ấy, phụ nữ phải độc lập, phải tự biết suy xét cuộc sống của bản thân. Cô luôn luôn rất khó hiểu những người phụ nữ vì theo đuổi một người đàn ông mà thay đổi “chính mình” thành một người hoàn toàn khác. Nhưng khi Giang Thiên Phàm hỏi tới, cô cảm thấy hình như mình lại trở thành cái loại “phụ nữ khó hiểu” đó.

“Có một bộ phận nguyên nhân thôi. Bởi vì sau khi thích một người quá lâu, giống như một loại thuốc phiện tinh thần, trừ phi anh ấy hung hăng làm tôi tuyệt vọng, nếu không thì không phải từ bỏ dễ dàng như vậy.”

Lâm Khả Tụng không lựa chọn dùng nói láo để che giấu. Bởi vì nhất định Giang Thiên Phàm sẽ nghe ra được.

Ở trong lòng của Lâm Khả Tụng, cuộc sống của anh là cuộc sống của người cường giả. Từ mất đi thị giác đến mất đi tất cả, rồi đến nghịch tập trở về, được cả danh và lợi. Giống như không có gì có thể làm cho cuộc sống của anh ta rời khỏi quỹ tích, vận mạng của anh vẫn bị anh nắm trong tay.

Trước mặt người này, mình lộ ra đáng về yếu đuối nhất cũng không cần cảm thấy xấu hổ.

“Anh ta nhất định là một người đàn ông hoàn mỹ, nếu không sẽ không vẫn thăm mền anh ta.”

Lâm Khả Tụng dùng ánh mắt không hiểu ra sao nhìn về phía Giang Thiên Phàm. Anh ta nói vì Tống Ý Nhiên hoàn mỹ, nên cô mới thăm mền anh ấy, suy luận logic như vậy là do Giang Thiên Phàm tin tưởng cô. Anh ta cho là cô sẽ không thích một người chỉ có vẻ ngoài hào nhoáng. Loại khẳng định này, chỉ có người hiểu được suy luận suy nghĩ của Giang Thiên Phàm mới có thể hiểu.

“Anh đã nói, không có gì là hoàn mỹ.” Ánh mắt của Lâm Khả Tụng chua chua, “Anh ấy ngoại trừ có một vẻ ngoài đẹp để đối với tôi coi như nghĩa khí chưa bao giờ từng để ý chênh lệch giàu nghèo giữa chúng ta ra, thì có một đống lớn khuyết điểm. Anh ấy đốt tiền lung tung, anh ấy ngốc nghếch, anh ấy lười biếng, anh ấy hoa tâm”

Nhưng Lâm Khả Tụng biết, dưới tầng vỏ mỏng bên ngoài này, dưới đáy lòng Tống Ý Nhiên có một cái thế giới khác, cô còn chưa có cơ hội tìm hiểu để biết. Cô vẫn kiên nhẫn chờ đợi, có một ngày cô thực sự trở thành một phần trong thế giới của anh.

Giang Thiên Phàm duỗi tay về phía cô, cô không xác định được ý tứ của đối phương, nhẹ nhàng nắm đầu ngón tay của anh ta.

Khi ngón tay của anh co lại, cầm tay cô, thì cô có một loại cảm giác mình bị đối phương nâng niu trong lòng bàn tay. Giống như bị dẫn dắt đi, cô bước từng bước vào, khi cô tỉnh hồn lại, thì phát hiện mình đã tới bên cạnh Giang Thiên Phàm.

Anh ta nâng một cái tay khác lên, đặt lên mặt của cô, chậm rãi đưa lên, lên tới cái trán của cô, che kín mắt của cô, nhẹ nhàng đẩy xuống.

“Đưa ngốc.”

Thanh âm lạnh lẽo lại nhẹ đến không thể nghe, Lâm Khả Tụng phát giác ánh mắt của mình cũng sắp ướt đầm.

Lòng bàn tay Giang Thiên Phàm rất ấm, ấm đến mức khiến Lâm Khả Tụng không muốn anh buông tay ra.

Khi cô rời khỏi phòng của Giang Thiên Phàm thì cô mới nhớ tới tại sao mình lại quên hỏi đối phương một chút vì sao lại nhắc tới cái đề tài “Thăm mền”

này. Chẳng lẽ là bởi vì Băng Đường Hồ Lô?

Cửa sổ phía trước có ánh đèn thoảng qua, Lâm Khả Tụng dò đầu nhìn sang, nhìn thấy một chiếc xe xa lạ lái vào.

Trên xe một người đàn ông trung niên mặc tây trang bước xuống, mang kính không gọng, xem ra hết sức lịch sự có hàm dưỡng.

Càng làm cho Lâm Khả Tụng không có nghĩ tới là, Meire lại tự mình đứng ở ngoài cửa nghênh đón.

Người đàn ông ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lâm Khả Tụng trên bệ cửa sổ, lộ ra nụ cười ấm áp.

Ánh mắt của ông ta rất sâu, giống như xuyên thủng tất cả.

Lâm Khả Tụng lễ phép gật đầu một cái với đối phương.

Người đàn ông kia là ai? Ngoại trừ Meire cùng Nina, Lâm Khả Tụng gần như chưa từng gặp qua những người khác bước vào căn biệt thự này.

Bác sỹ Tạ đối với biệt thự này đã hết sức quen thuộc, ông không cần bất cứ ai dẫn dắt, đã đi đến phòng của Giang Thiên Phàm.

Khẽ gõ cửa một cái, nghe được bên kia truyền tới một tiếng “Mời vào”, bác sỹ Tạ mỉm cười mở cửa.

Giang Thiên Phàm đưa lưng về phía ông, tựa vào thành ban công. Ánh trăng rơi vào đầu vai anh, mà anh nhẹ nhàng lắc ly rượu trong tay, chiết xạ ra một luồng ánh sao.

“Có hứng thú như vậy, thậm chí còn uống rượu vang?”

“Hôm nay hình như không phải ngày hẹn của chúng ta.”

“Ừ. Có người nói với tôi tâm tình của cậu không được tốt, hơn nữa ngày mai cậu lại phải lên đường đi Washington, buổi hẹn cuối tuần này nhất định phải hủy bỏ.” Bác sỹ Tạ đi tới bên cạnh anh, chống cằm, lạnh nhạt nhìn anh.

“Ông đang suy đoán nguyên nhân khiến tâm trạng tôi không tốt.”

“Tôi nhìn thấy ‘ tiểu bánh bao ’ rồi.” Bác sỹ Tạ không trả lời trực tiếp câu nói của Giang Thiên Phàm.

Mỉ tâm của Giang Thiên Phàm hơi nhú lại.

“Cậu không thích tôi gọi cô ấy là ‘ tiểu bánh bao ’, càng hy vọng tôi gọi cô ấy là cô Lâm hoặc là Lâm Khả Tụng, đúng không?”

“Ông muốn gọi cô ấy thế nào, là chuyện của ông.”

“Nếu như tôi gọi cô ấy ‘ cô Lâm ’ hoặc là ‘ Lâm Khả Tụng ’, nói rõ giữa tôi và cô ấy tồn tại khoảng cách nhất định, tôi phải đối đãi với cô ấy bằng lễ nghi xã giao cơ bản. Nhưng là ‘ tiểu bánh bao ’ thì khác, đây là cách gọi rất thân mật, trên phương diện nào đó đã biểu đạt ra tôi rất có hảo cảm với cô ấy. Nếu như lúc tôi gọi cô ấy ‘ tiểu bánh bao ’, mà cô ấy cũng đáp lại tôi, đã nói lên cô ấy cũng thừa nhận quan hệ giữa tôi và cô ấy tương đối thân mật. Điều này khiến cho cậu rất không thoải mái.”

Giang Thiên Phàm không nhúc nhích.

“Thật ra thì đề nghị của tôi là, thỉnh thoảng cậu cũng có thể gọi cô ấy là ‘ tiểu bánh bao ’, xem xem cô ấy có thể giống như trả lời Meire mà trả lời cậu hay không. Đây là bắt đầu thành lập một loại quan hệ thân mật.”

“Tại sao tôi phải làm như vậy?”

“Tôi cho là cậu rất hi vọng khoảng cách giữa cậu và cô ấy có thể gần hơn một chút. Thiên Phàm, từ trước đến giờ cậu rất rõ ràng mình muốn được cái gì, muốn như thế nào lấy được.”

“Tôi thích cô ấy.”

Âm thanh lạnh như băng, tràn ngập trong men say của rượu vang, tầng tầng lớp lớp, thật lâu không tiêu tan.

Bác sỹ Tạ cúi đầu xuống, cười.

“Cô ấy nói cho tôi biết, cô ấy thăm mền một người đàn ông. Nhưng hôm nay, người đàn ông này cảnh cáo tôi ‘ nếu như anh tính dạy cô ấy, vậy thì nên chuyên tâm dạy mới tốt ’.”

“A, có ý tứ. Vậy cậu có nói với cô ấy, người đàn ông cô ấy thăm mền thị uy với cậu rồi sao?”

“Vì sao tôi phải nói với cô ấy? Tôi chưa bao giờ là một người độ lượng.”

Nụ cười trên môi bác sỹ Tạ càng lớn: “Cái này gọi là ghen tỵ. Tôi rất vui mừng làm cô vấn tâm lý của cậu tám năm, cuối cùng có chút nhân tình vị.”

“Tôi muốn ông giúp tôi điều tra một người. Tên của anh ta là Tống Ý Nhiên, là một trong những cổ đông mới của snr .”

“Cậu không nói đùa chứ? Chuyện như vậy, cậu không tìm Meire điều tra giúp, lại tìm tới tôi?” Bác sỹ Tạ lộ ra vẻ mặt khó hiểu.

“Bởi vì ông là cổ vấn tâm lý của tôi, căn cứ nguyên tắc giữ bí mật tình hình bệnh, tất cả những lời tôi nói với ông, ông đều không thể tiết lộ với người thứ ba.”

“Nhưng điều tra Tống Ý Nhiên, cùng nguyên tắc giữ bí mật của bệnh viện có quan hệ gì sao?”

“Vì sức khỏe tâm lý của tôi.” Giang Thiên Phàm nhẹ nhàng quơ quơ ly rượu.

Bác sỹ Tạ dụi dụi mắt: “Tại sao cậu không dứt khoát nói là cậu muốn biết người biết ta Trầm Trầm Trầm Thắng?”

“Mục đích hôm nay của ông đã đạt được, có thể đi được rồi.”

Bác sỹ Tạ nhìn đồng hồ một chút: “Còn 46 phút nữa, không ngại để tôi uống ly rượu vang lại đi chứ?”

Cổ lễ vì buổi chiều ngủ quá lâu, Lâm Khả Tụng không buồn ngủ chút nào. Cô quyết định đi vào phòng bếp thử làm một chiếc bánh táo theo thực đơn cơ bản.

Vừa mới mở ra cửa, đã nhìn thấy người đàn ông mang kính không gọng đó cười đi qua.

Ông nhìn thấy Lâm Khả Tụng, dừng bước, duỗi tay về phía cô: “Xin chào, tôi là cổ vấn tâm lý của Giang Thiên Phàm, Tạ Tịnh văn. Cô chính là tiểu bánh bao phải không?”

Lâm Khả Tụng ngẩn người, bắt tay đối phương: “Xin chào, ông Tạ, tôi là Lâm Khả Tụng.”

“Tôi thích người khác gọi tôi là bác sỹ Tạ.”

“Cho nên. Ông là bác sỹ tâm lý?”

Lâm Khả Tụng tròn to hai mắt, không trách được nhìn qua phong cách của vị bác sỹ này tao nhã lịch sự nhu hòa.

Đợi chút. Giang Thiên Phàm đang gặp bác sỹ tâm lý?

Quả nhiên trong lòng anh ta có vấn đề! Hơn nữa đến mức gặp bác sỹ rồi, khẳng định bệnh đến mơ hồ!

Không phải là có chứng hai mặt gì đó ...!

Giống như hôm nay cái anh chàng Giang Thiên Phàm hỏi cô về vấn đề thâm mẩn, khẳng định không phải Giang Thiên Phàm mọi khi!

“Cô đang nghĩ tới cái gì đấy? Có phải cảm thấy chỉ cần là người cần gặp bác sỹ tâm lý, chính là trong lòng có vấn đề hay không?”

Tiếng cười của bác sỹ Tạ rất dễ nghe, khiến Lâm Khả Tụng không khỏi tỉnh táo lại.

“Không phải như vậy sao?”

“Nhiều khi, trung cầu ý kiến hoặc thổ lộ với bác sỹ tâm lý, chỉ là vì điều chỉnh tâm tình của bản thân, tránh khỏi trong lòng xuất hiện vấn đề bệnh tật. Phòng bệnh hơn chữa bệnh mà. Như vậy ở trong lòng cô, Giang Thiên Phàm giống người có bệnh về mặt tâm lý sao?”

Lâm Khả Tụng suy nghĩ một chút, trước mặt bác sỹ tâm lý mà nói lời trái lương tâm thì sẽ rất dễ dàng bị nhìn thấu, vì vậy cô gật đầu một cái.

Quả nhiên bác sỹ Tạ đã sớm ngờ tới ý nghĩ của Lâm Khả Tụng, chỉ hơi nghiêng người, nhỏ giọng hỏi: “Vậy cô cảm thấy cậu ấy có bệnh tâm lý gì? Thử xem cái nhìn của hai chúng ta có giống nhau không?”

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 35: Thiên Phàm mắc chứng thần kinh suy nhược?

Editor: Kaori Hương

“Làm li, thích sạch sẽ, thần kinh suy nhược, chứng ám ảnh cưỡng chế?”

Bác sĩ Tạ cười vô cùng vui vẻ.

“Xem ra cô thể nghiệm rất sâu.”

“Sẽ không nói với anh ấy, đều là tôi nói những cái này chứ?”

“Đĩ nhiên sẽ không. Làm một bác sĩ tâm lý, tôi am hiểu nhất chính là giữ kín như bưng rồi.”

Không biết làm sao, Lâm Khả Tụng có cảm giác như bị đối phương lừa.

“Cô có biết vì sao cậu ta làm li không?”

“Tại sao?”

“Bởi vì cậu ta luôn có thể nhận thấy thái độ hay cảm xúc của đối phương qua giọng nói, âm điệu hay hô hấp, dù là đối phương giấu được tốt hơn cũng vậy. Người với người qua lại với nhau, rất nhiều người vì bảo vệ chính mình hay là vì mục đích khác mà nói dối, những những người bình thường đều có thể mất nhầm mắt mờ cho qua mọi chuyện, nhưng đối với Giang Thiên Phàm thì bị phóng đại lên rất nhiều lần.”

“Cũng giống như vị giác của anh ta sao?”

Một chút xúy vết nào cũng không chạy khỏi lưỡi của anh ta.

“Đúng vậy. Thế giới của cậu ta với người bình thường không giống nhau. Yêu cầu của cậu ta phải tuyệt đối, hơn nữa là xoi mói. Chỉ có thể đợi, có một việc hoặc là một người, hấp dẫn sự chú ý của cậu ta, để cho cậu ta được thoát khỏi từ những thứ tuyệt đối này.”

Bà vai của Lâm Khả Tụng nhô lên, “Mẹ ơi. Vậy người được anh ta xem trọng rất xui xẻo á!”

“Tại sao?”

“Bởi vì yêu cầu của anh ta cao như vậy, tuyệt đối như vậy. Làm bạn gái của anh ta, không phải là rất khổ sao?”

“Cậu ta sẽ không dễ đối tốt với bất kỳ ai. Thế nhưng khi cậu ta động lòng, cậu ta sẽ cho hết những gì cậu ta có. Đây mới là tuyệt đối của cậu ta.”

Bác sĩ Tạ đứng lên, đi qua người Lâm Khả Tụng.

Trong chốc lát, bỗng nhiên Lâm Khả Tụng cảm thấy Giang Thiên Phàm trong miệng bác sĩ Tạ vừa quen thuộc, vừa xa lạ.

Cô không có tâm trạng vào phòng bếp, ngược lại về phòng của mình, tiện tay thu thập mấy bộ quần áo.

Cô tra nhiệt độ của Washington trên mạng, gọi điện thoại nói cho chú rằng mình sắp rời khỏi Newyork. Cô vốn nghĩ nhắn tin cho Tổng Ý Nhiên, nhưng vẫn không có gửi đi. Bởi vì cô vẫn không tìm được lý do để báo cáo lộ trình của mình cho Tổng Ý Nhiên.

Cô vừa mới ngồi xuống bàn, lướt web tra tìm các loại cá và những hương liệu khác nhau thì điện thoại chợt vang lên.

Lâm Khả Tụng vừa nhìn tên người gọi là “Tổng Ý Nhiên”, thiếu chút nữa té xuống từ trên ghế.

Nhớ tới thính lực của Giang Thiên Phàm nhạy bén, Lâm Khả Tụng mang theo điện thoại đi thẳng ra khỏi biệt thự, tới dưới một thân cây y trong sân, đứng ở nơi đó, che ống nghe, vừa muốn nghe, điện thoại liền tắt.

Lâm Khả Tụng không thể làm gì khác hơn là gọi lại.

“Này, Tổng Ý Nhiên, anh tìm tôi có chuyện gì?”

“Anh còn đang nghĩ có phải em muốn cắt đứt quan hệ với anh hay không, gọi điện thoại cho em đều không nghe máy.” Giọng nói lười biếng của Tổng Ý Nhiên truyền đến, đáng đánh đòn.

“Không có mà. Em sợ nói chuyện với anh làm ảnh hưởng đến người khác.”

“Em có thể làm ảnh hưởng đến người nào? Thầy dạy nấu ăn của em sao?”

“Xem là thế đi. Thần kinh của anh ta có chút suy nhược.” Lâm Khả Tụng cười cười.

Chỉ là lúc cô ngẩng đầu lên, ngẩn người.

Bởi vì đối diện cô chính là ban công của phòng Giang Thiên Phàm. Mà anh ta dựa vào ban công, rũ mắt xuống, ánh mắt giống như thác bay trút xuống, quả thật như muốn làm đập vỡ xương cốt của Lâm Khả Tụng.

Không thể nào! Khối băng lớn không phải không nhìn thấy sao?

Sao cảm giác như anh ta biết cô ở đâu vậy!

Cái này không khoa học!

Đợi chút, cô đứng ở nơi này gọi điện thoại, có phải Giang Thiên Phàm nghe thấy hay không?

Ví dụ như câu “thần kinh suy nhược” kia?

“Tóm lại là gã đó thần kinh suy nhược, mà còn không vui khi nghe thấy em gọi điện thoại cho anh?”

“Làm sao có thể? Ha ha. Ha ha.” Lâm Khả Tụng cười khan hai tiếng, đi về phía chỗ xa hơn.

“Có phải em quên nói cho anh biết cái gì hay không?”

Giọng nói của Tống Ý Nhiên tựa như đang đùa giỡn, nhưng không hiểu sao Lâm Khả Tụng cảm thấy hình như anh đang không vui.

Chẳng lẽ chú nói cho anh ấy biết, cô sẽ đi Washington?

Nhưng chú không có lý do gì để phải nói với Tống Ý Nhiên cả!

“Em còn có thể quên nói chuyện gì với anh! Chẳng qua ngày mai em sẽ đi Washington á! Tham gia party sinh nhật của một bậc thầy ẩm thực!”

“Vậy sao. Nếu như anh mà không hỏi em... em sẽ nói cho anh sao?”

Như thế này Lâm Khả Tụng khẳng định Tống Ý Nhiên không vui rồi. Quả thật chẳng biết tại sao mà.

Cô Lâm Khả tụng cũng tròn mười tám tuổi rồi! Tống Ý Nhiên cũng không phải là người giám hộ của cô, tại sao cái gì cô cũng phải nói cho anh ta biết!

“Em mới không nói cho anh đấy.” Lâm Khả Tụng quyết định cô cũng muốn kiêu ngạo một lần.

“Vậy anh cũng không cần phải nói cho em biết.” Tống Ý Nhiên cố ý bắt chước giọng điệu của Lâm Khả Tụng.

“Anh không nói với em chuyện gì

“Bí mật.”

Nói xong, Tống Ý Nhiên cúp điện thoại.

Lâm Khả Tụng có cảm giác như bị ghen. Cô dùng sức quơ quơ cửa sắt, quyết định sau cùng không thêm tức giận tên đàn ông cận bã này nữa, đi trở về phòng của mình.

Cô vừa ngẩng đầu, Giang Thiên Phàm tựa vào trên ban công như cũ. Trong tay anh cầm một ly rượu đỏ, vẻ mặt như thường.

Lâm Khả Tụng thở ra, hẳn là anh ta không nghe thấy.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lâm Khả Tụng bị Nina đánh thức.

Cô lấy điện thoại ra nhìn, phát hiện bây giờ mới năm giờ rưỡi sáng, trời ngoài cửa sổ cũng mới chỉ tờ mờ sáng.

“Nina? Sao gọi tôi dậy sớm vậy? Không phải máy bay đi chuyến mười một giờ sao?”

“Giang tiên sinh bảo tôi gọi cô dậy.”

“À?”

Khi Lâm Khả Tụng đi tới trước bàn ăn, phát hiện bữa sáng hôm nay rất đơn giản. Không có điểm tâm ngon miệng, không có món ăn làm miệng người ta mở lớn, chỉ có cháo trắng nhạo nhều cùng với một đĩa muối dưa chuột.

Lâm Khả Tụng cho là bởi vì thức dậy quá sớm, cho nên Nina chưa kịp chuẩn bị xong. Nhưng mà cô từ từ ăn cháo hơn hai mươi phút, đúng sáu giờ Giang Thiên Phàm không nhanh không chậm đi xuống từ trên cầu thang, trước mắt Lâm Khả Tụng vẫn không có xuất hiện những đồ ăn khác.

Cô nghiêng mắt, ngược cổ nhìn Giang Thiên Phàm. Bởi vì ngẩng đầu lên, hai chân của anh ta càng lộ thêm vẻ thon dài, mỗi một khúc chiết đều hoàn hảo đúng chỗ. Càng không cần phải nói động tác anh ta nhẹ nhàng kéo vạt áo. Rất có khuôn cách.

Mặc dù mắt của anh không nhìn thấy được, nhưng bất kể ở đây, anh đều là nam thần toả sáng.

Chẳng qua là khi nam thần ngồi đối diện Lâm Khả Tụng không chỉ có đưa mỗi cháo trắng mà còn có rau trộn măng tây và một vài điểm tâm khác.

Nhưng mà một chút Nina cũng không có ý đưa sang chỗ Lâm Khả Tụng.

Đây là chuyện gì xảy ra? Đối đãi phân biệt?

Lâm Khả Tụng nhìn về phía Nina, dùng ánh mắt hỏi thăm cô ấy. Nhưng mà Nina lại yên lặng đứng sau lưng Giang Thiên Phàm, cũng không thèm nhìn tới Lâm Khả Tụng.

Có vấn đề! Có mờ ám!

Meire theo thường lệ cầm theo máy tính bảng đi tới bên người Giang Thiên Phàm, anh ta lại muốn bắt đầu thông báo tin tức sáng sớm rồi.

Nhưng mà lần này, anh ta chỉ là cười cười, nhìn về phía Lâm Khả tụng nói: “Lâm tiểu thư, cô ăn xong bữa sáng rồi sao?”

“A. Gần giống vậy.”

“Ý của tiên sinh là, từ hôm nay trở đi, tình hình chính trị hiện tại và tin tức quan trọng trong ngành đều do cô đọc.”

“Cái gì? Tôi?”

“Chuyện này có lợi với môn Anh ngữ của cô, cũng có thể giúp cô học được nhiều từ đơn tiếng Anh hơn.”

Meire đưa máy tính tới, Lâm Khả Tụng chỉ có thể nhận lấy.

Không trách được muốn cô rời giường nửa giờ trước! Thì ra là để cho cô đọc tin tức cho Giang Thiên Phàm lúc anh ta ăn điểm tâm!

Meire thay cô lựa chọn một tin tức về dự luật thực phẩm an toàn, Lâm Khả Tụng lấp ba lấp bấp đọc.

Rất nhiều từ đơn cô căn bản cũng không biết, chỉ có thể căn cứ đoán âm mà đọc.

Khi cô đọc xong câu đầu tiên, Giang Thiên Phàm ngắt lời cô.

“Cô hiểu sao?”

Những từ đơn kia phát ra từ môi Giang Thiên Phàm có cảm giác lạnh lùng nghiêm cẩn.

Những từ đơn này Lâm Khả tụng từng thấy, cô biết là liên quan đến luật pháp, nhưng đối mặt với Giang Thiên Phàm, trong khoảng thời gian ngắn cô không hiểu là gì.

“Không vội vàng cầm điện thoại ra ngoài tìm sao?”

Lâm Khả Tụng mím môi, nhiều lần nói chuyện với Giang Thiên Phàm rồi, cô đã sớm thăm dò rõ ràng tính tình của anh ta. Thành thực so che giấu kết quả muốn tốt hơn rất nhiều.

“Rất xin lỗi, Giang tiên sinh, tôi không nhớ rõ.”

“Nghĩa tiếng Trung của nó là lập pháp. Ngoài ra, cô phát âm sai rồi.”

Lâm Khả Tụng hít một hơi, đọc câu đầu tiên lại lần nữa, chỉ là cô còn chưa đọc xong câu đầu tiên, lại bị kêu ngừng.

“Atives là có ý gì?”

Lâm Khả tụng bí rồi, tại sao Giang Thiên Phàm luôn có thể lựa ra từ cô không biết để hỏi cô?

Đây rốt cuộc là Tham Nghị Viện hay là Hạ Nghị Viện?

“Ta không biết nó là Tham Nghị Viện hay là Hạ Nghị Viên.”

“Hạ Nghị Viên. Khác ative, phát âm sai lệch.”

Giang Thiên Phàm ở nước Mỹ đời nhiều năm như vậy, thậm chí rất có thể là lớn lên nơi này từ nhỏ. Phát âm của cô sao có thể so sánh với anh?

Lâm Khả Tụng cố nén bất mãn của mình xuống, đọc xong bài thứ nhất.

Bản này Meire dùng hai phút là có thể hoàn thành báo cáo, Lâm Khả Tụng đọc khoảng mười phút, càng không cần phải nói Giang Thiên Phàm sửa cho cô biết bao nhiêu lần.

Cô cảm thấy mình giống như đang ở trong lớp học ngữ âm. Giang Thiên Phàm phát âm rất êm tai rất hoàn mỹ, nhưng mà mỗi lần bị ngắt lời, Lâm Khả Tụng lại có cảm giác như không phải đối phương tốt bụng uốn nắn cho mình, mà là đang làm phiền cô.

Cô cố gắng nén cơn giận của mình, Meire đứng một bên ra hiệu cô hãy thả lỏng tinh thần.

Đến lúc sau khi bắt đầu đọc các tin tức quan trọng trong ngành, Lâm Khả Tụng tưởng chừng như muốn điên lên. Trong một bài viết, có nhiều từ đến đến cả thấy cô cũng chưa từng thấy qua.

Ví gì như cái gì là “men bột nở”, “thủy phân protein”, “chưng cất” rất khó để phát âm, Lâm Khả Tụng không thể đọc tiếp được.

Ngược lại Giang Thiên Phàm uốn nắn cho cô không biết bao nhiêu lần, yêu cầu phát âm hoàn hảo chừng như ép Lâm Khả Tụng đến phát điên.

“Cô cảm thấy phiền khi tôi sửa lỗi phát âm cho cô?”

Lúc Lâm Khả Tụng đang nghĩ muốn nện máy tính bẳng lên trên đầu anh ta, Giang Thiên Phàm hỏi.

Cô có thể nói thật sao? Cô có thể nói thật sao?

Vấn đề là cô không giám! Nơi này chính là địa bàn của Giang Thiên Phàm! Người này mới gặp bác sĩ tâm lý tôi hôm qua!

“Tôi chỉ phiền bản thân, vì cái gì luôn học không tốt.” Cô thừa nhận cô phiền, nhưng không có thừa nhận nguyên nhân cô phiền, cô không tin với cái dạng này, Giang Thiên Phàm có thể nghe ra cô nói dối!

“Mấy giờ rồi, Meire?”

“Chín giờ rồi.”

Lúc này Lâm Khả Tụng mới ý thức được thể mà mình đã đọc hai tiếng rưỡi rồi?

“Đi thôi, tôi sẵn bay.” Giang Thiên Phàm đứng dậy.

Cổ họng của Lâm Khả Tụng khát nước, cầm lên cốc thủy tinh ở chỗ Giang Thiên Phàm lên uống ừng ực thấy cả đáy.

Sau khi uống xong, cô đoán, không biết chứng ám ảnh cưỡng chế, bệnh tự kỷ, bệnh thích sạch sẽ ... Có thể bị lây hay không.

Ngồi vào trong xe, dọc đường đi Giang Thiên Phàm đều im lặng. May mà Meire ngồi kế bên người lái, tiếp tục đọc tin tức cho Giang Thiên Phàm nghe, nếu không không khí im lặng chắc chắn sẽ đông cứng Lâm Khả Tụng.

Đến sân bay, Miller đặt hành lý xuống, để trên xe đẩy.

Mà Meire lại giao máy tính bảo của mình cho Lâm Khả Tụng: “Tiểu thư Lâm, bởi vì tiên sinh bàn giao cho tôi một ít chuyện, phải ở lại Newyork xử lý, cho nên mấy ngày ở Washington, nhờ cô chăm sóc tiên sinh thật tốt.”

“À? Anh không đi?”

Nếu như chỉ có cô ở chung một chỗ với Giang Thiên Phàm Vậy không phải là muốn đồng thành que kem lạnh sao?

“Đừng vậy. Nếu như tiên sinh cần, nhớ đọc tin tức cho ngài ấy nghe.” Meire chớp chớp mắt.

Về mặt Lâm Khả Tụng suy sục. Mặc dù đọc tin tức cho Giang Thiên Phàm nghe, có thể sửa lỗi phát âm từ đơn còn có thể mở rộng vốn từ, thầy giáo tiếng anh miễn phí, hưởng thụ hình thức phục vụ khách quý là 1v1 Nhưng mà yêu cầu của thầy giáo này quá cao, cô chống đỡ không được!

May mà hành lý của hai người không nhiều lắm, Lâm Khả Tụng cũng không phải là dạng người vừa ra khỏi cửa là phải mang theo toàn bộ tài sản trong nhà, mặt nạ dưỡng mặt con gái buổi tối mỗi ngày, hai vali hành lý bình thường, đẩy lên còn rất nhẹ.

Chỉ là nếu như cô đẩy vali hành lý, vậy ai dẫn Giang Thiên Phàm qua cửa kiểm an lên máy bay? Nơi này lớn như vậy, không cẩn thận sẽ đụng vào người.

Vừa lúc đó, cô nghe thấy giọng nói quen thuộc.

“Này! Ở chỗ này!”

Người mặc quần áo thoải mái, đi giày bó đeo kính đen, cô gái đi nhanh về phía bọn họ.

Khi cô ấy bắt tay với Giang Thiên Phàm thì Lâm Khả Tụng mới phát giác nàng là Irriti.

“Đầu bếp chính Quintin? Cô cũng đi Washington sao?”

“Đĩ nhiên. Đầu bếp chính Montgomery không chỉ là thầy giáo của Giang thiên sinh, cũng là thầy giáo của tôi.” Lúc Irriti nhìn thấy Lâm Khả Tụng cười cười: “Không ngờ thế mà Giang tiên sinh lại đưa cô đi Washington?”

Lâm Khả Tụng ngậy ngần cả người, thì ra là Giang Thiên Phàm và Irriti là bạn cùng thầy! Cô còn tưởng rằng quãng đường này chỉ có cô với Giang Thiên Phàm, không ngờ còn có Irriti ở đây.

Cô ấy thích Giang Thiên Phàm, đoạn đường này sẽ chăm sóc anh ta tốt chứ?

“Meire có việc. Nếu như không mang cô ấy đi, người nào đẩy hành lý?”

Giang Thiên Phàm trả lời khiến Lâm Khả Tụng bỗng chốc như bị đao xuyên qua.

Rất lâu đã không bị đá kích qua. Đau đến cỡ nào.

Cô tưởng rằng anh ta cho cô đi để gặp mặt Montgomery đấy. Thì ra chỉ là công nhân bốc vác.

“Thì ra sức lực của tiểu thư Lâm như vậy chứ? Tôi kéo một vali hành lý này cũng rất lười thôi, không bằng để cùng đi.”

Không đợi Lâm Khả Tụng mở miệng, Irriti đã đặt vali lên xe đẩy rồi.

Lâm Khả Tụng mới vừa mở miệng, Irriti đã kéo Giang Thiên Phàm đi về phía cửa kiểm an.

Nhìn bóng lưng hai người hỏ, Lâm Khả Tụng chỉ nghĩ đến lời nhận xét “Trai tài gái sắc, một đôi bích nhân”.

Mà cô, đẩy hành lý là chuyện thiên kinh địa nghĩa (đạo lý hiển nhiên).

Thôi, dầu gì Irriti cũng đã dạy cô.

Bọn họ ngồi khoang hạng nhất. Ngay cả Lâm Khả Tụng cũng dính vẻ vang.

Tuy chỉ có hơn hai giờ ngồi trên máy bay, nhưng khi Lâm Khả Tụng ngồi lên ghế ngồi rộng rãi, thậm chí còn có thể nâng hai chân lên để tránh khỏi trên đường đi mệt nhọc, cô cảm thấy coi như làm công nhân bốc vác cũng đáng giá!

Chỉ là trên đường đi, Lâm Khả Tụng có thể cảm nhận được sự lạnh nhạt của Giang Thiên Phàm.

Anh ta sẽ thỉnh thoảng trả lời câu hỏi của Irriti, về một số kỹ xảo nấu nướng và phương diện xử lý thực phẩm, Lâm Khả Tụng dùng rất nhiều sức mới có thể nghe hiểu. Mà mặt của Giang Thiên Phàm, chưa bao giờ ngoảnh về phía cô, giống như cô đã thật sự trở thành không khí.

Lâm Khả Tụng vốn định nhắm mắt lại ngủ, nhưng mà cô lại không buồn ngủ chút nào.

Cho đến khi máy bay hạ xuống, cô cũng chỉ giống như chiếc bóng đi sau lưng Giang Thiên Phàm và Irriti.

Đẩy hành lý rời sân bay cũng là cô, Irriti không khách khí chút nào.

Meire đã sớm sắp xếp xong xuôi người đến tiếp đón.

Xe rời khỏi sân bay, lái vào trong thành phố.

Tòa thành thị này có thật nhiều kiến trúc có ý nghĩa lịch sử về Thế Chiến thứ 2. Ví dụ như Đài tưởng niệm Washington, đường tưởng niệm Lincoln.

Khi bọn họ đi qua Nhà Trắng nước Mỹ, mặt Lâm Khả Tụng gần như dán ở trên cửa xe..

“Ồ” Cô mê mẩn nhìn toà nhà màu trắng đỏ, đá cẩm thạch dưới ánh mặt trời có vẻ rất chói mắt.

Irriti ngồi ở phía sau chợt nở nụ cười nói: “Khả Tụng, đây là lần đầu tiên cô thấy Nhà Trắng sao?”

“Đây là lần đầu tiên tôi tận mắt nhìn thấy. Nhà Trắng có thể đi vào thăm viếng không?”

Khi Lâm Khả Tụng xoay đầu lại, lúc từ khe hở của chiếc ghế nhìn Irriti, cô mới hiểu được mình trong mắt của Irriti giống như người chưa từng trải việc đời..

“Đĩ nhiên có thể. Chỉ là tôi với Giang tiên sinh đều rất vội, không có ai rảnh rỗi dẫn cô đi.”

“À.” Lâm Khả Tụng ngồi ngay ngắn, nhìn về phía trước.

Cô cũng không muốn đi thăm Nhà Trắng với Giang Thiên Phàm hoặc là Irriti, nhất định sẽ mất hết niềm vui thăm thú.

Cô liếc nhìn Giang Thiên Phàm, đối phương vẫn hờ hững như cũ.

Mà Irriti hiểu rõ rốt cuộc đề tài nào sẽ làm cho anh ta hứng thú, mặc dù đa số đều là Irriti ở biểu đạt cách nhìn, nhưng mà Giang Thiên Phàm lại thỉnh thoảng sẽ bày tỏ đồng ý hơn nữa bày tỏ ý kiến đơn giản mà chặt chẽ hơn nữa.

Bọn họ tới khách sạn xa hoa, chỉ mới đi vào cũng làm cho người ta cảm thấy tráng lệ, giống như cung điện.

Cô vừa mới xuống xe, liền phát hiện có người thay lấy hành lý đẩy vào thay cô rồi.

Irriti dắt Giang Thiên Phàm đi tới trước quầy lễ tân, xác nhận thông tin phòng.

Lâm Khả Tụng đứng ở một bên, đứng trước quầy là một nhân viên làm việc cười thăm hỏi với cô, đối phương có nụ cười sạch sẽ, má lúm đồng tiền nhỏ nhút nhát hết sức thân thiện.

Không biết xảy ra chuyện gì, Irriti yêu cầu nhân viên quầy lễ tân kiểm tra lại thông tin phòng.

“Nhất định các anh lầm rồi. Tại sao Giang tiên sinh lại chỉ có thể đặt trước một phòng?”

“Chúng ta khẳng định, Meire tiên sinh đặt trước một phòng cho Giang tiên sinh và Lâm tiểu thư.” Nhân viên phục vụ khách sạn tao nhã lễ phép trả lời.

“Giang tiên sinh, anh có muốn xác nhận lại với Meire một lần nữa không. Sao anh ta lại phạm sai lầm như vậy?” Về mặt Irriti không thể tiếp nhận.

“Meire sẽ không phạm lỗi. Anh ta làm như vậy nhất định có nguyên nhân.” Giọng nói Giang Thiên Phàm nhàn nhạt.

Nghe anh không có ý phản đối, nhân viên khách sạn chuẩn bị đưa hành lý lên.

Lâm Khả Tụng nghiêng đầu đưa hộ chiếu đặt trước quầy lễ tân, lúc này mới biết thế mà mình ở cùng một phòng với Giang Thiên Phàm?

Meire cũng không tính là già, đầu của anh ta không có vấn đề gì đi.

Irriti liếc Lâm Khả Tụng, ánh mắt lộ vẻ cảnh cáo.

Lâm Khả Tụng nuốt nước miếng, cười cười với anh chàng đẹp trai có má lúm đồng tiền, hỏi “Cái đó, xin hỏi có còn phòng khác nữa không?”

Giang Thiên Phàm đã đi về phía thang máy chợt mở miệng: “Meire để cho cô thay thế vị trí của anh ta. Chẳng lẽ cô không hiểu sao?”

“À?”

Trong chốc lát, Lâm Khả Tụng chợt hiểu ra. Phòng khách sạn có thể không sánh bằng biệt thự mà Giang Thiên Phàm nhớ kỹ trong lòng kia, anh ta cần phải có người chăm sóc.

Lúc này, anh chàng đẹp trai có má lúm đồng tiền cúi đầu xuống nhỏ giọng nói: “Giang tiên sinh đặt trước là phòng sang trọng, có bố trí phòng cho người đi theo.”

Cho nên cô ở trong phòng người đi theo?

Cô còn tưởng rằng mình phải ở cùng một phòng với Giang Thiên Phàm! Làm cô nghĩ sai cả buổi!

Giang Thiên Phàm không nói tiếp câu thứ hai đã đi vào thang máy. Thừa dịp cửa thang máy còn chưa đóng lại, Lâm Khả Tụng mau chóng tiến vào, đầu bỗng bị cửa kẹp cho.

“Á!”

Giang Thiên Phàm cũng không hề quan tâm, về mặt hờ hững.

Irriti không kiên nhẫn quay mặt qua chỗ khác.

“Irriti tiểu thư, cô cũng ở khách sạn này sao?” Lâm Khả Tụng hỏi.

“Không, tôi có bất động sản ở Washington.”

Lâm Khả Tụng lặp lại những lời này một lần nữa ở trong lòng, thật là giàu có.... Cô đã có nơi ở ở đây, còn đi theo chúng ta lên làm gì?

Nhân viên phục vụ khách sạn mở cửa phòng thay bọn họ, đẩy hành lý vào. Irriti mở ví tiền ra, boia tiền cho đối phương, kiểu cách rất nữ vương.

Lâm Khả Tụng vốn cho là căn phòng sang trọng này cũng chỉ có hai phòng, nhưng mà cô nghĩ sai hoàn toàn rồi. Trừ phòng ngủ của Giang Thiên Phàm

cùng với phòng ngoài của người đi theo Lâm Khả Tụng, vẫn còn bố trí thư phòng và phòng khách.

Dưới chân là thảm tinh tế rất mềm mại, có màu vàng nhạt, khiến cho cả căn phòng có vẻ ấm áp hoà thuận. Trang hoàng theo phong cách châu Âu sang trọng, các hoa văn điêu khắc chạm nổi, mặc dù có vẻ hoa lệ giống như đặt mình trong cung điện châu Âu, nhưng Lâm Khả Tụng không khỏi lo lắng Giang Thiên Phàm có thể sợ ý đồ bị thương hay không.

Cô đi tới trước cửa phòng ngủ chính, mở cửa ra thì thấy bên trong là giường hai người rất rộng rãi, bên trên còn để một cái khay, trong khay hình như là chocolate với hoa hồng.

Khách sạn cao cấp quả nhiên khác, món điểm tâm ngọt và hoa tươi đặt vào vị trí đó làm không khí có vài phần lãng mạn.

Lâm Khả Tụng mới tiến lên trước nửa bước, đã nhìn thấy một cái tay dài duỗi ra, lấy đi chocolate trong khay.

Đó là tay của Irriti, cô ta ngồi trên giường của Giang Thiên Phàm.

Rõ ràng bên giường thì có ghế sa lon, cô ta không ngồi trên ghế sofa, tại sao cô tình muốn ngồi ở trên giường?

Mà Giang Thiên Phàm lấy gậy dò đường ra, kéo dài, nhẹ nhàng gõ trên mặt đất, gậy dò đường đi qua giường, gõ lên bệ cửa sổ Châu Âu, dọc theo ghế sa lon, hình như là xem xét bên trong căn phòng.

“Hương chín giờ, tiếp tục tiến lên hai bước, là khay trà. Trên khay trà có một bộ trà cụ.” Irriti nhắc nhở nói.

“Cám ơn.”

Mấy phút sau, Irriti dẫn Giang Thiên Phàm đi ra khỏi cửa phòng, ra khỏi phòng khách.

“Hương mười hai giờ đi năm đến sáu bước, là ghế sa lon. Hương sáu giờ đi thẳng, đại khái 20 bước trái phải là cửa thư phòng. Bên phải anh cách khoảng hai cánh tay là bàn trang trí.”

Lâm Khả Tụng giờ mới hiểu được nguyên nhân Irriti vào phòng khách sạn với Giang Thiên Phàm——giúp anh ta quen thuộc hoàn cảnh mới.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 36: Lời nói thật đêm mưa

Sau khi Giang Thiên Phàm hoàn toàn quen thuộc bố cục của nơi này, Irriti nghiêng người sang nói với Lâm Khả Tụng: “Mời cô thu xếp quần áo của Giang tiên sinh vào trong tủ treo quần áo, treo vào trên giá treo. Tôi và Giang tiên sinh phải đi Washington xem cửa hàng mới mở một chút, không biết sẽ trở về lúc nào. Nếu như cô muốn đi tham quan Nhà Trắng gì đó thì cứ tự nhiên.”

Lâm Khả Tụng nghiêng đầu, nghĩ thầm mặc dù ý của Meire là để cô chăm sóc Giang Thiên Phàm, nhưng mà tại sao thái độ của Irriti lại làm cho cô cảm thấy vi diệu như vậy?

Mà Giang Thiên Phàm luôn đưa lưng về phía cô.

Sống lưng cao ngất, tây trang cẩn thận tỉ mỉ, anh cầm gậy dò đường, đi về phía cửa.

Lâm Khả Tụng chợt có một loại ảo giác, bóng lưng Giang Thiên Phàm rạch ra thể giới giữa hai người.

Irriti kéo cánh tay Giang Thiên Phàm, hai người cùng nhau rời đi.

Hơi thở lạnh lạnh trong phòng rốt cuộc tản đi, Lâm Khả Tụng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Cô mở valy hành lý của Giang Thiên Phàm ra, theo lời của Irriti, sắp xếp tây trang và áo khoác của anh vào trong tủ treo quần áo phòng ngủ.

Những chiếc áo khoác này không màu đen thì cũng là màu xanh dương, kiểu dáng cũng rất gọn gàng đơn giản. Lâm Khả Tụng có thể tưởng tượng, nếu như người đàn ông bình thường mặc vào chiếc áo khoác này, nhất định lão luyện cứng nhắc.

Nhưng mà Giang Thiên Phàm không giống, màu đen làm anh có vẻ càng có chiều sâu hơn.

Sắp xếp quần áo, Lâm Khả Tụng xác định mình không làm sai thứ tự, cô quyết định đã đến Washington rồi, sẽ phải chơi cho vui vẻ. Cho dù là làm một khách du lịch đi tham quan.

Cũng may là buổi tối một ngày trước, Lâm Khả Tụng đã nghiên cứu ở trên trang web xong rồi.

Cô rời khách sạn, bởi vì không có hẹn trước, cho nên không thể vào bên trong Nhà Trắng, chỉ có thể chụp hình ở bên ngoài Nhà Trắng.

Mới vừa dùng di động tự chụp hai tấm, phát hiện chỉ có phần đầu của mình, bối cảnh sau lưng một chút cũng không chụp được, Lâm Khả Tụng tìm một người đi đường, rút cuộc chụp được hai tấm hình. Sau khi rời khỏi Nhà Trắng, Lâm Khả Tụng đi quốc hội một chuyến. Nơi này ngược lại có nhiều người hơn Nhà Trắng.

Đi một rồi, cô đi vào trong quán cafe ở bên đường uống trà chiều.

Đều là bánh quế và trà Bá Tước* nhưng Lâm Khả Tụng lại nhủ lòng mảy.

(*Trà “Earl Grey” - Trà Bá tước Anh Quốc là loại trà được tiêu thụ nhiều thứ 2 trên thế giới và là một trong các loại trà phổ biến, nổi tiếng nhất ở phương Tây. Loại trà này được đặt theo tên của Earl Grey đệ nhị, thủ tướng Anh Quốc trong thập niên 1830.)

Bánh quế quá ngọt, giống như ăn một ngum lớn đường cát. Bởi vì bên ngoài không bôi mật, sau khi nướng vỏ ngoài không đủ giòn xốp, bên trong cũng không mềm mại.

Về phần trà sữa Bá Tước thì càng làm người ta thất vọng. Vị sữa và hương trà hoàn toàn không hòa vào nhau, sử dụng vị lá trà quá xông, hoàn toàn không có cảm giác trơn mềm như trà Bá Tước lần trước.

. Đợi chút, cô đang kén chọn sao?

Cái này nếu vào lúc trước, cô đâu có suy nghĩ bên ngoài bánh quế có bôi mật rồi nướng? Rốt cuộc chất lượng lá trà sữa Bá Tước thì đâu có liên quan gì chứ, đau khổ quá!

Ai da! Xong rồi xong rồi! Cô đây là đi theo bên người Giang Thiên Phàm quá lâu, lây bệnh “chứng hệ thống lại chủ nghĩa hoàn mỹ” của anh rồi!

Sau này còn có thể vui vẻ thoải mái ăn không đây!

Trong lúc vô tình, bầu trời chậm rãi tối lại.

Lâm Khả Tụng ý thức được, đây hơn phân nửa là trời muốn mưa.

Nhìn đồng hồ đeo tay một chút, thời gian vẫn còn sớm. Lâm Khả Tụng trả tiền, lấy tay che đầu, chạy đi cửa hàng tổng hợp to lớn ở đối diện quán cafe.

Lâm Khả Tụng mất hết hứng thú đi dạo, nhân viên bán hàng đều rất tao nhã lễ độ, nhưng mà cô cũng không có suy nghĩ mua bất cứ thứ gì.

Cũng không phải bởi vì cô cảm thấy vật phẩm nơi này quá đắt, mà bởi vì kiểu dáng và kích cỡ hoàn toàn không thích hợp.

Cô có khung xương nhỏ, vóc người theo như cách nói của Tống Ý Nhiên, che kín mặt, mặc kệ nhìn từ phía trước, phía sau, bên trái, bên phải, đều nhìn không ra là một phụ nữ. Cho nên quần áo giày ở nơi này thích hợp với Lâm Tiểu Tuyết một cô gái xinh đẹp hấp dẫn.

Mà lúc này, ở trong một nhà hàng Trung cao cấp, Giang Thiên Phàm và Irri ti ngồi đối diện nhau, bọn họ dựa vào cửa sổ, ngoài cửa sổ bị mưa dội vào giống như hình ảnh trong phim.

Giang Thiên Phàm gấp một ít măng tây trong đĩa lên, đưa vào môi động tác rõ ràng không có bất kỳ dư thừa nào, lại có vẻ khiêm tốn mà nội liễm, tự có một loại thần bí tao nhã dọc theo tâm mắt lặng lẽ lan tràn. Hơn nữa ngón tay của anh vốn dài, tư thế nâng đĩa câu nệ thiếu đi tác phong tao nhã.

Khi anh nuốt xuống thức ăn thì đường cong giữa cổ phập phồng, làm cho người mong tưởng, đặc biệt hấp dẫn.

Irri ti nhìn anh, kéo ra nụ cười: “Thật may mắn con mắt của anh không nhìn thấy.”

Cô và Giang Thiên Phàm khác nhau, bởi vì không am hiểu sử dụng đĩa, cho nên dùng dao nĩa.

“Tôi không biết đây là một chuyện đáng để ăn mừng.”

Giọng nói của Giang Thiên Phàm, giống như hòa tan nước tuyết, ung dung phiêu bạt dọc theo dãy núi, lại vẫn lạnh buốt như băng.

“Như vậy, kiểu say sưa nhìn thẳng người của anh cũng sẽ không cảm thấy lúng túng.”

Giang Thiên Phàm không trả lời Irri ti, mà chậm rãi nghiêng đầu, khẽ rũ tầm mắt xuống.

Sau mười mấy giây yên tĩnh, Irri ti cười khẽ một tiếng: “Lần trước tôi và anh gặp nhau lúc trời mưa, anh cũng mang về mặt này. Anh có thể nghe được cái gì từ trong tiếng mưa ư?”

“Không có gì.” Giang Thiên Phàm cúi đầu lần nữa, cất xuống một phần nhỏ cá pecca*, “Hiện tại mấy giờ rồi?”

(*Cá pecca: là một loại cá được tìm thấy ở châu Âu và châu Á, trong một số khu vực được gọi là cá pecca Anh hoặc pecca vây đỏ)

“Bốn giờ rưỡi chiều, sao vậy?”

“Trận mưa này hẳn sẽ kéo dài thật lâu.”

“Cho nên chúng ta không vội rời đi, có thể từ từ thưởng thức.”

Giang Thiên Phàm chỉ dùng một miếng món ăn trước mặt, anh đã đặt đũa đặt ở trên kệ cẩm thạch trắng.

“Sao vậy? Món súp măng tây này không ngon sao?”

“Trong thức ăn Trung Quốc, trong súp thường dùng một loại gia vị. Dưới tình huống bình thường, sử dụng thịt nạc, gà cùng với chân giò hun khói để nấu nước súp.”

“Vậy nước súp này có vấn đề gì? Tôi cảm thấy rất ngon.”

“Là tỷ lệ chân giò hun khói trong súp hơi nhiều. Bản thân măng tây đã có mùi vị thanh hòa với rau dưa, phân lượng chân giò hun khói hơn nhiều, sẽ phá hỏng thứ mùi vị này.”

Iri ti lộ ra vẻ mặt suy tính, lại ăn một hóp, ngay sau đó gạt đũa một cái: “Đúng là như vậy.”

Lúc này Giang Thiên Phàm chậm rãi đứng dậy: “Đi thôi, tôi muốn trở về khách sạn.”

“Sao vậy?”

“Tôi muốn nghỉ ngơi.”

“Nghỉ ngơi?” Iri ti cau mày lại, “Vậy thì anh đang lo lắng Lâm Khả Tụng có thật sự đi tham quan Nhà Trắng hay không, phải không?”

“Cô ấy đi tham quan Nhà Trắng và lo lắng của tôi thì có logic liên quan gì sao?” Giọng nói của Giang Thiên Phàm lạnh lạnh, ngay cả vẻ mặt cũng không có bất kỳ biến hóa nào.

“Bởi vì trời mưa, anh lo lắng cô ấy bị ướt. Bởi vì nơi này không phải Newyork, anh lo lắng cô ấy lạc đường. Cho dù cô ấy không đi ra ngoài đi dạo mà yên tĩnh đợi ở trong phòng, hiện tại cũng sắp đến bữa tối rồi, anh hi vọng người ngồi đối diện ở bàn ăn là cô ấy.”

Iri ti ngồi ở chỗ cũ, lẳng lặng nhìn Giang Thiên Phàm.

“Tôi muốn về khách sạn, không phải đi tìm cô ấy.” Giang Thiên Phàm khẽ dừng lại bước chân, “Mặc khác, Iri ti, suy đoán tâm tình của người khác, cô chưa chắc thật sự am hiểu. Nhưng mà nghe hiểu tâm tình của người khác, tôi lại rất am hiểu.”

“Vậy sao? Anh nghe được sùng bái và ngưỡng mộ của Lâm Khả Tụng với anh rồi ư?”

“Không phải vậy. Tôi nghe hiểu cô bất mãn và khinh thường Khả Tụng. Cô cảm thấy cô ấy là một người hoàn toàn không hiểu nấu nướng thậm chí không có chút nào thưởng thức với cửa nghệ thuật này. Cô bởi vì cô ấy hoàn toàn không đáng để tôi hao tổn tâm tư, cũng không thể trở hết tài năng ở lĩnh vực này. Cô càng thêm không cho rằng, tôi thật sự xem cô ấy là đệ tử mà dạy dỗ.”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Iri ti cười khẽ một tiếng: “Đến hiện tại, cô ấy học được cái gì rồi? Tôi thừa nhận rằng cá hồi, thịt bò bít tết cô ấy đều cắt rất tốt, nhưng vậy thì sao? Thời gian cô ấy ở bên cạnh anh, nếu như đổi thành một người đầu bếp bất kỳ trong khu bếp bất kỳ trong khu bếp của chúng ta, lấy được chỉ điểm của anh, cũng sớm muộn gì cũng tăng mạnh rồi.”

“Cô nói kỹ thuật cắt nhỏ cá hồi và thịt bò bít tết ư, Bội Phách học một tuần nhưng Khả Tụng chỉ cần một ngày.”

“Được rồi, coi như cô ấy thật sự có thiên phú như vậy, sao anh có thể nắm chắc chỉ trong ba tháng là có thể để cô ấy thắng đến cuối cùng trong trận đấu?”

“Tôi chưa bao giờ nói qua muốn cô ấy thắng.” Giọng nói của Giang Thiên Phàm lạnh nhạt như mặt nước phẳng lặng.

Nhưng ngược lại ở trước mặt Iri ti anh lại có vẻ hết sức nôn nóng.

“Như vậy anh để cô ấy ở bên cạnh mình là có ý gì?”

“Một người, muốn có tư cách ở trong một lĩnh vực nào đó, điểm đầu tiên là phải tiếp nhận nó, hơn nữa yêu nó. Đây là một khởi điểm quan trọng.”

Iri ti ngây ngẩn cả người.

Chậm rãi, trên mặt của cô lộ ra vẻ mặt khó có thể tin: “Cho nên. . . . Anh thật sự định nhận cô ấy là học trò của anh?”

“Tôi thấy được cô ấy có vị giác hoàn mỹ nhất.”

Nói xong, Giang Thiên Phàm liền nhẹ nhàng gõ gậy dò đường, đi về phía cửa.

Trong nháy mắt cửa mở ra, mưa bụi theo gió bay tới, hòa cùng một thể với mùi hương trong lành, giống như trời đất cũng rộng lớn hơn.

Khi Giang Thiên Phàm trở lại bên trong phòng khách sạn, tất cả rất an tĩnh.

Anh mở tủ treo quần áo ra, chậm rãi đưa bàn tay dài tới, đầu ngón tay chạm lên quần áo bên trong.

Iri ti đi tới bên cạnh anh, nhìn một chút nói: “Cô ấy không có sắp xếp sai quần áo. Là thứ tự trước sau như một của anh.”

“Cám ơn.” Giang Thiên Phàm nói xong thì ngồi trở lại trên ghế sofa.

“Cần tôi đọc tin tức cho anh không?” Iri ti hỏi.

“Không cần. Ngày mai gặp.”

Iri ti há miệng, vốn muốn nói điều gì đó, cuối cùng chỉ bất đắc dĩ cười một tiếng.

Mà lúc này Lâm Khả Tụng, đã ngồi trên ghế chân cao ở Starbucks nhìn mũi chân của mình chán đến chết.

Không biết hiện tại Giang Thiên Phàm đã trở lại khách sạn hay chưa.

Hẳn là anh ấy sẽ cùng nhau dùng bữa ăn tối với Iri ti.

Cho dù bọn họ trở lại trong khách sạn, chắc chắn cũng cùng trò chuyện với Iri ti về các loại nguyên liệu phối hợp nấu ăn hoặc là phương pháp nấu ăn mới.

Cô chỉ là một người ngoài cuộc mà thôi.

Thật sự không muốn trở về chút nào!

Hơn nữa, cô có thể cảm nhận được Giang Thiên Phàm lạnh lùng với cô. Nếu như nói Iri ti ở bên cạnh Giang Thiên Phàm rất hoàn hảo. Nếu như trong phòng chỉ còn lại Lâm Khả Tụng và anh, vậy thật quá lúng túng.

Suy nghĩ một chút, cả ngày hôm nay, anh và mình chưa nói với nhau được ba câu. . . .

Rất cuộc cô trêu chọc anh ở chỗ nào chứ?

Trời ơi, cho dù chết, cũng không thể chết không minh bạch như vậy!

Mưa vẫn đang rơi, cửa hàng tổng hợp cũng sắp đóng cửa.

Lâm Khả Tụng không thể không đi đến cửa cửa hàng tổng hợp, đón một chiếc xe, trở về khách sạn.

Cô nghĩ thầm, đã trễ thế này, chắc Giang Thiên Phàm cũng đã ngủ rồi.

Khi cô trở lại trong phòng, khoảng không gian cả căn phòng đều đen kịt.

đluck!

Lâm Khả Tụng không mở đèn, chỉ sợ một chút xíu tiếng vang nhỏ xíu đánh thức Giang Thiên Phàm trong phòng ngủ.

Khi cô rón ra rón rén đi về phía gian phòng của mình thì giọng nói lạnh lẽo trong bóng đêm dọc theo tuyến thần kinh đâm vào chỗ sâu trong đại não cô.

“Cô chắc chắn mình không cần mở đèn?”

Rõ ràng là câu hỏi, lại dùng giọng điệu trần thuật.

Trừ Giang Thiên Phàm, cô không thể nghĩ đến người khác.

Lâm Khả Tụng nuốt nước miếng, bả vai cứng ngắc. Cô cũng không biết tại sao mình phải kiêng kỵ Giang Thiên Phàm như vậy, loại tâm tình này hoàn toàn khác với lúc trốn học gặp phải giáo viên.

Hai ba giây sau, Lâm Khả Tụng trở lại trước cửa, mở đèn lên.

Giang Thiên Phàm ngồi ở trên sofa vẫn mặc bộ tây trang kia, cúc áo ở cổ áo sơ mi được cài chặt làm Lâm Khả Tụng cảm giác cổ bị ghim chặt đó không

phải đối phương mà là cổ của mình. Hai tay của anh phủ lên cây gậy dò đường, tư thế ngồi sừng sững mà không động càng tăng thêm vài phần cảm giác bị áp bức.

“Giang tiên sinh. Ngài vẫn chưa ngủ sao?” Lâm Khả Tụng không chắc chắn hỏi.

Chẳng lẽ Giang Thiên Phàm đang đợi cô?

“Cô cảm thấy Washington là địa phương có trị an giống như thiên đường, không nhất của roi trên đường ư?”

Lâm Khả Tụng lắc đầu một cái.

“Như vậy cô biết bây giờ là mấy giờ rồi không?”

Mỗi một câu của Giang Thiên Phàm cũng không dài, lại tự có một sức mạnh.

“Mười giờ hai mươi.”

“Tôi cũng không biết cảnh trong mưa ở Washington mê người như vậy, đủ để cho cô lưu luyến quên về.”

Ý tại ngôn ngoại của Giang Thiên Phàm vô cùng rõ ràng. Đó chính là rõ ràng bên ngoài mưa, Lâm Khả Tụng cô không vội vàng trở lại mà lo mò mẫm đi bộ ở chỗ nào?

“Tôi không mang dù, cho nên chờ ở trong một cửa hàng tổng hợp đến khi trời tạnh rồi trở về. Nhưng không nghĩ đến mưa vẫn rơi, không ngừng.”

“Cô cảm thấy nói dối ở trước mặt tôi sẽ không bị vạch trần, phải không?”

Giọng nói của Giang Thiên Phàm lạnh đến thấu xương.

Lâm Khả Tụng lại cảm thấy cực kỳ nén giận.

Bên ngoài mưa, cô dạo chơi bên ngoài không trở lại đó không phải là ý của người đàn ông trước mặt này sao?

Anh không vạch trần lời nói dối của người khác sẽ chết sao?

Cũng bởi vì không nhìn thấy, cho nên cũng không biết cái gì gọi là “mở một con mắt, nhắm một con mắt” ư?

“Dù sao ngài cũng không muốn gặp lại tôi... Tôi ở bên ngoài đợi không phải hợp ý ngài ư? Giang tiên sinh, nếu như mà tôi có làm gì để ngài cảm thấy bất mãn tính, mời nói thẳng!”

Con người này quá lạnh lùng rồi, nếu như lại dùng sức mạnh lạnh lùng đối xử với người khác, nhất định là hai tầng áp bức.

“Tôi bị suy nhược thần kinh, xin lỗi vì để cô khó chịu.”

Lời nói của Giang Thiên Phàm rất ngắn, lại sinh ra một đạo hiệu quả trí mạng.

Lâm Khả Tụng chợt hiểu rõ ra, anh thật sự nghe được cuộc điện thoại của mình và Tổng Ý Nhiên ngày đó.

Nhưng cô chỉ châm chọc mà thôi, đi xa như vậy cũng bị anh nghe thấy? Đây rốt cuộc là dạng thánh lực gì chứ!

Giang Thiên Phàm đã đứng dậy, đi về phía phòng ngủ của anh.

Lâm Khả Tụng đi theo theo bản năng, nhưng đợi đến khi đi vào trong phòng ngủ đối phương mới phát giác cực kỳ lúng túng.

Cô muốn nói gì? Thật xin lỗi, tôi không nên nói anh bị suy nhược thần kinh? Hay là nói thật xin lỗi, tôi hiểu lầm anh, thật ra thì anh không bị suy nhược thần kinh? Hay hoặc là thật ra thì suy nhược thần kinh chính là tôi, xin anh đừng để ý?

Haizz! Suy nhược thần kinh hại chết người mà!

Lúc này Giang Thiên Phàm đưa lưng về phía Lâm Khả Tụng, mở nút áo tây trang, cởi áo khoác xuống, chậm rãi đi về phía tủ treo quần áo.

Lâm Khả Tụng biết mình nên tiến lên giúp anh treo áo, nhưng cô không biết nên hoạt động bước chân của mình như thế nào.

“Cái đó. Tôi biết thánh giác của anh rất nhạy cảm. Mà thánh lực của người bình thường rất nhỏ, hoàn toàn không ảnh hưởng đến nghỉ ngơi hoặc suy tính âm thanh đối với anh mà nói. Thật ra thì rất lớn tiếng. Tuy tôi biết, nhưng tôi không có biện pháp cảm nhận. Cho nên tôi. Tôi cũng không phải thật sự cảm thấy anh bị ‘suy nhược thần kinh’. Tôi chỉ đang nói đùa với bạn bè mà thôi, trong khoảng thời gian ngắn tôi cũng không tìm được từ nào hình dung thích hợp hơn nên. Tôi cũng không chán ghét anh hoặc không tôn trọng anh. Thậm chí đối với việc anh theo đuổi vị giác hoàn mỹ kia, tuy tôi cảm giác mình không làm được, nhưng mà tôi lại rất kính nể anh. Cho nên thật xin lỗi.”

Lâm Khả Tụng nói một đoạn dài, đợi đến khi cô nói xong, mới phát giác trong đầu mình trống rỗng hoàn toàn.

Cô thậm chí không nhớ rõ mình nói cái gì, trừ một câu “thật xin lỗi” cuối cùng kia.

Giang Thiên Phàm không có bất kỳ phản ứng nào.

Điều này làm cho Lâm Khả Tụng thấp thỏm. Tại sao anh không nói lời nào, tại sao không phản ứng gì?

Hay là lúc nãy mình nói gì đó ngược lại càng chọc cho anh tức giận hơn?

Chẳng lẽ không chỉ nói “suy nhược thần kinh”?

A! Xong rồi! Người bác sĩ tâm lý kia nhất định nói cô với Giang Thiên Phàm rồi!

Cái gì mà gọi là “giữ kín như bưng”! Bình đã sớm rơi vỡ rồi!

Không trách được Giang Thiên Phàm luôn lạnh lùng, nhất định là ghi hận cô rồi!

“Cái đó. Thật ra thì thích sạch sẽ còn có chứng cưỡng ép thật ra cũng không có gì lớn lắm! Thích sạch sẽ là chuyện tốt mà!” Lâm Khả Tụng liều mạng nghĩ tới rốt cuộc mình phải nói thế nào mới có thể làm cho Giang Thiên Phàm cảm thấy rốt cuộc cô đã “cảm nhận” được.

Ánh mắt của Giang Thiên Phàm chỉ có thể phân biệt ánh sáng và bóng dáng sự vật, đại đa số thời điểm, cảm giác một sự vật, trừ dựa vào xúc giác, thính giác và khứu giác ra, hay là tưởng tượng được thành lập dựa trên những cảm giác này. Anh không cách nào cảm giác triệt để được thế giới, sâu trong nội tâm có lẽ là có không tin tưởng nào đó. Loại không tin tưởng này, làm anh theo đuổi đơn thuần và sạch sẽ.

“Thật ra thì anh cũng không thật sự thích sạch sẽ. Anh chỉ cần có người để anh tin tưởng mà thôi. Chỉ cần sau khi trái tim của anh buông ra, trình độ dễ dàng tha thứ cho xung quanh của anh thậm chí còn cao hơn cả tôi.”

Ví như ngày đó cô lôi kéo anh, chen lấn qua đám người, ở trong tàu điện ngầm tràn đầy các loại mùi vị, cùng va chạm với các loại hành khách trong tàu điện ngầm, Giang Thiên Phàm là lạnh nhạt, đến mi tâm cũng chưa từng nhú lên.

“Còn có chứng cưỡng ép theo đuổi vị giác hoàn mỹ, thật ra thì đó không phải là chứng cưỡng ép. Bất kỳ một bậc thầy nào đã đạt tới đỉnh cao trong lĩnh vực của mình, bọn họ đều theo đuổi hoàn mỹ. Loại này so với người bình thường thì cố chấp hơn nhiều, bọn họ càng muốn nơi cao hơn so với người bình thường. Mà tôi, chỉ là một người bên trong đám người bình thường đó, cố chấp của anh làm tôi xấu hổ ở trong lòng. Mặc dù tôi không biết loại xấu hổ này từ đâu tới. Cho nên tôi chán ghét sự cố chấp của anh, bệnh hoàn mỹ của anh. Nhưng tôi lại kính nể anh hơn tất cả.”

Lâm Khả Tụng mím môi, nghĩ thầm tới đa thì mình cũng chỉ bị Giang Thiên Phàm đuổi ra khỏi cửa mà thôi.

Chỗ nào có học trò phê bình thầy của mình”suy nhược thần kinh”, “thích sạch sẽ”, “chứng cưỡng ép” hay sao?

Cũng may, cô còn chưa nói “Chứng quái gở”.

Chỉ mong Giang Thiên Phàm tự động đồ quên chuyện này.

“Vốn là tôi cho rằng, tôi ở trong lòng cô là bệnh nhân ‘suy nhược thần kinh’. Bây giờ mới biết, thì ra là tôi còn chứng bệnh thích sạch sẽ và cưỡng ép nữa.”

Trong lòng Lâm Khả Tụng lộp bộp một tiếng

Cái gì? Bác sĩ Tạ chưa nói những chuyện này?

Nếu như không có, vậy tại sao lúc nãy Giang Thiên Phàm im lặng không nói lời nào?

Đây là cố ý đào hầm để cho cô nhảy sao?

Sao cô lại thiếu kiên nhẫn như vậy chứ?

“Chỉ là những lời cô vừa nói, đối với cô mà nói là lời thật.”

Lâm Khả Tụng cứng tại chỗ, nhìn Giang Thiên Phàm cười từng nút áo sơ mi.

Đường cong cổ thon dài của anh càng rõ ràng.

Lòng ngực phập phồng khi khẽ mở áo sơ mi lại có một loại hấp dẫn thần bí.

“Thật xin lỗi.” Lâm Khả Tụng trừ câu này, trong đầu đã trống tuếch rồi.

“Nếu như cô thật sự xin lỗi tôi, vậy thì không cần nói xin lỗi. Sau này, không cần đợi ở bên ngoài đến trễ như thế mới về nhà. Càng không cần phải nói, khi ở một thành phố xa lạ này.”

Lúc này Lâm Khả Tụng mới rõ ràng, Giang Thiên Phàm thật sự ngồi ở trên ghế sofa chờ cô trở lại.

“Cô còn đứng đây làm gì?”

“Hả?”

Khi Giang Thiên Phàm hoàn toàn cởi áo sơ mi ra, lộ ra sống lưng đôi dào cảm giác độ mạnh yếu nhưng cũng không khoa trương thì cô mới phản ứng được đối phương muốn đi tắm.

“Ngủ ngon, Giang tiên sinh!”

Lâm Khả Tụng vội vàng bước nhanh đi ra, đóng cửa lại.

Dựa vào cửa phòng, cô ngẩng đầu lên thở ra một hơi.

Cũng may, cô không bị Giang Thiên Phàm ghét.

Chẳng qua là khi cô mới đi ra từ trong phòng tắm, điện thoại trong phòng đã vang lên.

“Alo?”

“Lâm Khả Tụng, tôi đây đọc tin tức.”

Giọng nói lạnh như băng, giọng điệu y hệt như là chuyện hiển nhiên, trừ Giang Thiên Phàm ra còn có thể là ai?

“Cái gì?” Lâm Khả Tụng cảm thấy có phải lỗi tại mình có vấn đề hay không. Hay cô nghe nhầm?

Hiện tại cũng đã mười một giờ đêm rồi, Giang Thiên Phàm không đi ngủ còn đọc tin tức cái gì?

Cô còn chưa kịp hỏi rõ ràng, điện thoại đã cúp.

Lâm Khả Tụng ngồi ở đầu giường, sửng sờ hai giây, dùng sức nện một cái —— thật sự là bệnh thần kinh! Bệnh thần kinh!

Sau này cô sẽ không thu lại những đánh giá về anh nữa!

Lâm Khả Tụng ôm máy tính bảng Meire giao cho cô, gõ cửa phòng Giang Thiên Phàm.

“Vào đi.”

Lâm Khả Tụng cẩn thận từng li từng tí đi vào. Chỗ chính giữa chiếc giường đôi, Giang Thiên Phàm mặc áo tắm trắng phao ngồi dựa vào đầu giường. Tóc của anh còn chưa hoàn toàn khô, anh ngẩng đầu lên, ngón tay nhẹ nhàng vén tóc mái lên, lộ ra cái trán cao của anh. Lông mi khẽ rũ xuống, giống như lặng lẽ đợi một cuộc bão táp cánh ve.

Vốn cô áo tắm tương đối rộng, có thể thấy rõ đường cong xương quai xanh của anh.

Tất cả đổ chiếu vào trong đôi mắt của Lâm Khả Tụng, mái tóc ướt át của đối phương, ngón tay thon dài, thậm chí bờ môi mím lại cũng trở nên hấp dẫn dị thường.

“Giang tiên sinh, anh cần nghe tin tức gì?”

Lâm Khả Tụng biết, cho dù mình nhắc nhở anh bây giờ đã khuya lắm rồi, đối phương cũng sẽ không thay đổi chủ ý.

Hơn nữa khó khăn lắm giữa “chiến tranh lạnh” giữa bọn họ mới kết thúc.

“Cô mở ra trang đầu của《người sành ăn》, tìm tôi tất cả đánh giá về ‘khách sạn Tinh Nguyệt’.”

“À, vâng.”

Lâm Khả Tụng tìm kiếm tin tức xong, phát hiện có ba bài bình luận. Mở ra bài đầu tiên, phát hiện thế nhưng có chừng bảy tám trang, mỗi một món ăn bên trong quán, thậm chí thức ăn nguội cũng phát biểu đánh giá.

Lâm Khả Tụng len lén liếc nhìn Giang Thiên Phàm một cái, nghĩ thầm đọc như vậy, rốt cuộc phải đọc tới khi nào?

Tối hôm nay nhất định lại không thể ngủ ngon sao?

Hoặc là đây thật ra là phương thức trừng phạt mà Giang Thiên Phàm mới phát minh ra, tác dụng cùng cấp với với tám chén canh cải trắng Bạc Hà?

Lâm Khả Tụng mở bình luận tiếp theo, còn là vừa thú vị vừa dài.

Những nhà bình luận này rốt cuộc là đánh giá thức ăn ngon hay đánh giá điện ảnh?

“Đọc đi.” Giọng nói của Giang Thiên Phàm vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Chương 37: Cùng giường chung gối

Editor: Trà sữa trà xanh

Lâm Khả Tụng nuốt nước miếng, giọng nói êm dịu, đọc rõ ràng nguyên văn bằng tiếng anh.

Cô hơi khản trương, nếu Giang Thiên Phàm vẫn như lúc sáng, vẫn sửa lỗi phát âm, cách kết câu, nhân tiện còn giải thích từ vựng tiếng anh, đoán chừng đêm nay cô sẽ không ngủ mất.

Đọc xong một đoạn, đầu miêu tả về phòng ăn của khách sạn. Lâm Khả Tụng ngừng lại, nhìn về phía Giang Thiên Phàm.

Anh giờ tay lên, vỗ vỗ vị trí bên cạnh.

“Cô đi xa quá. Lại đây ngồi đọc.”

Lâm Khả Tụng càng khản trương hơn.

Giang Thiên Phàm nói gì? Không phải cô nghe lầm chứ?

Cái giường này quả thật rất lớn, Giang Thiên Phàm lại dựa người ở chính giữa giường. Cô cách anh một đoạn, quả thật đọc có chút phí sức. Nhưng mà nếu cùng sống vai dựa vào giường với Giang Thiên Phàm, đó là chuyện Lâm Khả Tụng nằm mơ cũng không dám tưởng tượng.

Lâm Khả Tụng còn chưa kịp phản ứng, Giang Thiên Phàm đã vươn cánh tay dài ra, đặt gối đầu bên cạnh tựa vào đầu giường.

Nếu như là đàn ông khác, nói ra lời mời như vậy, tuyệt đối là mưu đồ bất chính, mặc dù từ trước giờ cô không cảm thấy mình có tiền vốn để người khác mưu đồ.

Nhưng người này là Giang Thiên Phàm.

Từ trước đến giờ lời nói của anh luôn đi đôi với việc làm, thậm chí còn trong trẻo lạnh lùng không nhiễm khói lửa nhân gian.

Đối với tất cả mưu đồ ý nghĩ như vậy sẽ không xuất hiện trong não Giang Thiên Phàm.

Lâm Khả Tụng khản trương ngồi lên, cẩn thận nhấc chân của mình lên. Cô vốn cho là mình chỉ có thể ngồi ở trên chăn, lại không nghĩ rằng Giang Thiên Phàm lại lạnh nhạt mở miệng nói: “Đạp lên chân của cô đi.”

Chẳng lẽ là mình bị đối phương “Lạnh nhạt” quá lâu, anh mới ảm áp một chút, mình đã cảm thấy hoàn toàn không chân thật?

Giang Thiên Phàm không thích nói nhảm, đương nhiên sẽ không nói lần thứ hai.

Lâm Khả Tụng nhấc chân lên, hơi thở thuộc về Giang Thiên Phàm đập vào mặt.

Không có giá lạnh như vậy, thậm chí còn là cảm giác ảm áp mà nhẹ nhàng khoan khoái, làm cho người ta nhất thời kích động muốn tựa sát vào trong lòng anh.

Cô biết, hai chân của Giang Thiên Phàm cách cô không xa, cô lo sợ mình nhích nửa sẽ đụng vào anh.

Cô bắt đầu đọc, đây là lần đầu tiên cô không biết trong miệng mình đang nói cái gì.

Bởi vì tất cả cảm giác cùng với lực chú ý của cô đều tập trung lên người anh.

Cô liếc mắt về phía anh, gò má của anh rất đẹp, vẫn lạnh nhạt nhìn về phía trước. Hô hấp của anh rất bình tĩnh, ở bên tai Lâm Khả Tụng giống như nước

biển cuộn trào mãnh liệt trong bóng tối, bất tri bất giác che trời phủ đất.

Cô biết mình đã đọc sai mấy chỗ, cũng biết mình ngắt câu không đúng, nhưng Giang Thiên Phàm vẫn trầm mặc.

Thậm chí cô bắt đầu hoài nghi, anh mở to mắt ngủ thiếp đi.

Lâm Khả Tụng bắt đầu mệt rã rời, cô vuốt vuốt hai mắt của mình, dừng một chút. Nghĩ thầm nếu như Giang Thiên Phàm không nói lời nào, đó chứng minh anh đã ngủ thiếp đi, mình có thể trở về trong phòng rồi.

Cô âm thầm đếm giây trong lòng.

Một ~ hai ~ ba ~ bốn.

Ánh mắt nặng trĩu, Lâm Khả Tụng tự nhủ cô chỉ nhắm mắt lại nghỉ ngơi mấy giây, sau mấy giây cô sẽ đứng lên trở về phòng của mình.

Chỉ là không bao lâu, cô liền ngẹo đầu, dựa vào gối đầu, suy nghĩ đã hoàn toàn tan rã, một chút quyết tâm tinh dậy cũng biến mất không thấy.

Mấy phút sau, tay cầm máy tính bảng của cô nghiêng về một bên, rơi xuống trên chăn.

Người đàn ông giống như pho tượng tĩnh lặng vươn tay ra, cất máy tính bảng sang một bên.

Cũng không lâu lắm, trong phòng vang lên tiếng hít thở đều đặn.

Giang Thiên Phàm nghiêng mặt sang bên, giống như xác nhận chỗ phát ra âm thanh mà chậm rãi tới gần. Một cái tay của anh đỡ cái gối mà Lâm Khả Tụng tựa vào, một cái tay khác nhẹ nhàng đặt lên chân, kéo lên trên.

Mùi hương dễ chịu khiến Lâm Khả Tụng nghiêng mặt sang một bên.

Hình như có cái gì mềm mại chạm vào khuôn mặt của cô.

Tất cả tựa như ảo giác.

Giang Thiên Phàm vòng tay qua gối đầu, đỡ Lâm Khả Tụng nằm xuống, kéo chăn lên.

Ngón tay của anh vô ý xẹt qua chóp mũi của cô thì chợt dừng lại. Đầu ngón tay lướt qua sống mũi của cô, cái trán, biến mất trong tóc cô, rồi khẽ vuốt.

Khi cô tỉnh lại lần nữa, mơ màng nhìn thấy vách tường phong cách châu Âu .

Phòng tắm cách đó không xa mờ hồ truyền đến tiếng nước chảy.

Lâm Khả Tụng chợt tỉnh, ngồi dậy.

Nơi này là nơi nào?

Cô mờ mịt ngắm nhìn bốn phía, trí nhớ cuối cùng trong đầu chính là cô ngồi ở đầu giường đọc tin tức, mà Giang Thiên Phàm thì ngồi bên cạnh cô!

Nghiêng mặt đi, Lâm Khả Tụng phát giác bên kia giường, máy tính bảng đang nằm trong chăn.

Cho nên. Nơi này là phòng của Giang Thiên Phàm!

Cái giường này là giường của Giang Thiên Phàm!

Ngay cả chăn cũng là cái chăn của Giang Thiên Phàm!

Vô số dấu chấm than trầm trọng đè xuống não của cô, Lâm Khả Tụng chỉ có một ý nghĩ duy nhất chính là: xong đời.

Lúc này, cửa phòng tắm mở ra, Giang Thiên Phàm đi ra.

Anh mặc áo sơ mi, đi tới trước tủ treo quần áo, ngón tay lướt qua một cái, lấy ra một bộ tây trang thoải mái.

Lâm Khả Tụng vẫn ngồi yên đó, ngừng thở, nhịp tim tăng vọt.

Cô cho là nếu như tối ngày hôm qua cô chiếm đoạt địa bàn của Giang Thiên Phàm, coi như anh không đá cô xuống đất, ít nhất cũng sẽ đến phòng khác ngủ?

Chậm rãi duỗi cánh tay dài ra, cô xác định vị trí bên cạnh mình vẫn còn hơi ấm. Cho nên nói ngày hôm qua Giang Thiên Phàm nằm ở bên cạnh mình.

Anh đã mặc chỉnh tề, từng bước từng bước đi về phía cô.

Lâm Khả Tụng theo bản năng nắm chặt ga giường, chậm rãi ngẩng đầu lên.

“Mấy giờ rồi?” Giọng nói của Giang Thiên Phàm vang lên.

Nơi này không có người khác, anh chỉ có thể nói chuyện với cô. Cho nên. . . . Anh biết cô đã tỉnh rồi sao?

Không phải anh không nhìn không thấy sao? Có cần bén nhảy như vậy không?

Lâm Khả Tụng sờ không tới điện thoại di động của mình, vội vàng cầm lấy máy tính bàn ở một bên, mở máy.

“Bây giờ là 8h20.”

“Chín giờ đến nhà Montgomery. Không được trễ.”

“Biết!”

Lâm Khả Tụng mạnh tay vén chăn lên, lao ra cửa phòng.

Khi cô vào phòng tắm trong chính căn phòng của mình, lúc soi gương đánh răng rửa mặt, lỗ tai lại đỏ lên.

Trời ạ, sáng sớm nhìn thấy Giang Thiên Phàm ở trước mặt mình mặc áo sơ mi. Cảm giác thật vi diệu.

May là không bị những người khác nhìn thấy, nếu không bị hiểu lầm, cô nhảy biển Thái Bình Dương cũng không rửa sạch tội.

Lúc cô rửa mặt, nhân viên phục vụ của khách sạn đã đẩy xe thức ăn vào phòng, bày bữa ăn sáng lên bàn.

Cả bữa ăn sáng đều rất an tĩnh. Lâm Khả Tụng cảm thấy may mắn một điều, chính là mình không cần đứng ở một bên đọc tin tức cho anh nghe.

Khi bọn họ rời khỏi khách sạn, Irri Ti đã lái xe đến.

Hôm nay Irri Ti ăn mặc rất bình thường, T-shirt lộ vai cùng quần jean, nếu không Lâm Khả Tụng sẽ lo lắng cách ăn mặc của mình không tôn trọng đại sư trong giới đầu bếp.

Xe lái vào một khu nhà, dừng trước một biệt thự bốn tầng lầu.

Bên ngoài biệt thự xây cổng vòm vòng tròn, trên cổng vòm gắn bong bóng nhiều màu sắc khác nhau, bên trên ghi “Vĩnh viễn không già Mông Ca Mã Lợi”.

Bên ngoài biệt thự đã có nhiều xe đỗ ngay ngắn, thậm chí còn có xe hạng sang như Aston, Bugatti. . .

Thậm chí trên sân cỏ còn đặt một tòa thành bằng nệm hơi được thổi phồng, bên ngoài là một người ăn mặc thành chú hề đứng canh giữ ở cửa toà thành. Trong thành còn truyền đến tiếng nói cười của con nít. Chỉ là bây giờ bụng của chú hề quá lớn, nếu chỉ nhìn sơ qua, Lâm Khả Tụng còn tưởng rằng là Kentucky!

Bên ngoài tòa thành được thổi phồng, là bàn ăn, trên bàn ăn bày đĩa cùng với thức uống. Không ít người vừa ăn vừa nói chuyện với nhau.

Khi bọn họ nhìn thấy Giang Thiên Phàm xuống xe, Irri Ti kéo anh chậm chậm đi đến, ánh mắt liền rơi vào mấy người bọn cô.

Lâm Khả Tụng cảm thấy giống như mình đang đi trên thảm đỏ.

Lúc này, chú hề bụng bự canh giữ trước tòa thành thổi phồng chợt đi tới trước mặt của Giang Thiên Phàm cùng Irri Ti, đưa tay ra với bọn họ.

Các tân khách trong party sinh nhật cũng nở nụ cười.

Irri Ti thờ dãi một cái, xoay đầu lại nói với Lâm Khả Tụng: “Khả Tụng, cô trở về xe lấy quà của sư phụ tặng cho Mông Ca Mã Lợi đi. Lão sư, năm trước là The Flash, năm ngoái là Batman, em có nên cảm thấy may mắn vì năm nay người không giả trang thành siêu nhân không?”

Bây giờ Lâm Khả Tụng mới nhận ra, chú hề bụng bự này chính là Mông Ca Mã Lợi!

Chú hề không nói lời nào, chỉ là sờ sờ bụng bự của mình. Mọi người cùng nở nụ cười lần nữa.

Irri Ti quay đầu nhìn về phía Lâm Khả Tụng, gương cầm dưới lên, ý bảo sao cô còn chưa đi.

Lâm Khả Tụng âm thầm thờ dãi một hơi, lúc muốn xoay người, Giang Thiên Phàm chợt mở miệng: “Cô biết quà tặng để ở đâu sao?”

“Tôi tìm là được rồi. Xe lại lớn như vậy.”

“Tôi đi cùng cô.” Giang Thiên Phàm vỗ vỗ mu bàn tay của Irri Ti đang ôm cánh tay của anh, rút tay của mình ra, đi tới chỗ Lâm Khả Tụng.

Mặc dù anh không nói thẳng là bảo Irri Ti tự mình đi lấy quà, nhưng sắc mặt của Irri Ti đã hơi không đẹp mắt rồi.

Lâm Khả Tụng âm thầm vui mừng trong lòng!

Đây chắc là thành quả đêm qua cô và Giang Thiên Phàm tâm ý tương thông.

“Thôi, George đã đưa quà tới.” Mặc dù trên mặt Irri Ti vẫn tươi cười như cũ, nhưng vẻ mặt rõ ràng khó coi.

Chú hề bụng bự vui vẻ nhận lấy quà tặng, mở hộp quà ra. Sau đó ông nhìn Giang Thiên Phàm và Irri Ti, Irri Ti liền cười nói: “Đây là quà tặng của em.”

Mở ra, bên trong lại là một đèn ngủ hình ngựa gỗ xoay tròn hết sức mộng ảo.

Chú hề lộ ra nụ cười, ôm lấy Irri Ti, ngỏ ý cảm ơn.

Sau đó ông chỉ chỉ Giang Thiên Phàm, mở ra hộp quà còn lại.

Một con vịt nhỏ bắn ra ngoài, bắn vào mặt chú hề.

Mọi người phát ra tiếng cười, chú hề sờ mặt, chỉ vào Giang Thiên Phàm lắc lắc ngón tay.

Lâm Khả Tụng không hiểu đây là ý gì, Irri Ti lại lên tiếng: “Thiên Phàm, hình như lão sư Mông Ca Mã Lợi không tin quà này là do anh tặng. Ông ấy cảm thấy đây phải là chủ ý của Meire.”

“Là chủ ý của Meire.” Giang Thiên Phàm thẳng thắn thừa nhận.

Ánh mắt của Mông Ca Mã Lợi theo bả vai của Giang Thiên Phàm rơi vào trên người Lâm Khả Tụng.

“Vị tiểu thư khả ái tên gì vậy?”

Đây là lần đầu tiên Lâm Khả Tụng nghe giọng nói của Mông Ca Mã Lợi. Hòa ái, mang theo vài phần nghịch ngợm. Không trách được Giang Thiên Phàm nói ông rất trẻ con.

“Ngài khỏe chứ, Mông Ca Mã Lợi tiên sinh, tên của tôi là Lâm Khả Tụng, ngài gọi tôi là Khả Tụng được rồi.”

“Tên của cô thật đáng yêu, làm cho người ta muốn cắn một cái. Thiên Phàm và Irri Ti đều là học trò của tôi, chỉ là tôi không biết hôm nay cô đến cùng ai?”

Irri Ti cười một tiếng, bước lên nửa bước che bên tai Mông Ca Mã Lợi nói: “Cô ấy là học trò Thiên Phàm mới thu nhận.”

“Học trò của Thiên Phàm? Ôi trời ơi!!, nằm mơ tôi cũng không nghĩ qua Thiên Phàm sẽ dạy học trò.” Mông Ca Mã Lợi nghiêng đầu, “Khả Tụng này, cô đến dự sinh nhật của tôi, có chuẩn bị quà tặng không?”

Lâm Khả Tụng có chút kinh ngạc, cô nhìn Giang Thiên Phàm, rõ ràng là anh nói không cần chuẩn bị quà mà.

“Vậy là không có sao? Không sao, cô hôn tôi một cái coi như là quà sinh nhật đi.”

Mông Ca Mã Lợi nghiêng mặt sang bên, chỉ chỉ gò má của mình.

Ở chỗ này, quà tặng kẻ mặt cũng không phải là chuyện quá phận gì, Lâm Khả Tụng cũng không cần hôn thật.

Cô biết Mông Ca Mã Lợi đang trêu chọc mình, vì vậy rộng rãi tiến lên chạm vào đôi phượng, cô cảm thấy có người kéo cánh tay của mình lại, dùng sức kéo cô về.

“Lão sư, người vẫn trẻ con như trước, thích trêu chọc người khác.”

Giọng nói của Giang Thiên Phàm vang lên.

Mông Ca Mã Lợi tiếc nuối nhún vai nói: “Thiên Phàm, em vẫn không khiến người ta yêu thích mà.”

Nói xong, Mông Ca Mã Lợi quay đầu đi, trở lại tòa thành được thổi phồng, cùng đùa giỡn với bọn nhỏ.

Irri Ti kéo Giang Thiên Phàm đi đến giữa tân khách.

Nghe bọn họ nói chuyện, Lâm Khả Tụng đại khái đoán được thân phận của bọn họ. Một phần là nhà bình luận nổi danh trong giới âm thực, biên tập, ký giả, một phần khác còn lại là trùm âm thực, còn có một phần là đầu bếp chánh tinh cấp giống như Irri Ti. Bọn họ đều là tinh anh trong lĩnh vực này, chỉ

có cô. Không hợp nhau.

Nhưng từ trước đến giờ Lâm Khả Tụng rất tùy ý, thế giới nào mà cô không cách nào dung nhập cô sẽ không ép buộc mình dung nhập vào.

Đi tới trước bàn ăn, nhìn những món ăn, Lâm Khả Tụng thiếu chút nữa cười lên tiếng.

Lợn được bọc trong thảm, Hamburger mini, bánh đậu đường hình vòng.

Nhìn kỹ đều là đồ ăn cho con nít.

Cô cảm một Hamburger mini lên, cắn xuống một cái liền không cắn nữa.

Nhưng chỉ mới cắn thôi, cô liền bị mùi vị kỳ diệu này hấp dẫn. Thịt chiên bên trong bánh rất toát xốp, lúc chạm vào răng thì vang lên âm thanh giòn giòn. Ruột bánh hết sức tươi mới, nước thịt hoàn toàn bị khóa ở bên trong, cái bắp bên trong hình như đã được chế biến qua, chua chua ngọt ngọt, rất ngon miệng. Nhân của hamburger cũng rất xốp, mang theo hương thơm lúa mì. Bên trong nước dùng cùng ruột bánh dung hợp lại một chỗ, vị rất đặc biệt.

Không riêng gì con nít thích, người lớn cũng sẽ khen không dứt miệng thôi.

Rốt cuộc là ai làm những món này đây?

Mặc dù chỉ là Hamburger mini đơn giản, Lâm Khả Tụng lại có thể cảm nhận được bản lãnh phối hợp hương vị cùng tài năng của người đầu bếp.

Khi cô đang tỉ mỉ thưởng thức, bỗng nhiên có người từ phía sau bưng kín ánh mắt của cô.

Trong lòng cô cả kinh, không khống chế được thăng bằng ngã về sau, vừa đứng va vào ngực đối phương.

Cô theo bản năng giữ lại cánh tay của đối phương, nghĩ thầm chắc là ai đó đang đùa.

“Cái đó. Tiên sinh, tôi nghĩ anh nhận lầm người rồi!”

Đối phương vẫn không buông tay ra. Thậm chí cô có thể cảm nhận được gò má của đối phương dính vào khuôn mặt của cô, nhẹ nhàng cọ xát.

Trong lòng Lâm Khả Tụng liền nổi giận.

Cô biết có thể tham gia sinh nhật của Mông Ca Mã Lợi phải là người có dạ dày có thân phận, nhưng hành động này của đối phương rõ ràng không phù hợp.

Irri Ti nhìn sang, khi nhìn thấy một màn này, cô nhếch khóe môi, tiếp tục nói chuyện phiếm cùng những người khác.

Trước mặt bọn họ chính là Chủ tịch Hiệp hội Ẩm thực Davy. Anh rất hứng thú với nhà hàng khách sạn Trung Quốc đạt cấp Tinh Nguyệt mới mở của Giang Thiên Phàm ở Washington, hơn nữa còn nêu ra rất nhiều ý nghĩ và ý kiến của mình. Mà mặc dù Giang Thiên Phàm không nói chuyện, nhưng vẫn lắng nghe.

“Tiên sinh, nếu như ngài không buông ra, đừng trách tôi không khách khí.” Lâm Khả Tụng dùng nhỏ giọng tiếng anh hết sức nghiêm túc cảnh cáo đối phương.

Khiến Lâm Khả Tụng tuyệt đối không ngờ rằng chính là đối phương còn tệ hại hơn!

Cô cảm thấy lỗ tai của mình bị cái gì đó găm nhăm, bà vai theo bản năng co lại, cô muốn tránh khỏi đối phương, nhưng đối phương vẫn che mắt của cô.

Lỗ tai của Lâm Khả Tụng liền đỏ lên. Bởi vì đối phương không chỉ có găm nhăm, mà cô còn có thể cảm nhận được đầu lưỡi của tên khốn kia đã đến viền tai, tuy chỉ trong chớp mắt.

Khi cô không chút lưu tình giờ chân lên, muốn đập đầu gối của đối phương thì giọng nói quen thuộc vang lên bên tai.

“Anh ngữ của em tiến bộ rất nhiều! Câu vừa rồi không có một chút khẩu âm nào.”

Tay của đối phương buông ra, Lâm Khả Tụng xoay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Tống Ý Nhiên.

Dưới ánh mặt ấm áp, nhìn anh rất nhân nhả, càng không cần phải nói một bên khóe môi là nụ cười lười biếng.

“Anh Sao anh đến đây?”

“Ừ, có người mời anh tới.” Tống Ý Nhiên nhét tay vào trong túi, thân thể nghiêng về phía trước, cười hỏi. “Mới vừa rồi em cho rằng anh có mưu đồ bất chính với em phải không?”

Một khắc kia, Lâm Khả Tụng thiếu chút nữa giờ tay lên che lỗ tai của mình, nhưng cô cứng rắn nhịn được.

“Anh thật nhảm chán! Khi em nói em muốn đến Washington, sao anh không nói anh cũng muốn tới?”

“Nếu như mà anh không hỏi em.. em cũng không có ý định nói cho anh biết em phải tới Washington sao? Ở trong lòng em, em cho rằng bạn thân cũng không cần thông báo hành tung của mình sao?”

Lâm Khả Tụng coi như đã hiểu. Người này thật là bụng dạ hẹp hòi.

“Tại sao có người mời anh được?” Lâm Khả Tụng nhìn trái nhìn phải, “Anh mới quen bạn gái ở nơi nào? Nhất định anh đến với tư cách bạn trai phải không?”

Ngón tay của Tống Ý Nhiên búng vào trán của Lâm Khả Tụng một cái: “Em đang suy nghĩ lung tung gì đó? Là bạn thời đại học của anh mời. Cậu ấy là cháu của Mông Ca Mã Lợi tiên sinh. Hôm nay những món ăn này đều do cậu ấy chuẩn bị.”

“Thật? Tài nấu nướng của anh ấy thật sự quá thần kỳ! Anh ăn hamburger mini chưa? Mùi vị rất tuyệt!”

Tống Ý Nhiên nhún vai: “Anh chỉ biết tài nấu nướng của cậu ấy so với em là người tám lạng người nửa cân. Anh không tin trong vòng nửa tháng, cậu ấy có thể có bao nhiêu tiến bộ.”

Lâm Khả Tụng gấp một miếng lợn cuốn thăm lên, cắn xuống một nửa, sau đó đưa nửa còn lại đến trước mặt Tống Ý Nhiên: “Anh xem! Bên ngoài xúc xích được nướng cực kì xốp, xúc xích trước khi cho vào lò nướng đã được quét bơ qua, cho nên khi cắn xuống rất giòn. Anh ấy còn dùng một chút gia vị cây húng quế cùng bách lý hương, nên không ngán chút nào!”

“Thật sao?”

“Thật!”

Tống Ý Nhiên chợt cúi đầu xuống, ngậm miếng lợn cuốn thăm trong tay Lâm Khả Tụng vào trong miệng.

Môi của anh chạm lên ngón tay của cô, cảm giác mềm mại kia thoáng qua rồi biến mất.

“Ừ.Thật không nghĩ tới, trình độ của cậu ấy đã cao như vậy rồi? Đừng nói là cậu ấy tìm đầu bếp thay mình để cho ông nội cậu ấy vui?”

“Này, anh muốn ăn cái gì thì tự lấy! Sao lại ăn đồ ăn của em?”

“Bởi vì anh hiểu rõ em. Em đã được tiêm ngừa đầy đủ các loại vắc xin, kết quả kiểm tra sức khỏe hết sức khỏe mạnh, chất lượng máu lại rất tốt nữa.”

Người này không biết điều lại bịa chuyện nữa rồi.

Nhưng có anh ở đây, Lâm Khả Tụng đột nhiên cảm thấy party không hợp với cô lại trở nên đáng yêu.

Lúc này, một người trẻ tuổi đi ra từ trong biệt thự, sợi tóc màu nâu, cười sang sảng. Rất nhiều người chào hỏi với anh, anh đều phát tay với họ.

Anh đi tới bên cạnh Tống Ý Nhiên, vỗ vỗ bả vai Tống Ý Nhiên: “Này, Tống! Có ăn món mình làm chưa?”

“Ăn rồi, mùi vị không tệ. Sao mình không biết cậu lại có tài năng này nhỉ? Đại hội nướng trước kia, cậu nướng sườn cừu khiến mình một tháng không dám ăn thịt cừu nữa.” Tống Ý Nhiên nhìn về phía Lâm Khả Tụng, giới thiệu, “Đây là bạn học trong thương học viện Newyork của anh, Bruce · Mông Ca Mã Lợi.”

“Mông Ca Mã Lợi. Cho nên anh ấy là cháu trai của Mông Ca Mã Lợi tiên sinh?”

“Đúng vậy.” Tống Ý Nhiên nâng cánh tay lên, trực tiếp gác ở trên bả vai Lâm Khả Tụng, tư thế hiên ngang, “Này, Bruce, đây chính là người bạn quan trọng nhất của mình, Lâm Khả Tụng.”

“Khả Tụng! Chào em!” Bruce bắt tay với Lâm Khả Tụng, ngón tay của anh rất dài, khiến Lâm Khả Tụng chợt nhớ tới Giang Thiên Phàm, “Tống! Nếu như Khả Tụng là bạn quan trọng nhất của cậu, vậy cậu coi mình là cái gì?”

“Cô ấy và mình biết nhau mười năm rồi. Nếu như có một ngày thời gian cậu và mình quen biết nhiều hơn cô ấy, như vậy cậu cũng trở thành bạn bè ‘ quan trọng nhất ’ của mình.” Tống Ý Nhiên dùng sức kéo Lâm Khả Tụng vào trong lòng mình.

Cảm giác xương cốt bị bóp chặt khiến cô phát đau.

Lỗ tai của cô đè trên ngực Tống Ý Nhiên, nhịp tim của anh rất trầm ổn, giống như thế giới cô chưa từng biết tới.

“Được rồi, Khả Tụng mạnh khỏe. Em nhìn tôi coi, có cảm thấy quen mắt không?” Bruce cố ý nghiêng mặt sát vào Lâm Khả Tụng.

“Bởi vì anh lớn lên giống Mông Ca Mã Lợi tiên sinh sao?” Lâm Khả Tụng không hiểu hỏi.

“Anh muốn nói, chúng ta đều tham gia trận đấu《 nỡ thực gia 》do liên minh cộng đồng đại sư trừ nghệ tổ chức! Anh từng thấy em trong TV. Chẳng lẽ em

không nhớ anh sao?”

Lâm Khả Tụng lắc đầu một cái, có chút ngượng ngùng nói: “Thật ra thì em không kịp xem ti vi, liền được báo cho thông qua tuyển chọn rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Chương 38: Kể sát môi Giang Thiên Phàm

Edit: Thỏ Lát

“Ha ha, mang đến đồ khó ăn khiến người ta xuất hiện bóng đen tâm lý cũng là một thiên phú!” Bruce chớp mắt, “Có điều, tôi đã biết người hướng dẫn của cô là ai rồi. Cũng chỉ có Giang Thiên Phàm mới hoàn toàn không để thành bại được mất vào trong mắt, đưa cô tham gia hoạt động của người trong ngành. Mà thầy của tôi, dường như không hề xuất hiện cùng tôi ở bất cứ đâu.”

Nói vậy, Lâm Khả Tụng bỗng ý thức được rằng nếu mình không đạt giải sáu trong cuộc thi kia, tất cả mọi người sẽ biết thầy của cô là Giang Thiên Phàm.

Cô khiến anh mất sạch thể diện.

“Này! Em nghĩ gì vậy?” Tôn Ý Nhiên vỗ tay trước mặt cô.

“A, không có gì...” Lâm Khả Tụng ngó sang Giang Thiên Phàm theo bản năng.

Bộ dáng anh bình tĩnh, lạnh nhạt ung dung.

Chẳng lẽ anh không lo học trò mới tiến vào không lâu này sẽ làm anh mất hết mặt mũi?

Từ phía sau, một ông già béo khoảng sáu mươi tuổi bụng lỵ rượu, đi đến giữa các vị khách khứa, giơ tay gõ ly, tiếng giòn vang thu hút lực chú ý của mọi người.

“Cảm ơn các vị đã đến dự tiệc sinh nhật của tôi!”

Thì ra đây là Montgomery sau khi bỏ xuống bộ dáng chọc cười, thật sự vô cùng giống ông già KFC.

“Đây cũng không phải buổi tiệc nghiêm túc gì, không cần mọi người phải thật phong cách, càng không cần mọi người ăn mặc đẹp, không biết là đến chúc sinh nhật tôi hay đi tham gia tuần lễ thời trang New York nữa!”

Mọi người không hên mà cùng phát ra tiếng cười.

“Mọi người đến đây để mừng sinh nhật tôi, nói cách khác, chuyện quan trọng nhất là khiến tôi vui vẻ!”

Một vị phóng viên tạp chí món ngon nào đó cao giọng hòa theo, không khí sinh động hẳn lên chỉ trong nháy mắt.

Mọi người bàn tán xôn xao, đều không biết Montgomery lại muốn dùng cách nào chọc ghẹo mọi người.

“Trò chơi đầu tiên của hôm nay, đảm bảo sẽ khiến cho tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc và vui vẻ! Bruce, nếu cậu thích cô gái kia, bây giờ nhớ đứng cạnh cô ấy!” Cháu trai Bruce của Montgomery chớp mắt, sau đó lấy ra một tờ giấy ăn từ trong túi áo, “Mọi người hãy dùng miệng giữ tờ giấy ăn này, truyền nó cho người kế tiếp. Người kế tiếp phải cẩn thận nhận lấy nó, rồi truyền cho người phía sau. Nếu có người không cẩn thận làm rơi giấy, hoặc không cẩn thận làm rách giấy, sẽ thua. Người thua, sẽ phải uống đồ uống tôi mới đặc biệt pha chế, đảm bảo cả đời khó quên!”

Khi nói đến đồ uống đặc biệt kia, tất cả mọi người lộ rõ vẻ sợ hãi, lui về phía sau non nửa bước.

“Đương nhiên, nếu không lúc đó có người thật sự muốn hôn ai đó, đến nỗi không sợ đồ uống của tôi, tôi sẽ không ngại xem mọi người phá lớp giấy mỏng ngăn cách, hôn nhau!”

Không khí căng thẳng vừa rồi, bây giờ dường như lại sôi động hẳn lên.

“Anh có chơi trò này với mọi người không?” Elis ghé lại gần Giang Thiên Phàm thấp giọng hỏi.

Giang Thiên Phàm không trả lời, anh hơi nghiêng mặt, dường như đang cẩn thận nghe ngóng gì đó.

“Anh đang tìm Lâm Khả Tụng à?” Elis nhếch môi, trong mắt lộ ra ý cười châm biếm, nhưng giọng điệu nói chuyện của cô ta lại không khác ngày thường.

“Cô ấy làm sao?”

“Cô ấy không sao, nhưng anh nhất định không thể tượng tượng được, cô ấy ở bên anh Tống đó.”

“Cổ đông mới của SNR Tống Ý Nhiên?” Giọng nói Giang Thiên Phàm lạnh xuống.

“Tuy tôi không nhớ rõ cái tên kia phát âm như thế nào, nhưng quả thật hôm đó chúng ta đã cùng dùng cơm tại nhà hàng, hơn nữa anh còn nhờ tôi miêu tả mặt mũi khí chất của anh Tống. Anh ấy ở bên cháu nội Bruce của thầy Montgomery, nhìn có vẻ rất thân thiết.”

Elis đợi câu trả lời của Giang Thiên Phàm.

“Không quan trọng.”

Mũi nhọn rõ ràng, nhưng trong mắt Elis lại có quá nhiều ý nghĩa không có cách nào xác định.

“Vây... bây giờ tôi sẽ làm mẫu cách chơi cho mọi người!” Trong mắt Montgomery đầy vẻ chờ mong, vẻ mặt không khác gì đứa trẻ 4, 5 tuổi đang đợi halloween đến.

Ông che giấy ăn lên mặt, hít nhẹ một hơi, giấy liền dán chặt lên môi ông. Sau đó ông hứng trí bưng bưng chạy đến một người phụ nữ tóc bạc trạc tuổi ông, bà Belle.

Đối phương có chút kinh ngạc, khi Montgomery dán lên, bà Belle suýt không đứng được. Nhưng bà phản ứng rất nhanh, nhận lấy tờ giấy ăn kia, quay sau cháu gái mình bên cạnh.

Mọi người phát ra tiếng cười nhẹ.

Montgomery cười nắm tay bà Belle, chớp mắt nói với mọi người: “Mọi người cùng đến hôn nhẹ đi! nắm chắc cơ hội giống tôi!”

Bà Belle là nhà mỳ thực nổi tiếng trong giới ẩm thực, thế hệ đầu bếp trẻ ưu tú do bà đào tạo sau này đạt được sao Michelin đánh giá đầu bếp nhiều không kể xiết. Lúc trước mắt chồng cuộc sống của bà rất vất vả, mà Montgomery làm bạn vẫn ra sức ủng hộ từ phía sau. Tình nghĩa giữa hai người cũng là một giai thoại trong ngành. Nhưng bà Belle vẫn chìm đắm trong nỗi nhớ chồng vẫn chưa hoàn toàn chấp nhận Montgomery, khiến không ít người thôn thức không thôi.

Nhưng mà hôm nay, khi Montgomery hôn lên môi bà Belle cách lớp giấy ăn, mọi người ngửi thấy mùi ngọt ngào.

Bà Belle cười mở miệng: “Các vị khách khứa ở đây hôm nay, không bao gồm năm mươi tư đứa trẻ. Nếu mọi người có thể thành công truyền tám khăn giấy này trong một phút, tôi sẽ nhận lời cầu hôn của Montgomery.”

Vừa dứt lời, sau không tới một giây yên tĩnh, mọi người vỗ tay.

Vốn chỉ là một trò chơi mà thôi, khách khứa bỗng nhiên thật sự bắt đầu, không ít người còn thấp giọng bàn bạc đối sách, còn có người đã lấy giấy bắt đầu luyện tập. Dựa vào thái độ đối với trò chơi này của họ, Lâm Khả Tụng có thể nhận thấy bọn họ rất tôn trọng Montgomery và hi vọng hai người đạt được hạnh phúc.

Lâm Khả Tụng có chút xấu hổ nhìn về Tống Ý Nhiên, trò chơi như vậy cô chưa từng chơi. Tuy chủ cách một tờ giấy ăn, nhưng vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ và gì gì đó của đối phương... Thực sự rất xấu hổ đó!

Montgomery, đây là trò chơi hôn môi! Sao thầy có thể nghĩ ra chứ! Nhất định không phải là tính trẻ con, mà là tư tưởng xấu!

Nhìn đi nhìn lại các vị khách khác, tuy ban đầu có vẻ hơi xấu hổ, nhưng vừa nghe bà Belle nói, đều buông bỏ vui đầu vào trong trò chơi này.

Lâm Khả Tụng nhìn về phía Giang Thiên Phàm và Elis. Rõ ràng Giang Thiên Phàm đã nghe thấy quy tắc trò chơi, nhưng trên mặt anh vẫn không có biểu hiện gì. Còn Elis, không biết đang che tai anh nói cái gì.

Giang Thiên Phàm luôn duy trì khoảng cách nhất định với người khác, tư thái thân mật như vậy, Lâm Khả Tụng chỉ thấy khi anh ở bên Elis.

Anh sẽ tham gia trò chơi này ư?

Elis ở ngay cạnh anh, khi chơi bọn họ chắc cũng không tách ra?

Nói về cảm giác, chuyện này và hôn môi với Elis không khác nhau lắm? Nếu là người khác, Giang Thiên Phàm vốn không chịu được, nhưng nếu là Elis... Anh sẽ vui vẻ nhận lấy...

“Này, anh sẽ không không giữ mặt mũi cho thầy Montgomery đấy chứ? Thầy đang nhìn thẳng vào anh đấy? Nếu anh từ chối lời mời tham gia trò chơi của thầy, tôi cá thầy sẽ đuổi anh khỏi nhà.” Elis nói nửa đùa nửa thật.

“Tôi biết.” Giang Thiên Phàm lạnh nhạt trả lời.

“Bên trái của anh là tôi, bên phải... là chủ tịch hiệp hội ẩm thực Davy. Elis tốt bụng giải thích, mắt nhìn Giang Thiên Phàm, dường như muốn thấy gì qua nét mặt anh.

Giang Thiên Phàm vẫn im lặng.

Ánh mắt Elis nhìn về phía Lâm Khả Tụng: “Muốn tôi gọi Khả Tụng đến không? Có điều dường như cô ấy ở bên anh Tổng rất tốt. Bọn họ hẳn là người quen cũ. Anh Tổng rất quan tâm cô ấy.”

“Không cần.” Giọng nói của Giang Thiên Phàm dưới ánh mặt trời âm áp này, như gió lạnh thổi ngang qua.

Anh lui về sau nửa bước, rất dễ thấy không định tham gia trò chơi này. Dù sao anh cũng không nhìn thấy, Montgomery cũng biết anh không thích tiếp xúc với người khác, dù anh rời khỏi, Montgomery cũng sẽ không giận anh.

Lâm Khả Tụng thấy Elis đi về phía mình, vội dời ánh mắt sang chỗ khác.

Cô kéo tay áo Tổng Ý Nhiên, đối phương cong môi cúi người xuống: “Sao vậy? Em ngại không tham gia trò chơi này?”

Tên Tổng Ý Nhiên này, trò gì cũng chơi, cái này đối với anh quả thực là trò rẻ con.

“Em chỉ nghĩ nếu tờ giấy ăn truyền từ đây, nếu cuối cùng mới đến chúng ta, không làm được sẽ rách.”

“Thì ra là như vậy sao? Anh còn tưởng em xấu hổ đầu, tai đỏ hết lên rồi kia.”

Tổng Ý Nhiên vươn tay muốn kéo tai Lâm Khả Tụng, Lâm Khả Tụng nhanh chóng giơ tay lên che.

“Đầu có đồ đâu, lại gạt người!”

“Nói không chừng sẽ có người thật sự làm rách giấy ăn, để hôn người mình muốn hôn!” Nụ cười của Tổng Ý Nhiên nhìn sao cũng thấy hư hỏng.

Giọng nói của Montgomery cất lên, ông vỗ tay một cái, tất cả khách khứa bắt đầu nhao nhao di chuyển.

“Được được! Cho mọi người cơ hội ba mươi giây để đứng cạnh người mình muốn hôn! Bắt đầu đếm ngược!”

Bruce bị một đám người trẻ tuổi Montgomery kéo đi, cả bữa tiệc bỗng giống một bàn mặt trượt lộn xộn.

“Tổng! Cùng qua đây đi!”

Nhóm người bên Bruce gọi Tổng Ý Nhiên qua.

“Qua ngay đây!” Tổng Ý Nhiên cao giọng đáp lại.

Anh túm lấy cổ tay Lâm Khả Tụng, quay đầu cười: “Cho dù bị các chú các dì hôn một cái, cũng không có gì đáng ngại, đúng không?”

Lâm Khả Tụng nở nụ cười, bỗng cảm thấy bắt đầu thoải mái. Đây thật sự chỉ là trò chơi mà thôi, bản thân nên hòa vào không khí chứ không phải nhăn nhó nhí nhố.

Rất nhanh, một vòng tròn lớn được vây lại.

Montgomery và bà Bell đứng ở tâm vòng tròn, vuốt cằm nhìn kỹ khách khứa đứng thành vòng.

“Elis và Thiên Phàm, các con đi đâu rồi?”

Sau đám người, truyền đến giọng nói của Elis.

“Ồ đây, thầy ơi! Trò chơi này Thiên Phàm không tham gia, con ở bên nói chuyện phiếm với anh ấy.”

“Sao có thể không tham gia chứ! Nếu hai người các con không tham gia, sẽ thành năm mươi hai người, dù hoàn thành trong một phút, quả thật là trò rẻ con, không tính là khiêu chiến! Các con nhất định phải tham gia!”

Montgomery vô cùng nghiêm túc mở miệng.

Elis đành cười cười nói: “Được rồi được rồi thầy, bọn con tòi đây.” Nói xong, Elis kéo Giang Thiên Phàm đi tới.

“Ồ đây... có ai anh cảm thấy 'có thể' không?”

Elis nói nhỏ bên tai Giang Thiên Phàm.

Không ít cô gái nhìn qua, trong lòng hi vọng Giang Thiên Phàm, ánh mắt rõ ràng hi vọng Giang Thiên Phàm có thể chọn bên cạnh mình, nhưng vì vẻ mặt không chút dao động của anh mà không dám lên tiếng mời.

Có lẽ đối với Lâm Khả Tụng mà nói, Giang Thiên Phàm này có khuyết điểm khiến người khác khó ở chung, nhưng đối với người khác, anh là một nhân vật phong vân thành công có sức quyến rũ trong ngành.

Giang Thiên Phàm cầm gậy dò đường, vỗ vỗ mu bàn tay Elis, ý bảo tự anh sẽ chăm sóc tốt bản thân.

Elis cau mày, nhưng vẫn rất tôn trọng ý Giang Thiên Phàm, thu bàn tay trên cánh tay anh về.

Giang Thiên Phàm bước đi rất chắc chắn, dường như gậy dò đường rất nhẹ, luôn cách mặt đất vài cm chưa từng hạ xuống.

Mỗi khi anh đi qua, mọi người đều quay lại nhìn anh theo bản năng, dường như rất tò mò anh sẽ chọn đứng bên người nào.

Khi Giang Thiên Phàm sắp vòng đến sau lưng cô, Lâm Khả Tụng xoay người lại, nuốt nước miếng lẩm nhẩm trong lòng: Anh ta không biết mình ở đâu... Anh ta không biết mình ở đâu...

Nhưng Thượng Đế rõ ràng không nghe được lời cầu nguyện của Lâm Khả Tụng, Giang Thiên Phàm đứng sau cô, rất lễ phép nói với một người phụ nữ lớn tuổi bên cạnh Lâm Khả Tụng: “Xin hỏi là Mrs. Smith phải không?”

“Phải. Sao cậu biết là tôi?” Bà Smith lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Tôi nghĩ thấy mùi nước hoa hương chanh của bà, Xin hỏi tôi có thể đứng cạnh bà không?”

Bà Smith nở nụ cười: “Đương nhiên có thể, người trẻ tuổi. Không ngờ nước hoa của tôi để lại ấn tượng sâu nơi mũi cậu như vậy.”

“Cảm ơn.”

Bà Smith bắt tay Giang Thiên Phàm rất tự nhiên, Montgomery vẫn như xưa, thích thấy vẻ mặt xấu hổ và buồn rầu của mọi người. Nhưng trò chơi hôm nay lại rất có ý tứ. Giữa người với người, phải gần gũi tiếp xúc, mới có thể bắt đầu hiểu biết lẫn nhau.”

“Phải, thưa bà.”

Elis muốn đi tới lại bị mấy cô gái trẻ kéo qua, không thể thoát thân.

Mà Lâm Khả Tụng đứng ở một bên khắc lại mắt đầu căng thẳng khó hiểu.

Tìm cô đập rất nhanh, khoảng cách giữa cánh tay cô và Giang Thiên Phàm không đến hai cm. Cô không dám lại gần anh hơn, thậm chí còn không dám nói lời nào, cô xác nhận trên người mình không có bất cứ mùi hương gì. Cô biết khứu giác và thính giác của Giang Thiên Phàm nhạy cảm đến nhường nào, vì thế cô cứ xác nhận đi xác nhận lại trên người mình không có bất kì dấu vết khiến Giang Thiên Phàm chọn vị trí này.

Lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi.

Tuy Giang Thiên Phàm vẫn ít nói, nhưng anh luôn vô cùng tôn trọng người lớn, không cần biết bà Smith nói với anh cái gì, tán gẫu chuyện nhà cũng được, nói đùa cũng được, anh đều đáp lại.

Lâm Khả Tụng hít một hơi, mặt Giang Thiên Phàm chưa từng quay sang bên cô, xem ra anh cũng không biết người đứng bên kia anh là cô. Có lẽ anh cho rằng đứng ở đây đều là người lớn.

Lát nữa trời trò chơi, anh có thể phát hiện không?

Sau đó anh sẽ phản ứng thế nào?

Sẽ đẩy cô ra như tiếp xúc với vi khuẩn? hay cảm thấy bản thân bị cô lừa?

Nếu là về sau, vậy thì không xong rồi. Dù sao cô làm học trò đứng ngay bên cạnh cũng không nói một tiếng, thật sự rất đáng nghi!

Lâm Khả Tụng không dám nhìn Giang Thiên Phàm, vẫn nhìn về hướng Tổng Ý Nhiên, muốn kéo thêm khoảng cách với Giang Thiên Phàm.

Tổng Ý Nhiên bên cạnh cup mất xuống, nhìn bộ dáng cúi đầu của Lâm Khả Tụng, đôi tai đỏ của cô.

Một tia lạnh lẽo xẹt qua mắt anh, lướt qua trong giây lát. Vốn anh chỉ nắm hờ cổ tay Lâm Khả Tụng, bây giờ lại dịch xuống một chút, nhéo nhéo ngón tay cô.

Lâm Khả Tụng ngẩng đầu lên, Tổng Ý Nhiên lắc lắc đầu với cô, ý muốn đổi chỗ với cô.

Bên kia của Tổng Ý Nhiên là một bà nội sáu mươi tuổi vô cùng hòa ái.

Trong mắt Lâm Khả Tụng dâng lên niềm cảm kích vô bờ với Tổng Ý Nhiên.

Nhưng nghĩ đến sau khi đổi vị trí, Tổng Ý Nhiên đứng bên Giang Thiên Phàm, sao Lâm Khả Tụng lại thấy --hài hòa tuyệt đẹp?

Được rồi, Tổng Ý Nhiên, em và anh quen nhau nhiều năm như vậy, hiếm khi được anh ra tay trợ giúp! Nhất định anh đã hôn rất nhiều phụ nữ? Đúng lúc hôm nay thay đổi khẩu vị!

Chỉ mong lát nữa không xuất hiện sự kiện đổ máu! Chúc anh may mắn!

Lâm Khả Tụng vừa muốn xoay người sang chỗ khác, có người giữ chặt lấy tay cô.

Cô kinh ngạc nhìn qua, là Giang Thiên Phàm!

Rõ ràng anh đang tán gẫu với bà Smith mà!

Lâm Khả Tụng thử giật giật, sức của Giang Thiên Phàm rất lớn, dường như đóng đinh cô ở chỗ cũ.

Cô kinh ngạc nhìn Giang Thiên Phàm... Giang Thiên Phàm không dễ đưa tay đụng vào người khác.

Cho nên thật ra anh biết, cô đứng ngay bên cạnh anh!

Vậy thì sau khi anh chọn vị trí cạnh bà Smith mới phát hiện ra cô, hay thật ra vì anh nhận ra cô mà bà Smith chỉ là viện cớ?

Khả năng phía trước không quá tám phần trăm, cái sau... Lâm Khả Tụng mi quá tự luyến rồi...

Lâm Khả Tụng muốn khóc, bởi vì cô có cảm giác như trộm đi động của Giang Thiên Phàm muốn giấu trong đám người lại bất ngờ bị bắt.

Tổng Ý Nhiên nghiêng mặt qua, liếc Giang Thiên Phàm, vẻ mặt cũng tiếp tục lạnh đi.

Anh giơ tay lên vòng qua cổ Lâm Khả Tụng, ôm vai cô, dùng lực túm một bên khác. Nhưng Giang Thiên Phàm lại càng ra sức giữ chặt tay Lâm Khả Tụng. Ngón tay anh rất có lực, ngay cả xương Lâm Khả Tụng cũng cảm nhận được sức lực của anh.

Trên mặt Tổng Ý Nhiên vẫn chứa ý cười, nhưng khi Lâm Khả Tụng ngược mặt lên, ý cười kia khiến Lâm Khả Tụng cảm thấy xa lạ.

Vừa không lười biếng, lại không có bất kì ý tứ trêu chọc nào, trái lại... giống như lưỡi dao sắc bén sắp ra khỏi vỏ, phát ra ánh sáng qua khe hở.

Tổng Ý Nhiên muốn kéo Lâm Khả Tụng sang một bên, mà Giang Thiên Phàm lại vững như núi kim Lâm Khả Tụng tại chỗ cũ.

Đây như hai người đàn ông kéo co, ai cũng không chịu nhượng bộ thả tay.

Lâm Khả Tụng đau nhãn mắt, còn tiếp tục như vậy, cô nghi ngờ tay mình sẽ bị Giang Thiên Phàm bóp nát.

“Em ở đây được rồi. Anh xem, trò chơi bắt đầu rồi!”

Nếu bọn họ không chịu buông tay, vậy để Lâm Khả Tụng cô thỏa hiệp.

Tổng Ý Nhiên nhìn Lâm Khả Tụng, cô không thấy bất kì cảm xúc nào khác trong mắt anh, sâu thẳm âm trầm, hai giây sau, anh nhướn mày, ánh mắt trời như ánh lên từ khóe môi anh lần thứ hai: “Được rồi, tùy em. Nếu bị cắn đau, cũng đừng khóc nhé.”

“Không đâu. Ai lại cắn em chứ! ha ha...”

Lúc này, Lâm Khả Tụng mới cảm thấy dường như tay Giang Thiên Phàm đã thả lỏng.

Rốt cuộc người này nghĩ gì vậy?

Bà Smith đang lãnh giáo Giang Thiên Phàm mấy kiểu thực đơn gia đình Trung Quốc, giọng Giang Thiên Phàm trả lời cũng vô cùng bình tĩnh, không hề nhìn ra anh dùng lực lớn như vậy với Lâm Khả Tụng. Giống như vừa rồi đều là Lâm Khả Tụng tưởng tượng.

Cuối cùng trò chơi cũng bắt đầu.

Mọi người đều hỗn loạn căng thẳng.

Chỗ nào cũng nghe thấy tiếng gọi âm ỉ “nhanh một chút! nhanh một chút!”

Cả quá trình thuận lợi hơn Lâm Khả Tụng nghĩ rất nhiều, theo tiết tấu từ trước, giấy ăn truyền qua bảy, tám người trong vài giây, nhưng giảm tốc độ ở chỗ Bruce.

Mỗi lần anh quay người giấy ăn lại muốn rơi xuống, tới toi lui lui nhiều lần, trong mắt Lâm Khả Tụng như đĩa DVD bị kẹt, hình ảnh không ngừng bị tua lại.

“Bruce, khi xoay người không được thờ! Nhanh lên nhanh lên!”

Người nhận từ Bruce không chờ được, mọi người nhao nhao nhắc nhở Bruce.

Chậm khoảng bốn, năm giây, Bruce mới truyền giấy cho người kế tiếp.

Vì muốn lấy lại mấy giây này, ai cũng không cần suy nghĩ đã truyền giấy cho người tiếp theo. Khi hai người trung niên mang thai đụng nhau, mọi người phát ra tiếng cười sung sướng.

“Putte, cô nghiêng một bên người đi, không thì bụng hai người tạo thành khoảng cách, không hôn được!”

Rốt cục hai người họ cũng truyền xong, sau đó tiếp tục nhanh hơn, mọi người không chút để ý giấy ăn ngăn cách mỗi mình với người nào.

Trên giấy ăn cũng để lại vài dấu son môi, nhìn có vẻ vô cùng kiều diễm.

Chẳng mấy chốc, giấy ăn đã đến bên Tống Ý Nhiên.

Tim Lâm Khả Tụng sắp nhảy ra rồi.

Cô đang tìm cách để giấy ăn dính lên mặt mình không rơi xuống, Tống Ý Nhiên đã xoay người lại.

Anh cúi đầu, chạm môi, đặt chính xác lên môi cô.

Giây phút kia, khiến Lâm Khả Tụng như bị sét đánh.

Mặc dù cách lớn giấy mỏng, nhưng cô vẫn cảm nhận được nhiệt độ và cảm xúc của anh.

Đây là lần tiếp xúc thân mật nhất của họ sau mười năm.

Lâm Khả Tụng cảm thấy Tống Ý Nhiên thổi nhẹ một hơi, thổi khăn giấy lên mặt cô.

“Hít vào.” Tiếng nhắc nhở của Tống Ý Nhiên vang lên.

Lâm Khả Tụng khẽ hít vào, khăn giấy liền dính lên mặt cô.

Cô không thấy gì hết, thậm chí cô còn không thể nghĩ nhiều, cô quay đầu đi, khăn giấy vừa vụn che kín mắt cô, không nhìn thấy Giang Thiên Phàm. Nhưng Giang Thiên Phàm cao, Lâm Khả Tụng nghĩ dù sao mình cũng phải kiêng chân.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Chương 39: Vị giác của Lâm Khả Tụng

Editor: tu tai

Nhưng ngay khi cô đang bước đi khập khiễng, theo bản năng cô lại thở ra một hơi.

Khăn giấy bay lên.

Xong rồi!

Lâm Khả Tụng gấp muốn chết, đang muốn dùng sức hút vào một hơi để hút khăn giấy lại, thì có cái gì ảm áp đã đè lại.

Khi da thịt chạm nhau cô thậm chí có thể cảm thấy đối phương hơi mát vào, mang theo sự quyến luyến như có như không, đôi môi Lâm Khả Tụng có một loại ảo giác như bị đối phương mang đi.

Hô hấp của cô lọt vào giữa khe miệng của đối phương, cảm giác của cô chưa từng nhạy cảm như thế, thậm chí đường vân trên môi mềm mại của đối phương hình như cũng khắc trên môi của cô.

Cô tròn to hai mắt, nhìn thấy là hàng lông mi của Giang Thiên Phàm rủ xuống, gần như vậy, dường như muốn chạm lên ánh mắt cô.

Rõ ràng chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi, nhưng Lâm Khả Tụng lại có một loại ảo giác mình bị đối phương cực kỳ quý trọng.

Anh rời đi khỏi cửa cô, thẳng người lên, dùng giọng nói lạnh lùng lại như lưu thủy trước sau như một nói: “Khăn giấy đâu?”

Tấm khăn giấy đáng thương đã sớm rơi xuống mặt đất.

Người chung quanh nở nụ cười.

Lâm Khả Tụng chỉ cảm thấy cái thế giới này đang xoay tròn, thậm chí cô không phân biệt được ai là ai.

Cho đến khi có người dùng tay giữ chặt sau lưng cô.

Lâm Khả Tụng quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt của Tổng Ý Nhiên.

Trong ánh mắt của anh có một loại sức mạnh, giống như bắt ngờ rơi từ độ cao vạn mét xuống, muốn ép vỡ cô.

“Ha ha ha! Không ngờ cuối cùng hình ảnh tôi rất muốn nhìn thấy cũng xuất hiện!”

Mông Ca Mã Lợi hết sức vui vẻ.

Phụ nhân Belle nhìn điện thoại di động nói: “Vẫn còn không tới hai mươi giây!”

“Nhanh lên một chút! Nhanh nhất lên!”

“Còn có cơ hội! Nhanh lên một chút!”

Bên tai Lâm Khả Tụng truyền tới tiếng gọi âm ỉ của người xung quanh.

Đầu óc đang đờ đẫn của cô trở về vị trí cũ, nhanh chóng nhặt tờ khăn giấy trên mặt đất lên, đặt ở trên mặt.

Chuyện lúng túng đã xảy ra, cho dù muốn rồi rắm cũng phải chờ trò chơi này kết thúc đã.

Lâm Khả Tụng đưa tay kéo cà vạt của Giang Thiên Phàm, nhón chân lên, vào lúc hai người còn chưa kịp chạm vào nhau, thổi một hơi, đẩy khăn giấy dán lên mặt của Giang Thiên Phàm.

Cô buông anh ta ra, nhìn anh thông dong truyền tấm khăn giấy cho phụ nhân Smith ở bên cạnh.

Trên mặt của anh không thấy bất kỳ vẻ tức giận nào, ngay cả cau mày cũng không.

Trái tim Lâm Khả Tụng xoay tròn thần tốc như con quay, hoặc như là xác tên lửa rơi từ trời cao xuống mặt đất, tất cả đều đi ngược lại sự khổng lồ của cô.

Khăn giấy được thuận lợi truyền đến người cuối cùng, phụ nhân Belle đọc lên thời gian cuối cùng.

Mọi người chột hoan hô!

Bên tai không ngớt tiếng vỗ tay, tiếng cười.

Lâm Khả Tụng vẫn còn đang lơ mơ.

Cô đã hôn Giang Thiên Phàm

Không đúng! Phải là Giang Thiên Phàm hôn cô!

Tại sao anh không có chút phản ứng nào?

Sau đó Lâm Khả Tụng nhận ra một vấn đề khác. Hình như đây chính là nụ hôn đầu tiên trong cuộc đời của cô.

Mặc dù cô không mơ mộng gì với nụ hôn đầu, nhưng vấn đề là người này là Giang Thiên Phàm!

Cô còn phải sống chung cùng anh hơn hai tháng nữa!

Hiện tại, Lâm Khả Tụng ngay cả nhìn cũng không dám nhìn Giang Thiên Phàm. Xấu hổ như vậy. Nếu như bị hiểu lầm là cô cố ý thổi khăn giấy đi, thì cô nhảy vào Đại Tây Dương cũng rửa không sạch!

Ánh mắt của cô không cần thận đối mặt với Elis. Mặc dù Elis hết sức kèm chế, trò chuyện vui vẻ với người xung quanh, nhưng là sự ghen ghét cùng trào phúng đối với Lâm Khả Tụng trong mắt cô hết sức rõ ràng.

Lâm Khả Tụng hít một hơi.

“Khả Tụng, Lâm Khả Tụng!”

Tiếng nói của Tổng Ý Nhiên vang lên, Lâm Khả Tụng ngẩng đầu lên: “À? Thế nào?”

“Mông Ca Mã Lợi đang cầu hôn phu nhân Belle.”

Lâm Khả Tụng ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện ra Mông Ca Mã Lợi đã quỳ gối trước mặt phu nhân Belle.

“Chúng ta đã không còn trẻ tuổi, Monica. Có lẽ ngày mai, anh sẽ nằm ở trên giường không mở mắt ra nữa. Anh không có hùng tâm đối với việc theo đuổi sự nghiệp, cũng vô tâm lưu luyến các cô gái tuổi trẻ xinh đẹp nữa. Con cháu của anh cũng không cần sự che chở của anh nữa rồi. Trên đời này, đã không có gì cần anh phải hao tổn sức lực đi kinh doanh hoặc hao hết cố gắng theo đuổi nữa rồi. Nhưng chỉ có em. Monica. Anh muốn dùng những ngày còn lại ở bên em. Dùng thân phận người chồng nắm tay em, đi ở trên đường cái, mọi người quảng ánh mắt hâm mộ về phía anh. Anh sẽ làm món ăn ngon nhất trên đời này cho em, để mỗi một ngày của em đều tràn đầy mong đợi. Để cho thời gian còn lại của chúng ta đều là mỹ vị.”

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người nhìn chăm chú vào Monica.

Phu nhân Belle cười. Bà thật sự không có sức sống thanh xuân của các cô gái trẻ, nhưng bà có một loại sức quyến rũ ưu nhã trải qua thời gian mài. Bà biết mình cần là cái gì, cũng biết trên cái thế giới này trừ danh lợi còn có cái gì càng thêm đáng giá để bà quý trọng.

“Mông Ca Mã Lợi yêu quý, em cảm thấy em cũng sẽ sống thật lâu, cho nên em không muốn dùng thời gian còn lại của em để đi hoài niệm một người khác. Nếu như muốn em đồng ý lời cầu hôn của anh, em chỉ có một điều kiện, đó chính là anh nhất định phải sống lâu hơn so với em”

Mọi người nhìn về phía Mông Ca Mã Lợi.

Ông hít sâu một hơi, trả lời hết sức trịnh trọng: “Vậy thì bắt đầu từ hôm nay, anh sẽ khống chế việc ăn uống của mình thật nghiêm khắc, cho dù trời mưa gió vẫn kiên trì rèn luyện thể dục! Bước đầu tiên là tại trong hôn lễ của chúng ta khiến mọi người không nhìn thấy bụng bự của anh nữa! Anh sẽ khỏe mạnh vượt qua mỗi ngày cùng em!”

Nhắc tới bụng bự của Mông Ca Mã Lợi, mọi người không khỏi nở nụ cười.

“Em đồng ý.” Phu nhân Belle cũng cố nén cười đưa tay mình về phía Mông Ca Mã Lợi.

Bọn họ ôm nhau thật chặt, tiếng vỗ tay không ngừng vang lên bên tai thật lâu.

Lâm Khả Tụng nhìn bọn họ, bỗng nhiên thấy hâm mộ.

“Có phải rất hâm mộ hay không?” Tổng Ý Nhiên nhẹ giọng hỏi.

“Đúng vậy. Mong người lòng chỉ một, bạc đầu chẳng xa nhau.” Lâm Khả Tụng thở ra một hơi.

“Em cũng sẽ có.”

Tiếng nói của Tổng Ý Nhiên bị bao phủ trong tiếng hoan hô của mọi người, Lâm Khả Tụng chỉ nhớ rõ nụ cười trong ánh mắt của anh, rất sâu rất xa.

Sau khi mọi người nâng cốc chúc mừng Mông Ca Mã Lợi cùng phu nhân, Mông Ca Mã Lợi cười xấu xa.

“Mới vừa rồi, trong quá trình chơi trò chơi, có hai người bị roi khăn giấy.”

Ánh mắt của mọi người cùng nhau nhìn về phía Bruce và Lâm Khả Tụng, bọn họ lộ vẻ mặt tiếc nuối cùng với đồng tình, khiến Lâm Khả Tụng không hiểu lo lắng.

“Cho nên hai người kia phải từ từ thưởng thức đồ uống ma quỷ của tôi!”

Đúng! Còn trừng phạt nữa! Mới vừa rồi chơi trò chơi quá đầu nhập, Lâm Khả Tụng quên mất chuyện này!

“Đợi chút, Bruce đâu rồi?” Phu nhân Belle tìm kiếm trong số khách khứa, vậy mà không thấy được bóng dáng của Bruce.

Lúc này Tổng Ý Nhiên chợt hô lên: “Cậu ấy đang muốn chạy trốn! Đang ở phía dưới bàn bánh ngọt!”

Mọi người chợt ủa đến, bắt Bruce trở lại.

“Tổng —— chúng ta là bạn bè! Sao anh có thể bán đứng bạn bè!” Giọng nói của Bruce nghe hết sức buồn rầu cùng đáng thương.

“Bởi vì không đành lòng một mình Khả Tụng nhận hình phạt!” Tổng Ý Nhiên dứt tay vào túi, trừng mắt với đối phương.

Lâm Khả Tụng nhếch khóe miệng ghét bỏ nhìn về phía Tổng Ý Nhiên: rõ ràng người này chính là muốn nhìn hai người bọn họ cùng nhận trừng phạt! Nếu

không tại sao không nhắc cô chạy trốn chứ!

Mông Ca Mã Lợi vui vẻ đem hai chén đồ uống trong màu đen lộ ra sắc xanh, cố ý nói với Bruce: “Cháu trai yêu quý của ông, cháu không cần lo lắng ngộ nhỡ không cầm chắc đánh rớt thì phải làm thế nào, bởi vì ông làm một thùng lớn rồi!”

Bruce sợ hãi nhìn chén đồ kia.

“Khả Tụng, cô cũng tới đây!” Mông Ca Mã Lợi vẫy vẫy tay với cô, “Không cần lo lắng, thật ra thì thức uống này cũng không có vấn đề gì, hơn nữa còn rất tốt đối với cơ thể!”

Lâm Khả Tụng hoài nghi nhìn về phía Bruce bên cạnh, mà về mặt Bruce lại không ngừng buồn nôn như muốn nôn ra.

“Thật ra thì uống một hơi hết cái ly thức uống ma quỷ này rất dễ dàng.”

Mông Ca Mã Lợi nói như vậy, nhưng nét mặt của các vị khách trong phòng rõ ràng không hề đồng ý với cách nói của ông. Thậm chí khi ông quơ quơ ly thủy tinh, mọi người không hện mà cùng lui về phía sau gần nửa bước.

Điều này làm cho Lâm Khả Tụng cảnh giác. Cho dù Mông Ca Mã Lợi nói nó vô hại thế nào, cô cũng không ngừng củng cố trong lòng. Hiệu lực của ly thức uống này nhất định vượt xa món canh đồ kỳ quái cô làm ra lúc tham gia tuyển chọn!

Nhưng Lâm Khả Tụng cũng tin chắc, đồ khó uống đến đâu, cũng chính là chuyện nhắm mắt lại một hơi thôi!

Lấy trước thuốc bắc khó uống như vậy cô cũng nuốt xuống bụng, đồ uống của Mông Ca Mã Lợi còn có thể khó uống hơn cái đó sao? Nhất định là bởi vì những người ngoại quốc này chưa từng uống thuốc bắc, khả năng chịu đựng thấp!

“Cho nên tôi quyết định gia tăng khó khăn.” Về mặt Mông Ca Mã Lợi vui vẻ lên, hoàn toàn không thêm để ý Bruce là cháu của ông vậy, “Nếu như người tiếp nhận trừng phạt, có thể ném ra những loại nguyên liệu sử dụng trong đồ uống, thì không cần uống xong một chén lớn này!”

Một chén lớn là chén lớn nào?

Mọi người nghi ngờ nhìn theo hướng ngón tay Mông Ca Mã Lợi chỉ đi, chỉ nhìn thấy phu nhân Belle đang bung một cốc bia tối thiểu 1 lít đi ra.

Đồ uống đen như mực dưới ánh mặt trời có loại cảm giác âm sâm sâm.

Mọi người cùng nhau thờ hốt vì kinh ngạc, ngay cả Lâm Khả Tụng cũng cảm thấy kinh hãi.

“Bà nội Monica, bà không thể để ông nội cháu làm càn như vậy được! Sẽ làm ra mạng người đấy!” Bruce không hề từ bỏ cố gắng vùng vẫy.

“Hả? Thật sao? Bà cảm thấy rất có ý tứ! Bruce, bà tin tưởng nhất định cháu có thể ném ra được tất cả mùi vị!”

Hai người bọn họ thật sự càng lúc càng giống vợ chồng.

Bruce và Lâm Khả Tụng nhận lấy đồ uống từ trong tay Mông Ca Mã Lợi.

Tâm tình Lâm Khả Tụng cũng so nặng nề hơn trước đó không ít. Dù sao trước đó cô nghĩ một hơi uống hết, quan tâm nó có mùi vị gì chứ. Nhưng bây giờ, vì không phải uống hết một ly lớn này. Cô phải thưởng thức cẩn thận mùi vị của nó rồi.

Mặc kệ cô chịu được hay không chịu nổi mùi vị của thứ đồ uống này, ít nhất cái bụng của cô cũng không chống đỡ nổi một cốc lớn như vậy!

“Tin tưởng tôi. Đây tuyệt đối là đồ uống khó uống nhất mà đời này cô tiếp xúc đến!” Bruce nhỏ giọng nói với Lâm Khả Tụng.

Hình như Mông Ca Mã Lợi và phu nhân Belle đã sớm chuẩn bị, bọn họ lấy ra hai tấm bảng đen, đặt dựa vào nhau, sau đó nói với Bruce và Lâm Khả Tụng: “Hai người chia nhau viết tên nguyên liệu nấu ăn trên hai tấm bảng đen này!”

Lâm Khả Tụng hít sâu một hơi. Chỉ mong tất cả các nguyên liệu trong cái ly đồ uống ma quỷ này cô đều đã từng gặp rồi, đừng gây ra chuyện cười gì như không phân rõ cái gì là cá hồi như trong phòng bếp nữa.

Cô xoay đầu lại nhìn về phía Tổng Ý Nhiên, đối phương lại đút hai tay vào túi trùm mắt với cô.

Người này, không bỏ đá xuống giếng nên a di đà Phật rồi, cũng không trông cậy vào anh có thể giúp cô.

Cô theo bản năng lại nhìn về phía Giang Thiên Phàm, đúng như cô dự đoán, trên mặt của anh ta nhìn không ra nửa phần cảm xúc.

Lâm Khả Tụng hít một hơi, giữa các vị khách truyền đến một hồi thổn thức, là Bruce đã uống ngụm thứ nhất. Được rồi, cô cũng phải bắt đầu!

Bưng chén lên, đầu lưỡi chỉ hơi hơi chạm lên một chút, cô thấy mùi vị đậm đặc mà sặc mùi.

Vừa chua vừa đắng lại chát, thậm chí Lâm Khả Tụng không biết nuốt một chút xuống thế nào! Nụ vị giác bị độc hại, đặc biệt là cái vị chát đó khiến mặt

của Lâm Khả Tụng cũng đỏ lên, ngay cả bắp thịt trên gương mặt cũng giống như bị rút gân đau đến tận óc. Cô dốc hết sức bình sinh, đã tích góp từng tí một rất nhiều nước miếng, mới nuốt xuống ngụm đầu tiên này!

Sau khi nuốt xuống, cũng không phải đã kết thúc.

Cay đắng truyền từ lưỡi lan tràn ra ở trong miệng, nhất thời cô có một loại cảm giác mất đi vị giác.

Thật sự quá kinh khủng!

Dạ dày nhộn nhạo, mới vừa rồi ăn nhiều đồ như vậy, cô chỉ nghĩ một hơi phun hết ra.

Lúc cô cúi đầu xuống, tiếng nói của Mông Ca Mã Lợi vang lên: “Không thể phun ra! Phun ra thì phạm quy! Phải tiếp nhận trừng phạt đó!”

Cái gì? Ngay cả nôn cũng không được nôn? Đây là quy tắc quý gì thế?

Đừng nói một cốc lớn đồ uống ma quỷ, chính là ngay cả một ly nhỏ trước mặt cô đều không nuốt vào được!

“Khả Tụng yêu quý, Bruce đã viết bảy tám loại nguyên liệu rồi, cô phải cố gắng lên!” Phu nhân Belle có lòng tốt nhắc nhở.

Tất cả mọi người dùng ánh mắt đồng tình nhìn về phía Lâm Khả Tụng, mà cô cũng tinh tường nhìn thấy Elis ôm cánh tay nhẹ cười giễu cợt.

Cô ta đang chờ xem kịch hay của cô.

Trong lòng của tất cả mọi người ở đây, mặc dù Bruce không phải là đầu bếp chuyên nghiệp, nhưng từ nhỏ ở dưới sự hun đúc của đại sư Mông Ca Mã Lợi, sự nhạy cảm đối với nguyên liệu nấu ăn của anh ta dĩ nhiên là tốt hơn vượt xa Lâm Khả Tụng.

Nhưng cũng có người rất tò mò, bởi vì trong giới ẩm thực Giang Thiên Phàm có danh hiệu “Vị giác tuyệt đối”, dù là Mông Ca Mã Lợi, cũng tầm tắc cam bái hạ phong với vị giác của người học sinh này. Trước mặt mọi người Giang Thiên Phàm thừa nhận Lâm Khả Tụng là học trò của anh ta, vậy có phải Lâm Khả Tụng cũng có chỗ kỳ lạ gì hay không đây?

Lâm Khả Tụng quay đầu nhìn về phía Giang Thiên Phàm một lần nữa.

Một tay anh nắm gậy dò đường của mình, vẻ mặt đậm mạc, giống như Lâm Khả Tụng có thể phân biệt ra được những nguyên liệu nấu ăn này hay không hoàn toàn không có quan hệ gì với anh ta.

Nhưng cố tình cô lại cảm thấy anh đem tất cả quang ảnh trong con ngươi đen tối của anh đều ném đến trên người cô.

Trong đầu cô tinh tế nhớ lại Giang Thiên Phàm đã từng dạy cô trình tự phân biệt mùi vị thức ăn như thế nào, phương pháp xác định nguyên liệu từ những trình tự này.

Được rồi, mặc kệ Giang Thiên Phàm có để ý vị giác của Lâm Khả Tụng cô hay không, dù sao cô tuyệt đối sẽ không đi uống vọt cốc lớn đồ uống loạn thất bát tao này!

Lâm Khả Tụng cầm bút lên, viết xuống bảng đen: Mù-Tạc, tây dứa, vỏ chanh, kỳ dị quả, cây mơ, khổ qua.

Những thứ này đều là cô hết sức trực quan đã có thể thường thức ra mùi vị. Mông Ca Mã Lợi thật là được, đặc biệt trộn lẫn những loại trái cây rau dưa mà cô không phải rất ưa thích này chung một chỗ!

Còn cái gì nữa đây? Loại mùi vị tanh tanh này, giống như là đồ hải sản.

Cô còn phải cẩn thận phân biệt lại.

Lâm Khả Tụng nín thở, ngậm một ngụm, cô không thể nuốt ngay, mà đựng đưa giữa khoang miệng một cái, cảm giác tự làm khổ bản thân này quá *

Là trứng tôm hoặc là loài cá biển nào đó sao?

Chuyện cho tới bây giờ, tất cả đều có khả năng. Lâm Khả Tụng sẽ không ngây ngốc cho rằng Mông Ca Mã Lợi sẽ chỉ cho trái cây cùng rau dưa ở bên trong.

Lâm Khả Tụng tách tất cả chua xót cùng với cay đắng ra, chuyên chú vào cái mùi tanh đó.

Cuối cùng cô xác định là rong biển. Không trách cái ly đồ uống này lại đen như mực!

Chỉ là không biết rong biển có tính rau dưa của biển hay không?

Trừ rong biển ra, cô còn ăn vào một loại thực vật mùi vị hết sức lạ. Chính thứ mùi này kết hợp cùng mùi tanh của rong biển mới khiến cho người uống cực kỳ muốn ới.

Là loại rau gì.

Hĩa mắt Lâm Khả Tụng tỏa sáng, nhìn về phía Mông Ca Mã Lợi, ông ấy thật sự thật tài tình, làm sao lại nghĩ đến đem hành tây. Cùng rau họ cũng trộn lẫn vào đây?

Nếu là bình thường ăn sủi cải, còn có thể cảm thấy hai thứ đồ này ăn thật ngon. Nhưng vấn đề đây không phải là sủi cải mà là đồ uống!

Nhất định chính là con ác mộng!

Lâm Khả Tụng nhắc bút lên, suy nghĩ một chút, phát hiện một chuyện hết sức bi thương, đó chính là cô không biết viết “Rau họ”.

Cô nhìn về phía Mông Ca Mã Lợi, đáng thương nói lên thỉnh cầu: “Ngài Mông Ca Mã Lợi, tôi có thể nhờ bạn của tôi dạy tôi viết một vài tên nguyên liệu nấu ăn như thế nào sao?”

Mông Ca Mã Lợi nhìn về phía phu nhân Belle, phu nhân Belle gật đầu một cái nói: “Anh yêu, dĩ nhiên có thể. Dù thế nào đi nữa bọn họ cũng không uống ly nước kia.”

Sau khi Lâm Khả Tụng nghe được, như được đại xá, cô nhìn về phía Tống Ý Nhiên: “Này! Rau họ viết thế nào!”

Nhưng trăm ngàn đừng ngay cả Tống Ý Nhiên cũng sẽ không biết. Cho dù là sủi cải rau họ bình thường cũng chỉ xuất hiện trong nhà hàng Trung Quốc, vì vậy Tống Ý Nhiên cũng chỉ cần nói tiếng Trung, anh đâu biết rau họ tiếng Anh nói như thế nào?

“leek. l-e-e-k.”

Tống Ý Nhiên chậm rãi đi tới bên cạnh Lâm Khả Tụng, nhẹ nhàng nhích lại gần bà vai của cô, nhỏ giọng nói cho cô từng chữ từng chữ viết ra.

Nhất thời Lâm Khả Tụng có một loại cảm giác lệ rơi đầy mặt.

Khi cô viết xong chữ này, rõ ràng cô nhìn thấy ánh mắt của Mông Ca Mã Lợi biến đổi một cái. Cô có một loại dự cảm, mình không có viết sai.

Tiếp theo, cô lại viết xuống tỏi cùng ớt xanh.

Vị hăng của ớt xanh mặc dù bị rau họ cùng tỏi hòa hợp lại, nhưng là Lâm Khả Tụng vẫn ném ra được.

Nhưng trên lưỡi cô còn lưu lại một loại mùi vị khác làm cho người ta muốn phun hết cơm ăn từ đêm qua, mặc dù trong chốc lát Lâm Khả Tụng vẫn chưa nghĩ ra, nhưng khi phu nhân Belle tốt bụng đưa vài cốc nước cho cô và Bruce, Lâm Khả Tụng chợt nhớ lại.

Lúc cô đi du lịch Tứ Xuyên cùng người trong nhà, đã ăn loại rau này rồi hoặc giả nói là món rau trộn thảo dược, chẳng qua. Cả nhà bọn họ không có một người ăn được. Nhưng tên của loại cỏ này, Tống Ý Nhiên không thể nào biết viết được ?

“Thế nào?” Tống Ý Nhiên nhướn nhướn đuôi lông mày.

“Ngư tinh thảo, anh sẽ biết sao?” Lâm Khả Tụng không ôm hi vọng hỏi.

“Ngư tinh thảo? Em hãy tự cầu nhiều phúc đi.” Tống Ý Nhiên nhún vai.

Lâm Khả Tụng không thể làm gì khác hơn là xoay đầu lại, nhìn về phía Giang Thiên Phàm. Chắc chắn anh ta biết. Hơn nữa với thánh lực của anh, hoàn toàn cùng với khẳng định nghe được cô nói.

Nhưng anh ta vẫn không nhúc nhích. Hoàn toàn không muốn giúp cô.

Vừa lúc đó, phu nhân Smith kéo Giang Thiên Phàm bỗng mở miệng nói: “Khả Tụng, cô có thể dùng từ điển trong điện thoại đi động!”

Lâm Khả Tụng dừng lại. Ngay cả Tống Ý Nhiên cũng dùng nét mặt “Em ngu ngốc đến nhường nào” nhìn cô.

Cô chỉ dùng bà giây đồng hồ liền tìm được cách viết “Ngư tinh thảo”, ở trên bảng đen viết xuống: rdata.

Lúc này, Bruce ở phái đối diện đã uống xong trọn một ly.

Mông Ca Mã Lợi đi tới hỏi anh ta: “Bruce yêu quý, cháu chắc chắn trên bảng đen đúng là đáp án của cháu rồi chứ?”

“Cháu không xác định. Nhưng mà cháu đã ném không ra những mùi vị khác rồi.”

Bruce nặn từ trong cổ họng ra đoạn thoại này, nếu như nói thêm một chữ nữa, hơn phân nửa là anh sẽ ói ra.

“Được rồi.” Mông Ca Mã Lợi chuyển sang Lâm Khả Tụng, “Vậy còn cô thì sao?”

“Tôi. Tôi còn chưa uống xong.”

“A, thật ra thì không uống hết cũng không cần gấp. Trọng điểm là cô cảm thấy những nguyên liệu nấu ăn cô viết ở đây, cũng chính xác sao? Còn có cái gì phải sửa đổi hoặc là muốn thêm vào hay không?”

Nét mặt Mông Ca Mã Lợi rất hòa ái, điều này làm cho Lâm Khả Tụng sinh ra một loại ảo giác là đối phương đang nhắc nhở mình.

Cô cúi đầu xuống, lại uống một hớp chất lỏng đen như mực kia, không ngừng tìm tòi có bất kỳ mùi vị nào bị bản thân bỏ sót hay không.

Khi vị cay dọc theo thần kinh truyền vào đầu óc của cô thì cô chợt ý thức được, loại vị cay này không hề chỉ là Mù-Tạc.

Cô nhớ lại lần trước lúc Giang Thiên Phàm vì món heo quay than mà điều chế tương Hà Lan đã thêm vào bột long ngải.

Xoay người lại, cô viết xuống bảng đen: .

“Tôi xác định, phải là những thứ này.”

“Được rồi, để chúng tôi đến công bố kết quả!” Mông Ca Mã Lợi vừa nói, vừa cùng phu nhân Belle lật hai tấm bảng về phía trước mặt mọi người.

Lúc này Lâm Khả Tụng mới nhìn thấy đáp án của Bruce: tây dứa, chanh, kỳ dị quả, cây mơ, rong biển, khổ qua, hành tây., rau thơm, Mù-Tạc, ớt xanh.

Mặc dù đa số nguyên liệu giống của cô, nhưng Bruce nhắc tới rau thơm, mà cô viết lại là rau họ. Trừ cái đó ra, cô còn viết long ngải và ngư tinh thảo. . . .

Lâm Khả Tụng thấp thỏm. Cô không sợ mình đoán sai, nhiều lắm là bị mọi người nói vị giác của cô không bằng Bruce, hơn nữa Giang Thiên Phàm cũng là một đáng về kiên trì không sợ mất mặt.

Nhưng cô thật không muốn uống hết một chén lớn đồ uống ma quỷ này! Ruột của cô sẽ bị xoắn vào nhau! Dạ dày cũng sẽ bị cô phun ra! Đời này cô chỉ cần nhìn thấy vật đen như mực, bao gồm cả cola cũng đều sẽ có bóng ma trong lòng!

“Aha, tất cả mọi người muốn biết đáp án chứ? Rốt cuộc trong hai người bọn họ đáp án của người nào là chính xác? Hay là đáp án của cả hai người bọn họ đều không chính xác?” Trong đôi mắt của Mông Ca Mã Lợi ánh sáng hả hê, ông nhìn về phía Giang Thiên Phàm, “Mọi người đều biết, đệ tử đắc ý nhất của tôi Giang Thiên Phàm có vị giác khiến tất cả mọi người trong nghề phải than thở không dứt. Hãy để cho cậu ấy đến phân biệt, rốt cuộc đồ uống trong cái ly này có cái gì.”

Các vị khách cũng hơi ngần ngại, nhìn về phía Giang Thiên Phàm.

Mông Ca Mã Lợi không trực tiếp công bố đáp án, rõ ràng cho thấy muốn cho Giang Thiên Phàm cũng chịu chịu tội.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Chương 40: Giày vò

Editor: Kaori Hương

Lâm Khả Tụng cho là Giang Thiên Phàm sẽ không đồng ý, nhưng không ngờ thế mà anh ta lại chậm rãi đi về phía Montgomery.

“Vậy thì tôi ném thử, rốt cuộc có cái gì trong ly đồ uống này.”

Giang Thiên Phàm nhận lấy ly thủy tinh từ trong tay, lắc nhẹ chiếc ly trong tay. Vẻ mặt của anh yên tĩnh không quan tâm danh lợi, mặt mày tao nhã, ngay cả động tác lắc nhẹ ly thủy tinh cũng giống như muốn thưởng thức rượu ngon lâu năm.

Ánh mắt của mọi người theo bản năng nhìn theo.

Khi anh cúi đầu đặt nhẹ ly thủy tinh lên môi, Lâm Khả Tụng cũng theo đó mà khản trương.

Cô biết tất cả các mùi vị, dù là rất nhỏ đi nữa, cũng sẽ bị vị giác của Giang Thiên Phàm phóng đại lên nhiều lần. Cô cảm thấy cái gì khó ăn, thì đối với Giang Thiên Phàm mà nói, hoàn toàn là một tai nạn.

Giang Thiên Phàm chỉ là nhấp một hớp nhỏ, cả hội trường party yên tĩnh, chỉ là thỉnh thoảng truyền đến âm thanh mấy đứa bé đùa giỡn.

Lâm Khả Tụng nhìn thấy yết hầu của anh nhẹ nhàng chuyển động, đường cong lưu loát, tuyệt đẹp mà hấp dẫn.

Thậm chí mi tâm của anh cũng không có nhũ lại, lạnh nhạt mở miệng: “Vị chua đến từ quả bưởi, quả mơ, mùi tanh đến từ rong biển, mặc dù đã dùng tỏi, hành tây và rau hẹ để che giấu mùi tanh, nhưng dư vị vẫn còn lại rất rõ. Mùi đắng chát là do khổ qua và vỏ chanh. Mà vị cay có lẽ mà mù-tạc với cây ngải long. Xin hỏi, đáp án của tôi chính xác không, thầy Montgomery?”

Đây chính là cấu tạo vị giác chính xác của Giang Thiên Phàm.

Montgomery tiếc nuốt sờ trán của mình: “Chỉ nhấp nhẹ một chút xíu mà cậu đã nếm ra hết nguyên liệu? Tôi còn đang trông đợi rằng cậu uống hết cả ly vào!”

“Rất xin lỗi, để cho ngài thất vọng.”

Giọng nói Giang Thiên Phàm rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt của người chung quanh cũng là kinh ngạc và tôn kính.

Ở chỗ này, không có bất kỳ người nào bởi vì mắt của Giang Thiên Phàm mù mà xem thường anh, bởi vì bọn họ biết năng lực thật sự và thiên phú của Giang Thiên Phàm vượt khỏi sức tưởng tượng của họ.

“Vị giác của cậu còn nhạy cảm hơn so với mấy năm trước. Chỉ là, cậu có muốn biết kết quả thắng bại của Khả Tụng với Bruce không?” Montgomery sờ cằm cười cười.

“Cô ấy không chỉ thắng Bruce, mà đáp án còn hoàn toàn chính xác.” Giọng nói của Giang Thiên Phàm, không buồn không vui, bình tĩnh tựa như Thái Sơn.

“Sao cậu chắc chắn chứ?”

“Tôi chắc chắn.” Giọng nói của Giang Thiên Phàm bình tĩnh như cũ.

Lâm Khả Tụng nhìn gò má của anh, tuyệt đối không ngờ rằng anh lại tin tưởng vị giác của cô như vậy.

“Được rồi, quả thật là Khả Tụng viết đúng toàn bộ. Ngay cả cái bẫy cỏ cá tanh với cây ngải trong ly đồ uống này.” Montgomery đi tới bên người Lâm Khả Tụng, vỗ bả vai của cô, “Tôi chưa bao giờ nghĩ tôi sẽ có một ngày cậu sẽ nhận học trò. Nhưng mà ít nhất hiện tại, tôi hiểu rõ vì sao cậu luôn một mình lại chọn Khả Tụng.”

Tuy Montgomery chỉ nói ra những lời đơn giản này, nhưng mà ánh mắt người chung quanh nhìn về phía Lâm Khả Tụng lại thay đổi.

Không còn mang theo chút xúu tò mò hoặc là chỉ là có cũng được mà không có cũng chả sao của một nhân vật nhỏ bé không quan trọng, bọn họ tán thưởng, quan sát thậm chí là dùng ánh mắt dò xét nhìn về phía cô.

Ngay cả Bruce cũng đi tới bắt tay với Lâm Khả Tụng: “Xem ra trong ‘Cuộc so tài đại sư’ cô sẽ là đối thủ đáng gờm đây. Chỉ còn lại hai tháng, tôi nhất định phải cố gắng nhiều hơn nữa!”

Lâm Khả Tụng có chút khó tin, cô chỉ là nếm ra nguyên liệu trong một ly đồ uống thôi mà, tại sao về mặt người xung quanh lại nhìn cô lại như thấy chim cánh cụt ở Châu Phi vậy?

Mà ánh mắt của Irriti càng thêm lạnh lẽo.

Montgomery đi tới trước mặt Chủ tịch Hiệp hội Món ăn ngon David, cười hỏi: “Haha, David, ông cảm thấy mùi đồ ăn của party hôm nay thế nào?”

Lâm Khả Tụng nhìn David thì vội vàng quay mặt đi chỗ khác, phải biết ban đầu cô lại dùng gà hầm cà chua gây đau khổ cho ông ấy. Chỉ mong ông ấy không nhớ rõ cô!

“Ừ. Mặc dù biết không phải do ông làm ra, nhưng mà mùi vị quả thật không tệ.”

“Ông cảm thấy nếu như là mật thám của thức ăn ngon Michelin, sẽ cho thức ăn nơi này đánh giá như thế nào?”

“Rất xin lỗi, tôi không phải mật thám của thức ăn ngon. Nhưng mà. Tôi cảm thấy canh bơ cà rốt ít nhất có thể đạt được đánh giá một bộ dao nữa. Về phần những thức ăn khác, cũng rất ngon miệng.” David cũng không có bởi vì địa vị trong công việc của Montgomery mà cố ý cho thức ăn trong bữa tiệc sinh nhật của ông đánh giá quá cao.

“A ha, cảm ơn. Quý bà Smith bà cảm thấy thế nào?”

“Vội tôi mà nói..., cảm thấy ‘cuốn thịt lợn’ thật sự làm rất tốt.” Smith phụ nhân nở nụ cười, “Được rồi, thức ăn ngon trong party hôm nay sẽ không phải là Monica đặc biệt chuẩn bị vì ông chứ?”

“Không, là Bruce tôn tử của tôi chuẩn bị! Phải biết vào một tháng trước, cậu nhóc không biết một chữ gì trong phòng bếp. Nhưng kể từ sau khi trúng tuyển cái ‘Bậc thầy xuất sắc’ đó, tiền bộ của cậu nhóc thật sự làm cho người ta lấy làm kỳ!” Nhắc tới Bruce, về mặt của Montgomery tràn đầy kiêu ngạo.

David vô cùng kinh ngạc: “Ôi trời ơi! Tôi không thể nào quên được cái lần thịt dê nướng than kia của Bruce! Cái mùi vị kia nhất định chính là địa ngục

thất truyền! Nhưng tất cả những chuẩn bị hôm nay thật làm cho người ta khinh ngạc! Bruce, cậu nhóc quả là tôn tử của Montgomery, dòng máu chảy xuôi trong xương cốt có gen khổng chế nguyên liệu nấu ăn!”

Tất cả mọi người bắt đầu nhao nhao nghị luận. Mà Irriti đi đến bên người Bruce, vừa khích lệ anh ta vừa trao đổi kỹ xảo nấu nướng cùng anh, trong khoảng thời gian ngắn Bruce trở thành tiêu điểm chú ý. Cũng rất nhiều người hỏi thầy giáo anh ta khi tham gia “Bậc thầy xuất sắc” là ai, anh dưới dưới tình huống được mọi người ca ngợi vẫn giữ vững lí trí, im lặng không nói.

Không có ai chú ý tới Lâm Khả Tụng cô nữa, cô lui về phía sau nửa bước.

“Nếu như có mùi khó chịu trong miệng, có thể ăn một chút bánh ngọt rượu Baileys ở đây.”

Giọng nói lạnh nhạt giống như làn gió chậm chạp bay qua.

Lâm Khả Tụng nghiêng mặt về bên, phát hiện không ngờ Giang Thiên Phàm ở bên cạnh cô.

Khi tất cả mọi người đang chú ý Bruce, Giang Thiên Phàm lại vẫn nhớ sự tồn tại của cô.

Lúc này Tổng Ý Nhiên đi tới, anh ta nhìn qua Giang Thiên Phàm, sau đó nói với Lâm Khả Tụng: “Há mồm.”

“Há?” Lâm Khả Tụng còn chưa kịp phản ứng, một viên đường ngọt được Tổng Ý Nhiên ném vào trong miệng cô, mùi sữa ngọt ngào ở tràn ra khắp đầu lưỡi cô.

“Đúng rồi, Giang tiên sinh, hôm nay ở party thượng lại một lần nữa nhìn thấy ngươi, còn chưa kịp cùng ngươi chính thức chào hỏi đấy.” Tổng tính nhưng thối lại túi cười cười.

Anh lười biếng thoải mái với Giang Thiên Phàm lạnh lùng kín kẽ tạo thành sự chênh lệch vô cùng rõ ràng.

“Tôi cũng không nghĩ tôi sẽ thấy anh ở chỗ này.” Giang Thiên Phàm lạnh nhạt nói.

“Cái gì?” Lâm Khả Tụng nhìn qua Tổng Ý Nhiên, lại nhìn Giang Thiên Phàm, “Các anh biết nhau?”

“Anh chỉ là có may mắn được dùng bữa ở nhà hàng của Giang tiên sinh mà thôi. Anh ta chế biến thức ăn, thật là mỹ vị làm người ta khó quên.”

“Anh đã đến nhà hàng của Giang tiên sinh?” Lâm Khả Tụng nhìn về phía Tổng Ý Nhiên, nghĩ thầm tám phần là người này có bạn gái mới, sau đó đi phòng ăn hạng sang đắt tiền ấy mà.

Tổng Ý Nhiên cười không đáp, về mặt Giang Thiên Phàm hồ hững cảm gậy dò đường.

Cho dù là dưới không khí yên tĩnh như vậy, Lâm Khả Tụng còn là cảm thấy sóng ngầm mãnh liệt giữa hai người này.

May mà Montgomery lại bố trí một trò chơi mới nữa để giầy vò các khách mời tham dự, không khí cũng náo nhiệt lần nữa. Mà Irriti cũng tìm lý do mang Giang Thiên Phàm đi.

Lâm Khả Tụng và Tổng Ý Nhiên đứng kề bàn ăn, cảnh tượng huyền ảo trước mắt cũng không có được hai người để vào mắt.

“Cho nên, thầy giáo bí mật của em là Giang Thiên Phàm?”

“Ừ.”

“Ở trong giới ăn uống nước Trung Quốc, anh ta là nhân vật làm quan trọng số một, được giới ẩm thực Âu Mỹ chấp nhận làm đầu bếp chánh, có thể nói là vị vua không vương miện.”

“Em lần đầu tiên nghe được anh tán thành người nào đó nhiều như vậy đấy.”

“Sau đó, em ở lại trong biệt thự của anh ta.” Tổng Ý Nhiên nghiêng đầu, sử dụng cặp mắt làm người ta khó hiểu của anh ta nhìn Lâm Khả Tụng.

Dưới ánh nắng, trán anh, chóp mũi anh, cả người trong suốt sạch sẽ.

“Đúng vậy á. Chỉ là còn có ngay cả một tháng, ta liền muốn dời ra ngoài.”

“Có phải em nói, ở chung với anh ta một lần không?”

“À. Có một chút.”

Thích sạch sẽ, lạnh lùng, theo đuổi cảm giác an tĩnh một cách quá đáng, quả thật rất khó ưa.

Nhưng mà. Cô chắc chắn không ghét anh ta.

“Vậy có muốn về ở chung với anh không?” Tống Ý Nhiên nghiêng người sang cười hỏi.

“Anh? Không phải anh ở tại Manhattan sao? Cách biệt thự của Giang Thiên Phàm xa như vậy! Nếu là anh ấy nổi hứng muốn dạy em cái gì, em phải chạy gấp tới từ Manhattan? Coi như hết.” Lâm Khả Tụng chỉ tưởng tượng thôi cũng cảm thấy rất bộn ba lao碌.

“Vậy. Chờ party của Montgomery tiên sinh kết thúc, em có trở về Newyork với anh không?”

“Giang tiên sinh cũng đã đặt sẵn vé máy bay về Newyork rồi.” Lâm Khả Tụng nhún vai.

“Được rồi, anh thua Giang Thiên Phàm” Tống Ý Nhiên không nhịn được thở dài.

“Nghe qua giống như anh thích em vậy.” Lâm Khả Tụng chắc một tiếng.

“Anh vốn thích em mà.”

Tống Ý Nhiên ngược đầu, trong giọng nói của anh có chút không muốn, còn có một chút bất đắc dĩ.

Trái tim của Lâm Khả Tụng giống như bị nhéo.

Anh luôn dùng giọng nói nhẹ nhàng nói đến chuyện quan trọng.

Mà giờ khắc này, vẻ mặt anh lại nghiêm túc như thế, Lâm Khả Tụng biết tốt nhất không nên coi là thật.

“Anh cứ tiếp tục diễn đi! Cuộc đời như màn kịch, đời người như diễn trò!” Lâm Khả Tụng cố ý dùng giọng hung tợn nói.

Tiệc sinh nhật của Montgomery kết thúc, Lâm Khả Tụng đi theo Giang Thiên Phàm tới sân bay, chuẩn bị lên chuyến bay trở về Newyork.

Trước khi lên máy bay, Lâm Khả Tụng theo thường lệ đi một chuyến vào toilet.

Lúc cô đang rửa tay, Irri ti cũng đi vào. Lâm Khả Tụng vốn tưởng rằng Irri ti không sẽ không nói một câu nào với cô, bởi vì cảm giác thứ sáu của phụ nữ nói cho cô biết, hiện tại Irri ti rất ghét cô. Nhưng không nghĩ đến, Irri ti lại đến bên người Lâm Khả Tụng.

“Tham dự tiệc sinh nhật của Montgomery một chút?” Cô cười nói.

“À. Đúng vậy.”

“Ừ, không ít người lại rất muốn được tham dự party của ông ấy. Có thể được ông ấy mời, nói rõ ông ấy thừa nhận địa vị người này trong giới. Nhưng mà ông ấy nổi danh thích trêu chọc người khác, hàng năm sinh nhật đều đùa mọi người lần đi lần lại.”

“Đúng vậy.” Lâm Khả Tụng muốn rời khỏi.

Nhưng là Irri ti lại lên tiếng: “Thật không ngờ Bruce lại làm cho người khác ngạc nhiên vui mừng đến thế. Mặc dù anh ta luôn thân thiết với tổ phụ, nhưng từ xưa tới nay không có hứng thú với nấu nướng hay thức ăn ngon. Lần này, thế mà chỉ bản thân cậu ta lại có thể tự làm ra hơn năm mươi món ăn, từ tính anh cho đến những người đứng đầu giới ẩm thực tham dự party này, không người nào phát biểu ý kiến tiêu cực, điều đó cho thấy rõ năng lực của cậu ta. Vô luận thầy hướng dẫn của cậu ta là ai, năng lực của cậu ta đủ để cho cậu ta tiến vào top 5 cuộc so tài. Nhưng cô thì sao? Lâm Khả Tụng, nếu như là cô, hôm nay cô có thể làm được như Bruce không?”

Lâm Khả Tụng dừng lại, cô cau mày: “Đầu bếp chính Quintin, rốt cuộc cô muốn nói điều gì?”

Nếu có gì bất mãn xin nói thẳng, nếu như ghét Lâm Khả Tụng cô, cũng không cần tới gần cô, càng đừng nói lấp lờ không khiến người ta phải nghiền ngẫm, Anh ngữ của cô không có tốt như vậy.

“Tôi muốn nói, có lẽ Giang tiên sinh chưa từng nghiêm túc nói qua với cô, nhưng mà chỉ cần cô tham gia cuộc thi “Bậc thầy ưu tú”, tất cả mọi người đều biết cô là học sinh của Giang Thiên Phàm! Tài nghệ của cô không chỉ đại biểu cho chính cô, còn có Giang tiên sinh. Bây giờ cô có thể làm được một thực đơn hoàn chỉnh sao? Cô có thể thỏa mãn khẩu vị kén chọn của từng khách mời hôm nay sao? Có lẽ, vị giác xuất chúng là nguyên nhân Giang tiên sinh chọn cô, nhưng chỉ có từng này mà cô cảm thấy đủ sao?”

Irri ti dựa vào bồn rửa tay nhìn Lâm Khả Tụng.

Trong mắt của cô ta, cô chưa bao giờ trải qua cảm giác áp bức mạnh mẽ, cô ở trước mặt cô ta tựa như con kiến tùy thời bị nghiền chết dễ dàng.

“Cô cảm thấy bắt đầu từ giờ bản thân cô cố gắng, có thể theo kịp Bruce sao? Bruce chỉ là một trong mười người dự thi, còn có những người cạnh tranh khác được những bậc thầy nấu nướng hướng dẫn. Lúc đầu tài nấu nướng của bọn họ mặc dù cũng tàm tạm như cô, nhưng họ thích nghĩ rất nhanh, bọn họ sẽ tiếp thu hết thầy những kiến thức về ẩm thực rồi nhanh chóng phát triển. Cô thì sao? So với thời điểm ban đầu, có phát triển hơn chút nào không đây?”

Lâm Khả Tụng không trả lời Irri ti, bởi vì cô không có cách nào trả lời.

Bruce. Dù sao cũng là tôn tử của Montgomery, anh ta được Montgomery khai trí, so với những người khác hiển nhiên có ưu thế hơn.

“Cô chỉ là hồ đồ mà ở bên cạnh Giang tiên sinh mà thôi. Mục tiêu của cô cho tới bây giờ đều không phải là trận đấu phía trước, cô chỉ muốn đi càng xa càng tốt, cô thấy chỉ là mấy ngàn Đô-la mà thôi. Căn bản cô không có lòng theo đuổi âm thực, thậm chí cô chẳng hiểu nghệ thuật trong âm thực! Cô không có lòng cầu thắng, cô như vậy, đã thua từ mốc ban đầu!”

“Tôi biết rõ cô không thích tôi, cũng bởi vì Giang tiên sinh chỉ bảo và chăm sóc tôi nên cô mới cảm thấy không thoải mái, nhưng mà. Cô cũng không phải thật sự hiểu rõ tôi, cho nên xin cô không nên vội đánh giá tôi như vậy.” Lâm Khả Tụng giữ chặt mép bồn rửa tay.

Lần đầu tiên cô cảm thấy tức giận, loại tức giận này hoàn toàn khác với lúc cô gái khác thích Tổng Ý Nhiên làm phiền cô.

Ngực của cô cảm thấy ngột ngạt, cô ở trong lòng Irriti tựa như tôm cua nhai tép!

Vậy thì mỗi tối cô xem sách nấu nướng đến nửa đêm là vì cái gì? Vì cái gì cô phải làm ra mì thịt băm trộn nấm hương khiến Giang Thiên Phàm hài lòng mà ở cả đêm tại phòng? Vì mấy ngàn Đô-la tiền thưởng mà cô phải ở lại khối băng Giang Thiên Phàm này?

“Tôi thực sự không hiểu rõ cô, nhưng mà tôi lại hiểu rõ Thiên Phàm. Tôi hiểu rõ những gì anh ấy có được hôm nay, bất kể là sự tán thành của giới ẩm thực hay sự tôn trọng của nhóm người mỹ thực gia thì phải cố gắng như thế nào. Anh ấy rất hoàn mỹ, ít nhất là trong giới ẩm thực này. Mỗi một món ăn anh ấy làm ra không có tí vết. Mà cô, khi cô thua ở cuộc thi “Bạc thầy ưu tú”, cô sẽ thêm vào người anh ấy khuyết điểm đầu tiên.”

Nói xong, Irri ti dùng khăn giấy lau tay, đi ra khỏi toilet.

Khi khoảnh khắc cô ta lướt qua Lâm Khả Tụng đó, lần đầu tiên Lâm Khả Tụng có cảm giác như mình sắp bị nứt ra.

Cô chợt không biết làm thế nào để bước khỏi đây, chỉ có thể chống tay hai bên bồn rửa tay, cúi đầu xuống. Cô không nên để cho cảm xúc của mình bị Irri ti ảnh hưởng.

Nhưng mà Irri ti nói là sự thật, cô biết.

Giang Thiên Phàm hoàn mỹ đến mức nào, ngày trước Lâm Khả Tụng có lẽ không biết, cô ghét sự lạnh lùng của anh, sự hờ hững của anh, cao ngạo của anh, cố chấp của anh. Nhưng chỉ cần mỗi lần ở bên anh nhiều hơn một giây, thì anh trong lòng cô nhiều hơn một phần hoàn mỹ.

Cô không tưởng tượng được làm thế nào Giang Thiên Phàm một mình vượt qua ở trong phòng bếp trong tám năm nay, cô nhìn thấy chỉ là vết thương giữa những ngón tay thon dài ưu mỹ của anh.

Anh hiện tại giành được vinh dự cùng với sự tôn trọng, đều không hề dễ.

Mà chính cô, làm sao có thể đại biểu cho anh đây?

Nếu như cô thua, thậm chí ngay cả top 8 cũng không có vào được thi đã bị loại ra, mọi người bàn luận Giang Thiên Phàm thế nào?

Có lẽ tất cả mọi người sẽ nói, Giang Thiên Phàm là một thần thoại, nhưng anh cũng có khiếm khuyết. Không giống Montgomery có đông đảo học sinh ưu tú, Giang Thiên Phàm căn bản không dạy ra một người đầu bếp chính nào? Mà khuyết điểm này, lại hao tổn bao nhiêu năm cô gắng của anh đây?

Không. Không.

Lâm Khả Tụng lắc đầu. Cô chỉ là một nhân vật không tên tuổi, làm sao có thể sẽ tạo thành ảnh hưởng lớn như vậy với cuộc sống của Giang Thiên Phàm.

Tuy vậy, ánh mắt của Lâm Khả Tụng không khỏi chua xót.

Cô có thể ở lại trong ngôi biệt thự của Giang Thiên Phàm, thậm chí luôn theo sau bên cạnh anh. Nhưng mà cô luôn cách xa anh như thế.

Dù anh biết cô thất bại, mọi người nghị luận rối rít nữa, anh cũng không màng quan tâm, một mình xuất sắc.

Lâm Khả Tụng ngẩng đầu lên, làm cho nước mắt đọng lại trong khoé mắt, cô lau sạch sẽ mặt mình, gượng cười, đi ra khỏi toilet.

Trong phòng chờ Vip của chuyến bay, Giang Thiên Phàm ngồi ở trên ghế sa lon, mà Irri ti cầm tờ báo đọc tin tức thay anh.

Irri ti hiểu tất cả thói quen cùng sở thích của Giang Thiên Phàm, biết anh lúc nào thì cần gì, cũng biết tôn trọng anh như thế nào.

Không giống cô, một kẻ lỗ mãng xông vào.

Lâm Khả Tụng yên lặng ngồi ở chỗ không xa hai người họ, cúi đầu nghịch điện thoại di động.

Cô bắt đầu tìm hiểu những tin tức cụ thể về “Bạc thầy ưu tú”, ví dụ như nếu mình rút lui thì có kết quả như thế nào.

Cô biết mình đã ký kết hợp đồng, bên trong có một điều lệ, nếu như cô nhất quyết rút lui khỏi cuộc thi, phải được thầy hướng dẫn đồng ý, bởi vì thầy

hướng dẫn sẽ gặp phải hai lựa chọn. Thứ nhất, chính là trực tiếp rút lui cuộc so tài; thứ hai là tiếp nhận hội đồng cuộc so tài an bài cho một học sinh khác, nhưng mà thời gian sẽ không dồi. Giả thiết hiện tại Lâm Khả Tụng rút lui khỏi cuộc so tài, Giang Thiên Phàm cũng chỉ còn hai tháng để dạy học sinh đó.

Lâm Khả Tụng thở dài, mặc dù chỉ là ý tưởng trong nháy mắt, nhưng nghĩ nếu như lúc này mình buông tha hay rút lui khỏi cuộc thi mà nói, đều không có trách nhiệm với Giang Thiên Phàm.

Đĩ nhiên. Nếu như chính anh nguyên ý rút lui.

Ban đầu anh ta cũng đầu cam tâm tình nguyện dạy cô? Cũng chỉ là bởi vì lúc Meire mang cô tới gặp anh, bị anh nhận ra cô không tin nặng lực của anh. Lây tính tình của Giang Thiên Phàm, căn bản không thêm tham gia cuộc tranh tài này.

“Lâm Khả Tụng.”

Giọng nói của Giang Thiên Phàm vang lên bên tai cô.

“Cái gì?” Tất cả suy nghĩ của Lâm Khả Tụng bị dừng lại bởi giọng nói của đối phương, ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Giang Thiên Phàm.

Anh ta đi tới đây khi nào?

“Đã bắt đầu lên máy bay.” Nói xong, Giang Thiên Phàm liền lướt qua người cô mà thông thả đi về phía lối đi.

“Mới vừa rồi kêu cô rồi nhiều lần, lại nhìn thấy cô cầm điện thoại ngăn người.”

Irriti cười nói ý vị sâu xa. Cô biết rất rõ rằng nguyên nhân Lâm Khả Tụng ngăn người là vì cái gì.

Cô ta xác định bản bóng dáng hưởng đến suy nghĩ của Lâm Khả Tụng rồi.

Lâm Khả Tụng hít một hơi, đứng dậy, đuổi theo Giang Thiên Phàm.

Lần này tại khoang hạng nhất, Lâm Khả Tụng ngồi ở bên người Giang Thiên Phàm, mà chỗ ngồi của Irriti lại là ở lối nhỏ bên kia.

“Tôi đổi chỗ ngồi với Irriti.”

Lâm Khả Tụng rất thức thời tính toán đổi vị trí của mình cho Irriti. Cô ta và Giang Thiên Phàm có vẻ có đề tài chung, cũng biết chăm sóc anh tốt như thế nào.

Irriti vừa muốn mở miệng đồng ý, cổ tay Lâm Khả Tụng lại bị giữ vững lấy.

Cảm giác sức mạnh này, tựa như trước trò chơi đó, giống như cô muốn đổi sang bên kia của Tổng Ý Nhiên lại bị Giang Thiên Phàm giữ lại.

“Giang tiên sinh?”

“Cô ngồi ở đây là được rồi, không cần đổi.”

“Đúng vậy, chỉ cần đọc vài tờ báo..., cô cũng có thể.” Mặc dù Irriti nói như vậy, nhưng trong ánh mắt cô ta có cái gì đó khiến Lâm Khả Tụng cảm thấy không thoải mái.

Lâm Khả Tụng chỉ có thể ngồi xuống.

Máy bay sắp cất cánh, nhân viên thừa dịp bắt đầu đi kiểm tra dây nịt an toàn từng hành khách, hơn nữa bắt đầu phát tin tức những điều an toàn cần phải biết.

Mà tất cả giác quan của Lâm Khả Tụng đều tập trung ở trên người Giang Thiên Phàm. Gò má thanh tú mà lạnh lùng của anh, làm cho người ta không nhìn được mà tiếp tục nhìn.

Tay của cô nhẹ nhàng đặt lên tay vịn bên cạnh, bên tai là tiếng nổ của động cơ của máy bay, thân máy bay hơi nghiêng, bắt đầu lên cao.

Ngay lúc đó, mu bàn tay của cô như có cái gì che lên, vừa làm cho người ta an âm quen thuộc lại có chút xa lạ khiến Lâm Khả Tụng nghiêng mặt sang nhìn. Cô thật không ngờ, Giang Thiên Phàm thế mà hơi nghiêng về phía bên cô.

Mặc dù tiếng động cơ rất lớn, nhưng mà cô nghe rất rõ, anh đang hỏi cô: “Cô làm sao vậy?”

Lâm Khả Tụng nhìn anh, anh nói tiếng Trung, chọn vào lúc này, hình như cũng chỉ là vì để cho cô nghe hiểu, cũng tính toán chỉ để cho cô nghe.

Irriti phân hai người họ ra cùng một thế giới, Lâm Khả Tụng cứ có cảm giác không đi vào được.

Mà lúc này, Lâm Khả Tụng lại có cảm giác Giang Thiên Phàm cố ý phân ra một thế giới chỉ thuộc về cô.

“Không sao cả.” Lâm Khả Tụng cười trả lời.

Cô biết mình đang nói dối, giờ phút này cô rất do dự, tâm tình của cô rất sa sút, cô biết “bình đến tướng chấn” của mình đã không có tác dụng. Giờ phút này cô chỉ hi vọng, Giang Thiên Phàm nhảy bèn Không vạch trần cô.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 41: Sao chổi đụng nhau

Giang Thiên Phàm nghiêng mặt đi, dựa vào thành ghế.

Máy bay bay vào tầng mây, dần dần ổn định, ngay cả tiếng ồn từ động cơ cũng giảm đi không ít.

“Cần tôi đọc tin tức cho anh không?” Lâm Khả Tụng hỏi.

“Không cần, tôi muốn nghỉ ngơi.” Giang Thiên Phàm nhắm hai mắt lại.

Tay của anh rời khỏi mu bàn tay cô, không hiểu sao cô lại cảm thấy thật lạnh lẽo.

Lâm Khả Tụng cũng nhắm hai mắt lại, nhưng trước mắt cô lại luôn hiện lên các loại thức ăn do Bruce làm ra, những món ăn đó không chỉ có bề ngoài đẹp mắt mà ngay cả mùi vị cũng khiến cho người ta thèm ăn nhỏ dãi. Mà bên tai cô lại lặp đi lặp lại những lời nói mà Irriti đã nói với cô trong phòng vệ sinh, giống như là tiếng chuông giáo đường cứ vang vọng mãi ở trên bầu trời, muốn thoát khỏi cũng không có chỗ để ẩn nấp.

Rất nhanh máy bay đã đến Newyork, Meire tự mình tự mình đến đón bọn họ về nhà.

Ngồi trong xe, Meire không ngừng báo lại tình hình kinh doanh của nhà hàng Giang Thị tại New York trong khoảng thời gian này , đa số thời gian Giang Thiên Phàm chỉ nghe, thỉnh thoảng mới nói vài lời nhưng cũng hết sức ngắn gọn.

Lâm Khả Tụng nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng lại chẳng nhìn thứ gì. Cho đến lúc trở lại phòng ở biệt thự, Lâm Khả Tụng nằm ở trên giường của mình, cách xa Giang Thiên Phàm, cô mới có cảm giác được giải thoát.

Cô quyết định bỏ hết tất cả, ngủ một giấc thật ngon. Nhưng cô lại không có cách nào để ngủ say.

Bởi vì cô cứ không nhịn được nghĩ, nếu như ngày đầu tiên cô bước vào biệt thự này, Giang Thiên Phàm không đồng ý trở thành người hướng dẫn của cô, vậy mọi chuyện sẽ có kết cục thể nào đây?

Cuối cùng cô vẫn quyết định đứng dậy, đi đến nhà bếp của Giang Thiên Phàm.

Cô muốn thử một lần, Bruce làm được đồ ăn, còn mình có năng lực để làm không.

Ngày đó canh bơ cà rốt được Chủ tịch Hiệp hội Ẩm thực Davy ưu ái. Món ăn này có nguyên liệu tương đối đơn giản, quá trình nấu nướng cũng không phức tạp.

Lâm Khả Tụng bằng vào những gì học đấy mấy hôm nay, giải tỏa kết cấu của món ăn này, làm ra một nồi canh bơ cà rốt.

Khi cô ngửi thấy mùi của món ăn, cô đã biết mình không thành công. Canh bơ cà rốt của Bruce có mùi thơm rõ ràng của bơ và cà rốt hoà vào nhau lại càng bổ sung thêm cho nhau, mà canh của mình lại chỉ có vị ngọt, bản thân cà rốt có vị ngọt, nhưng bơ cô sử dụng cũng có đường, hai thứ này hoà vào nhau lại làm mất đi mùi vị ban đầu của chúng.

Lâm Khả Tụng chỉ có thể làm lại, lần này nàng lựa chọn sử dụng bơ nhạt. Lần này canh có mùi vị tốt hơn lần trước nhiều, nhưng vẫn không thể làm ra được mùi vị giống như của Bruce.

Lần thứ ba, cô lựa chọn dùng mỡ bò nấu chín với cà rốt cắt hạt lựu. Mặc dù mùi thơm bốn phía, mùi thơm của cà rốt trở nên đậm hơn, nhưng mùi sữa lại bị che lấp. Nếu như sử dụng nhiều bơ hơn, lại khiến canh sền sệt mất cân bằng.

Hai tay Lâm Khả Tụng chống lên mặt bàn, trong lòng uể oải không cách nào dùng lời nói mà hình dung được.

Bruce cũng là người ngoài ngành như mình, nhưng chỉ một tháng. Một tháng mà thôi, anh ta đã đạt tới một trình độ khác rồi, còn mình thì chỉ một nồi canh bơ cà rốt cũng không làm được.

Trước đó, Lâm Khả Tụng cảm thấy đây chỉ là một trận đấu của cô, biểu hiện tốt hoặc không cũng đều được, nhiều lắm thì có tiền thưởng hoặc không có mà thôi. Nhưng bây giờ, cô hiểu cái này rất có thể là sự độ sức của những người hướng dẫn, cô không đại diện cho bản thân, mà là đại diện cho Giang Thiên Phàm.

Cô thở ra một hơi, lấy cà rốt, lần nữa nhớ lại mùi vị của món canh bơ cà rốt kia. Chỉ là đầu óc của cô không còn rõ ràng như lúc nãy nữa, ngay cả trí nhớ cũng theo sự không tự tin mà lẫn lộn.

Mùi vị lúc ấy nàng nếm thử là như thế này đúng không? Cô xác định là có vị mờ mờ chứ? Vị sữa và vị cà rốt là như vậy sao?

Không ngừng hoài nghi khiến cho cô càng lộn xộn.

Coi như Mông Ca Mã Lợi tán thưởng năng lực giải tỏa kết cấu của cô thì sao chứ? Cái năng lực này vốn không cách nào giúp cô thắng nổi bất kỳ đối thủ nào có thể độc lập làm ra món ăn hoàn chỉnh trong trận đấu.

Cô cảm thấy thật nặng nề.

Cô không quan tâm mình giống như một tên hề thất bại, bởi vì sẽ không ai nhớ đến một tên hề.

Nhưng cô thật không muốn làm cho những người khác dùng thất bại của mình để liên hệ với Giang Thiên Phàm.

Lâm Khả Tụng lấy cà rốt, lúc lưỡi dao chạm vào cà rốt, cô phát hiện mình cũng không biết phải cắt như thế nào.

Cả người hoảng hốt, nhà bếp to như vậy bỗng nhiên trở nên thật cô quạnh.

Ngay khi cô hạ dao xuống, mũi dao vừa vận động đến ngón tay đang giữ cà rốt thì giọng nói trong trẻo lạnh lùng từ xa dần đến gần, giống như là trong nháy mắt từ trên trời rơi xuống một cục băng.

“Cô đang ở đây làm gì thế?”

Bả vai Lâm Khả Tụng run lên, cà rốt với dao cùng rơi trên mặt đất.

Giang Thiên Phàm khẽ nghiêng mặt sang bên, giống như là cẩn thận lắng nghe. Anh lấy gậy dò đường ra, mở nó ra, di chuyển trên mặt đất, cho đến chạm vào củ cà rốt.

Anh cúi xuống muốn nhặt lấy.

Lâm Khả Tụng vội vàng ngăn cản anh: “Cẩn thận lưỡi dao!”

Giang Thiên Phàm lại giống như không nghe thấy, ngón tay vừa đứng xẹt qua dọc theo lưỡi dao, một vệt máu từ lòng ngón tay rỉ ra.

“Giang tiên sinh!” Lâm Khả Tụng lập tức ngồi chồm hồm xuống, nâng tay anh lên, lấy hòm thuốc vốn được chuẩn bị sẵn trong phòng bếp ra, dùng rượu cồn khử trùng vết thương cho anh.

Tay Giang Thiên Phàm lặng lẽ đặt trên tay trái của Lâm Khả Tụng, vẻ mặt của anh vẫn như cũ, giống như mới vừa quẹt làm bị thương vốn chẳng hề khiến anh cảm thấy đau đớn.

“Tôi đã nhắc nhở anh, tại sao anh còn muốn nhặt chứ?”

“Khả Tụng, lúc cô lựa chọn đi một con đường nào đó, có một ít tổn thương cô biết rõ ràng là nó sẽ xảy ra, nhưng cô không thể trốn tránh, chỉ có thể đối mặt.”

Lâm Khả Tụng ngẩng đầu lên.

Về mặt Giang Thiên Phàm thật bình tĩnh, giống như đã trải qua tang thương, sau đó không hề bị lay động bởi thứ gì.

Đây là lần thứ hai anh gọi cô là “Khả Tụng”.

Rõ ràng vẫn cùng một giọng điệu, nhưng Lâm Khả Tụng lại có cảm giác như được đối phương cưng chiều.

Nhưng mà Giang Thiên Phàm không thể nào cưng chiều bất cứ ai.

Chính là bởi vì như vậy, Lâm Khả Tụng không khổng chế được nói ra những nghi ngờ trong lòng mình.

“Tôi hiểu rõ. Nhưng Giang tiên sinh, anh có từng nghĩ rằng có lẽ lựa chọn tôi thay anh tham gia “Bậc thầy xuất sắc” là một quyết định sai lầm không?”

Nhắc nhở Giang Thiên Phàm phủ nhận quyết định của chính anh, đối với Lâm Khả Tụng mà nói, cũng cần dũng khí cực lớn.

“Tại sao?”

Giang Thiên Phàm thật bình tĩnh hỏi ngược lại.

Mà chính sự bình tĩnh này lại khiến Lâm Khả Tụng càng thêm nóng nảy.

“Bởi vì. Bởi vì tôi không có thiên phú! Nếu như không đi đến phía sau thì có thể đến giờ tôi đến cá Hồi cũng không nhận ra! Bởi vì tôi vốn không hiểu được làm thế nào để dùng các loại nguyên liệu nấu thành món ăn ngon! Bởi vì có thể đến ba tháng sau tôi vẫn không làm được bằng Bruce dễ dàng làm được lúc này! Bởi vì.”

Quá nhiều bởi vì, vào thời khắc ấy Lâm Khả Tụng phát hiện bản thân mình chỉ trong khoảng thời gian ngắn lại không biết nên nói cái gì.

“Cũng bởi vì cô làm không tốt một món canh bơ cà rốt sao?”

Giang Thiên Phàm tiện tay tựa gậy dò đường vào bên cạnh bàn, vươn dài tay, tìm kiếm trên mặt bàn ba phần canh cà rốt Lâm Khả Tụng làm.

Thậm chí anh còn nhắc thìa, múc xong thì muốn đưa vào miệng.

“Không cần nếm, phần này tôi sai lầm là dùng bơ nặng, quá ngọt.”

Giang Thiên Phàm tựa như không có nghe thấy, ngậm lấy cái thìa: “Đúng vậy.”

Khi anh múc một phần khác, Lâm Khả Tụng lại nói: “Sau khi tôi đổi thành bơ nhạt lại mất đi hương vị đậm đà.”

Giang Thiên Phàm vẫn nếm thử một miếng. Anh không phát biểu bất kỳ đánh giá nào, mà là dùng ngón tay bưng phần canh thứ ba lên trước mặt của mình.

“Phần này thì. . . Mùi của cà rốt và sữa không cách nào cân bằng, độ đặc cũng không đúng.”

Lâm Khả Tụng chỉ hy vọng anh có thể dừng lại, không cần hết lần này đến lần khác nếm những sản phẩm thất bại của cô.

Rõ ràng chỉ cần dùng thìa khuấy chút, ngửi một chút là có thể phân biệt ra được khuyết điểm nhỏ nhặt nào, Giang Thiên Phàm vẫn đưa nó vào trong miệng.

“Cô lựa chọn sử dụng bơ nhạt là chính xác, dùng mỡ bò nấu cùng cà rốt cũng chính xác, chỉ là cô có nghĩ tới việc dùng một nửa bơ nhạt và một nửa sữa tươi không?”

Giọng nói của Giang Thiên Phàm thật bình tĩnh, hoàn toàn khác hẳn sự lo âu của Lâm Khả Tụng.

“Nhưng mà đến lúc thi “Bậc thầy xuất sắc”, nếu như làm canh bơ cà rốt, Giang tiên sinh, Ủy hội cuộc so tài sẽ cho tôi làm hai lần thậm chí ba lượt, bốn cơ hội sao? Bọn họ sẽ cho phép anh tôi đến bên cạnh tôi chỉ điểm như vậy sao?”

Đây là lần đầu tiên Lâm Khả Tụng ngược lại Giang Thiên Phàm.

“Dĩ nhiên sẽ không.”

“Cho nên Giang tiên sinh, tôi vẫn không hiểu tại sao anh lại không tuyển chọn một người dự bị dễ dạy hơn tôi? Một. Một người có thiên phú như Bruce vậy, chỉ cần thêm chút chỉ điểm là có thể đột nhiên tăng mạnh? Những gì anh kiếm được đến hôm nay cũng không để, chẳng lẽ anh không quý trọng danh tiếng của mình sao?”

Lâm Khả Tụng không hiểu. Thật ra thì từ ngày đầu tiên cô đến chỗ này, cô đều không hiểu hết thầy.

Chỉ là một tháng trước, nàng ôm những cái không hiểu nhưng vẫn có thể yên tâm thoải mái ở lại chỗ này, dù sao cô cũng chỉ muốn hết sức là tốt rồi.

Nhưng bây giờ, “Không hiểu” như vậy lại làm cho cô cảm thấy rất áp lực.

“Là cái gì khiến cô cảm thấy chính mình không phải là người có thiên phú? Cái gì khiến cô cảm thấy mình không phải như Bruce? Cái gì khiến cô cảm thấy tôi lựa chọn cô chính là không quý trọng danh tiếng của mình?”

Giọng nói của Giang Thiên Phàm vẫn thản nhiên như cũ, giống như là dù Lâm Khả Tụng cảm thấy lửa cháy đến nơi, anh cũng giống như vậy có thể trước núi thái sơn sụp đổ mà mặt không đổi sắc.

“Tôi đã làm được cái gì chứ? Nhiều đồ gia vị và nguyên liệu nấu ăn như vậy tôi lại không gọi được tên! Một chén nấm hương trộn thịt băm hoàn mỹ phù hợp với yêu cầu vị giác của anh cũng làm không được! Bây giờ một tô canh bơ cà rốt ở cấp bậc nhập môn trước mặt, tôi cũng vẫn tay chân luống cuống. . . Một tháng, anh dẫn tôi đến phòng bếp của nhà hàng cao cấp nhất để học tập, tôi vẫn chẳng làm nên trò trống gì. . .”

“Cho nên cô đang trách cứ tôi không dạy cô cẩn thận, đúng không?”

Giang Thiên Phàm nghiêng mặt sang, ánh đèn màu trắng lạnh lẽo chiếu lên trên mặt anh, ánh sáng và bóng tối so sánh rõ ràng như thế, gương mặt bị che khuất của anh mang nét thần bí, còn phần được chiếu dưới ánh sáng lại chính xác như kim loại được điêu khắc mà thành.

“Không phải vậy, anh đã dạy tôi rất nhiều, ngày trước tôi vốn không biết gì. . .”

Anh rất tốt.

Tốt đến hoàn mỹ, từ vị giác đến tài nấu nướng thậm chí sự cố chấp theo đuổi hoàn mỹ, đều tốt đến mức khiến tôi cảm thấy sợ.

Sợ sự hoàn mỹ như vậy bị tôi làm vỡ vụn.

“Như vậy chính là cô đang trách cứ tôi chưa từng hướng dẫn từng bước giống như những bậc thầy khác, mừa thuận gió hoà, cổ vũ cô nhiều hơn sao?”

“Không phải vậy. Anh không có bất cứ vấn đề gì, là tôi. . .”

Cuối cùng Lâm Khả Tụng cũng hiểu rõ, Giang Thiên Phàm hồ hững cũng là một loại cố chấp, một tính cách không đụng tường thì không ngừng nghỉ vậy.

Không có gì có thể cải biến ý nghĩ của anh, cho dù đó là thực tế.

“Là tôi vốn không phải là tài năng có thể cải tạo.”

Giang Thiên Phàm vịn dọc theo mặt bàn, chậm rãi đứng dậy.

Ánh mắt của anh rõ ràng không hề gọn sóng, nhưng lại có một sự ngạo nghễ khó nói lên lời.

“Cho nên mới vừa rồi, cô muốn cắt cho ngón tay của mình bị thương, như vậy thì có thể bởi vì bị thương mà rời đi, mà tôi cũng không thể không đồng ý, đúng không?”

Lâm Khả Tụng ngừng lại hô hấp của mình, dùng hết khả năng không để cho anh phát hiện ra một chút manh mối nepf.

Nhưng trái tim của cô lại không tự chủ được mà đập loạn, bởi vì cô không nghĩ tới đó chỉ là một giây phút suy nghĩ của mình, lại bị Giang Thiên Phàm phát hiện.

Điều này sao có thể?

“Tôi không có.”

“Khả Tụng, tôi cũng không biết như thế nào mới có thể làm cho cô có tự tin, có phải không nên đứng ở góc độ của một người hướng dẫn, mà là giống như một người đàn ông bình thường, để cho cô cảm thấy được yêu thương không? Tôi cho là cô là một cô gái trưởng thành, rất kiên cường, có nghị lực, nhưng hình như tôi sai lầm rồi.”

Lời nói của Giang Thiên Phàm, lần đầu tiên Lâm Khả Tụng cảm giác khó hiểu.

Cái gì gọi là đàn ông bình thường?

Cái gì gọi là được yêu thương?

Rốt cuộc Giang Thiên Phàm có ý tứ gì?

“Nếu như cô cảm thấy nói như vậy cô sẽ dũng cảm hơn, tôi cũng có thể.”

Giọng nói của anh thật bình tĩnh, bình tĩnh như một chuyện hiển nhiên, không thể sửa đổi.

“... Có thể cái gì?”

Người đàn ông này nhất định rõ ràng chính mình cần chính là cái gì, mục tiêu mình muốn đạt tới là cái gì, tâm tình của anh rất ít lộ ra, nhưng anh cũng không khó hiểu rõ.

Chỉ là giờ phút này, mỗi một câu anh nói, Lâm Khả Tụng cũng cái hiểu cái không.

Giang Thiên Phàm đưa dài tay của mình đặt lên mặt của Lâm Khả Tụng. Lòng bàn tay anh rất ấm, giống như nâng đỡ tất cả.

Nước mắt cô nhẫn nhịn lâu như vậy cứ thế rơi xuống.

Cô chưa từng mềm yếu như thế, dù là lúc rời khỏi kỳ thi đại học biết bài thi của mình hỏng bét, cô cũng có thể cười tự nhủ không có gì lớn, sang năm lại thi lại.

Mà cô mềm yếu, không phải là vì người khác, chính là bởi vì người đàn ông trước mắt này.

Ngón tay của anh lau khôe mắt ướt át của cô, khe thờ dài một cái.

“Thật xin lỗi, Khả Tụng.”

Lâm Khả tụng cảm giác giống như mình đã nghe nhầm.

“Thật xin lỗi” ba chữ này, sao có thể do Giang Thiên Phàm nói ra?

“Tôi không chỉ có muốn em ở bên cạnh tôi, càng hy vọng bản thân em có dũng cảm. Cho nên tôi nên sớm một chút làm như vậy.”

Làm cái gì?

Lâm Khả Tụng còn chưa hiểu rõ tất cả, Giang Thiên Phàm đã giữ lấy gáy cô, bỗng nhiên ôm cô về phía mình.

Đó là sức mạnh mà cả đời này Lâm Khả Tụng không thể đối kháng, cô dựa vào trong ngực của anh, gần như là bị ép buộc ngừng đầu lên.

Mặt của anh sát về phía cô, khuôn mặt tinh xảo của anh in bóng trong nhãn cầu của Lâm Khả Tụng.

Phút giây môi anh chạm vào Lâm Khả Tụng, cô cảm thấy mình như bị viên đạn bắn trúng hồng tâm, lao đảo lui về phía sau, cố gắng nắm chặt mọi thứ cô có thể nắm chặt, bên tai là những tiếng vang, giống như toàn bộ thế giới lật nghiêng.

Đầu lưỡi của anh cạy mở khôe miệng cô, mạnh mẽ có lực xâm nhập vào miệng cô, hoàn toàn không giống anh trước sau như một lạnh lùng hờ hững, mà là không muốn xa cách.

Giống như trong bóng tối đốt lên một que diêm, chỉ chớp lát, điên cuồng bốc cháy, không có ký chút nào tiêu hao tất cả dưỡng khí.

Đó không phải là việc đôi môi chạm nhau bình thường, cô rõ ràng có thể cảm thấy anh làm như thế nào để ép buộc cô hé miệng, gần như suông sẽ cướp lấy tất cả của cô.

Cường độ như vậy, vốn Lâm Khả Tụng không thể chịu được, cho đến lúc chân cô như nhũn ra sắp trượt ngồi xuống đất, cánh tay của đối phương lại thoải mái kéo lấy cô, dùng sức ấn cô về phía mình, gáy cô bị giữ chặt, xương sọ đau đớn giống như bị tay của đối phương bóp vỡ.

Anh dễ dàng ôm lấy hai chân cô, đặt cô trên mặt bàn, ngay lúc được nâng lên, cô chỉ có thể sợ hãi giữ chặt bờ vai của hắn.

Anh thỏa thích và mát không chê, giống như thủy triều ngày Tận Thế tràn đến, phá tan tất cả.

Nụ hôn của anh kiều ngạo nuốt hết hô hấp của cô, chen vào răng cô, đột nhiên ùn ùn kéo đến.

Máu trong người cô như cũng tập trung vào đầu lưỡi của anh.

Cô vốn không có cách nào hô hấp, sợ hãi đấu tranh.

Cô vỗ vào bờ vai của anh, dùng sức đẩy ra khoảng cách với đối phương. Sự từ chối như vậy lại càng làm cho đối phương dùng lực lớn hơn.

Anh xếp hai tay của cô, giữ chúng ở phía sau cô, càng thêm mạnh mẽ đòi lấy. Đầu của cô ngửa về phía sau, cô cảm thấy mình sẽ bị anh bẻ gãy.

Lâm Khả Tụng chưa từng gặp một Giang Thiên Phàm như vậy.

Giống như một tinh cầu vẫn yên lặng đóng băng, lại vỡ tung trước mặt Lâm Khả Tụng, năng lượng giây phút đó như muốn phá hủy cô thành hạt bụi.

Ngay lúc cô sắp khóc, anh ngừng lại.

Khi đầu lưỡi anh rời đi, lại lướt qua môi trên của cô, giống như tất cả cảm giác bị áp bức lúc trước chỉ vì để cho cô quý trọng một sự dịu dàng chớp mắt này.

Trán của anh nhẹ nhàng dựa vào cô, hô hấp cuộn cuộn đang chậm rãi bình tĩnh lại.

Cô nhắm chặt mắt, bả vai cương cứng, không dám nhìn anh.

Anh buông tay cô ra, lui về phía sau hai bước.

Sau mấy giây, Lâm Khả Tụng mới mở mắt, trợn to hai mắt.

Giang Thiên Phàm dọc theo mặt bàn, tìm về cây gậy dò đường của mình. Về mặt của anh giống chưa từng thay đổi, giống như người mới vừa rời làm những chuyện đó, không phải là anh.

Lâm Khả Tụng cúi đầu xuống, nhìn cổ tay bị nắm đỏ, cô biết mình sẽ không quên được sức mạnh của Giang Thiên Phàm trong một thời gian dài.

Anh là một người đàn ông, chưa bao giờ Lâm Khả Tụng cảm nhận được sâu sắc như hôm nay.

Về mặt Giang Thiên Phàm chưa từng thay đổi, anh chỉ giọng điệu trước sau như một nói: “Thu dọn nơi này sạch sẽ.”

Lâm Khả Tụng cố gắng tìm một chút manh mối từ cặp mắt đen láy của anh, chỉ tiếc cho tới bây giờ mắt của Giang Thiên Phàm không phải là cửa sổ tâm hồn.

Chúng chỉ là vật trang trí cho đẹp mà thôi. Ngũ quan đẹp như điêu khắc của anh chẳng lộ ra tâm tình gì.

Lúc anh nói chuyện, đầu lưỡi vẫn như ẩn như hiện, đó là để trừu chọc người ta phát điên.

Cho đến khi Giang Thiên Phàm bước chân, tránh đi tất cả “chướng ngại vật”, bước chân ra khỏi phòng bếp, Lâm Khả Tụng mới cúi đầu xuống.

Trúng gà vỡ vụn đầy đất.

Các loại gia vị khác nhau vung vãi.

Trong không khí tràn ngập các loại mùi, hòa cùng một chỗ, khiến cho Lâm Khả Tụng càng thêm đau đầu chóng mặt.

Mấy phút sau, đầu óc cô mới thanh tỉnh lại, cắn răng nghiêng lợi nói với không khí: “Cái gì mà “thu dọn nơi này sạch sẽ” chứ?”

Nhưng có một chút, Lâm Khả Tụng rất xác định, ý tưởng muốn làm mình bị thương rồi bỏ bài dự thi đã chọc giận đến Giang Thiên Phàm.

Nếu như có một ngày anh quyết định buông tha cái gì, nhất định là ý tưởng của anh, mà không phải bị người nào sắp xếp hoặc ép buộc.

Cô ngồi chồm hổm trên mặt đất, đè lại môi mình, là bị sức lực của Giang Thiên Phàm lưu lại.

Giống như sao chổi, xông phá tầng khí quyển của địa cầu, sau đó để lại ấn tượng khó phai mờ, nháy mắt rồi xa.

Lòng của cô đang sôi trào, máu của cô đang náo động.

Cô chưa bao giờ biết, một người đàn ông khi hôn sẽ có sức lực lớn như vậy.

Chỉ là tại sao anh lại muốn làm vậy?

Lâm Khả Tụng nhìn, nếu như có một ngày Giang Thiên Phàm hôn người kia, chỉ biết hoàn toàn là vì thương thức và ái mộ, mà không phải bất kỳ lý do gì khác. Chỉ là đứng ở ngay chỗ của anh, thật sự có người nào có thể làm anh mở ra thế giới của mình nguyện ý tìm hiểu thậm chí là bao dung và thương thức sao?

Cô ngồi ở dưới đất, hồi lâu mới bò dậy. Cả người và suy nghĩ đều mơ hồ.

Cô không biết mình làm thế nào dọn sạch sẽ đồng trúng gà và bột mì văng tung tóe, cũng không biết mình làm thế nào lau mặt bàn đến khi sạch bóng.

Cô về tới trong phòng của mình, ngăn người ngồi trước bàn.

Giống như cô hiểu tất cả, cũng bị Giang Thiên Phàm phá vỡ.

Cho đến sáng sớm ngày thứ hai, Nina vẫn gọi cô rời giường trước nửa tiếng như cũ.

Khi cô sắp ăn điểm tâm xong, cô nghe tiếng bước chân của Giang Thiên Phàm từ cầu thang xuống.

Lâm Khả Tụng cúi đầu, thậm chí không dám nhìn đối phương.

Anh đi tới ngồi xuống đối diện cô, bình tĩnh mở miệng: “Khả Tụng, em ăn xong rồi sao?”

Đây là lần thứ ba, anh gọi cô là “Khả Tụng”.

Chẳng lẽ đây chính là cái khúc nhạc dạo “Hương dẫn từng bước”, “Xuân Phong Hóa Vũ” sao?

Cô tình nguyện không cần.

“Đúng, ăn xong rồi.” Lâm Khả Tụng để đũa xuống, ngón tay đều khẽ run.

Meire nhìn nét mặt Lâm Khả Tụng, lộ ra vẻ mặt tìm tòi nghiêng cứu. Nhưng anh không có nói nhiều, mà đưa máy tính bảng đến trước mặt cô.

“Đọc đi.”

Trên máy tính bảng cũng không phải tin tức mà là thực đơn nấu nướng cơ bản nhất.

Cô nhìn gò má của Giang Thiên Phàm một cái, anh chỉ cúi đầu xuống, không nhanh không chậm ăn cháo.

“Một chút nước canh dưa đậm đặc, phần ba người. Phòng để nguyên liệu nấu ăn, một quả dưa nhỏ, một miếng bí đỏ lớn, ba miếng khoai tây nhỏ, 250g đồ ăn rửa sạch, 500ml canh gà, ba thìa sữa tươi.”

“Khả Tụng, em biết tại sao trong súp bí đỏ lại bỏ thêm khoai tây không?” Giang Thiên Phàm gấp một sủi cảo tôm, đưa vào trong miệng.

Lâm Khả Tụng nhìn dáng vẻ ăn của anh, thiếu chút nữa đại não quên suy nghĩ.

“Vì để gia tăng hàm lượng tinh bột cùng với hương vị. Hơn nữa khoai tây nhỏ sẽ không ảnh hưởng đến bí đỏ trong veo.”

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Chương 42: Tôi thích em

Editor: Trà sữa trà xanh

“Tiếp tục.”

“Những việc cần chuẩn bị: tăng nhiệt độ lò nướng tới 2000. Bỏ bí đỏ vào lò nướng nướng từ 30 tới 40 phút, cho đến khi bí đỏ mềm đi.”

“Khả Tụng, tại sao lại dùng lò nướng đun nóng bí đỏ?”

Lâm Khả Tụng suy nghĩ một chút, trong đầu tưởng tượng bí đỏ bị nướng chín đỏ, bỗng nhiên hiểu ra: “Vì để bí đỏ tươi ngon và mềm. Như vậy thì có thể tránh bí đỏ không bị hư hay mất vị ngon khi bị đun nóng quá độ.”

“Cho nên?” Giang Thiên Phàm nhàn nhạt hỏi.

Trong một khắc kia, Lâm Khả Tụng nghĩ đến một chuyện.

“Cho nên canh cà rốt có vị nồng đậm như thế! Tôi nên cho cà rốt rán sơ qua bơ rồi cho chúng vào lò nướng nướng đến khi mềm đi!”

“Ừ.” Giang Thiên Phàm chậm rãi nghiêng mặt sang một bên, “Khả Tụng, muốn học nấu ăn, thật ra thì rất dễ dàng. Chỉ cần cho cô một thực đơn, hoặc là biểu diễn trước mặt cô một lần, lấy trí nhớ của cô sẽ có thể học được. Món ăn của Bruce có ngon đi nữa, nhưng cũng chỉ là lặp lại quá trình nấu nướng của lão sư dạy cậu ấy mà thôi.”

Đây là đang phân tích đối thủ cho cô nghe sao?

“Nếu như gặp món cô chưa từng nấu qua, hoặc là căn bản không biết gì quá trình nấu nướng ra sao, cậu ấy chắc chắn sẽ không làm được, cô biết mình nên làm gì chưa?”

“Tôi không biết.”

“Bước đầu tiên, chính là phân tích vị giác ở đầu lưỡi. Nếu tìm ra nguyên liệu nấu ăn bằng thị giác, cũng không thể khiến cô bỏ rơi những đối thủ cạnh tranh được. Ngược lại, nếu dựa vào thị giác không thể nào nhìn ra nguyên liệu món ăn, chỉ còn cách dựa vào vị giác của mình. Về điểm này, cô mạnh hơn Bruce nhiều.”

Lâm Khả Tụng mở trừng hai mắt, Giang Thiên Phàm là đang khen cô sao?

“Bước thứ hai, là phân tích quá trình nấu nướng. Mỗi một nguyên liệu muốn dung hòa được đều có những phương thức riêng, trừ quan sát hình thái màu sắc bên ngoài của nguyên liệu, còn đòi hỏi cô phải biết phân biệt là rán chiên, là nướng, hay là nung nóng. Mỗi một nguyên liệu được thêm vào làm nguyên liệu chính hay phụ trợ đều cần cô tỉ mỉ thưởng thức. Trừ đầu lưỡi của cô ra, cô cần có năng lực suy tư, suy một ra ba, thậm chí cần kinh nghiệm. Nếu như chỉ dạy cô nấu ăn, mà không để cô suy nghĩ tại sao phải làm như vậy, cô vĩnh viễn chỉ biết nấu những món ăn cố định, cô sẽ thiếu năng lực tìm hiểu. Trên thế giới này cách phối hợp nguyên liệu có hằng hà vô số, chẳng lẽ nói tôi không dạy cô nấu món ăn, cô sẽ không làm được sao?”

Cho nên, Giang Thiên Phàm muốn nói, anh đối với cô loại này gần như đang giải thích sách lược dạy học để cho cô tự mình suy nghĩ sao.

Bruce nhìn như ưu tú, chẳng qua là anh ấy chỉ làm theo quá trình nấu ăn của lão sư thôi.

“Bước thứ ba, là nắm chắc trình độ. Món ăn nào đó, mọi người cảm thấy ăn ngon, là bởi vì mùi vị thăng bằng cùng với khẩu vị hài hòa. Những thứ này

không chỉ cần có kinh nghiệm, còn cần nắm chắc thời gian chế biến, cách cắt gọt nguyên liệu, độ dày kích cỡ của những nguyên liệu. Những thứ này, đều cần kinh nghiệm. Cô thiếu hụt kinh nghiệm, mà những người dự thi khác cũng như vậy, các thí sinh đều cùng vạch xuất phát, càng không cần phải nói vị giác của cô nhạy bén hơn so với bọn họ, cho nên tôi hoàn toàn không hiểu tại sao cô tự coi nhẹ mình như thế.”

Anh nói cô tự coi nhẹ bản thân mình, thật ra thì đang khẳng định giá trị của cô.

“Cám ơn ngài, Giang tiên sinh.”

“Cô còn có nghi vấn nào không?”

Giang Thiên Phàm khẽ ngửa cằm lên. Gò má của anh dưới ánh sáng nhu hòa rất đẹp mắt.

Lâm Khả Tụng trầm mặc, nhưng cô không cách nào kèm chế nghi vấn kia ở trong lòng.

“Như vậy nếu như tôi thua? Nếu như tôi không lọt top 3, thậm chí không lọt vào top 6 thì sao?”

“Cô thích nấu ăn không?”

“Cái gì?”

“Ý tôi là, cũng không cần tốn hao tất cả tâm lực nhiệt tình yêu thương nó. Chỉ cần cô thừa nhận nó là một loại nghệ thuật? Cô cảm thấy bây giờ mình tôn trọng nó sao?”

“Đúng, tôi thừa nhận.”

Lâm Khả Tụng hết sức khẳng định đáp án này.

“Như vậy tôi cảm thấy rất vui mừng. Thua hay thắng cũng không quan trọng, Khả Tụng. Không người nào có thể dựa vào thắng thua của cô mà quyết định cuộc đời của tôi. Cũng không có ai có thể dựa vào thắng thua mà quyết định tài năng của cô. Nếu như cô yêu thích những chuyện cô làm, vậy thì hãy hưởng thụ nó. Nó chỉ là một việc làm cô thích mà thôi.”

“Như vậy. Giang tiên sinh ngài thì sao?”

“Cô cảm thấy một tháng này ở bên cạnh tôi cô không hề tiến bộ sao?”

Lâm Khả Tụng không biết mình tiến bộ ở chỗ nào.

“Cô đã học xong phân tích nguyên liệu nấu ăn, năng lực này, rất nhiều đại sư nấu nướng tài năng phải dùng kinh nghiệm nhiều năm mới có thể đòi lấy, mà cô lại có thể bắt giữ trong tay. Sau khi thất bại cô đã biết cách theo đuổi sự hoàn mỹ. Ví dụ như cô nấu mì trộn năm hương thịt băm, còn có ngày hôm qua canh cà rốt đặc. Tiến bộ lớn nhất của cô, chính là không giống một người bình thường chỉ cảm thấy món ăn ngon hay không. Ta đã dạy cô xong những quá trình đó.”

Giang Thiên Phàm nhặt khăn ăn lên, xoa xoa khoe môi, đứng dậy: “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Đương nhiên là phòng bếp. Bây giờ cô đã ý thức được nguy cơ, như vậy chúng ta sẽ phải quyết tâm bắt đầu học tập.”

Lâm Khả Tụng nhìn về Meire ở một bên, Meire gật đầu một cái với cô, nhận lấy mấy tính bảng.

Cô đi theo anh, đi vào hành lang dài thăm thẳm. Tất cả cũng như trước đây, nhưng lại có cái gì đang lặng lẽ thay đổi.

Chỉ là một bóng lưng mà thôi, cao lớn giống như núi cao xa, khó có thể chạm tới như mây trời, nhìn như bất động nhưng đang dao động.

Chỉ cần theo phía sau anh, thì sẽ sinh ra cảm giác truy đuổi *.

Một người đàn ông như vậy, sao anh lại cố sức ôm chặt lấy cô.

Khi Giang Thiên Phàm mở cửa phòng bếp ra thì Lâm Khả Tụng mới nhớ ra mình còn một nghi vấn cuối cùng, nếu như cô không hỏi rõ ràng, vấn đề này sẽ ở trong đầu cô đời sông lấp biển, cô sẽ không thể bỏ tạp niệm này đi.

“Tại sao ngày hôm qua ngài lại hôn tôi?”

Khi cô nói ra câu này, nhịp tim đột ngột tăng vọt.

Giọng nói của cô đang vang vọng, tất cả giống như bất động.

Không chừng Giang Thiên Phàm sẽ nâng gậy dò đường lên gõ đầu của cô.

Nhưng bước tiến của anh vẫn thông dong tự nhiên như cũ.

Anh đi tới trước mặt bàn, mới xoay người lại dựa vào phía trên.

Lâm Khả Tụng rất ít khi thấy anh có tư thế thanh thản như vậy. Anh đứng ở dưới ánh đèn, không chút nào tránh hay che giấu ý tứ của mình, khuôn mặt trầm tĩnh không có bất kì cảm xúc dư thừa gì nhưng cũng khiến người ta xao xuyến.

“Bởi vì tôi chưa từng nói cho cô biết, tôi thích cô.”

Tất cả an tĩnh lại, bên tai Lâm Khả Tụng giống như có gió gào thét qua, thổi tung những sợi tóc của cô.

Lời nói của Giang Thiên Phàm, từng chữ từng câu, rõ ràng như vậy.

“Cái gì?” Cô nghiêng đầu, cảm thấy ba chữ “Tôi thích cô” này so với nụ hôn ngày hôm qua còn có uy lực hơn.

Hôn một người, chỉ là một động tác mà thôi.

Nói ra “Tôi thích cô” tựa như cái nhãn được dán lên.

“Bởi vì tôi vẫn chưa nói cho cô biết, tôi thích cô.”

Anh lại lặp lại một lần nữa.

Giang Thiên Phàm một khi nói, hiếm khi nói lại lần thứ hai. Giọng nói của anh rất hay, linh hoạt kỳ ảo mà đau khổ.

“Ngài Làm sao có thể yêu thích tôi?”

Lâm Khả Tụng cảm giác mình đang mộng du. Cô nên hung hăng xoa bóp bắp đùi của mình!

Giang Thiên Phàm thích cô? Cái gì là thích? Thích như thế nào? Tại sao phải thích?

Lâm Khả Tụng vốn chỉ muốn được giải đáp vấn đề này, không ngờ vấn đề càng bâng trướng ra.

“So với mọi người xung quanh thì thích cô hơn. Nên bây giờ cô phải tự tin hơn nữa.”

Lâm Khả Tụng sắp khóc lên.

Logic của Giang Thiên Phàm có lúc rất đáng sợ. Giống như trọng điểm của cuộc đối thoại này là “Tự tin”, mà không phải là “tôi thích cô”. Bởi vì vô luận từ góc độ nào đi nữa, Lâm Khả Tụng cũng không tin Giang Thiên Phàm sẽ “Thích” ai đó, càng không cần phải nói người này là mình. Đó cũng không phải do cô không tự tin, mà là cô hiểu rõ anh. Thậm chí cô còn hoài nghi, rốt cuộc khối băng lớn có hiểu cái gì gọi là “Thích” không!

Giang Thiên Phàm hỏi ngược lại cô, có phải cảm thấy anh hướng dẫn không vui, nhưng giới hạn giữa thích và hôn thực sự quá lớn!

Nhưng là Giang Thiên Phàm cũng đã nói “tôi thích em” rồi, đúng là có giúp cô có thêm tự tin!

“Giang tiên sinh! Tôi cảm ơn anh đã thích tôi! Nhưng anh không được tùy tiện hôn tôi đấy! Anh là đàn ông, tôi là phụ nữ, hơn nữa. Ngày hôm qua nụ hôn kẻ mặt với lão sư của ngài là hoàn toàn bất đồng! Anh đây là.”

Lâm Khả Tụng muốn nói đây là “Hành vi lưu manh”, nhưng có ai từng thấy người đẹp trai như vậy, phong cách tao nhã như vậy, hơn nữa còn mặt còn nghiêm chỉnh giống “Lưu manh” sao?

“Cô thích tôi hôn cô, không phải sao?” Giang Thiên Phàm nhẹ nhàng hỏi ngược lại.

Trong khoảnh khắc, xúc cảm từ đầu lưỡi của Giang Thiên Phàm, sự bá đạo cùng lực độ của anh, thậm chí cảm giác lúc lướt qua dọc theo răng của cô khiến cô bồi hồi.

“. Không có!” Lâm Khả Tụng không chút nghĩ ngợi liền phản bác.

“Nói dối.”

Lại tới! Lại tới! Cuối cùng khối băng lớn đã thốt ra hai chữ “Nói dối”! Giọng nói được cường điệu xuyên vào tai!

“Ngài hôn như vậy thì người ta chịu được sao?” Lâm Khả Tụng bị chọc tức nên nghiêm chỉnh kháng nghị.

Sáng sớm hôm nay lúc đánh răng môi của cô còn hơi sưng đỏ.

“Nếu như không nói như vậy, nhất định bây giờ cô còn nghĩ mình không bằng Bruce, hoặc là sẽ rút lui khỏi cuộc so tài. Ít nhất bây giờ cô chỉ nghĩ về

chuyện tôi hôn cô, mà không phải ý nghĩ lung tung gì đó.”

Giang Thiên Phàm đã xoay người sang chỗ khác, đi tới trước tủ lạnh, chọn lựa thịt bò bít tết.

Quả thật, cả đêm qua cô không có nghĩ đến những lời nói của Irri ti, mà là nghĩ về Giang Thiên Phàm.

Này rõ ràng còn nghiêm trọng hơn suy nghĩ về lời của Irri ti!

“Giang tiên sinh, về sau chuyện như vậy vẫn không nên xảy ra. Tôi tin rằng mình có thể sẽ buồn bực nữa, cũng có thể điều chỉnh tốt tâm trạng của mình.” Lâm Khả Tụng cực kỳ trịnh trọng nói.

Giang Thiên Phàm nhú chân mày lại.

“Nếu như cô thật sự tự tin, sẽ không có những suy nghĩ đó.”

Suy nghĩ gì?

“Giang tiên sinh, trọng điểm là hiện tại tôi không thích ngài!”

Lâm Khả Tụng là người dứt khoát, thích là thích, không thích chính là không thích. Càng không cần phải nói Giang Thiên Phàm là lão sư của cô.

“Cô trả lời quá nhanh, nóng lòng xác định ranh giới, điều này chứng minh cô rất qua loa. Tôi không có nói muốn cô cũng thích tôi, cho nên cô nóng nảy cái gì? Thích hoặc không thích là chuyện của người, không cần phải phân chia lập trường.”

Trong khi Lâm Khả Tụng vắt hết óc muốn giải thích logic của Giang Thiên Phàm thì Giang Thiên Phàm đã thành thạo chế biến thịt bò bít tết.

Anh cúi đầu xuống, lông mi rủ xuống tạo nên góc nghiêng thần thái.

“Hơn nữa, bây giờ là hết không thích, không có nghĩa là ngày mai, cũng không đại biểu về sau. Hiện tại, bỏ chuyện tôi thích cô qua một bên, chuyên tâm làm xong chuyện của cô đi.”

Lâm Khả Tụng nhìn anh, đại não không cách nào suy tư bất cứ chuyện gì.

Khi anh bày đĩa thịt bò bít tết tuyệt đẹp đến trước mặt của Lâm Khả Tụng.

“Ném thử, sau đó tự mình làm.”

Khuôn mặt của Giang Thiên Phàm vẫn không đổi, giống như màn “Thỏ lộ” vừa rồi căn bản không phải là chuyện ghê gớm gì.

Lâm Khả Tụng hít một hơi, cô biết từ giờ, Giang Thiên Phàm đã quyết tâm phải chăm chỉ dạy cô.

Nếu cô lại suy nghĩ lung tung, thì nhất định Giang Thiên Phàm sẽ dùng gậy dò đường gỗ đầu của cô.

Lâm Khả Tụng cầm dao nĩa lên, khẽ cắt đứt một phần nhỏ, đưa vào trong miệng.

“Thịt bò bít tết là món không thể thiếu trong bữa ăn tây, vô luận là đồ ăn Pháp hay là món ăn Italy, cũng không thiếu được nó. Nơi này là nước Mỹ, nếu như cô muốn được phiếu bầu của giám khảo, như vậy món đầu tiên là thịt bò bít tết. Người đi đường bên ngoài xem thịt bò bít tết chỉ đơn giản như rán thịt bò, sau đó rắc gia vị lên hoặc là hôn hợp với một chút nước sốt là được, nhưng trên thực tế nó rất đòi hỏi năng lực của đầu bếp. Độ lửa, gia vị, thời gian, chọn nguyên liệu, chỉ cần có một sơ sót, mùi vị của thịt bò bít tết sẽ mất cân bằng.”

Giang Thiên Phàm dựa vào mặt bàn, ôm cánh tay, bộ dáng của anh đã hoàn toàn biến thành thầy giáo rồi.

Lâm Khả Tụng biết, nếu như mình còn tiếp tục rối rắm với câu “Tôi thích em” còn có nụ hôn kia, cô sẽ lãng phí phần thịt bò bít tết mà Giang Thiên Phàm làm cho mình, cũng là không tôn trọng với sự chuyên nghiệp của anh.

Cô giỏi nhất chính là tạm thời để xuống chuyện không nên đi so đo, chuyên tâm vào việc nên làm.

Cô cầm dao nĩa, khẽ cúi thân xuống, ngửi mùi vị của thịt bò bít tết.

Mùi thơm của thịt bò rất nồng đậm, nhưng không có chút mùi tanh nào.

Mùi của nguyên liệu phụ trợ cùng với mùi nồng đậm của thịt bò hòa quện vào nhau quện rũ lòng người, còn có như không vị chua, hình như là mùi vị của giấm.

Thịt bò bít tết đã bị cắt thành những miếng thịt lớn nhỏ.

Lâm Khả Tụng xiên một miếng thịt vào nĩa, về ngoài của thịt bò được rán như cháy xém, mà thịt bên trong lại phiếm hồng, đây là tiêu chuẩn chín ba đến năm phần.

Thịt bò đưa vào trong miệng va chạm với răng, rất đàn hồi, vị giác còn có từng lớp thứ tự.

Lâm Khả Tụng cẩn thận phân biệt nguyên liệu trong đó.

Có Mê Diệt Hương, một ít muối, hạt tiêu đen, còn có mùi vị giấm nào đó. Loại dấm này không phải là giấm trắng mà Lâm Khả Tụng biết hay là dấm sùi cỏ, mà là một mùi vị khác.

Trong món ăn còn sử dụng mè vừng, còn có chút pho mát.

Lâm Khả Tụng cẩn thận thưởng thức, đến lúc không cần mùi vị của nguyên liệu nào nữa.

Nói cách khác, phần thịt bò bít tết này cũng không có thủ pháp khó tưởng tượng gì, cũng không có quá nhiều nguyên liệu cùng gia vị.

Nó rất ngon, là vì kỹ thuật nấu nướng cao siêu của Giang Thiên Phàm đã giữ được những tinh túy của nguyên liệu, gia vị được cho vào đúng lúc cùng với nắm chắc độ lửa. Cô tỉ mỉ quan sát độ dày của thịt bò bít tết, cùng với sắc màu bên ngoài của nó, cô phải nhớ kỹ, nếu như muốn đạt tới mùi vị này, miếng thịt bò có màu sắc như vậy thì cô phải có chừng có mực.

Cô đi tới trước những hũ gia vị, cúi đầu xuống, cẩn thận từng li từng tí nhấm nháp, căn cứ vào trí nhớ của mình, tìm được sữa đặc Palma cùng với dấm chua Italy.

Tiếp, cô lựa thịt bò. Căn cứ vị thịt bò, cô biết khối thịt bò này có hàm lượng mỡ rất ít, hoa văn nhẵn nhụi. Cô quan sát thịt bò trong tủ lạnh, cuối cùng chọn một khối thịt sườn bò.

Khi cô bắt đầu ướp gia vị thịt bò bít tết, cô có chút khẩn trương, không biết mình có bỏ sót cái gì không.

Giang Thiên Phàm mở miệng, bảo cô kiên định.

“Cô tìm được tất cả nguyên liệu làm ra ngón này, bước đầu tiên, cô đã làm đúng rồi.”

Điều này làm cho Lâm Khả Tụng thở phào nhẹ nhõm. Cô ướp thịt bò bít tết, thả vào trong nồi rán, cho gia vị vào, cuối cùng bung lên.

Cô cắt thịt bò, ăn một miếng. Bởi vì thịt bò bít tết bị dính nồi, có chút khét, ảnh hưởng đến hương vị.

Cô không biết là do mình đã dùng ít dầu ô liu, hay là cô nên trét bơ lên thịt bò?

Lâm Khả Tụng lại làm thí nghiệm mấy lần nữa, đều thất bại.

Mà Giang Thiên Phàm vẫn an tĩnh ngồi ở một bên, hoàn toàn không quấy rầy cô thí nghiệm.

Cho đến ba bốn lần sau, Lâm Khả Tụng thử phương pháp mới, đổ dầu ô liu trên thịt bò bít tết cùng với ướp Mê Diệt Hương vào, cuối cùng đã thành công không dính nồi.

Chỉ là khi cô nếm mùi vị, cảm giác còn chưa đủ ngon miệng, nhưng cô xác định thời gian mình ướp đã đủ lâu.

Cô không ngừng hồi tưởng những phương thức xử lý thịt bò trong sách nấu ăn và nhìn thấy trong hậu trù, cô mới nhận ra mình nên ở ướp gia vị thịt bò bít tết trong bao ni-lon bọc thức ăn, khiến hương liệu cùng với dầu ô liu cùng thịt bò bít tết tiếp xúc đầy đủ nhất.

Khi cô thí nghiệm lại lần nữa, cô cảm thấy nước sốt không đủ đậm đặc.

Trong lúc thí nghiệm cho sữa đặc vào trong nồi hay sau khi bỏ dấm chua vào, vẫn không có cảm giác đó.

Cô đã sắp dùng tới thịt bò dùng để dự trữ, không thể tiếp tục lãng phí nữa.

Lâm Khả Tụng chống mặt bàn, nhìn nồi rồi suy tư.

Cô có chút hối hận mới vừa rồi không có nghiêm túc nhìn Giang Thiên Phàm nấu nướng, lại suy nghĩ chuyện không đáng.

“Không nên để thứ tinh hoa nhất bị rán trong nồi.”

Giang Thiên Phàm vẫn trầm mặc đã lên tiếng.

Lâm Khả Tụng nhìn tới, cô không ngờ Giang Thiên Phàm vẫn ở nơi đây.

Cô đã làm nhiều phần thịt bò bít tết thất bại rồi, chắc là đã rất lâu rồi, Giang Thiên Phàm vẫn không buồn chán sao?

Lâm Khả Tụng nhìn anh, gò má của người đàn ông này trừ lạnh lùng ở ngoài, càng có một cảm giác thoát tục không quan tâm hơn thua.

“Chuyên tâm, Khả Tụng.”

Nhắc nhở của anh không có bất kỳ xa vời gì. Giống như lúc cô đang tự học anh là người bạn cùng bàn ngồi ở một bên, khi cô uể oải thì lấy cùi chỏ đập vào cô mà thôi.

Lâm Khả Tụng thu hồi ánh mắt của mình, nhìn nồi rần.

Đáy nồi là một tầng nước thịt mong mỏng, đó là nước từ trong thịt bò thấm ra ngoài khi bị rần.

Lâm Khả Tụng bình tĩnh, dùng thìa múc hai ba muỗng nước tinh khiết, vét sạch nước canh dưới đáy nồi, để lửa nhỏ, tránh cho cạn nước. Khi nước thịt trở nên sệt đặc, cô cho mè vàng cùng với nguyên liệu vào, hợp với dấm chua cùng với pho mát Palma.

Cô nếm thử một miếng, nhẹ nhàng nhai, mùi vị này cơ hồ giống như đúc mùi vị mà Giang Thiên Phàm đã làm ra.

“Giang tiên sinh, mời nếm thử.”

“Ừ.” Giang Thiên Phàm gật đầu một cái, ưu nhã cầm dao nĩa lên.

Lâm Khả Tụng khẩn trương, cô theo bản năng nín chặt tạp dề của mình.

Giang Thiên Phàm cúi đầu xuống, tư thế giống như chim hải âu dọc theo đá ngầm ở trên mặt biển bồi hồi, kỹ càng chu đáo như thế.

“Mùi vị rất thăng bằng, thịt bò tươi ngon được bảo quản rất tốt, mùi vị hoàn mỹ chín ba đến năm phần. Cô làm vô cùng tốt, Khả Tụng.”

Một khắc kia, Lâm Khả Tụng có cảm giác kích động. Giống như mặc kệ cô cố gắng thế nào cũng không am hiểu hóa học cùng vật lý chọt năm vững chúng.

“Cám ơn ngài, Giang tiên sinh.”

“Cô không cần cảm ơn tôi. Trong món ăn này hầu như tôi không dạy cô cái gì, là cô dựa vào chính cô.”

Lâm Khả Tụng lộ ra nụ cười.

“Đây chỉ là một cách dấm chua kết hợp trong thịt bò bít tết mà thôi, trên sách nói. Phương pháp chế biến này là nhập môn.”

“Nhưng mà Bruce cũng không có làm món này trong bữa tiệc sinh nhật của Mông Ca Mã Lợi sao? Bởi vì cậu ấy không có nắm chắc tự tin về độ lửa, đây không phải là dựa vào quá trình bất chước lão sư mà có. Mà điều này cần phải trải qua vô số lần thất bại. Ít nhất bây giờ cô đã có thể đi tới trước mặt của cậu ấy.”

“Cho nên, Giang tiên sinh ngài vẫn đang giúp tôi lấy lại tự tin sao?”

“Đây không phải là tìm kiếm tự tin, mà là để cho cô biết được thiên phú của mình.”

“Được rồi, phương pháp này đối với tôi rất thực dụng.”

Ít nhất so với câu “Tôi thích cô” cùng với nụ hôn nóng bỏng thiên lôi địa hỏa kia dễ chấp nhận hơn nhiều.

“Thừa dịp bây giờ cô có cảm giác tốt, chúng ta tới thử làm đồ ngọt một lần.”

Suốt một ngày, từ sáng sớm đến hơn ba giờ xế chiều, Lâm Khả Tụng dưới chỉ điểm của Giang Thiên Phàm, trừ cách kết hợp dấm chua với thịt bò bít tết, cô còn học xong cách làm panna cotta cùng với cả cuốn Hy Lạp.

Giang Thiên Phàm căn bản không có khiến Lâm Khả Tụng nhìn thấy quá trình làm, anh chỉ để Lâm Khả Tụng thưởng thức mùi vị thành phẩm cuối cùng, mặc cho cô không ngừng lục lọi cùng thất bại.

Lâm Khả Tụng giống như là chọt tìm được niềm vui thú, làm vô số thí nghiệm để tìm ra phương pháp, cho đến khi làm ra mùi vị giống Giang Thiên Phàm nhất mới thôi.

Làm đến bốn giờ chiều, Meire nhắc nhở Giang Thiên Phàm, giờ hẹn với khách đã đến, Lâm Khả Tụng mới phát giác mình và anh thế nhưng chưa ăn cơm trưa. Tuy rằng là như thế, Giang Thiên Phàm cũng đã ăn xong thịt bò bít tết thành công của cô, cùng với một phần cà cuốn, chắc là không đói. Mà cô lại thưởng thức quá nhiều món ăn thất bại, nên cũng không đói bụng.

“Được rồi, hôm nay giảng bài đến đây chấm dứt. Cô đã học xong cách làm một món khai vị, một món chính cùng với một món điểm tâm ngọt.”

“Đúng vậy.” Lâm Khả Tụng lộ ra nụ cười, đây là niềm vui sướng nhất sau khi cô trở thành học sinh của Giang Thiên Phàm.

“Như vậy đã đến lúc thi rồi.”

“À? Cái gì?” Lâm Khả Tụng ngây ngẩn cả người.

“Dùng sở học hôm nay của cô, làm một món khai vị, món chính cùng với món điểm tâm ngọt để khoản đãi khách hôm nay của tôi.”

Giọng nói của Giang Thiên Phàm rất bình tĩnh, đơn giản tựa như pha một ly trà vậy. À, không đúng, ở trước mặt Giang Thiên Phàm pha trà cũng là một chuyện cần chú tâm.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Chương 43: Nếu em không tự tin tôi sẽ hôn em

Edit: Thổ Lật

Biệt thự của anh rất ít có khách đến thăm, nếu có, Lâm Khả Tụng tin cũng là mấy nhân vật vô cùng quan trọng, sao có thể để cho một học trò không biết gì hết như cô ra trận chứ?

“Em yên tâm, bọn họ không phải người thích soi mói đồ ăn, chỉ là mấy người hợp tác nhà hàng thôi. Tôi định mở vài quán ăn bình dân ở New York, cho nên sẽ không xem trọng đồ ăn cao cấp như polarlights em từng thấy. Thân thuộc với người dân và giá cả mới là quan trọng, không cần trang trí quá đẹp. Hay em không dám thử? Bruce có thể không cần chiên thịt bò, vẫn có tự tin làm ra một bữa ăn chiều đãi danh nhân trong giới ẩm thực. Chẳng lẽ em không có chút can đảm này?”

Trong giọng nói của Giang Thiên Phàm có khí thế hăm dọa bức người, là câu trần thuật anh quen dùng.

Mà giây phút kia, Lâm Khả Tụng bỗng xúc động nóng lòng muốn thử.

Dù không thể ăn, nhưng với trình độ bây giờ của cô chắc cũng không thể nhận được đánh giá “canh mây hồng địa ngục” đâu?

Cô cũng rất muốn biết, nếu dựa vào bản thân cô, cô có thể được những người khác chấp nhận hay không.

“Tôi đồng ý thử một lần.”

“Không phải thử một lần, mà nhất định phải làm tốt.” Giang Thiên Phàm đứng dậy, mang đến một bộ đồ đầu bếp màu trắng, “Mặc vào đi.”

Lâm Khả Tụng sững sờ, cô vừa mở ra liền thấy, cái này rõ ràng không vừa với hình thể của Giang Thiên Phàm.

“Đây là chuẩn bị cho tôi?”

“Là tôi bảo Meire chuẩn bị, sớm muộn gì em cũng phải dùng đến.”

lâm Khả Tụng không ngờ đến cả cái này Giang Thiên Phàm cũng chuẩn bị giúp mình.

Thế là bắt đầu nhớ lại, tuy Giang Thiên Phàm chưa từng trực tiếp chỉ dạy cô cái gì, nhưng lại cho cô rất nhiều cơ hội học tập, học hỏi áp lực phụ bếp và bận rộn ở nhà hàng cấp sao. Cô có thể dùng vị giác tìm ra phương pháp chế biến của ba món này, nhờ vào lý thuyết học được và kinh nghiệm phụ bếp trong một tháng này.

Những thứ này, Lâm Khả Tụng tin Bruce chưa từng đạt được.

“Cảm ơn.”

Lâm Khả Tụng mặc áo trắng vào, đây là tác phong hoàn toàn đơn giản, nhưng thay mặt cho trách nhiệm.

Giang Thiên Phàm vươn tay ra, lần mò đặt lên vai Lâm Khả Tụng.

Anh thay cô vuốt phẳng áo, sửa cổ áo.

“Đối với một người đầu bếp, quần áo cũng vô cùng quan trọng. Đừng để khách của em nghĩ em không gọn gàng không thích sạch sẽ.”

“Vâng, đầu bếp.” Lâm Khả Tụng mím môi, nhìn vào mắt Giang Thiên Phàm.

Đó là thủy tinh đen thâm thúy nhất, chiếu sáng trái tim con người.

Khi ngón tay Giang Thiên Phàm xẹt qua da cổ Lâm Khả Tụng, lúc tiếp xúc với anh, dường như máu trong mạch trên cổ cô muốn vỡ ra.

Tìm cô bỗng đập nhanh hơn.

Cô biết không phải vì cô trở thành đầu bếp trong bếp một ngày, mà bởi vì Giang Thiên Phàm cách cô gần như thế.

Lần thứ hai, hơi thở của anh nhiệt độ của anh xâm chiếm thế giới của cô, không có cách nào bài trừ cũng không có cách nào cự tuyệt.

Khi anh nghiêng mặt qua, vén tóc của cô ra sau mang tai, thậm chí cô còn có ảo giác rằng anh đang muốn hôn cô.

“Bây giờ, tôi đi chào hỏi bạn của tôi, giới thiệu đồ ăn hôm nay. Bây giờ em có thể chuẩn bị sẵn sàng làm việc. Biết mình phải làm gì chưa?”

“Uớp thịt bò, làm đồ ngọt, bởi vì đầu tiên cần thời gian ngâm gia vị, sau đó cần thời gian ướp lạnh.”

“Rất tốt.”

Nói xong, Giang Thiên Phàm lui về phía sau hai bước, xoay người đi ra ngoài.

Địa điểm của bữa tối hôm nay là ở ban công lầu hai của biệt thự.

Bàn ăn đã được sắp xếp xong xuôi. Trong bình hoa đơn giản là một bó hoa lavender, gió nhẹ thổi qua, có thể ngửi được mùi hương khiến người ta vui vẻ thoải mái.

Chân nến thủy tinh, đặt ngay trước mặt ba vị khách.

Meire tao nhã tiếp rượu cho họ, ba vị khách cũng vui vẻ trò chuyện.

Khi Giang Thiên Phàm xuất hiện, ba người bọn họ cùng đứng dậy.

“Anh Giang!”

“Chào mọi người.” Giang Thiên Phàm gật đầu, vươn tay ra mời bọn họ ngồi xuống, “Lâu rồi tôi không mời ba người cùng tới nơi này của tôi. Đương nhiên, mỗi lần tới cơ bản đều là để thưởng thức món ăn mới sáng tạo ra.” Mọi người đều biết tôi đang định mở một quán ăn bình dân ở New York, mục tiêu là giai cấp bình dân. Cho nên, trong nhà ăn như vậy sẽ không xuất hiện trứng cá muối và nấm cựa đen hay nguyên liệu nấu ăn quá đắt tiền. Mục tiêu của tôi, là dùng nguyên liệu nấu ăn gia đình làm ra món ngon khiến người dân bình thường cảm thấy ngon hơn ở nhà.”

“Đúng đó, bây giờ nhiều trùm các công ty ăn uống cũng đang chân nhắc làm dây chuyền đồ ăn. Tuy bản thân tôi không ý với cách làm hiệu quả này, nhưng quán ăn cũng cần lợi nhuận và quy mô. Anh Giang lựa chọn quán ăn theo loại hình này là tốt. Một mặt không vì dây chuyền mà khó quản lý, mặt khác cũng có thể dùng nguyên liệu tương đối rẻ để làm ra món ăn cao cấp, có thể giúp Giang Thị tăng thêm danh tiếng, được nhiều người dân biết đến hơn.”

“Hơn nữa đầu bếp của quán ăn như vậy không cần tỉ mỉ như nhà hàng cao cấp khác, tuy làm đồ ăn ngon cho người dân cũng cần bản lĩnh, nhưng không cần chuẩn bị trước trình tự làm việc phức tạp như trong nhà hàng cấp sao, hiệu suất phục vụ sẽ rất cao.”

Mấy vị khách chậm rãi nói, vô cùng mong chờ đồ ăn sắp được thưởng thức.

“Vậy mời ba vị chờ một lát.”

Sau khi Giang Thiên Phàm công bố thực đơn hôm nay, ba vị khách cảm thấy vô cùng tò mò.

“Không biết bí tét balsamic Ý anh Giang làm sẽ có vị thế nào? Phải biết rằng mỗi lần bà nội tôi làm món này cho tôi, tôi đều cảm thấy như ác mộng vậy. Tuy rất bình thường, nhưng không phải ai cũng có thể làm tốt.”

“Anh cũng thật buồn cười, rõ ràng anh có thể tự xuống bếp làm, sao phải để bà nội anh hành hạ đầu lưỡi của anh?”

“Đây chính là cách bà nội yêu tôi, cho dù là hành hạ, tôi cũng vui vẻ tiếp nhận.”

Khi ba người đang nói chuyện phiếm, Lâm Khả Tụng đã bắt đầu làm món cuốn vị cà tuyệt.

Cô đun chảy một lượng bơ vừa phải. Khi phô mai chảy hết rắc thêm vài lá bạc hà, sau khi quậy với trứng gà cô đặc biệt nếm thử, xác định tỉ lệ bạc hà với phô mai có cân đối hay không, trứng gà có đủ chưa. Sau đó cô mang kem tươi mới làm hôm nay tới, quét đều lên bơ mới tan, quét hỗn hợp chất lỏng lên miếng cà, sau khi cuốn thì dùng dầu ô-liu rán. Cuối cùng dùng giấy thấm hút bơ.

Cô trong quên trang trí đĩa, trên mỗi miếng cà đều thả một mầm đậu tươi. Dưới cà là tương Hà Lan đã điều chế xong trước đó.

Trước khi đưa ra ngoài, cô không quên nếm thử hương vị thành phẩm.

“Anh Giang, anh có cần nếm thử không?” Lâm Khả Tụng hỏi.

“Em phải tin vào vị giác của bản thân.” Giang Thiên Phàm giao chén đĩa cho Meire, bung ra ngoài.

Cứ vậy mang đồ ăn lên à?

“Tập trung, Khả Tụng. Bây giờ em nên quên món khai vị đi, bởi vì em đã không còn khả năng thay đổi hương vị món ăn khai vị nữa. Vậy nên, đặt sự chú ý của em lên món chính tiếp theo.”

“Vâng, thưa đầu bếp.” Lâm Khả Tụng điều chỉnh hơi thở của bản thân, bây giờ dù mình nghĩ gì, cũng không thể chi phối đánh giá của khách.

Điều duy nhất cô có thể làm là làm món chính hoàn mỹ hơn.

Lâm Khả Tụng dựa theo cách lúc trước chuẩn bị ba phần thịt bò. Cô liên tục xác định sức lửa của miếng thịt, vị nước sốt dưới đáy đĩa, độ chua của xà lách rocket, cuối cùng trang trí đơn giản, giao cho Meire.

Meire cười cười, bung đồ ăn ra ngoài.

Đã như một cuộc thi, Lâm Khả Tụng làm xong hai phần ba bài thi, cô phải cẩn thận tập trung vào đề thi cuối cùng, để cuộc thi này kết thúc hoàn mỹ.

Bánh pút-đing trong tủ lạnh đã thành hình, đương nhiên, Lâm Khả Tụng đã làm nhiều hơn một cái.

Cô lấy một cái trong đó ra, dùng thìa nếm một miếng, xác định hương vị của bánh pút-đing, đàn hồi và hương vị đều vừa lòng, sau đó mới mất đầu làm mứt.

Cô còn nhớ Giang Thiên Phàm từng nói với cô, là một đầu bếp, bản thân phải hiểu rõ mỗi một nguyên liệu nấu ăn.

Cô nếm thử vị việt quất, dưa và anh đào, xác định độ chua ngọt của những loại của này, sau đó làm mứt.

Sau khi chắc chắn mỗi khâu mình đều làm chính xác không sai, cô mới rưới hỗn hợp kem và mứt lên bánh pút-đing, cuối cùng cắm lên một nhánh bạc hà nhỏ. Màu sắc tươi sáng, trang trí cũng rất giống ảnh chụp trên sách nấu ăn.

Sau khi món tráng miệng cũng được Meire mang đi, Lâm Khả Tụng dựa vào bàn ngẩng mặt lên trời, hít sâu.

“Cảm thấy thế nào?”

Giang Thiên Phàm vẫn yên lặng chờ trong phòng bếp mở miệng.

Lâm Khả Tụng bất giác bật cười, cô quá chuyên chú, suýt nữa quên mất sự tồn tại của Giang Thiên Phàm: “Cảm thấy rất tuyệt.”

Giang Thiên Phàm lấy ra hai ly thủy tinh, rót sâm panh, đưa một ly cho Lâm Khả Tụng.

Giây phút kia, Lâm Khả Tụng có cảm giác được công nhận. Cô nhận ly thủy tinh, cụng ly với đối phương, tiếng kêu thanh thúy khiến lòng cô cũng rung động. Cô chưa từng biết vị sâm panh lại ngon như vậy, thấm vào trong lòng, cả người như muốn bay lên vậy.

Mà khiến người ta yếu đuối nhộn nhạo hơn, chính là Giang Thiên Phàm trước mắt.

Lâm Khả Tụng cảm thấy mình như trở thành sâm panh anh nhấp vào miệng, lướt qua đường cong tao nhã, gọi cảm đến nỗi ngay cả không khí cũng hơi nóng lên.

Vài phút sau, Giang Thiên Phàm đặt ly sâm panh lên mặt bàn: “Bây giờ có thể nghe thử các vị khách đánh giá ra sao rồi, đi thôi.”

Giang Thiên Phàm ra cửa, tâm tình vốn thoải mái của Lâm Khả Tụng lại bắt đầu căng thẳng.

Những vị khách sẽ đánh giá thế nào?

Ngon hay không thể ăn tuy không có tiêu chuẩn nhất trí, nhưng cảm giác cơ bản sẽ không quá kém.

“Em đừng căng thẳng. Làm xong món khai vị, món chính và đồ ngọt không xuất hiện sai lầm rõ ràng, với trình độ của em đã là vô cùng hiếm có.”

Giang Thiên Phàm đi trước mặt cô, Lâm Khả Tụng nhìn bóng lưng anh, bất giác cười thành tiếng.

“Sao vậy?” Giang Thiên Phàm dừng bước, nghiêng người.

Lâm Khả Tụng bỗng có ảo giác chuyện đời không ngừng thay đổi, chuyện đời bẽ dẫu.

“Bởi vì anh ít khi nói 'không tệ' 'vô cùng hiếm có'. mà hai ngày nay, dường như anh đã nói nhiều hơn cả đời này gộp lại.”

Anh khiến tôi cảm thấy bản thân rất đặc biệt, được anh đối xử chu đáo, đáng để anh ra khỏi bức tường2 vây hãm bản thân, khiến anh làm những việc anh chưa từng nghĩ sẽ làm.

“VẬY HÃY NGHE THỬ, ĐÁNH GIÁ CỦA KHÁCH CỦA CHÚNG TA CÓ GIỎI HAY KHÔNG.”

Giang Thiên Phàm tiếp tục đi về phía trước, giống như không có gì khiến anh hoài nghi phán quyết của mình.

Khi Lâm Khả Tụng đi đến gần ban công, cô sững sờ.

Nơi vì ba vị khách ngồi trước bàn ăn thực ra là ba vị đầu bếp dưới trướng Giang Thiên Phàm: Brodie, Hàn Bản và Elis.

Lâm Khả Tụng hít một hơi, dừng bước. Vị trí này là vị trí an toàn nhất đối với cô. Cô đứng trong phòng không mở đèn, cô có thể thấy rõ về mặt ba vị khách kia, nghe thấy họ nói chuyện, còn họ lại không thấy cô trong bóng tối.

Giang Thiên Phàm thật sự đã vô cùng nể mặt cô rồi.

Món khai vị, món chính và món tráng miệng hôm nay, mọi người cảm thấy thế nào?”

Giang Thiên Phàm đi tới trước bàn ăn, bình tĩnh mở miệng. Trong câu hỏi của anh không có vẻ xa cách của người chủ nhà hàng, trái lại, có cảm giác vô cùng khách quan.

Món khai vị ngoại trừ vỏ ngoài hơi giòn, cà rất ngon, đầy hương vị. Tuy là món gia đình bình thường có thể làm được, nhưng cân bằng vị giác của món này không tệ, ý kiến duy nhất, chỉ là ý kiến của riêng tôi thôi, cà nên cắt ngắn thêm khoảng một phần năm, như vậy đưa vào trong miệng sẽ đầy đủ hương vị hơn.”

Đầu bếp Hàn Bản của nhà hàng Việt Giang lâu dưới trướng Giang Thị nói.

Lâm Khả Tụng thở ra một hơi, mặc dù có khuyết điểm nhỏ, nhưng suy cho cùng đối phương vẫn nói là ngon!

“Brodie, anh thấy sao?”

“Tôi rất ấn tượng với món ngọt. Loại pút-đing này, khi tôi còn nhỏ mẹ hay làm cho tôi ăn, rất có hương vị thơ ấu. Tỷ lệ hoa quả trong mứt vô cùng hợp lý, kết hợp với kem hương thảo có cảm giác rất tươi mới. Vị bánh pút-đing cũng hoàn toàn không có vấn đề, nhưng nếu là của tôi, sẽ cân nhắc làm bánh pút-đing thành hình lõm, bơm kem và mứt vào, như vậy vị kem mứt và bánh pút-đing sẽ dễ kết hợp hơn.”

“Đề nghị vô cùng tốt, tôi sẽ nhớ kĩ.” Giang Thiên Phàm quay sang Elis, “Elis, cô có ý kiến gì không?”

“Ừm...” Elis trầm mặc.

Sự im lặng của cô ta khiến Lâm Khả Tụng vô cùng bất an.

Elis vẫn luôn không thừa nhận năng lực của Lâm Khả Tụng, cô ta luôn thấy cô chỉ là dân thường, không thể làm được đồ ăn đặt lên mặt bàn, hết thảy là cô được Giang Thiên Phàm bao che, thậm chí cuối cùng còn trở thành mối uy hiếp của anh.

“Những chỗ cần chú ý ở món bít tết balsamic Ý lại không hề thiếu. Ví dụ như sức lửa, rất thành thực từ ba đến năm phần, trong quá trình ướp hương liệu được giữ lại rất tốt, hơn nữa không át vị nồng vốn có của thịt bò. Nhưng nếu là tôi, ban đầu tôi sẽ chiên sơ thịt bò trước, giữ lại nước thịt. May mà đây là thịt lưng bò, nếu là thịt nhiều mỡ, còn có thể khiến mỡ thừa chảy ra.” Elis ôm tay cười, “Nhưng hương vị, quả thật không thể nào bắt lỗi, chỉ là trang trí hơi qua loa. Tuy mục tiêu là tầng lớp bình dân, nhưng mỗi tác đồ ăn, đều phải gọi lên cảm giác thêm ăn chính là yêu cầu chung. Xem ra, ba món ăn này đều không phải tác phẩm của anh.”

Lâm Khả Tụng sững sờ, chẳng lẽ ba vị đầu bếp bọn họ vẫn cho rằng người nấu là Giang Thiên Phàm sao?

Anh không nói cho họ biết sao?

“Nếu tổng cộng có mười điểm, mọi người sẽ cho ba món ăn này mấy điểm?” Giang Thiên Phàm mở miệng hỏi.

Brodie hô hô cười, nói với Elis bên cạnh: “Tôi đoán đây nhất định là bài thi cho đầu bếp mới, còn ba người chúng ta là giám khảo! Được rồi, tuy tài nghệ chưa đủ hoàn mỹ, nhưng tôi đoán tuổi cô ấy còn rất trẻ, thiếu kinh nghiệm. Chỉ cần ở sau bếp rèn luyện một chút, sẽ nhanh chóng có thể tự đảm đương. Với tôi, phần bánh pút-đing kia, tôi cho bảy điểm.”

Lâm Khả Tụng chớp mắt, cô không nghe lầm đấy chứ, đầu bếp Brodie nói cho cô bảy điểm?

Phải biết là nhà hàng Brodie phụ trách cũng đạt ba sao Michelin, vị giác của anh hẳn phải rất cao, cũng rất nghiêm khắc với đồ ăn.

“Còn tôi, mùi vị món cà tuyết cuốn kia không tệ, nhưng còn cần điều chỉnh một chút, tôi cho 6.5 điểm.” Hàn Bản gật đầu nói.

Hàn Bản làm tại Việt Giang Lâu là nhà ăn kiểu Trung Quốc nổi tiếng nhất, rất nhiều người thượng lưu ở New York vừa nhắc tới đồ ăn Trung Quốc, liền nghĩ đến Việt Giang Lâu. Anh đánh giá món khai vị của Lâm Khả Tụng vô cùng khách quan, quan trọng nhất là, Lâm Khả Tụng cô đạt tiêu chuẩn rồi!

Nếu trong đại học nước ngoài, 65% là gần tốt rồi!

“Nói về thịt bò, tôi cảm thấy cũng có thể đạt 7 điểm.” Elis cười nói.

Giây phút kia, Lâm Khả Tụng hoàn toàn thả lỏng, thậm chí còn mừng rỡ.

Cô chưa từng nghĩ sẽ đạt điểm cao trước mặt ba vị đầu bếp lớn này, nhưng cô đạt tiêu chuẩn có phải xuất sắc hơn cái hội là người mới họ một chút không?

Đặc biệt là Elis, 7 điểm của cô ta cho rất dứt khoát, hoàn toàn không giống người gây sự trong toilet ngày ấy.

Bọn họ đã biết những món này không phải do Giang Thiên Phàm làm, nên khi cho điểm cũng sẽ không nể mặt Giang Thiên Phàm, chỉ biểu đạt ý nghĩ của bản thân, cho nể đường như đánh giá của họ dành cho cô là không khoan nhượng.

Nước mắt Lâm Khả Tụng như muốn rơi xuống, không phải vì khổ sở, mà là vì vui vẻ.

“Được rồi, anh Giang, anh đừng chơi trò trốn tìm nữa. Mời vị đầu bếp này ra mặt đi, Chúng ta trao đổi trực tiếp vẫn tốt hơn.” Elis cười nói.

Brodie cũng gật đầu: “Cô ấy quả thật rất có thiên phú, nhưng còn cần rèn luyện một chút. Đề nghị của tôi là trước khi khai trương nhà hàng, để cô ấy đến nhà hàng của tôi làm quen đã.”

“Này, Brodie, anh thật sự quá xấu bụng. Biết rõ nhà hàng của tôi cũng rất cần người, còn yêu cầu đầu bếp mới đến chỗ của anh 'rèn luyện'?” Elis chống cằm nói đầy hứng thú.

“Cho nên làm một đầu bếp, ba người có thể thừa nhận cô ấy?” Giang Thiên Phàm bình tĩnh hỏi.

Khoảnh khắc đó, Lâm Khả Tụng hoàn toàn căng thẳng.

“Có thể. Tuy không đủ lão luyện, nhưng ít nhất có thể làm phó nhĩ rồi.” Elis chống cằm nói.

Lâm Khả Tụng không biết phó nhĩ là gì, nhưng có thể vào được phòng bếp của Elis, ít ra có thể chứng minh mình không hề vô dụng như cô ta nghĩ.

“Khả Tụng, em ra đi. Elis và Brodie em đều đã gặp qua, nhưng hàn bản là lần đầu gặp mặt.”

Khi Giang Thiên Phàm nói tên “Khả Tụng”, Elis rõ ràng cứng đờ, mắt nhanh chóng trợn to, hoàn toàn khó tin, ngay cả tay chống cằm cũng chuyển đi.

Lâm Khả Tụng chậm rãi đi ra từ trong bóng tối, mỗi bước đi dưới ánh sáng, tâm tình cô đều khó nói nên lời.

“A. là cô? Tôi còn nhớ một tháng trước cô tới nhà hàng của tôi quan sát! Anh Giang nói cô vẫn chưa nhập môn... Những món này đều do cô làm?” Về mặt Brodie cũng rất kinh ngạc, nhưng về kinh ngạc của anh khác Elis, là kinh ngạc giống thường thức.

“Vậy nên, anh Giang anh mới luôn ở bếp chỉ đạo cô ấy.” Elis nhìn về phía Lâm Khả Tụng, “Cô rất may mắn, anh Giang chưa từng cầm tay ai chỉ dạy như vậy.” Brodie và Hàn Bản lộ ra vẻ mặt thì ra là thế, theo bọn họ, người mới học một tháng đạt tới trình độ như vậy hẳn là dựa vào đầu bếp lớn như Giang Thiên Phàm đứng bên chỉ dạy.

“Tôi không hề đứng bên cạnh cầm tay chỉ cô ấy. Ba món này cũng là tôi kiểm tra năng lực của cô ấy. Từ 8 rưỡi sáng, đến bốn giờ chiều, là toàn bộ thời gian cô ấy học ba món này. Còn ba người mọi người là giám khảo của cô ấy. Khi cô ấy tham gia cuộc thi, tôi sẽ không nhiều lời.”

“Cái gì? Học trong ngày sao? Brodie nhìn về phía Elis, “Tôi tin lời anh Giang. Cho dù là một tháng, độ hoàn thành và vị của ba món ăn này cũng rất khiến người ta kinh ngạc rồi. Tôi vẫn thắc mắc sao hôm đó anh Giang lại dẫn cô ấy đến bếp của tôi, bây giờ rồi hiểu rồi. Khả Tụng, cố lên!”

“Nếu trình độ thật sự của cô xứng với ba món ăn này, có thể cân nhắc làm nghề này. Anh Giang có thể để cô một mình chuẩn bị ba món này cho chúng tôi, chứng tỏ anh ấy rất tin vào năng lực của cô.” Hàn Bản cũng nở nụ cười với Lâm Khả Tụng.

“Chỉ mong ba món này không khiến cô quá kiêu ngạo, bây giờ chỉ thấy một thân cây, nhưng phía sau cô còn cả một khu rừng rậm.”

Elis cười rất phong độ, bắt tay với Lâm Khả Tụng.

Nhưng Lâm Khả Tụng biết, cô ta không phải đang cổ vũ cô, mà là nhắc nhở cô. Thành công hiện tại trong lòng Elis chỉ là ngẫu nhiên mà thôi, cũng không thể hoàn toàn chứng minh năng lực của Lâm Khả Tụng.

Đối với Lâm Khả Tụng, trình độ này đã không có cách nào làm cô bị thương rồi. Ít ra bây giờ cô biết mình không phải đồ ngốc, gỗ mục không thể đẽo. Cô tin, chuyện Bruce có thể làm, cô cũng có thể làm được.

Sau khi kết thúc bữa tối, ba vị đầu bếp thảo luận một chút về thực đơn của nhà hàng sắp khai trương xong liền rời khỏi.

Giang Thiên Phàm đích thân tiễn họ ra cửa.

“Elis, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Chương 46: Chương 44: Sống cùng nhau đi, Khả Tụng

Editor: tu tai

“Vậy sao, đúng lúc em cũng có lời muốn nói với anh.”

Elis nhướn nhướn má, cùng Giang Thiên Phàm đi tới gốc cây trong sân.

“Hôm nay anh cố ý, đúng không? Vì để cho em dưới tình huống không biết gì tán thành Lâm Khả Tụng, Brodie cùng Hàn Bản cũng chỉ là làm nền mà thôi. Mục đích của anh hoàn toàn cũng không phải vì thử món ăn của nhà hàng mới hay là khảo nghiệm tài nghệ của đầu bếp mới!” Elis dùng vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc nói.

Phía xa xa, Lâm Khả Tụng đứng ở cửa, nhìn hai người đứng dưới tàng cây, cô chợt hơi lo lắng Giang Thiên Phàm và Elis sẽ nổi lên tranh chấp.

“Đúng, đây là phương pháp để em vứt bỏ thành kiến mà đánh giá một cách chân thật nhất. Em đã ném ra ba món ăn này không phải do anh làm ra, nhưng phản ứng đầu tiên của em cũng không hề nghĩ đến Khả Tụng, ngược lại cảm thấy là anh muốn giới thiệu đầu bếp mới với mọi người. Cho tới bây giờ trong lòng em cũng chưa từng công nhận tài hoa của Khả Tụng, thậm chí chưa từng nghĩ rằng cô ấy có năng lực như vậy.”

“Cô ấy có tài hoa gì chứ? Cũng chỉ là ba món ăn mà thôi, bắt chước mà thôi, ai không biết chứ?” Elis ngẩng đầu lên, vẫn khinh thường như cũ.

“Anh cũng chưa từng trình bày với cô ấy anh làm ba món ăn này như thế nào. Là chính cô ấy bằng vị giác của mình mà suy nghĩ ra. Elis, rốt cuộc thì em đang hoài nghi ánh mắt của anh, hay là bởi vì những nguyên nhân gì khác mà bất mãn với Khả Tụng đây?”

So với Elis đang bức bối, có vẻ Giang Thiên Phàm hoàn toàn bình tâm tĩnh khí.

“Em thực sự có thành kiến với cô ấy. Một cô gái không có một chút kinh nghiệm nào thậm chí không hề có lòng nhiệt tình yêu thương với nghề này, lại bị anh nâng niu trong lòng bàn tay? Anh có nghĩ tới cảm thụ của em hay không?”

“Em đã rất xuất sắc rồi, Elis. Anh đã không còn gì có thể dạy em nữa rồi.”

Giang Thiên Phàm chống gậy dò đường, vẫn là giọng nói không nhanh không chậm như cũ.

“Ha. Dạy em? Giữa em và anh chỉ tồn tại dạy dỗ tay nghề nấu nướng thôi sao?” Elis phát ra một tiếng tự giễu, dùng ngón tay đâm vào ngực Giang Thiên Phàm một cái, “Thật ra thì lòng của anh, đã sớm vượt qua giới hạn một người thầy. Em chờ xem, anh có thể biến mực nát thành thần kì hay không.”

Nói xong, Elis liền xoay người rời đi.

Giang Thiên Phàm xoay người lại, đi tới cửa, Lâm Khả Tụng vẫn đứng ở nơi đó như cũ.

Cô biết, chuyện giữa Giang Thiên Phàm và Elis chưa bao giờ là chuyện mà cô có thể nhúng tay vào. Nhưng có một chút, cô rất rõ ràng dụng ý hôm nay Giang Thiên Phàm chuẩn bị tất cả những thứ này.

“Cám ơn anh.”

Theo phía sau anh, đập bóng dáng của anh, Lâm Khả Tụng cúi đầu nhẹ nói.

“Giọng nói của cô nghe không hề tự tin chút nào. Cho nên tâm tư của tôi hoàn toàn lãng phí.”

Giọng nói của Giang Thiên Phàm lạnh lạnh, trong nháy mắt khiến Lâm Khả Tụng luống cuống.

“Không phải vậy! Bây giờ tôi đã có tự tin rồi! Mặc dù loại tự tin này còn chưa tới mức tràn đầy, nhưng mà tôi lại biết chỉ cần tôi chịu cố gắng hết sức đánh một trận, thì tôi có thể thắng!”

Giang Thiên Phàm dừng bước, xoay người lại.

Bóng dáng của anh giống như một người đang từ từ kéo ra màn che thế giới, có đợt sóng nào đó theo tầm mắt tràn vào đại não của Lâm Khả Tụng.

“Khả Tụng, tôi chưa từng nghĩ muốn em phải thắng, cũng không cần em thắng vì duy trì danh dự của tôi. Tôi chưa từng cố ý muốn em làm ra một loại đồ ăn hay một món ăn nào đó theo phương pháp của tôi, bởi vì tôi chưa từng nghĩ tới biến em thành một tôi khác.”

Giọng nói của Giang Thiên Phàm, giống như thời gian đang trôi trong đêm khuya an tĩnh.

Được mắt cùng danh lợi chưa từng trói buộc anh.

Thời gian tám năm qua, không phải vì chứng minh bản thân, chỉ vì chính mình trở lại với lĩnh vực yêu thích mà thôi.

Từ đầu đến cuối, anh vẫn luôn rất thuần túy và tinh khiết.

“Tôi chỉ có một yêu cầu đối với em mà thôi. Tôi hi vọng em thật tâm thích công việc em đang làm. Hi vọng công việc này khiến cho em cảm thấy vui vẻ.”

Lâm Khả Tụng chợt không biết nên trả lời Giang Thiên Phàm thế nào.

Cô chỉ có thể ngược nhìn anh, bởi vì một giây kia anh đến gần cô hơn so với tưởng tượng như vậy, rồi lại xa xôi như vậy.

Giang Thiên Phàm vươn tay ra tìm kiếm trong không khí, vỗ nhẹ lên bả vai Lâm Khả Tụng.

“Hoặc là như vậy đi, Khả Tụng. Nếu như em làm ra một món ăn gì đó khiến tôi cảm thấy ngon, thì tôi sẽ đồng ý với em một điều kiện. Cho dù điều kiện này khó thực hiện đến mức nào, tôi cũng sẽ cố gắng hết sức làm được, cho dù cần bao nhiêu thời gian tốn hao bao nhiêu tinh lực.”

“Làm ra món ăn gì đó để cho anh cảm thấy ngon còn khó hơn làm ra món ăn khiến thám tử Michelin đều cảm thấy ngon?” Lâm Khả Tụng cười. Anh đối với vị giác theo đuổi thuần túy như vậy, muốn một người chuyên tâm như thế nào mới có thể đạt tới?

“Nhưng mà lời hứa của tôi lại có thể tin hơn so với thám tử Michelin. Thì ngược lại.” Giang Thiên Phàm cúi người xuống, nghiêng mặt sang bên, từ từ dựa về phía cô, tư thế dịu dàng ôn hòa như vậy, khiến trái tim tĩnh lặng của Lâm Khả Tụng nhảy lên, “Nếu như bị tôi cảm thấy em lại không tự tin, muốn trốn tránh nữa, tôi sẽ hôn em. Mặc kệ chung quanh có nhiều người, mặc kệ ở nơi nào, mặc kệ em không muốn thế nào.”

“Điều này sao có thể chứ?” Lâm Khả Tụng hô lên.

Đây thực sự là điều khoản bá đạo?

“Đương nhiên có thể rồi.”

Giang Thiên Phàm xoay người sang chỗ khác, tự mình đi về phía trước.

Lâm Khả Tụng nhanh chóng đuổi theo: “Nếu như anh muốn khích lệ tôi..., không cần dùng loại phương pháp này! Thật! Anh có thể phạt tôi chép sách dạy nấu ăn! Có thể phạt tôi 48 giờ, không phải 72 giờ đọc tin tức liên tục gì đó! Thật sự không cần như vậy!”

“Nụ hôn của tôi là sự trừng phạt đối với em sao?”

Giọng nói của Giang Thiên Phàm lại lạnh mấy phần.

Ai mẹ ơi. Trái tim nhảy được sắp rách ra rồi, nếu anh nhiều tới mấy lần nữa, không phải cô sẽ về Tây Thiên?

“Không. Không phải. Tại sao có thể chứ?”

“Tôi thích em, những lúc em cảm thấy không tự tin còn có chán nản, vì cái gì tôi không thể hôn em?”

Rõ ràng giọng nói không hề có chút liên quan nào với “Thâm tình khẩn thiết”, rơi vào trong lòng Lâm Khả Tụng, có loại cảm giác động lòng người.

Anh nhiều lần nói “Thích cô”, Lâm Khả Tụng bỗng không biết nên đối mặt như thế nào.

Vào lúc Lâm Khả Tụng đang cúi đầu, chợt có cái gì bất ngờ chạm vào gương mặt của cô.

“Ai nha!” Lâm Khả Tụng ngược mắt lên, chống lại Giang Thiên Phàm hơi nghiêng người tới.

Anh lại hôn cô, mặc dù chỉ là chuồn chuồn lướt nước.

“Em không tin tôi thích em, không phải bởi vì em không thích tôi, mà bởi vì em không tin tưởng mình có điểm nào để tôi thích.”

“A.” Cô lại bị Giang Thiên Phàm xem thấu sao?

Giang Thiên Phàm lại có khuynh hướng dựa sát tới, Lâm Khả Tụng vội vàng bịt mắt lui về phía sau: “Tôi rất tự tin! Hiện tại tôi tuyệt đối tin tưởng anh yêu thích tôi! 100% không hề hoài nghi!”

“Có thật không?”

“Thật! Tuyệt đối! Anh không nghe thấy sự tự tin trong giọng nói của tôi sao!”

Lâm Khả Tụng rất khẳng định giờ phút này cô thực sự như đỉnh chém sắt không hề do dự!

Giây phút anh nâng người lên kia, Lâm Khả Tụng cảm giác hình như cô nhìn thấy nụ cười yếu ớt trên môi của anh.

Vừa rồi là anh cố ý trêu đùa cô sao?

Làm sao có thể? Đây tuyệt đối không phải Giang Thiên Phàm!

Bác sỹ Tạ ông đang ở đâu? Nhanh tới đây xem bệnh cho người này một chút!

“Được rồi, ngày mai chúng ta có thể thử hải sản một lần.” Giang Thiên Phàm nói xong, liền đi vào trong phòng.

Khi cửa phòng của anh từ từ đóng lại, Lâm Khả Tụng dùng sức thở ra một hơi.

“Mẹ ơi. Mẹ ơi.”

Lâm Khả Tụng nắm tay đi ở trong hành lang, cô phát giác cuộc sống của mình giống như gặp phải một cái khiêu chiến nghiêm túc hơn cả thi tốt nghiệp trung học.

Đó chính là bị Giang Thiên Phàm “Thích”!

Cả buổi tối, Lâm Khả Tụng lăn qua lộn lại trên giường không ngủ được. Chỉ cần vừa nhắm mắt lại, trong đầu cô lại nổi lên hình ảnh bị Giang Thiên Phàm hôn.

Giống như đóa hoa chợt nở rộ trong một đêm, tạo ra thế giới của cô.

Điện thoại di động rung một cái, là một tin nhắn đến từ Tổng Ý Nhiên: Sống cùng nhau đi.

Lâm Khả Tụng nhìn thấy cái tin nhắn ngắn này liền ho khan kịch liệt. Tên ngu ngốc này, tám phần là nhắn tin cho người đẹp nào đó kết quả lại gửi sai người.

Cô không khỏi trả lời: Đầu bị đập vào cửa hả?

Tổng Ý Nhiên: Sống cùng nhau đi, Khả Tụng.

Lâm Khả Tụng: Cút đi.

Tổng Ý Nhiên: Anh bảo đảm không ngại buổi tối em còn nghe nhạc xem phim, không ngại em ngồi trên ghế salon ăn khoai tây chiên vung vãi khắp nơi kéo con gián đến, không ngại em về sau chín giờ tối mới tắm.

Lâm Khả Tụng không khỏi bật cười: Được, anh qua đây mua ngôi biệt thự đi!

Tổng Ý Nhiên: Vậy thì vui vẻ quyết định như vậy.

Nhìn cái tin nhắn ngắn này, Lâm Khả Tụng chợt ngồi dậy, trầm nghĩ không thể nào, mặc dù Tổng Ý Nhiên luôn luôn đốt tiền, nhưng từ đâu mà anh có nhiều tiền như vậy? Khu nhà này của Giang Thiên Phàm vừa nhìn cũng rất cao cấp, lui tới ra vào đều là giới thượng lưu của Newyork. Nhưng là với tính cách thiếu não của Tổng Ý Nhiên, rất có thể sẽ làm như vậy thật!

Người này sẽ không thật sự nghiêm khí như vậy chứ? Cô chẳng qua chỉ oán trách với anh đôi câu, anh liền tới giải cứu cô? Nếu anh thật sự có tâm tư này sao lúc đầu ngồi máy bay tới Newyork không mua cho cô vé máy bay cùng hạng thương gia chứ!

Không đúng không đúng, cô cũng không phải là chút oanh oanh yến yến kia của anh, làm sao cô có thể ở biệt thự anh mua chứ!

Nói lung tung, cái gì gọi là mua biệt thự vì cô chứ, có lẽ là anh đã chán phòng ở cạnh biển Manhattan rồi, nên muốn chuyển nhà.

Du học sinh gì chứ! Không chăm chỉ học hành, ngày ngày chỉ biết tiêu tiền bậy bạ!

Hơn nữa, có lẽ chỉ là nói nói mà thôi.

Cảm ơn Tổng Ý Nhiên thành công chuyển dời lực chú ý của cô đối với Giang Thiên Phàm, Lâm Khả Tụng kéo chăn qua, khò khè một cái đã ngủ rồi.

Mà lúc này Tổng Ý Nhiên đang ngồi trên ghế chân cao ở trong quán bar, nhìn tin nhắn của Lâm Khả Tụng mà cười.

“Này! Nghe nói ngày mai cậu sẽ dọn nhà?” Kevin cầm một chai bia, ngồi bên cạnh Tổng Ý Nhiên, một tay khoác lên bờ vai của anh.

“Đúng vậy.”

“Có muốn mình tìm mấy em gái xinh đẹp đến ăn mừng nhà mới của cậu hay không?”

“Cậu, còn có những em gái xinh đẹp kia của cậu tốt nhất ngày mai cũng đừng xuất hiện trước mặt mình.”

“Tại sao?” Kevin lộ ra vẻ mặt hết sức thất vọng.

“Bởi vì mình muốn yên tĩnh, lý do này như thế nào?”

“Cậu thật không có ý tứ!”

Kevin cảm bìa đi xa, Tổng Ý Nhiên gật đầu bất đắc dĩ cười một tiếng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Khả Tụng theo thường lệ đứng bên cạnh Giang Thiên Phàm học nấu ăn, anh chỉ điểm luôn vừa đứng, vừa khiến Lâm Khả Tụng suy nghĩ đầy đủ, vừa có thể đứng lúc để cho cô biết trọng điểm ở nơi nào.

Khi cô đang ở trong phòng bếp tìm tòi cách nấu sò biển chiên giòn cùng cá pecca nướng cà chua ô liu, thì bác sỹ Tạ đến. Giang Thiên Phàm đi thẳng ra phòng bếp, trở về phòng nói chuyện cùng bác sỹ Tạ.

Lâm Khả Tụng không tự chủ được bắt đầu phỏng đoán rốt cuộc Giang Thiên Phàm sẽ nói những chuyện gì với bác sỹ Tạ?

Có lẽ, sau khi bác sỹ Tạ khuyên nhủ. Anh cũng sẽ không lại dùng phương pháp nói “Tôi thích em” cùng với hôn cô để khích lệ cô nữa chứ?

Mà dùng phương thức thực sự bình thường “Tiến hành theo chất lượng”, “Xuân Phong Hóa Vũ”.

Lâm Khả Tụng ngẩng đầu lên cười một tiếng, Giang Thiên Phàm như vậy lại càng làm cho cô khó có thể tưởng tượng.

Nếu như tất cả đều trở lại điểm ban đầu, mũi dao của Lâm Khả Tụng dừng lại ở dọc thân sò biển, chợt không biết nên xuống dao như thế nào.

Không cần suy nghĩ nữa, tất cả sẽ nước chảy thành sông.

Vừa lúc đó, điện thoại treo tường trong phòng bếp vang lên, truyền đến âm thanh không hề mập mờ: “Hôm nay bác sỹ Tạ sẽ ở lại dùng cơm trưa, món khai vị cùng món chính, liền giao cho em.”

“Cái gì? Giao cho tôi.” Lâm Khả Tụng quay đầu lại liếc nhìn phòng bếp, mới vừa rồi cô một mực suy nghĩ lung tung, hoàn toàn không hề suy nghĩ rõ ràng về hai món ăn này!

“Em có thể chuẩn bị bữa ăn tối cho ba vị bếp trưởng nổi tiếng trong nghề, đối mặt với bác sỹ Tạ lại không có tự tin sao?”

Mặc dù cách điện thoại, Lâm Khả Tụng cũng có một loại cảm giác hơi thở của Giang Thiên Phàm phát qua bờ tai của mình.

Giống như anh đang dựa về phía cô, sắp chạm vào cô.

“Tôi có thể! Chỉ là. Chỉ là đồ ngọt thì.”

“Không cần đồ ngọt. Nhưng em có thể chuẩn bị một món canh.”

Lâm Khả Tụng còn chưa kịp hỏi “Chuẩn bị canh gì”, Giang Thiên Phàm đã cúp điện thoại.

May mắn là Lâm Khả Tụng không có chứng sợ hãi lựa chọn, nếu không thì đã do dự chết rồi!

Bác sỹ Tạ mặc dù đã sống ở Newyork lâu rồi, nhưng dù sao cũng không phải là người Âu Mỹ. Theo khẩu vị người Châu Á mà nói, so với canh bí đỏ bơ hoặc là canh cà rốt đặc gì đó ..., ông ấy sẽ thích món canh có mùi vị thanh đậm hơn. Hơn nữa nếu như món khai vị là sò biển chiên giòn, nếu như dùng món canh quá mức nồng nặc sẽ làm giảm bớt cảm giác của ông ấy với mùi vị của sò biển.

Lâm Khả Tụng vỗ tay phát ra tiếng: “Vậy thì canh cải trắng bạc hà!”

Từ vị món canh này cô vĩnh viễn đều sẽ không quên! Uống hết tám chén canh, tìm toilet khắp nơi!

Lâm Khả Tụng căn cứ vào ấn tượng của mình, chuẩn bị nguyên liệu, làm được canh mùi vị cũng không kém món canh ngày hôm đó bao nhiêu!

Tiếp theo là sò biển chiên giòn cùng với cá pecca.

Sau khi tất cả món ăn đều bị đưa lên bàn ăn, Lâm Khả Tụng dọn dẹp sạch sẽ phòng bếp theo yêu cầu của Giang Thiên Phàm, sau đó đi tới phòng ăn.

Cô thật không ngờ là, trước bàn ăn chỉ có một mình bác sỹ Tạ.

Món ăn cô chuẩn bị cho Giang Thiên Phàm cũng đặt y nguyên ở đối diện bác sỹ Tạ.

Nhìn cô tỏ vẻ khó hiểu, bác sĩ Tạ cười, ông làm một thế tay “Mời ngồi”.

“Gần đây, có một nhà hàng mới sắp khai trương, Thiên Phàm sẽ rất bận. Cậu ấy là một người rất nghiêm túc, có thói quen tự mình làm mọi việc.”

“A, là như thế.”

Vốn dĩ cô cho là sẽ nghe Giang Thiên Phàm đánh giá đồ ăn cô làm, nhưng không ngờ ngày cả một miếng anh cũng chưa ăn.

Bác sĩ Tạ chống cằm, nhiều hứng thú nhìn Lâm Khả Tụng: “Cô có biết nét mặt của cô thoát nhìn rất mất mát hay không?”

“Bởi vì tôi cho là có thể nhận được sự chỉ điểm của anh ấy.”

Lâm Khả Tụng cười cười, trước mặt bác sĩ Tạ nói bất kỳ một lời nói trái lương tâm nào cũng đều sẽ bị nhận ra, dứt khoát nói thật.

“Không chỉ là chỉ điểm, còn có khẳng định.” Bác sĩ Tạ bổ sung.

“Vậy bác sĩ Tạ? Ông cảm thấy đồ ăn tôi làm có ngon không?”

“Không tệ, hiểu được đối khách làm chủ, đặt câu hỏi với tôi.” Bác sĩ Tạ gật đầu một cái, “Ăn thật ngon. Làm cho người ta hoàn toàn không nghĩ tới là xuất từ tay của một người mới học nghề.”

Lâm Khả Tụng bắt đầu cười hắc hắc, múc một muỗng canh, mới vừa đưa vào trong miệng, bác sĩ Tạ nói một câu khiến cô suýt thì phun ra.

“Có phải Thiên Phàm thổ lộ với cô rồi hay không?”

Lâm Khả Tụng trợn to hai mắt, chẳng lẽ chuyện như vậy Giang Thiên Phàm cũng sẽ nói với bác sĩ Tạ sao?

“Thời điểm lần đầu tiên cậu ấy hỏi tôi có biết tư vị thâm mền là gì hay không, tôi biết ngay nhất định là có cái gì đã khiến cậu ấy động lòng.” Bác sĩ Tạ duỗi ngón tay ra, tạo dấu một khe hở nhỏ, “Dù là chỉ có một tí tẹo như thế, động lòng chính là động lòng.”

“Thâm mền?” Lâm Khả Tụng tò mò ngẩng đầu lên.

Chẳng lẽ Giang Thiên Phàm cũng từng có kinh nghiệm thâm mền sao?

Nam thân cao ngạo lạnh lùng giống như anh?

“Cậu ấy còn hỏi tôi có nhớ rõ hương vị của Băng Đường Hồ Lô.”

Đầu ngón tay của Lâm Khả Tụng run rẩy, cái đêm hứng thú rồi, gần như sắp bị cô lãng quên, còn có đoạn thoại cô có cảm mà phát ngẫu hứng nói với anh đó, anh lại vẫn nhớ?

Thâm mền tựa như mút quả. Bao lấy vỏ bọc đường ngọt ngào khi thích một người, nhưng chỉ cần cần, thì sẽ ăn được tư vị vừa chua vừa chất.

“Cậu ấy không hề lạnh lùng giống như trong tưởng tượng của cô, giống như đối với toàn thế giới đều không cảm thấy hứng thú vậy. Điểm nhạy bén nhất của cậu ấy, không chỉ là vị giác, còn có tình cảm của cậu ấy. Khả Tụng, Giang Thiên Phàm thổ lộ với cô như thế nào?”

Mắt bác sĩ Tạ giống như biển sâu không nhìn thấy đáy, ánh ngược ra nội tâm của cô.

“Anh ấy nói anh ấy thích tôi.”

“Nét mặt của cô giống như cũng không khẳng định vậy. Là bởi vì cô còn thích người khác, hay hoặc giả là bởi vì ‘Tôi thích em’ cũng không phải điều cô thực sự muốn nghe?”

Lâm Khả Tụng nuốt xuống nước miếng.

Cô vẫn còn đang thâm mền Tống Ý Nhiên sao? Vừa nhìn thấy tin nhắn của anh, cô vẫn sẽ theo bản năng mỉm cười. Mỗi lần bị anh đến gần tim vẫn sẽ đập nhanh như cũ.

Nhưng còn Giang Thiên Phàm?

Khi anh nhích lại gần cô thì không chỉ là nhịp tim, giống như toàn bộ thế giới đều ủa về phía cô.

“Không cần vội vã trả lời tôi. Bởi vì biết rõ tâm ý của mình mới là phương thức đáp lại đối phương chính xác nhất. Đến lúc cô đã chuẩn bị xong, lại đi hỏi chính xác vấn đề kia. Chỉ có hỏi chính xác vấn đề, mới có thể lấy được đáp án chính xác.”

“Vấn đề gì?”

Bác sĩ Tạ cười không đáp, lịch sự xoa xoa miệng, đứng dậy: “Cám ơn bữa trưa của cô, hết sức ngon miệng.”

Khi bác sĩ Tạ rời đi, chỉ còn sót lại một mình Lâm Khả Tụng ngồi ở trước bàn, tất cả đều yên tĩnh lại.

Giống như đêm bạc màu đỏ lại sống lại một lần nữa.

Đầu lưỡi của cô còn lưu lại hương vị ngọt chua sau chát của Băng Đường Hồ Lô.

Còn có dưới đèn đường, gò má của Giang Thiên Phàm.

Vừa lúc đó, điện thoại của Lâm Khả Tụng vang lên, cô theo bản năng lấy ra xem, tên của “Tổng Ý Nhiên” đang lóe lên, ngón tay của cô run lên, điện thoại di động rơi xuống đất.

“Má ơi!” Lâm Khả Tụng vội vàng nhặt nó lên, “Này, Tổng Ý Nhiên?”

“Anh đã tiến vào cùng một khu biệt thự với em.”

“.....” Hai giây sau, Lâm Khả Tụng mới phản ứng lại được, “Không phải chứ? Anh thật sự vẫn mua biệt thự?”

“Anh thuê. Còn dư lại hơn một tháng nữa, anh đặc biệt đến cùng em. Như thế nào, đầy nghĩa khí sao?”

Trong khoảng thời gian ngắn Lâm Khả Tụng cũng không biết nói cái gì cho phải.

Người này vốn dĩ là như vậy, khi cô la hét muốn anh giúp bận rộn gì đó, thì anh giống như bị chứng mau quên vậy.

Nhưng khi cô không hề ôm hy vọng gì với anh nữa, thế nhưng anh lại luôn có thể làm cho cô bất ngờ.

Ngay sau đó, mã số của một ngôi biệt thự bị truyền đến điện thoại di động của cô, xem ra còn rất gần biệt thự của Giang Thiên Phàm.

“Anh vẫn còn chưa ăn cơm trưa đâu, không phải em muốn tham gia ‘Đầu bếp xuất sắc’ sao? Tới bộc lộ tài năng đi.”

“Anh mua đồ ăn sao? Em bộc lộ tài năng cho anh xem?”

“Có a, trái cà chua cùng trứng gà.”

“Thành, anh chờ đi!”

Lâm Khả Tụng không thật sự tin tưởng Tổng Ý Nhiên sẽ để cô làm trứng chiên cà chua cho anh. Chắc chắn khi cô đến biệt thự của anh, là có thể thấy một nhóm bạn bè không tốt giờ bia lên ôm mỹ nữ.

Lâm Khả Tụng nói cho Meire cô đi gặp bạn mới dọn tới.

“Dĩ nhiên có thể, đây là tự do của cô mà. Chẳng qua không nên về quá muộn, tiên sinh hi vọng cô đặt nhiều tinh lực nghiên cứu kỹ thuật nấy nướng, đừng làm cho cậu ấy thất vọng.”

“Tôi biết rồi! Đi một lát sẽ trở lại!”

“Tiểu bánh bao, cô nói bạn mới dọn tới là vị nào vậy?” Meire giống như tùy ý hỏi.

“A, là bạn thân cùng sang đây với tôi. Chẳng qua là anh ấy sang đây du học.”

Lâm Khả Tụng đổi giày xong, liền đi ra ngoài.

Meire nhìn theo bóng lưng cô rời đi, bấm một số điện thoại.

Tổng Ý Nhiên cũng không có thuê một biệt thự rất lớn, khi Lâm Khả Tụng đi tới, mới phát hiện gia cụ trong biệt thự không sai biệt lắm với đồ dùng của Tổng Ý Nhiên ở trong căn hộ ở Manhattan.

Hôm nay nhìn qua Tổng Ý Nhiên rất huu nhân, mặc áo len màu nâu nhạt, quần jean màu xanh đen, đi dép, khẽ mỉm cười, cặp mắt kia dễ dàng đẩy loạn tiếng lòng cô.

“Vào đi.”

“Không thể nào chứ? Anh đem cả gia cụ ở bên kia đến hả? Anh cũng không ngại ép buộc?”

“Đồ đạc anh dùng quen rồi sẽ không dễ dàng đổi. Đổi sẽ không ngủ được. Hơn nữa thôi.....” Tổng Ý Nhiên cố ý kéo dài âm thanh, “Chỉ cần có thể thường nhìn thấy em, ép buộc thế nào anh cũng không ngại.”

Anh đưa mặt mình gần sát lại, Lâm Khả Tụng cố làm vẻ ghét bỏ đẩy mặt anh ra, “Anh thôi đi, không phải nói dối sao? Phòng bếp ở đâu, em làm món ‘

canh đồ địa ngục’ cho anh!”

Nhắc tới cái này, Tống Ý Nhiên không thể nín được cười: “Em có tin không, cho dù em làm đồ ăn có khó ăn đến thế nào, anh đều sẽ ăn toàn bộ.”

“Anh cứ chờ đi, em lại không thể nào làm ra món gì khó ăn như vậy nữa rồi.”

Khi Lâm Khả Tụng tiến vào phòng bếp không tới ba mươi giây, chỉ nghe thấy cô gọi: “Tống Ý Nhiên! Muối đâu? Đường đâu? Gia vị đâu?”

Tống Ý Nhiên dựa vào cửa phòng bếp, từ từ nói: “Nha. Quên mất.”

“Sao anh không đem đầu mình cũng quên luôn đi hả ?” Lâm Khả Tụng hằm hừ nói.

Tống Ý Nhiên cười: “Em có biết lời em vừa nói giống như kiểu người vợ anh đã kết hôn nhiều năm hay không?”

Lại tới lại tới, người này lại đùa kiểu không tìm không phôi với cô như vậy nữa.

“Vậy làm món trứng chiên cà chua không có gia vị cho anh, anh phải ăn hết cho em!”

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Chương 45 Thiên Phàm VS Tống Ý Nhiên (Round2)

Editor: Kaori Hương

Nếu nói “rất nhiều năm” là bao nhiêu năm?

Nếu gần mười năm, vậy có phải sẽ không có cả đời luôn không.

Chẳng lẽ nói đợi đến khi cô già rồi, còn có thể giữ nguyên tâm lòng của cô sao?

Trong chốc lát, lời nói “tôi thích em” của Giang Thiên Phàm thể mà trở nên kỳ ảo mà du dương.

Tựa như một lời an ủi, một chút rộn rạo lướt qua trong yên lặng.

Phòng bếp và phòng ăn của phòng bếp liền nhau.

Lâm Khả Tụng xoay người đặt đĩa lên bàn: “Ăn đi!”

“Ồi chào, đúng là trứng chiên cà chua!” Tống Ý Nhiên lộ ra vẻ khoa trương, lấy cái muỗng, nét mặt chăm chú ngồi trước bàn ăn, múc một muỗng đưa vào trong miệng.

Lâm Khả Tụng chờ anh nói gì đó, nhưng mà anh chỉ ăn từ muỗng này đến muỗng khác, từ từ ăn.

“Này, ăn ngon không?” Lâm Khả Tụng không nhịn được hỏi.

“Nếu thêm chút muối thì trứng chiên cà chua ăn càng hoàn hảo.” Tống Ý Nhiên cười trả lời.

“Thiệt hay giả?” Lâm Khả Tụng lấy cái muỗng .

Trứng gà rất xốp, nước cà chua hiện ra, vị chua tự nhiên của trái cà chua kết hợp hương thơm trứng gà, đặc sắc, chỉ là đáng tiếc không có muối.

“Như thế nào, có phải nếu em thêm muối thì món trứng gà cà chua càng ngon hơn?” Tống Ý Nhiên hỏi.

“Đúng là vậy.” Lâm Khả Tụng cũng cười theo.

Tống Ý Nhiên ăn xong cơm trưa, rồi kéo Lâm Khả Tụng đi tới phòng khách. Hai người ngồi ở trên đệm, nhìn phía TV bắt đầu chơi game. Đây gần như là việc làm hằng ngày lúc hai người nghỉ đông và nghỉ hè. Mà hôm nay, Tống Ý Nhiên tỏ ý muốn kiểm tra độ ăn ý khi chơi trên TV.

“Này! Anh có nhầm không vậy! Anh đánh bên kia em sẽ chết đấy!” Lâm Khả Tụng vui vẻ kêu to lên.

“Vốn là anh muốn thắng anh! Em không chết làm sao anh thắng?” Tống Ý Nhiên trả lời.

Lúc người này chơi game thật có thể dùng “nhanh, ác, chuẩn” để hình dung, vẻ mặt nghiêm túc, không biết còn tưởng rằng anh ta đang nhìn cổ phía! Lâm Khả Tụng liếc qua hai mắt của anh ta, ánh sáng từ màn hình chiếu trên mặt anh, tựa như ảo giác.

Có lúc Lâm Khả Tụng sẽ cảm thấy, Tống Ý Nhiên như vậy, mục tiêu rõ ràng quyết đoán sát phạt, mới thật sự là anh.

Hai ba giây sau, quả nhiên Lâm Khả Tụng chết đi. Cô tức giận vuron tay ra, cào đầu Tống Ý Nhiên thành tổ chim.

Mất hơi mồi, Lâm Khả Tụng lười biếng nằm ở trên đệm, dùng chân đạp Tống Ý Nhiên một cái: “Này, em nói anh với bạn gái kia của anh ngày ngày đánh với nhau cũng chỉ chơi game hay sao?”

“Anh chỉ cùng làm vậy với em.” Tống Ý Nhiên kéo đệm đến bên người Lâm Khả Tụng, nằm xuống cùng cô.

“Ừ.”

Không tự chủ giương môi lên, mặc dù cô vẫn biết Tống Ý Nhiên giỏi dỗ con gái, nhưng lời như vậy, thế mà anh rất ít nói với cô.

“Khả Tụng.”

“Hả?” Lâm Khả Tụng một nhọc, nếu như là bình thường lúc này cô đã ngủ trưa.

“Chúng ta sẽ luôn luôn ở chung một chỗ như vậy, đúng không?” Giọng nói của Tống Ý Nhiên rất nhẹ, tựa như thử dò xét.

“Ừ. Em chỉ ngủ một lát thôi. Trước hai giờ rưỡi phải gọi em dậy đấy.”

Cô còn phải trở về phòng bếp của Giang Thiên Phàm tiếp tục luyện tập rán sò hương biển và hướng cá lư với cà chua ô-liu đấy.

Nghe giọng nói hơi khàn của cô, Tống Ý Nhiên chống cằm, duỗi tay, nhẹ nhàng sờ qua cái trán của cô.

Lâm Khả Tụng bị tiếng nhạc điện thoại di động đánh thức. Là cuộc gọi của Merie.

Khi cô ngồi dậy, phát hiện đã bốn giờ rưỡi chiều rồi.

Ông trời của tôi!

“Khả Tụng, xem ra cô ở chỗ của bạn rất vui vẻ.”

“Cái đó. Tôi không cẩn thận ngủ quên, quên mất thời gian!”

Sẽ không phải là Giang Thiên Phàm cũng trở về chứ! Nếu như anh ta phát hiện thế mà cô không có ở tại trong phòng bếp học tập tốt, có thể rất thất vọng hay không?

Lâm Khả Tụng tức giận đạp Tống Ý Nhiên một phát, ngược lại người này ngủ rất say!

Tống Ý Nhiên rất không tình nguyện ngồi dậy, dụi dụi con mắt, đáng vẻ còn buồn ngủ, đúng là còn trẻ con.

“Không sao, tôi chỉ gọi điện hỏi cô có trở về ăn cơm không?” Giọng nói của Meire mang theo ý cười.

“Đĩ nhiên trở về! Giang tiên sinh cũng trở về rồi sao?”

“Đúng, Giang tiên sinh trở về lúc ba giờ.”

Trong chốc lát Lâm Khả Tụng có cảm giác “chết chắc”.

“Nếu trở lại, Giang tiên sinh muốn tôi nói với cô, nếu không ngại mời Tống tiên sinh cùng tới ăn tối.”

Lâm Khả Tụng hơi kinh ngạc, theo ý của Giang Thiên Phàm, anh ta biết mình ở một chỗ với Tống Ý Nhiên?

Nhưng vấn đề là, làm sao anh ta biết?

Lâm Khả Tụng còn chưa kịp trả lời, Tống Ý Nhiên liền cười trả lời: “Được.”

“Chúng tôi mong anh đến.”

Tắt điện thoại, Lâm Khả Tụng dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Tống Ý Nhiên: “Ta nói, rốt cuộc trong hồ lô của anh bán thuốc gì? Tại sao Giang tiên sinh nói mời anh ăn tối?”

“Mọi người đều là hàng xóm. Không phải em cũng biết ở nước ngoài có thói quen nếu có người mới chuyển đến khu nào đó thì đưa một bịch bánh quy nhỏ đến thăm hỏi nhà hàng xóm sao... sao?” Tống tính nhưng một bộ đương nhiên vẻ mặt.

Nhưng Lâm Khả Tụng hiểu rõ anh, nhất định người này gạt mình cái gì đó.

“Anh có chuẩn bị bánh quy sao?”

“Vậy thì bây giờ em nướng đi? Chỗ của anh có mỡ bò và bột mì.”

“Thôi đi, ngay cả đường anh cũng không có nữa. Còn nữa, anh không thể nói chuyện vui vẻ thì cũng đừng cố nói chuyện với anh ấy. Giang tiên sinh sẽ không bao giờ là loại người sẽ mời hàng xóm vào biệt thự của anh ấy hơn nữa còn cùng ăn tối? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Lâm Khả Tụng kéo cổ áo Tổng Ý Nhiên, nghiêm túc hỏi.

“Không phải em cũng biết Hồng Môn Yến là gì sao?” Tổng Ý Nhiên giờ tay lên, khoác lên vai Lâm Khả Tụng, trong ánh mắt lộ ra vẻ lãnh lẻo, “Nói không chừng anh ta nghĩ cách giết anh.”

“Giết cái đầu anh!” Lâm Khả Tụng hung hăng đập vào trên đầu của anh, “Nhanh đi tắm qua, không cần có mùi lợn xộn thế này! Gặp anh ấy cũng không được nói lung tung! Chuyện không nên nói nhiều lời một chữ em nhớ lời anh!”

Lâm Khả Tụng đuổi Tổng Ý Nhiên vào phòng tắm.

Năm giờ chiều, Lâm Khả Tụng dẫn theo Tổng Ý Nhiên đi vào biệt thự của Giang Thiên Phàm.

Meire đi trước dẫn đường. Hai tay của Tổng Ý Nhiên cầm hai bọc túi, vừa đi vừa nhìn.

Lâm Khả Tụng không khỏi khản trương. Thật ra nghĩ kĩ một chút, so với cô ngược lại tầng lớp cuộc sống của Tổng Ý Nhiên gần với Giang Thiên Phàm hơn, cô cũng không cần lo lắng anh sẽ nói gì không thích hợp trước mặt Giang Thiên Phàm. Hơn nữa Tổng Ý Nhiên mạnh vì gạo bạo vì tiền (có điều kiện thuận lợi thì hoạt động hiệu quả), giải quyết Giang Thiên Phàm chỉ như một đĩa đồ ăn thôi. Chỉ là suy nghĩ của Giang Thiên Phàm ạnh đừng đoán, anh đoán tới đoán lui cũng đoán không trúng.

“Meire tiên sinh, sàn nhà đá cẩm thạch nơi này là người nào dọn dẹp, thật sạch sẽ, giống như mặt gương vậy.” Tổng Ý Nhiên lưu loát nói Tiếng Anh.

“Cám ơn anh đã khen ngợi. Mỗi tuần sẽ có công ty chuyên môn tới đây để tu sửa vệ sinh, nếu như Tổng tiên sinh có cần, tôi có thể giới thiệu cho cậu.” Meire trả lời đầu ra đầu rẩy.

“Không cần. Lau cũng sạch sẽ quá rồi, cúi đầu xuống là có thể nhìn thấy cái bóng của mình ở dưới mặt đất, có chút đáng sợ.”

Lâm Khả Tụng kéo Tổng Ý Nhiên, cái gì gọi là có chút đáng sợ à?

“Yêu cầu của Giang tiên sinh về sự sạch sẽ cao hơn một chút so với người bình thường.” Giọng nói Meire mang theo nụ cười thân thiện, không hề vui vẻ, khuôn cách quản gia chuyên nghiệp.

Rốt cuộc bọn họ đi tới phòng ăn, Giang Thiên Phàm ngồi yên lặng bên bàn ăn, trong tay nắm giấy dò đường, tư thế thẳng tắp, khuôn mặt không quan tâm làm cho anh tăng thêm mấy phần quý tộc.

“Giang tiên sinh, Tổng tiên sinh và Khả Tụng đến.”

Giang Thiên Phàm đứng lên, đưa tay về phía Tổng Ý Nhiên: “Nghe nói anh sống ở gần đây là hàng xóm của tôi.”

“Đúng vậy.” Tổng Ý Nhiên nở nụ cười, nắm tay của anh.

Giữa hai người có cảm giác như kỳ phùng địch thủ giằng co trên thương trường, hai người ngoài trừ đôi câu khách sáo thì có thể coi như không trao đổi.

“Khả Tụng, Tổng tiên sinh là của bạn của em. Bữa ăn tối hôm nay để cho em phụ trách.”

Trước khi đến Lâm Khả Tụng cũng đã nghĩ Giang Thiên Phàm sẽ không tự mình xuống bếp tiếp đãi cô và Tổng Ý Nhiên, nhưng mà cả một buổi chiều cô không hề làm gì cả.

“Vâng, Giang tiên sinh. Chỉ là không biết thực đơn ra sao?”

“Trước món ăn sẽ dùng hôm nay người mới vừa học được hương tiên sò biển thôi. Món chính là heo nướng mỡ xoi. Đồ ngọt sau đó thì chọn caramel hầm lê.”

Lâm Khả Tụng trợn mắt, cũng may là sò hương biển rán, chỉ là heo nướng mỡ cô đã nhìn thấy Giang Thiên Phàm nhìn qua một lần, ngay cả nướng sườn chuyên dụng Hà Lan trộn nguyên liệu đã cực kỳ phức tạp. Trờ lại, mặc dù cô đã xem qua phương pháp nấu caramel hầm lê ở trên sách, nhưng cô chưa thử qua á!

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Giang Thiên Phàm, cô hiểu đây là cơ hội học tập của mình. Bởi không có bất kỳ người nào làm mẫu và trợ giúp khi làm thành phẩm, cho nên cô phải có năng lực.

Lâm Khả Tụng có chút lo lắng liếc nhìn Tổng Ý Nhiên, chỉ có anh ngồi chung một chỗ với Giang Thiên Phàm, bọn họ có thể nói chuyện với nhau sau? Tổng Ý Nhiên sẽ không có đầu óc nói những lời không nên nói chứ? Hoặc là hai người im lặng, cho đến hết bữa ăn?

Khi Lâm Khả Tụng rời khỏi phòng ăn, Meire bụng bộ trà cụ Trung Quốc truyền thống kiểu cũ lên, pha trà Ô Long cho hai người.

Tổng Ý Nhiên khéo léo bung ly trà, ngửi mùi trà thơm ngát, cười nói: “Thật khó có thể được thưởng thức Ô Long tốt như vậy ở Newyork. Chỉ là Giang tiên sinh, mời ngài tôi tới, không chỉ một bữa ăn tối đơn giản vậy chứ?”

Giang Thiên Phàm cũng không có đụng tới ly trà trước mắt, duy trì tư thế như trước, không động mà uy.

“Bọn họ nói bề ngoài của anh ưu tú anh tuấn, rất có phong độ, và lại tài hoa hơn người.”

“Cám ơn đã khen, anh cũng vậy.”

“Càng khó hơn là, không chỉ bề ngoài, anh còn hiểu rõ ẩn núp và kiên nhẫn.”

“Có ý gì?” Tổng Ý Nhiên nghiêng mặt, nhìn Giang Thiên Phàm không thay đổi ánh mắt.

“Nhà họ Tống vẫn rất hiểu khách sạn kinh doanh, ở trong lĩnh vực này có rất nhiều thành tích. Gia đình anh không chỉ đầu tư khách sạn ở trong nước chỗ, mà còn ở Malaysia, Singapore, Nhật Bản, Sri Lanka, Maldives mặt khác trong lĩnh vực du lịch quốc gia cũng đầu tư kinh doanh nhà hàng cao cấp và làng du lịch.”

“Tôi không nghĩ rằng Giang tiên sinh cảm thấy hứng thú với Tống gia. Chẳng qua là tôi tin tưởng, mục đích anh nói những điều này với tôi, cũng không phải là vì muốn hợp tác với Tống gia, đúng không?”

“Nhà họ Tống ở đời cha anh quả thật có thể nói là nổi bật xuất chúng. Nhưng đến thời các anh, thật sự là thời kỳ yếu kém. Hiện tại ngoài mặt chủ nhà là anh trai cậu Tống Ý Phàm. Nhưng thật đáng tiếc, anh ta không có đầu óc kinh doanh hay là tầm nhìn xa, hơn nữa anh ta còn dễ bị ảnh hưởng bởi chú bác của anh, có thể nói bây giờ ở nhà họ Tống thì chú anh buông rèm chấp chính.”

“A, cảm ơn lời nhận xét của anh. Chỉ là những việc này không có quan hệ với tôi.”

“Sao lại không có quan hệ với anh?” Người Giang Thiên Phàm hơi nghiêng về phía trước, trong chốc lát, cảm giác bị áp bức xông tới mặt.

Thậm chí Tống Ý Nhiên có ảo giác như đối phương nhìn thấu hết thảy.

“Ngoài mặt anh trai anh giúp anh sang Mĩ du học, trên thực tế là để cho anh cách xa quyền lực quan trọng nhà họ Tống. Ở chỗ này, anh muốn cái gì, anh ta cho anh cái đó, trừ quyền lực. Anh ta nghĩ dùng cuộc sống xa xỉ tới mê hoặc anh, dùng cuộc sống giàu sang đánh tan chí hướng của anh. Chỉ là nếu như mà tôi là anh ta, cũng sẽ không đưa anh tới nước Mĩ. Anh sử dụng tiền anh ta vốn trả cho anh làm tiền sinh hoạt cuộc sống xa hoa truy lạc, nước Mĩ là thị trường tư bản vận hành nhanh, không ngừng tích lũy tài sản cho mình. Chỉ là của tôi rất tò mò, anh ta biết anh nhập cổ phiếu SNR chưa? Kỹ thuật Internet bây giờ quả thật rất thông dụng, càng không cần phải nói ở điện thoại trí tuệ nhân tạo hiện tại thông dụng thế nào.”

“Tôi có thể cho đây là lời khen của Giang tiên sinh?” Tống Ý Nhiên sờ cằm.

Lúc này, Meire đưa món ăn đến trước mặt hai người: “Sò hương biển rán, xin thưởng thức.”

Từng cái đĩa để ba sò biển, mặt ngoài bị rán tới vàng, tản mát ra mùi thơm mê người. Phía dưới sò biển đặt cây củ cải mỏng như cánh ve, làm đẹp phía trước là nước nấu chín với đậu phụ.

“Đây thật sự là do Khả Tụng làm?” Tống Ý Nhiên cúi đầu xuống, lộ vẻ mặt kinh ngạc.

“Trừ cô ấy, trong phòng bếp không có người thứ hai.”

Tổng Ý Nhiên cúi đầu xuống, ném một miếng sò biển, vị tươi mới đúng vị triển miên ở đầu lưỡi: “Quả nhiên danh sư xuất cao đồ. Giang tiên sinh, anh có thể tiếp tục chuyện vừa rồi.”

“Nếu như anh trai anh biết anh đang làm gì?” Giang Thiên Phàm lạnh nhạt mở miệng.

Tổng Ý Nhiên buông xuống nĩa, nở nụ cười sâu hơn: “Giang tiên sinh muốn nói cho anh ta biết?”

“Anh còn chưa tích lũy đủ để có thể chống lại tài lực của chú bác anh, anh còn cần bọn họ không ngừng “giúp đỡ” anh liên tục.. Đây cũng là lý do tại sao anh giả vờ như mỗi ngày đắm chìm vào hưởng lạc. Sử dụng tài lực của bọn họ ngược lại có thể đã kích họ, gần như là không chỉ vào đâu được, chỉ rất thành bại rất mong manh. Nhưng mà anh yên tâm, tôi không có ý định vạch trần anh với anh trai và bác của anh.”

“A, không nhìn ra Giang tiên sinh là một thân sĩ cổ hủ, cho là đánh bại đối thủ ngay trước mắt mới có cảm giác vinh dự?”

“Bởi vì tôi muốn Khả Tụng an tâm ở lại chỗ này, làm chuyện cô ấy muốn làm.”

Tổng Ý Nhiên cúi đầu, ngón tay dùng sức nắm nĩa, “Giang tiên sinh, anh có biết cảm giác thăm mền một cô gái mười năm mà không thể thổ lộ là ra sao

không?”

“Anh rất hiểu rõ, chỉ cần khi người khác biết cô ấy là người anh để ý nhất, kẻ địch của anh sẽ biến cô ấy thành vũ khí đối phó anh. Mà trước khi anh phản kích, hôn nhân của anh cũng sẽ trở thành đám hỏi gia địch của các nhà. Anh yêu mến, không có chút ý nghĩa nào. Anh một mực chờ đợi, nhẫn nại, hao tổn tâm cơ đặt cô ấy ở nơi anh nhìn thấy.” Giang Thiên Phàm nói từ từ chậm rãi.

“Cho nên tôi nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ cho kẻ nào phá hư kế hoạch của tôi. Nếu như anh muốn thử một lần, Tổng mỗ phụng bồi.”

Tổng Ý Nhiên cúi đầu xuống, không nhanh không chậm ăn sò biển còn dư vào miệng.

“Anh vì muốn lấy lại toàn bộ nên hết sức ần nhẫn, như vậy tôi nghĩ anh hiểu rõ suy nghĩ của Khả Tụng. Tôi sẽ không nghi ngờ chút nào khi cô ấy nhượng bộ bất cứ điều gì vì anh, bất kể nhượng bộ này khiến cho cô ấy chán nản. Anh vì mục tiêu của chính mình, chỉ có thể đặt cô ấy ở nơi anh có thể nhìn thấy là được rồi. Nhưng anh có phải cũng muốn cô ấy đặt ước mơ của mình ở nơi chỉ có thể nhìn thấy?”

“Giang tiên sinh, anh quả thật là người thuyết phục giỏi.”

Lúc này, Meire đã bùng món chính lên. Heo quay mâm xôi.

Tổng Ý Nhiên quay đầu nhìn kỹ một chút, nói với Meire: “Meire tiên sinh, chắc chắn đây không phải là cho các anh đã chuẩn bị trước, mà là Kar Tụng làm?”

“Tôi coi cái này là lợi khen ngợi Lâm tiêu thư.” Meire làm hiệu “xin dùng” rồi rời đi.

Ngón tay Tổng Ý Nhiên lướt dọc theo mâm, cười khẽ một tiếng: “Hiện tại tôi hiểu rõ tại sao anh muốn mời tôi ăn bữa cơm tối này rồi. Anh muốn tôi hiểu rõ thiên phú của cô ấy ở lĩnh vực này.”

“Đúng vậy.”

“Anh muốn tôi cảm thấy mình hèn hạ, vì giữ cô ấy ở lại bên người mà cướp đi ước mơ của cô ấy. Nhưng mà Giang tiên sinh, đối với tôi mà nói, yêu một người vốn chính là hèn hạ. Người quá thân sĩ, vĩnh viễn cầu mà không được.”

Lúc này, Lâm Khả Tụng đã làm xong đồ ngọt, cô tự mình đẩy xe đẩy đưa chúng tới.

Lúc cô tới trước bàn ăn, phát hiện những món ăn trước mặt Giang Thiên Phàm gần như ngay cả dụng cụ cũng không đụng tới, không khỏi lo âu.

Chẳng lẽ mùi vị cô làm có vấn đề?

Cô hơi khần trương không biết có nên bùng điểm tâm ngọt lên không, dù sao món chính trong đĩa bọn họ vẫn còn nhiều như vậy.

Rốt cuộc hai người kia xảy ra chuyện gì?

Lâm Khả Tụng lặng lẽ kéo áo Tổng Ý Nhiên, sử dụng ánh mắt hỏi thăm đối phương: Có phải anh nói chuyện gì không nên nói không hả?

“Anh với Giang tiên sinh nói chuyện rất vui vẻ.”

Tổng Ý Nhiên cười trả lời, hơn nữa đứng dậy kéo cái ghế ra giúp Lâm Khả Tụng.

“Thật?” Lâm Khả Tụng nhìn về phía Giang Thiên Phàm.

Cô cảm thấy không khí giữa hai người này. Kỳ lạ?

Mà Giang Thiên Phàm đã cầm dao nĩa lên, bắt đầu thưởng thức món chính cô làm. Anh dùng nĩa đưa sò biển vào miệng, động tác nội liễm mà hấp dẫn, Lâm Khả Tụng gần như có thể tưởng tượng thức ăn chạm với đầu lưỡi của anh trong nháy mắt. Ngay cả lúc nuốt xuống, nơi cổ họng nhô ra cũng làm cho Lâm Khả Tụng nín thở.

Lâm Khả Tụng cho là anh sẽ nói cái gì, nhưng anh chỉ là yên lặng ăn hết món ăn trước mặt.

Đây hoàn toàn không phù hợp với thói quen chỉ ăn một miếng của anh!

Lâm Khả Tụng nhìn theo đôi môi của anh, cho là anh mở miệng nói đề xuất gì, thế nhưng khi Meire dờ đĩa món chính trước mặt anh thì anh đã bắt đầu dùng dao cắt sườn lợn rán rồi.

Lúc này Khả Tụng vô cùng khần trương, dưới bàn cơm, có người nhẹ nhàng nắm lấy tay Khả Tụng.

Nhiệt độ quen thuộc, là Tổng Ý Nhiên. Cô nhìn qua, Tổng Ý Nhiên chống cằm cười nhẹ với cô.

Ngón tay của anh chậm rãi đan vào ngón tay cô, nắm hơi chặt, muốn cô an tâm.

Anh có thể dễ dàng hiểu suy nghĩ của cô.

“Em có nếm qua sườn lợn rán của mình?” Giang Thiên Phàm mở miệng hỏi.

“Vâng! Em có nếm qua!”

“Bản thân em có nhận ra khuyết điểm gì không?” Giang Thiên Phàm hỏi.

Lâm Khả Tụng hít một hơi: “Em cảm thấy phân lượng quả mâm xôi không được đúng cho lắm. Vị chua ngọt quá nhiều ảnh hưởng tới mùi vị sườn lợn rán. Hơn nữa thời gian cho quả mâm xôi vào quá sớm, làm cho quả mâm xôi bị nướng quá lâu mà bị chua.”

“Cho nên em điều chỉnh lại tương chấm, mà không phải phục hồi hương vị như cũ.”

“Như vậy, em điều chỉnh thành công sao?” Lâm Khả Tụng thấp thỏm hỏi.

“Trong mắt của tôi, em thành công cứu vãn món ăn mất cân bằng vị giác này.”

Giang Thiên Phàm cúi đầu xuống, tiếp tục ăn sườn lợn rán trong đĩa.

Lâm Khả Tụng nhếch môi, im lặng cười.

Cô vốn rất lo lắng Giang Thiên Phàm sẽ trách cô học hành chưa tới chốn mà chơi đùa những thứ khôn vặt này, nhưng thời gian làm heo quay không ngắn, nếu làm lại lần nữa, cô sợ Tổng Ý Nhiên ngồi không đối mặt với Giang Thiên Phàm như vậy, có thể xảy ra chuyện gì hay không.

Cho nên khi cô phát hiện quả mâm xôi bị nướng có vị chua, chỉ có thể điều chỉnh hương vị của tương chấm rồi.

Bữa ăn tối kết thúc bởi hương vị ngọt ngào đậm đà của caramel hầm lê.

Lâm Khả Tụng đưa Tổng Ý Nhiên đến cửa biệt thự.

“Haha, em đã đồng ý qua ở chung với anh.” Đôi tay Tổng Ý Nhiên cắt trong túi, nghiêng mặt đến gần Lâm Khả Tụng, gương mặt tươi cười của anh không nhìn ra sâu cạn.

Lâm Khả Tụng cười cười, dùng nắm đấm nện vai của anh một cái: “Nếu thật sự ở sống cùng với anh, em sợ em nhìn không được.”

“Không nhìn được cái gì?”

“Không nhìn được trên chộc con gái đáng hoàng như anh!”

Tổng Ý Nhiên thở dài: “Thật ra thì em không nở rời khỏi nơi này đúng không?”

Lâm Khả Tụng cúi đầu. Trừ chuyện cô thăm mền anh, những chuyện khác, cô không bao giờ gạt anh, giờ phút này cũng giống vậy.

“Không phải không bỏ được, mà là không thể. Ở chỗ này có thể học được rất nhiều chuyện. Tổng Ý Nhiên, anh biết không, em muốn hoàn thành một chuyện gì đó, cũng là lần đầu tiên cảm giác mình rất thích việc mình làm.”

“Được rồi, anh hiểu.” Ngón tay Tổng Ý Nhiên xoa xoa mi tâm của Lâm Khả Tụng, còn tưởng rằng em khi bắt nạt đấy.”

Lâm Khả Tụng cúi đầu cười: “Yên tâm đi, Giang tiên sinh chỉ là không dễ sống chung thôi. Nhưng mà anh ấy luôn luôn tùy việc mà xét, rất khách quan phê bình em.”

“Em có biết giờ phút em nhắc tới giọng điệu và từ ngữ hình dung anh ta với anh lúc đó khác với hình dạng của anh ta.”

“Thật xin lỗi, để cho anh lo lắng.”

“Không có gì, có thời gian tới nơi anh làm chút thức ăn ngon!”

“Thôi đi, người muốn làm cho đồ ăn cho anh còn nhiều mà!”

“Nhưng mà em làm, không có người có thể vượt qua.”

Tổng Ý Nhiên đứng dưới ánh trăng màu bạc, có cảm giác như cái đẹp vượt qua giới hạn.

“Khả Tụng, em đã nghĩ kỹ, không sống chung với anh?”

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Chương 46: Biến thành Lâm Khả Tụng

Tổng Ý Nhiên dựa vào cô, môi của anh nhẹ nhàng chạm vào, chậm như kéo tơ.

Khoảnh khắc kia, Lâm Khả Tụng giống như tượng gỗ mặc cho đối phương tác động.

Thậm chí cô có một loại kích thích với anh.

Nhưng xúc động như vậy chỉ đến khi cô nhớ lại câu nói “Tôi thích em” mà Giang Thiên Phàm lạnh lẽo thốt ra thì suy nghĩ của cô liền nhanh chóng thu hồi.

“Ừ, em muốn rõ ràng. Em sẽ chịu đựng đến cùng.”

Tổng Ý Nhiên nhìn cô, ánh mắt rất sâu xa. Ở trong ấn tượng của cô, anh chưa từng nhìn cô như vậy.

Đó là một loại do dự, sau loại do dự đó cũng không thể không buông tha.

“Được rồi. Bất luận có chuyện gì, đều nhớ nói cho anh biết.”

“Em biết rồi.”

“Còn nữa, đợi đến lúc ‘cuộc so tài đại sư’ kết thúc, bất luận kết quả như thế nào, em đều không thể ở lại nơi này nữa rồi.”

“Sao vậy? Em cảm thấy hình như anh rất chú ý việc em ở lại đây?” Lâm Khả Tụng ngoảnh đầu cười hỏi.

“Bởi vì anh không vui.”

Không giải thích dư thừa, Tổng Ý Nhiên xoay người đi. Lâm Khả Tụng có loại cảm giác không hiểu.

Khi cô trở lại biệt thự, lúc vừa mới bước được vài bước, đột nhiên phát hiện Giang Thiên Phàm chống gậy dò đường dựa vào vách tường.

“Giang Giang tiên sinh! Sao anh lại ở chỗ này?”

“Chờ đợi quyết định của em.”

“Quyết định gì?”

Hôm nay Giang Thiên Phàm và Tổng Ý Nhiên đều uống nhầm thuốc cả rồi sao? Nói chuyện thì chỉ nói một nửa?

Giang Thiên Phàm chậm rãi đi tới chỗ cô, anh vươn tay ra, tìm kiếm ở trong không khí, cuối cùng cũng chạm tới vai Lâm Khả Tụng.

Lâm Khả Tụng căng thẳng, cho đến khi Giang Thiên Phàm ôm cô vào trong lòng ngực của anh.

Đây là một loại cảm giác thật kỳ diệu.

Tất cả máu ấm áp và suy nghĩ đều bị ngừng trệ, cô chậm chạp cảm giác giống như cô bị Giang Thiên Phàm lây bệnh trở nên nhạy cảm hơn bình thường.

Anh thở bên tai cô, thậm chí mỗi sợi tóc của cô đều cảm nhận được nhiệt độ truyền từ tay anh.

“Quyết định không bỏ cuộc.”

“Vì sao tôi phải bỏ cuộc?”

Từ đầu đến hiện tại, cô không nghĩ ra bất kỳ lý do gì có thể làm cho cô bỏ cuộc.

Giang Thiên Phàm buông cô ra, cái loại cảm giác ấm áp đó rồi đi làm cho Lâm Khả Tụng đột nhiên không quen.

Chẳng qua là lúc cô ngẩng lên, áo khoác quen thuộc lần nữa xông vào tim của cô.

Khóe môi Giang Thiên Phàm lõm vào rất sâu, trong cảnh vật có một loại sức quyến rũ.

Hình như anh đang cười.

Chỉ có dùng tâm đi cảm thụ lòng người, mới có thể phát giác.

“Khả Tụng, chỉ cần em nghĩ làm được, không sớm thì muộn cũng sẽ làm được.”

Giọng nói của anh rất nhạt, nhạt đến mức nghe không nhìn thấy chút tình cảm nào.

Nhưng cô lại hiểu lời nói ngầm của anh: bất luận cái gì tôi đều sẽ giúp em, làm bạn với em, thậm chí nhìn ngửa mặt lên trông em muốn đi đến đâu.

“Dáng vẻ Giang tiên sinh như vậy. . . . Không giống Giang tiên sinh chút nào.” Lâm Khả Tụng mím môi, cười nói.

“Tôi chính là tôi, không có gì mà giống với không giống.” Mặt Giang Thiên Phàm vẫn một dạng trời đất xoay chuyển cũng không thay đổi như cũ.

Khoảnh khắc kia, Lâm Khả Tụng thật tin tưởng người đàn ông này thích mình.

“Khả Tụng, tôi biết rõ người trong lòng em là Tống Ý Nhiên.”

Lâm Khả Tụng hoàn toàn kinh ngạc nhìn Giang Thiên Phàm.

“Hơi thờ của em nói cho tôi biết, em rất kinh ngạc.”

“Làm sao anh biết? Tôi nói với Meire và anh đều là. Tống Ý Nhiên là bạn học của tôi.”

“Giọng điệu của em nói chuyện với anh ta, hành động túm lấy vạt áo của anh ta, em chuẩn bị bữa ăn tối này, cũng nói cho tôi biết, em đè nén cảm giác thích anh ta. Nếu như tôi là em, tôi sẽ can đảm nói ra.”

“Bởi vì anh là Giang Thiên Phàm, cho nên sẽ không hiểu cảm giác khi nói ra câu đó sẽ khiến cho người trong lòng anh lo lắng cách xa anh. Chỉ cần tôi nhẫn nại tốt, có lẽ vẫn có thể đứng ở chỗ không gần không xa anh ấy. . . . Thích là một cảm giác rất thần kỳ. Nó có thể làm cho con người dừng cảm không sợ hãi, cũng có thể làm cho một người trở nên hèn nhát. Tôi sợ tôi không nhận được sẽ phá tan sự ảm ý của tôi với anh ấy như bây giờ, bù đắp thế nào cũng không trở lại như quá khứ được. Bạn bè và người yêu có thể giống nhau, cũng khác nhau một trời một vực. Nhưng vượt qua một bước kia. Dựa vào không chỉ là dũng khí, mà còn có quyết tâm.”

Lời như vậy, cô đè nén ở trong lòng đã rất lâu, không cách nào thổ lộ cũng không có người có thể lắng nghe.

“Không làm được chứng minh em còn chưa đủ thích anh ta. Về sau, thử đi thích cái người làm cho em dừng cảm.”

Giang Thiên Phàm ung dung đi về phía trước.

Mà bên tai Lâm Khả Tụng, hình như vang lên không khí khô ráo đến tiếng vang vỡ toang, có cái gì từ chuyện cùng cô lướt qua nhau, đẩy lòng vẫn bị Tống Ý Nhiên nắm giữ giờ sắp được thông suốt.

Sau mỗi một ngày, thời gian Lâm Khả Tụng cơ hồ đều ở trong phòng bếp.

Giang Thiên Phàm mỗi ngày làm hai món ăn khiến Lâm Khả Tụng thương thức rồi dựa vào đó làm ra đồ ăn, đến mỗi lần ba, bốn món ăn, Lâm Khả Tụng phát hiện mình đang nhanh chóng nắm giữ tất cả các kĩ xảo nấu ăn từ Giang Thiên Phàm. Bất luận là xào nấu, chiên hay là sấy khô, cô phát hiện mình càng ngày càng thuần buồm xuôi gió.

Nửa tháng sau, Giang Thiên Phàm đã không còn làm bất kỳ món ăn nào cho Lâm Khả Tụng thương thức nữa, mà là cho cô nguyên liệu nấu ăn, để cho cô tự mình tưởng tượng, hơn nữa làm cô cho rằng ngày tốt tới.

Như vậy khiêu chiến nhiều khó khăn, lại nghĩ ra đầy đủ. Mỗi khi cô nhìn thấy Giang Thiên Phàm cúi đầu xuống thương thức món ăn cô làm thì cô đều sẽ có một loại cảm giác hồi hộp. Đặc biệt là khoe miệng Giang Thiên Phàm mở ra, nghiêng người, sợi tóc dọc theo trán, thần kinh Lâm Khả Tụng vô cùng tập trung, giống như chờ đợi □□ sỗ xố.

Cô vẫn nhớ giao hẹn của mình và Giang Thiên Phàm, nếu như có một ngày cô làm ra món ăn khiến Giang Thiên Phàm cảm thấy ngon, Giang Thiên Phàm sẽ đồng ý mình một điều kiện.

Nếu quả thật có một ngày kia, điều kiện của cô đại khái chính là Giang Thiên Phàm cười với cô nhiều hơn một chút.

Nói không chừng Giang Thiên Phàm cười có thể còn khó coi hơn là khóc nữa?

Lâm Khả Tụng đang xoa mặt, vừa dùng lực trong đầu lại mặc sức tưởng tượng.

“Em ở đây suy nghĩ lung tung cái gì?”

Giọng nói hơi lạnh lẽo vang lên bên tai cô.

“Không có! Tôi đang nhào bột mì!”

“Em quên bỏ trứng gà.” Giang Thiên Phàm ở rất gần, Lâm Khả Tụng có thể tình tường nhìn thấy lông mi anh, “Còn nữa, đừng dùng những ảo tưởng

không thực tế đó trên người tôi.”

Lâm Khả Tụng 囍 rồi.

Cuối cùng chuyện này là như thế nào, tại sao cô nghĩ cái gì đối phương lại rất rõ ràng? Muốn giả ngây ngô cũng không được?

Cái này không khoa học!

Mặc dù Giang Thiên Phàm đối với sự sang suốt của cô có chút khổ não, nhưng Lâm Khả Tụng cảm thấy mỗi một ngày đều trôi qua rất nhanh. Có lúc nghiêng mặt sang bên, hoặc là ngẩng đầu lên, cô có thể nhìn thấy Giang Thiên Phàm chống gậy dò đường ngồi chỗ không xa.

Gò má của anh rất đẹp, chính là anh vĩnh viễn không thể nào biết.

Sau khi kết thúc một ngày học nấu nướng, Lâm Khả Tụng thường sẽ đi làm đồ ăn cho Tống Ý Nhiên.

Học kỳ thứ nhất của người này cũng kết thúc, áp lực cho kỳ thi sắp tới cũng sắp diễn ra. Ở trong ấn tượng của Lâm Khả Tụng, Tống Ý Nhiên thuộc loại nhân vật đứng đầu, hoàn toàn không cần phí tâm tư học cái gì. Nhưng mà lần này khác biệt, dường như giáo sư và người hướng dẫn của anh vô cùng nghiêm khắc, người này ngồi ở trước bàn đọc sách lật toàn bộ vở ghi chép được để ngăn nắp hết một vòng mà vẫn chưa để xuống.

Bưng đĩa đứng ở cửa phòng sách, rất có thể thấy được bộ dạng Tống Ý Nhiên đeo kính vẻ mặt nghiêm túc ghi chép.

Lâm Khả Tụng đặt đĩa ở bên cạnh bàn sách của anh nhưng cũng không vội quấy rầy anh, cho đến khi anh lật qua trang khác.

Anh để bút ở giữa vở, nghiêng mặt sang phía Lâm Khả Tụng hé miệng: “A ——”

Lâm Khả Tụng muốn nói tại sao bệnh của thiếu gia lại tái phát, thế nhưng khi cô chống ý cười trong con mắt phía sau chiếc kính của anh thì cô biết rõ người này cố ý.

Cô ghim một miếng trứng gà cuốn, dùng vẻ mặt hung dữ nhét vào trong miệng Tống Ý Nhiên.

Anh nhắm mắt lại, vừa gật đầu vừa nhai.

“Này, ăn ngon không?”

“Ăn ngon. Bây giờ em nấu mì tôm thôi cũng rất có phong phạm rồi.”

“Đi chết đi.” Lâm Khả Tụng nhét một miếng lớn vào trong miệng của anh.

Tống Ý Nhiên thiếu chút nữa không mắc nghẹn, bộ dạng người nà bị nghẹn thức ăn cũng raats đẹp.

“Này, còn một tuần nữa là trận đấu sắp bắt đầu rồi, em có hồi hộp hay không?”

“Nói không khản trương nhất định là giả bộ! Tôi chưa đủ để có tố chất tâm lý tốt như vậy.” Lâm Khả Tụng thở ra một hơi.

Cô không biết đến lúc đó nếu nói “Đại sư tử” sẽ là như thế nào, cô sẽ gặp phải dạng khiêu chiến gì.

Khi bắt đầu thi đấu, xung quanh chỗ bên người cô chỉ còn lại đối thủ cạnh tranh, cô không thể nào lấy được chỉ điểm của Giang Thiên Phàm, tất cả sẽ chỉ dựa vào mình cô.

“Đợi đến khi thi đấu kết thúc, không nên quên chuyện em đã đồng ý với tôi.”

Tống Ý Nhiên hạ con mắt xuống, Lâm Khả Tụng không hiểu cảm sao thấy áp lực.

Vừa lúc đó, điện thoại di động của Tống Ý Nhiên vang lên.

Anh nhìn số điện thoại di động trên màn hình, trên môi nở nụ cười trào phúng.

Anh đứng dậy, đi tới bên cửa sổ, kéo dài giọng, cười nói: “Anh hai, đã lâu không gặp!”

Cuộc nói chuyện giữa bọn họ, nhìn vào giọng nói của Tống Ý Nhiên mà nói, giống như là “Huynh hữu đệ cung”. (là anh em hòa mục thân ái tôn kính lẫn nhau)

Nhưng Lâm Khả Tụng biết, tình cảm của Tống Ý Nhiên với anh hai của anh rất phức tạp, từ lúc tôn kính ban đầu rồi đến thất vọng rồi sau đó “cứ như vậy đi”, từng bước từng bước đi tới tình cảnh hôm nay, Lâm Khả Tụng biết Tống Ý Nhiên đau trong lòng.

Cúp điện thoại, Tống Ý Nhiên quay đầu lại liếc nhìn Lâm Khả Tụng, cười một cái nói: “Tống Ý Phàm dám nói muốn tới Newyork thăm anh.”

“Như vậy anh định làm như thế nào?”

Lâm Khả Tụng biết, mấy ngày nay Tổng Ý Nhiên biểu hiện ra nghiêm túc chỉ sợ lại muốn đi xa.

“Ừ.” Tổng Ý Nhiên duỗi cái lưng mệt mỏi, dứt khoát khép trang sách lại, “Đương nhiên là không làm cho mình thoát nhìn như quá cố gắng.”

Nói xong, anh mệt mỏi dúi đầu thức ăn tới trước mặt của mình, bắt đầu ăn cuốn trứng cho xong.

Lâm Khả Tụng không hề nói gì, đứng đứng ngồi ở góc bàn cạnh bàn anh đang dựa hai chân, nhìn dáng vẻ anh ăn đồ.

Lông mi của anh rất dài, từ góc độ này mắt nhìn xuống, càng thêm lộ ra vẻ thanh mảnh kéo dài, giống như có cát chảy rất thưa thớt từ giữa lông mày anh xuống.

“Khả Tụng, ăn thức ăn em làm, là chuyện vui vẻ nhất sau khi anh tới Nework.”

“Như vậy anh cảm thấy mùi vị này có thể làm cho em thắng trong trận cuối cùng không? Phải biết, đây chính là tiền thưởng 30 vạn đô la đấy!”

Tổng Ý Nhiên nhẹ giọng cười một tiếng: “Số tiền cuối cùng tới tay em sẽ không đủ 30 vạn.”

“Hả? Tại sao?”

Tổng Ý Nhiên ngẩng mặt lên, ngắt lỗ mũi Lâm Khả Tụng: “Đứa ngốc, em cho rằng không cần nộp thuế sao?”

Mặt của Lâm Khả Tụng đột nhiên sụp xuống.

“Chỉ là, anh cảm thấy được nhất định em sẽ trở thành vô địch. Cho nên Khả Tụng à, nếu như có một ngày tôi bắt đầu kinh doanh khách sạn, em sẽ đến làm đầu bếp chính của anh chứ?”

Trong ánh mắt của anh là một loại mong đợi động lòng người.

“Anh dám nói em, em sẽ dám làm.”

Hai người bèn nhìn nhau cười.

Khi Lâm Khả Tụng trở lại biệt thự Giang Thiên Phàm thì đã hơn tám giờ tối rồi.

Cô bước vào phòng khách, phát hiện Giang Thiên Phàm mặc một bộ áo sơ mi ô vuông ngồi nghỉ ngơi ở trên ghế sofa, mà Meire đang cứng nhắc đọc một bài báo rất dài rất dài trên máy tính.

Đây là lần đầu tiên Lâm Khả Tụng thấy Giang Thiên Phàm ăn mặc đơn giản như thế, không nhận được nhìn anh lâu hơn.

Meire lại trực tiếp gọi cô lại: “Khả Tụng, tôi cảm thấy bài báo dài này cô tôi đọc rất phù hợp! Có nhất định sẽ học được rất nhiều việc có tác dụng từ trong này!”

Lâm Khả Tụng nhìn về phía Giang Thiên Phàm, anh không có bất kỳ ý phản đối gì với đề nghị của Meire. Vì vậy cô nhận lấy máy tính bảng, liếc mắt nhìn nội dung bài, phát hiện lại là một vị đầu bếp chính tên là Lilith viết về kỹ xảo sấy khô.

Lâm Khả Tụng tiếp tục đọc tiếp. Vừa đọc, vừa theo bản năng nhìn về phía Giang Thiên Phàm.

Cuộc sống của anh nhất định có quy luật, lúc này anh nên đợi ở trong phòng của mình, rót một ít ly rượu đỏ, dựa vào sofa suy nghĩ về khách sạn của anh, món ăn mới hay cái gì đó có ý nghĩa.

Khi Meire đi xa, Giang Thiên Phàm vẫn im lặng bỗng mở miệng nói: “Ngày mai, tôi sẽ làm gan ngỗng chim cút, em phải thưởng thức cho tốt.”

Gan ngỗng chim cút?

Lâm Khả Tụng mở trừng hai mắt, phải biết đây chính là món ăn sở trường nổi tiếng của Giang Thiên Phàm!

Trước đó mặc dù cô nhìn anh làm, thế nhưng lúc đó cô không biết chút gì về kỹ xảo nấu nướng, hoàn toàn không hiểu ý nghĩa mỗi một bước làm của Giang Thiên Phàm. Nhưng mà bây giờ, cô nhất định sẽ trọn to hai mắt nhớ rõ ràng anh từng động tác nhìn như không đáng kể của anh!

“Nếu học trò thay thế thầy hướng dẫn tham gia thi đấu, như vậy vòng nấu món ăn nổi tiếng của người hướng dẫn sẽ không phải thiếu.”

Giang Thiên Phàm đứng dậy, đi về phía phương hướng bậc thang.

“Bài này không cần phải đọc tiếp nữa sao?” Lâm Khả Tụng hoài nghi hỏi.

“Không cần. Khi nó mới ra, Meire đã đọc qua một lần rồi.”

Hả? Vậy vì sao vừa rồi Meire lại.

Đợi chút, không phải Giang Thiên Phàm đang đợi cô trở lại chứ?

Lâm Khả Tụng đưa mắt lên nhìn nhìn về bóng dáng không nhanh không chậm đi lên bậc thang của Giang Thiên Phàm, giống như ngày đêm chuyển đổi, giống như ảo giác.

Khi cô sắp không thấy bóng dáng của anh nữa thì Giang Thiên Phàm chợt dừng bước, “Khả Tụng, hôm nay khi đi chung một chỗ với Tổng tiên sinh, em vui không?”

“Hả?” Lâm Khả Tụng kinh ngạc vì Giang Thiên Phàm đột nhiên hỏi tới vấn đề này.

Hoặc là nói, anh đề ý tới vấn đề này làm Lâm Khả Tụng có chút kinh ngạc.

Cho dù anh đã từng nói anh thích cô, nhưng mà ở trong cái nhìn của Lâm Khả Tụng, cảm giác của cô với Giang Thiên Phàm là hoàn toàn không rành khói lửa trần gian. Nhưng trên thực tế, anh cũng sẽ đề ý khi cô và Tổng Ý Nhiên ở một chỗ sao?

“Anh ấy sắp thi, tôi chỉ làm một chút đồ ăn cho anh ấy ăn.”

“Nếu như gặp phải bất kỳ chuyện gì làm em cảm thấy không vui, không cần phải lưu luyến, trở về sớm chút.”

Trong một khắc kia, dường như Lâm Khả Tụng đã hiểu dụng ý Giang Thiên Phàm ở chỗ này chờ cô.

Anh biết tình cảm cô ôm trong lòng với Tổng Ý Nhiên, cho nên anh không muốn cô chịu phải tổn thương gì từ chỗ Tổng Ý Nhiên.

Lâm Khả Tụng nằm ở trên giường, trong đầu không ngừng vang vọng câu nói “trở về sớm chút” của Giang Thiên Phàm.

Nó lạnh lạnh, nhìn như bình tĩnh không gợn sóng, nhưng mà lại như bàn tay ấm áp, bùng kín trái tim Lâm Khả Tụng.

Bị cảm động thật ra thì rất dễ dàng.

Một cô gái trong cả đời sẽ bị cảm động rất nhiều lần, nhìn mặt trời mọc mặt trời lặn, nhìn làn nước xanh không ngừng gợn, một quyển tiểu thuyết, một bộ phim cũng có thể có cảm xúc ỉa chảy rơi lệ.

Nhưng mà từ thích một người đến yêu một người khác, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Bác sĩ Tạ đã từng nhắc nhở cô, một khi Giang Thiên Phàm yêu một người nào đó, là tuyệt đối mà thuần túy.

Anh là một người kiểm chế. Lâm Khả Tụng biết anh sẽ không để cho “tuyệt đối” của mình trở thành nguyên nhân làm cho đối phương hít thở không thông.

Cô biết, anh là tốt đẹp như thế.

“Giang tiên sinh.”

“Sao vậy?” Giang Thiên Phàm dừng bước.

“Tôi bây giờ, tôn trọng anh, thậm chí sùng bái anh, nhưng cũng không phải thích anh.”

Trong lòng nghĩ như thế nào, sẽ phải thành thực nói ra ngoài. Cho dù cô không nói, anh cũng có thể cảm thấy được.

“Cám ơn em nói cho tôi biết.”

Trên mặt Giang Thiên Phàm vẫn không mừng không giận. Đáp án này hoàn toàn ở trong dự liệu của anh.

Anh lạnh nhạt ngược lại làm cô có chút luống cuống tay chân.

“Bởi vì tôi rất quan trọng với em, cho nên sẽ không dễ dàng tiếp nhận tôi. Em là loại cô gái càng đề ý lại càng cẩn thận. Đối với Tổng tiên sinh như thế, đối với tôi cũng như vậy. Sự lo lắng của em chưa bao giờ là bị cự tuyệt, mà là mất đi. So với những cô gái giải quyết dứt khoát kia, có lẽ em rất mềm yếu, nhưng đối với tôi mà nói rất đáng yêu. Bởi vì một khi em đã tích góp từng tí một đầy đủ dũng khí, bước ra một bước kia, em có thể so với những cô gái dám yêu dám hận càng thêm làm việc nghĩa không chùn bước kia.”

Ánh mắt của Lâm Khả Tụng khẽ xốt.

Tại sao người đàn ông này chỉ dùng ba tháng đã nhìn thấu cô?

“Cám ơn anh, Giang tiên sinh.”

“Ngủ ngon, Khả Tụng.”

Nói xong, bóng dáng của Giang Thiên Phàm biến mất ở cuối bậc thang.

Mà lòng của Lâm Khả Tụng giống như bị nước chảy loạn qua, quanh co quanh co, cuối cùng vẫn là tụ vào biển rộng.

Bây giờ mỗi một ngày đều rất quý giá, hoàn toàn tiến vào giai đoạn thời gian đếm ngược “Đại sư tứ”.

Hôm nay sẽ được thưởng thức gan ngỗng chim cú của Giang Thiên Phàm rồi, Lâm Khả Tụng không khỏi căng thẳng.

Nhưng mà Giang Thiên Phàm cũng không để cho cô ở một bên quan sát, mà là để cô ngồi ở trên ban công gian phòng.

Hôm nay ánh nắng rất tốt, lười biếng rơi vào mép sân phơi. Trong không khí là hương hoa hồng dây thơm mát nhàn nhạt, tâm tư theo gió nhẹ nhàng đung đưa.

Cô nhắm mắt lại, rõ ràng càng gần tới thi đấu mình sẽ phải càng khẩn trương, nhưng giờ phút này dòng suy nghĩ của cô cũng rất yên tĩnh, hoàn toàn không hoảng loạn như lúc thi vào đại học.

Mùi thơm tôm biển và hơi thở nồng nặc đậu phụ như ẩn như hiện ở trong không khí.

Lâm Khả Tụng nghiêng mặt sang bên, Meire mặc tây trang đánh nơ bung một đĩa đi tới trước mặt cô, trên bàn ăn phủ một đồ đầy, làm cho người ta không thấy được bên trong chứa cái gì.

Trong mắt anh là ý cười sâu, góc độ vừa đúng nghiêng người: “Khả Tụng, đoán xem hôm nay ăn món gì?”

Cái mùi này, cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên. Đó là khi cô ở trong phòng bếp ở nhà hàng cao cấp, nhìn Giang Thiên Phàm làm món ăn đầu tiên, lúc ấy đầu bếp chính Brodie là trợ thủ của anh.

“Không ngờ còn có món ăn trước. Tôi cho rằng chỉ có món chính! Là đậu phụ tôm đông lạnh đúng không?”

“Lỗ mũi của cô thật thính.” Meire mở đồ đầy ra.

Đậu phụ tôm đông lạnh trước mắt được cắt thành sáu mảnh dày mỏng đều đều, đậu phụ xanh nhạt cùng với tôm thịt trắng nõn hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, lớp màng mỏng đông lạnh ở dưới ánh mặt trời tan mát ra sáng bóng mê người, càng không cần phải nói vị chua thanh của mơ ở dưới đĩa, vị của đinh hương, gừng, cây húng quế tự hòa trộn vào nhau, Lâm Khả Tụng chỉ ăn một miếng nhỏ đã cảm thấy vị tinh tế tỉ mỉ, trong miệng đều là vị của đậu phụ và tôm. Hơn nữa vị của lớp màng đông lạnh kia hết sức tự nhiên, không có một chút vị dính nào.

“Đây là dùng da heo nấu rồi làm lớp màng đông lạnh. Cần nhiều giờ, chẳng lẽ tối hôm qua Giang tiên sinh đã chuẩn bị lớp màng da heo đông lạnh này?”

“Tám giờ sáng hôm nay Giang tiên sinh mới bắt đầu chuẩn bị.” Meire cười trả lời.

Lâm Khả Tụng ngẩng ngẩng cả người: “Sớm như vậy? Chẳng lẽ nói hôm nay còn có khách khác ư?”

“Hôm nay tiên sinh chỉ có một vị khách là cô.”

Lâm Khả Tụng cúi đầu xuống, nhìn món ăn tuyệt đẹp trong đĩa, đột nhiên không nổi ăn.

“Tiên sinh nói, không cần phí tâm tư đi phỏng đoán phương pháp nấu món ăn. Chỉ cần đi hưởng thụ mùi của thức ăn là tốt rồi. Cô bây giờ, đã không còn là người bình thường không biết gì về nấu nướng cả nữa rồi. Tiên sinh tin tưởng, chỉ cần là món ăn ngon chân chính, là nhất định sẽ bị cô nhớ được. Mà chỉ cần bị cô nhớ mùi vị, hoặc sớm hoặc muộn, cô nhất định sẽ làm ra được.”

Meire lui về phía sau hai bước, hết sức lễ độ rời khỏi sân phơi.

Trái tim của Lâm Khả Tụng như muốn nhẹ nhàng bay lên.

Cô ngon lành hưởng thụ món ăn trước, cảm giác khi tôm và hàm răng chạm vào nhau tự nhiên bật ra.

Dùng món ăn trước mặt xong, Meire giống như tính toán tốt thời gian rồi, đưa tới món chính gan ngỗng chim cú.

Trình bày tuyệt đẹp như vậy, làm cho người ta không nỡ phá hỏng tất cả trong đĩa.

Quả thật Lâm Khả Tụng khó có thể tưởng tượng, mắt đi thị mà sao Giang Thiên Phàm có thể làm được tất cả.

Cùng một món ăn, nhất định anh đã làm hàng ngàn, hàng vạn lần mới đạt tới trình độ bây giờ.

Đây là một món ăn nổi tiếng tiêu biểu cho tài nghệ nấu nướng của Giang Thiên Phàm.

Lâm Khả Tụng dùng sức hít một hơi, cất chim cút ra. Hương gan ngỗng đậm đặc hoàn toàn bị khóa ở trong chim cút, không hề tanh, phối hợp các loại hương liệu. Đưa vào trong miệng, đầu tiên cô thưởng thức được chính là mùi thịt nướng đặc biệt sau khi được nướng vừa chín đến của chim cút, khi hàm răng cắn xuống, chạm vào gan ngỗng, trơn mềm mà mùi vị nồng nặc, cách kết hợp nguyên liệu nấu ăn cùng với hương liệu kết hợp lại rất hoàn mỹ với nhau.

Rõ ràng cũng là thịt, lại hoàn toàn không ngán.

Thậm chí cuối cùng trong miệng còn lưu lại vị chua ngọt nhàn nhạt, làm cô muốn ăn tiếp.

Giống như hoàn toàn ăn không đủ, cô cảm thấy mình vẫn chưa thể nhớ kỹ tất cả vị của món ăn này thì trong đĩa đã hết.

Lúc này, ngoài cửa phòng truyền tới tiếng bước chân rất có tiết tấu, là Giang Thiên Phàm.

Anh đẩy cửa ra, trên người mặc áo trắng đầu bếp chính, cả người có vẻ tinh xảo đầu vào đây.

Tay trái của anh nâng một chiếc đĩa, đi theo phía sau là Meire.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chương 47: Cuộc chiến vị giác

Anh đi tới mép bàn ăn, hình như là vì hơi cảm nhận được sự có mặt của Lâm Khả tụng, khẽ nghiêng người về phía cô.

Giây phút ấy, Lâm Khả Tụng như ngừng thở.

Tầm mắt Giang Thiên Phàm vừa vận ngang với cô, nhưng ngũ quan tuần mỹ của anh lại gần sát như vậy, thật sự nổi bật.

Anh đặt đĩa xuống, đó lại là hồ lô đường (mứt quả ghim thành xâu) xếp thành tam giác.

Tất cả những món ăn này, đều là lần đầu tiên Lâm Khả Tụng tận mắt chứng kiến quá trình Giang Thiên Phàm làm.

Chỉ là lần đó, cô uống tám chén canh bạc hà cải trắng, đừng nói món chính, ngay cả món khai vị cô cũng không nếm đến.

Giang Thiên Phàm không hề nói gì, ngồi đối diện với cô.

Ánh nắng êm ái rơi vào trên mặt của anh, giống như tất cả hờ hững cùng lạnh lẽo vào giây phút này bỗng tan rã.

Lâm Khả Tụng cảm thìa lên, cẩn thận từng li từng tí múc một viên đưa vào trong miệng.

Vị ngọt, vị chua, có chút chất, những thứ này là vị của vỏ bọc đường và son tra. Khi Caramen nguyên chất tan ra ở đầu lưỡi thì suy nghĩ phút chốc cũng như phả kén bay ra.

Rõ ràng có chín viên mứt quả, đối với cô mà nói lại giống như chỉ ăn một quả.

Mùi vị giống nhau như đúc, giống như vận mệnh luân hồi.

Khi cô để xiên xuống, đối diện với vẻ mặt như cũ của Giang Thiên Phàm.

“Tôi nghĩ là lần này chính là bài kiểm tra của anh cho tôi.”

Lâm Khả Tụng nhìn lên mặt Giang Thiên Phàm, trước kia cô từng cảm thấy anh tựa như sườn treo vách đứng, bình thường khát vọng mà không thể đụng.

Mà nay, anh lại đang gần cô như vậy, mặc dù mặt không chút thay đổi, lại có phong thái khác.

“Vậy em nếm được cái gì? Hoặc là nghĩ tới cái gì?” Giang Thiên Phàm nhàn nhạt hỏi.

“Thật ra thì lần đầu tiên khi tôi ở bếp sau xem anh làm chim cút gan ngỗng, nó thực sự ngon ngoài dự đoán, rốt cuộc anh đã chan thêm nước dùng gì. Hôm nay, tôi ăn vào, mới hiểu được đó vốn không phải nước dùng gì . . . Mà là nước táo.”

“Nếu như là em của ba tháng trước, chưa chắc có thể nếm ra đây là nước táo. Em đã thuần thục hơn, Khả Tụng.”

“Sau đó. . . Tôi bắt đầu suy tư xem rốt cuộc anh làm như thế nào để đưa kem vào trong son tra. Việc này cần sự khéo léo rất lớn, nếu như hơi nhiều, vị bơ làm hư sự cân bằng của vị trái cây và vỏ bọc đường. Nếu như ít đi, vị chất của son tra sẽ chiếm địa vị chủ đạo.”

“Sự cân bằng này cũng không phải một lần là xong, cần không ngừng nếm thử. Nhưng là hôm nay, em chỉ cần cảm thụ mùi vị thôi.”

Lâm Khả Tụng lại múc một viên kẹo hồ lô, bỏ vào trong miệng, ánh mắt híp lại.

Ánh nắng ấm áp, đối diện là nam thần đẹp mắt, vị ngọt trong miệng mang theo chút vị chua của mút quả, cuộc sống hình như không thể nào hoàn mỹ hơn rồi.

“Em đã từng nói, Hồ Lô Đường mang hương vị thâm mến.”

“Nếu như mỗi một lần thâm mến đều là mùi vị như vậy, tôi chỉ hi vọng mình vĩnh viễn không cần tỉnh lại.” Lâm Khả Tụng nâng bả vai lên, nở nụ cười.

Rất ít khi cô cười như vậy trước mặt Giang Thiên Phàm.

“Vậy hãy nhớ tất cả những mùi vị mà giờ phút này em nếm được. Nhớ được cảm xúc lúc này. Mang theo cảm xúc này đi đối mặt tất cả đối thủ hay vắn đề. Còn có điểm quan trọng nhất, mặc dù em là học sinh của tôi, nhưng không cần thử biến thành tôi.”

“Như vậy tôi nên biến thành như thế nào?” Lâm Khả Tụng hỏi.

Cô đối với anh đâu chỉ có kính sợ mà thôi.

Nhiều khi, cô cảm thấy mình giống như xuyên qua tầng mây mù, cuối cùng cũng nhìn thấu hồ nước trong đôi mắt anh.

“Trở thành Lâm Khả Tụng. Còn nhớ rõ tôi nói tôi thích em không?”

Giọng nói của anh nhàn nhạt, giống như nước chảy vào trong ly, một vòng xoáy nho nhỏ, nổi lên rung động không giống bình thường.

“Vâng.” Lâm Khả Tụng khấn trương lên. Anh muốn nói gì? Anh muốn hỏi điều gì?

“Suy nghĩ của em rối loạn. Cho nên tạm thời quên mất nó.”

Giang Thiên Phàm khẽ rũ mắt xuống, ánh nắng đan xen trên khuôn mặt anh.

Chỉ là vào giờ khắc ấy, lòng Lâm Khả Tụng như bị kim đâm, nhanh chóng buộc chặt, đau đớn lặng yên không một tiếng động lan tràn ra.

“Bởi vì đây không phải lựa chọn, cũng không phải là dựa vào việc ở chung một chỗ với một người tới quên mất một người khác.”

Giang Thiên Phàm vẫn rất thấu đáo.

“Tôi sẽ một mực ở phía sau em. Cho nên dù xảy ra chuyện gì, cũng không cần sợ.”

Lâm Khả Tụng khẽ nhếch đôi môi.

Thật ra thì những lời này, thảng được một ngàn một vạn lần “Tôi thích em”.

Lúc đó, cô hi vọng, bữa trưa hôm nay, vĩnh viễn sẽ không kết thúc.

Trở thành Lâm Khả Tụng. Rốt cuộc như thế nào mình mới là người mà mình muốn trở thành?

Khi “Bậc thầy xuất sắc” chính thức bắt đầu, Ủy hội cuộc so tài phái xe riêng đến trước biệt thự của Giang Thiên Phàm đón Lâm Khả tụng đi.

Sáu giờ sáng, cô và Giang Thiên Phàm ngồi ở trước bàn ăn kiểu Trung Hoa ăn sáng, Meire ở một bên đọc tin tức quan trọng hôm nay, Nina thì chờ ngay sau lưng Giang Thiên Phàm.

Không hề khác gì với ba tháng trước.

“Giang tiên sinh, thời gian sắp tới.” Nhân viên Ủy hội cuộc so tài phái tới nhắc nhở.

Giang Thiên Phàm để đĩa xuống, không nhanh không chậm lau miệng, đứng lên, đi về phía cửa.

Lâm Khả Tụng theo phía sau anh, đi tới trước cửa, nhìn thấy chiếc xe ba tháng trước đã đưa cô đến đây.

Cảnh tượng như vậy, khiến cho cô cảm thấy thời gian đã qua rất lâu.

“Đi đi.”

Giang Thiên Phàm đưa tiền đơn giản vượt ra ngoài suy nghĩ và dự đoán của Lâm Khả tụng. Cô cho là anh sẽ dạn dò cô cần bình tĩnh ứng đối tất cả, hoặc là ở trên kỹ xảo nấu nướng nên chú ý một ít gì đó. Nhưng biểu hiện của anh đơn giản giống như là đưa cô đi chuyển du lịch một ngày đến Newyork.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, đây mới là Giang Thiên Phàm.

Anh không hề mề chạp vì những chi tiết nhỏ. Anh muốn dạy cô hay muốn nói với cô những gì, trong vòng ba tháng, đã cũng nói với cô rồi.

“Gặp lại sau, Giang tiên sinh.”

Lâm Khả Tụng cúi đầu, ngồi vào trong xe.

Ba tháng hướng dẫn kết thúc. Cô sắp trở lại chỗ chú. Trong lúc ở nơi này, cô có thể gặp mặt được người hướng dẫn và nhận được sự chỉ dạy, nhưng trong quá trình trận đấu thì việc đó bị cấm.

Hành lý được đưa vào buồng sau xe, tiếng rơi của vật nặng phía sau lưng giống như chặt đứt thần kinh của cô.

Cô quay đầu, nhìn đáng vẻ hai tay Giang Thiên Phàm chống gậy dò đường đứng ở cửa, chợt có một dự cảm.

Dù cho cô tự đi tới chỗ nào, người đàn ông này cũng sẽ nhìn cô.

“Đây là □□ mới.” Lái xe nam cười liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, “Cô rất hồi hộp sao?”

“Mặc dù người hướng dẫn của tôi hi vọng tôi hưởng thụ quá trình này, nhưng tôi vẫn nhìn không được sự khản trương.” Lâm Khả Tụng ngượng ngùng nói.

“Ha ha, Giang tiên sinh đúng là một người không màn danh lợi. Anh ấy sẽ không giống những người khác vì một chút xúi ca ngợi mà phí hết tâm tư, nhưng mỗi một lần chỉ cần anh ấy đưa ra một món ăn mới, sẽ tự nhiên làm cho người ta chạy theo như vịt. Chỉ là, trong ngành nghề này, cũng nhất định có không ít người hi vọng nhìn thấy anh ấy từ trên đám mây rớt xuống, lòng ghen tỵ luôn đáng sợ như vậy.”

Tay Lâm Khả Tụng nắm chặt thành quả đám, “Nếu như mà tôi thất bại, sẽ làm mất mặt anh ấy sao?”

“Ha ha, đừng lo lắng. Cô chỉ cần cố hết sức, đừng đứng cuối cùng là được. Nếu có người bởi vì cô thất bại mà công kích anh ấy, như vậy nhất định sẽ càng nhiều người đứng lên bảo vệ cho anh ấy. Mặt của anh ấy không nhìn thấy, nếu để anh ấy dạy như những bậc thầy khác là chuyện không công bằng.”

Lâm Khả Tụng há miệng, câu nói kế tiếp vẫn không nói ra.

Danh dự của cô, đã gắn với Giang Thiên Phàm.

Xe rời đi khỏi khu biệt thự yên tĩnh, lái về phía nội thành.

Bọn họ đi tới hội trường tổ chức “Bậc thầy xuất sắc”, khách sạn Reid Vinson.

Lâm Khả Tụng nhận được bảng tên của mình. Cô quay nó về phía người mình, đi vào thang máy.

“Này! Khả Tụng! Không nghĩ tới lại gặp cô ở chỗ này!”

“Bruce! Là anh!” Thấy gương mặt quen thuộc, trong lòng Lâm Khả Tụng cũng an ổn rất nhiều.

Bruce cười ha ha , nói với Lâm Khả Tụng: “Ông nội của tôi và Belle phu nhân sẽ đến cổ vũ cho tôi. Còn cô, Khả Tụng?”

Lâm Khả Tụng ngẩng ngẩn cả người, cô cúi đầu xuống cười cười: “Người thân của tôi chỉ có chú mà thôi. Chú ấy là đầu bếp chính nhà ăn một nhà người Hoa, bình thường rất bận, cho nên. . .”

Còn có Lâm Tiểu Tuyết, chỉ là nàng không cho là cô em họ này sẽ đến cổ vũ cho mình.

“Không sao, tôi biết một người nhất định sẽ tới.” Bruce vỗ vỗ vai Lâm Khả Tụng, nháy mắt mấy cái.

“Ai vậy?”

“Bí mật.”

Thang máy đến quán rượu tầng cao nhất. Nhân viên làm việc dẫn họ tới cửa một hội trường.

Khi cánh cửa lớn của hội trường bị mở ra, bỗng nhiên Lâm Khả Tụng cảm thấy khản trương.

Ánh đèn sáng ngời, người xem vỗ tay,tất cả những thứ này đều khiến Lâm Khả Tụng khó thích ứng.

Đây là một hội trường dùng để diễn giảng cải tạo thành hội trường tranh tài. Giữa hội trường là mười bàn dài riêng rẽ.

Trên bàn để dao, thớt, phía dưới còn có lò nướng đi kèm.

Hội trường có khán đài bao quanh, điều này làm cho Lâm Khả Tụng nghĩ tới phòng học lúc đại học xếp theo hình bậc thang.

Tuyển thủ dự thi lần lượt được giới thiệu, âm thanh vỗ tay cũng liên tiếp, nhiệt tình của các khán giả hết sức dâng cao.

Lâm Khả Tụng ngẩng nhìn bốn phía, chợt có một cảm giác mê mang không rõ ràng mình đang ở nơi đâu.

Thậm chí ánh đèn trên đầu cũng khiến cô chói mắt.

Cô giơ tay lên, ngăn ở trước mắt, dường như trần nhà đang sập xuống.

“Khả Tụng! Khả Tụng! Mỗi một bàn làm việc đều có tên người dự thi! Tìm tên cô đi!” Bruce ở chỗ không xa nhỏ giọng nhắc nhở cô.

Lúc này Lâm Khả Tụng mới hồi hồn, cô tìm thấy tên mình ở hàng cuối cùng, sau đó đến đứng trước bàn của mình.

Lúc này cô mới phát hiện, trừ đồ dùng nhà bếp cơ bản ở ngoài, trên bàn làm việc còn để một máy tính bảng.

Cô hít một hơi, điều chỉnh hô hấp của mình, nghiêng mặt sang bên chờ đợi, vậy mà lại phát hiện trên khán đài có người chợt kéo ra tấm băng rôn màu đỏ.

Máy chữ Trung Quốc bắt mắt lọt vào mắt Lâm Khả Tụng: Khả Tụng, cố gắng lên!

Cô sợ ngây người, thì ra là chú và các bạn của ông ấy!

Về mặt xem ra vô cùng hưng phấn, không ngừng đưa ngón tay cái với Lâm Khả Tụng.

Cô biết, trường hợp như vậy lên trên ti vi nhất định sẽ có chút tức cười, nhưng lúc này cô lại cảm thấy cảm động.

Mà càng làm cho cô không tưởng tượng được là, ngồi ở bên cạnh chú lại là Tổng Ý Nhiên.

Tư thế ngồi của anh thật ưu nhã, chân trái gác ở trên đầu gối phải, mười ngón tay đan xen, lười biếng khoác lên trên đùi.

Mặc dù cách rất xa, cô cũng nhìn ra được anh đang cười.

Nếu như là bình thường, người này nhất định sẽ cảm thấy ngồi ở bên cạnh biểu ngữ rất mất thể diện, giống như là người ái mộ mất lý trí vậy.

Nhưng giờ phút này, anh giống như người canh gác cho cô, lạnh nhạt tự nhiên mà nhìn cô.

Cho tới nay, đều là cô lặng lẽ nhìn anh như thế, dù cho anh làm gì, dù cho bên cạnh anh là ai.

Hôm nay, cuối cùng cô cũng có cảm giác được đứng ở vị trí của anh.

Đó là một cảm giác choáng váng kỳ diệu.

Chợt vang lên tiếng báo hiệu.

Sự chú ý của mọi người tập trung về phía bàn trên cùng.

MC Anna Lê Tư của “Món ăn ngon New York” mặc váy liền màu bạc, ưu nhã lại hấp dẫn nháy mắt về phía các nhiếp ảnh.

Cô ấy hắng giọng một cái, hội trường chợt yên tĩnh lại.

“Buổi sáng tốt lành, các tiên sinh, các nữ sĩ cùng với các vị tuyển thủ dự thi tâm tình thấp thỏm thân mến! Hoan nghênh mọi người đến với cuộc thi “Bậc thầy xuất sắc” do tạp chí “Mỹ thực gia” về các thức ăn ngon cùng với “Món ăn ngon New York” chúng tôi đồng tổ chức.

Anna Lê Tư ngừng lại, dùng ánh mắt cao thâm nhìn về phía tất cả tuyển thủ dự thi, tiếp theo ngẩng đầu lên nhìn về phía người xem chung quanh, nói năng có khí phách: “Nếu như trong mọi người có ai cho là đây chỉ là một trận đấu lợi dụng danh tiếng của bậc thầy Mê Lâm, thậm chí cho rằng đã có kịch bản như tiết mục truyền hình, tôi chỉ có thể nói các người đã mười phần sai. Cửa chính ở bên kia, nếu như muốn rời đi, tôi sẽ không ngăn cản. Dĩ nhiên, phí vào cửa đã thu không trả lại.”

Lâm Khả Tụng tò mò. Trước đây, cô cũng cho rằng đất thật ra thì chính là một cuộc tiết mục ti vi.

“Bậc thầy xuất sắc” là tuyệt đối chuyên nghiệp. Loại chuyên nghiệp này không chỉ có thể hiện ở các bàn nấu ăn trước mặt các vị là hoàn toàn do các nhà hàng cao cấp phối trí, cũng bao gồm Giám Khảo của cuộc tranh tài này là do mười hai vị nhân sĩ chuyên nghiệp tạo thành. Dĩ nhiên, Chủ Tịch Ban Giám Khảo là chủ biên Winston tiên sinh, người có quyền uy lớn nhất của tạp chí “Mỹ thực gia”!

Vừa dứt lời, Winston vô tình đi đến bên người Anna Lê Tư.

Trên mặt của ông không còn là nụ cười hòa ái trong buổi sơ khảo hôm đó, mà có vẻ nghiêm túc mà lạnh khốc.

“Tôi tin rằng, trong những tuyển thủ dự thi hôm nay cũng có người từng bị tôi nhận xét rằng ‘không muốn gặp lại cô/anh’ hoặc là ‘cô/anh không phải người thích hợp với thức ăn ngon’ ... Chỉ là, đánh giá như vậy chỉ tồn tại ở quá khứ, tôi hi vọng các bạn có thể thay đổi quan niệm của tôi! Tôi là một giám khảo nghiêm khắc, một món ăn, chỉ có bề ngoài tốt là không thể nào chinh phục tôi. Hãy thể hiện hoàn toàn khả năng phân tích đồ ăn, cùng năng lực và kỹ xảo nấu nướng, là yêu cầu duy nhất của tôi đối với các bạn trong cuộc tranh tài này!”

Lâm Khả Tụng không hiểu sao lại khản trương hơn, không chỉ có như thế, ngay cả người xem cũng an tĩnh lại.

Tiếp theo được giới thiệu ra sân bao gồm Chủ tịch Hiệp hội Ẩm thực Davy, Nhà giám định thức ăn Luke, Bronte phu nhân chủ khách sạn 6 sao, khi Anna Lê Tư đọc lên cái tên “Hàn Bản” thật sự làm cho Lâm Khả Tụng cũng khẽ kinh ngạc.

Trong danh sách ban giám khảo còn bao gồm đầu bếp chính nhà hàng Mexico, đầu bếp chính nhà hàng Hàn Quốc, đầu bếp chính nhà hàng Nhật Bản thậm chí còn có bậc thầy Hồng Bồi đến từ châu Úc.

Đây đúng là ban giám khảo chuyên nghiệp đến làm cho người ta nhìn mà sợ.

“Mỗi một vị tuyển thủ dự thi đều bị yêu cầu chuẩn bị bữa ăn cho mười hai người. Từng bản giám khảo chấm điểm cho các bạn, mười điểm là tối đa. Ủy hội cuộc so tài phải chọn một người cho điểm cao nhất và một người cho điểm thấp nhất, lấy chia đều chia ra làm điểm cho tuyển thủ dự thi. Trong quá trình diễn ra trận đấu sẽ không có bất kỳ một vị tuyển thủ bị loại bỏ, ai tích lũy được nhiều điểm thì người đó thắng. Vì bảo đảm ban giám khảo chấm điểm công bằng, bọn họ không ngồi xem quá trình diễn ra trận đấu, mà là ngồi ở độc lập ở bên trong một phòng, không nể người khác quấy nhiễu đối với việc đưa ra đánh giá riêng cho sản phẩm. Tác phẩm dự thi chỉ có đánh số không có ký tên. Ngoài ra, tất cả người hướng dẫn của tuyển thủ dự thi sẽ không được mời trở thành giám khảo. Cho nên người xem cùng với những đồng nghiệp trong giới ẩm thực không cần vì những bậc thầy này không xuất hiện trong ban giám khảo mà cảm thấy tiếc nuối. Bởi vì rất có thể đại biểu của bọn họ làm sẽ do này mười người dự thi đặc biệt thể hiện trước các bạn!”

Anna Lê Tư hết sức nghiêm túc giải thích quy tắc của trận đấu.

Mới vừa rồi còn mặt nghiêm túc, bây giờ Chủ biên Winston chậm rãi lộ ra một nụ cười, giống như những lời nói lạnh lùng vừa rồi chỉ là một trò đùa quái đản.

“Nhưng hôm nay các bạn sẽ không dùng đến bất kỳ đồ ăn. Bởi vì cuộc so tài thứ nhất của “Bậc thầy xuất sắc” không phải kiểm tra tài nấu nướng của các bạn, mà là vị giác.” Chủ biên Winston cười nhìn về phía tất cả người dự thi.

Không có bất kỳ người nào lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, ngược lại trên khán đài nghị luận ầm ĩ.

Lâm Khả Tụng nhớ lại tám chén canh Bạc Hà cải trắng.

Giang Thiên Phàm gần như dùng một phần ba thời gian để hướng dẫn nâng tầm hiểu về mùi vị khi các nguyên liệu nấu ăn khác biệt hoà trộn lẫn nhau.

“Chúng ta cũng biết, phẩm tử sư(người phẩm rượu) có thể bằng vào một hộp nhỏ ném thử mà có thể phân biệt ra nơi làm ra, năm, tính chất rượu vang đỏ. Văn Hương sư(người nghiên cứu các mùi hương) cũng chỉ là ngửi một cái là có thể cảm nhận được trong nước hoa trung hương liệu gì thậm chí biết cả tỉ trọng. Cũng giống như vậy, một vị bậc thầy nấu nướng chỉ cần ném một chút thức ăn, cũng có thể phân biệt xuất xứ nguyên liệu nấu ăn thậm chí là quá trình cùng thời gian nấu nướng. Dĩ nhiên, hôm nay yêu cầu của chúng ta cũng không cao như vậy. Trên mặt bàn của các thí sinh dự thi có các loại thức uống, ăn thử và phân tích các nguyên liệu có được, dùng máy tính bảng để liệt kê, hệ thống sẽ tự động trả lại đáp án. Cuộc tranh tài này chỉ dài có 30 phút.”

Lúc này, có nhân viên làm việc đẩy xe đẩy đi tới trước mặt bọn họ, bưng những loại thức ăn đa dạng bao gồm nước trái cây, bánh pút-ting, bánh ngọt, đồ nướng đặt lên bàn của các thí sinh.

Anna Lise có ý tốt nhắc nhở mọi người: “Xin mọi người ngàn vạn lần nhớ kỹ, mỗi một loại thực vật được dùng hay nguyên liệu nấu ăn đều phải trả lời chính xác. Cho dù là muối hoặc là nước các loại là nguyên liệu nấu ăn đương nhiên, cũng đừng quên điền vào. Bất kỳ tình huống đáp án đánh sai hoặc là sai đáp án đều không thể coi là làm chính xác. Máy vi tính của chúng ta sẽ chấm điểm chính xác cho các bạn. Nói cách khác, trong thời gian có hạn các bạn đáp đúng càng nhiều, điểm sẽ càng cao.”

Lâm Khả tụng nhìn toàn bộ thức ăn, hoàn toàn có cảm giác hoa cả mắt. Những thực vật này, coi như chỉ ăn một ngụm nhỏ là có thể phân biệt ra tất cả thực tài, nửa giờ cũng có thể khiến người ăn quá no. Huống chi có thể giống như Giang Thiên Phàm chỉ ăn một miếng liền hoàn toàn nhìn rõ tất cả thì. . . Căn bản không tồn tại thời.

Lâm Khả Tụng nghiêng mặt sang bên, nhìn thấy Bruce lộ ra vẻ mặt khổ não. Lần trước phân biệt đồ uống ma quỷ do Montgomery làm ra, Lâm Khả tụng cũng thắng anh ta, không biết hai tháng đã qua, anh ta có tiến bộ hay không.

Lâm Khả tụng vốn cho là người dự thi đại đa số đều là người Mỹ, nhưng không nghĩ đến trừ Bruce ra, còn có người Pháp, người Ý, người Mexico, người Hy Lạp, người Ghi-nê. Mọi người màu da khác nhau, phong cách hành động cũng khác nhau rất lớn.

Anna Lise giơ tay lên, cười với mọi người, nói: “Lúc tôi dùng nĩa gỗ ly rượu thì chính là lúc bắt đầu tranh tài.”

Cả hội trường đột nhiên an tĩnh lại, yên lặng như tờ.

Lâm Khả Tụng cùng những người dự thi khác thi đã nắm ở cái muỗng cùng nữa, cúi đầu xuống chờ đợi giây phút bắt đầu.

Trái tim của cô đập dồn dập.

Trong lòng cô không khỏi sợ hãi, bởi vì cô không biết vị giác của mình có còn nhạy cảm như thời gian ở bên cạnh Giang Thiên Phàm.

Âm thanh báo hiệu vang lên.

Tất cả người xem yên tĩnh lại, nín thở trầm ngâm nhìn về phía mười người dự thi.

Tất cả mọi người xung quang Lâm Khả Tụng đều cúi người, bắt đầu thưởng thức thức ăn.

Lâm Khả Tụng đã nhận thời gian Anna Lê Tư giới thiệu quy tắc tranh tài mà quan sát trên các món ăn trên mặt bàn. Cô biết mình không thể lãng phí thời gian lên các món ăn phức tạp, ví dụ như món Tháp cà chua trước mặt, bên trong chắc chắn rất phong phú, muốn phân biệt được tuyệt đối không dễ.

Cho nên món đầu tiên cô lựa chọn là bánh pút-đing sữa tươi cách đó không xa. Đầu tiên đưa thìa cắt từ trên cao xuống đáy, bảo đảm tất cả mùi vị đều nằm bên trong thìa, Lâm Khả tụng đưa nó ngậm vào trong miệng, một tầng một tầng tách mùi, trong đó: sữa tươi, trứng gà, đường cát, đậm bơ, kẹo đường, việt quất, bách hương quả. Đợi chút, mùi thơm đặc biệt này là cái gì?

Lâm Khả tụng nhíu mày trong đầu suy tư.

Là hương thơm của lúa mạch! Chính xác là mùi hương của lúa mạch!

Chỉ cần sơ ý một chút sẽ coi thường mùi thơm này.

Trong lòng Lâm Khả Tụng thầm toát mồ hôi lạnh. Cho dù là bánh pút-đing sữa tươi đơn giản nhất trong cũng cất giấu bấy rập như vậy sao?

Cô lại ăn hai muỗng, xác định không có mùi vị mới khác mới chọn đáp án trên máy tính bảng.

Khi thông báo trả lời chính xác xuất hiện, cuối cùng cô thở ra một hơi. Nhưng là cô kinh ngạc phát hiện, mình xếp thứ sáu trong mười người. Nói cách khác trong thời gian ngắn như vậy đã có năm người phân biệt ra được nguyên liệu của một món ăn.

Cô không thể tiếp tục lo được lo mất, do do dự dự, nếu không cuộc so tài thứ nhất sẽ là bất lợi.

Giang Thiên Phàm nói qua, cô có vị giác cao siêu.

Cô lựa chọn tin tưởng đánh giá của Giang Thiên Phàm đối với mình, cô quyết định phải tin tưởng mình.

Tiếp tục đến donut, đây là một trong những điểm tâm đang lưu hành rộng rãi nhất, nó dùng nguyên liệu dù nhiều hơn nữa cũng không thể phức tạp ngang món thịt bò bít tết.

Lâm Khả Tụng dùng mười lăm giây ném được nguyên liệu, khi cô điền hết đáp án, phát hiện mình đã lên đến vị thứ năm.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Chương 48: Sô-cô-la và hoa hồng

Edit: Thổ Lạ

Cô đi tới trước một miếng bánh ngọt, thấy bánh ngọt này có phần đen, giống như bánh kem sô cô la, nhưng nhìn hoa văn trên bánh và mùi tỏa ra, Lâm Khả Tụng biết là không phải. Dùng dao cắt bánh ra trước, sau khi xác định bên trong không có nhân, Lâm Khả Tụng cắt một miếng nhỏ.

Khi vị thơm ngọt có chút mềm xốp tỏa ra trong miệng, cô hoàn toàn ngây dại.

Thật sự không ngờ cà rốt lại cũng có thể dùng làm bánh ngọt, hơn nữa còn là bánh ngọt ngon như vậy!

Lâm Khả Tụng viết lên máy tính bảng: cà rốt, bột mì hạng hai, bột nở, baking soda, bột quế, trứng gà, đường cát trắng, táo, hạt óc chó, nho khô, gừng, đinh hương, tiêu, nhục đậu khấu.

Vừa viết, cô vừa kinh ngạc trong lòng, thật sự không ngờ một chiếc bánh ngọt bình thường lại dùng đến nhiều gia vị và nguyên liệu nấu ăn như vậy!

Vô luận là vị hay mùi cũng đều riêng biệt như thế, hương lưu trong miệng, không hề hợp với món ăn thông thường!

Nhưng muốn dung hòa vị cà rốt với gừng, tiêu, nhục đậu khấu, vẫn cần chút gì đó...

Là cái gì chứ?

Khi Lâm Khả Tụng nhủ mảy suy nghĩ, trên máy tính bảng hiện lên thứ tự của cô lại tụt xuống hạng sáu.

Đây quả thật là một cuộc tranh tài!

Bình tĩnh, Lâm Khả Tụng!

Cô hít một hơi thật sâu, tự nhắc mình đừng để ý đến tất cả xung quanh, tiếng bàn tán của khán giả, còn có lời bình luận căng thẳng của người dẫn chương trình để tạo không khí sinh động.

Là muối!

Sao cô lại quên muối cơ chứ?

Rất nhiều người nghĩ, bánh ngọt hẳn có vị ngọt, nên vốn không hề tưởng tượng được trong đó lại có muối!

Sau khi cô viết “muối”, trước khi nộp lên bỗng nghĩ đến làm bánh ngọt sao có thể không cho dầu chứ?

Trong bánh này dùng dầu gì đây? Bơ? Dầu ô liu?

Trời ạ, cái này không hề dễ ném ra như vậy!

Lâm Khả Tụng chỉ có thể xem xét từ độ dày và tính chất cùng với hương vị của bánh.

Đây không phải vị bơ, cũng không phải vị dầu ô liu... Còn có dầu gì được dùng để làm bánh ngọt nữa?

Nhất định không phải dầu đậu phộng và dầu đậu nành, càng không phải dầu vừng...

Là dầu hướng dương!

Tuy Lâm Khả Tụng do dự, nhưng cô vẫn nộp đáp án của mình lên.

Hệ thống cho biết đáp án của cô chính xác, cô nhảy từ vị trí thứ sáu lên vị trí thứ tư trong nháy mắt. Cô biết, trong số những thí sinh đứng trước cô trên bảng xếp hạng nhất định có người trả lời sai, nên thứ hạng giảm xuống.

Lâm Khả Tụng thở ra một hơi, tiếp tục ném thử món tiếp theo.

Bao gồm nước chấm Mexico nào đó, da bò nhồi nấm thịt băm, thịt cừu áp chảo, sủi cảo tôm kiêu Trung Quốc và mì Dương Xuân, vân vân.

Cô bỗng bị giáng xuống vị trí thứ ba từ dưới đếm lên vì ném nhầm đường nâu trong bánh ngọt kiểu Anh thành đường trắng, sau đó lại nhờ ném ra đồ hầm Provence, mì Thiên Tăng kiểu Ý, bánh nướng nhân tiêu mà tăng lên lại hạng tư.

Dường như mỗi món ngọt, món ăn ở nơi này, đều nằm trong sách nấu ăn Giang Thiên Phàm đưa cho cô xem.

Nhưng món nào cũng không làm theo cách trong sách, luôn phá cách khác thường.

Nhưng phá cách này không hề lập dị, mà đạt đến trình độ vị giác mới cao hơn.

Nếu không phải vì cuộc thi, Lâm Khả Tụng nghi ngờ bản thân sẽ thoải mái ăn ngẫu nhiên, còn gì có thể hấp dẫn hơn vô số món ngon trước mặt nữa đây?

Khi Anna Lisi giờ tay lên, dùng nĩa đánh lên ly rượu một lần nữa, có nghĩa là cuộc thi chỉ còn một phút nữa.

Trong một phút Lâm Khả Tụng có thể ném ra ít nhất hai món.

Một vài thí sinh đã giảm tốc độ ném món ăn, trở nên cẩn thận hơn.

Thời gian này chính là lúc thứ hạng lên xuống lớn nhất. Không cẩn thận một chút, có thể rơi từ thiên đường xuống địa ngục.

Lâm Khả Tụng biết, sự khác biệt của mọi người chỉ cách nhau trong khoảnh khắc.

Lâm Khả Tụng vẫn quyết định mạnh tay một lần.

Cô thành công ném ra mì Dương Xuân, bánh nướng Lochness, thứ hạng đạt vị trí thứ ba.

Thời gian cũng còn lại 20 giây.

Rốt cuộc nên dừng lại, thỏa mãn với vị trí thứ ba hay... nắm lấy cơ hội cuối cùng?

Ánh mắt Lâm Khả Tụng liếc qua tất cả những món ăn chưa ném thử, lực chú ý tập trung trên một đĩa da lạnh mỏng.

Nó sáng bóng, có vẻ trong suốt khiến Lâm Khả Tụng nhớ đến đậu phụ tôm đông lạnh của Giang Thiên Phàm.

Đầu lưỡi cô vẫn nhớ rõ hương vị của nó, trơn mềm độc đáo như vậy, hài hòa hoàn mỹ, giống như khóa chặt vị gốc của nguyên liệu nấu ăn vậy.

Lâm Khả Tụng quyết định bung da lạnh tới, cắt ra một miếng, đưa lên miệng.

Nguyên liệu chủ yếu của da lạnh vẫn là da heo hầm ra nước hầm đậm đặc, nhưng phần chính của món này không phải tôm tươi và đậu phụ, mà là sò biển. Để hương vị được độc đáo như vậy hẳn phải xáo qua với tỏi. Còn có bột giao bạch, lòng trắng trứng gà, muối, tiêu, cùng với đậu khấu, quế, hạt cải dầu, bột nghệ, vị nồng nhưng không cay. Mà trong da lạnh còn có một hương vị biển cả nào đó bao lấy sò biển, chiếu lên đầu lưỡi phong tình ven biển nồng đậm.

Nhất định có gì đó đã được hầm chung với da heo... Loại nguyên liệu nấu ăn này đến từ chính biển cả.

Là cái gì đây? Rong biển? Tảo tía?

Lâm Khả Tụng không ngừng suy nghĩ trong đầu, mắt thấy thời gian kết thúc cuộc thi sắp tới.

Khi nguyên liệu nấu ăn nào đó xẹt qua đầu cô, cô liền linh viết: hải sâm.

Giây phút nộp lên, dường như nỗi bất an của cô muốn nổ tung từ trong lồng ngực.

Khi cô thấy thứ hạng của mình từ vị trí thứ ba bay lên vị trí thứ hai, cả người cô như tên lửa suýt nữa đã nhảy dựng lên.

Ngay cả chú trên ghế khán giả cũng đứng dậy vỗ tay, tranh thư màu đỏ càng dễ trông thấy.

Anna Lisi vỗ tay, ý bảo mọi người im lặng, dựa vào bảng xếp hạng hiện trên màn hình bắt đầu giới thiệu.

Khi giới thiệu đến hạng ba, đó là Hậu Đằng Tín đến từ Nhật Bản. Cậu ấy là một sinh viên du học Mỹ, nhỏ hơn Lâm Khả Tụng hai tuổi, vẻ mặt nghiêm túc, khiến người ta tôn kính nhưng không thể lại gần.

“Hậu Đằng Tín luôn khiến tôi rất kinh ngạc, bởi vì từ đầu đến cuối cậu ấy luôn đứng trong Top 5, không thay đổi nhiều, hơn nữa còn bay từ hạng năm lên hạng ba chỉ trong năm phút cuối. Nếu tôi là các bạn, tôi sẽ nghiêm túc chú ý vị đối thủ ung dung bình tĩnh này.”

“Hạng hai, chính là Lâm Khả Tụng đến từ Trung Quốc! Mọi người nhất định cảm thấy tên của cô ấy rất dễ nhớ phải không?” Anna Lisi chớp mắt với Lâm Khả Tụng, “Thứ tự của Khả Tụng lúc cao lúc thấp, khiến tôi thực sự đồ mồ hôi lạnh thay cô ấy. Nhưng cô ấy có thể chọn tiếp tục đoán đề ở 20 giây quan trọng cuối cùng, dũng khí và sự quyết đoán này rất đáng kính nể. Dù sao, trong 20 giây mấu chốt này, nếu trả lời sai, rất có thể sẽ xuống dốc không phanh. Cho nên nhiều người đã cảm thấy hài lòng với thứ hạng của mình đều chọn ngưng ném thử. Tuy tôi không phải nhà phê bình chuyên nghiệp, nhưng là người dẫn chương trình của cuộc thi, tôi rất coi trọng cô đó!”

Lâm Khả Tụng xấu hổ cười.

Vậy hạng nhất là ai vậy?

Lâm Khả Tụng rất muốn biết, rốt cuộc ai có đầu lưỡi cao siêu nhất trong số họ?

“Cuối cùng, tôi xin giới thiệu người chiến thắng vòng thứ nhất, cũng là thí sinh đạt điểm tối đa, Timmi • Victor!”

Khi trên màn hình xuất hiện một gương mặt như trẻ con, tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên.

“Victor, nói cho mọi người biết, tuổi của em đi!”

“Mười sáu tuổi.”

Trên gương mặt của Victor lộ ra một nụ cười hân hoan. Đôi mắt như phi thúy, tóc màu nâu nhạt, mũi cao thẳng cùng má lúm đồng tiền có chút không được tự nhiên, khiến cười ta vô cùng yêu mến.

“Mười sáu tuổi? Em chỉ mới mười sáu tuổi!” Anna Lisi nhìn về phía khán giả, “Không biết các bạn có thể đếm xem trên bàn từng thí sinh có bao nhiêu món ăn không?”

Không ít khán giả đã duỗi thẳng cổ tay bắt đầu đếm.

“Tổng cộng là 100 loại, không hơn không kém. Nhưng Victor đã ném ra 90 loại! Chuyện này có nghĩa là mỗi 20 giây, Victor có thể ném ra tất cả các nguyên liệu nấu ăn và gia vị trong một món ăn. Đừng coi thường món ăn ở nơi này cho dù là bánh pút-đing đơn giản nhất, cũng cất chứa nhiều bí mật diệu kì.” Anna Lisi ôm tay, dùng ánh mắt như nhún quai vật nhìn Victor, “Bây giờ chị rất muốn biết, khi sơ loại có phải trong top 10 không?”

Victor xấu hổ sờ mũi, sự đáng yêu này hoàn toàn thu hút ánh mắt khán giả.

“Ngày thi loại, thật ra em bị bạn kéo đến làm nèn. Tay nghề của cậu ấy tốt hơn em nhiều, nhưng thật không ngờ vì em làm quá khó ăn mà được chọn. Chuyện này dạy chúng ta, không cần làm tốt nhất, đôi khi tệ nhất cũng là cơ hội.”

Khán giả nở nụ cười.

“Victor, em vẫn chưa giải thích nguyên nhân khiến em tiến bộ thần tốc như vậy đó!”

“Ha ha! Bởi vì thấy của em rất lợi hại!” Victor chớp mắt

“Được, vậy thì đợi sau khi em tiến vào top ba nhớ phải công bố cho chúng tôi biết rốt cuộc người thầy thần bí của em là ai!”

Lâm Khả Tụng nhìn Victor, người thiếu niên này có vẻ vô cùng tự tin, vẻ mặt cũng không giống như tham gia cuộc thi, mà là hoạt động tập thể nào đó của thiếu niên mười mấy tuổi vậy.

Tuy họ chưa từng nói chuyện, nhưng Lâm Khả Tụng mơ hồ cảm thấy hơi thờ thiên tài trên người cậu ta.

Anna Lisi tuyên bố với họ vòng một của “Đại sư tử” kết thúc.

Mặc dù có biểu hiện quá mức của Victor, nhưng thành tích của Lâm Khả Tụng cũng không thể khinh thường, chiếm được không ít sự chú ý của các đối thủ.

“Vòng thi tiếp theo sẽ diễn ra vào một ngày sau. Cũng chính là thứ tư tuần này, thời gian vẫn giống như ngày hôm nay, mọi người không được ngủ quên đó! Cuộc thi hôm nay, chỉ là khởi đầu, thậm chí còn chưa nói đến độ khó. Mà thứ tư, giám khảo và khán giả sẽ thấy năng thực thật sự của các bạn. Cho dù điểm số các bạn đạt được hôm nay có vừa lòng hay không, cuộc thi tiếp theo đều sẽ có thể tẩy bài một lần nữa. Chúc các bạn may mắn!”

Khi Lâm Khả Tụng rời khỏi hội trường, chú và chóm bạn ông hưng phấn nâng cô lên.

Cô hét to giữa không trung, mỗi khi bị ném lên điểm cao nhất, cô lại tìm kiếm một bóng dáng trong đám người đang rời đi.

Nhưng mỗi lần, đều thất vọng.

Giang Thiên Phàm sẽ không đến đây.

Anh có rất nhiều chuyện phải làm. Nhà hàng mới của anh đã bắt đầu đi vào hoạt động, anh sẽ bận rất nhiều việc.

Hơn nữa thầy của các thí sinh khác cũng không đến trường quay.

Khi nhóm bạn bè thân thiết đặt Lâm Khả Tụng xuống, bởi vì không yên lòng nên cô không đứng vững, suýt chút nữa bỏ nhào xuống đất.

Một người nào đó chặn trước mặt cô, đầu Lâm Khả Tụng tiến vào trong lòng đối phương, bàn tay ấm áp đỡ lấy bờ vai cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

“Em đang nghĩ gì vậy?”

Hơi thở ấm áp theo giọng nói từ tốn của đối phương vương vấn bên tai cô.

“Hay là, em đang nhớ ai?” Kéo dài âm điệu, khiến người ta phân tâm.

“Tổng Ý Nhiên!” Lâm Khả Tụng ngẩng mặt, đối diện với đôi mắt mang ý cười nhẹ của anh.

“Này, em gọi cả tên họ anh như vậy, có gì không vừa ý với anh sao?”

“Sao có thể chứ!” Lâm Khả Tụng đâm vào vai anh, “Em chỉ không ngờ anh thật sự sẽ đến!”

“Em rất nghiêm túc với cuộc thi này, vậy nên anh đương nhiên sẽ ủng hộ em. nếu không em nghĩ anh sẽ thế nào?”

“Lên mạng đặt một bó hoa, nhưng lại không biết xấu hổ chọn 'ship code'[1]. Pha một bình cà phê, vênh chân, phơi nắng, đợi sau khi em thua gọi điện khóc nức nở với anh.” Lâm Khả Tụng cực kì vui vẻ nói.

Tổng Ý Nhiên nhũn mảy: “Trong lòng em, anh chính là một tên đàn ông như vậy?”

“Trong lòng em, anh là bạn xấu có độc. Nhưng thời khắc máu chót vẫn rất đáng tin!”

Tổng Ý Nhiên khẽ cười một tiếng.

“Đi thôi! Về nhà nào Khả Tụng! Ba tháng này chú rất nhớ con đó! Chú dê con nghỉ tay! Nhưng chỉ sợ con ăn quen đồ của bậc thầy, không ăn được đồ chú làm nữa!”

“Sao có thể chứ! Con nhớ thịt bò xào tái của chú chết đi được!”

“Biết ngay con muốn ăn cái này mà!” Chú Lâm nhìn về phía Tổng Ý Nhiên nói, “Ý Nhiên cũng đi cùng đi!”

“Tất nhiên rồi, nhưng con lại nhớ giò heo hầm đậu tương chết đi được.”

Lâm Khả Tụng nhìn về phía Tổng Ý Nhiên, quả thật không thể tưởng tượng ra bộ dáng người này gặm giò heo.

Trở lại chuồng bồ câu nhỏ của mình, mùi trong phòng quen thuộc như vậy, chú cẩn thận đến nỗi đã đổi xong cả chăn cho cô, vùi đầu vào, ngửi được mùi hương ngào ngạt của mặt trời.

Vùi mặt vào chăn, nhưng trong đầu Lâm Khả Tụng lại nhớ tới Giang Thiên Phàm.

Sau khi video của cuộc thi này được chỉnh sửa xong, tối mai sẽ phát sóng.

Nhưng hẳn ban tổ chức cuộc thi đã báo kết quả cho anh rồi.

Anh sẽ vừa lòng với thành tích của cô chứ?

Giang Thiên Phàm là một người theo đuổi sự hoàn mỹ, liệu anh có cảm thấy cô phải đạt hạng nhất mới được không?

Không đúng không đúng, anh là người không hề coi trọng danh lợi, cái anh theo đuổi là vị giác hoàn mỹ, chứ không phải thắng thua nhất thời.

“Khả Tụng, nấu cơm xong rồi! Mau tới ăn!”

“Đến đây!”

Lâm Khả Tụng đi tới trước bàn ăn, chú bung mâm lên bàn, mà Tổng Ý Nhiên lại bày bát đĩa, hoàn toàn giống ở nhà.

Trên cầu thang truyền đến tiếng giày cao gót lộc lộc cộc cộc cộc cộc.

Không cần nghĩ, Lâm Khả Tụng cũng biết đó là Lâm Tiểu Tuyết.

Cô ta đẩy cửa ra, giây phút thấy Tổng Ý Nhiên, mắt sáng rực lên.

“Chị họ! Nghe nói chị được hạng hai trong cuộc thi! Thật lợi hại nha! Chị làm món gì vậy?”

Lâm Tiểu Tuyết lại không sáp lại Tổng Ý Nhiên như trước, mà biết áp dụng chiến thuật vòng vo, đi tới bên Lâm Khả Tụng, làm như rất thân thiết với chị họ.

“Sáng nay không phải con không có việc gì sao? Đi uốn tóc gì đó với bạn bè cũng không thèm đến xem cuộc thi của chị họ.” Chú lại không nể mặt vạch trần cô ta.

Lâm Tiểu Tuyết căng thẳng kéo tay Lâm Khả Tụng, cùng cô ngồi xuống bàn, dùng giọng điệu vô cùng thân thiết nói: “Chỗ hẹn tóc con đã sớm hẹn trước, nếu không đi, cũng không biết khi nào mới có thể đặt chỗ. Chị họ, chị không giận chứ?”

Lông mi dài dài của Lâm Tiểu Tuyết nhấp nháy trước mặt Lâm Khả Tụng, Lâm Khả Tụng cảm thấy rất nực cười.

Lông mi giả nhìn sao cũng rất giả, Lâm Khả Tụng thật sự không hiểu đám đồng bào nam giới thật sự thích thứ hàng giả này sao?

“Không sao, sau này còn vài vòng nữa.”

“Vậy à! Nghe nói cuộc thi này được làm thành chương trình phát sóng, em đây đưa chị đi làm một kiểu tóc lộng lẫy một chút!” Lâm Tiểu Tuyết bỗng hứng trí bùng bùng.

“Thật ra Khả Tụng thế này cũng rất tốt. Vốn là tóc ngắn, làm tóc cũng không làm được nhiều kiểu.” Tổng Ý Nhiên cười nói.

Lâm Khả Tụng có cảm giác như được giải cứu, vẫn là Tổng ý Nhiên hiểu cô. Cô không thích nhất chính là ngồi ở chỗ nhàm chán kia, tiêu phí thời gian cả ngày để uốn tóc với nhuộm tóc. Khi học đại học, cô cũng từng đi uốn tóc một lần, hơn nữa còn là nhà tạo mẫu tóc được giải thưởng lớn gì đó. Sau khi làm đi làm lại gần cả ngày, đối phương cho cô một “môt” vượt qua mong muốn của Lâm Khả Tụng, kiểu tóc “tiền vệ”. Nhà tạo mẫu tóc cảm thấy hết sức

hài hòng với tác phẩm của mình, mà “tác phẩm” này cũng tốn cả phí sinh hoạt nửa tháng của Lâm Khả Tụng.

Cuối cùng suốt một tuần sau, Lâm Khả Tụng trở thành trò cười trong phòng ngủ, cô có không ít “biệt danh“. Cái gì mà thịt viên, cừu nhỏ đột biến, tóc xù dài các kiểu. Mỗi lần Tống Ý Nhiên thấy cô, liền chưng ra vẻ mặt không thể nhìn cười. Sau đó anh rất nghĩa khí kéo Lâm Khả Tụng đến một tiệm cắt tóc đối diện trường học, chỉ tốn 100 đồng uốn tóc, cắt đầu con trai. Trải nghiệm lần đó, đã hoàn toàn trở thành bóng đen tâm lý của Lâm Khả Tụng.

“Vậy chị họ để tóc dài đi! Đến lúc đó chúng ta cùng đi!”

Lâm Khả Tụng cười cười. Dội tóc cô dài? Đó là 'rất lâu rất lâu' về sau sao?

Bữa cơm này thật sự thoải mái với Lâm Khả Tụng, cơm nóng hôi, mùi vị gia đình, Lâm Khả Tụng ăn hai bát lớn, khiến Lâm Tiểu Tuyết ngây người.

Trên bàn cơm, Tống Ý Nhiên bắt đầu nói chuyện phiếm với chú.

“Ý Nhiên à, hai hôm trước chú gọi điện hỏi thăm ba mẹ Khả Tụng, bọn họ đều bảo chú chú ý chuyện học. Đừng thấy chú ở đây nhiều năm như vậy, nhưng chọn trường gì gì đó thật sự không hiểu, Tiểu Tuyết cũng không đáng tin cậy. Ý Nhiên, dù sao con cũng nhiều kiến thức, lại hiểu Khả Tụng, nên chuyện trường học con giúp nó cân nhắc đi!”

“Cái này, con đã sớm nói với Khả Tụng, để em ấy học cùng trường với con, không biết em ấy có bằng lòng không.”

Lâm Khả Tụng liếc Tống Ý Nhiên, nghĩ thầm, chú nghĩ tên này chuyên nghiệp à?

“Vậy thì tốt! Vậy là tốt nhất! Chú và ba mẹ con bé đều có thể yên tâm! Khả Tụng giao cho con, nào, chú kính con một ly!”

Lâm Khả Tụng nhìn tư thế kia của chú, nghĩ sao cũng vẫn không bình thường.

Cảm giác như muốn gả cô đi vậy!

“Không khách sáo, uống với chú!”

Tống ý Nhiên lại chạm ly với chú?

Người anh em, anh có biết đó không phải nước lọc, mà là rượu xái [2] không?

Điều bộ của người này, sao cứ giống như con dâu rất muốn vào cửa vậy?

Ăn cơm xong, Lâm Khả Tụng giúp chú dọn dẹp bát đĩa, vừa quay đầu đã không thấy Tống Ý Nhiên.

Về phòng mình, phát hiện anh lại giúp cô thu dọn hành lý.

Ảnh gia đình của cô được anh đặt ở đầu giường, áo khoác treo vào trong tủ quần áo. Ngay cả áo sơ mi cô vo vún bỏ vào vali cũng được Tống Ý Nhiên ủi phẳng như mới mua về từ cửa hàng.

Khi anh xách túi đồ lót của cô ra, Lâm Khả Tụng lập tức nhào tới, “Cái này để em tự sắp xếp! Tự sắp xếp!”

“À.. anh biết rồi, em để vài ngày không giặt?” Tống Ý Nhiên ôm tay tựa vào tường nhìn Lâm Khả Tụng cười.

Nụ cười của anh luôn dụ người, cộng với đáng đánh đòn.

“Anh nghĩ em là anh à? Đồ mới mua đều chỉ mặc một lần rồi bỏ?”

“Anh không hề bỏ. Hơn nữa tuyệt đối chăm chỉ hơn em!”

“Ha ha.” Lâm Khả Tụng nhét túi lớn kia vào ngăn kéo khóa kín.

“Em không tin, vậy đến nhà nh xem thử đi.”

“Em có thói xấu nhìn xem người ta có giặt đồ lót hay không à?”

“Anh nghĩ em rất muốn xem đấy.” Tống ý Nhiên tỏ vẻ “chẳng lẽ không phải vậy“.

Lâm Khả Tụng vừa bực mình vừa buồn cười, giống như quay lại thời học sinh châm chọc lẫn nhau. Lúc đó cô và Tống Ý Nhiên có lẽ qua tám trăm năm cũng không thay đổi.

“Anh mệt, ngủ ở chỗ này của em một lát.”

Nói xong, Tống Ý Nhiên lên giường của Lâm Khả Tụng, nhân tiện cuốn chăn. Tư thế kia giống như phòng của Lâm Khả Tụng là nhà của anh vậy.

“Này, anh ngủ trong này, em phải ngủ đâu?” Lâm Khả Tụng tức giận đẩy đẩy vai anh.

Tổng Ý Nhiên không biết xấu hổ vỗ vỗ sau lưng.

“Ngủ đi ngủ đi! Ngủ chết anh!” Lâm Khả Tụng trở lại cạnh vali, mở ngăn kéo, lấy ra một cái laptop.

Đó là điều học được mà cô tâm đắc khi ở bên Giang Thiên Phàm.

Tổng ý Nhiên đưa lưng về cô dùng giọng nói mang theo chút buồn ngủ nói: “Khi cuộc thi kết thúc... em cùng học bài với anh đi.”

Lâm Khả Tụng nghiêng mặt qua, nhìn cái gáy lộ ra ngoài chăn của Tổng Ý Nhiên, có chút cô đơn.

Nên nếu em không ở bên anh, anh cũng sẽ cô quạnh.

“Ừ.”

Lúc này, ngoài cửa vang lên giọng nói của Lâm Tiểu Tuyết: “Chị họ! Có chuyển phát của chị!”

“Chuyển phát của chị?” Lâm Khả Tụng bắt đầu nghi ngờ.

Không lẽ ba mẹ gửi gì tới? Nhưng nếu là họ, nên chọn vận tải biển chứ không phải chuyển phát... Phí chuyển chở mắc hơn kí gửi nhiều..

Vừa mở cửa, ánh mắt Lâm Tiểu Tuyết liền xuyên vào bên trong. Khi cô ta thấy Tổng Ý Nhiên nằm trên giường của Lâm Khả Tụng, sắc mặt rất khó coi.

“Chuyển phát đâu?”

“Dưới lầu.”

Giọng điệu của Lâm Tiểu Tuyết không còn thân mật như khi ăn cơm.

Lâm Khả Tụng mặc kệ cô ta, trực tiếp xuống lầu kí nhận chuyển phát. Địa chỉ viết bằng tiếng anh, chữ viết rất xa lạ, xem xét cẩn thận lại là địa chỉ biệt thự của Giang Thiên Phàm.

Anh lại gửi đồ cho mình.

Là gì đây?

Cảm giác không thể không chế trái tim lại tập kích lần nữa. Giống như Giang Thiên Phàm đang ở cạnh cô.

Cô lấy dao, mở hộp giấy ra, bên trong là một hộp giấy.

Mở hộp giấy ra, bên trong là sô cô la tự làm!

Trên sô cô la, bày một đóa tường vi trắng. Lâm Khả Tụng nhặt lên, mới phát hiện dường như đó là hoa thường xuân trong sân của Giang Thiên Phàm!

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chương 49: Tháp bánh rán khoai tây (thượng)

Editor: tu tai

Hương thơm nhàn nhạt, mặc dù không dè dặt cao nhã giống như hoa hồng thông thường, nhưng lại có một loại tự nhiên không ràng danh lợi, tùy ý nở rộ.

Chín viên chocolate này mỗi một viên có bề ngoài đều rất khác biệt, làm cho người ta nhìn không đành lòng cắn.

Lâm Khả Tụng cúi đầu xuống, ngửi mùi thơm của chocolate, nồng nặc mà sâu dày, có mùi hạnh nhân, còn có mùi vị của rượu Rum, mùi vị của mứt hoa quả, trong đầu Lâm Khả Tụng đang không ngừng phác họa hình ảnh ngón tay của Giang Thiên Phàm đang vuốt ve những miếng chocolate này, tạo chúng thành hình, điền nhân, trang trí vì chúng.

Không biết anh có thử nếm hương vị của những viên chocolate này không.

Ôm chocolate, Lâm Khả Tụng không thể chờ đợi bấm số điện thoại của Giang Thiên Phàm.

Khi giọng nói trong treo lạnh lùng của đối phương vang lên thì Lâm Khả Tụng chợt hồi hận .

Nếu như chocolate không phải là Giang Thiên Phàm làm? Rất có thể là Meire mua ở đâu đó cho cô.

Chữ viết trên đơn giao hàng không phải của Giang Thiên Phàm. Lời thừa, ánh mắt của anh không nhìn thấy làm sao có thể điền vào đơn giao hàng!

Mặc dù cô vẫn không nói chuyện, nhưng Giang Thiên Phàm ở đầu kia điện thoại vẫn không có bấm kết thúc trò chuyện.

Như vậy không dứt khoát thật không phải là phong cách của Lâm Khả Tụng cô.

“Anh Giang, tôi nhận được sô cô la. Còn có hoa hồng leo. Cảm ơn.”

“Không cần cảm ơn, hoa hồng là Meire cắt xuống .”

“. Vẫn là cảm ơn.”

Lâm Khả Tụng có chút thất vọng, cho nên nói phần quà tặng này là đến từ Meire. Tinh tế như vậy, mang theo một chút hương vị lãng mạn, nghĩ như thế nào đều không phải là phong cách của Giang Thiên Phàm

“Giọng nói của em hơi suy sụp.”

“Không có gì.” Lâm Khả Tụng vừa định tìm một cái cớ, nhưng cô nhớ ra, không nên nói láo trước mặt Giang Thiên Phàm

Cho dù là bọn họ cũng không phải mặt đối mặt.

“Tôi không biết khẩu vị của em, bởi vì hình như chỉ cần là ăn thì em đều có thể ăn rất vui vẻ.”

Cho nên, chocolate là Giang Thiên Phàm làm!

Đúng, tặng hoa gì đó chắc chắn không phải là phong cách của Giang Thiên Phàm, nhưng chocolate.

“Cảm ơn.”

“Nhớ, tất cả đồ ăn đều có thời hạn đảm bảo chất lượng.”

Lâm Khả Tụng cười. Giang Thiên Phàm thực sự rất hiểu cô, biết cô có thể sẽ không bỏ được mà cần những viên chocolate hết sức tuyệt đẹp này.

Giang Thiên Phàm chấm dứt trò chuyện.

“Nếu nói nhiều hơn hai câu, thì anh sẽ bị ghen sao?”

Lâm Khả Tụng cầm một viên chocolate trong hộp lên, đưa vào trong miệng.

Vị đắng của ca cao hòa với vị ngọt của đường cát vừa đúng, cũng không có ngọt quá, hương vị của sữa tươi cùng mỡ bò như ẩn như hiện, còn có một tia vị cay, giống như là ánh lửa nhún nhảy, xẹt qua đầu lưỡi của cô.

Lâm Khả Tụng vẫn là lần đầu tiên ăn được chocolate có vị cay, nhưng là loại này vị cay vốn dĩ vì tăng thêm một phần vui mừng cho vị giác cân đối.

Đây không chỉ là quà tặng của Giang Thiên Phàm, cũng là sự chi bảo của anh.

Anh chưa bao giờ nói cho cô biết phải làm như thế nào, mà để cho cô suy nghĩ cần phải làm được cái gì.

Lúc này Giang Thiên Phàm đang ngồi trên ban công, Meire đang đọc tin tức cho anh.

Giang Thiên Phàm ngồi an tĩnh trên ghế sa lon, bên tay phải là một ly trà nóng vừa phải.

“Đúng rồi, tiền sinh, Victor cũng tham gia cuộc tranh tài này. Điều này có tính là làm rối kỉ cương hay không, từ nhỏ anh ta đã học tập nấu nướng bên cạnh phụ nhân Quintin, là một thiên tài.”

“Lúc tuyển chọn, yêu cầu của ủy hội cuộc so tài đối với người dự thi là cái gì?”

“Không phải là đầu bếp chuyên nghiệp.”

“Nếu như vậy, thì anh ta cũng không có không tuân thủ quy tắc của cuộc thi. Anh ta cũng không phải đầu bếp chuyên nghiệp.”

“Điều này chẳng qua là phụ nhân Quintin chui chỗ trống thôi. Nhất định là bà ấy nghe được tin tức từ nơi nào đó, lúc tuyển chọn sẽ chọn chất lượng món ăn. Khả Tụng đối mặt Victor là không thể nào thắng được. Cậu ta bắt đầu ra vào phòng bếp từ lúc sáu tuổi rồi.”

“Tôi vốn dĩ không có yêu cầu Khả Tụng nhất định phải thắng.” Giang Thiên Phàm nhàn nhạt trả lời.

“Tiên sinh, rõ ràng là phu nhân Quintin muốn mượn cơ hội này nhất chiến thành danh.”

“Tôi chưa từng có ý định mượn Khả Tụng để thành danh.”

Meire bắt đầu đi thò ra một hơi tới: “Tiên sinh, rõ ràng phu nhân Quintin không nghĩ như vậy. Thậm chí tôi hoài nghi, có phải Elis đã biết ý đồ của mẹ cô ấy từ lâu, nhưng không nói cho cậu biết hay không?”

“Đây không phải điều mà chúng ta cần lo lắng. Meire, bất kỳ một người nào muốn leo lên cao bằng đường tắt, đến lúc té ngã, dù thế nào cũng sẽ thảm thiết hơn người bình thường. Cho nên không cần nóng lòng Meire, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, nhất định sẽ nhìn thấy kết quả mà ông muốn thấy.”

Meire há miệng, cuối cùng vẫn là không nói gì.

Lúc này Nina đi vào, “Tiên sinh, cô Lâm đã rời đi rồi, có phải có thể dọn dẹp phòng của cô ấy hay không?”

“Vậy thì quét dọn một chút đi.”

“Tôi sẽ đem những sách kia về lại thư phòng của Ngài.”

“Những quyển sách đó không cần. Để chúng ở lại nơi mà cô ấy bắt chúng lưu lại.”

Nina nghi ngờ nhìn về phía Meire, Meire khẽ gật đầu với cô.

“Nếu như cậu thật sự để ý Khả Tụng như vậy, thật ra có thể đến hiện trường xem cô ấy tranh tài.”

“Tôi sẽ đi, nhưng không phải hiện tại.”

“Tiên sinh?”

“Đợi đến lúc cô ấy cảm thấy sự tồn tại của tôi là động lực, mà không phải áp lực.”

“Được rồi. Còn có một chuyện khác nữa, Tổng Ý Phàm nhà họ Tống đi tới Newyork, nhìn dáng vẻ anh ta là rất muốn hợp tác với nhà họ Giang.”

“Anh ta muốn cái gì?”

“Có lẽ là muốn tham dự vào hạng mục phổ ẩm thực ở Newyork. Hoặc là, hi vọng nhà hàng dưới trướng Giang thị có thể vào một khách sạn nhà họ Tống mới đầu tư ở Newyork.”

“Điều trước hoàn toàn không thể đảm bảo, điều sau tương đối phù hợp lợi ích của anh ta.”

“Đúng, có thể mượn thanh danh của cậu cho khách sạn mới của anh ta tăng cấp bậc lên.”

“Mục đích của anh ta quá rõ ràng, còn kém xa em trai của anh ta.”

Meire nở nụ cười.

Lâm Khả Tụng tìm thật lâu, nhưng là ở nơi này của chú không có bình, cô chỉ có thể tìm một ly thủy tinh, múc nước, bỏ hoa hồng leo vào, mang theo nó về phòng của mình.

Tổng Ý Nhiên vẫn đang ngủ trưa, Lâm Khả Tụng cũng không quấy rầy anh, yên tĩnh ngồi ở bàn nhỏ của mình bật máy tính xách tay lên.

Tất cả rất an tĩnh, giống như trở lại lúc ngồi ở thư viện trường đại học.

Mãi cho đến lúc gần hoàng hôn, điện thoại của Tổng Ý Nhiên vang lên.

Anh lười biếng từ đầu giường ngồi dậy, nhận điện thoại.

“Uy. Em đến Newyork rồi hả ? Anh còn đang ngủ.”

“Ngủ? Bây giờ đã hơn năm giờ rồi?”

“Buổi trưa uống hai chén với bạn.”

“Được rồi, mặc kệ anh đang ở đâu, lập tức đến khách sạn em ở. Địa chỉ em đã nhắn vào di động của anh rồi.”

Điện thoại cắt đứt, Tổng Ý Nhiên chống cùi chỏ lên đầu gối, bàn tay nâng cằm đầy hứng thú nhìn màn ảnh.

“Anh trai anh tới thăm anh?” Lâm Khả Tụng nghiêng đầu qua hỏi.

“ Xem anh ’ chỉ là chuyện thuận đường. Anh đi đây.” Anh đi tới bên cạnh Lâm Khả Tụng, dùng ngón tay bấn xuống trán của cô, “Chúc em may mắn trong cuộc tranh tài tiếp theo.”

“May mắn là không đủ, phải thật sự có thực lực mới được.” Lâm Khả Tụng ngược đầu trả lời.

Tổng Ý Nhiên cười cười, lúc rời đi ánh mắt của anh lưu lại trên ly thủy tinh ở góc bàn.

Đóa hoa hồng trắng phau nở rộ một cách phách lối trước mắt anh.

Trong nháy mắt, ánh mắt của anh tối xuống.

“Này, buổi tối có muốn tới ăn cơm tối hay không? Em xuống bếp!” Lâm Khả Tụng đưa mắt lên nhìn cười nói.

“Anh phải đi gặp anh trai anh. Có lẽ anh ấy sẽ bày ra tư thế người anh trai mà quở trách anh đến sáng. Lần sau đi.”

Tổng Ý Nhiên cầm túi đi ra ngoài.

Tối hôm đó, Lâm Khả Tụng dùng phòng bếp trong nhà chú, làm một phần trứng chiên cà chua.

Lâm Tiểu Tuyết ở phòng cách vách ngửi thấy mùi thơm, đi tới phòng bếp, nhìn Lâm Khả Tụng thuần thục đánh trứng, cắt trái cà chua, rót dầu, trộn xào, hương thơm bay ra bốn phía.

Cô mím môi, đúng lúc bị Lâm Khả Tụng xoay người lại nhìn thấy.

“Đói không? Có muốn ăn chung hay không?”

“Không phải là trứng chiên cà chua sao? Chị họ ăn đi. Bây giờ mới bốn giờ rưỡi, em còn chưa đói bụng.” Lâm Tiểu Tuyết xoay người trở về phòng.

Lâm Khả Tụng cũng biết cô sẽ trả lời như vậy.

Cô chuẩn bị làm xong sẽ đưa đi cho chú. Đầu bếp và những nhân viên khác trong nhà hàng bình thường ăn cơm phải sớm hơn so với người bình thường.

Trứng chiên cà chua chắc chắn là không đủ, Lâm Khả Tụng lại làm một phần khoai tây ti xào, lại thêm một phần thịt cá xào.

Mùi thơm quá nồng, Lâm Tiểu Tuyết ở trong phòng cuối cùng không ở được nữa, phải chui ra khỏi phòng, nhìn Lâm Khả Tụng bung khay đi xuống lầu.

“Tiểu Tuyết, chị để lại thức ăn bữa tối của chị và em trong phòng bếp. Hai ngày nay chú có về bận, có thể sẽ không đi lên nấu cơm cho em được. Nếu như em đói thì ăn đi!” Lâm Khả Tụng vừa xuống lầu vừa nói.

“A, biết.” Lâm Tiểu Tuyết đứng ở cửa cầu thang, cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng của Lâm Khả Tụng mới rút đầu về.

Lâm Khả Tụng vừa đưa món ăn tới chưa đầy ba phút đã thấy đầy.

Chú sờ cằm vui mừng nói: “Nhật Tụng! Bây giờ kỹ năng xào đồ ăn của cháu còn mạnh hơn chú cháu rồi! Xem ra nhà hàng Lâm Ký chúng ta nên đổi chủ trù rồi !”

Những người khác cúi đầu dùng bữa, ngay cả cảnh au trong khay cũng bị quét sạch sẽ rồi, sau đó cùng nhau ngẩng đầu nói: “Ngày mai nhất định còn phải làm nữa!”

Có thể để cho mọi người cảm thấy ăn ngon, Nhật Tụng cảm thấy rất vui mừng. Cô cầm lấy cái khay mang về trên lầu, trở lại phòng bếp, lại phát hiện món ăn để lại trong phòng bếp cũng gần như thấy đầy. Thịt cá xào chỉ còn lại mấy sợi ớt xanh, trong đĩa trứng chiên cà chua nếu không phải là còn tro trọi hai miếng cà chua, Lâm Khả Tụng thật đúng là không biết trong đĩa này vốn đựng cái gì.

Cô nhìn về phía phòng của Lâm Tiểu Tuyết, cô nhóc này đóng chặt cửa phòng, không phát ra một tiếng động, có lẽ là cảm thấy ngượng ngùng thôi.

Lâm Khả Tụng ăn nốt thức ăn còn dư lại, sửa sang lại phòng bếp, trở về phòng nghỉ ngơi dưỡng sức.

Không biết chủ đề cuộc tranh tài tiếp theo là cái gì? Sau bữa tiệc vị giác, có phải chính là lúc khảo nghiệm dao công hay không?

Đêm hôm đó, cuộc tranh tài đầu tiên của cuộc thi siêu đầu bếp đã chiếu trên TV. Hơn mười giờ đêm, chú và Lâm Khả Tụng ngồi trước máy vi tính xem phát lại cuộc tranh tài trên internet. Thái độ của Lâm Khả Tụng nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng lại khẩn trương muốn chết.

Những tuyển thủ tranh tài khác, rất rõ ràng cũng đều sửa sang bề ngoài của mình, các tuyển thủ nữ đến dự thi đều trang điểm thật đẹp. Chỉ có cô nhìn có vẻ rất bình thường.

Trên internet công bố bảng xếp hạng tuyển thủ tranh tài được yêu thích. Xếp hạng vị thứ nhất là Victor. Dù sao không có ai có thể chống đỡ nổi nụ cười của anh ta. Dù là người nghiêm túc như Hậu Đằng Tín cũng đứng thứ ba trên bảng xếp hạng được yêu thích.

Ngược lại Khả Tụng, lại xếp thứ hai từ dưới lên trên bảng xếp hạng. Bởi vì gần như không có ống kính nào quay cận cảnh cô, hơn nữa bề ngoài nhìn cũng không có gì đặc biệt. Nếu không phải vì cô được xếp thứ hai trong phần thi vị giác, cuối cùng quay phim cũng cho cô mấy lần đặc tả, thì thực sự không cần hoài nghi cô chắc chắn là người ít được yêu thích nhất.

“Cháu nói xem, những tuyển thủ dự thi này cũng mời thợ trang điểm gì đó hay không? Cháu có cần đi làm tóc, để Tiểu Tuyết trang điểm cho cháu hay không?” Chủ Lâm có chút bận tâm nói, “Cũng đừng bởi vì cháu không được yêu thích, cho nên những vị bình phẩm kia cố ý cho cháu điểm thấp.”

“Sẽ không, đây cũng không phải cuộc thi người đẹp.” Mặc dù nghĩ như vậy, Lâm Khả Tụng cũng suy nghĩ có cần thay đổi bản thân một chút hay không.

“Haiz, người chủ trì kia còn nói đây là cuộc thi chuyên nghiệp. Nếu là chuyên nghiệp, vậy chỉ dùng năng lực nói chuyện, còn làm bầu chọn được yêu thích làm gì chứ?”

“Bởi vì phải khiến người xem tham dự vào, vì tăng tỷ lệ người xem TV lên thôi.”

Lâm Khả Tụng về đến phòng của mình, cô mở tủ treo quần áo ra nhìn một chút, hiện tại không có bộ quần áo nào sẽ rất sáng mắt trước ống kính.

Thậm chí cô cảm thấy có hai vị tuyển thủ đi giày cao gót thực sự quá thần kỳ, nếu như thật sự bắt đầu nấu ăn, họ có thể bảo đảm sẽ không bị ngã trước bục bếp sao?

Ngồi ở đầu giường suy nghĩ một chút, cuối cùng Lâm Khả Tụng vẫn buông tha suy nghĩ ăn mặc đẹp cho bản thân.

Cô không có bản lĩnh mặc váy đi giày cao gót, trang điểm cũng sẽ khiến cô không thoải mái. Ví dụ như Lâm Tiểu Tuyết gắn lông mi giả thật dày trên mí mắt, thật sẽ không ngăn trở tầm mắt sao?

Thứ tư đến giống như chỉ một cái chớp mắt.

Ủy hội tranh tài dùng xe riêng đón cô đến khách sạn Rhede Wenson. Cô đi vào thang máy.

Đây là thang máy chuyên dụng cho tuyển thủ dự thi.

Trước cửa thang máy, cô đứng phải mấy tuyển thủ dự thi. Trong đó có Victor.

Anh ta mặc t-shirt đơn giản, quần yếm cao bồi, cười thoải mái, nói chuyện phiếm cùng mấy tuyển thủ dự thi khác, hoàn toàn không cảm thấy không khí cạnh tranh.

Lâm Khả Tụng đứng ở sau lưng bọn họ, lẳng lặng nghe bọn họ nói chuyện.

“Hắc, cô khả Khả Tụng đi? Tôi là Sansa! Cô thật sự rất lợi hại, có thể lấy được chín điểm trong bữa tiệc vị giác!”

Đó là một cô gái xấp xỉ tuổi của cô mang theo tàn nhan, gò má trắng nõn, tóc nâu hơi xoăn, thoát nhìn giống như búp bê.

Trong nháy mắt Lâm Khả Tụng nhớ ra cô ấy: “Cô là vị tuyển thủ đến từ Đan Mạch đó! Xếp hạng thứ hai trên bảng xếp hạng được yêu thích nhất!”

Sansa vuốt vuốt chóp mũi, hơi ngượng ngùng nói: “Cái loại bầu chọn đó hoàn toàn không cần thiết để ý! Vẫn là năng lực thực tế tương đối quan trọng!”

Trong bữa tiệc vị giác cô có thể lấy được vị trí thứ hai, những tuyển thủ dự thi khác cũng bắt đầu chú ý đến cô rồi! Cố gắng lên!”

Lúc này Lâm Khả Tụng mới phát hiện những tuyển thủ khác cũng xoay đầu lại nhìn về phía cô. Ngay cả Victor cũng đi tới, dùng ánh mắt hiếu kỳ quan sát Lâm Khả Tụng.

“Này, sự phụ của cô là ai? Nếu như cô nói cho tôi biết, thì tôi cũng nói cho cô biết sự phụ của tôi đấy!” Cặp mắt xinh đẹp của Victor nhìn Lâm Khả Tụng, vẻ mặt thành thật.

Lúc này, Hậu Đằng Tín vẫn trầm mặc không nói chột mồm miệng: “Đừng nói cho anh ta. Nếu như cô nói, anh ta sẽ chỉ nháy mắt ngây thơ nói ‘cô không biết chưa được sự phụ đồng ý là không được phép tiết lộ thông tin về sự phụ của mình sao’. Sau đó anh ta sẽ nói cho sự phụ của mình biết sự phụ của cô là ai, hơn nữa còn ẩn theo phong cách của sự phụ cô mà lập lên một kế hoạch.”

“A” Lâm Khả Tụng chưa từng nghĩ nhìn Victor ít tuổi như vậy, lại có tâm tư như thế?

“Thật không có ý tứ. Hậu Đằng, có phải anh đã quá xen vào việc của người khác rồi không, tôi sẽ đối phó với anh đầu tiên!” Victor nhún vai, tươi cười nhìn về phía Hậu Đằng, “Hậu Đằng, nói giống như anh bị tôi lừa gạt vậy!”

Lúc này cửa thang máy mở ra, trong lúc những tuyển thủ khác vẫn còn đang xem chuyện gì xảy ra, thì Hậu Đằng Tín đã lạnh lùng đi vào.

Không khí lập tức lạnh xuống, mọi người rồi rít đi vào.

Lâm Khả Tụng đứng ở nơi gần cửa nhất.

Khi thang máy chạy lên trên, có người vỗ vỗ bả vai của cô.

Lâm Khả Tụng quay đầu lại, nhìn thấy Victor.

“Đừng nghe anh chàng Hậu Đằng đó khích bác, tôi không hư như vậy.”

Cửa thang máy mở ra, bọn họ đi tới hội trường thi đấu, Lâm Khả Tụng nhỏ giọng trả lời đối phương: “Chúng ta chỉ tới tranh tài mà thôi, đánh giá của người khác cũng không quan trọng.”

Đoàn người đi ra khỏi thang máy, nhân viên đưa bọn họ vào cửa.

Khi cánh cửa này lần nữa mở ra, tâm tình của Lâm Khả Tụng càng thêm thấp thỏm hơn so với lần trước. Bởi vì cô biết lần tranh tài này sẽ khó khăn hơn lần trước rất nhiều.

Tự mình trở về trước bục thi, ngẩng đầu lên, cô phát hiện hôm nay người xem cũng tràn đầy giống hôm trước.

Chú cũng mang bạn thân của mình đến cổ vũ cho cô. Chẳng qua không nhìn thấy bóng dáng của Tống Ý Nhiên. Có lẽ anh đang ở bên anh trai của mình.

Ngược lại một người khác khó có thể tưởng tượng đến lại tới hiện trường cổ vũ cho cô, chính là bác sĩ Tạ.

Ông ấy mặc tây trang, mang kính không gọng, khề giờ tay vẫy vẫy với Lâm Khả Tụng.

Mặc dù khoảng cách hơi xa, Lâm Khả Tụng vẫn có thể cảm nhận được nụ cười khiến người khác an tâm trên gương mặt ông ấy.

Cô biết bác sĩ Tạ là đại diện ai tới tranh tài. Đúng như trước khi rời khỏi biệt thự của Giang Thiên Phàm, anh đã nói với cô, anh vẫn sẽ dõi theo cô.

“Lại gặp lại các vị lần nữa, tôi cảm thấy thật vui mừng. Dĩ nhiên lần nữa bị nhiều người nhìn như vậy, tôi cũng cảm thấy rất hưởng thụ.”

Anna Lê Tư che ngực của chính mình, làm một động tác khoa trương nhưng lại làm cho người ta cảm thấy rất đáng yêu.

“Hôm nay, ban bình luận tranh tài cũng đã bị nhốt vào một phòng tối! Cho nên dù cho bọn họ đưa ra đánh giá hà khắc như thế nào, đều không phải là mặt đối mặt. Hơn nữa, hoặc nhiều hoặc ít, tôi tin tưởng từng vị tuyển thủ cũng có thể lấy được điểm. Trừ phi tài năng nấu nướng của các vị thật sự không có chút tiến bộ nào so với ba tháng trước.”

Lâm Khả Tụng nhìn trên bục thi của mình, so với lần trước, trước mặt nhiều hơn một cái nổi chiến hình vuông.

Chẳng lẽ chủ đề của ngày hôm nay là khoai tây chiên sao? Hay là cánh gà chiên? Gà chiên liên tiếp?

“Ha ha, xem ra tất cả các vị tuyển thủ cũng đã phát hiện nổi chiến trước mặt mọi người.” Anna Lê Tư đi tới vị trí giữa tất cả các vị tuyển thủ, trong đôi mắt là nụ cười thâm trầm, “Cho nên mọi người cũng đều biết, đồ hôm nay chúng ta làm, nhất định sẽ dùng đến bếp.”

Lúc này, nhân viên đẩy xe đẩy đi tới chỗ bọn họ, phân chia từng hộp từng hộp đến trước mặt từng người.

“Mọi người không cần khách khí, có thể mở cái hộp ra. Đồ bên trong cái hộp, là nguyên liệu chủ yếu nhất và phải dùng đến ngày hôm nay.”

Lâm Khả Tụng cũng rất tò mò, cô và tất cả tuyển thủ cùng nhau, từ từ nâng nắp hộp lên.

Bên trong lại là vài củ khoai tây nằm yên!

Trời ạ, chẳng lẽ thật sự phải làm khoai tây chiên sao? Thực sự, khoai tây chiên có thể khảo nghiệm kỹ thuật xắt rau, còn có thể khảo nghiệm nắm giữ độ lửa. Cũng may, cô ở trong phòng bếp của Giang Thiên Phàm, cũng đã lên làm khoai tây chiên rất nhiều lần.

“Đề thi hôm nay, là do mười hai bị bình phẩm cùng nhau thảo luận và quyết định. Có phải mọi người nghĩ rằng món ăn hôm nay mọi người phải làm là khoai tây chiên? Nếu như là khoai tây chiên thì ——thật sự thật không có có ý tứ! Đề thi hôm nay của chúng ta là cái này!”

Lúc này, một nhân viên đẩy một chiếc xe tới trước mặt Anna Lê Tư, đó là một cái đĩa bị một cái chụp kim loại bao kín.

Mọi người nhướn cổ lên, muốn biết bên trong cái chụp là cái gì.

Anna Lê Tư chậm rãi nâng nó lên, từ khe hở xõng ra một mùi khoai tây nóng nực cùng với mùi thơm tươi.

Quay phim quay đặc tả đĩa thức ăn, trên màn hình lớn sau lưng Anna Lê Tư bỗng xuất hiện một phần màu vàng óng ánh, được điểm xuyết bởi màu xanh của rau cần, mấy trái cà chua bi bị cắt đôi phối hợp bên cạnh bánh khoai. Không có gì đặc biệt, nhưng lại có vẻ hết sức mê người.

Không ít người xem bắt đầu nuốt nước miếng.

“Đây chính là tháp bánh rán khoai tây! Đừng xem nó chỉ là một món ăn gia đình, nhưng trong đó lại có rất nhiều kỹ xảo cùng chỗ phải cân nhắc. Nhớ, các vị làm ra tháp bánh rán khoai tây không phải cho thân bằng hảo hữu thưởng thức, mà muốn tặng cho mười hai vị giám khảo mỹ thực cực kỳ hà khắc. Muốn thông qua được bọn họ, các vị phải hạ một phen công phu. Không chỉ không thể phạm phải bất kỳ lỗi lầm nào, hơn nữa còn phải mang đến kinh ngạc ở vị giác nữa!”

Lâm Khả Tung hít một hơi.

Tháp bánh rán khoai tây. Thần linh ơi! Cô hoàn toàn chưa từng làm!

Đừng nói chưa từng làm, ngay cả ăn cô cũng chưa từng ăn!

Mặc dù nói là món ăn gia đình bình thường, nhưng cũng không phải món ăn gia đình mà cô thường tiếp xúc! Cái này xem giống như là “Cái hộp” gì đó, lại dùng khoai tây làm ra sao!

“A, Victor, tôi vừa nhìn thấy anh cười.”

“Đúng vậy, từ nhỏ đến lớn, tôi đã xem mẹ tôi đã làm món tháp bánh rán khoai tây này rất nhiều lần! Hơn nữa mỗi một lần bà lại làm ra một mùi vị khác nhau! Cho nên tôi cũng muốn làm ra mùi vị khác nhau cho các vị bình phẩm!” Victor lộ ra lúm đồng tiền chiều bái của anh ta.

“A, còn Hậu Đằng thì sao?”

“Nó khiến tôi nghĩ tới tempura.” Hậu Đằng nhàn nhạt trả lời.

“Cho nên nói Hậu Đằng cũng là cao thủ sử dụng bếp chiên.” Anna Lệ Tư đi vòng qua trước mặt Lâm Khả Tung, “Nhưng Khả Tung, nhìn cô rất hồi hộp! Đã dùng qua bếp chiên sao?”

“Dùng qua.” Lâm Khả Tung gật đầu một cái.

“Vậy thì là chưa từng làm tháp bánh rán khoai tây?” Anna Lệ Tư cười hỏi.

Lâm Khả Tung ngượng ngùng cười cười, coi như là ngầm thừa nhận mình thực sự chưa từng làm. Cho dù ở trong nước, cô nhìn thấy tương đối nhiều cũng là bánh rán từ sợi khoai tây, mà Anna Lệ Tư đưa ra bánh rán khoai tây trong tháp khoai tây hình như là dạng khối.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chương 50: Tháp bánh rán khoai tây (hạ)

Editor: Kaori Hường

Dường như đám tuyển thủ xung quanh thở ra một hơi.

Có lẽ là bởi vì Lâm Khả Tung ở trận đấu trước đã lấy được 9 đã làm mọi người cảm thấy vô cùng áp lực. Nếu cô chưa từng làm tháp bánh rán khoai tây, đồng nghĩa với việc rất dễ dàng phạm lỗi, cũng dễ cho người khác dễ dàng leo hạng.

Lúc này, bác sĩ Tạ trên khán đài gọi điện cho người kia.

“Tôi rất tò mò, tại sao giám khảo lại chọn tháp bánh rán khoai tây làm đề thi? Món ăn này có cái gì đặc biệt sao?”

“Nếu như là khoai tây bánh rán, như vậy chỉ cần thái khoai tây thành sợi, sau khi bỏ vào chảo rán thì rất dễ dàng rất chín. Nhưng là tháp bánh rán, chính là dùng miếng khoai tây, mà không phải sợi khoai tây.”

“Cho nên. Nếu như cân nhắc thời gian không thích hợp mà nói, cuối cùng chảo tháp bánh rán sẽ hỏng?”

“Đúng vậy. Mặt khác là gia vị. Miếng khoai tây không dễ dàng ngon miệng giống sợi khoai tây, cho nên về phần gia vị cũng phải cẩn thận.”

Bác sĩ Tạ sờ trán: “Nghe qua thật làm người ta đau đầu. Hình như Khả Tung chưa từng làm qua chảo bánh rán khoai tây, cậu không lo lắng sao?”

“Món ăn này cần có kỹ xảo, cô ấy hiểu hết.”

Lúc này, Anna Lisa dùng dao ăn cắt bánh khoai tây ra, cho người nào cũng nhìn thấy rõ tháp bánh rán khoai tây có cái gì.

Bên ngoài khoai tây phủ một lớp tinh bột rất mỏng, mà giữa miếng khoai tây lại là tôm non mềm.

Lâm Khả Tụng hít một hơi, thời gian chín của miếng khoai tây khác với tôm. Tôm chín sớm hơn khoai tây, nói cách khác hai nguyên liệu này cần xử lý riêng, nếu không tôm sẽ chín mất vị, miếng khoai tây cũng không chín!

Những tuyến thủ khác cũng bắt đầu suy nghĩ.

Lâm Khả Tụng nhìn chằm chằm màn hình, nhíu mày. Không chỉ có như thế, cô cũng phải cẩn thận phần cho gia vị. Bánh rán thập cẩm tôm để làm tăng thêm vị ngon của khoai tây, nhưng làm sao để hương vị của tôm và khoai tây quyện vào nhau mà làm cho người ăn cảm thấy tuyệt vời, cô nhất định phải cực kỳ cẩn thận.

“Nguyên liệu chính của món ăn này, mọi người đã biết hết, mời mọi người xuống phía dưới kho hàng nguyên liệu nấu ăn để tìm kiếm nguyên liệu và gia vị thích hợp mà các bạn cần. Các bạn nhất định phải cẩn thận suy nghĩ, cẩn thận kiểm tra trước khi hoàn thành. Nhất định không được sau khi rời khỏi, người nào đó trong mọi người nói với tôi, các bạn quên nêm muối!”

Mọi người nở nụ cười. Đây là có ý tốt nhất nhờ. Quả thật là gia vị cơ bản nhất mà cũng dễ dàng bị bỏ quên nhất.

“Mọi người xin nhớ kỹ, trước khi bắt đầu cuộc so tài, các bạn có 10 phút lựa chọn đồ dùng bất kỳ các bạn dùng. Nhưng mà sau khi bắt đầu tranh tài, nếu như có ai còn muốn đi vào kho hàng nguyên liệu nấu ăn mà nói, thì đã dùng thời gian tranh tài của các bạn.”

Khi Lâm Khả Tụng tiến vào kho hàng nguyên liệu nấu ăn, ngẩn cả người. Những nguyên liệu nấu ăn nơi này không hề kém với phòng bếp ở biệt thự Giang Thiên Phàm. Chỉ là thứ sắp xếp nguyên liệu nấu ăn rất lộn xộn, hình như chính là vì để cho những người dự thi luống cuống tay chân.

Lâm Khả Tụng tìm được bột mì dùng để bọc khoai tây, cũng tìm được tôm tươi mình muốn, nhưng là cô muốn tìm hương liệu nào đó cũng không tìm được.

“Khả Tụng, cô tìm cái gì ở đây? Thứ tôi muốn tìm đã đủ hết, tôi có thể giúp cô!” Giọng nói Victor vang ở bên tai cô.

“À? Cảm ơn. Tôi muốn tìm rau thơm. Nhưng mà vẫn không tìm được ở nơi nào.”

“Rau thơm? Khả Tụng cô rất thông minh. Rau thơm cắt nhỏ rắc lên trên hải sản có thể át đi mùi tanh! Mùi cũng rất nhẹ nhàng ôn hoà!”

Victor vừa nói như thế, những tuyến thủ vốn muốn rời khỏi kho hàng nguyên liệu cũng trở về tìm kiếm rau thơm.

Khi Lâm Khả Tụng đi tới trước giá hàng đựng rau thơm, phát hiện đều bị lấy hết.

“Ai nha, Khả Tụng, rất xin lỗi, tôi không nên nói ra. Nhất định là bọn họ cố ý lấy hết không giữ lại cho cô. Chỉ tiếc tôi không cần rau thơm, nếu không tôi nhất định sẽ chia cho cô một ít.” Victor cười cười, đi ra ngoài.

Lúc này trong kho nguyên liệu, chỉ còn lại Lâm Khả Tụng và Hậu Đằng đang chọn cà rốt.

Lâm Khả Tụng vốn cho là đây chỉ là một cuộc tranh tài, cũng không cần anh lừa tôi gạt, mỗi người chỉ cần biểu diễn tài nghệ của bản thân là được rồi.

Nhưng mà hiện tại cô biết mình ngây thơ đến ngu xuẩn.

Đây là một tranh tài, mỗi người đều là đối thủ với nhau. Chỉ có người khác sai sót, mình mới có thể thắng.

Tinh táo, Lâm Khả Tụng, mặc dù không có rau thơm, nhưng mà cô có thể dùng những hương liệu khác để thay thế.

Lúc đi qua giá hàng chứa hương liệu thì đúng lúc đi ngang qua Hậu Đằng, Hậu Đằng đứng lên, ném rau thơm vào trong giỏ xách của cô.

“Hậu Đằng. Anh.”

“Lần sau, cô không gặp vận may tốt vậy đâu.” Hậu Đằng ném cà rốt vào giỏ của mình rồi rời đi.

Lâm Khả Tụng không nhịn được hỏi: “Tại sao anh giúp tôi? Không phải chúng ta là đối thủ sao?”

Ở trước thang máy, anh ta nhắc nhở qua cô không nên tin Victor.

“Bởi vì có người nhờ tôi trông chừng cô. Dĩ nhiên chỉ là trông chừng cô mà thôi. Chắc là người kia biết cô rất ngu xuẩn mà thôi.”

“Là ai?”

Hậu Đằng khẽ hừ một tiếng: “Cô cảm thấy người nào quan tâm tới cô nhất, đó chính là người nào. Mặt khác, không nên tin tưởng tôi quá. Bởi vì tôi cũng là đối thủ của cô.”

Nói xong, Hậu Đằng cũng không quay đầu lại mà đi ra ngoài.

Lâm Khả Tụng không còn bao nhiêu thời gian, cô xác định mình không thiếu thứ gì, cũng đi ra ngoài.

Chỉ là cô không kiếm được suy nghĩ, rốt cuộc người này là ai?

Không, Khả Tụng, bây giờ không phải là thời điểm phân tâm. Cô phải tập trung hết sức vào cuộc tranh tài này!

Khi cô đi ra, mấy tuyến thủ cúi đầu xuống phát hiện trong giỏ xách của cô vẫn còn có rau thơm, ào ào lộ ra tiếng nuốt thậm chí vẻ mặt không thể tin.

Lâm Khả Tụng nhớ kỹ bọn họ, ở đây lòng tự nói với mình phải đề phòng những người này.

Khi bọn họ trở lại trong hội trường thì phát hiện từng nơi nấu nướng đều bị ngăn cách bởi kính thủy tinh đục mờ.

Bên trên thủy tinh là camera, có thể quay đủ mọi hướng đến chi tương nấu nướng của bọn họ.

“Đây là một cuộc tranh tài, tranh tài cần nhất là tránh “tham khảo” lẫn nhau. Khi mọi người không thấy được qua trình nấu nướng của nhau, như vậy mỗi một phần tác phẩm chính là thuộc về các bạn mà không phải thuộc về người khác!”

Xem ra, “Bậc thầy ưu tú” không chỉ là tiết mục ti vi, cuộc so tài uỷ hội làm cần thận!

“Xin mọi người người dự thi không nên quên, các bạn cần chuẩn bị 12 phần tháp khoai tây bánh rán, mỗi một phần đều cần làm hoàn mỹ vô khuyết. Các bạn có một giờ chuẩn bị, hiện tại —— bắt đầu tranh tài!”

Trong không gian kín này, Lâm Khả Tụng cảm thấy càng thêm tự tại.

Bốn phía vang lên các loại âm thanh.

Lâm Khả Tụng cũng bắt đầu bận rộn. Trước tiên cô gọt vỏ khoai tây, cắt thành từng miếng, mỗi một miếng đều giống nhau, sau đó dùng tay ấn khoai tây cảm nhận độ dày của nó, đưa vào lò nướng. Tiếp, cô lột vỏ tôm, để vỏ tôm vàng óng một bên, ướp gia vị cho tôm, dùng ni-lon bọc thức ăn bọc chặt. Tiếp, bắt đầu điều chế hồ bột bọc ngoài khoai tây.

Cô không có quên Giang Thiên Phàm vẫn dạy của mình, bất kể loại nguyên liệu nào đều phải nếm thử mùi vị, cảm thụ tính chất.

Sau khi điều chế tốt hồ bột, cô cẩn thận thưởng thức, hơn nữa trong đầu tưởng tượng nếu như quán lên khoai tây, độ mặn như vậy có đủ không.

Mà giờ khắc này, trên màn hình lớn đang truyền phát tất cả ban giám khảo ngồi chung một chỗ nói chuyện phiếm

“Haha, tôi nói Winston, cho tới bây giờ, tuyến thủ tranh tài anh chú ý nhất là ai?”

Winston nhướn đuôi lông mày: “Rất rõ ràng, là Tim Hi • Victor. Anh ta tuổi trẻ, người trẻ tuổi rất có ý tưởng sáng tạo. Hơn nữa khả năng phân biệt của vị giác của anh ta làm cho tôi rất kinh ngạc. Vị giác phân biệt được quyết định năng lực phân biệt mùi vị của một đầu bếp. Giống vậy trong nghề vị giác là tốt nhất là bậc thầy Giang Thiên Phàm, bất kỳ cái gì anh ta cũng có thể nếm ra được hương vị, anh ta chắc chắn có thể tách ra để phân biệt mùi vị.”

“Nói tới đây, tôi rất tò mò, trong mười vị tuyến thủ này, rốt cuộc có ai tiếp nhận sự giảng dạy của Giang Thiên Phàm không?” Bậc thầy đến từ nước Uc tò mò hỏi.

“Đây là bí mật.” Winston tròn mắt, “Bất quá đội hình thầy hướng dẫn lần này rất mạnh. Chỉ là một vị thầy nấu nướng giỏi cũng không đại biểu bọn họ am hiểu dạy học sinh. Cho nên có lẽ tranh tài kết quả cuối cùng, sẽ làm mọi người ngạc nhiên.”

Lâm Khả Tụng đang điều chế tương chấm cho tháp bánh rán, nghe được tên tuổi của “Giang Thiên Phàm”, trong nháy mắt tim cảm thấy căng thẳng.

Tinh táo, Khả Tụng.

Tinh táo.

Cô có thể làm xong, tuyệt đối có thể làm xong!

Cô cẩn thận từng li từng tí bung khoai tây nướng xong ra, trộn một chỗ với tôm tươi đã ướp gia vị sẵn.

Khi cô làm ra tháp bánh rán khoai tây thứ nhất, không có quên nếm thử mùi vị, bất kể là khoai tây hay là tôm, tự kiểm tra mùi vị cho dù là nhỏ nhất, cho đến khi cô hài lòng, mới bắt đầu bày lên đĩa.

Lúc này đã tiến vào đêm ngược thời gian.

Cô để tương chấm vào đĩa nhỏ, dọn từng bước một xong. Dùng giấy thấm dầu cẩn thận thấm hút hết dầu tron thừa trong tháp khoai tây bánh rán, lấy lá bạc hà trang trí.

12 phần bữa ăn đối với cô mà nói là cái rất cần phải thời gian cùng với năng lực xử lý.

Bên kia thủy tinh đã truyền đến có tiếng chén đĩa nghiêng ngã hơn nữa là tiếng chửi mắng của các tuyển thủ.

Nếu như đĩa và thức ăn cùng rơi xuống đất, vậy thì chắc chắn không thể đưa lên cho ban giám khảo, với việc này ban giám khảo chỉ có thể cho điểm 0 mà thôi.

Anna Lisa bắt đầu đếm ngược thời gian.

Lâm Khả Tụng dùng khăn giấy lau đi mồ hôi trán, xác định tất cả hoàn mỹ vô khuyết, lúc này cô mới thở ra một hơi.

“Đã hết giờ!”

Sau khi giọng nói của Anna Lisa vang lên, cánh cửa thủy tinh ngăn cách các tuyển thủ chậm rãi hạ xuống, bọn họ lại có thể nhìn thấy nhau một lần nữa.

Lúc này, Anna Lisa chột che miệng, kêu lên: “A, Oh My GOD! Oh My GOD! Không ngờ thần tượng của tôi đến rồi!”

Người quay phim không nói hai lời quay ống kính về khán phòng.

Tất cả tuyển thủ dự thi cũng không nhịn được ngẩng đầu lên.

Đó là một người tư đàn ông phương đông ưu nhã, được dẫn đến một chỗ bỏ trống ngồi.

Anh ngồi xuống, khi ống kính quay tới ngũ quan của anh, đôi mắt sâu và vẻ mặt lạnh lùng, khi thể trần ra, vốn là khán giả bàn luận âm ỉ ồn ào náo động bỗng chốc yên lặng.

Trong một đồng người, dù anh không nói câu nào, cũng trở thành tiêu điểm của mọi ánh nhìn.

Lâm Khả Tụng hoàn toàn tròn tròn mắt.

Sao anh lại tới?

Không có một vị thầy hướng dẫn nào tới đây, tại sao anh lại tới trường quay?

“Trời ạ. Đó là Giang Thiên Phàm sao? Nghe nói anh ta kinh doanh tới mấy cái nhà hàng đầu bếp Michelin!”

“Rốt cuộc anh ta được mời tới với tư cách khách quý. Hay là cảm thấy hứng thú tính toán bồi dưỡng người mới trong số chúng ta?”

“Hay là, trong chúng ta có người tiếp nhận anh ta giảng dạy?”

“Không thể nào. Giang Thiên Phàm luôn luôn trốn tránh, chưa bao giờ tham gia hoạt động gì cũng rất ít xuất hiện trước truyền thông. Khả năng tham gia cuộc thi đấu này không nhiều lắm!”

Chỉ có Lâm Khả Tụng không nói được lời nào.

Giang Thiên Phàm anh ta tới. Nếu như tháp khoai tây bánh rán của mình không cách nào lấy được sự ưu ái từ ban giám khảo, anh ấy sẽ rất thất vọng?

Lúc này Anna Lisa đã không nhẫn nại được, giờ micro tới bên người Giang Thiên Phàm.

“Giang tiên sinh, tôi rất vui mừng! Không ngờ có thể ở gặp anh ở khoảng cách gần thế này!”

Giang Thiên Phàm chỉ hơi hơi gật đầu một cái, không có nói bất kỳ điều gì.

“Giang tiên sinh, anh muốn tới xem trận đấu sao? Có lẽ ở đây có rất nhiều người không biết anh, nhưng mà tôi lại biết trường hợp anh công khai tới đây là chuyện không thể nào tượng tưởng được! Ôi trời ơi!! Ông trời ơi.”

“Cô tiếp tục chủ trì chương trình, tôi chỉ là một người xem mà thôi, Anna Lisa.”

Giọng nói của anh có một loại ý nhị riêng biệt, giống như là một ly rượu sen trắng, trải qua thời gian lắng đọng, có cảm xúc chiều sâu.

Tất cả mọi người ngẩng đầu lên, muốn nhìn rõ người được Anna Lisa gọi là “thần tượng”.

Đã có tuyển thủ bùng tháp khoai tây bánh rán tới mười hai vị giám khảo.

Trên màn hình, xuất hiện hình ảnh một vị giám khảo đang nếm đồ ăn.

Tháp bánh rán vốn nhìn như bình thường nhưng lại làm khó không ít người.

“Ôi trời ơi!!! Thế mà khoai tây không có rán chín! Còn có cái gì người ta ăn ngán so được với khoai sống?”

Tác phẩm đầu tiên đã xuẩn hiện vấn đề hết sức trí mạng, cuối cùng chỉ có đạt được 2.5 điểm.

Đến từ Tania – tuyển thủ đến từ Mexico che mặt của mình, lộ ra vẻ mặt sa sút tinh thần.

2.5 điểm, điểm xấu như vậy căn bản không cách nào bù lại ở trận đấu sau.

Tác phẩm của tuyển thủ dự thi số hai bởi vì thời điểm trứng tôm ướp bỏ quá nhiều muối, tương châm quá chua nên chỉ được đánh giá là bốn điểm.

Các tuyển thủ sau đó, điểm được cho cũng không vượt qua sáu.

Tháp bánh rán của Sansa lấy được 6,5 điểm, bởi vì gia vị không tệ, tương chấm không tồi, cô ấy cũng suy tính kỹ đến thời gian chín khác nhau của khoai tây và tỏi, trước chiên qua miếng khoai tây với nhiệt độ thấp. Xử lý như vậy nhìn như hợp lý, nhưng mà hai lần trứng dầu khiến cho tháp bánh rán rất dầu mỡ.

Chỉ còn dư lại Hậu Đằng, Lâm Khả Tụng, còn có Victor chưa được ban giám khảo chấm điểm qua.

Victor vẫn rất bình tĩnh, thỉnh thoảng còn có thể lộ ra nụ cười nghịch ngợm với người khác. Về mặt Hậu Đằng vẫn bình thường, làm cho người ta không biết anh ta có nắm chắc tác phẩm của mình không.

Mà Lâm Khả Tụng, toàn bộ cảm giác của cô tập trung trên người Giang Thiên Phàm.

Cô rất hồi hộp, ngay cả lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi theo bản năng.

Rốt cuộc, tác phẩm của Hậu Đằng cũng đưa đến Ban Giám Khảo.

“Ủm! Đây là tháp bánh rán hoàn mỹ nhất tôi thường thức qua cho tới bây giờ! Hò bột mì rất mềm rất giòn xốp, gia vị vừa đúng! Sợi cà rốt trộn với miếng khoai tây và tôm hoà quyện với nhau! Cuối cùng đầu lưỡi của tôi cũng được cứu vớt! Trang trí cũng rất vui tai vui mắt!” Hiệp hội chủ tịch “Thức ăn ngon” David đánh giá.

Mà đại đa số ban giám khảo đều đồng ý quan điểm của anh ta, hơn nữa chỉ ra thiếu sót duy nhất chính là mùi vị không đủ phong phú. Đây là một cuộc tranh tài, tháp khoai tây bánh rán nên khác những nơi bình thường.

Hậu Đằng lấy được 7,8 điểm, đây là điểm cao nhất trước mắt tuyển thủ dự thi.

Tiếp theo, đến lượt Lâm Khả tụng.

Lòng bàn tay của cô toát hết mồ hôi, trái tim đập nhanh, dường như máu muốn phá vỡ mạch mà ra.

Lúc này, trên màn ảnh Winston đã cắt ra một phần nhỏ đưa vào trong miệng.

Chân mày anh khẽ nhíu lại, hình như đang tìm nhận xét thích hợp, nét mặt kia giống như lần đầu tiên ăn “địa ngục hồng canh” cô làm.

Xong rồi xong rồi, chẳng lẽ là mình xảy ra vấn đề gì?

“Thật khó có được. Ta không biết phần tháp bánh rán này rốt cuộc là được làm ra từ tuyển thủ dự thi vị kia, nhưng mà phần bột mì quét lên khoai tây rồi trứng dầu trước, đưa vào lò nướng nướng, hơn nữa quét một lớp mỡ bò thật mỏng che đi mùi thơm của khoai tây. Tôm cũng được chế biến tỉ mỉ.

Tôm trộn lẫn với rau thơm khá với tôm của những tuyển thủ khác, nơi này phân lượng rau thơm vừa đúng. Ta cho rằng với hương liệu xa lạ cũng không cần tùy tiện dùng linh tinh, dùng phân lượng vừa phải! Cho nên phần tháp bánh rán, tôi nguyện ý cho 8,5 điểm”

Lâm Khả Tụng tròn to hai mắt, đây chính là Winston! Ông là ban giám khảo quan trọng, mặc dù giờ phút này ông cho điểm số căn bản không ảnh hưởng tới ý kiến của giám khảo khác, nhưng mà đối với tiêu chuẩn đồ ăn, tiêu chuẩn của bọn hắn cũng sẽ cách nhau quá xa.

Tiếp trên màn ảnh phát là hình ảnh chủ tịch hiệp hội “Thức ăn ngon” David.

Ông vận chiếc cổ bèo phì của mình, nghiêng đầu tựa hồ đang phân biệt mùi trong đó: “Ủm! Mùi vị rất đặc biệt! Ta ăn vào có cây nghệ tây, bách lý hương còn có một chút hồ tiêu cùng Đinh Hương! Dẫn tới hiệu quả rất rõ ràng! Đợi chút, trong hồ tinh bột còn có tôm vàng óng! Vị tuyển thủ này rất thông minh, lưu lại bộ phận tinh túy nhất của tôm tươi! Mùi vị mười phần! Đây mới là thức ăn ngon mà ban giám khảo chúng ta nên được thưởng thức! Chỉ hi vọng là vị tuyển thủ này có thể chú ý một chút về trang trí, phải biết trang trí tốt có thể làm người ăn vui tai vui mắt, khẩu vị tốt hơn! Cho nên tôi nguyện ý cho 8 điểm”

Lâm Khả Tụng thở ra một hơi .

Mà nhà bình luận thức ăn ngon Luke cũng đứng khen không dứt miệng tác phẩm của Lâm Khả Tụng: “Gia vị vừa đúng, quả thật có thể dùng ‘tinh chuẩn’ để hình dung. Điều duy nhất đáng cải thiện và chú ý, chính là độ dày của hồ bột mì, nếu như có thể mỏng hơn một chút, là có thể làm cho tháp bánh rán thêm giòn xốp. Hi vọng vị tuyển thủ này còn có thể tiếp tục tiến bộ, tôi nguyện ý cho cô ấy 7,5 điểm”

Mặc dù Luke cho điểm không bằng hai người giám khảo kia, nhưng mà ý kiến anh đưa ra, điều này cũng làm cho Lâm Khả Tụng ý thức được mình hình như cho hồ tinh bột dày hơn mức thì phải.

Sau khi tất cả giám khảo cho điểm, Lâm Khả Tụng lấy được 8,2 điểm, nhảy một lên đứng đầu bảng.

Những tuyến thủ khác đều nhìn về cô xem cô gái này có đặc điểm gì.

Mà Victor xoay đầu lại, mở to mắt nhìn Lâm Khả Tụng, khóe môi anh ta nhếch lên, tràn đầy tự tin.

Lâm Khả Tụng coi như là hiểu, người này không chỉ làm cho cô thiếu chút nữa không lấy được rau thơm, quan trọng nhất là anh ta làm cho các tuyến thủ khác vốn căn bản dự tính không dùng cái thìa lại tùy tiện dùng hương liệu này, phá hư quá trình của họ. Tuổi người này mặc dù nhỏ, nhưng thật không đơn giản.

Người cuối cùng được ban giám khảo chấm điểm, chính là Victor.

Khi tháp bánh rán của anh xuất hiện trên màn ảnh, người xem phát ra tiếng trầm trồ.

Anh trang trí rất đẹp, vốn là món ăn gia đình bình thường nhảy một phát trở thành tác phẩm nghệ thuật trong nhà hàng cao cấp.

Lâm Khả Tụng không biết anh lấy thời gian từ đâu làm mười hai caramel Nestlé. Tháp bánh rán được đặt trên Nestlé, trong khe hở Nestlé hiện ra lá bạc hà non. Xét trên phương diện thị xác, thậm chí Lâm Khả Tụng cho là đây trang trí do bậc thầy thiết kế.

Sau khi Winston nếm một ngụm nhỏ, mắt sáng rực lên: “Khoai tây được nướng vừa đúng, bên trong xốp, bên ngoài cũng giòn xốp! Tôi giữ nguyên tính co giãn! Cà phê và cây nghệ phân tạo cảm giác kích thích, rất nhanh vị vàng sữa lại làm bình phục lại sự kích thích này, làm hương vị trở nên vừa ý! Tác phẩm này đáng giá 9 điểm!”

Giám khảo David cũng hoàn toàn bị chinh phục: “Cây quế và câu dừa phan rắc trên đỉnh tháp bánh rán này như cây bút điểm mắt (ý chỉ đẹp thêm). Chưa bao giờ từng nghĩ tháp bánh rán đơn giản lại có mùi vị phong phú như vậy. Hơn nữa những thứ này mùi vị cũng không phải máy móc thêm vào, mà hết sức có tính hoà hợp!”

“Tôi nghĩ muốn nói là tôi ăn tháp khoai tây bánh rán hoàn mỹ nhất rồi. Nhưng mà trên đời không có gì là hoàn mỹ tuyệt đối. Nếu như còn có thể cộng thêm một chút hạt tiêu, không cần nhiều một chút xíu là tốt rồi, khiến mùi vị càng thêm ngon hơn, tôi cho là sẽ càng hoàn mỹ hơn.”

Lúc Lâm Khả Tụng nhìn thấy Victor bùng đĩa, cũng biết anh ta hết sức tự tin với món ăn này. Chỉ có tự tin và thuần thực đến trình độ nào đó rồi, mới có thể tại trận đầu đầy khán trương như vậy mà sử dụng phức tạp như thế.

Chi tiếc, cô không có cơ hội ăn được tháp bánh rán của Victor. Nhưng mà chỉ là nghe bình luận giám khảo, cô cũng có thể tưởng tượng ra tháp bánh rán Victor xuất sắc như thế nào.

Khi Victor lấy được 9,6 điểm xếp vị trí đứng đầu bảng, tại chỗ không ít ký giả thức ăn ngon đã không kịp chờ đợi bắt đầu chụp hình của anh ta.

Victor đã trở thành tiêu điểm của “Bậc thầy xuất sắc”.

Lúc này, rốt cuộc Lâm Khả Tụng có thể nhìn về phía Giang Thiên Phàm rồi.

Cô không biết mình không có thắng nổi Victor hay không khiến cho anh thất vọng?

Về mặt của anh không có bất kỳ biến hóa nào, lẳng lặng mà ngồi ở trên chỗ quan sát, không có chút ý muốn rời khỏi trường quay.

Lâm Khả Tụng chợt có cảm giác rất nghe anh nói*.

Cho dù là lời nói ngắn gọn nhất.

Thứ hạng so tài được công bố ra, Lâm Khả Tụng ở vị trí hạng nhì như cũ. Nếu như đây là mình ba tháng trước, cô nhất định sẽ rất hài lòng thậm chí cảm thấy rất may mắn. Mà bây giờ, không biết vì cái gì, cô có loại cảm giác không hài lòng.

Xếp hạng thứ ba là Hậu Đằng, vị thứ tư thì còn lại là Sansa.

“Cuộc kế tiếp tranh tài, sẽ càng thêm gian nan, tài năng thật sự của nhóm tuyến thủ sẽ được khảo nghiệm. Thời gian so tài tiếp theo vào thứ Sáu, mọi người không nên muộn nhé!” Anh mắt Anna Lisa liếc qua từng tuyến thủ, “Bất kì kết quả tranh tài hôm nay có phải các người hài lòng hay không, nhưng nó đều thuộc về quá khứ. Điều chỉnh tốt tâm trạng của mình, ứng đối mới khiêu chiến đi!”

Khi Lâm Khả Tụng rời đi trường quay, cô đi nhanh đến toilet.

Một tay chống bồn rửa tay, không ngừng tạt nước mạnh vào trên mặt mình, lòng cô khăn trương yên tĩnh lại.

Điện thoại di động trong túi rung lên.

Khi cô nhìn thấy tên tuổi “Giang Thiên Phàm” thì thần kinh của cô lại tiếp tục căng thẳng.

Vừa thấp thòm, vừa mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chương 51: Nụ hôn in dấu

Editor: Trà sữa trà xanh

Lâm Khả Tụng nghe điện thoại, ép buộc giọng nói của mình trong trẻo: “Cám ơn anh đến xem tôi tranh tài!”

“Em nói ‘cám ơn’, nhưng lại rất gắng gượng. Meire nói cho tôi biết, trước khi tôi tới, em rất bình tĩnh. Sau khi tôi tới, em rất hồi hộp.”

Giọng nói của anh lạnh như băng.

Tuy là vậy nhưng không làm người ta cảm thấy vô tình, ngược lại có sức mạnh làm người ta yên tâm.

Lâm Khả Tụng rất muốn ngủ yên trong giọng nói đó, không cần tỉnh lại nữa.

“Nếu như mà tôi khiến em cảm thấy áp lực, em liền.”

“Tôi muốn anh tới! Nếu như anh tới xem tôi, tôi sẽ. Tôi sẽ bình tĩnh hơn!”

Đây là lần đầu tiên Lâm Khả Tụng cắt đứt lời nói của Giang Thiên Phàm.

Nếu như anh nhìn cô, cô biết mình sẽ không luống cuống tay chân sẽ không rối loạn, vô luận xảy ra chuyện gì, chỉ cần Giang Thiên Phàm đứng ở chỗ cô có thể nhìn thấy, cô sẽ biết mình phải làm gì.

“Tôi ở quán Việt Giang chờ em.”

Nói xong, liền cúp điện thoại.

Giọng nói của anh rất nhạt, chỉ là hai từ “Chờ em” nhỏ đến nỗi sắp không nghe thấy, nhưng mà nó lại giống như ma chú, quanh quẩn ở bên tai của cô, chiếm lĩnh toàn bộ suy nghĩ của cô.

Lâm Khả Tụng chạy rồi rít trong hành lang.

“Này, Khả Tụng, con muốn đi đâu!” Chú nhìn thấy bóng lưng vội vã của cô liền nói to.

“Con đi ăn cơm với bạn!”

“Đưa nhò này!”

Lâm Khả Tụng đi tới bên ngoài nhà hàng Rhede Văn Sâm, đã nhìn thấy một chiếc xe hơi màu đen. Lái xe chính là Miller.

Một lần nữa trở về biệt thự của Giang Thiên Phàm, Lâm Khả Tụng cảm thán, không biết nói sao.

Meire đứng ở cửa mỉm cười với cô: “Hoan nghênh trở về, tiểu bánh mì.”

Giống như nơi này mới là nhà của cô.

Anh dẫn cô đến ban công trên gian phòng của Giang Thiên Phàm, trên bàn ăn đã bày sẵn đồ ăn, hoa hồng mới được hái xuống nhẹ nhàng lay động trong bình thủy tinh đơn giản, giống như đang thi thắm gì bên tai cô.

Giang Thiên Phàm dựa vào ban công, trong tay của anh cầm một ly rượu đỏ, cổ tay uyển chuyển, chất lỏng màu đỏ trong ly rong chơi tạo nên những đường cong đẹp mắt.

Khi Lâm Khả Tụng bước vào, Giang Thiên Phàm đã đặt ly rượu ở trên ban công.

Anh đi về phía trước một bước, vươn tay ra, tựa hồ tìm kiếm chỗ Lâm Khả Tụng đang đứng. Mặt của anh nhìn về chỗ Lâm Khả Tụng, từng bước từng bước đến gần cô, cho đến khi anh chạm lên đuôi lông mày của cô, cô nín thở thậm chí quên nghiêng mặt đi.

Bàn tay của Giang Thiên Phàm nhẹ nhàng đặt lên mặt của cô, lòng bàn tay của anh rất ấm, làm cô theo bản năng tới gần.

“Hôm nay, em muốn ăn cái gì?”

“Cái gì đều được sao?”

“Đều được hết.”

“Tôi muốn ăn bánh khoai tây chiên hình tháp do anh làm.”

“Tại sao là bánh rán khoai tây hình tháp?”

“Bởi vì hôm nay lúc tranh tài, bánh rán khoai tây hình tháp của Victor được giám khảo khen ngợi, nhưng mà tôi lại không thể nào được thưởng thức tác phẩm đó. Nhưng nếu là anh, tôi biết rõ anh làm sẽ ngon hơn Victor nhiều. Từ món ăn này tôi có thể biết mình còn làm sai chỗ nào.”

“Tốt.”

Giang Thiên Phàm đi qua người cô.

Một tiếng “Tốt” kia, giống như cung chiều.

Vô luận cô muốn làm cái gì, anh cũng có thể làm cho cô.

Lâm Khả Tụng ngồi ở bên cạnh bàn, ánh nắng ở trên mặt bàn phản chiếu những ngón tay của cô tạo thành bóng. Cô giống như một đứa bé, chơi đùa với chính cái bóng của mình, trong lòng lại không giấu được mong đợi. Bánh rán khoai tây hình tháp của Giang Thiên Phàm sẽ có mùi vị gì?

Lâm Khả Tụng cố gắng tưởng tượng, nhưng vẫn không tưởng tượng ra.

Điều duy nhất cô có thể xác định chính là bánh rán hình tháp của anh nhất định khiến cô khó quên.

Chẳng biết lúc nào, trong không khí truyền đến hương thơm của khoai tây, làm cho người ta theo bản năng nuốt nước miếng.

Cô nghiêng mặt qua, đã nhìn thấy Meire bung cái mâm lên, tao nhã lễ phép đi tới trước mặt của Lâm Khả Tụng, nhẹ nhàng bày món ăn trước mặt cô.

Nó không được trang trí rườm rà như của Victor, mà lười biếng nằm giữa cái mâm, được đắp một màng lát cà chua.

Xem ra bình thường như thế, tuy nhiên nó lại tỏa ra mùi thơm mê người.

Giang Thiên Phàm ngồi xuống đối diện cô, đôi tay chống cằm, “Ném thử.”

Giọng nói của anh rất nhẹ, mon tron thần kinh của cô, mặc dù chưa ăn bánh rán, cô đã cảm giác tuyệt vời.

Vỏ ngoài của bánh rán tháp vàng óng ánh hơn những tác phẩm dự thi ngày hôm qua mà cô nhìn thấy. Khi dao ăn chạm đến, có thể cảm nhận được miếng bánh như một khối băng thanh thủy được phá đi. Lâm Khả Tụng đưa vào trong miệng, liền nhận ra Giang Thiên Phàm đã cho trứng vào trong bột chiên, sau khi chiên xong bánh mới có màu sắc óng ánh và độ giòn cùng với mùi vị này. Mà khoai tây được nướng khiến tăng trong xốp, tăng ngoài lại còn xốp giòn, phong phú nhưng cũng không tạp nhạp mùi vị rót vào đầu lưỡi của cô.

Giang Thiên Phàm không những nắm chắc độ lửa của khoai tây rán, Lâm Khả Tụng còn nghi ngờ anh còn nướng khoai bằng giấy bạc, hơn nữa là còn ướp gia vị khi nướng. Cô nếm được mùi tỏi hương, bơ sữa tươi, thử vị thảo, cây nhục đậu khấu. Muối cùng hồ tiêu đúng mức. Nướng giúp bảo vệ mùi hương của món ăn, khiến khoai tây hấp thu đầy đủ mùi hương của gia vị.

Phần tôm bóc vỏ trong khoai tây càng làm cho đầu lưỡi của người ta không ngừng được. Lâm Khả Tụng thử phân tích các Giang Thiên Phàm xử lý tôm bóc vỏ. Anh là dùng rượu nho trắng, cây húng quế, cây nghệ, Mê Diệt Hương ngâm với tôm bóc vỏ. Sau đó anh dùng phương thức cá hồi hun khói lột vỏ tôm nướng chín phân nửa, tiếp đó nhào chung với khoai tây trong lớp bột mì, cuối cùng rán khoai tây thành bánh rán hình tháp.

Kỹ năng nắm chắc thời điểm cùng độ lửa của anh thật tuyệt diệu. Nếu tôm bóc vỏ được nướng chín, khi trộn cùng khoai tây sẽ mất đi vị. Miếng khoai tây không được nướng đủ, khi được chiên trong chảo, tôm bóc vỏ đã chín, nhưng khoai tây có thể sẽ không chín.

Khiến người ta không thể chê bai chỗ nào chính là mùi hương nồng đậm của khoai tây, mùi vị của tôm bóc vỏ, còn có vỏ ngoài giòn xốp, mọi thứ không cần dùng đến quá nhiều gia vị, nhưng vì nhờ Giang Thiên Phàm nắm chắc “độ” cùng với một số kỹ xảo của anh đã khiến người ta kinh ngạc về món ăn này.

“Thích không?” Anh hỏi.

“Dĩ nhiên là thích!” Lâm Khả Tụng không chút nghĩ ngợi liền cao giọng trả lời.

Giang Thiên Phàm trước mặt cô khẽ nghiêng mặt, ánh nắng di chuyển trên khuôn mặt anh, mi mắt của anh chậm rãi ngừng lên trong nháy mắt, giống như

thủy triều dâng lên không chút tiếng động.

“Tôi còn làm kem hương thảo cho em, chờ em ăn xong bánh rán kem sẽ được mang lên.”

“Ừm!” Lâm Khả Tụng đột nhiên cảm thấy trên thế giới chuyện làm người ta hâm mộ chỉ đơn giản là như vậy.

“Một bánh rán thập em ăn đủ không? Mỗi lần ăn xong bữa tối, em đều ngồi trong phòng ăn vặt hoặc xuống bếp tìm đồ ăn.”

“Làm sao anh biết?”

Đến phòng bếp tìm cái gì ăn bị Giang Thiên Phàm bắt gặp qua, nhưng làm sao anh biết cô ở trong phòng ăn đồ ăn vặt?

“Khi Nina dọn dẹp phòng nói trên chân của em có mảnh vụn của bánh bích quy.” Giang Thiên Phàm trả lời.

Lâm Khả Tụng lại 囧 rồi, sao Nina lại nói những chuyện này cho Giang Thiên Phàm biết!

“Về sau. Tôi sẽ không ngồi ở trên giường ăn cái gì.” Lâm Khả Tụng buồn bực nói.

“Chuyện không làm được đừng nên hứa hẹn.”

Lần thứ hai bị anh chọc ghẹo.

Cô có chút thối xấu, đoán chừng đời này không sửa được rồi.

Chỉ là Giang Thiên Phàm còn hiểu cô hơn so với cô tưởng tượng.

Lâm Khả Tụng giương mắt nhanh chóng liếc qua Giang Thiên Phàm. Anh là một người rất gò bó, trong sinh hoạt cơ hồ không có bất kỳ thói xấu nào. Nhưng mà đối với thói xấu của cô, sự bao dung của anh giống như rộng lớn hơn cô nghĩ nhiều?

Giống vậy bây giờ, trên trán anh không có chút lạnh lẽo nào, thậm chí khóe môi thấp thoáng nụ cười yếu ớt.

Giống như cho dù Lâm Khả Tụng có nhiều tật xấu, theo ý anh đều là “Đáng yêu” không ảnh hưởng gì.

Xong rồi xong rồi, không thể tưởng tượng nữa.

Lâm Khả Tụng muốn chụp đập vào đầu mình, đừng mọi suy nghĩ lung tung lại.

Giang Thiên Phàm ngồi ở đối diện cô lại đứng dậy.

Tầm mắt của Lâm Khả Tụng dõi theo anh, mà Giang Thiên Phàm lại khẽ nghiêng người, đến gần cô: “Chờ tôi một chút.”

Hai phút sau, Giang Thiên Phàm bung một phần kem đi tới trước mặt cô.

Vẫn là một món điểm tâm được trang trí đơn giản, một viên kem trắng noãn ngoan ngoan nằm trên bánh pút-đing trứng gà. Nhìn sơ qua, giống như là viên kem trong mấy tiệm thức ăn nhanh.

Mặc dù đơn giản không có gì đặc biệt, thậm chí một chút xiu tương hoa quả cùng đồ gia vị cũng không có, Lâm Khả Tụng lại có thể nếm được mùi bơ thuần khiết cùng với mùi hương của hương thảo.

“Anh không ăn gì sao?” Lâm Khả Tụng nhìn về phía đối diện, lúc này mới phát hiện ra Giang Thiên Phàm nghiêng mặt, cặp mi mắt xuống, giống như đang dùng tâm lắng nghe âm thanh Lâm Khả Tụng ăn uống.

“Vậy tôi có thể chọn món ăn sao?” Giang Thiên Phàm lạnh nhạt mở miệng.

“Dĩ nhiên có thể! Chỉ là, tôi lo lắng anh chỉ nếm thử một miếng sao đó không ăn tiếp thôi.”

“Trúng chiến cà chua.” Giang Thiên Phàm nói.

Lâm Khả Tụng khẽ ngăn người, “Trúng chiến cà chua?”

“Bởi vì món này em mới có thể tham gia lần thi đấu này, đây cũng là món ăn đầu tiên mà em nấu cho tôi ăn. Nếu tất cả bắt đầu tại trúng chiến cà chua, tôi muốn biết bây giờ trúng chiến cà chua của em có mùi vị gì.”

“Tốt! Nhất định ngon hơn món đầu tiên anh ăn.”

Lâm Khả Tụng vui sướng rời khỏi bàn ăn, đi tới phòng bếp quen thuộc.

Trúng chiến cà chua, không có công thức phức tạp cùng với nguyên liệu phong phú, nó ăn ngon hay không hoàn toàn quyết định bởi kỹ năng nắm chắc

độ lửa của Lâm Khả Tụng.

Lần đầu tiên ở chỗ này làm món ăn này, cô rất bối rối. Mà bây giờ, cô cảm giác từ đại não tới ngón tay, đều có quy luật khiến cô thành thạo.

Làm xong trứng chiên cà chua, Lâm Khả Tụng cúi đầu xuống ngửi hương vị, sau đó lộ ra nụ cười.

Khi cô bung đĩa về phía ban công, Giang Thiên Phàm vẫn ngồi như cũ, chống gậy dò đường.

“Đã đợi lâu rồi!” Lâm Khả Tụng đặt món ăn trước mặt anh, còn có một chén com nóng.

“Có vẻ em rất vui.”

Lâm Khả Tụng cười cười.

Bởi vì làm cho anh ăn, chính là một chuyện vui sướng.

“Tôi phải bày ra bộ dáng nghiêm túc, nghiêm túc ăn món ăn của em làm mới được.”

Anh vốn rất nghiêm túc rồi, không cần nghiêm túc hơn.

“Bộ dáng như vậy, em sẽ khẩn trương thấp thỏm. Sau đó anh liền có thể nói, Khả Tụng, em lại không tự tin.”

Một khắc kia, giống như ngàn vạn đóa hoa hồng leo lên ở trái tim của cô điên cuồng nở rộ trong máu cô, làm cho vùng trời đất này căng nứt hoàn toàn.

Anh từng nói, nếu như cô không tự tin, anh sẽ hôn cô.

“Nó nhất định sẽ ngon. Tôi đã nếm qua.” Lâm Khả Tụng tràn đầy tự tin.

Giang Thiên Phàm tưới nước cà chua lên com, từng muỗng từng muỗng múc cho vào miệng.

“Ăn ngon không?” Lâm Khả Tụng hỏi.

“Ừ, ăn thật ngon.”

“Như vậy anh còn nhớ không, nếu như mà tôi làm được món mà anh cảm thấy ngon, anh sẽ đồng ý một điều kiện của tôi.” Lâm Khả Tụng háo hức nói.

“Em nói đi.” Giang Thiên Phàm nhẹ nhàng đặt muỗng vào trong chén, không nhanh không chậm lau miệng.

Giờ tay nhắc chân đều có khí chất.

“Cam kết của Giang tiên sinh rất quý giá, tôi đương nhiên không thể tùy tiện nói ra được! Nguyên vọng nhất định phải dùng khi cần thiết!”

“Như vậy trước hết, em có thể làm cho tôi một chuyện không?” Giang Thiên Phàm nói.

“Chuyện gì?” Lâm Khả Tụng tò mò, có việc gì mà anh không làm được sao?

“Tôi muốn cưỡi xe đạp.”

Lâm Khả Tụng trợn to hai mắt, điều này làm cho cô chợt nhớ tới tình cảnh mình chờ anh đi khắp phố lớn ngõ nhỏ để nếm thử món ăn vặt.

“Tôi có thể chở anh dạo quanh khu này. Nhưng, anh không có xe đạp.”

“Tôi có. Đi thôi.”

Giang Thiên Phàm đứng dậy, vươn tay với Lâm Khả Tụng. Lâm Khả Tụng vốn cho là anh muốn vịn bả vai của mình, mới giữ chặt tay của anh, anh thì ngược lại giữ chặt ngón tay của cô.

Ngón tay của anh rất dài, cong lên thoải mái nắm lấy bàn tay của cô.

Bọn họ đi tới trước cửa biệt thự, Nina đã đẩy tới một chiếc xe đạp.

“诶? Đây không phải là.”

“Đây chính là chiếc xe đạp kia.” Giang Thiên Phàm nhàn nhạt trả lời, “Đi thôi.”

Lâm Khả Tụng có cảm giác như cách một đời. Cô chợt bắt đầu tò mò, trong lòng Giang Thiên Phàm anh nghĩ gì về lần đầu tiên hai người gặp nhau?

Anh làm ra kem Hương Thảo có nhân là hồ lô nhào đường, anh giữ lại chiếc xe đạp hai người từng ngồi qua.

Giống như mọi chuyện bị Lâm Khả Tụng thiếu chút nữa quên mất, anh đều nhớ rõ.

Anh ngồi phía sau, sức nặng kia, khiến cô không khỏi không có cảm giác thành tựu.

“Giang tiên sinh, tôi là người đầu tiên chờ anh bằng xe đạp sao?”

“Em là người duy nhất.” Giọng nói của Giang Thiên Phàm từ phía sau truyền đến.

Rõ ràng mà khẳng định.

Đối với Giang Thiên Phàm mà nói, “Duy nhất” là nghiêm trọng và tuyệt đối hơn “Thứ nhất” nhiều.

Trên môi Lâm Khả Tụng nở nụ cười, bánh xe xoay tròn, bọn họ rời khỏi biệt thự.

Xuyên qua dàn hoa hồng leo lên cửa sắt, trong mũi Lâm Khả Tụng là mùi thơm ngát nhưng không nồng nặc.

“Giang tiên sinh, hoa hồng khiến biệt thự của anh đẹp nhất trong khu này đó.”

“Xinh đẹp như thế nào?” Giang Thiên Phàm hỏi.

Phải hình dung như thế nào đây? Đẹp là một loại cảm giác.

“Lúc nhỏ anh có xem bản vẽ của đồng thoại《người đẹp và quái vật》không? Trong biệt thự của anh hoa hồng leo lên tựa như bản vẽ đồng thoại vậy. Quái vật và hoa hồng!”

“Lúc nhỏ, tôi theo mẹ đến nhà của bạn bà làm khách, có người coi tôi như con gái, đã cho tôi nhìn qua.”

“Cái gì? Anh bị xem là con gái?” Lâm Khả Tụng không nhịn được quay đầu lại, nhưng không thấy nhìn mặt của Giang Thiên Phàm.

Giang Thiên Phàm không nói gì nữa.

Nụ cười trên môi Lâm Khả Tụng càng lúc càng tươi hơn.

Đúng vậy, đừng thấy Giang Thiên Phàm có bộ dáng lạnh lùng, nhưng ngũ quan của anh lại ưu nhã, trong anh tuấn có mấy phần tròn bóng khó có thể dùng lời diễn tả được. Anh khi còn bé nhất định là rất đẹp, bị người ta coi là con gái cũng không kì lạ. Thật muốn nhìn hình anh khi còn bé!

“Em đang cười sao.”

“Đúng vậy. Bởi vì tôi và anh hoàn toàn ngược nhau. Khi còn bé tôi bị coi là bé trai. Lúc lễ mừng năm mới, tôi cùng đứa trẻ nhà hàng xóm mua rất nhiều pháo, bên ngoài tiểu khu có một rãnh nước, tôi liền ném pháo vào rãnh nước sau đó nói với đứa trẻ bên cạnh ‘ mau nhìn ’, bọt nước văng lên dính vào mặt cậu ta. Ha ha ha!”

Giang Thiên Phàm không có nói gì, nhưng Lâm Khả Tụng biết anh đang lắng nghe.

Lúc này đây phong cảnh ở khu nhà này rất đẹp, Lâm Khả Tụng vẫn chờ Giang Thiên Phàm lân cận biệt thự, thậm chí không biết ở bên trong này còn có một công viên công cộng.

Bờ nước yên tĩnh, gió nhẹ lướt qua, mấy con chim bay xuống, đáp vào mấy bụi cỏ trong bờ nước, không biết đang tìm kiếm cái gì.

Chẳng biết lúc nào hai tay của Giang Thiên Phàm đã đặt lên hông của Lâm Khả Tụng, không chút căng thẳng, không có cảm giác trời buộc, lại cảm thấy thân cận.

Giống như vô luận cô đi tới chỗ nào, cũng không thể rời bỏ lồng ngực của Giang Thiên Phàm.

Cô cảm giác làn da của cô trở nên nhạy cảm, ngay cả khi anh hô hấp hơi thở xẹt qua sau sống lưng cô cũng trở nên rõ ràng.

Sau đó, cô cảm thấy có cái gì nhẹ nhàng dán lên sống lưng của mình.

Ấm áp, mềm mại, cho dù khoảng cách xa nhất trên đời này cũng trở nên ngắn lại.

Máu của Lâm Khả Tụng trong một khắc kia sôi trào, phút chốc hoảng thần mất đi thăng bằng, xe đạp ngã xuống.

Chân của Giang Thiên Phàm rất dài, nhẹ nhàng chống xuống đất, mà Lâm Khả Tụng lại vương xe đạp nên ngã vào một bụi cỏ.

“Ai yêu —— mẹ của tôi ơi!”

Cầm đạp đầu gấp, may là không cán trúng đầu lưỡi.

Mà Giang Thiên Phàm vẫn đứng ở chỗ không gần không xa, hơi nghiêng gò má, tựa hồ đang xác định vị trí của Lâm Khả Tụng.

“Em sao rồi?”

“Anh nhất định phải”

Anh đột nhiên hôn lưng của tôi, tôi không biết làm gì!

“Tôi phải làm gì?” Giang Thiên Phàm từ từ đi tới bên người Lâm Khả Tụng, nửa ngồi xuống.

Lâm Khả Tụng mới không ngu nói ra khỏi miệng đấy. Cô biết Giang Thiên Phàm nhất định chờ cô chất vấn anh “Có phải anh đã hôn tôi” các loại như vậy.

Sau đó người này nhất định sẽ bày ra bộ mặt phớt tình trả lời “Đúng vậy”.

Thật sự quá vô sỉ.

Lâm Khả Tụng không nói lời nào, đỡ xe lên đứng ở bên đường, vỗ vỗ đệm “Đi thôi.”

Cô định cười xe đạp trở về biệt thự.

Miller đưa Lâm Khả Tụng đến nhà hàng Lâm Ký.

Giang Thiên Phàm một mình ở trong dinh viện tản bộ. Anh tự tay chạm lên những đóa hoa hồng leo lên.

Meire đứng ở bên cạnh anh, mỉm cười nói: “Tiên sinh, năm nay hoa hồng nở rất đẹp.”

“Meire, anh từng xem qua bản vẽ đồng thoại《người đẹp và quái vật》chưa?”

“Con gái của tôi từng rất thích nó.”

“Thật là đáng tiếc. Tôi đã không nhớ rõ hình dáng của bản vẽ kia.”

Giang Thiên Phàm khẽ ngưỡng mặt lên, ngón tay khẽ vuốt qua một đóa hoa chớm nở, trong ánh mắt của anh là cảm xúc Meire xem không thấu.

Sau đó, điện thoại di động của anh vang lên.

“Xin chào, tôi là Giang Thiên Phàm”

“Giang tiên sinh, có người nói cho tôi biết, hôm nay anh đến xem cuộc thi tranh tài ‘ đại sư tú ’?” Giọng nói của Irri vang lên.

“Đúng vậy.”

“Không có bất kỳ lão sư nào đến, anh không yên lòng với Lâm Khả Tụng sao? Tôi nghĩ nếu không có anh Lâm Khả Tụng không thể nào lọt vào top 3, nếu như bị người khác biết lão sư của cô ấy là anh, từ đó tô vẽ đủ điều, đối với anh chưa chắc là chuyện tốt!”

“Mẹ của cô mất hứng sao?”

“Anh có ý tứ gì?” Irri nói tiếp.

“Tim hi · Victor là học sinh của mẹ cô. Anh ta sáu tuổi đã bắt đầu học tập mẹ cô, tài nghệ thuộc hàng cấp bậc chuyên nghiệp. Mặc dù anh ta không có bất kỳ bằng cấp đầu bếp gì, cũng chưa từng làm việc trong phòng bếp, cho nên lúc đầu khi tuyển chọn anh ta không thể nào làm ra món ăn khó nuốt được.”

“Anh là muốn nói Victor không có tham gia so tài, vậy thì rốt cuộc anh lo lắng Lâm Khả Tụng sẽ thất bại sao?”

“Cuối cùng Khả Tụng thắng hay thua đều không quan trọng, tôi đi xem cuộc tranh tài chính là vì để cho người xấu bụng biết, không cần ra vẻ nữa.”

“Giang Thiên Phàm! Ý của anh là mẹ tôi vì thắng cuộc thi lần này đã sai Victor làm chuyện tổn thương Lâm Khả Tụng sao?” Trong giọng nói chất vấn của Irri ti mang theo một tia lạnh lẽo.

“Đối với người thắng thua, không ảnh hưởng gì tới tôi hoặc Lâm Khả Tụng, nếu Victor là học sinh của mẹ cô, vậy thì mời bà ấy quản giáo tốt anh ta. Nếu quả như thật tự tin vào năng lực của mình, cần bản không cần dùng thủ đoạn dơ bẩn.”

“Giang Thiên Phàm . . .Anh”

“Cần tôi nói dễ hiểu hơn sao? Vậy thì nói cho Victor biết, trong cuộc thi so tài anh ta đã làm gì nguyên liệu nấu ăn được cất giữ trong hộp, tôi biết rất rõ.”

Hai giây sau, Irri ti nói: “Tôi sẽ đích thân tìm Victor nói chuyện, chẳng qua tôi vẫn muốn nói câu kia, cô ấy chỉ là học sinh ba tháng của anh mà thôi, anh đã quá hao tổn tâm tư lên người cô ấy rồi.”

Điện thoại cắt đứt.

Meire ở một bên thờ dài một cái: “Irri ti lại tức giận, đúng không?”

“Anh đang lo lắng sao?”

“Tôi lo lắng một ngày nào đó tập đoàn Quintin sẽ đối địch với Giang thị.”

“Nghề nào cũng có chiến trường, không có bạn bè vĩnh viễn, nhưng đối thủ sẽ không biến mất.”

Ban đêm, khi nước chảy từ đỉnh đầu rơi xuống, ảm áp mon trốn sống lưng của mình, hình như Lâm Khả Tụng vẫn có thể cảm thấy nụ hôn cách áo khoác của Giang Thiên Phàm.

Giống như là dấu ấn.

Thậm chí Lâm Khả Tụng còn cảm thấy, đó không phải chỉ là một cái hôn, mà là Giang Thiên Phàm đang lặng lẽ nói cho cô biết: tôi sẽ một mực ở phía sau em.

Khi cô tắm xong, lúc ngồi ở đầu giường mở điện thoại di động lên, không ngờ nhận được một tin nhắn từ Tống Ý Nhiên: tối mai năm giờ, tăng chót khách sạn Audrey mời em ăn cơm, không gặp không về.

Lâm Khả Tụng chợt nhớ tới ngày mai là sinh nhật của Tống Ý Nhiên! Cô đã sớm quên mất chuyện này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Chương 52: Dạ tiệc sinh nhật

Editor: Trà sữa trà xanh

Chỉ là dựa theo tính cách của Tống Ý Nhiên, phải là mời một đồng bạn bè không tốt đến chỗ ăn chơi nào đó điên cuồng đến ngày hôm sau, nhưng hôm nay lại mời ở khách sạn Audrey có nghiêm trang quá không?

Lâm Khả Tụng gọi lại để xác nhận, nhưng lại bị từ chối. Lâm Khả Tụng nhất thời nổi giận, đến sinh nhật thì bắt đầu chảnh sao, còn từ chối cuộc gọi của cô!

Một lúc sau, cô nhận được tin nhắn của Tống Ý Nhiên: anh đang ở cùng anh trai của anh. Sao vậy, em có chuyện không tới được sao?

Người này tám phần là đang lắng nghe anh trai mình ân cần dạy bảo rồi. Được rồi, anh đang thân thiết với anh trai của anh, cô cũng không so việc bị anh tát mấy.

Lâm Khả Tụng nhấn lại: Ừ, biết rồi.

Tống Ý Nhiên: nếu như đến mà không tìm được chỗ thì gọi cho anh.

Lâm Khả Tụng: Biết rồi.

Sinh nhật của Tống Ý Nhiên. Anh không thiếu quà tặng đắt tiền, nhưng nếu có bạn của anh cùng tham dự, Lâm Khả Tụng sẽ ít khi tham dự.

Bởi vì, một nhóm con nhà giàu xúm lại, cuộc sống của Lâm Khả Tụng lại khác xa bọn họ. Nhưng mà sau khi đến Newyork Tống Ý Nhiên đã thay đổi rất nhiều, lần này anh muốn mời cô tham gia sinh nhật của anh, có lẽ là vì bạn bè của Tống Ý Nhiên không giống như mấy người trước kia.

Những bữa tiệc sinh nhật lúc trước, Tống Ý Nhiên luôn mời Lâm Khả Tụng đi ăn một bữa trước, có lúc là ăn đồ nướng, có lúc là lẩu, cơ hồ chính là lấy có sinh nhật mời cô đi ăn món cô thích.

Mà mỗi lần như vậy người này luôn không biết xấu hổ đòi cô quà sinh nhật.

Nhớ lần đầu tiên anh mời cô đi ăn hải sản, vừa ngồi xuống liền vươn tay với Lâm Khả Tụng: “Sinh nhật anh, quà tặng đâu?”

Lúc ấy Lâm Khả Tụng còn tưởng rằng Tống Ý Nhiên đang đùa cô thôi.

Sau đó người này thật sự lục soát túi xách của cô một lần, thậm chí đồ hết đồ trong túi da của cô ra bàn, bộ dáng kia tựa như chưa đứa trẻ chưa được ăn kẹo, cuối cùng rất thất vọng nói: “Không thể nào, anh cho là em sẽ chuẩn bị cái gì cho anh!”

Thời điểm đó Lâm Khả Tụng chỉ là một học sinh trung học, tiền tiêu vặt không nhiều, nhưng cuộc sống của Tống Ý Nhiên thuộc hàng quý tộc. Cô căn bản không biết tặng quà gì phù hợp với anh. Cuối cùng, Tống Ý Nhiên vén tay áo của Lâm Khả Tụng lên, lấy đi vòng tay Hồng Đậu mà cô xin trong miếu.

Cho đến bây giờ, chuỗi vòng tay Hồng Đậu vẫn nằm trên cổ tay Tống Ý Nhiên, anh đổi đồng hồ rất nhiều lần, chỉ có chuỗi vòng tay này chưa bao giờ thay đổi. Năm ngoái khi người này đến Hồng Kông đốt tiền mua đồng hồ cô hiệu Chopard, nguyên nhân là bề ngoài của nó rất xứng đôi với vòng tay Hồng Đậu.

Lâm Khả Tụng rất muốn đánh vào đầu anh. Rốt cuộc xứng ở chỗ nào!

Sau sinh nhật của Tống Ý Nhiên, Lâm Khả Tụng vẫn keo kiệt ăn uống chùa. Nên Tống Ý Nhiên luôn có thể lấy một thứ gì đó ở trên người cô.

Giống như cái chuỗi chìa khóa Astro Boy, hay túi tiền hình ếch dùng để đựng tiền lẻ hay trang trí, rõ ràng căn bản anh không dùng được, anh lại giống như Chu Bái Bì lấy đi toàn bộ.

Lần này, Lâm Khả Tụng quyết định làm một bánh sinh nhật tặng anh.

Trong phòng bếp của chú đầy đủ dụng cụ nấu ăn, bao gồm lò nướng

Lâm Khả Tụng mua sữa tươi, tự mình làm bơ.

Ngày thứ hai, cô mất một buổi sáng, rốt cuộc làm xong cái bánh ngọt phấn trắng thơm ngon.

Nhìn thành quả lao động của mình, Lâm Khả Tụng rất hài lòng.

Cô ở trên mạng tra địa chỉ khách sạn xong, sau đó cầm bánh ngọt đi lên tầng cao nhất của khách sạn.

Khi cửa thang máy mở ra, Lâm Khả Tụng cảm thấy có gì không thích hợp.

Ra vào nơi này đều là nhân sĩ thượng lưu mặc lễ phục dạ tiệc. Mà cô lại mặc t-shirt cùng quần jean, đương nhiên sẽ không hợp với bữa tiệc. Cô đến nhầm chỗ sao? Thậm chí nhân viên tạp vụ ở cửa còn ngăn cô: “Thật xin lỗi, tiểu thư, nhân viên chuyên phát xin đến phòng nghỉ ngơi bên cạnh.”

Cô giống như là người đưa thư sao?

Cô có đội mũ công ty chuyển phát nhanh hay mặc đồng phục công ty chuyển phát nhanh sao?

Không vui, không vui!

Lâm Khả Tụng lấy điện thoại di động ra, gọi một cú điện thoại cho Tống Ý Nhiên.

“Này, em đến tầng cao nhất của khách sạn Audrey rồi. Thế nhưng tại sao lại là một bữa dạ tiệc?”

Nếu như là dạ tiệc anh nên nói trước nói cho em biết, em sẽ không tới!

“Em đang ở khách sạn Audrey sao?” Giọng nói của Tống Ý Nhiên hình như rất kinh ngạc.

“Đúng! Không phải anh gửi tin nhắn mời em tới đây sao?”

Vừa lúc đó, một cô gái trẻ tuổi mặc váy dài màu sâm banh bước ra, lúc nhìn thấy Lâm Khả Tụng liền lộ ra nụ cười ngọt ngào, giọng nói xa lạ lại có chút quen thuộc vang lên: “Đã lâu không gặp, Khả Tụng.”

Sợi tóc của đối phương tao nhã đung đưa, nụ cười đẹp mắt.

Lâm Khả Tụng nhìn một hồi lâu mới nhận ra: “Sở Đình?”

Trước khi Tống Ý Nhiên đến Newyork đã chia tay bạn gái rồi mà!

Tại sao cô ta lại ở đây?

“Đúng vậy, đã lâu không gặp. Hôm nay là sinh nhật của Ý Nhiên, anh trai của anh ấy là Tống Ý Phàm tiên sinh cũng tới. So với vẻ mặt kinh ngạc của Khả Tụng cô, thật ra thì tôi càng kinh ngạc hơn. Không ngờ cô lại đi theo Ý Nhiên đến Newyork! Tình cảm của hai người thật sâu đậm.”

So với cô tiểu thư nhỏ nhắn nửa năm trước, Sở Đình bây giờ càng lộ ra vẻ hào phóng khéo léo hơn.

Nếu như là ngày trước, cô nhất định sẽ cực kỳ bất mãn tố cáo, chỉ trích Lâm Khả Tụng đi theo Tổng Ý Nhiên đến Newyork là có “Mưu đồ bất chính” hoặc là “Bụng dạ khó lường” các loại. Mà bây giờ, cô ta đã biết che giấu tâm tình của mình, dùng cách thức thâm sâu để chế giễu Lâm Khả Tụng.

“Đừng có dùng từ ngữ ‘ đi theo ’, chủ của tôi mở phòng ăn ở Newyork.”

“À, cho nên cô đến đây giúp chủ mình một tay trong phòng ăn sao, mà Ý Nhiên thì ở nơi này đi học. Mặc dù đất khách quê người, hai người còn có thể gặp nhau, thật là duyên phận.” Ánh mắt của Sở Đình liếc về bánh ngọt trong tay Lâm Khả Tụng, cười nhận lấy, giao nó cho phục vụ đứng mở một bên, “Không ngờ cô còn mang theo bánh ngọt. Chỉ là chắc nó không được cắm đèn cây lên rồi được thổi tắt rồi. Bởi vì tối nay tân khách quá nhiều, bánh ngọt của cô quá nhỏ.”

Từ cửa chính rộng mở của bữa tiệc nhìn sang, có thể nhìn thấy một bánh sinh nhật khổng lồ, cùng với tân khách đang nâng ly rượu nói chuyện vui vẻ.

“Như vậy sao, vậy thì tôi đi về đây. Anh ấy cũng không nói rõ cho tôi biết hôm nay có tiệc.” Lâm Khả Tụng xoay người muốn rời đi.

Lúc này, một bóng dáng mặc tây trang đeo nơ vội vã chạy ra.

“Khả Tụng!”

Lâm Khả Tụng dừng bước, cô nhìn Tổng Ý Nhiên, vẻ mặt của anh rất kinh ngạc, giống như căn bản không nghĩ cô sẽ đến.

“Anh định ngày mai chờ em thi xong, sẽ đến phòng ăn của chú em dùng bữa. Sao em biết anh đang ở đây?”

Lâm Khả Tụng chợt nghĩ ra người gửi tin nhắn cho cô có thể không phải là Tổng Ý Nhiên.

Anh biết cô không thích những bữa tiệc như vậy, cũng chưa bao giờ ép buộc cô hòa nhập vào thế giới của anh, càng sẽ không quên nói cho cô biết trước về bữa tiệc. Anh thích đùa giỡn cô, nhưng sẽ không làm ra chuyện gì khiến cô lúng túng.

Vẫn có tân khách tiến vào dạ tiệc, bọn họ nhìn Tổng Ý Nhiên và Lâm Khả Tụng với ánh mắt dò xét kì quái.

Sở Đình đi lên phía trước, khoác tay Tổng Ý Nhiên, cười nói: “Khả Tụng đã tới rồi, không phải cô ấy là bạn tốt của anh sao? Anh không mời cô ấy vào ăn chút gì sao?”

Tổng Ý Nhiên lịch sử đẩy tay của Sở Đình ra, liếc mắt nhìn bánh ngọt trong tay nhân viên tạp vụ: “Đây là em làm cho anh sao?”

“Không sao, em sẽ xách nó về, để tối mai rồi cắt bánh.”

Lâm Khả Tụng cũng không tức giận. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô có thể chậm rãi nói cho Tổng Ý Nhiên biết, không cần thiết náo loạn ở chỗ này.

Cô đang muốn lấy bánh lại từ trong tay nhân viên phục vụ, Tổng Ý Nhiên lại tự tay ôm lấy bánh ngọt.

“Anh đi với em.”

Tổng Ý Nhiên giữ tay Lâm Khả Tụng lại, đi ngược hướng bữa tiệc.

Về mặt của anh lạnh lùng, thậm chí có vài phần tức giận. Nhưng anh lại giữ chặt cổ tay của Lâm Khả Tụng làm cô đau khôn xiết.

“Tổng Ý Nhiên, anh nhẹ một chút. Đau quá!”

Lâm Khả Tụng ngẩng đầu lên, không hiểu tại sao Tổng Ý Nhiên chợt tức giận.

Hôm nay nhìn anh thành thực chừng chạc như vậy, thậm chí không che giấu sự lạnh lùng sắc bén.

Nghe cô kêu đau, ngón tay của Tổng Ý Nhiên hơi giảm bớt lực độ, nhưng vẫn nắm thật chặt tay cô.

Sở Đình chạy theo hai ba bước, cố gắng khuyên can anh: “Ý Nhiên, hôm nay là dạ tiệc sinh nhật của anh, người tới đây đều là nhân vật quan trọng giúp Tổng gia khai thác nghiệp vụ ở Newyork, cho nên.”

Tổng Ý Nhiên dừng bước, nhướng mày, bờ môi nở nụ cười lạnh: “Em đúng là ngày càng xuất sắc Sở Đình à. Lúc trước em căn bản không biết biến Tổng gia thành cái có.”

Ngay vào lúc này, một giọng nói hàm chứa tức giận từ cửa chính của bữa tiệc vang đến.

“Xảy ra chuyện gì?”

Đó là một người đàn ông mặc tây trang màu đen, xem ra có chút cứng nhắc. Anh mang mắt kiếng gọng vàng, chỉ là mắt kiếng không làm cho anh lịch sự thêm chút nào, ngược lại có chút mạnh mẽ.

Hình dáng của anh giống Tổng Ý Nhiên mấy phần, chỉ là khuôn mặt không tinh xảo bằng Tổng Ý Nhiên.

Nếu như Lâm Khả Tụng không đoán sai, anh chính là anh trai của Tổng Ý Nhiên Tống Ý Phàm.

“Anh.” Đáy mắt Tống Ý Nhiên dâng lên một tia châm biếm, bả vai khẽ nhô lên, mấy phần vô lễ cùng lười biếng, “Em không ở chơi với anh được. Anh ở chỗ này trình diễn sự xuất sắc của mình đi. Dù sao có nhiều người như vậy, không thiếu một vai phụ như em đâu.”

“Em lại đang náo gì đó? Dạ tiệc hôm nay quan trọng bao nhiêu.”

“Anh Tống, bạn của Ý Nhiên là Lâm tiểu thư tới. Chỉ là hình như Lâm tiểu thư không biết tiệc sinh nhật hôm nay là dạ tiệc, cho nên không có mặc quần áo thích hợp. Ý Nhiên muốn bồi Lâm tiểu thư tìm một bộ quần áo thích hợp mà thôi. Sẽ trở về nhanh mà, đúng không?”

Sở Đình hết sức “Tốt bụng” giải thích cho Tống Ý Nhiên.

Mà Lâm Khả Tụng lại hoàn toàn sợ ngây người. Cô gái này thật sự là Sở Đình sao? Mấy tháng trước mặc dù Sở Đình kiêu căng, nhưng không mất đi sự tinh khiết, sao hôm nay lại bần lãnh như thế? Đại khái là rất nhiều đàn ông sẽ thương thức sự “Rộng lượng” cùng với “Năng lực ứng biến” của cô, chỉ tiếc Tống Ý Nhiên không để ý tới.

Anh chậm rãi đi tới bên người Sở Đình, che tai của cô lại, nói đủ cho hai người họ nghe: “Trình diễn đủ chưa. Ngày mai tôi đặt làm một chiếc cúp Oscar bằng đồng tặng cho cô nhé?”

Khi Tống Ý Nhiên lui về phía sau một bước thì ánh mắt của Sở Đình đã đỏ ửng.

Tống Ý Phàm nhìn Sở Đình, chân mày nhíu lại. Anh đi tới trước mặt Lâm Khả Tụng, nhìn như lễ độ nhưng không để người khác cự tuyệt: “Lâm tiểu thư, hôm nay là dạ tiệc sinh nhật của Ý Nhiên, tân khách ở đây rất quan trọng đối với sự phát triển của Tống gia ở Newyork. Tôi rất cảm kích cô đã quan tâm Ý Nhiên. Đợi khi dạ tiệc kết thúc, tôi sẽ bảo Ý Nhiên mời cô một bữa com ngon.”

Lời ngầm rất rõ ràng: nơi này không phải chỗ cô nên tới, mau về đi.

Lâm Khả Tụng không muốn giải thích hay bày tỏ lễ phép với anh, bởi vì cô biết Tống Ý Phàm xem thường cô.

“Hẹn gặp lại.”

Lâm Khả Tụng thử xách bánh ngọt trong tay Tống Ý Nhiên về, nhưng Tống Ý Nhiên cũng không buông tay.

“Anh giữ lại ăn đi. Em không có giận anh.”

Lâm Khả Tụng dứt khoát không lấy bánh ngọt lại, đi thẳng ra ngoài, đi tới cửa thang máy.

Khi cô bước vào thang máy, lúc cửa thang máy sắp đóng lại, Tống Ý Nhiên chợt đưa tay bấm cửa thang máy.

Giọng nói chèn ép của Tống Ý Phàm lại truyền đến: “Tống Ý Nhiên, em muốn làm gì?”

Vừa lúc đó, giọng nói trong trẻo lạnh lùng chặn lại bầu không khí căng thẳng, đánh thẳng vào trong tay Lâm Khả Tụng.

“Xảy ra chuyện gì?”

Mọi người cùng quay đầu lại, nhìn thấy một bóng dáng thon dài chống gậy dò đường đứng ở cửa.

“Giang tiên sinh, sao anh lại ra đây?” Tống Ý Phàm cau mày nãy giờ thể nhưng lại lộ ra nụ cười thân thiết hết sức tự nhiên, “Bạn của em trai tôi đưa quà sinh nhật tới mà thôi, không có việc gì, chúng tôi lập tức trở vào.”

Lâm Khả Tụng ngẩn người.

Khí chất quý tộc anh tuấn, vẻ mặt lạnh lùng, mặt mày thâm thúy, đây không phải là Giang Thiên Phàm thì còn có thể là ai?

Anh cũng là tân khách trong dạ tiệc sinh nhật của Tống Ý Nhiên sao?

Điều này hoàn toàn vượt ngoài tầm suy nghĩ của Lâm Khả Tụng. . . .

Không, thật ra thì cũng là hợp tình hợp lý thôi. Lâm Khả Tụng đã sớm nghe Tống Ý Nhiên nhắc qua, Tống gia ở Newyork cũng đầu tư khách sạn. Mà Giang gia là trong giới âm thực người Hoa, Tống gia hi vọng duy trì tốt đẹp quan hệ hợp tác với Giang gia là chuyện đương nhiên.

Trường hợp này quá lúng túng, Lâm Khả Tụng thật không hy vọng Giang Thiên Phàm biết cô ở chỗ này.

Nhưng mà Giang Thiên Phàm lại điềm gậy dò đường trên mặt đất, mỗi một âm thanh “Lộc lộc” vang lên giống như đập vào trong đầu của Lâm Khả Tụng, anh từng bước đi tới trước cửa thang máy.

Lâm Khả Tụng nuốt nước miếng, lui về phía sau nửa bước.

“Giang tiên sinh, thế nào?” Tống Ý Phàm tiến lên đón.

“Khả Tụng, có phải là em hay không?” Giọng nói của anh rất nhẹ, giống như là lo lắng Lâm Khả Tụng bị kinh sợ.

Tống Ý Phàm ngây ngẩn cả người. Trong mắt anh, vị đứng đầu Giang thị không dễ sống chung chút nào, lạnh lùng đậm bạc, hình như cõi đời này không có gì có thể đã động anh. Nhưng giờ phút này, mặc dù giọng nói vẫn còn lạnh như băng, lại có một chút ấm áp.

Tống Ý Nhiên không tính để cho bọn họ nói chuyện, bước một bước vào thang máy, muốn dẫn Lâm Khả Tụng rời đi.

Nhưng anh không nghĩ đến, Giang Thiên Phàm lại vươn cánh tay dài ra tóm Lâm Khả Tụng ra khỏi cửa thang máy.

Cô sắp đụng vào trong ngực của anh, anh nhanh chóng giúp cô đứng vững.

“Anh ngửi được mùi của em rồi.”

“Mùi của em sao?”

Lâm Khả Tụng không biết trên người mình rốt cuộc có mùi vị gì? Mùi mồ hôi? Mùi sữa tắm? Hay là mùi của món ăn lưu lại trên người?

“Sao vậy?” Giang Thiên Phàm nghiêng mặt sang một bên, dựa vào cô, hình dáng kia quả thật giống như muốn hôn cô.

Mặc dù người ngoài nhìn thấy cứ tưởng do Giang Thiên Phàm không nhìn thấy, nên muốn đến gần đối phương mới không có khống chế cự ly mà thôi.

Nhưng Lâm Khả Tụng rất rõ, anh chính là muốn tới gần cô.

“Em Hôm nay là sinh nhật của Ý Nhiên em tới đây mới phát hiện là dạ tiệc, cho nên muốn về nhà đổi quần áo.”

Cô lại mượn lý do của Sở Đình.

Nhưng Giang Thiên Phàm nhất định có thể nghe được cô đang nói dối, nhưng cô biết anh sẽ không phơi bày cô.

“Vậy anh tiễn em về.”

Giang Thiên Phàm nâng tay của Lâm Khả Tụng lên, đặt ở trên cánh tay mình, muốn đi vào trong thang máy.

Lúc này Tống Ý Phàm mới nhận ra tình huống không tốt rồi, anh nhanh chóng bước tới cửa thang máy, nhân tiện hung ác trừng mắt nhìn khuôn mặt lạnh của Tống Ý Nhiên.

“Giang tiên sinh, thì ra là anh có quen biết với Lâm tiểu thư? Trùng hợp Lâm tiểu thư lại là bạn của Ý Nhiên, nếu đã tới để ăn mừng sinh nhật Ý Nhiên, vậy mời cô vào dự tiệc.”

Cho cô vào sao? Không có làm chứ? Bây giờ có kiểu tám người khiêng cô đi vào, cô cũng không muốn vào!

“Cái đó. Tôi ăn mặc thật sự không thích hợp, tôi không vào đâu. Giang tiên sinh, em tự mình trở về, anh nên.”

“Đã qua bữa trưa, em đi với anh ăn một chút gì đi.”

Giang Thiên Phàm không có ý nghĩ muốn quay về bữa tiệc.

Tống Ý Phàm có chút sốt ruột, anh không ngừng nháy mắt với Tống Ý Nhiên đang đứng trong thang máy, Tống Ý Nhiên không hành động gì, thậm chí còn lạnh lùng đứng nhìn.

Dưới tình thế cấp bách, Tống Ý Phàm thế nhưng kéo cánh tay của Lâm Khả Tụng lại, trực tiếp đưa cô vào bữa tiệc.

“Lâm tiểu thư, nếu là sinh nhật của Ý Nhiên, thì đừng làm mọi người mất hứng. Nếu như không có lễ phục tôi sẽ lập tức xin kêu người đưa tới một cái.”

“Khả Tụng, em đang mang giày gì vậy?” Giang Thiên Phàm chợt mở miệng.

“Giày chơi bóng.”

“Vậy tôi sẽ cho mang giày đến.” Tống Ý Phàm nhanh chóng quyết định, anh không thể để Giang Thiên Phàm rời khỏi nhanh như vậy.

Tân khách trong bữa tiệc vốn đang nói chuyện vui vẻ, đột nhiên bắt đầu nghị luận âm ỉ!

“Khả Tụng, em từng mang giày cao gót sao?” Giang Thiên Phàm nghiêng mặt sang bên hỏi Lâm Khả Tụng.

Thành thật mà nói cô không biết tại sao Giang Thiên Phàm phải hỏi cô những vấn đề này, nhưng cô bị cảm giác tin tưởng của đối phương dẫn dắt.

“Chưa bao giờ mang qua.”

“Như vậy thì đừng mang, dù sao cũng không thoải mái. Chỉ cần mang giày chơi bóng, váy lễ phục có lần quá dài, dễ bị vò ếch.”

Mí mắt của Tổng Ý Phàm khẽ run, nhìn con giận xuống. Bây giờ anh hoàn toàn không biết Giang Thiên Phàm có ý gì.

Cho Lâm Khả Tụng mượn lễ phục, anh ta lại cảm thán Lâm Khả Tụng không có giày cao gót. Cho cô mượn giày cao gót, anh ta còn nói cô mang không quen.

“Hay là cứ như vậy đi vào ăn một chút gì đi, hoặc là anh đưa em về nhà.”

Rốt cuộc Giang Thiên Phàm đã nói ra đáp án cuối cùng.

Lâm Khả Tụng mặc t-shirt cùng quần jean dự một bữa tiệc cao cấp sao?

Tổng Ý Phàm hoài nghi lỗ tai của mình có nghe lầm hay không.

Mà Tổng Ý Nhiên càng thêm kinh ngạc nhìn Giang Thiên Phàm, ban đầu anh không hiểu người đàn ông này rốt cuộc đang suy nghĩ gì, đến thời khắc này anh đã hiểu rồi.

Anh chưa từng nghĩ noi theo tình tiết trong phim truyền hình, vì nữ chính dột nên giấc mộng cô bé lọ lem.

Ở trong lòng của anh, Lâm Khả Tụng không phải cây thông noel, không cần bất kỳ trang sức dư thừa, chỉ cần ngẩng đầu lên kiêu ngạo mà xuất hiện trước người khác là tốt rồi.

Đi hoặc là lưu lại, quyền quyết định là ở Lâm Khả Tụng. Đây là anh cho cô sự kiêu ngạo cùng với quyền lực còn hơn cô bé lọ lem.

Nếu như Lâm Khả Tụng nguyện ý đi vào, Giang Thiên Phàm sẽ lưu lại. Nếu như Lâm Khả Tụng phải đi, Giang Thiên Phàm sẽ đi theo.

Tổng Ý Phàm đỡ hai mắt của mình, rất nhức đầu. Bởi vì yêu cầu của Giang Thiên Phàm thật sự quá tùy hứng!

Nhưng anh ta lại là nhà tư bản bốc đồng.

Tổng Ý Phàm không thể làm gì khác hơn là hạ thấp giọng nói, giọng nói rất khách khí với Lâm Khả Tụng: “Lâm tiểu thư, đi vào thôi. Ý Nhiên cũng rất hi vọng cô lưu lại.”

Giống như nếu không đi vào trong, chính là Lâm Khả Tụng cô đã phá hỏng tâm tình của mọi người, trở thành tội đồ.

Lâm Khả Tụng há miệng, không thể làm gì khác hơn là nói: “诶. Được rồi.”

Tổng Ý Phàm thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Khả Tụng không thể làm gì khác hơn là kéo Giang Thiên Phàm đi vào bữa tiệc.

Trong bữa tiệc vang lên âm nhạc êm dịu. Nhóm tiểu thư danh môn mặc trên người làn váy dài sang trọng vui vẻ trò chuyện, khi các cô nhìn thấy Lâm Khả Tụng kéo tay Giang Thiên Phàm đi tới, không hẹn mà cùng lộ ra ánh mắt kinh ngạc.

Giờ phút này Lâm Khả Tụng chỉ muốn tìm chiếc khăn quàng cổ, quần khuôn mặt của mình lại chỉ chừa đôi mắt.

Khi cô cố gắng đưa tay khỏi tay của Giang Thiên Phàm, anh lại trực tiếp giữ lại tay của cô.

“Khả Tụng, người ở nơi này, em cảm thấy mình sẽ gặp bọn họ lần thứ hai sao?” Giang Thiên Phàm hỏi.

“Sẽ không.”

“Vậy em cần gì để ý ánh mắt của bọn họ? Cho dù người ở đây tăng lên, đối với em mà nói, có thể quan trọng hơn anh không?”

“Dĩ nhiên sẽ không.”

Sau khi nói xong, Lâm Khả Tụng đột nhiên cảm thấy vấn đề này có điểm kì lạ?

“Nếu ở chỗ này, anh mới là người quan trọng nhất với em, chỉ cần anh không quan tâm, em cần gì để ý ánh mắt của người khác?”

Ở trong lòng của Lâm Khả Tụng, Giang Thiên Phàm là người tuyệt đối chú trọng lễ nghi biết kiềm chế, quần áo của anh có lúc nào lộn xộn sao.

Nhưng lúc này, thế nhưng anh lại kêu cô cứ làm theo ý mình!

“Phụ nữ ở nơi này, vì muốn mình hoàn mỹ không tỳ vết, phần lớn đều bắt đầu chuẩn bị từ mấy ngày trước. Kiểu tóc như thế nào, mặc lễ phục nào, mang trang sức nào, dùng nước hoa nào. Chỉ là họ không biết, tất cả những người ở đây, giống như nhất thời thoáng qua rồi biến mất, ngày mai sẽ không còn người nào nhớ tới các cô đã ăn mặc như thế nào.”

“Nhưng ngày mai nhất định có người nhớ em mặc cái gì.”

Tuy rằng là như thế, tâm tình của Lâm Khả Tụng chợt khá hơn. Ánh mắt của những người khác cũng không khiến cô cảm giác quần bách. Bọn họ chỉ có thể nhìn cô mà thôi, trong ánh mắt là sự hiếu kỳ cùng vô số chỉ trích.

Bọn họ đều mơ tưởng muốn biết, cô gái bình thường như cô rốt cuộc có sức quyến rũ gì khiến Giang Thiên Phàm bỏ mặc ánh mắt của người khác, dẫn cô lẳng thừng vào đây.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Chương 53: Nụ hôn trong buồng điện thoại

Edit: Thổ Lạt

“Bọn họ chỉ nói em không giống ai, nói không chừng còn có vài người âm thầm tán thưởng em, bởi vì trong tất cả phụ nữ ở đây, chỉ có em dám phơi bày bộ dáng tự nhiên nhất của mình.” Giọng nói của Giang Thiên Phàm lạnh nhạt mà bình thản.

Khiến cô cho rằng bây giờ không phải bọn họ đang ở một dạ tiệc, mà đang đi bộ trong sân tràn ngập hương hoa thường xuân.

Lâm Khả Tụng nở nụ cười.

Cô bỗng cảm thấy không có bất cứ trói buộc nào, hơn nữa còn có thể mang theo tâm tình thoải mái nhận sâm panh nhân viên phục vụ đưa tới.

Lúc này, Tống Ý Nhiên đi tới trước mặt Giang Thiên Phàm, mà Giang Thiên Phàm cũng dừng bước.

“Anh Tống.” Giọng nói mang theo sự ôn hòa của Giang Thiên Phàm trở nên lạnh lẽo.

Lâm Khả Tụng mở miệng muốn nói gì đó, Tống Ý Nhiên lại giơ tay ra hiệu bảo Lâm Khả Tụng không được nói gì hết.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Đây là lần đầu tiên Lâm Khả Tụng nghe thấy Tống Ý Nhiên dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện.

Giống như băng tuyết trên đỉnh núi đổ xuống mặt đất chỉ trong nháy mắt.

“Làm chuyện anh muốn làm nhưng không có cách nào làm được.”

Đôi mắt Giang Thiên Phàm vẫn tĩnh lặng như cũ, giữa lòng mày không hề vui vẻ.

Mà Tống Ý Nhiên đối diện Giang Thiên Phàm dù vẫn đút tay vào túi, nhưng đã hoàn toàn coi bỏ khí chất lười biếng.

Lâm Khả Tụng có thể cảm nhận rõ không khí căng thẳng đến nổ tung giữa bọn họ.

Tuy ý nghĩ này thực sự vô cùng tự kỷ, nhưng mà không thể tìm ra khả năng khác nữa.

Nếu Tống Ý Nhiên hợp tác với Giang Thiên Phàm, sẽ là liên hợp mạnh mẽ có lực. Tống Ý Nhiên kiên quyết như vậy còn có lối suy nghĩ đi trước cộng với Giang Thiên Phàm trầm ổn và thực lực hùng hậu, khách sạn của nhà họ Tống tại Newyork nhất định sẽ giành được thành tích khiến người ta kinh ngạc.

Mà giờ phút này, cô chỉ có thể tiến lên một bước nhỏ giọng nói với Tống Ý Nhiên: “Xin lỗi, em không muốn phá tiệc sinh nhật của anh, em đi ngay đây, anh cứ qua chỗ anh hai anh đi...”

“Vì sao phải nói xin lỗi anh?” Cuối cùng tầm mắt Tống Ý Nhiên cũng rời khỏi người Giang Thiên Phàm, anh nhìn về phía Lâm Khả Tụng, “Là anh bảo em đến nơi em không thích.”

Lâm Khả Tụng lắc đầu, “Em biết, không phải anh.”

Nhất định có người dùng điện thoại của Tống Ý Nhiên gửi tin nhắn cho cô, mà người này nhất định không phải anh hai của anh Tống Ý Phàm, trước giờ đàn ông không thêm làm chuyện như vậy. Ngược lại là Sở Đình, thấy thái độ của cô ta đối với cô, một trăm phần trăm là Sở Đình thừa dịp Tống Ý Nhiên không chú ý dùng điện thoại của anh gửi tin nhắn cho cô.

Tống Ý Phàm vẫn luôn muốn tạo quan hệ tốt với Giang Thiên Phàm cũng đi tới trước mặt bọn họ, tỏ vẻ nhã nhặn có phép: “Anh Giang, đồ ăn hôm nay được đặc biệt chuẩn bị theo hương vị Trung Quốc, không biết anh cảm thấy như thế nào?”

Anh ta đến vừa hay hóa giải không khí căng thẳng giữa Tống Ý Nhiên và Giang Thiên Phàm, Lâm Khả Tụng thậm chí thở ra một hơi trong lòng.

“Bình thường.”

Không hổ là Giang Thiên Phàm, khi những người khác khách sáo nói “cũng không tệ lắm”, anh ngay cả lời khách sáo cũng không thêm.

Lâm Khả Tụng cho rằng vẻ mặt của Tống Ý Phàm sẽ rất khó coi, không ngờ anh ta lại bình tĩnh cười nói: “Đã sớm nghe nói muốn thỏa mãn đầu lưỡi của anh Giang không phải chuyện dễ, nên nhà hàng dưới trướng Giang Thị cũng nổi tiếng trong lĩnh vực đồ ăn phương Tây.”

Xem ra anh ta cũng đã nghiên cứu tính cách Giang Thiên Phàm rồi.

“Thành công của Giang Thị là do sự yêu cầu nghiêm khắc với bản thân.”

Hôm nay Giang Thiên Phàm có phong cách của người hủy diệt, giống như bây giờ, Tống Ý Phàm đã không biết phải duy trì đề tài thế nào rồi.

“Vì vậy nhà họ Tống chúng tôi đặt chân tới New York, sẽ yêu cầu nghiêm khắc hơn đối với cơ sở vật chất của khách sạn, tổ chức nhân viên, quản lý nội bộ, tuyệt đối không kém hơn sự quản lý của Giang Thị với nhà hàng của mình. Cho dù là nơi nhỏ nhất nhất, chúng tôi cũng sẽ khiến người ta không thể chỉ trích.” Tống Ý Nhiên mở miệng, phá vỡ cục diện bế tắc này.

So với Tống Ý Phàm luôn nói chuyện cổ kị trước mặt Giang Thiên Phàm, thậm chí không đủ khí lực, Tống Ý Nhiên có vẻ có khí thế hơn.

“Tôi đây mới thật mong chờ, xem Tống Gia có thể đạt đến trình độ nào.”

Giang Thiên Phàm quay mặt về phía Tống Ý Nhiên.

Giống như từ đầu đến cuối đều là cuộc chiến của hai người.

Sở Đình đi tới, đứng ở chỗ cách Tống Ý Nhiên không xa. Cô ta muốn tới gần anh, nhưng quanh thân anh tỏa ra khí lạnh khiến cô ta chùn bước.

Nhưng Tống Ý Phàm vẫn chưa từ bỏ ý định, anh ta vẫn tin luôn có cách để anh ta rút ngắn khoảng cách với Giang Thiên Phàm.

Ví thế, anh ta đòi lực chú ý lên người Lâm Khả Tụng.

“Cô Lâm, vừa rồi ở sảnh tiệc thật sự quá thất lễ. Tôi thật không ngờ cô quen với anh Giang Ý Nhiên thật sự quá không hiểu chuyện, mời cô tới, nên nói rõ ràng, nếu không sẽ không xảy ra hiểu lầm xấu hổ như vậy.”

Lâm Khả Tụng biết, Tống Ý Phàm muốn tìm hiểu quan hệ giữa cô và Giang Thiên Phàm bên cạnh, nhưng cô thật sự đã vô ý để Tống Ý Phàm tới gần Giang Thiên Phàm thông qua cô.

Ngay sau đó, Montgomery và Monica cùng đi tới, sau khi Monica thơm má Lâm Khả Tụng, cười nói: “Ah, Khả Tụng của tôi, cô đã đến rồi, thật sự tốt quá! Vừa rồi tôi còn trách Giang Thiên Phàm, vì sao không đưa cô tới!”

“Bà Belle!” Lâm Khả Tụng ôm đối phương, hai người bắt đầu trò chuyện thân thiện.

“Bánh mì nhỏ, bây giờ cô không nên gọi Monica là bà Belle, vì bây giờ bà ấy đã là bà Montgomery rồi!” Montgomery ra vẻ tự hào sửa Lâm Khả Tụng.

Bầu không khí lại bắt đầu thoải mái. Càng khiến người ta cảm kích là, Monica đưa Lâm Khả Tụng rời khỏi Giang Thiên Phàm, đây đối với Lâm Khả Tụng thật sự là một sự giải thoát.

“Đi thôi, chúng ta đi nơi khác tâm sự, mỗi món Trung Quốc ở đây đều rất thú vị!”

Giang Thiên Phàm buông lỏng tay Lâm Khả Tụng, dường như anh rất yên tâm giao cô cho Monica.

Sở Đình nhìn bóng dáng Lâm Khả Tụng cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Cô gái không có chút gia thế này, rốt cuộc làm sao biết được nhân vật như Giang Thiên Phàm, còn cả vợ chồng Montgomery nữa?

Montgomery vẫn ở bên Giang Thiên Phàm, ông cười hỏi: “Thiên Phàm, con đưa Khả Tụng tới party sinh nhật của ta, bây giờ lại đưa cô bé đến dạ tiệc của nhà họ Tống. Party của ta đều là người có chừng mực, nhưng nơi này có không ít người trong giới kinh doanh, sức tưởng tượng của bọn họ thực sự rất phong phú.”

“Vậy thì sao?”

“Đừng khiến Khả Tụng có áp lực quá lớn. Cô bé là đứa bé ngoan có thiên phú lại khiến người ta yêu thích.”

“Cảm ơn sự quan tâm của thầy, nếu không ngại, con muốn trò chuyện riêng với anh Tổng một lát.”

Nghe đến đây, Tổng Ý Phàm vui mừng nhường mảy.

“Là anh Tổng Ý Nhiên.” Giang Thiên Phàm nói thêm khiến Tổng Ý Phàm xấu hổ lần thứ hai.

Anh ta chỉ có thể trừng mắt nhìn Tổng Ý Nhiên đầy ý tứ, ám chỉ rằng nói chuyện phải cẩn thận, dù sao cũng không được đắc tội Giang Thiên Phàm.

Vì thế Giang Thiên Phàm và Tổng Ý Nhiên dựa vào tường, dù đứng ở nơi tối không nhìn thấy được trong sảnh tiệc, vẫn là phong cảnh khiến người ta chú ý nhất.

Không ít thiếu nữ ở đây không nhịn được nhìn qua.

Ánh mắt Giang Thiên Phàm luôn xa xăm, khiến người ta không tìm thấy điểm cuối. Mà Tổng Ý Nhiên nhấp một ngụm rượu vang, tầm mắt luôn tìm kiếm Lâm Khả Tụng trong đám khách khứa.

Cô đã không còn rụt rè như lúc đầu, trong đĩa trên tay là một ít bánh ngọt, đang vui vẻ nói cười với Monica.

“Anh muốn nói với tôi cái gì, anh Giang?”

“Tuy thắng thua không quan hệ, nhưng anh nhất định sẽ thua trong tay tôi.”

“Thua anh cái gì?” Tổng Ý Nhiên cong môi.

“Khả Tụng. Tôi có thể không chùn bước, nhưng anh không làm được.”

Giọng nói của Giang Thiên Phàm như nhũ băng liên tục lưu lại dấu vết khó bình phục trên khối băng chắc chắn.

“Đôi khi, không phải không chùn bước là có thể thắng cuộc, giống như anh Giang đây nói, chuyện thắng thua này không quan hệ.”

“Là sao? nếu cô ấy bị tổn thương trong bữa tiệc tối nay, tôi sẽ lập tức đưa cô ấy đi.”

Giây phút đó, đồng tử của Tổng Ý Nhiên hơi giãn ra, dường như anh ý thức được chuyện gì.

Tiếng đánh ly thủy tinh vang lên, cả sảnh tiệc yên tĩnh lại.

Đứng ở trung tâm sảnh tiệc, là Tổng Ý Phàm và chú Sở Thiệu của Sở Đình. Mà Sở Đình kéo tay Sở Thiệu, trên mặt là nụ cười gượng gạo.

Tổng Ý Nhiên bước nhanh về phía Lâm Khả Tụng, ôm bờ vai cô, nói một tiếng xin lỗi với Monica, đưa Lâm Khả Tụng ra của sảnh tiệc.

“Sao vậy? Tổng Ý Nhiên?”

Lần đầu về mặt anh khiến cô cảm thấy có phần đáng sợ.

“Chúng ta đi. Nếu em chưa ăn no, lát nữa anh đưa em đi ăn món khác.”

Nhưng chưa đi được hai bước, bảo vệ mặc vest đen theo ý Tổng Ý Phàm, đi tới trước mặt bọn họ.

“Tránh ra.” Giọng khiển trách trầm thấp của Tổng Ý Nhiên khiến khách khứa xung quanh chú ý.

Trong đó có một bảo vệ hạ giọng đưa một tờ giấy vào tay Tổng Ý Nhiên.

Tổng Ý Nhiên mở ra xem thử, nắm chặt nắm đấm, tờ giấy kia bị anh nắm chặt trong lòng bàn tay. Anh xoay người sang chỗ khác, hung dữ trừng mắt về phía Tổng Ý Phàm.

Mà trên mặt Tổng Ý Phàm vẫn giữ nguyên nụ cười.

“Cảm ơn các vị khách đã đến. Nơi này có rất nhiều người lần đầu gặp Tổng Ý Phàm tôi.”

Tuy anh dùng tiếng anh nói đoạn này, nghe có vẻ trôi chảy nhưng rõ ràng cho thấy đã chuẩn bị từ trước, giọng nói có vẻ nặng.

“Hôm nay là sinh nhật em trai tôi, sinh nhật Tổng Ý Nhiên, cũng là ngày nó đính hôn với thanh mai trúc mã Sở Đình.”

Nói xong những lời này, tiếng vỗ tay nhao nhao vang lên.

Lâm Khả Tụng kinh ngạc giương mắt nhìn Tống Ý Nhiên, anh nghiêng rặng, phần nộ sôi trào quanh người anh.

Bàn tay anh vẫn đặt trên vai Lâm Khả Tụng, dùng lực như muốn nghiền nát xương cốt của Lâm Khả Tụng.

Tống Ý Phàm bắt đầu hứng trí bưng bưng giới thiệu chuyện gặp mặt động lòng người của em trai và Sở Đình, nghe như một đoạn phim thanh xuân.

Sở Đình cúi đầu, hai má đã ửng hồng.

Tuy Lâm Khả Tụng đã sớm biết, Tống Ý Nhiên xuất thân trong một gia đình như vậy, tương lai không lâu sau sẽ chọn một cô gái môn đăng hộ đối, yê hay không không quan trọng. Cô gái này nếu không phải Sở Đình, cũng sẽ là một người khác, nhưng tuyệt đối không thể là cô.

Nhưng mọi chuyện đến quá nhanh.

Bất ngờ không phòng ngự.

Cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Một vị bảo vệ trong đó giữ cổ tay Tống Ý Nhiên, thấp giọng nói: “Anh Tống, anh nên buông cô gái này ra.”

Tống Ý Nhiên cúi đầu nhìn Lâm Khả Tụng, anh rất muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra khỏi miệng.

Lời trong mắt anh, Lâm Khả Tụng hiểu rõ, lại như không rõ.

Khi tay anh rời khỏi, cô như mất trọng tâm lùi về phía sau.

Giống như có một lực đẩy vô hình muốn đè cô xuống vậy.

Tống Ý Nhiên muốn giữ chặt cô, nhưng ngón tay anh chỉ lướt qua đầu ngón tay cô.

Lâm Khả Tụng ngã xuống.

Cô cho rằng mình sẽ ngồi xuống đất thật khó coi, nhưng có người giữ chặt eo cô, đỡ cô dậy.

Cô mơ hồ quay đầu lại, đúng là Giang Thiên Phàm.

“Ý Nhiên! Tới đây! Không phải em nói hôm nay em sẽ cùng cắt bánh với Sở Đình sao?” Giọng nói của Tống Ý Phàm vô cùng vang dội.

Lúc này lòng Lâm Khả Tụng đã bình tĩnh lại.

Tống Ý Nhiên đứng ở chỗ cũ, nhìn Lâm Khả Tụng, thật lâu không tiến lên bước nào.

Cô nhìn vào mắt anh, giải được ý nghĩ của anh trong nháy mắt.

Trước giờ anh luôn không chịu được bất cứ ràng buộc nào, không ai có thể quy định phương hướng của anh cũng không ai có thể quyết định anh làm những gì.

“Ý Nhiên, bây giờ không đúng lúc.” Lâm Khả Tụng ra sức nói ra những lời này.

Phản kháng bất kể hậu quả khiến toàn bộ sự im lặng và chịu đựng trước đây của Tống Ý Nhiên bị phá vỡ.

Tống Ý Nhiên chậm rãi quay lưng lại bước đi, nắm chặt nắm đấm, hướng về phía Sở Đình.

“Không có gì to tát, chúng ta đi thôi.” Giọng nói của Giang Thiên Phàm truyền đến từ phía sau, “Hay em muốn nhìn Tống Ý Nhiên nắm tay cô gái kia cắt bánh ngọt?”

“Không muốn.”

Nơi này không hề liên quan đến cô, cô không có hứng thú xem màn kịch Tống Ý Phàm tự biên tự diễn này.

Xoay người sang chỗ khác, cô khoác tay Giang Thiên Phàm, theo bước Giang Thiên Phàm, đi ra ngoài.

Khi bọn họ ra khỏi cánh cửa, tiếng vỗ tay huyền ảo bị bỏ lại phía sau.

Giang Thiên Phàm không nói gì, chỉ đưa Lâm Khả Tụng vào thang máy.

Rõ ràng người không nhìn thấy là anh, nhưng anh lại trở thành phương hướng của Lâm Khả Tụng.

Bọn họ xuống đến lầu một của khách sạn, Miller đã đưa xe đến cửa đợi bọn họ.

Gió đêm rất lạnh, không khí mang theo cảm giác áp bách ẩm ướt oi bức.

Đây là điềm báo trời sắp mưa.

Miller mở cửa xe, Lâm Khả Tụng lại nói: Anh đưa anh Giang về trước đi, đôi muốn đi dạo một lát.”

Không muốn nói thêm lời dư thừa nào nữa, Lâm Khả Tụng ôm tay xoay người đi vào trong gió đêm.

Cô biết trước giờ bản thân không cảm tính như vậy, nhưng mắt cô rất cay, nhưng cô không dám để nước mắt chảy xuống.

Bởi vì cô sợ, niềm vui cùng Tổng Ý Nhiên trong quá khứ sẽ theo nước mắt rời khỏi cuộc sống của cô.

Cô hỏi bản thân, rốt cuộc niềm vui cô có được bên anh mười năm nay có bằng nỗi đau giây phút đó.

Cô biết mình nên dừng cảm nín kéo Tổng Ý Nhiên, tùy hứng làm càn kéo anh vào thế giới của mình, mặc kệ ánh mắt của những người khác, mặc kệ hậu quả có ra sao.

Nhưng cô không biết, tự do như vậy có phải điều Tổng Ý Nhiên thật sự muốn hay không.

Nếu phải, cho dù đầu roi máu chảy, cô không ngần ngại làm kỹ sĩ của anh một lần.

Mưa bụi rơi xuống từ bầu trời tối đen, đáp lên lông mi, da thịt cô.

Hoàn toàn lạnh lẽo khiến người ta cảm thấy mơ hồ.

Sau đó, cô nghe thấy tiếng gậy dò đường quen thuộc đánh trên mặt đất.

Chợt quay đầu, cô phát hiện Giang Thiên Phàm lại đi phía sau cách cô không xa.

“Anh... anh Giang... không phải anh nên lên xe sao?”

Không có đèn sáng như ban ngày, bóng Giang Thiên Phàm bị đèn đường kéo ra thật dài, mặt anh dưới ngọn đèn khiến lòng người ta tự tưởng đến những điều đẹp đẽ.

Người qua đường trùm áo mưa đụng phải bả vai Giang Thiên Phàm, Lâm Khả Tụng thở mạnh vì kinh ngạc bước nhanh lên đỡ anh.

“Em cảm thấy tôi sẽ an tâm lên xe sao?”

Lại gần anh, là lại gần hơi thở và cơ thể anh.

“Tôi không sao, em rất tốt. Tôi đưa anh về xe của Miller.”

“Tôi đã bảo Miller quay về rồi.”

Về mặt anh rất bình tĩnh mà cố chấp.

“Sao vậy, em không muốn khoác tay tôi, đi dạo trên con đường này sao?”

“Sắp mưa rồi, anh Giang!”

“Em để bụng trời có mưa hay không sao?” Giang Thiên Phàm nghiêng mặt qua, rõ ràng không nhìn thấy, nhưng Lâm Khả tụng lại cảm thấy anh đang nhìn mình.

Anh hiểu rõ cô. Anh biết bây giờ cô tình nguyện dầm mưa một trận thật thoải mái.

Chân trời có tia chớp.

Sau đó, tiếng ù ù chấn động thành phố này.

Lâm Khả Tụng kéo Giang Thiên Phàm, bắt đầu chạy nhanh.

Mưa rơi xuống, càng lúc càng lớn.

Lâm Khả Tụng không chút do dự mở cửa một buồng điện thoại ven đường, đẩy Giang Thiên Phàm vào.

Hai người chen chúc trong không gian chật hẹp, cánh anh Lâm Khả Tụng dán chặt vào lưng Giang Thiên Phàm.

Mưa tóe bọt nước trên mặt đất, nước mưa bị gió thổi bay quét qua buồng điện thoại.

Anh yên lặng thu lại gậy dò đường.

“Bây giờ anh thật sự phải gọi điện thoại kêu Miller đến đón anh rồi.” Lâm Khả Tụng bắt đầu nói.

“Nếu tôi gọi anh ấy đến đây, em sẽ đi theo tôi chứ?” Giang Thiên Phàm nghiêng mặt qua hỏi.

Mặt anh kề quá gần, toàn bộ đều bắt đầu trở nên mơ hồ, ngoại trừ ánh mắt như pha lê đen của anh.

“Ừ...”

Một giây sau, Giang Thiên Phàm lại gần cô, bắt ngờ hôn xuống. Cầu hỏi vừa rồi của anh chỉ là để cô mở miệng nói chuyện thôi.

Anh ngậm chặt môi cô, đầu lưỡi anh trượt vào khoang miệng cô theo khe miệng, ấm áp bập phù cô, một nụ hôn sâu, Lâm Khả Tụng cảm thấy tất cả đều bắt đầu trở nên mềm mại.

Anh tràn đầy bao dung, đó là sự tiếp sát kiên nhẫn thiên trường địa cửu.

Lâm Khả Tụng thử đẩy đầu lưỡi của anh ra, nhưng đôi lại là sự dầy dụa càng thêm chặt chẽ.

Cô cho rằng anh sống lạnh nhạt.

Dù là hôn môi cũng có sự can rờ độc chiếm.

Nhưng bây giờ, anh không muốn nhận được gì từ cô, mà là nói cho cô biết.

Khi Lâm Khả Tụng kịp phản ứng, Giang Thiên Phàm đã phủ lên người cô, anh giữ hai tay cô, áp lên tường kính, giống như muốn giam cô trong lòng anh.

Nhưng kì lạ, cô không cảm thấy sợ hãi.

Nụ hôn của anh bắt đầu dùng lực, khóa chặt Lâm Khả Tụng trên tường thủy tinh, nụ hôn sâu của anh có sức mạnh chắc chắn nhưng không khiến cô sợ hãi. Anh nghiêng mặt qua, giống như không có cách nào nhận được lời khẳng định thỏa mãn càng thêm chặt chẽ.

Cô chỉ cảm thấy mọi thứ khiến cô hoảng hốt cuối cùng cũng lắng lại.

Khi anh rời khỏi môi cô, nhiệt độ trong buồng điện thoại đột nhiên hạ xuống.

Anh thở dài, phủ lên tai cô nói: “Khả Tụng, em có biết thật ra thăm mền một người mười năm với yêu một người mấy tháng cũng không khác gì nhau không.”

Giọng nói của anh rất nhẹ, rõ hơn tiếng mơ rơi và tiếng sấm sét ngoài buồng thủy tinh.

“Nên khi em đau lòng vì Tống Ý Nhiên, tôi sẽ khó chịu hơn cả em.”

Lâm Khả Tụng mở to hai mắt. Cô khiến Giang Thiên Phàm khổ sở sao?

Trong lòng anh, cô thật sự có phân lượng lớn như vậy sao?

“Bởi vì tôi không biết, làm sao để em hiểu tôi yêu em sâu nặng không kém em yêu Tống Ý Nhiên.”

Giang Thiên Phàm trước giờ không màng danh lợi, anh không thêm so đo với bất cứ ai.

Nhưng thì ra, anh cũng sẽ so sánh.

“Em rất rộng lượng để Tống Ý Nhiên ở bên cô gái khác, để thành toàn cho điều anh ta luôn theo đuổi. Em cho rằng dù em và anh ta nhất định không nắm tay bên nhau, ít nhất em cũng có thể mãi mãi làm người bạn quan trọng nhất của anh ta. Nhưng tôi không giống vậy.”

Lâm Khả Tụng bắt đầu sợ hãi. Ở trước mặt Giang Thiên Phàm cô như bị sắp đặt vào kịch bản, anh biết tất cả về cô.

“Tôi tuyệt đối sẽ không để em để mất tới người đàn ông khác, sẽ không khoan nhượng để em ở bên người đàn ông khác, lại càng không can tâm để người đàn ông khác mang tới hạnh phúc cho em.”

Giọng nói của anh lạnh lẽo, lạnh lẽo đến ác độc.

Tôi sẽ không tốt bụng thành toàn tình cảm của em với Tống Ý Nhiên, đây là nguyên nhân tôi đưa em vào buổi tiệc.”

Anh đang ép cô, nhìn rõ kết quả của mình và Tổng Ý Nhiên.

“Nếu có một ngày, em thật sự đến bên người đàn ông khác, tôi sẽ không tiếc giá nào cướp em về bên cạnh tôi, cho dù phải dùng mọi thủ đoạn.”

Đây là lời thẳng thắn nhất Giang Thiên Phàm từng nói với cô.

“Em nghe rõ chưa?”

Anh hỏi cô.

“Tôi... nghe rõ rồi.”

“Rất tốt.”

Giang Thiên Phàm buông lỏng tay cô, vén sợi tóc bị rối ra sau tai, hôn lên giữa trán cô.

Rất trịnh trọng.

Anh ấn cô vào trong ngực mình, cảm giác nghẹt thở khiến cô cảm thấy mình vốn không có cách nào trốn chạy.

Anh hôn lên trán cô, chân mày cô, hôn sâu xuống cằm, đầu lưỡi anh lướt dọc theo cằm cô, dùng lực mút vào như muốn hút máu cô.

Anh không làm chuyện gì vượt phép, ngay cả tư thế anh ôm cũng không thay đổi.

Nhưng Lâm Khả Tụng có ảo giác, cô thuộc về anh.

Anh ôm cô, ghé sát tai cô nói: “Khả Tụng, thật ra anh rất thích mưa.”

“Ừm.” Lâm Khả Tụng dựa đầu vào vai anh.

Cô nhận ra mình rất thích nghe anh nói.

Ngoại trừ nấu nướng, dường như cô rất ít khi nghe thấy anh nói về những chuyện khác.

“Bởi vì mưa, có trình tự. Nghe tiếng mưa, anh có thể tưởng tượng ra bộ dáng thành phố này. Mỗi tòa nhà, mỗi thân cây, mỗi người đi đường.

“Ừm.”

“Còn có bộ dáng của em.”

Nước mắt của Lâm Khả Tụng trượt theo khóe mắt, rơi xuống bờ vai anh.

Anh có cái ôm tinh tế mà mềm mại, nhưng trước đây cô không hề hay biết.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chương 54: Ngủ trong lòng anh

Editor: tu tai

Có phải cô đã thực sự thích người đàn ông này rồi hay không?

“Khả Tụng, em có biết em yêu anh hay không?”

Giọng nói của anh luôn bình tĩnh như vậy, thậm chí khi nói xong câu nói này, Lâm Khả Tụng vẫn còn thần thờ.

“Mặc dù anh đã nói với em vô số lần rằng, anh không quan tâm em thi đấu thắng hay thua, anh không muốn em biến thành một anh khác. Nhưng trong lòng em vẫn thầm nghĩ, ‘nếu như là Giang Thiên Phàm’ sẽ làm như thế nào.”

Trái tim Lâm Khả Tụng run lên một cái.

Cô cố gắng đẩy Giang Thiên Phàm ra, tách khỏi lồng ngực của anh, lại không nghĩ rằng đôi phương càng dùng sức ôm chặt cô hơn.

“Làm như không có anh ở bên cạnh, em không yên tâm. Em sẽ tưởng tượng trong lòng, anh đang nhìn em, đứng ở bên cạnh em.”

Lông mày của Lâm Khả Tụng nhíu lại, rốt cuộc thì Giang Thiên Phàm phát hiện ra từ lúc nào? Ngay cả chuyện mà cô cố quên, rõ ràng mắt nhìn không thấy thế nhưng anh lại nhìn ra được.

“Nếu như anh nghiêm túc nói với em, anh rất cần em, anh muốn em ở bên cạnh anh. Hãy hỏi bản thân mình một chút, có phải sẽ cố gắng ở bên cạnh anh hay không. Đây là vì đồng tình, vì tôn trọng, hay vì em hoàn toàn không thể rời bỏ anh được, trong đáy lòng em mong đợi anh nói với em như vậy?” Giọng nói của anh bình tĩnh, luôn luôn không hề dao động, lại rõ ràng như lời rủi rên tai và ầm ập.

Những lý do bị cô tình quên lãng, bị cố gắng trốn tránh, bị bản thân xoa dịu kia lại bị anh vạch trần như vậy, cổ họng Lâm Khả Tụng nghẹn ngào.

Theo bản năng cô nắm tay thành nắm đấm, dùng sức nắm chặt áo của Giang Thiên Phàm.

“Thật ra thì lúc anh tham gia dạ tiệc hôm nay đã nghe nói Tổng Ý Nhiên có ý kết thân cùng nhà họ Sở. Nhưng mà anh vẫn dẫn em vào trong này, để em chính tai nghe được tin tức đó. Cũng không phải vì anh muốn em thất vọng với anh ta.”

Đúng vậy, Giang Thiên Phàm có sự kiêu ngạo của anh, mục đích của anh không phải cái này. Mặc dù anh nói sẽ không dễ dàng để cho người đàn ông khác mang lại hạnh phúc cho cô.

“Anh chỉ muốn em biết, cho dù có một ngày mất đi Tổng Ý Nhiên, không cách nào đặt bản thân đến trên người anh ta nữa, em cũng không đau lòng giống như trong suy nghĩ của mình. Nhưng nếu như người mà em bỏ lỡ là anh? Em có nén khóc trước mặt mọi người được hay không, có còn hơi sức rời khỏi chỗ đó nữa hay không?”

Lâm Khả Tụng trợn to hai mắt, dùng sức nhìn đôi phương.

Dòng suy nghĩ của cô bành trướng, có quá nhiều điều muốn nói cũng muốn hỏi, đều ngạnh ở cổ họng.

Cô giống như mất đi khả năng nói vậy, vụng về mà lo sợ không yên.

Nhưng vào giờ khắc này cô tỉnh táo lại vượt xa mười năm trước.

Vòng ôm của Giang Thiên Phàm từ từ buông ra, lúc mắt đi trôi buộc, cô bỗng rơi vào khoảng không, giống như tất cả băng lãnh vọt đến, cô càng cần độ ấm từ anh. Mả ngón tay của anh chui vào tóc cô, nhẹ nhàng chải vuốt.

“Khả Tụng, anh đã từng nói món trứng chiên cà chua em làm ăn rất ngon, cũng đồng ý chỉ cần em làm ra món ăn ngon gì đó, sẽ đồng ý một điều kiện của em. Em chắc chắn mình không có gì muốn anh làm, hoặc là vấn đề gì muốn hỏi sao?”

“Em có. Vẫn luôn có.” Lâm Khả Tụng cố gắng nặn âm thanh từ trong cổ họng ra, sợ mình nhìn quá hèn nhát, bỏ qua khát vọng cùng dùng khí thật vất vả mới dâng lên được.

Cô từng cố gắng hết sức khắc chế bản thân trong bữa tiệc, muốn Tổng Ý Nhiên tỉnh táo.

Mà giờ khắc này, cô cũng cố gắng hết sức vì cô đang tràn đầy mong chờ.

Cô cảm thấy mình giống như thiêu thân đập lửa, mà Giang Thiên Phàm là ngọn lửa ấm áp đẹp nhất trên cõi đời này.

Cô muốn biết, nếu như cô xông về phía anh, kết cục là bị thiêu rụi, hay là dục hỏa mà sống.

“Vậy hãy nói bây giờ đi.”

Bên ngoài buổi điện thoại nước mưa như trút xuống, ánh sáng tia chớp xẹt qua mặt của Giang Thiên Phàm.

Hai mắt của anh càng thâm thúy hơn.

“Anh yêu em sao? Giang Thiên Phàm, ý của em là anh hiểu thích và yêu khác nhau sao?”

Cô chờ đợi đáp án của anh.

Giống như là chiếc chuông treo trên gác nhà thờ, chờ đợi giây phút được đánh lên tiếng.

“Đương nhiên anh hiểu thích và yêu khác nhau. Vấn đề là Khả Tụng, em hiểu mong đợi một người cùng yêu một người khác nhau sao?” Tiếng nói của Giang Thiên Phàm rất nhẹ, giống như bị nước mưa bao phủ, cô phải cố gắng cẩn thận phân biệt.

“Nếu như anh hiện tại, vẫn không tính là yêu em, thì anh không biết mình phải yêu em như thế nào nữa. Anh để ý bước chân của em, tiếng nói chuyện của em. Những lúc em đến gần anh, thì anh sẽ mong đợi ngửi thấy mùi hương của em. Em ăn cái gì, em đi qua những nơi nào, là cái gì để lại mùi trên người em. Nguyên nhân em nói dối, em ca hát lúc tắm, âm thanh em nói chuyện điện thoại với Tổng Ý Nhiên lúc đứng dưới tàng cây, hơi thở của em mỗi khi

anh cố ý đến gần em. Anh chưa từng để ý đến một người như vậy. Nếu như có thể, xin em cũng nghiêm túc tiếp nhận anh.”

Lâm Khả Tụng chợt hiểu ra, ngày đó trong bữa tiệc sinh nhật của Mông Ca Mã Lợi, sở dĩ Giang Thiên Phàm sẽ đến bên cạnh cô, cũng không phải bởi vì nước hoa mùi cam của phu nhân Smith, mà bởi vì anh vẫn nhớ mùi của cô.

Giang Thiên Phàm, để ý đến cô hơn gấp trăm ngàn lần so với suy nghĩ của cô.

Có một nguồn lực lượng sai khiến cô, giống như xương cốt toàn thân được tạo ra một lần nữa, cô lại lớn lên một lần nữa.

Cô ngẩng mặt, hôn lên môi Giang Thiên Phàm.

Đó là một loại vui mừng như rơi xuống từ bên vách núi, rõ ràng làm xong chuẩn bị va chạm với mặt đất lại ngoài dự đoán mọi người phả gió bay lên.

Cô biết đó không phải bởi vì cô bị đối phương cảm động, mà bởi vì một lần lại một lần trong lòng tích góp cảm xúc, trở thành lực lượng của cô.

Giang Thiên Phàm hướng về sau dựa vào tường thủy tinh.

Lần này cô nghiêm túc cảm thụ anh, thân nhiệt của anh bỗng lên cao, bả vai của anh buộc chặt, vẻ kinh ngạc của anh cùng với lực độ anh hôn đáp lại cô.

Thì ra Giang Thiên Phàm không phải một tảng băng.

Chỉ cần một đốm lửa nhỏ, lửa cũng sẽ cháy lan ra đồng cỏ.

Anh giữ chặt cái gáy của cô, chỉ sợ co sẽ rời đi, sống lưng của cô không chống đỡ nổi lực lượng của anh gầy về phía sau, cho đến khi một cái tay khác của anh vững vàng chống đỡ phía sau lưng của cô.

Không biết đã trải qua bao lâu, một chiếc xe màu đen đỗ lại bên ngoài buồng xe điện thoại.

Miller che dù đi tới cạnh cửa.

Lâm Khả Tụng cảm thấy đầu óc của cô giống như không thuộc về mình, cô chỉ biết Giang Thiên Phàm đẩy cửa kính của buồng điện thoại ra, gió lạnh thổi vào, cô run lấy bầy.

Anh cởi áo khoác tây trang bị ướt một nửa của mình ra, khoác lên người cô, Miller che dù, đưa bọn họ ra vào trong xe.

Xe chạy, ngoài cửa sổ là một mảnh mưa gió mông lung.

Lâm Khả Tụng tựa vào trong lồng ngực Giang Thiên Phàm, nhắm mắt lại, cô cảm nhận được lực độ Giang Thiên Phàm ôm cô.

Anh rất muốn ôm chặt cô, lại giống như là lo lắng cô sẽ ghét anh tới buộc mà không thể không khắc chế, ngón tay của anh không biết vuốt tóc rơi bên vành tai cô bao nhiêu lần, sau đó nói với Miller: “Tăng nhiệt độ lên một chút.”

Anh đưa cô trở về biệt thự.

Mưa đã ngừng từ lúc nào không biết.

Trắng sáng để lộ ra ánh sáng nhạt từ khe hở của những đám mây.

Lâm Khả Tụng đi ra cửa này, nhìn thấy Meire cùng Nina đang chờ ở cửa, có một loại cảm giác như cách một đời.

“Nước nóng đã đặt xong, thưa Ngài.”

Giang Thiên Phàm cầm tay cô, dẫn cô đến phòng mình, đẩy cửa phòng tắm ra.

Đây là lần đầu tiên Lâm Khả Tụng đến phòng tắm của anh, rất lớn rất sáng ngời, gọn gàng sạch sẽ giống như Giang Thiên Phàm vậy.

“Tắm một chút cho thoải mái, ngủ một giấc.”

Lúc này Lâm Khả Tụng mới nhớ tới, ngày mai cô còn phải thi đấu.

Hơn nữa nơi này là phòng tắm của Giang Thiên Phàm, khi anh trong phòng tắm. Lâm Khả Tụng bỗng có cảm giác quần bách.

“Em. Em vẫn nên dùng phòng tắm của em là tốt rồi!”

“Em đang nghĩ lung tung cái gì?” Khóe môi Giang Thiên Phàm đình trệ, rõ ràng nụ cười kia chỉ để cho cô thấy.

“Em không nghĩ lung tung gì cả.”

“Nếu như em thật sự nghĩ, thì anh cũng có thể cho được.” Giang Thiên Phàm khẽ cúi đầu xuống.

Cặp mắt kia chiếu xạ ánh đèn, ánh mắt của anh rất mê người, theo bản năng Lâm Khả Tụng lui về phía sau nửa bước.

“Hiện tại không cần anh cho!” Lâm Khả Tụng phản ứng kịp, rõ ràng người này có ý trêu chọc cô.

Đây mới thật sự là Giang Thiên Phàm sao?

Có phải ngày trước anh đã từng rất nhiều lần trước mặt là dáng vẻ nghiêm túc sau lưng trêu chọc cô chẳng qua cô không biết hay không?

“Vậy anh ở bên ngoài chờ em.”

Giang Thiên Phàm rời khỏi phòng tắm, để lại không gian cho Lâm Khả Tụng.

Khi anh rời đi, Lâm Khả Tụng không kịp chờ đợi khóa cửa phòng tắm lại.

Cô cởi chiếc áo khoác ướt nhèm nhẹp của mình xuống, ngồi vào trong bồn tắm. Nước ồm bao bọc lấy cô, cô chợt nghĩ đến lúc nằm trong lòng ngực Giang Thiên Phàm trong buồng điện thoại.

Mỗi một câu anh nói với cô, cô đều nhớ rõ ràng.

Mùi vị của nước mưa hòa lẫn cùng không khí ướt lạnh, âm thanh của anh giống như muốn bốc hơi tất cả hơi nước.

Tất cả tựa như nằm mơ, giống như đắm một cái sẽ bẽ.

Tiếng gõ cửa vang lên, trái tim Lâm Khả Tụng nhất thời loạn nhịp.

“Sao em không truyền đến tiếng động gì thế.” Tiếng nói của Giang Thiên Phàm truyền đến từ bên kia cánh cửa.

Anh vẫn luôn chú ý đến cô sao?

“À?” Lâm Khả Tụng không hiểu mình nên phát ra tiếng động thể nào.

“Không phải là em thích hát thầm sao, hát đi.”

Lâm Khả Tụng quýnh rồi.

“Không phải nói không cho phát ra tiếng, sợ ầm ĩ đến anh sao.”

“Nếu em không ra tiếng, anh không biết em đang ở đâu.”

Rõ ràng là một câu rất đơn giản, hốc mắt cô lại nóng lên.

Cô hát lên một bài hát cũ《you》，cô nhớ không rõ lời bài hát tiếng Anh, ngâm nga giai điệu lung tung.

Cô biết Giang Thiên Phàm đang nghe, điều này làm cho tâm tình của cô tốt ngoài dự liệu.

Lúc cô ra khỏi phòng tắm, phát giác Giang Thiên Phàm đang dựa vào cạnh cửa.

Anh khoanh tay, cặp chân dài vắt chéo, trên mặt không có chút vẻ khó chịu nào.

Áo sơ mi ướt khế dính vào trên người của anh, bờ vai rắn chắc cùng đường cong thắt lưng ẩn hiện khiến cô theo bản năng phải quay mặt đi chỗ khác.

“Đến lượt anh rồi.”

Anh nhẹ nhàng nói một câu.

Tiếng nước chảy vang lên, Lâm Khả Tụng không biết mình nên đi nơi nào.

“Sấy khô tóc chờ anh.”

Giọng điệu của anh bình tĩnh, chẳng qua lúc cửa phòng tắm đóng lại, Lâm Khả Tụng có một loại xúc động muốn trốn chạy.

Cái gì gọi là “Sấy khô tóc chờ anh” chứ?

Cái này rất dễ dàng sinh ra suy nghĩ xa vời có biết hay không?

Giang Thiên Phàm nói cô “Suy nghĩ lung tung”, cho nên anh sẽ không làm gì với cô.

Nhưng rõ ràng chính anh cố ý muốn làm cô suy nghĩ lung tung!

Lâm Khả Tụng không rời rắm quá lâu, thì Giang Thiên Phàm từ trong phòng tắm bước ra. Cô ngồi ở trên ghế sa lon, ngừng thở, nhìn bóng dáng thon dài của Giang Thiên Phàm đi qua bên cạnh cô.

Anh mặc quần áo ngủ bình thường ở nhà, ngồi xuống bên giường, vỗ vỗ chần, “Em lại đi đâu rồi? Còn chưa tới ngủ. Ngày mai anh đưa em đến khách sạn Rhede Wenson.”

Lâm Khả Tụng đứng dậy, đây không phải lần đầu tiên cô ngủ bên cạnh Giang Thiên Phàm. Chẳng qua lần trước, cô ôm máy tính bảng ngủ, lần này cô lại rất tỉnh táo.

Giang Thiên Phàm đưa tay ra, giống như đang tìm kiếm hơi thở của Lâm Khả Tụng trong không khí.

“Anh muốn ôm em”

Giọng nói của anh luôn có một loại phong cách trong trẻo lạnh lùng, không có chút ý vị mềm mại cung chịu nào, cảm giác giống như anh chỉ đang trần thuật.

Nhưng cô lại có một loại xúc động muốn chạy vọt vào trong lồng ngực của anh.

Cô giữ chặt ngón tay của anh, bị anh dẫn vào trong ngực.

Anh hôn lên trán cô, “Ngủ đi.”

Tất cả giống như là bị hòa tan, bên tai Lâm Khả Tụng là tiếng tim đập trầm ổn của Giang Thiên Phàm, trong mũi quanh quẩn hơi thở nam tính nhẹ nhàng khoan khoái ôn hoà hiền hậu của anh.

Thế giới của cô giống như bị anh bao bọc, suy nghĩ của cô an tâm chìm xuống.

Mà bữa tiệc sinh nhật của Tống Ý Nhiên cũng đến điểm cuối vào giờ phút này.

Các vị khách lục tục rời đi.

Trên mặt Tống Ý Phàm tràn đầy nụ cười, không ngừng cười nói cùng Sở Đình và bác của cô ấy.

“Ý Nhiên, anh thấy nếu không cũng xin cho Sở Đình đến trường học của em đi! Như vậy hai người có thể ở cùng một chỗ!”

“Nếu như anh thích Sở Đình như vậy, không bằng anh cưới cô ấy đi.” Tống Ý Nhiên lạnh lùng mở miệng.

“Em đang nói lằng nhằng gì đó! Không phải vừa rồi vẫn còn tốt sao?” Tống Ý Phàm trừng mắt nhìn về phía Tống Ý Nhiên.

“Anh hai, anh muốn quỹ đầu tư cha để lại cho em, em không có ý kiến. Đều là người nhà họ Tống, anh chưa bao giờ từng nghĩ cho em một chỗ trong Hội Đồng Quản Trị, cái này cũng không quan hệ, tất cả mọi thứ của nhà họ Tống em không cảm thấy hứng thú giống như anh tưởng đâu. Anh tin tưởng chú Tư còn hơn người em trai ruột này, cũng không sao cả, ít nhất anh cho em ăn ngon, không cho em đói ngày nào. Anh cái gì cũng có, Tống Ý Phàm, nhưng anh chính là không biết đủ. Ngay cả hôn nhân của em anh cũng muốn lấy ra dùng rồi hả?”

Tống Ý Nhiên dứt tay vào túi, dáng vẻ lười biếng, trong con ngươi lại có một loại lực lượng có thể xuyên thủng tất cả.

Tống Ý Phàm cắn chặt hàm răng, đáy mắt thoáng qua vẻ ngạc nhiên, “Em nói cái gì?”

“Em nói cái gì, chẳng lẽ anh không rõ ràng lắm sao? Nếu như anh muốn dùng hôn nhân của em, không sao, nhưng là ngay cả người không hề liên quan đến nhà họ Tống ở bên cạnh em anh cũng muốn dùng đến, rốt cuộc thì anh đã vô sỉ đến trình độ nào rồi?”

Tống Ý Nhiên bắn nắm giấy vẫn đặt trong lòng bàn tay ra, vừa đứng rơi lên mũi giày của Tống Ý Phàm.

Tống Ý Phàm tiến lên một bước, dùng sức giữ chặt bả vai của em trai: “Em đã cảm thấy quan trọng, vậy thì cũng không phải là không hề liên quan. Nếu như không muốn cuốn theo người không liên quan đến nhà họ Tống vào, phương pháp tốt nhất chính là làm chuyện mà em nên làm! Nếu không, chờ anh thu mua công ty cha Lâm Khả Tụng đang làm việc, việc đầu tiên chính là giảm biên chế!”

Tống Ý Nhiên khề hừ một tiếng, lấy tay anh trai ra, “A, em mới mắt mong chờ anh có thật sự thu mua được không? Chỉ mong lúc anh thất bại, chú Tư mà anh tin nhiệm nhất có thể bày mưu tính kế vì anh.”

Nói xong, Tống Ý Nhiên không lưu luyến chút nào xoay người rời đi.

“Ý Nhiên!” Sở Đình bước nhanh đi theo.

Khi bọn họ một trước một sau đi tới cửa thang máy thì Tống Ý Nhiên nghiêng mặt sang bên nhìn khuôn mặt đầy chờ mong của Sở Đình, lay lay đầu nói:

“Đừng đi theo tôi nữa, Sở Đình. Tôi không trực tiếp cự tuyệt lễ đính hôn buồn cười này trong bữa tiệc, chính là để lại chút mặt mũi cuối cùng cho em”

“Anh không thích em, không sao cả.” Sở Đình nhún vai, đáy mắt là một mảnh bất đắc dĩ, “Dù sao bác của em cũng sẽ sắp xếp để em gả cho một người khác mà em không thích thậm chí là không biết. Nếu như vậy, em tình nguyện gả cho người em yêu.”

“Nhưng đối với tôi mà nói, điều này rất quan trọng hơn. Em dùng điện thoại di động của tôi, gọi tin nhắn cho người trong lòng của tôi, lừa gạt cô ấy tới đây, nghe được tin tức tôi và em đính hôn, đây là sự thị uy hay là sự trả thù của em đối với tôi?”

“Đây là cách em giúp anh thanh tỉnh. Anh thích Lâm Khả Tụng, em đã sớm xác định được rồi. Anh hưởng thụ tất cả tất cả, anh có thể phách lối xài hết mỗi một phần tiền anh trai anh đưa cho anh, anh có thể tiếp nhận từng cô gái đến gần anh, nhưng có một điều, thời gian anh giành cho Lâm Khả Tụng là tuyệt đối không cho phép người khác quấy rầy. Nhưng anh có thích cô ấy đi nữa cũng vô ích! Anh đánh không lại anh trai mình! Anh chống không lại áp lực nhà họ Tống cho anh!”

Tống Ý Nhiên nghiêng người xuống, ánh mắt nhìn vào mắt Sở Đình có tia lạnh, “Chỉ cần tôi muốn, một ngày nào đó tôi có thể muốn làm gì thì làm”

Tống Ý Nhiên vẫy vẫy tay với một nhân viên phục vụ bên ngoài phòng tiệc, đối phương đặt bánh sinh nhật Lâm Khả Tụng lên tay của anh.

Lúc này cửa thang máy mở ra, Tống Ý Nhiên bước chân đi vào.

Khi anh đi tới trước cửa khách sạn, nhìn trời đất mưa gió bão bùng, buộc chặt cổ áo khoác, lên xe.

Hắn đi đến dưới bệ cửa sổ phòng Lâm Khả Tụng, ngẩng đầu lên, nhìn thấy cửa sổ bị che rèm, không có chút ánh đèn nào.

Tống Ý Nhiên nhìn đồng hồ, giờ này, Lâm Khả Tụng cũng đã buồn ngủ.

Anh lấy điện thoại di động trong túi ra, không có một cái tin nhắn hay cuộc gọi nào từ cô. Anh bấm số điện thoại của cô, nghe được lời nhắc đã tắt máy.

Lâm Khả Tụng không có hộp thư thoại, Tống Ý Nhiên chỉ có thể nhấn lại tin nhắn cho cô.

“Em đang ở đâu? Về nhà chưa? Ngủ thiếp đi sao? Anh có lời muốn nói với em!”

Mặc dù biết cô không thể nào trả lời anh, Tống Ý Nhiên vẫn đứng dưới chờ đợi.

Lâm Tiểu Tuyết đang chơi game online cảm thấy mệt nhọc, lúc đang muốn kéo rèm cửa sổ lên tắt đèn đi ngủ thì phát hiện bóng dáng dưới đèn đường trước cửa nhà.

Cô thò đầu ra nghiêm túc phân biệt, sau đó kinh ngạc hốt lên nắm lấy cái ô lao xuống lầu.

“Tống Ý Nhiên? Sao anh lại ở chỗ này!” Lâm Tiểu Tuyết giờ cái ô qua đỉnh đầu Tống Ý Nhiên, tóc của anh ướt hết rồi, cả người xem ra cũng có chút nhếch nhác.

Ở trong mắt của cô, Tống Ý Nhiên luôn luôn là người đàn ông có phong độ cùng tướng mạo đều tốt, giống như cho dù là vấn đề khó khăn gì cũng có thể bị anh giải quyết dễ dàng.

Anh luôn là đáng vẻ nhẹ nhàng, khi nào lộ ra vẻ mặt như thế?

“Khả Tụng về chưa?” Nghe giọng của Tống Ý Nhiên đã biết đáp án.

“Chưa. Nhưng là chị ấy có gọi điện nói với bố tôi là tối nay không về. Ngày mai chị ấy sẽ đến thẳng nơi thi đấu.” Mặc dù Lâm Tiểu Tuyết cảm thấy mình không nên hỏi, nhưng vẫn không nhịn được hỏi ra miệng, “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có gì. Cô ấy có nói mình đang ở đâu không?”

“Không có. Anh có muốn đi vào không.”

“Cám ơn.”

Lâm Tiểu Tuyết còn chưa nói hết lời, Tống Ý Nhiên đã xoay người trở lại trên xe, xe cấp tốc rời đi.

Dọc theo đường đi, Tống Ý Nhiên gọi Lâm Khả Tụng liên tục, nhưng vĩnh viễn chỉ có hệ thống trả lời.

Xe của anh lái đến trước cửa biệt thự của Giang Thiên Phàm, nơi đó đã là một khoảng không gian đen kịt.

Cần gạt nước lay động ngay trước mắt, Tống Ý Nhiên ừ đột nhìn về phí cánh cổng sắt bị hoa hồng leo quấn quanh, một lúc lâu sau, nhấn lại trong hộp thư của Lâm Khả Tụng.

“Có phải em ở cùng một chỗ với Giang Thiên Phàm hay không?”

Vẫn không có trả lời như cũ.

Tổng Ý Nhiên dựa vào thành ghế ngồi phía sau, nhún vai im lặng nở nụ cười.

Anh nghiêng mặt sang bên, nhìn hộp bánh ngọt ở chỗ ngồi bên cạnh, cúi người xuống, gục trên tay lái.

Điện thoại di động trong túi vang lên, Tổng Ý Nhiên không muốn nghe chút nào.

Nhưng người gọi điện thoại tới cũng không có ý tứ buông tha, sau mấy phút chần chừ liên tục, cuối cùng Tổng Ý Nhiên cũng nghe.

Giọng nói vui sướng của Kevin truyền đến: “Hắc, vui vẻ trong bữa tiệc sinh nhật đến quên mình rồi sao? Ngay cả điện thoại của bạn cũ cũng không nhận?”

“Chuyện gì.” Tổng Ý Nhiên lạnh lùng trả lời.

“A —— mình nghe được một tin tức. Anh trai cậu nghe chú cậu đề nghị, cầm cổ khách sạn Thụy Hằng cho ngân hàng, mượn tiền đầu tư vào khách sạn Audrey ở Newyork. Nhưng khách sạn Audrey vẫn chưa tạo dựng được danh tiếng trong ngành ở Newyork, dẫn đến bên ngoài cũng không coi trọng khách sạn Audrey.”

Tổng Ý Nhiên chau mày, “Anh ấy bị điên rồi sao? Khách sạn Thụy Hằng đại biểu lịch sử cùng địa vị trong nghề này của nhà họ Tổng ở trong nước, anh ấy lại mang khách sạn Thụy Hằng ra cầm cố?”

“Quá chỉ vì lợi ích trước mắt? Vì tiến vào thị trường thành phố New York, không làm xong đầy đủ chuẩn bị, cũng không có ngay tại chỗ tích góp từng tí một đầy đủ nhân mạch ngay cả đối tượng ổn định để hợp tác cũng không tìm được, đã mang khách sạn Thụy Hằng đi cầm cố. Bọn họ thật sự cho rằng Newyork là Tắc Đất Tắc Vàng sao?” Kevin trêu chọc trả lời, “Chỉ đáng tiếc là bây giờ chúng ta chưa đủ tiền bạc, nếu không thì có thể cắn một miếng hơn nửa ‘Audrey’ rồi.”

“Muốn Audrey làm cái gì? Cái khách sạn này nhất định khó có thể làm, chỉ có khả năng bị khách sạn có thể lực hơn thu mua thôi. Nhất định Tổng Ý Phàm sẽ muốn bán Audrey đi để cứu lấy Thụy Hằng. Chúng ta cần làm chính là đề thấp giá của Audrey để thu mua, ngay khi anh ta không đủ thời gian xoay vòng vốn, sẽ nhượng lại một phần cổ phần của khách sạn Thụy Hằng. Chúng ta đi mua là được.”

“Ừ. Minh cho cậu biết tin tức có sức công phá như vậy, mà giọng nói của cậu sao lại nghe có vẻ xuống thấp như vậy?”

“Bởi vì cậu nói chậm.”

Tổng Ý Nhiên bấm tắt điện thoại, anh nở má, đem xe lái rời.

Ngày hôm sau thời tiết sáng sủa ngoài dự đoán của mọi người.

Ánh nắng lướt qua cánh hoa hồng leo, rơi xuống mặt đất.

Lâm Khả Tụng cảm thấy có người nhẹ nhàng mon tron cái gáy của cô, giống như là muốn gọi tỉnh cô nhưng lại không bỏ được.

Cô nhú mày, mở mắt, theo bản năng ngẩng mặt lên, đối diện ánh mắt chính là đường cong ưu nhã của môi Giang Thiên Phàm.

Ngày trước môi của anh luôn khẽ ním, có chút ý vị người lạ chớ tiến vào.

Mà giờ khắc này, lại toát ra dịu dàng phong độ.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Chương 55: Tin xấu và tin tốt

Editor: Kaori Huong

Lâm Khả Tụng ngưng nhìn khuôn mặt của Giang Thiên Phàm .

Tất cả mọi chuyện đều có vẻ không chân thực.

Anh đã thức dậy từ sớm, nhưng vẫn không có mở miệng nói một câu, cứ yên lặng nằm bên cạnh cô như vậy. Anh không nhìn thấy, cũng không làm chuyện gì khác, chẳng lẽ không cảm thấy nhàm chán sao?

“Rốt cuộc anh đã biết vì sao trên giường em có tận hai cái gối rồi.”

Sáng sớm nghe giọng nói của Giang Thiên Phàm, có chút khàn khàn pha chút lười biếng và đùa giỡn.

“À?”

Lâm Khả Tụng đi chuyện, mới phát hiện ra ra không ngờ một chân của mình gác qua hông của Giang Thiên Phàm.

Tay của anh nhẹ nhàng giữ lấy bắp chân cô đặt ở trên bụng, chậm rãi hướng lên.

Lâm Khả Tụng giống như bị điện giật, lật người về một bên, nhưng chân của cô lại bị Giang Thiên Phàm vững vàng giữ lại.

“Em đè anh gần cả buổi tối.” Giang Thiên Phàm chậm rãi ngồi dậy.

Tóc anh hơi rối, khóe mắt có hương vị càng làm cho người ta thêm tim đập rộn lên.

“Vậy à. Em xin lỗi.”

Mặt của Lâm Khả Tụng đỏ ửng lên.

Quả thực tướng ngủ của cô không được tốt lắm, chỉ là lần trước không cẩn thận ngủ thiếp đi ở bên người Giang Thiên Phàm cũng coi như an phận, thế mà sao lần này lớn lối như vậy.

Đây chính là hông của Giang Thiên Phàm ấy, thế mà mình lại đè anh ấy cả một buổi tối.

“Rời giường thôi.”

Rốt cuộc Giang Thiên Phàm buông chân của Lâm Khả Tụng ra, cô thở ra.

Nào ngờ người nghiêng về phía sau, Lâm Khả Tụng té từ bên giường xuống. May mà Giang Thiên Phàm phủ thảm quanh giường, nếu không cô đã thảm rồi.

Giang Thiên Phàm vén chăn lên, ngồi đến cạnh giường, cúi mặt, vờn tay.

Lâm Khả Tụng cắn môi, nắm lấy đối phương.

Bữa ăn sáng hôm nay là cháo, xứng với điểm tâm ngon miệng. Bữa sáng kiểu Trung như vậy, Lâm Khả Tụng đã ăn ba tháng, thế nhưng không có cảm thấy chán ngấy.

Giang Thiên Phàm vẫn ít nói như cũ, nhưng Lâm Khả Tụng cũng không cảm thấy trầm lặng. Mà Meire vẫn đứng ở bên người Giang Thiên Phàm như cũ, đọc tin tức.

Mỗi lần Meire nhìn về phía của cô, Lâm Khả Tụng liền cúi đầu theo bản năng, tai đỏ lên. Mà Meire lại làm như không có chuyện gì xảy ra, chuyên chú nhìn máy tính bảng, không nhìn Lâm Khả Tụng lâu.

Ăn điểm tâm xong, anh đưa cô đến quán rượu Rhede Wenson dưới đất, dọc theo đường đi, gần như anh không mở miệng nói chuyện.

Mà không hiểu sao Lâm Khả Tụng lại thấp thỏm. Không biết hôm nay nội dung so tài là cái gì? Hơn nữa. Minh muốn đuổi kịp Victor cũng không phải chuyện dễ dàng. Nghiêng mặt về bên, nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, cô biết thật ra anh không tâm cô thắng hay thua, chỉ hi vọng là cô có thể hiểu rõ lĩnh vực anh yêu.

Điều này, anh đã làm được. Cô chẳng những hiểu rõ và tiếp nhận, thậm chí còn nghiện rồi.

Chính bởi vì như vậy, cô có khát vọng muốn thắng, muốn mình làm được tốt nhất.

Mở cửa xe trước, hần nhẹ nhàng bắt được tay của nàng.

“Chơi phải vui vẻ.”

Lâm Khả Tụng dừng một lát, quay đầu lại nhìn về phía anh.

Mà ngồi ở vị trí kế bên tài xế là Meire nghiêng mặt về bên, như có điều suy nghĩ nhìn Lâm Khả Tụng.

“Anh sẽ đi xem em.”

Giang Thiên Phàm vẫn chưa nói xong, Meire đã mở miệng: “Tiên sinh, mười giờ sáng sớm hôm nay, ngài có hội đàm mới thương nghiệp cung cấp đồ hải sản.”

“Không sao đâu, mình em cũng có thể tham gia thi đấu!” Lâm Khả Tụng vội vàng mở miệng nói.

“Vây thì tốt, so tài kết thúc anh sẽ tới đón em ăn cơm trưa.”

Cửa xe đóng, Lâm Khả Tụng nhìn xe rời đi, lúc này mới đi về phía thang máy.

Khi cô xoay người lại, đột nhiên nhìn thấy Tống Ý Nhiên đứng cách cô không xa, ánh mắt của anh khoá tầm mắt của cô lại, ánh mắt đó làm cô có cảm giác như bị giữ lại, muốn tránh ánh mắt đối phương nhưng không được.

“Tống Ý Nhiên? Sao anh lại tới đây.”

Hôm nay anh lại không thấy thông dong nhân nhả như thường ngày, cũng không có chút sắc sảo mơ hồ để lộ ra khi ở dạ tiệc, ngược lại có vẻ mệt mỏi.

Cô biết, mỗi lần Tống Ý Nhiên gặp mặt đại ca, luôn rất mất mặt.

Càng không cần phải nói, lần hôn nhân này của anh đúng là vẫn còn trở thành lợi thế của Tống Ý Phàm trên thương trường. Giống như cô cũng đã sớm biết có một ngày như thế, anh cũng nên chuẩn bị tâm lý trước thật tốt. Chỉ là mấy ngày nay cả hai người không gặp nhau mà bỗng nhiên như thế.

“Xem em so tài, như vậy không được sao?” Tống Ý Nhiên đến trước mắt cô, “Giang Thiên Phàm không có đưa em trở về nhà chú em, đúng không?”

Lâm Khả Tụng dừng một chút, lắc đầu, trong lòng cũng đang nghi ngờ, làm sao Tống Ý Nhiên biết?

“Anh gọi mấy cuộc điện thoại cho em, cũng gửi lời nhắn cho em.”

“Chẳng lẽ sau đó anh tìm em?” Lâm Khả Tụng vội vàng tìm điện thoại di động, lúc này mới phát hiện ra không tìm thấy điện thoại di động của mình!

Xong rồi xong rồi! Điện thoại di động đi đâu?

Là rơi ở trong biệt thự của Giang Thiên Phàm rồi ư? Hay là rơi ở trong xe? Ngần vịn lần cũng dùng mất! Cô tới Newyork mới mua điện thoại di động, còn chưa có dùng đến nửa năm!

“Em cứ rời đi như vậy, làm sao anh có thể không tìm anh?” Tống Ý Nhiên nhếch miệng, lấy điện thoại của Lâm Khả Tụng từ trong túi tiền ra, đưa cho cô, “Em làm rớt tại dạ tiệc ngày hôm qua rồi.”

“Cám ơn trời đất!” Lâm Khả Tụng vội vàng cầm lấy điện thoại di động, trên điện thoại di động hiện lên mấy cuộc gọi nhờ, cũng đều của Tống Ý Nhiên gọi.

Nếu như cô đoán không sai, là lúc thiếu chút nữa đã ngã nhào trong tiệc tối ngày hôm qua, điện thoại di động rơi ra từ trong túi tiền.

“Chẳng lẽ. . . . anh cãi nhau với anh cả hả?” Lâm Khả Tụng quan sát vẻ mặt Tống Ý Nhiên, bắt giác lo lắng.

Bất kể cuộc đời của anh sẽ thuộc về người phụ nữ khác, mặc dù không phải cô, Lâm Khả Tụng cũng hi vọng anh có thể sống thật lâu.

“Đây không phải chuyện em cần lo lắng, tự anh sẽ xử lý tốt.”

Tống Ý Nhiên giơ bàn tay lên, vuốt đầu Lâm Khả Tụng, “Đi so tài thôi. Sau khi so tài xong, cùng đi ăn gà chiên bia thôi.”

“A. Em”

Mới vừa rồi Giang Thiên Phàm nói sẽ đến đón cô!

“Anh có việc muốn nói với em” Khoé môi Tống Ý Nhiên hơi hột, hơi hột đến lạnh cả người.

Cô biết, chuyện anh muốn nói với cô nhất định rất quan trọng.

“. Được.” Lâm Khả Tụng hiểu rõ gật đầu, chuyện anh muốn nói, hơn phân nửa có liên quan tới Sở Định.

“Hôm nay so tài, cố gắng lên.” Rốt cuộc Tống Ý Nhiên cũng cười.

“Dĩ nhiên!”

Lâm Khả Tụng lần nữa trở lại trận thi đấu đó, chỉ là so với cuộc so tài lúc trước, đối mặt với bao nhiêu người vây quanh và ánh đèn loá mắt, lòng cô bình tĩnh hơn rất nhiều. Chú Lâm vẫn như mang theo bạn bè của chú ngồi trên khán đài như cũ, thỉnh thoảng trò chuyện đôi câu với Tống Ý Nhiên.

Mặc dù Lâm Khả Tụng tò mò Tống Ý Nhiên muốn nói với mình cái gì, nhưng cô chuyển suy nghĩ của mình đến cuộc tranh tài.

“Hôm nay quy tắc so tài rất đơn giản! Đó chính là xin các vị tuyển thủ dự thi cùng nhau tiến về phía kho nguyên liệu chọn lựa nguyên liệu, chuẩn bị đồ ăn các bạn am hiểu nhất! Nó có thể là thịt bò bít tết được ướp gia vị vừa đúng bị, cũng có thể món ăn ngon miệng khác, như món điểm tâm ngọt cũng là

một món không tồi! Nhưng mà. Cơ hội tiến vào kho nguyên liệu chỉ có một lần! Cho nên ngàn vạn lần không được quên bất kỳ vật gì!”

Nói cách khác, cuộc tranh tài này lại là nhóm tuyển thụ tự do phát huy?

So với lúc trước hạn định chủ đề là thập bánh rán khoai tây, thì lần này nhóm tuyển thụ càng thêm linh động hơn. Trên mặt của mỗi một người đều là vẻ mặt nhao nhao muốn thử.

Món ăn am hiểu nhất sao? Trong đầu Lâm Khả Tụng hiện ra là heo quay quả mâm xôi.

Phải biết món ăn này cô suy nghĩ lâu nhất và cũng có số lần luyện tập nhiều nhất ở bên người Giang Thiên Phàm.

Lần này Lâm Khả tụng không có ngu ngốc như lần trước nói nguyên liệu mình tìm kiếm ra, mà yên lặng chọn lựa ở trong kho. Khi cô đang chọn quả mâm xôi, xác định nó độ chua ngọt của nó, Victor cười nhìn sang. Lâm Khả Tụng không có để ý anh, sau khi xác định tất cả nguyên liệu nấu ăn đầy đủ hết, bọn họ trở về trường quay tranh đấu.

Trên bàn mỗi cũng có đủ loại thức ăn bất đồng. Nói thí dụ như trong giỏ của Sansa là sườn cừu và bột mì, Lâm Khả Tụng phỏng đoán cô ấy làm bơ thịt cừu. Mà trên bàn Bruce để bột mì, trứng gà còn có thịt, nếu như không phải là làm sủi cảo thì chính là mỳ Ý. Về phần Hậu Đằng, anh chuẩn bị gạo, hải sản, rong biển, quả nhiên sushi là sở trường của anh!

Về phần Victor, bởi vì anh ở hàng đầu tiên, Lâm Khả Tụng không thấy rõ trong giỏ xách của anh là gì.

Anna Lisa vỗ tay, không biết vì sao, Lâm Khả Tụng cảm giác nụ cười của cô rất xấu xa, thậm chí có mùi vị hã hê.

“Nếu như cuộc tranh tài này muốn mọi người làm sở trường của mình —— vậy thì thật không có ý nghĩa!”

Vừa mới nói những lời này xong, tất cả mọi người khản trương lên, trừng mắt nhìn cô ấy.

“Tôi có một tin tốt, và một tin xấu nói cho mọi người. Tôi biết rõ, tất cả mọi người thích trước nghe tin xấu trước.” Anna Lisa sờ cằm, hình như đang mong đợi nét mặt thất vọng của mỗi người, “Đó chính là hôm nay các bạn không thể làm món chuyên môn của mình rồi! Những nguyên liệu nấu ăn các bạn chọn là dành cho thí sinh khác dự thi!”

“Cái gì?”

“Không thể nào?”

Những người dự thi có kinh ngạc, có oán trách, ngay cả trên khán đài cũng ầm ầm thảo luận.

Lâm Khả Tụng nhìn về chú và Tống Ý Nhiên. Chú có vẻ khản trương, mà Tống Ý Nhiên không biểu lộ cảm xúc nhìn cô.

“Tôi biết rõ mọi người rất thất vọng. Nhưng mà làm sở trường của mình để thắng thì cũng không phải bản lĩnh gì, có thể bất biến ứng vạn biến, bất luận nguyên liệu nấu ăn nào cũng có thể phát huy thức lực của mình, mới thật sự là cao thủ nấu nướng! Sau khi nghe tin tốt, hi vọng các vị tuyển thủ dự thi cần thận suy nghĩ, ngàn vạn nên nắm chắc cơ hội làm khó đối thủ này!”

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Chương 56: Tổ hợp quả mọng và trứng gà bất đắc dĩ

Editor: Tranh

Mọi người chăm chú lắng nghe, muốn biết cơ hội làm khó đối thủ trong miệng Anna Lệ Tư là cái gì.

“Đó chính là, căn cứ vào thứ tự sau khi cuộc tranh tài kết thúc, từng tuyển thủ dự thi cũng có thể tự chọn lựa nguyên liệu nấu ăn giữa một loạt vật liệu, sau đó đưa chúng nó cho người có tính uy hiếp nhất hoặc đối thủ khó đối phó nhất của mình! Dĩ nhiên, loại vật liệu này không thể là vật liệu chính.”

Anna Lệ Tư nói quy tắc xong, đám tuyển thủ dự thi cũng không khỏi trợn to mắt.

Lâm Khả Tụng nhú mày, vốn là sử dụng người khác chọn lựa nguyên liệu nấu ăn để nấu đồ ăn khiến cho nhà phê bình hài lòng đã không phải là việc dễ dàng, lại còn đi lấy loại vật liệu nào đó? Nếu nhân tố quyết định là gia vị như lời nói, sẽ làm ảnh hưởng đến mùi của món ăn. Ví như trước cô làm món trứng chiên cà chua vì Tống Ý Nhiên nhưng lại không có thêm muối, bất luận kĩ thuật nấu nướng tốt bao nhiêu, nguyên liệu nấu ăn có tươi mới bao nhiêu, đều không thể đền bù cảm giác mặn được.

Lâm Khả Tụng cúi đầu nhìn giỏ của mình, tâm thần bất định. Muốn cô đi lấy cái loại vật liệu nào đó? Lại có nhiều nguyên liệu nấu ăn nơi này?

“Căn cứ vào sắp xếp trận đấu, chúng ta chỗ nhìn một chút vị trí thứ nhất trên bảng tranh tài – Victor!” Anna Lê Tư đi đến trước Victor đang làm việc, “Victor, anh tính làm gì?”

“Ừ. . . . Tôi định làm một loại đồ ngọt.”

“Để tôi đoán một chút. Có quả mâm xôi, quả mọng, bột mì, trứng gà còn có các loại gia vị. À! Anh muốn làm bánh nhân mọng? Cho nên nguyên liệu chính là bột mì?”

Victor nở nụ cười: “Ha ha, kỳ thật ý nghĩ của tôi cũng có sáng tạo hơn. Là nước canh quả mọng cùng trứng gà đậm đặc. Cho nên nguyên liệu chính là trứng gà và quả mọng.”

Phần lớn mọi người ở đây đều lộ ra biểu tình hoài nghi. Rất có khả năng là sau khi Victor nghe nói quy tắc trận đấu, cố ý nói phải làm bánh nhân mọng như bản gốc thì lại thành nước canh quả mọng và trứng gà đậm đặc, như vậy anh ta có thể danh chính ngôn thuận lấy đi bột mì rồi.

“Nếu muốn anh cầm lấy một loại trong tư liệu đó, anh lựa chọn lấy cái gì?” Anna Lê Tư nheo mắt lại hỏi.

Tất cả tuyển thủ đều đã từng nhìn qua, dùng đầu ngón chân đều có thể đoán được thứ Victor muốn lấy tuyệt đối là bột mì.

Sau khi lấy bột mì, cũng chỉ còn lại một chút hoa quả, trứng gà lại có một chút dùng làm hương liệu chế tạo đồ ngọt, vậy liền không có biện pháp làm ra nguyên liệu hình dáng giống vậy. Vô luận là nước canh hoa quả ngọt thì vẫn là canh trứng gà, căn bản không có biện pháp thỏa mãn thức ăn ngon của nhà phê bình chờ mong.

“Tôi muốn lấy đương nhiên là --” Victor duỗi thẳng cánh tay, quả nhiên lấy túi bột mì kia bỏ qua một bên, “Là bột mì!”

“Vậy Victor, anh muốn đưa nguyên liệu nấu ăn còn lại cho ai?”

Tất cả trận thi đấu đột nhiên an tĩnh lại, không khí khẩn trương ở giữa các tuyển thủ lan tỏa tới.

San Toa nhắm mắt lại như cầu nguyện. Xem Bruce không có gì nhưng ngón chân đang rũ xuống bắt chéo, anh ra đang thỉnh cầu vận may từ thượng đế.

Rồi sau đó Hậu Đăng Tín vẫn là bộ dáng cầu thần linh như cũ. Các tuyển thủ khác cũng nuốt nước miếng, sợ bị Victor lựa chọn.

Victor quay đầu, ánh mắt xẹt qua biểu tình của mỗi người, sau đó dừng trên người Lâm Khả Tụng.

Trong lòng chợt dâng lên cảm giác xấu.

Từ sau khi sự kiện chọn nguyên liệu nấu ăn trong kho hàng cây rau thơm lần trước, Lâm Khả Tụng cảm thấy được Victor không có ý tốt với mình.

“Khả Tụng, tôi đưa cho cô quả mọng và quả mâm xôi tôi thích nhất!”

Chân mày Lâm Khả Tụng co lại, trong lòng một vạn con “Thảo Nê Mã” chạy qua.

Các tuyển thủ dự thi khác đồng thời thờ ra một hơi, cùng đưa ánh mắt đồng tình nhìn Lâm Khả Tụng.

Anna Lê Tư lấy nguyên liệu nấu ăn ở trong giỏ xách, đưa đến trước mặt Lâm Khả Tụng.

“Khả Tụng, tuy tôi cũng không phải là đầu bếp lợi hại gì, nhưng nhu cầu thường thức của tôi cũng nhìn ra được, mấy thứ này... Không làm sao không chế tốt được.

Bất quá cô cũng không cần buồn bực. Cô là người đứng thứ hai trong bảng tranh tài, có nghĩa là cô cũng có khả năng lấy một nguyên liệu nấu ăn quan trọng, ví dụ như muối, sau đó đưa chúng cho một tuyển thủ dự thi khác, cô cũng có thể lựa chọn Victor đó...” Anna Lê Tư chớp chớp mắt.

Mọi người lộ ra biểu tình xem kịch vui lần nữa, bọn hắn đều đã đoán được rằng Lâm Khả Tụng nhất định sẽ trả thù Victor.

Lâm Khả Tụng phải làm heo quay hầm than, dự đoán cực kỳ phức tạp. Cô có khả năng nghĩ đến lấy muối, khống chế mức độ khó khăn gia tăng vị giác. Nhưng cô chọn gia vị còn có nước tiêu đen, trong nước tiêu đen có chứa một phần muối. Cô không có biện pháp đồng thời lấy hai loại đồ gia vị này, tự nhiên cũng không có biện pháp chính thức làm khó Victor. Mà cái vật liệu khác, bất luận chọn cái nào, hương liệu cũng được, trứng gà cũng được, hoa quả cũng được, chỉ cần phân chia thích hợp đều sẽ không ảnh hưởng đến việc chế tạo heo quay hầm than. Cho nên, thay vì tập trung mục tiêu trên người Victor, Lâm Khả Tụng tình nguyện mượn cơ hội này trả cho Hậu Đăng Tín một cái nhân tình.

“Tôi lựa chọn lấy quả mâm xôi. Sau đó tôi đưa nguyên liệu nấu ăn của tôi cho Hậu Đăng Tín.”

Anna Lê Tư nhướn nhướn mày, thu thập nguyên liệu nấu ăn của Lâm Khả Tụng vào trong giỏ, “Quả thật, vật liệu lựa chọn của cô cực kỳ phong phú, vô luận lấy cái nào cũng không nhất định có thể tạo thành uy hiếp cho đối thủ. Bất quá vì cái gì lại lựa chọn đưa nguyên liệu nấu ăn cho Hậu Đăng Tín mà không phải là những tuyển thủ khác?”

“Chỉ là tò mò, Hậu Đăng Tín sử dụng những vật liệu phong phú này tạo thành heo hầm như thế nào thôi.”

“Chỉ mong sau khi heo hầm của Hậu Đằng đạt được ưu ái của nhà phê bình, cô sẽ không hối hận về quyết định của mình. Dù sao thứ tự của anh ta chỉ sau cô.”

Sau khi Anna Lê Tư đưa nguyên liệu nấu ăn của Lâm Khả Tụng cho Hậu Đằng Tín, anh ta nhận được những ánh mắt hâm mộ của những tuyển thủ khác.

“Thật sự quá khéo, Hậu Đằng, anh là người thứ ba trên bảng tranh tài. Không biết anh lựa chọn và quyết định như thế nào?”

Trên chỗ làm của Hậu Đằng Tín bày gạo, dăm gạo, tương xì dầu, mù - tạc, rong biển cùng với các loại hải sản khác. Rất rõ ràng, anh ta định làm sushi.

Tư liệu của anh ta tập phần đơn giản, nghiêng cứu sushi của Nhật càng có năng lực, thể hiện nguyên liệu nấu ăn vốn là tươi mới.

Hậu Đằng Tín giờ cổ tay, lấy tương xì dầu.

Anna Lê tư nở nụ cười: “Anh sử dụng vật liệu không nhiều lắm, hiện tại lấy tương xì dầu, nếu muốn dùng nguyên liệu nấu ăn còn lại chế tạo tốt mùi vị, mức độ khó là rất cao! Không biết anh muốn đưa nguyên liệu nấu ăn của mình cho ai?”

“Victor.” Hậu Đằng Tín lạnh nhạt mở miệng.

Victor quay đầu lại, mở to hai mắt nhìn Hậu Đằng Tín, lập tức bủi môi.

Anna Lê Tư đưa nguyên liệu nấu ăn đến trước mặt Victor, rõ ràng khán giả cực kỳ thích thiếu niên cười rộ lên rất đáng yêu lại giáo hoạt, bày tỏ đồng tình với hân khi nhận được nguyên liệu nấu ăn.

Lâm Khả Tụng nhìn Hậu Đằng Tín, lại cảm thấy cực kỳ cảm kích anh ta. Cuối cùng ai đó có thể cho Victor một chút giáo huấn rồi. Nhưng người thiếu niên này rất có thiên phú, nói không chừng anh ta còn nghĩ ra biện pháp gì đó, làm cho hải sản, com, mù tạc và rong biển cùng với những vật liệu đơn giản chế tạo làm cho người ta cảm thấy được mỹ vị.

Mà bây giờ, Lâm Khả Tụng cũng là Nê Bò Tát quá giang cũng khó bảo toàn!

Anna Lê Tư còn đang đổi nguyên liệu nấu ăn còn lại của các tuyển thủ, mà Lâm Khả Tụng đã bắt đầu suy nghĩ chính mình nên làm cái gì bây giờ rồi.

Quả mọng và trứng gà. . . . Quả mọng và trứng gà. . . .

Nghĩ nghĩ như thế nào cũng không phối được.

Lâm Khả Tụng thật là nghĩ muốn dứt khoát dựa theo lời nói của Victor, làm nước canh quả mọng và trứng chim đậm đặc rồi!

Đây là nhịp điệu muốn thất bại rồi!

“Các bạn thân ái! Mời mọi người nắm tốt nguyên liệu nấu ăn của bản thân có được, các người cũng không cần dùng đến tất cả vật liệu, nhưng các người có thể sử dụng đến cũng chỉ có những thứ này! Thời gian trận đấu này là một giờ - - bây giờ, trận đấu bắt đầu!”

Tuyển thủ dự thi xung quanh đã bắt đầu bận rộn, Lâm Khả Tụng lại vịn trên chỗ làm đến gần người.

Cô nên làm cái gì bây giờ?

Cam chịu sao?

Không nên không nên, nhất định có biện pháp nào đó. . . . Ổn định tinh thần, không cần hoảng.

Tầm mắt Lâm Khả tụng rơi vào cái bọc có một bình rượu Kiền Hương Thảo. Đây là rượu sắc, nhất định Victor muốn dùng nó dẫn ra vị ngọt. Bên ngoài bình rượu cột một tầng Hương Thảo thật dày. Đây là rượu thương vì phòng ngừa bình rượu bị va chạm vỡ ra có năng lực gia tăng khả năng thưởng thức cái đẹp mà người thiết kế đóng gói.

Lâm Khả Tụng lấy chúng nó xuống từ trên thân bình, ngửi ngửi, hương vị rất thuần túy, xem ra rượu thương nghiệp đích thị là Kiền Hương Thảo không sai được!

Nhất thời cô có một cảm giác được cứu giúp.

Thời gian một chút một chút trôi qua, có tuyển thủ phát ra tiếng thở dài, có lẽ là nguyên liệu nấu ăn thật sự rất không thích hợp đi!

Mười phút cuối cùng Lâm Khả Tụng mới bắt đầu trang trí thức ăn. Phải biết rằng trang trí luôn là mục yếu kém nhất của cô, đúng là đồ ăn của cô cực kỳ thông thường, nếu trang trí không có bắt mắt, nhà phê bình mỹ thực rất có khả năng sẽ mất đi hứng thú với đồ ăn của cô.

Cuối cùng, Anna Lê Tư gõ vang, nhắc nhở mọi người trận đấu kết thúc.

Lâm Khả Tụng thở ra một hơi, nhìn phía khán phòng. Biểu tình của chú cực kỳ khẩn trương, mà trong trường hợp đó Tổng Ý Nhiên lại thẳng lưng nhìn

cô.

Anh cười cười với cô, dù khoảng cách rất xa, nhưng cô có thể cảm nhận được.

Lâm Khả Tụng nhìn quanh khán phòng, tìm kiếm bóng dáng Giang Thiên Phàm theo bản năng. Tuy nhiên Meire nói hôm nay anh có việc, nhưng cô vẫn hi vọng anh ở đây.

Món ăn này của cô, anh có thể cảm thấy hứng thú được không, hay sẽ không thích?

Chỉ tiếc, Lâm Khả Tụng không có thấy Giang Thiên Phàm, nhưng trong những người xem ngoài ý muốn lại phát hiện Irri Ti!

Bỗng nhiên Lâm Khả Tụng có chút hối hận, cô nên đối đãi cẩn thận với nguyên liệu nấu ăn của mình, chế tạo hoàn mỹ nhất. Bởi vì cô một chút cũng không nghĩ muốn bị Irri Ti xem thường!

Nhóm người tuyển thủ dự thi dựa theo thứ tự từ thấp đến cao trên bảng tranh tài bị đưa đến trước mặt nhà phê bình. Cơ hồ mỗi một món ăn đều bị nhà phê bình vạch ra khuyết điểm, thậm chí còn bị phê bình đến khoa trương lại giả tạo, không đúng tí nào.

Tất cả tình hình liền giống như trở về lúc trước khi tuyển chọn.

Lời bình ác độ của nhà phê bình, mãi đến khi gặp phải heo quay hầm than của Hậu Đằng Tín mới dịu xuống.

Cách làm của Hậu Đằng Tín cùng với tượng trưng heo quay hầm than ban đầu căn bản là hai phong cách.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Chương 57: Cỏ khô hun trứng

Editor: Trà sữa trà xanh

Khi hình ảnh giám khảo ẩm thực dùng dao ăn cắt ra heo hầm hiện trên màn ảnh, mặc dù Lâm Khả Tụng căn bản không nếm được mùi vị cũng có thể nhìn ra heo hầm bị lửa thiêu nên rất tươi mới ngon miệng, bề ngoài hiện ra màu nâu đỏ, nước canh sền sệt, có cảm giác sáng bóng làm người ta thêm ăn

Sau khi chủ biên Winston ăn một miếng, liền lộ ra biểu cảm hưởng thụ nói: “Cuối cùng đầu lưỡi tôi đã được cứu vớt rồi! Sau khi thưởng thức qua nhiều món ăn có vô số thiếu hụt cùng tí vết, cuối cùng tôi đã được ăn món ngon! Lửa dùng để hầm heo có thể hình dung là hoàn mỹ, nước sốt rót vào đường vân của heo hầm, vị ngọt cùng vị mặn hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh! Có lẽ vị tuyển thủ này nhờ lấy được nguyên liệu phong phú, nhưng có thể làm ra mùi vị heo hầm này, ít nhất có thể cho thấy người này có thực lực!”

Những giám khảo khác cũng tán thưởng món heo hầm này.

Hậu Đằng Tín trong trận đấu này đạt 8.8 điểm, liền nhảy hạng đầu bảng.

Lâm Khả Tụng mím môi, có chút thêm ăn. Cô thật sự rất muốn nếm thử mùi vị heo hầm của Hậu Đằng Tín.

Một món ăn nữa được đưa lên cho giám khảo thưởng thức, chính là món ăn của Lâm Khả Tụng.

Lâm Khả Tụng nuốt nước miếng, nắm chặt quả đấm, nhìn đĩa thức ăn được đưa trước mặt ban giám khảo trên màn ảnh.

Winston nâng dao nĩa lên, lại nhú mày.

Điều này làm cho Lâm Khả Tụng thấp thỏm không ngừng. Cô trang trí có vấn đề gì sao?

Hay là nói dùng vỏ trứng đựng thức ăn là một chuyện rất kỳ quái?

Cô rõ ràng từng thấy Giang Thiên Phàm trang trí như vậy trong phòng ăn, có vẻ tinh xảo lại nhiều hơn hơi thở nông thôn.

Có phải là do cô không có tế bào nghệ thuật, cho nên vẽ hồ không ra thành ra vẽ chó sao?

Giờ phút này, Winston buông dao nĩa xuống, ngón tay đặt dọc theo cái mâm, nhìn về phía máy quay, rất nghiêm túc nói: “Xin nhà quay phim cẩn thận quay món ăn này, tôi hi vọng đám tuyển thủ cùng khán giả có thể nhìn cách bày trí của món ăn này, mọi người cảm thấy nhìn đĩa thức ăn này có tâm tình ăn sao?”

Trên màn ảnh đĩa thức ăn bị phóng đại, cơ hồ chiếm hết cả màn ảnh.

Khán giả ríu rít rướn cổ dài nhìn tới.

Lâm Khả Tụng cúi đầu xuống, lần này cô xong đời rồi, Winston yêu cầu quay cận cảnh rồi.

“Đó. Thật xinh đẹp.”

Cự ly Lâm Khả Tụng đứng cách đó không xa nên nghe được Bruce cảm thán.

Xinh đẹp? Có người cảm thấy xinh đẹp?

Lâm Khả Tụng ngẩng đầu lên nhìn về chỗ Bruce.

Mà Sansa cũng chống mặt bàn hướng tới phía trước, hình như là vì muốn nhìn rõ: “Giống như đặt ở trong vỏ sò bằng lưu ly bảo thạch!”

Thật sao? Sansa cũng cảm thấy cô bày trí rất đẹp, mà không phải nói quả trứng là một đồng nhóp nhúa sao?

“Thật rất đáng tiếc, ký giả chụp hình của tạp chí tôi chưa đến, nếu không tôi sẽ kêu anh ấy chụp ảnh món này, đăng lên《mỹ thực gia》! Bất luận món ăn này có mùi vị như thế nào, tôi hi vọng đám tuyển thủ ở đây có thể lĩnh hội một chút.”

Đáy khay được phủ lên cô khô, trên đồng cô khô có quả mâm xôi tươi mới, màu vàng cùng màu đỏ đối lập, rất có điểm sáng. Mà trên quả mâm xôi, là dọc theo vỏ trứng được cắt gọt theo góc 30 độ, thoát nhìn giống như một cái nồi nhỏ. Mà cái “Nồi” trong đĩa là quả mọng làm thành tương hoa quả, tương hoa quả tản nhìn đặc biệt sáng bóng. Trong mơ hồ tương hoa quả có thể nhìn thấy mấy miếng trắng noãn của lòng trắng trứng. Một cọng bạc hà được cắm trong tương hoa quả, lá cây lưỡi biếng tựa vào vỏ trứng, trở thành điểm nhấn cho đĩa thức ăn.

“Nó rất đẹp. Làm cho người ta không đành lòng phá hư. Mặc dù như thế, tôi làm giám khảo ẩm thực, sẽ không dễ dàng bị vẻ ngoài của nó mê hoặc, quan trọng nhất vẫn là mùi vị của nó. Nếu như chỉ là trứng gà trộn lẫn quả mọng, mặc dù tôi thưởng thức cách bài trí của nó, nhưng vẫn không cách nào cho nó điểm cao.”

Winston nhặt cái muỗng lên, tay trái nâng vỏ trứng, tay phải múc một muỗng tương quả mọng, đưa vào trong miệng.

Hô hấp của Lâm Khả Tụng giống như dừng lại ở trong lồng ngực, Winston có thể ném ra tâm tư cô đã hao phí trong món ăn đơn giản này sao?

Trong món ăn này cô đã cố gắng hết sức phát huy trí tưởng tượng cân bằng vị giác trong món ăn này.

Bọn họ sẽ hiểu cô sao?

Winston ngậm tương hoa quả trong miệng, nhắm mắt lại, không vội vã nuốt xuống, mà hơi khuấy động đầu lưỡi.

Liên tiếp mấy giây trầm mặc, điều này làm cho tất cả mọi người ở đây đều vô cùng tò mò.

Nó rốt cuộc chỉ là tương hoa quả trộn với lòng trắng trứng có trình bày đẹp mắt, hay là một món ăn khai vị hay là một món điểm tâm ngọt đây?

“. Mùi vị này rất đặc biệt! Trứng gà không giống như được nấu theo cách quen thuộc, mà là bị hun nướng qua. Mùi vị khói hun nhân nhặt cùng tương quả mọng chua ngọt hòa vào nhau. khiến tôi nghĩ tới khi còn bé ở trong đình viện nhà bà nội, phơi mình dưới mặt trời ấm áp, trên cỏ là trái cây xanh xăn, tiện tay là có thể hái một trái nhét vào trong miệng nhân nhai thưởng thức! Còn có tương hoa quả! Có thể trơn bóng như vậy. Là do có lòng đỏ trứng!” Winston lộ ra nét mặt bùng tình.

Winston rất cẩn thận ăn hết tương hoa quả, đây là lần đầu tiên ngài ở trong trận đấu này ăn hết món ăn của tuyển thủ.

Ngài chậm rãi phân tích những quá trình nhỏ bé nhất trong món ăn của Lâm Khả Tụng, khen không dứt miệng kết cấu cùng nguyên liệu nấu ăn cô đã sử dụng, hơn nữa còn cho 9. 5 điểm. Điều này làm cho Lâm Khả Tụng kinh ngạc đến nỗi bấm vào bắp đùi của mình.

Cô không phải đang nằm mơ!

Khi cô nhìn thấy cô khô thì linh cảm bùng phát, lấy cô khô lót trên giá nướng, dùng cô khô hun trứng gà chín! Hơn nữa hun trứng gà chín cần kỹ xảo rất cẩn thận, nếu như thời gian không đủ lòng trắng trứng sẽ quá mềm, nếu như thời gian hun sấy quá lâu, lòng đỏ trứng sẽ động lại, không cách nào khuấy đều với tương hoa quả.

Davy ăn xong vẫn không thỏa mãn, đến nỗi ăn đến vỏ trứng!

Mỹ thực gia Luke chỉ thiếu chút đã ụp vỏ trứng ngược lại.

“Mùi khói hun nhân nhặt kết hợp với tương hoa quả thật sự rất đáng khen! Dịch trứng làm tăng thêm độ mềm nhẵn của tương hoa quả, kết hợp với lòng trắng trứng được hun nóng thật sự rất hoàn mỹ! Còn có mùi thơm cam cúc cùng một chút xiu vị cay cay ở đầu lưỡi, giống như dây đàn bị kích thích! Tôi không biết nên cho nó là món ăn khai vị hay điểm tâm ngọt, nhưng mới vừa ăn xong heo hầm, còn có thể ăn được một phần cô khô hun lòng trắng trứng với quả mọng tương như vậy, thật sự rất đáng khen! Đây là cách dùng nguyên liệu nấu ăn sống động điển hình!”

Có thêm vị cay, cũng là do Lâm Khả Tụng lấy linh cảm từ trong chocolate vị cay của Giang Thiên Phàm. Có lúc ở vị ngọt đó cho chút xíu bột tiêu, không cần quá nhiều, là có thể điều động người muốn ăn, làm giảm đi cảm giác ngọt ngấy.

Ý tưởng cho vào bột tiêu có thể được ban giám khảo tán thành, Lâm Khả Tụng đã cảm thấy vui vẻ không thôi, bởi vì cô cảm thấy đây là lần đầu tiên cô được thừa nhận là học sinh của Giang Thiên Phàm!

Lâm Khả Tụng ở trận đấu này đạt được 9.2 điểm, vượt qua Hậu Đằng Tín, đứng đầu bảng.

Khi cô nhìn điểm số cùng danh bài trên màn hình thì giờ tay lên bụng kín mặt. Cô thật không nghĩ đến mình mạo hiểm phối hợp nguyên liệu thế nhưng có thể thu được thành công!

Cô ngẩng đầu lên nhìn về chỗ của chú. Chú Lâm rất cao hứng dùng sức ôm lấy Tống Ý Nhiên ở một bên, liền rất vui mừng.

Mà Tống Ý Nhiên nhìn Lâm Khả Tụng, cười phát tay với cô.

Lâm Khả Tụng ngẩng nhìn bốn phía lần nữa, vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Giang Thiên Phàm.

Mà nét mặt của Irri ti, xem ra rất lạnh nhạt.

Lâm Khả Tụng vuốt vuốt chóp mũi, không biết Giang Thiên Phàm thấy món này của cô sẽ đánh giá thế nào đây?

Anna Lê Tư vỗ tay đi tới trước mặt của Victor, cười nói: “Victor, anh muốn đối phó Lâm Khả Tụng, nhưng không nghĩ đến anh lại tặng cô ta một đoạn đường, còn giúp cô nổi tiếng nữa!”

Victor tỏ vẻ không sao cả nhún vai: “Như vậy rất tốt! Chứng minh nhãn lực của tôi! Tôi vẫn cảm thấy Lâm Khả Tụng rất lợi hại, sẽ là đối thủ đoạt chức vô địch lớn nhất của tôi!”

Trực giác lại nói cho Lâm Khả Tụng biết, Victor không hề xem cô là đối thủ đơn giản như vậy. Rốt cuộc cô đã làm gì khiến anh ghét cô như vậy?

Lâm Khả Tụng còn chưa nghĩ được nhiều, đã vang lên âm thanh bình phẩm của ban giám khảo.

Món này là com hải sản hầm cách thủy.

Nhìn cách xử lý của gạo và hải sản, Lâm Khả Tụng là có thể đoán được đây là món do Victor dùng nguyên liệu nấu ăn của Hậu Đằng Tín.

Trong nguyên liệu nấu ăn của Hậu Đằng Tín chỉ có một vị mặn duy nhất chính là bình nước tương kia. Thế nhưng anh đã lấy chai nước tương ra.

Không có nước tương, Victor sẽ tạo ra vị mặn bằng cách nào đây?

Com hải sản hầm cách thủy thoát nhìn rất đẹp, đầu tôm hồng hồng tựa vào dọc theo đĩa, thoát nhìn giống như tôm biển bơi lội nghỉ ngơi trên bờ cát. Rong biển buộc cá, ngâm ở trong com. Mặc dù đơn giản, nhưng Lâm Khả Tụng từ sắc màu nguyên liệu nấu ăn nhìn ra những thứ hải sản không bị nấu nhừ, vẫn duy trì vị tươi đẹp.

Winston liếc linh mạo hiểm nói: “Thật hiếm khi có người chọn nấu com hầm trong cuộc thi, hơn nữa còn là thủy com hải sản hầm cách. Com hầm cách thủy là món ăn thông thường, ai cũng có thể làm, xem ra không cần kỹ xảo, nấu chín là tốt rồi, nhưng kỳ thật muốn nấu ăn ngon cũng không dễ dàng. Gạo phải chọn cho phù hợp, có thể hấp thu đầy đủ nước canh từ hải sản được nấu chín. Mà hải sản, giống như tôm thịt cùng cá, nếu nấu quá lâu sẽ mất đi protein.”

Winston ưu nhã múc một muỗng com hầm cách thủy, thổi thổi, ngửi một cái, lộ ra biểu cảm hưởng thụ, đưa vào trong miệng.

Vừa thưởng thức, Winston vừa gạt đầu.

“Ừ——nếu tôi không đoán sai canh trong com hầm cách thủy là dùng đầu tôm cùng xương cá còn có rong biển nấu chín, hết sức ngon miệng! Tôm vàng óng bị lấy ra, được nướng sau đó cho vào com hầm cách thủy, tăng thêm hơi thở nồng nặc của biển. Ý tưởng này rất tinh xảo. Vị của com hầm cách thủy vị cũng là tuyệt phẩm. Chỉ là rất đáng tiếc. Không có vị mặn.”

Winston tiếc nuối lắc đầu một cái.

Trên căn bản đánh giá của Winston cũng không khác gì đánh giá của những người còn lại. Nói cách khác, Hậu Đằng Tín thật sự đang làm khó Victor!

Lâm Khả Tụng thở ra một hơi, nhìn về phía sống lưng Victor, bóng dáng của anh có chút quật cường, hơi vênh mặt lên, hình như rất không hài lòng kết quả như thế.

Thật ra thì mặc dù Hậu Đằng Tín lấy đi đồ gia vị duy nhất có vị mặn, nhưng cũng không phải không có biện pháp nào khác.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Chương 58: Vẫn chưa thấy vòng đu quay khổng lồ.

Edit: Thổ Lạt

Vẫn đang ném thư, chủ tịch hiệp hội ẩm thực Davy xuất hiện trên màn hình lớn.

“Tuy rất ngon, nhưng độ mặn bị thiếu vẫn không có cách nào bù lại... Thật sự quá đáng tiếc...”

Davy lắc đầu tiếc nuối.

Những nhà phê bình khác tuy thừa nhận trình độ nấu nướng của món soup hải sản này, nhưng sự không cân bằng của vị giác khiến không ai có thể có cảm giác thỏa mãn.

Món này của Victor chỉ nhận được 7 điểm, rơi khỏi hạng một.

Khán giả không hện mà cùng thở dài, cảm thấy tiếc hận vì cậu ta.

Anna Lisi đi đến trước mặt Victor an ủi: “Không sao đâu Victor, cuộc thi vẫn đang tiếp tục, không ai biết chủ đề của trận đấu tiếp theo sẽ là gì. Mọi chuyện đều có thể xảy ra!”

Nụ cười của Victor mất đi vẻ rục rờ trước đó, vẻ mặt chịu đựng quan sát cố nén nước mắt khiến người ta xúc động.

Anna Lisi đi đến trước mặt Hậu Đằng Tín, vỗ tay nói: “Phương pháp của cậu hiệu quả rồi, thứ hạng của Victor rớt xuống vị trí thứ ba.”

“Chuyện này, sớm muộn cũng xảy ra.” Hậu Đằng Tín lạnh nhạt nói.

Dường như khán giả không hiểu ý trong câu nói của Hậu Đằng Tín, Anna Lisi lộ ra nụ cười suy ngẫm “Há? Cậu đang chỉ điều gì?”

“Tuổi trẻ đắc chí. Cho rằng thế giới chuyển động xung quanh cậu ta, muốn gì có vậy.” Vẻ mặt của Hậu Đằng Tín không hề thay đổi.

Khán giả lộ ra vẻ mặt khác, dường như không rõ vì sao Hậu Đằng Tín lại mang địch ý rõ ràng với thiếu niên đáng yêu như vậy.

Lâm Khả Tụng lại cảm thấy, có phải Hậu Đằng Tín bị Giang Thiên Phàm ám rồi hay không? Nói chuyện thẳng thắn khiến người ta xấu hổ.

Anna Lisi lại vỗ tay, ngón tay chọc chọc bả vai Hậu Đằng Tín nói: “Điều chúng ta muốn chính là không khí cạnh tranh như vậy! Chỉ có cạnh tranh mới có thể sinh ra lửa linh cảm, khiến các thí sinh làm ra những món khiến người ra rung động!”

Không khí xấu hổ cuối cùng cũng dịu xuống. Anna Lisi thể hiện năng lực khổng lồ chế những thay đổi của không khí trường quay của bản thân.

“Cuộc thi hôm nay kết thúc. Có người hài lòng, cũng có người chưa hài lòng. Tôi muốn nhắc nhở mọi người, tất cả thành công và vinh quang đều là tạm thời, bởi vì các bạn vẫn chưa lên đến đỉnh. Ngược lại, đứng ở vị trí càng cao càng nguy hiểm, bởi vì bạn sẽ trở thành đối tượng bị chú ý trong cuộc thi tiếp theo.”

Vòng thi này kết thúc sau lời hạ màn của Anna Lisi.

Lâm Khả Tụng hiểu, thật ra Anna Lisi đang nhắc nhở cô. Nơi cao rất lạnh, từ nay về sau cô phải đối mặt với gì vẫn chưa biết được.

Sau khi tan cuộc, Lâm Khả Tụng và những thí sinh khác cùng rời khỏi.

Đến phòng nghỉ ban tổ chức chuẩn bị cho thí sinh, Lâm Khả Tụng thấy Elis ngồi trên ghế sofa như đang đợi người nào đó.

Victor chạy tới, ôm chặt lấy cô ta, giống như cuối cùng cũng về bên người nhà không cần giả vờ kiên cường nữa. Xem ra Victor không chỉ biết Elis, hơn nữa quan hệ còn vô cùng thân thiết. Nguyên nhân Elis xuất hiện trên khán đài cũng là vì Victor.

Elis vỗ lưng cậu ta, nhìn về phía Lâm Khả Tụng.

Cảm giác kim châm trong cổ họng này lại khiến Lâm Khả Tụng bắt đầu không thoải mái.

Elis là tiền bối của cô, trong ngành này, dùng cách hình dung của Trung Quốc chính là “Thiên chi kiều nữ” [1]. Lâm Khả Tụng vốn có ý muốn tránh cô ta, nhưng7 không ngờ cô ta lại gọi cô lại.

“Hắn là cô biết bây giờ cô có thể thắng Victor chẳng qua là do may mắn thôi?”

Nói xong những lời này, để lại cái nhìn tò mò của những thí sinh trong phòng.

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy Lâm Khả Tụng không biết nên nói sao cho phải.

Những thí sinh chưa rời khỏi nhìn sang như xem kịch vui.

“Sao không nói gì?” Ánh mắt Elis dán chặt lên người Lâm Khả Tụng, giống như nhìn một kẻ thấp kém.

Bruce đi tới, chắn trước mặt Lâm Khả Tụng, nói với Elis: “Thắng thua đã định. Đầu bếp Quintin, cô lấy thân phận người đi trước đến bới móc vấn đề này, thật sự không độ lượng.”

Elis quay mặt, ánh mắt như muốn vòng qua Bruce trở lại trên người Lâm Khả Tụng: “Bruce, tôi đang hỏi Lâm Khả Tụng, không phải hỏi anh.”

Lâm Khả Tụng hít một hơi, bước sang bên cạnh một bước, đứng bên người Bruce, nhìn thẳng vào Elis, ổn định lại tâm tình của mình, gần từng tiếng trả lời rõ ràng rành mạch: “Đầu bếp Quintin, nếu tôi lấy được nguyên liệu nấu ăn của Victor, tôi cũng nhất định sẽ chọn làm cháo hải sản. Bởi vì không có dầu, không thể làm cơm chiên. Victor thất bại vì không kiểm soát được độ mặn, đúng không?”

Elis lạnh lùng nhìn Lâm Khả Tụng, đợi xem cô muốn nói gì.

Victor cũng quay đầu nhìn Lâm Khả Tụng. Rất rõ ràng, cậu ta nghĩ mình bại dưới tay Lâm Khả Tụng là do không may.

“Victor, cậu nhớ tôm biển Hậu Đằng Tín đưa cho cậu được đặt trong cái gì không?”

“Trong túi lớn.”

Trong gói to là gì?” Lâm Khả Tụng hỏi.

Sau hai giây ngượng, Victor mở to miệng như bị bắn trúng, không nói nên lời.

Các thí sinh khác cũng phản ứng được.

“Đương nhiên Victor biết trong túi to là nước biển. Nhưng từ một túi nước biển nấu ra cháo hải sản đủ muối, cô cảm thấy có thể sao?” Elis vẫn theo sát không bỏ.

“Sao lại không thể? Một ngàn gam nước biển có ba mươi lăm gam muối. Cậu ta vừa hầm cháo vừa đun muối. Khi đun muối không đổ hết cả túi nước biển vào mà đổ từng chút một vào nấu. Tuy không hẳn sẽ có đủ thời gian, nhưng ít ra cậu ta có cơ hội thắng, nhưng cậu ta không hề thử.”

Lâm Khả Tụng quay sang Victor, rất nghiêm túc nhìn ánh mắt cậu ta, “Ngược lại tôi muốn hỏi Victor, sau khi cậu ta lấy bột mì, có thể dùng trái cây và trứng gà làm gì? Quả mọng hầm trứng sao?”

Victor không chịu nổi ánh mắt của Lâm Khả Tụng, nghiêng mặt đi.

Những ánh mắt xem kịch vui trên người Lâm Khả Tụng bây giờ đã có thêm vài phần tán thưởng và kính nể.

Elis cười khẩy, ghé vào tai cô, dùng giọng nói chỉ hai người mới nghe được nói: “Cô cho rằng những chuyện khôn vặt này có thể chứng tỏ cô đã học được tất cả bản lĩnh của Giang Thiên Phàm sao? Cô vĩnh viễn không thể trở thành anh ấy.”

“Tôi chưa từng muốn trở thành anh ấy.” Lâm Khả Tụng bình tĩnh nhìn về phía trước, ung dung trả lời, “Tôi là Lâm Khả Tụng.”

Elis dừng một chút, khẽ cười một tiếng.

“Đây chính là cách Giang Thiên Phàm dạy cô? Nếu không thắng được thì tự an ủi? Khi kết quả cuối cùng được công bố, cô thật sự cho rằng thành bại của bản thân không hề liên quan tới Giang Thiên Phàm chút nào sao? hay là, anh ấy mong cô vẫn tiếp tục ngây thơ như vậy?”

Elis nhếch môi, hất cằm quay về phía Victor, hai người rời khỏi phòng nghỉ.

Lâm Khả Tụng đứng ở chỗ cũ, nực cười vuốt mũi.

Cô hiểu Giang Thiên Phàm, anh nói trên miệng, anh nghĩ trong lòng từ trước đến nay đều như nhau. Cô tuyệt đối sẽ không dao động lòng tự tin vì hai ba câu của Elis.

Có lẽ cô thật sự không phải thiên tài, nhưng ít ra cô không tầm thường.

“Không sao chứ, Khả Tụng?” Bruce đi tới cạnh cô, thấy cô không biết đang suy nghĩ cái gì, có chút lo lắng.

“Tôi không sao, tôi rất tốt! Vòng thi tiếp theo cô lên, Bruce!”

“Tất nhiên rồi!” Bruce lộ ra nụ cười sáng khoái.

Khi Lâm Khả Tụng chuẩn bị rời khỏi khách sạn, cô nhận được điện thoại của Giang Thiên Phàm.

“Cuộc thi kết thúc chưa? Anh đến đón em.”

Khi giọng nói hơi lạnh kia dịu dàng lại, có sự gọi cảm không nhẹ.

Trái tim Lâm Khả Tụng đập lỡ mất một nhịp, nhớ đến lời hẹn của mình và Tống Ý Nhiên, cô đành nói: “Trưa nay Tống Ý Nhiên hẹn em cùng ăn cơm.. Hình như anh ấy có chuyện muốn bàn bạc với em. Nên là, em định...”

“Bạn bè cũng rất quan trọng. Em đi đi. Buổi tối anh muốn ăn thử trứng hun cò khô của em.”

“Em biết em làm gì trong cuộc thi hôm nay?”

Ánh mắt Lâm Khả Tụng sáng rực lên, không phải Giang Thiên Phàm chưa xem cuộc thi sao?

“Đương nhiên là anh biết. Buổi tối gặp.”

Anh biết? Làm sao anh biết được? Có người nói cho anh biết, hay là khi cô không phát hiện, thật ra anh đang ngồi ở góc nào đó lặng lẽ nhìn cô?

“Được!”

Lâm Khả Tụng vốn cho rằng Giang Thiên Phàm sẽ không vui, nhưng anh rộng lượng hơn tưởng tượng của bản thân rất nhiều.

Tại bị người ta xách lên, Lâm Khả Tụng vừa quay sang liền đánh Tống Ý Nhiên.

“Sao hả? Hôm nay thắng xong rồi không phân rõ đông tây nam bắc nữa rồi à?” Tống Ý Nhiên nhếch môi, nụ cười kia vẫn có lực sát thương thị giác.

“Em thắng rất mạo hiểm có được không! Vòng tiếp theo nói không chừng sẽ rơi từ trên trời xuống.”

Nhớ những lời Elis nói, trong lòng ít nhiều cũng có phần không thoải mái. Cô có thể thắng, quả thật cũng vì may mắn, nếu không phải Victor cảm rượu cò, cô vốn không có cơ hội thắng bất ngờ.

“Vậy em có biết xem cuộc thi của em, tâm trạng anh thế nào không?”

Tống Ý Nhiên ghé lại gần cô, cô vốn tưởng rằng mình sẽ thấy trong mắt anh chút đùa giỡn giao hoạt, nhưng không ngờ mắt anh như cát tĩnh dưới đáy hồ, trái tim cô cũng mềm theo.

“Tâm trạng gì?”

“Như dồn hết vốn liếng vào cổ phiếu, trong một ngày trải nghiệm từ thị trường chứng khoán tăng giá đến thị trường chứng khoán giảm giá, lại chuyển từ thị trường chứng khoán giảm giá đến thị trường chứng khoán tăng giá. may mà anh còn trẻ, không có bệnh tim mạch.”

Tống Ý Nhiên đưa tay che ngực mình, Lâm Khả Tụng cũng nở nụ cười theo anh.

Tống Ý Nhiên lái xe ra, đưa Lâm Khả Tụng đi.

Bên hàng bên kia đường, người đàn ông mặt lạnh nắm gậy dò đường trong tay, trong mắt là thần sắc yên tĩnh.

Meire bên ghế lái quay đầu lại nói: “Thưa anh, cô Lâm đã đi rồi.”

“Chúng ta cũng trở về đi.”

“... Thưa anh, nghe nói Tống Gia muốn bán khách sạn Audrey.”

Tống Gia hẳn là đi qua, không đủ nhân lực và vốn liếng, hẳn là không dễ ở lại NewYork. Trò cười trong tiệc sinh nhật kia, cũng không để lại chút danh dự nào cho họ ở New York.”

“Hơn nữa Tống Ý Nhiên đã từ chối đám cưới với Sở Gia.” Meire nói thêm.

Ngón tay đặt trên gậy dò đường của Giang Thiên Phàm thu lại.

“Vậy không phải có nghĩa là anh ta đã có thực lực ngang bằng anh hai sao?” Meire thử hỏi, “Nếu Tống Gia định bán Audrey, rất có thể tài chính có vấn đề, muốn giữ khách sạn Thụy Hằng trong nước. Tống Ý Phàm nhất định mời cổ đông mới gia nhập, nếu vậy chúng ta có định...”

“Đương nhiên chúng ta sẽ gia nhập. Tống Ý Nhiên nhất định dễ không bỏ qua cơ hội này, lấy danh nghĩa khác vào công ty mua cổ phần, đừng để người Tống Gia phát hiện.”

“Anh muốn chia nhỏ cổ phần công ty anh ta?”

“Ừ.”

“Là vì Khả Tụng sao? Bởi vì cô ấy quá đề ý Tổng Ý Nhiên à?” Meire không dám chắc hỏi.

“Anh cảm thấy vì Khả Tụng từng thích Tổng Ý Nhiên, tôi mới đối phó anh ta sao?”

“Chẳng lẽ không phải? Trung Quốc có câu giết địch một vạn tự tổn hại tám ngàn. Anh chia nhỏ cổ phần của công ty Tổng Ý Nhiên, anh có lợi gì chứ?”

Giang Thiên Phàm hơi nghiêng mặt qua, ánh mắt trời dọc theo bề cửa sổ, rồi xuống bờ vai anh, dường như trong sự im lặng có chút trầm mặc lạnh lẽo.

“Tôi có thể bán cổ phần giá cao cho Tổng Ý Nhiên. Anh ta nhất định mua.” Giang Thiên Phàm thu lại gậy dò đường, không nhanh không chậm rút tay vào áo, “Đây không phải tranh đấu vì phụ nữ. Đây chỉ là vì Giang Thị mà thôi. Nhà Quintin không an phận, gần đây họ chú ý đến kế hoạch xây dựng phố ẩm thực Trung Hoa của tôi. Hơn nữa quan hệ của nhà Quintin với thị trường New York rất tốt, bọn họ cũng nhìn ra đã tâm muốn đi vào thị trường New York của Tổng Gia, không ngừng đưa cảnh oliu cho Tổng Ý Phàm trong sinh nhật Tổng Ý Nhiên. [2]”

“Nên anh... Anh lo Tổng Gia sẽ cấu kết với nhà Quintin sao?”

“Phải, nếu tình huống như vậy thật sự xảy ra, tôi sẽ vây Ngụy cứu Triệu.”

“Tôi hiểu rồi, chuyện này tôi sẽ bí mật điều tra.”

“Cảm ơn.”

Gió lùa vào qua khe hở cửa kính, Lâm Khả Tụng nhắm mắt lại, cảm nhận được hơi thở tự do.

Rời khỏi cuộc thi căng thẳng, giờ phút này cô cảm thấy muốn bay lên trời.

“Này! Em đói! Đi đâu ăn cơm đây!” Lâm Khả Tụng lấy ta vồ vai Tổng Ý Nhiên.

“Ăn đồ cay đi.”

“Hả? cái gì?” Lâm Khả Tụng nghi ngờ nghiêng mặt qua.

Khi cô thấy rõ ý cười trên môi Tổng Ý Nhiên, liền hiểu người này lại vô cớ đùa giỡn cô rồi.

“Ăn gà rán và khoai tây chiên Pháp.”

“Có yên không hả?” Lâm Khả Tụng dùng lực đẩy Tổng Ý Nhiên.

“Anh đang lái xe đó, đánh người đang lái xe không khác gì tự sát. Sao hả, em định cùng chết với anh à?”

Tổng Ý Nhiên nghiêng mặt qua cô ý ghé sát cô, Lâm Khả Tụng tỏ vẻ không có gì nhìn về phía trước, Tổng Ý Nhiên lại được một tác muốn tiến một thước, tai cô dường như cảm nhận được hơi thở của đối phương xẹt qua như có như không.

“Theo anh, hay là chết cùng anh?”

Về mặt như vậy của Tổng Ý Nhiên có vẻ cứng nhắc mà điên cuồng, dường như muốn đè nát thế giới của cô.

Lâm Khả Tụng bắt đầu sợ hãi vô cớ.

Mãi hai giây sau, cô bỗng nhớ đến một lời thoại trong phim truyền hình.

Thở ra một hơi không dấu vết, Lâm Khả Tụng chán ghét vươn tay, đẩy Tổng Ý Nhiên về, “Lái xe của anh đi!”

“Vừa rồi em đổ tai.” Tổng Ý Nhiên hai tay cầm lái, nhìn về phía trước, lơ đãng nói.

Lâm Khả Tụng quay mặt sang chỗ khác, mãi đến khi xe chạy xa hơn, Tổng Ý Nhiên vẫn không nói đi đâu. Lâm Khả Tụng chỉ nhắm mắt lại, nghiêng đầu, ngủ thiếp đi. Dù sao thì tình lại là biết Tổng Ý Nhiên tính gì rồi.

Không biết qua bao lâu, Lâm Khả Tụng dụi dụi mắt tỉnh dậy.

Xa xa dường như có thể thấy cảng biển, bờ biển dựng giá, có thể thấy đó là vòng quay khổng lồ.

Chẳng lẽ Tổng Ý Nhiên điên rồi, muốn đưa cô đi ngồi vòng đu quay khổng lồ sao? Nhưng lần này phát bệnh hơi nặng, đu quay còn chưa xây xong mà! Không lẽ họ phải đu dây sao?

Xe đã dừng, trong se đầy mùi gà rán và khoai tây chiên kiểu Pháp.

“Dậy rồi à? Ăn đi.” Tổng Ý Nhiên dúm túi giấy thức ăn nhanh vào lòng Lâm Khả Tụng.

“Anh mua khi nào vậy?”

Cởi dây an toàn, Lâm Khả Tụng ngồi dậy.

“Khi em ngủ như heo.” Tổng Ý Nhiên nhéo mũi cô.

“Ở đâu?”

“Đảo Staten, đây là khu hành chính ít người nhất New York. Là đồ bỏ lớn nhất trên bản đồ thế giới.”

Mở cửa xe, Tổng Ý Nhiên đi ra ngoài, ôm túi giấy, ngồi lên mui xe.

Lâm Khả Tụng cũng đi theo ngồi xuống cạnh anh.

Con gió ẩm áp mang theo hương vị biển cả, trời đất cũng như rộng lớn hơn.

“Em từng nghe nói... đây có phải vóng quay sắp thành đu quay hàng đầu thế giới không?”

“Phải. Đảo Staten không giống Manhattan hay Brooklyn vẫn luôn tồn tại trong tầm mắt mọi người, nó luôn im lặng, mãi đến khi vòng đu quay có thể sánh với tượng Nữ Thần Tự Do này xuất hiện, nó mới được coi trọng.”

Tổng Ý Nhiên hơi ngửa đầu, Lâm Khả Tụng nhìn sườn mặt anh, có thể cảm nhận được niềm mong chờ của anh với cuộc sống và tương lai.

Tầm mắt của anh rất xa, giống như ở chân trời.

Tổng Ý Nhiên ở nhà họ Tống như đảo Staten, luôn bị bỏ quên, một khi anh có cơ hội, anh sẽ quan sát tất cả.

Tuy cô không có kinh nghiệm xã hội, nhưng cô biết, người như Tổng Ý Nhiên, sớm muộn gì cũng thành công.

“Em nói xem khi đảo Staten thành nơi du lịch phồn hoa, em có còn bên anh không?” Tổng Ý Nhiên nghiêng mặt qua.

Ánh mắt anh nhìn như lỗ măng, như tất cả tình cảm đều là cảnh tượng huyền ảo, nhưng chỉ cần bình tĩnh lại sẽ có thể cảm nhận được sự kiên chế và cố chấp.

Nếu là lúc trước, Lâm Khả Tụng sẽ trả lời rất chắc chắn: Em sẽ.

Nhưng bây giờ, cô có Giang Thiên Phàm.

Cô lưu luyến nhiệt độ của người đàn ông kia, cái ôm của anh, ngay cả ánh mắt không thay đổi của anh.

Anh khiến cô kiên định.

Cho nên cô sẽ không trả lời Tổng Ý Nhiên.

“Anh sẽ không lấy Sở Đình. Anh vẫn muốn chứng tỏ ý nghĩa của mình tại nhà họ Tống, vì chứng tỏ điều này, anh đã trả giá rất nhiều. Nhưng hôn nhân của anh... tuyệt đối không thể.”

Khi cô nhìn vào mắt Tổng Ý Nhiên, thấy bóng dáng mình, bỗng có suy đoán không thực tế.

Giống như trước giờ Tổng Ý Nhiên đặc biệt dành cho cô. Anh có thể ngộp trong vàng son, du hí nhân gian, nhưng cuối cùng, anh luôn không quên ở lại cạnh cô, cùng nàng ăn đồ ăn ven đường, dạo phố, xem phim, làm những chuyện bình thường nhất.

Cô bỗng phát hiện ra, tất cả những việc bạn trai bạn gái sẽ làm, trừ hôn môi, anh đều đã làm với cô.

“Em cũng rất mong anh sẽ không hi sinh hơn nhân của mình. Còn nhớ khi ở trong nước, Sở Đình gọi điện thoại cho em, sau đó em lừa cô ta anh không thích con gái đi giày cao gót mặc váy ngắn không?” Lâm Khả Tụng cười hỏi.

“Đương nhiên nhớ rồi.”

“Mỗi cô gái đều có quyền có được hạnh phúc, em cũng vậy, Sở Đình cũng thế. Mỗi khi có cô gái nào thật lòng với anh, anh sẽ chia tay với họ. Khác với những cô gái muốn sống xa hoa cùng anh, anh chấp nhận tất cả. Anh không thể chấp nhận tấm lòng của Sở Đình, nên hôm đó em giúp anh, cũng là giúp em. Em không muốn hạnh phúc của anh bị dùng để chứng minh ý nghĩa của anh. Ý Nhiền, anh có biết không, người anh thích cũng thích anh là chuyện tốt đẹp nhất?” Lâm Khả Tụng nghiêng đầu nói.

“Nghe như yêu ai rồi hả?: Tống Ý Nhiên hỏi.

“Phải đó.”

“Giang Thiên Phàm à?” Ánh mắt Tống Ý Nhiên dò hỏi người Lâm Khả Tụng, chăm chú nhìn vòng quay trên trời.

“Ừ.”

Giữa cô và Tống Ý Nhiên không có gì giấu diếm. Cô chưa bao giờ muốn giữ bất cứ bí mật nào trước mặt anh. Trước đây là vậy, bây giờ như vậy, sau này cũng vậy.

“Em mới biết anh ta hơn ba tháng.” Tống Ý Nhiên vẫn phin về phía xa, như đi vào cõi thần tiên vậy.

“Nói chính xác là nửa năm. Lúc trong nước em đã gặp anh ấy rồi. Chỉ là... yêu một người không liên quan đến thời gian. Nửa năm cũng được, mười năm cũng được, đó là một loại tâm tình. Anh cũng sẽ có.”

“Anh vẫn luôn có.” Tống ý Nhiên nhảy khỏi mui xe, về trước cửa xe, “Đi thôi, anh đưa em về.”

“Đã về rồi à?” Không phải anh muốn bàn gì đó với em sao? Chỉ là chuyện Sở Đình à?” Lâm Khả Tụng nghiêng đầu, muốn thấy rõ vẻ mặt Tống Ý Nhiên.

Nhưng đối phương như đang tránh né, luôn chỉ để cô thấy một bên mặt.

“Anh đầu tư một nhà hàng nhỏ với bạn, kết thúc cuộc thi, buồn vào bếp làm không?”

“Anh nói làm đầu bếp?”

“Phải, anh có thể điều khiển bếp.” Giọng nói Tống Ý Nhiên lơ đãng, như sắp hòa tan trong gió.

“Em sợ nhà hàng của anh sẽ đóng cửa.” Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Lâm Khả Tụng có chút chờ mong.

“Chỉ dựa vào em, vẫn chưa đến nỗi khiến anh phá sản đâu.” Tống Ý Nhiên vươn ra một bàn tay, dùng lực xoa xoa đầu Lâm Khả Tụng, “Lần sau đưa em đi xem nhà hàng của anh.”

“Được đó!” Lâm Khả Tụng nhồm nhoàm ăn gà rán.

Cô thật sự đói bụng.

Trên đường trở về, Tống ý Nhiên rất chuyên chú lái xe, không nói đùa câu nào.

Ánh nắng hơi chói mắt, lâm Khả Tụng ăn uống no say lại bắt đầu mệt rũ rùi. Cô nghiêng mặt, muốn tránh ánh nắng mặt trời.

Tống Ý Nhiên lấy ra một cái bịt mắt, ném cho Lâm Khả Tụng, “Ngủ đi, heo!”

Lâm Khả Tụng vui vẻ đeo bịt mắt, bày ra tư thế thoải mái, “Nếu là theo, vậy đương nhiên ăn no phải ngủ rồi!”

Xe đi một mạch, Lâm Khả Tụng phát ra tiếng ngáy khe khẽ.

Tốc độ lái xe của Tống Ý Nhiên từ từ chậm lại, cuối cùng dừng lại ven đường.

Hai tay anh nắm chặt vô lăng, chỉ hơi cúi đầu xuống, chết lòng ấm áp rơi xuống, không thể khô lại, để lại một dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Chương 59: Từ nay về sau

Editor: tu tai

Không hề phát ra một chút âm thanh nào, thời gian yên lặng trôi đi.

Mấy phút sau, Tống Ý Nhiên buông phanh xe ra, xe tiếp tục đi về phía trước.

Phong cảnh giống nhau như đúc xẹt qua.

Cho đến khi trở lại trong thành phố, bọn họ bị bao vây bởi xe cộ đông đúc, tiếng huyền não ồn ào náo động tràn vào trong tai, lúc này Lâm Khả Tụng mới gỡ bịt mắt xuống, mở mắt ra.

“Ah? Đến rồi?”

“Đúng vậy, đến rồi.” Tống Ý Nhiên cười cười, “Chuyện mà anh đã nói với em, em nhớ suy nghĩ kỹ đó.”

“Anh thật không có ý định thuê đầu bếp chuyên nghiệp sao?”

“Anh dự định mở nhà hàng cũng không phải là nhà hàng lớn gì, sẽ đến đó ăn cơm có lẽ chỉ có bạn bè của anh thôi, anh chỉ muốn cho mọi người một nơi để hưởng thụ thời gian an tĩnh mà thôi. Giống như phòng bếp nhà mình, em hiểu chưa? Nếu em có rảnh có thể đến làm đầu bếp khách mời, nếu em thích, cũng có thể làm bếp trưởng ở đó, nếu như cả hai em đều không muốn, chỉ là đi ăn cơm cũng có thể.”

“Được rồi, em sẽ suy nghĩ!”

“Cám ơn.” Tống Ý Nhiên giờ tay lên, lái xe đi.

Lâm Khả Tụng nhìn xe của anh càng chạy càng xa, cô nhớ nụ cười cuối cùng của Tống Ý Nhiên.

Không giống với những nụ cười trước kia.

Chân thật mà thương cảm.

Cô chợt nhớ tới một lần anh và cô chơi trò chơi xong nằm ngả ra đệm dựa, anh hỏi cô, bọn họ có thể vẫn luôn bên nhau như vậy hay không.

Cô đi tới cột đèn đường. Còn nhớ rõ lúc vừa tới Newyork, anh đứng ở chỗ này chờ cô.

Cô đã từng thầm mến anh mười năm. Loại tâm tình này nếu như có thể có mười năm, cô cho là còn có thể kéo dài lâu hơn.

“Có phải em hối hận hay không?”

Giọng nói lạnh lẽo vang lên, lòng Lâm Khả Tụng giống như bị nhấc cao lên, cô xoay người lại, nhìn thấy gương mặt trầm tĩnh mà tuần mỹ của Giang Thiên Phàm.

“Anh. Sao anh lại ở chỗ này?”

Tay Giang Thiên Phàm nắm gậy dò đường, tựa vào cột đèn đường, tư thái đó hoàn toàn không giống với Tống Ý Nhiên.

Trong sự nội liễm lại có một loại ẩn nhẫn nữa.

“Ở đây chờ em về nhà.”

“. Chẳng lẽ anh vẫn cứ đứng ở đây sao?” Lâm Khả Tụng hỏi.

“Nếu như không ở đây, anh nên đi đâu để chờ em?”

Giọng nói bình thản, trong trẻo lạnh lùng như rượu, mang theo hơi thở làm người ta say.

“Em vẫn chưa trả lời vấn đề của anh. Có phải em hối hận hay không?”

“Hối hận cái gì?” Lâm Khả Tụng hoàn toàn không hiểu.

“Hối hận cùng với anh. Nếu như em hối hận, hiện tại đáp ứng Tống Ý Nhiên vẫn còn kịp.”

Nét mặt Giang Thiên Phàm gần như không có gì khác với mỗi lần cô đã gặp trước kia. Trong ánh mắt không hề dao động, tất cả cảm xúc đều bị thu lại rất khá.

Nhưng nhìn dáng vẻ anh nắm gậy dò đường, Lâm Khả Tụng bỗng nhiên hiểu ra.

Anh cũng không phải là lúc nào cũng chắc chắn như vậy, trên đời này luôn có nhiều chuyện để cho anh không cách nào nắm giữ được, giống như lòng của anh, giống như cô giờ phút này vậy.

Lâm Khả Tụng nhếch khóe môi, cố ý dựa về phía anh, nhìn ánh mắt của anh hỏi: “A, đáp ứng anh ấy cái gì?”

Giang Thiên Phàm còn nhạy cảm hơn trong tưởng tượng của Lâm Khả Tụng.

Cho tới hôm nay, cô mới hậu tri hậu giác hiểu được Tống Ý Nhiên.

Chẳng qua giữa cô và anh luôn có chênh lệch. Khi cô nhìn Tống Ý Nhiên, anh lại ẩn dấu tâm ý của mình đi. Đợi đến lúc cô rút cuộc chạy hướng đi nơi khác, thì anh lại bắt đầu truy đuổi.

Lâm Khả Tụng tự nhận là lòng mình rất nhỏ, một lần chỉ có thể dung hạ một người.

Giang Thiên Phàm đã thành công chui vào, nhét tràn đầy cô rồi, để cho cô chỉ có thể mịt mờ khiến Tống Ý Nhiên buông tha.

Cô biết, chỉ cần Tống Ý Nhiên không mở miệng nói ra câu nói kia, thì bọn họ vĩnh viễn có thể là bạn bè hiểu nhau rõ nhất.

Thoải mái như vậy không hề dễ dàng. Đây là điều Lâm Khả Tụng chưa từng nghĩ tới.

Mà quan trọng nhất là, liên tưởng tới không khí giằng co không giải thích được giữa Giang Thiên Phàm và Tống Ý Nhiên ngày trước, cuối cùng Lâm Khả Tụng cũng hiểu rõ nguyên do.

“Đáp ứng lời thổ lộ của anh ta.”

“Sao. Tống Ý Nhiên thổ lộ. Bọn em quen biết nhau nhiều năm như vậy, đều rất tin tưởng lẫn nhau. Lời thổ lộ của anh ấy em phải nghiêm túc suy nghĩ mới được. Thật ra suy nghĩ kỹ một chút, thì anh ấy cũng sẽ không cho em áp lực gì hết, không bằng em đồng ý thôi!”

“Cho nên, anh tạo áp lực cho em. Vậy thì anh dứt khoát cho em thêm một chút áp lực nữa mới được.”

“Áp lực gì?”

Giang Thiên Phàm đưa tay giữ chặt gáy của Lâm Khả Tụng, kéo cô đến trước mặt mình, dùng sức hôn lên.

Lúc bắt đầu, anh chỉ hôn lên khoe môi cô, Lâm Khả Tụng bị anh đụng vào hơi đau, mới giữ chặt bờ vai của anh, đầu lưỡi của Giang Thiên Phàm đã chen vào dọc theo khe hở nơi bờ môi của cô. Tất cả bất ngờ không kịp phòng bị, công thủ đổi chỗ. Sóng lưng của Lâm Khả Tụng bị dựa sát vào cột đèn, Giang Thiên Phàm nghiêng mặt sang bên hoàn toàn ngậm hôn cô.

Trong khoảnh khắc đó không khí khô ráo băng liệt, bên tai Lâm Khả Tụng giống như nghe tiếng diêm vạch qua, tất cả không bị khống chế mà thiêu đốt.

Nụ hôn của anh áp chế cô gắt gao, không hề có khoảng không để di động.

Hai cổ tay của cô bị đối phương dùng sức vịn sang hai bên cột đèn, buộc chặt, xương ngón tay đau muốn chết.

Lần đầu tiên cô đã hiểu ra cái gì gọi là “Đùa lừa *” .

Lâm Khả Tụng cố gắng quay mặt, thoát khỏi Giang Thiên Phàm, dù chỉ có một khe hở, để cho cô giải thích tâm ý của mình, nhưng Giang Thiên Phàm không hề cho cô chút cơ hội nào.

Cho đến khi cặp chân của Lâm Khả Tụng cũng như nhũn ra, cuối cùng Giang Thiên Phàm cũng rời khỏi môi của cô.

“Em có thể thử một lần xem.”

Giọng nói của anh thật lạnh, cổ tay của cô vẫn bị anh bóp chặt.

“. Vốn dĩ anh ấy chỉ dự định mở một nhà ăn nhỏ mời em giúp một tay trong bếp mà thôi!” Lâm Khả Tụng nhận cơ hội này mau chóng nói ra.

Cô cho rằng Giang Thiên Phàm sẽ buông cô ra, nhưng khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng của người đàn ông này đã xem thấu cô, anh tựa lên gương mặt của cô, nhẹ nhàng dán vào da thịt của cô, dùng cái tư thế dịu dàng nhất này, che ở bên tai cô nói: “Thật ra thì em biết điều anh ta thực sự muốn nói là cái gì. Chẳng qua em không để cho anh ta nói ra khỏi miệng mà thôi.”

“Cho nên anh biết.”

“Anh đương nhiên biết rồi. Trong lòng em không bỏ được anh ta, thiếu chút nữa là có thể nghe được đáp án đã chờ đợi mười năm nay.”

Ánh mắt Lâm Khả Tụng chưa xót, cô vẫn muốn khóc, nhưng cô biết mình không thể khóc vì Tống Ý Nhiên trong lồng ngực Giang Thiên Phàm được.

“Nếu như nước mắt muốn chảy xuống, sẽ để cho nó chảy xuống. Em có thể hoài niệm thời gian thích anh ta, có thể lưu luyến bóng dáng của anh ta, có thể nhớ đến sự mong đợi của mình với anh ta. Bởi vì muốn em nhất đao lưỡng đoạn với quá khứ là không thiết thực. Nếu như em biết rõ ràng điều anh ta thực sự muốn nói với em là cái gì, còn có thể không chút cảm động, thì đó không phải là em. Anh chỉ muốn em hiểu rõ một chút, ‘ từ nay về sau ’ em là phùng ở trong tay của anh.”

Đây chính là Giang Thiên Phàm, anh luôn dùng phương pháp đơn giản nhất khiến cho cô không có đường lui.

Anh chưa bao giờ nghĩ biến cô thành một người khác thậm chí thay đổi quá khứ của cô, anh bao dung nhất vẫn là cô của nguyên bản.

Giang Thiên Phàm hôn vào đuôi lông mày của cô, mang theo cung chịu.

Lúc này, có đồ vật gì đó bị đụng rơi xuống từ trên cửa sổ, ngã trên mặt đất.

Lâm Khả Tụng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lâm Tiểu Tuyết đứng ở trước cửa sổ.

“Tiểu Tuyết.”

“Thế nào?” Giang Thiên Phàm nghiêng mặt đi, “Tiểu Tuyết là em họ của em sao?”

“A. Đúng vậy.” Lâm Khả Tụng có chút lo lắng Lâm Tiểu Tuyết có thể nói lung tung với chú hay không.

“Đi thôi, anh còn chưa từng đến chỗ ở của em.”

Giang Thiên Phàm ung dung mở gậy dò đường ra, dắt tay Lâm Khả Tụng, đi về phía cầu thang nhỏ thông lên nhà của chú.

Lâm Tiểu Tuyết vẫn nhìn chăm chăm vào Giang Thiên Phàm. Cô không hiểu rốt cuộc chị họ của cô gặp vận đào hoa thế nào!

Một người đàn ông ngồi ngồi như Tổng Ý Nhiên, mỗi lần tới cũng là vì tìm Lâm Khả Tụng, hoàn toàn đem Lâm Tiểu Tuyết cô trở thành không khí.

Mà bây giờ người đàn ông này, có một loại phong cách làm người ta đã gặp qua là không quên được. Khi anh ta ngẩng đầu lên, thế giới giống như bắt động trong mắt anh ta.

Lâm Tiểu Tuyết chợt nghĩ đến cái gì, lòi từ dưới giường của mình ra một chồng lớn tạp chí 《 mỹ thực gia 》.

Những tạp chí này đều là cha cô Lâm Phong mua, không có chỗ để, liền bị chất đống tại nơi này, đã có một lớp bụi. Cô luôn luôn không có hứng thú với những tạp chí này, chỉ thỉnh thoảng lật xem giới thiệu về những nhà hàng cao cấp một cái. Nhưng cô nhớ mình đã thấy ảnh của một vị bếp trưởng người Hoa, cô đã từng cảm thấy không thể tin được, ở trong ấn tượng của cô bếp trưởng hoặc là mập mập giống như những người Âu Mỹ trên TV kia, hoặc là mồ hôi như mưa ở trong bếp giống như cha cô, nhưng vị bếp trưởng người Hoa này lại có một loại phong cách Quý tộc.

Lâm Tiểu Tuyết đã từng điên cuồng tìm tòi tin tức về vị bếp trưởng này. Trừ anh là người thừa kế một tập đoàn ẩm thực của người Hoa nào đó ra, thì chính là tin tức nhà hàng của anh ta đạt được các cấp sao đánh giá của Michelin cùng với ca ngợi, nhưng sẽ không có hình ảnh gì nữa. Sự khiêm tốn của anh khiến cô mất mắ.

Tên của anh là “Giang Thiên Phàm”.

Nếu như nhắc tới cái tên này với cha Lâm Phong của cô, thì ông có thể thao thao bất tuyệt ba ngày ba đêm.

Trên hành lang truyền đến tiếng bước chân, Lâm Tiểu Tuyết khẽ mở cửa, từ khe cửa nhìn thấy Lâm Khả Tụng đưa Giang Thiên Phàm vào trong phòng của chị ấy.

“Chậm một chút, nơi này rất nhỏ, rất chen chúc, anh phải cẩn thận.”

Lâm Khả Tụng kéo anh đi vào trong phòng, thành thật mà nói đưa Giang Thiên Phàm đi thăm khuê phòng của mình, thật sự vẫn có chút ngượng ngùng.

May là anh không nhìn thấy.

Trên ghế ở bàn đọc sách còn để áo khoác chưa kịp thu dọn, Lâm Khả Tụng chỉ có thể mời anh ngồi lên trên giường của mình.

Nhưng chần trên giường cũng chưa gấp, thực sự lộn xộn khiến cô xấu hổ.

Anh không biết, anh không biết, anh sẽ không biết.

Lâm Khả Tụng thật hối hận đã dẫn anh vào trong phòng mình.

Sợ một chút, bấp chân của Giang Thiên Phàm liền đụng vào rương hành lý Lâm Khả Tụng dựa ở đầu giường.

“Ai nha! Thật xin lỗi! Thật xin lỗi!”

“Không sao.”

Giang Thiên Phàm vừa ngồi xuống, một cái tay đặt lên cái chân của cô, ngẩng đầu lên, “Em vẫn có thói quen, không sắp xếp giường gọn gàng.”

“”

Đang trong lúc Lâm Khả Tụng tự hỏi phải tiếp lời anh như thế nào, thì Giang Thiên Phàm từ từ ngã xuống, nghiêng người tựa lên gối của cô, “Ồ đây đều là hương vị của em”

“Không phải mùi thú chứ. Em có tắm hàng ngày.”

“Anh nằm một lát thôi. Em đồng ý làm trứng hun khói bằng cò khô.”

“Được! Anh ngủ một lát đi! Chờ em làm xong sẽ gọi anh!”

“Ừ.”

Lâm Khả Tụng nhắc một góc chăn lên, đắp lên trên người của Giang Thiên Phàm.

Trong phòng bếp có trứng gà, nhưng không có cò khô cùng quả mọng! Cô phải đi ra ngoài mua.

Đi tới cạnh cửa, nhìn gương mặt đang ngủ của Giang Thiên Phàm, cô biết anh có thói quen ngủ trưa.

Có phải kể từ lúc cô nói cho anh biết mình và và Tống Ý Nhiên đi ăn cơm chưa, anh vẫn chờ cô?

Lâm Khả Tụng cười cười, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Cô có một loại ảo giác, trong gian phòng nhỏ nhỏ kia là cái hộp cô cất giấu Giang Thiên Phàm. Cho dù ở thế giới bên ngoài, anh lạnh lùng cỡ nào chấp nhất cỡ nào làm cho người ta có thể nhìn không thể chạm ra sao, nhưng chỉ cần nhắm mắt lại ngủ, thì anh chính là cất giấu duy nhất của cô.

Lâm Khả Tụng đi tới trước cầu thang, đã nhìn thấy Lâm Tiểu Tuyết mở cửa.

“Này, anh ta là gì của chị?” Lâm Tiểu Tuyết hỏi thẳng.

“Bạn.” Lâm Khả Tụng trả lời.

“Bạn? Anh ta là bạn của chị?” Lâm Tiểu Tuyết cười có chút xem thường, “Mỗi người bạn của chị đều có thể ngủ trên giường của chị rồi sao?”

“Được rồi, anh ấy là bạn trai của chị.”

Lâm Khả Tụng không biết giải thích thân phận của Giang Thiên Phàm với Lâm Tiểu Tuyết thế nào, nhưng nếu Giang Thiên Phàm đã đến, hẳn là có ý muốn quen biết với người nhà của cô. Lâm Khả Tụng không quan tâm Lâm Tiểu Tuyết nghĩ như thế nào, nhưng cô không biết chú và Giang Thiên Phàm có thể hợp nhau hay không.

“Chị cứ tiếp tục đắc ý đi!” Lâm Tiểu Tuyết đi thẳng về phòng khép cửa lại.

Lâm Khả Tụng bắt đầu đi lác đác, đi về phía siêu thị gần đây.

Khi Lâm Khả Tụng mang theo nguyên liệu trở lại, cô phát hiện cửa phòng mình mở ra.

Chẳng lẽ là Lâm Tiểu Tuyết quấy rầy Giang Thiên Phàm nghỉ ngơi?

Cô vội vàng chạy về phòng, lúc này mới phát hiện chú của cô đang nghiêm túc cầm laptop giống như là học sinh tiểu học làm bút ký vậy.

Mà Giang Thiên Phàm đang nhàn nhã tựa vào đầu giường, đôi tay khoác lên chăn của Lâm Khả Tụng.

Từ sườn xào chua ngọt đến bún thịt rồi đến bầu dục cừu non xào, vấn đề của chú nhiều vô kể, giống như lo lắng qua hôm nay về sau sẽ không gặp được Giang Thiên Phàm nữa.

Mà ngoài ý muốn Giang Thiên Phàm rất có kiên nhẫn trả lời tất cả vấn đề của chú, thậm chí phần nhỏ bé nhất đều giải đáp hết.

Vì phối hợp tốc độ bút ký của chú, anh còn cố ý thả chậm tốc độ nói của mình.

“Thật cảm ơn cậu! Cậu Giang! Tôi còn có một vấn đề muốn hỏi.”

“Không cần gấp, chú Lâm, tôi sẽ ở đây ăn cơm tối. Khả Tụng về rồi.”

Thính giác của Giang Thiên Phàm vẫn nhạy bén như vậy, có lẽ khi cô đi xuống lầu dưới, anh cũng đã biết rồi.

“Khả Tụng! Cháu về rồi! Cậu Giang tới nhà chúng ta, sao cháu không nói với chú một tiếng! Để chú cẩn thận chuẩn bị! Cháu có biết chú nằm mơ cũng muốn gặp Cậu Giang hay không! Cậu ấy làm sư phụ của cháu, cháu lại cứ im re, cháu giỏi lắm! Nếu không phải là chú lên lầu lấy đồ, Tiểu Tuyết nói trong phòng cháu có khách, để chú đi xem một chút, thì cháu còn muốn giấu đến lúc nào!”

“Ha ha. Hiện tại không phải chú đã biết rồi sao?” Lâm Khả Tụng cười nhìn về phía Giang Thiên Phàm, xem ra anh cũng có cách ở chung với người nhà của cô, hoàn toàn không cần cô phải quan tâm.

“Không phải em nói sau này sẽ không ăn đồ ăn vặt trên giường sao? Anh ngửi thấy mùi bánh quy sô-đa bánh bích quy trên gối của em.”

Giang Thiên Phàm lạnh nhạt mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Chương 60: Thận lộn xào

Editor: Kaori Hương

“Cái đó. Cái đó.”

Vốn là Lâm Khả Tụng muốn nói đó là lúc cô xé túi bánh quy ra không cẩn thận rơi ở trên giường. Nhưng Giang Thiên Phàm là ai, ở trước mặt anh nói dối không có chút ý nghĩa gì!

Giang Thiên Phàm kéo chăn, đứng dậy, “Tối nay em phụ trách làm cô hun trứng, để anh làm thận lộn xào.”

“Anh làm thận lộn xào ư!” Hai mắt Lâm Khả Tụng sáng lên, miệng chưa, bắt đầu thèm ăn.

“Đúng vậy.” Giang Thiên Phàm giơ tay lên, ngón tay men về phía Lâm Khả Tụng nói chuyện, đốt ngón tay vừa vịn đi từ từ ở trên trán của cô xuống.

Lâm Khả Tụng nhắm mắt lại cười, “Em sẽ giúp anh!”

Dù sao Giang Thiên Phàm chưa quen thuộc phòng bếp nơi này.

Lâm Khả Tụng đứng ở sau lưng hắn, cầm tay anh, giúp anh quen thuộc từng thứ một trong nhà bếp.

“Nơi này là lò bếp, dao đặt ở nơi này, bên cạnh nước tương là rượu gia vị, tiếp theo là cá còn có dấm.”

Căn phòng bếp này rất nhỏ, căn bản không thể nào so sánh với phòng bếp biệt thự của Giang Thiên Phàm. Nhưng mà muốn thích ứng nơi này nhưng cũng không dễ dàng. Giang Thiên Phàm thưởng thức hết tất cả gia vị, thậm chí cả dầu vừng. Những nguyên liệu này phần lớn là mua được từ thị trường, căn bản không thể đánh đồng với những nguyên liệu mới mẻ đắt đỏ trong kho của Giang Thiên Phàm. Vốn Lâm Khả Tụng có chút bận tâm Giang Thiên Phàm phát tác bệnh hoàn mỹ, không ngờ ngay cả chân mày anh cũng không chau lại

“Chúng ta bắt đầu đi.” Giang Thiên Phàm quay về phía Lâm Khả Tụng, vén tay áo của mình lên.

Cô sững sốt hai giây, rốt cuộc hiểu rõ. Tìm một khăn quàng cổ sạch sẽ, nhón chân lên, đeo nó vào cổ anh, Lâm Khả Tụng hơi quẫn bách. Cô có thể ngửi thấy được mùi vị mỡ trên tạp dề. Bình thường anh mặc áo đầu bếp chính và tạp dề trắng đến nỗi có thể phát sáng.

Giang Thiên Phàm không có nói bất kỳ lời nào, chỉ hơi dựa về phía Lâm Khả Tụng. Môi của anh gần như chạm vào trán của cô.

Cánh tay Lâm Khả Tụng vòng qua hông của anh, gần giống như tư thế ôm anh làm cô không hiểu sao cảm thấy ấm áp. Cô cảm nhận được hơi thở của anh, không hiểu sao trong lòng mong cô đợi anh hôn cô.

“Trên đường mua đồ về, có phải em ăn kem hay không?” Giọng nói của Giang Thiên Phàm quanh quẩn bên tai cô.

Cô tròn mắt lên nhìn trông mắt bình tĩnh của đphương, “Á. Đúng vậy.”

Ngay cả ăn gì anh cũng biết, vậy có phải về sao cô ở trước mặt anh không có một chút bí mật nào hay không!

“Hương vị bơ hạt dẻ.”

“Đúng vậy.”

“Mèo thèm ăn.” Giang Thiên Phàm xoay người sang chỗ khác, mặt nhìn về phía lò bếp.

Anh gọi cô là gì? Mèo thèm ăn?

“Rượu gạo chuẩn bị xong chưa?”

“Rồi!”

“Cây nghệ thì sao?”

“Cũng chuẩn bị xong rồi!”

Lâm Khả Tụng phải làm xong tất cả công đoạn phía trước cho hắn. Tỷ như làm sạch eo heo, cắt miếng, theo chỉ định của Giang Thiên Phàm mà điều chế tương chấm và tiến hành ướp gia vị. Dù sao anh cũng không nhìn thấy, thực sự thành thạo chỉ giới hạn trong bố cục giống ý như phòng bếp của anh.

Khi Lâm Khả Tụng bật lửa mạnh, nhìn ngón tay Giang Thiên Phàm cầm lấy mỡ vẽ vòng tròn trong nồi, lòng của cô khẩn trương lên.

Lúc nhìn Giang Thiên Phàm đưa bàn tay đưa đến trên mặt mỡ để cảm nhận, cô càng thêm khẩn trương, chỉ sợ anh sợ ý bị phỏng.

Nhưng mà năng lực thích ứng của Giang Thiên Phàm vượt xa dự liệu của Lâm Khả Tụng. Trộn xào, đảo nồi, dáng người của anh giống như quý tộc đánh gôn, cùng cái phòng bếp nhỏ hẹp này căn bản không cùng phong cách.

Mấy phút sau, thận lợn được xối vào trong đĩa, không có bất kỳ trang trí dư thừa nào, chỉ là ngửi mùi thơm và quan sát sắc màu, cũng biết nó nhất định ngon miệng và rất ngon miệng.

Cỏ khô hun trứng của Lâm Khả Tụng cũng làm gần xong.

Mà chú Lâm và Lâm Tiểu Tuyết đứng ở tại cửa ra vào. Lâm Tiểu Tuyết muốn đi vào nhìn, bởi vì bóng lưng của Giang Thiên Phàm nhìn rất kiệt xuất, mỗi lần anh đảo nồi, động tác không thô lỗ, ngược lại bắp thịt phần lưng kéo căng, sợi tóc rơi nhẹ, loại phong độ như vậy làm cho không người nào có thể rời tầm mắt.

Lâm Tiểu Tuyết muốn tiến lên nhìn cho rõ ràng, chú Lâm lại ngăn cản cô, ý bảo Lâm Tiểu Tuyết đừng qua đây thêm phiền.

Dù sao phòng bếp rất nhỏ, nếu Lâm Tiểu Tuyết tiến lên, ngay cả không gian xoay người cũng không có.

Mặc dù Lâm Tiểu Tuyết không vui vẻ, nhưng không có giận dỗi trở về phòng của mình, mà là lấy điện thoại di động ra chụp bóng lưng của Giang Thiên Phàm.

Rất nhanh, thận lợn xào, trứng tráng rau hẹ còn có món canh vừng.

Không khí trên bàn ăn mặc dù cũng không phải là sôi nổi, nhưng rõ ràng người nào cũng đều rất vui vẻ. Lâm Tiểu Tuyết mới ăn một miếng thận lợn, mắt liền tỏa sáng, hận không được rút cả khay vào trong miệng, nhưng mà đành chịu vì chú Lâm ở đây, cô chỉ có thể ăn một chút. Vừa ăn vừa tò mò quan sát Giang Thiên Phàm, cô cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, một người không thể nhìn thấy, tại sao có thể làm ra nhiều món ngon như vậy?

Mà chú Thúc chỉ cần ném một hóp, là có thể cảm nhận được bản lĩnh của Giang Thiên Phàm không bình thường. Bất kể là gia vị, hay là dư vị thận lợn lưu lại, không có mùi tanh, ngược lại sự tươi ngon của thận lợn được bộc lộ ra. Rõ ràng Giang Thiên Phàm sử dụng gia vị như bình thường ông dụng, nhưng hiệu quả đạt được khác nhau. Chú Lâm không nhận được bèn thảo luận nghiên cứu.

Chỉ là dựa vào cảm giác và trình độ nắm giữ, những thứ này, coi như Giang Thiên Phàm nói, chú Lâm cũng không cách nào tiếp thu được.

Ăn cơm tối, Miller đón Giang Thiên Phàm đi.

Lâm Khả Tụng vừa hát vừa tắm, hôm nay Giang Thiên Phàm, để cho cô cảm giác chính mình đang từ từ tiến vào thế giới của anh

Bình thường cũng không có nghĩa là từ chỗ cao rơi xuống, ngược lại sẽ để cho thế giới của anh thêm rộng lớn.

Vừa lau đầu, vừa đi tới bên cạnh bàn, cầm điện thoại di động lên. vừa nhìn, mới phát hiện ra điện thoại di động của mình thiếu chút nữa bị gọi tới nổ tung. Đều là cuộc gọi tới từ Meire.

Xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ là Giang Thiên Phàm đã xảy ra chuyện?

Lâm Khả Tụng vội vàng gọi lại, “Meire tiên sinh, tôi là Khả Tụng! Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Bây giờ cô vào trang Đan Lưới, vào nick của em họ cô.”

Trong chốc lát Lâm Khả Tụng có dự cảm xấu, khi cô mở nick của Tiểu Tuyết ra, đột nhiên phát hiện ra hình ảnh Giang Thiên Phàm hôn cô ở dưới ánh đèn đường bị Lâm Tiểu Tuyết dùng di động chụp, nổi lên ở trang chủ. Thậm chí còn bao gồm video Giang Thiên Phàm nấu ăn ở trong phòng bếp nấu ăn.

Mà số lượt xem đã hơn ngàn lần rồi.

“Tôi lập tức báo em ấy gỡ hình xuống!”

“Chậm quá rồi, cô biết “Sao Hoa quay chậm”.”

“Biết được.”

“Cô ta là phóng viên ở 《 Khách ẩm thực ở Newyork 》. Quyền này tạp chí này cũng không phải đơn giản giới thiệu món ăn ngon, mà thường lợi dụng ngôi sao và mảnh lời để viết bài, hấp dẫn độc giả đi những phòng ăn kia, từ đó thu phí viết kịch xù. Nói tóm lại, tính tủy của quyền tạp chí này không ở thức ăn ngon, mà là quảng cáo. Rất nhiều phòng ăn cũng sẽ làm quảng cáo ở quyền tạp chí này. Mà bọn họ am hiểu chính là khiến quảng cáo không giống quảng cáo, rất ‘chuyên nghiệp’.”

“Như vậy. Làm sao bây giờ?”

“Tôi đã thử vào 《 Khách ẩm thực ở Newyork 》 để cho bọn họ không nên tùy ý đăng hình. Nhưng mà tôi lại nghĩ. Bất kể như thế nào, ngày mai khi cô tham gia tranh tài, mọi người có thể cũng sẽ biết quan hệ giữa cô và Giang Thiên Phàm, cô cần phải chuẩn bị cẩn thận.”

Lâm Khả Tụng cười lạnh trong lòng.

Đề điện thoại xuống, cô đi nhanh đến trước cửa phòng Lâm Tiểu Tuyết, gõ cửa: “Tiểu Tuyết, em có trong đó không?”

“Có, chuyện gì?” Lâm Tiểu Tuyết mở cửa, trên tai đeo tai nghe, tiếng nhạc rất vang.

“Chị biết em đã upload trên mạng một số, bao gồm. hình chị và Giang tiên sinh trước của nhà.”

“Cái gì?” Lâm Tiểu Tuyết làm bộ không nghe rõ

Lâm Khả Tụng biết là cô cố ý, trực lấy tai nghe cô xuống, “Em có biết cái gì gọi là quyền sở hữu ảnh không? Cái quyền đó á?”

Lâm Tiểu Tuyết thấy Lâm Khả Tụng lộ ra vẻ mặt tức giận, mặc dù biết rất rõ ràng mình đuối lý, nhưng vẫn là hất cằm lên: “Cái gì?”

Lâm Khả Tụng cảm giác đa số mình quá khách khí với nhóc con này, nhưng đã đến thời khắc mấu chốt, vẫn còn cần cứng rắn.

“Em chụp chị không sao. Nhưng mà em cảm thấy post ảnh Giang Thiên Phàm lên mạng, sẽ không có người truy cứu em sao?”

“Anh ta thì sao? Anh ta cũng không phải là ngôi sao gì.”

“Anh ấy là thầy hướng dẫn ‘Bậc thầy ưu tú’ của chú. Căn cứ vào quy tắc của ‘Bậc thầy ưu tú’, tuyền thủ tiến vào top 3, ban giám khảo cuộc so tài sẽ công bố danh sách thầy hướng dẫn ra ngoài. Nhưng mà trước lúc này, không được thầy hướng dẫn cho phép, tin tức thầy hướng dẫn không được công bố.”

“Vậy các anh chị cũng không phải hôn ngoài đường phố!”

“Vậy em cũng không phải post hình lên mà.” Lâm Khả Tụng nhún vai, cô biết nói biết chi càng làm Lâm Tiểu Tuyết thêm mất mặt.

Cô trở về phòng mình, ngồi ở trên giường, trang mạng vẫn còn lưu hình ảnh cô và Giang Thiên Phàm hôn nhau. Cô biết một khi bát quái như vậy có liên quan tới truyền thông thì sẽ rất nhanh truyền khắp Bậc thầy ưu tú.

Giang Thiên Phàm vẫn là Giang Thiên Phàm, anh vẫn luôn có thể ung dung đi ngang qua ánh mắt của mọi người.

Mấu chốt là ở chỗ, cô có gánh chịu hết mọi áp lực được hay không.

Lúc này, tiếng nhạc huyền ảo của party, Kevin cầm cốc bia đi tới bên cửa sổ, đánh vào bả vai bạn tốt, “Này. Nhìn đáng vẻ của cậu là thổ lộ thất bại?”

“Tôi không có thổ lộ.” Tống Ý Nhiên dựa cửa sổ, nhìn xe bên ngoài lui ra lui vào.

“What, đây không phải là phong cách của cậu mà! Phải là buổi trưa thổ lộ, buổi chiều hôn môi, buổi tối trải ga giường.”

Tống Ý Nhiên nhắm mắt lại bất đắc dĩ cười một tiếng: “Cũng không phải là trò chơi.”

Kevin im lặng, sóng vai dựa vào cửa sổ với Tống Ý Nhiên, “Tôi không tò mò anh thổ lộ thất bại không. Nhớ Trung Quốc các cậu có đôi lời, gọi là ‘người đang đi bên bờ sông, làm sao mà có thể không ướt giày’. Cô ấy cũng cho phép sẽ là sông của anh.”

“Những lời này không phải dùng để nói các này.” Tống Ý Nhiên nói, “Anh đi chơi đi.”

“Tôi rất tò mò vì sao anh không nói. Cái này không giống như anh. Tính cách của anh. Cho dù là thất bại cũng sẽ oanh oanh liệt liệt.”

“Bởi vì tôi có thể thua anh trai tôi, cũng có thể bại bởi bất luận kẻ nào. Nhưng ở trước mặt cô ấy, không có thắng bại. Tôi hiểu biết rõ vào thời điểm mà tôi muốn nói đó, không đúng lúc. Tôi sẽ làm cô ấy cảm thấy áp lực. Mà cô ấy cũng sẽ không bởi đã hơn mười năm mà mềm lòng, bởi vì tôi hiểu rõ suy nghĩ của cô ấy hơn bất luận người nào.”

“Anh hối hận không? Để cho tôi an bài cô ấy và anh tới Newyork.”

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 63: Chương 61: Không cần lợi dụng lòng đồ kị của tôi

Editor: Tranh

“Tôi nói không hối hận, cậu tin sao?” Tống Ý Nhiên dùng bình rượu gõ gõ đầu bạn tốt, “Tôi lo lắng là trong khoảng thời gian ở Newyork sẽ có người khác xông vào cuộc sống của cô ấy, vì thế tôi đưa cô ấy đến đây. Tôi có thể tùy lúc muốn thấy cô ấy, muốn nghe cô ấy nói chuyện, cô ấy ở ngay bên cạnh tôi. Tôi có nên nói cho cô ấy biết tôi thích cô ấy sớm một chút không?”

Kelvin lắc đầu, “Nói không chừng kết quả còn thảm hơn bây giờ. Tuổi càng trẻ thì càng khó nhẫn nại, đặc biệt lúc biết người mình yêu cũng yêu mình, ngoại trừ lao đầu vào như thiêu thân thì cái gì cũng không có, các người có thể làm gì? Khá hơn một chút, anh trai cùng với chú tư cậu dùng người nhà của hắn ta tới uy hiếp cậu, nếu cô ấy là loại người có thể mặc kệ cha mẹ mình, các người có thể đến chỗ khác gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, vài năm sau, vật đổi sao dời cô ấy lại theo cậu về thấy cha mẹ bị nhà họ Tống chèn ép nhiều năm, cuộc sống khó khăn. Nếu cô ấy không nhẫn tâm vứt bỏ cha mẹ của mình, vậy cũng chỉ có thể nhìn cậu kết hôn cùng với cô gái danh môn khuê tú khác. Sau khi các người khóc lóc thảm thiết cũng chính là quên nhau rồi.”

“Ha ha ha. . .” Bà vai Tống Ý Nhiên run rẩy, đứng trước cửa sổ cười đến không khép miệng được.

“Thảm một chút nữa, hai người có thể diễn Romeo và Juliet.” Về mặt Kelvin chân thành.

“... Bây giờ, cậu đi đầu tư điện ảnh đi! Cậu tự viết kịch bản!”

“Cái gì, bây giờ tôi nói những việc có khả năng xảy ra nói cho cậu mà thôi.”

“Những tính toán có khả năng xảy ra của cậu không có cái nào có kết cục tốt sao?” Tống Ý Nhiên nâng mắt, rất chân thành hỏi.

“À..., có. Cậu dẫn cô ấy đến nước Mỹ, cậu và cô ấy học cùng một trường, các người cùng nhau học cùng nhau tan trường, cùng nhau tốt nghiệp. Bên cạnh đó cậu vừa học vừa tích lũy vốn, trong đoạn thời gian này, cuộc sống của cô ấy vẫn đơn giản như cũ, không có người đàn ông khác xuất hiện, không có việc gì có thể thay đổi cuộc đời của cô ấy. Cuối cùng có một ngày, cậu mạnh mẽ đánh lại anh trai của cậu, làm cho ông già đứng sau màn ly gián tình cảm anh em cậu xuất hiện, hung hăng đánh một trận. Toàn bộ nhà họ Tống cậu cũng không thêm, sau khi thấy ánh mắt thất bại của anh trai cậu, sáng khoái quay đầu đi. Sau đó cậu mang hoa tươi cùng với nhẫn thổ lộ với cô ấy! Từ nay về sau, cũng không lo lắng sợ hãi cái gì nữa, Tống Ý Nhiên và Lâm Khả Tụng sống cuộc sống hạnh phúc tốt đẹp.”

“... Cho nên tôi liền sai là tại hết thấy đều dựa theo ý tưởng của tôi mà tiến hành.” Tống Ý Nhiên nhìn phía xa, trong con ngươi là một mảnh mơ hồ rục rờ.

“Không có khó khăn, là đồng thuận. Bây giờ cậu liền cắt ngang là tốt rồi. Bây giờ cậu không thổ lộ là đúng, nếu cậu nói, trách nhiệm đối với cô ấy sẽ càng tăng, cũng không có biện pháp thay đổi quyết định của cô ấy. Nếu như vậy, không bằng bình tĩnh chờ đợi thời cơ, một lần nữa đoạt cô về bên cạnh mình.” Kelvin vỗ bà vai Tống Ý Nhiên nói.

Lúc này có người kêu: “Kelvin! Có người tìm Tống!”

“Tìm tôi?” Tống Ý Nhiên ném bình rượu cho Kelvin, đi ra ngoài.

Anh thấy được một cô gái da trắng tóc vàng ôm cánh tay, dưới ánh đèn hoàng hôn rực rỡ đi tới chỗ cô ta.

“Tôi biết cô. Tôi nhớ lúc nhìn thấy Giang Thiên Phàm lần đầu tiên, cô đứng bên cạnh anh ta. Cô tìm tôi vì chuyện gì, đầu bếp Quintin?”

Tống Ý Nhiên tán thưởng sự tự tin của phụ nữ, nhưng không thích phụ nữ kiêu ngạo. Người phụ nữ trước mắt này cực kỳ kiêu ngạo khác xa tự tin.

“Nhớ rõ tôi là tốt. Như thế nào, anh không nhìn thấy tấm hình kia sao? Tôi cho rằng anh cực kỳ thân thiết với Lâm Khả Tụng, anh nên thấy.”

Cô ta lấy điện thoại di động từ trong túi áo ra, bên trong là một tấm ảnh chụp Giang Thiên Phàm và Lâm Khả Tụng hôn nhau dưới đèn đường.

Theo góc độ từ trên xuống, hình chụp hai người nhắm mắt lại rất rõ ràng, tự nhiên đến làm cho người ta hâm mộ.

Đôi mắt Tống Ý Nhiên trầm xuống trong nháy mắt.

“Sao vậy? Trong lòng cho rằng chính mình chịu được với chân chính thấy được, vẫn có khác biệt, đúng không?”

“Cô cho tôi xem cái này làm gì?”

“Mượn người, nhờ một chút.”

Irri Ti xoay người đi ra ngoài, Tống Ý Nhiên gật đầu với Kelvin, cũng theo ra ngoài.

Bọn hắn đi tới quán cà phê ngay phố đối diện, tìm góc ngồi xuống. Đây là một quán cà phê bình dân, tuy nhiên bọn họ mỗi người gọi một ly cà phê, nhưng không có người nào định uống.

“Tôi nghĩ anh ít nhiều cũng biết dụng ý của tôi khi đến tìm anh rồi chứ?”

Tống Ý Nhiên nở nụ cười, “Nếu cô vì tập đoàn Quintin, cô nên đi tìm Tống Ý Phàm anh trai tôi, chứ không phải tôi. Ở nhà họ Tống, tôi không thể nói cái gì.”

“Là sao?” Irri Ti dựa vào ghế ngồi phía sau, vén sợi tóc bên tai mình, “Kỳ thật chuyện anh trở thành cổ đông chắc anh cũng không nói cho anh trai anh đi? Tôi cùng cha tôi cũng tự động xem nhẹ chuyện này, không có nói cho người nhà của anh. Đây có tính là thiện ý của tôi đối với anh không?”

“À. . . . Bây giờ các người nói cũng không muộn.” Tống Ý Nhiên tỏ vẻ không sao nói.

“Xem ra anh đã thuận lợi mua đủ cổ phần của công ty rồi. Kỳ thật muốn chân chính đẩy anh trai và chú tư của anh xuống, nhiều bạn, dễ chịu hơn nhiều thù. Anh nên biết Giang thị tại Newyork muốn xây dựng một phố mỹ thực Trung Hoa. Nhưng ở mảnh đất kia, tập đoàn Quintin của chúng ta cũng cực kỳ hứng thú, muốn xây dựng một khách sạn. Mỹ thực, sòng bạc, trung tâm mua sắm giải trí làm một. Anh có thể suy xét gia nhập. Tôi nghe thành viên hội đồng quản trị SNR nói qua, anh là một người có mắt và có ý tưởng. Tôi tin tưởng ý tưởng của anh sẽ làm cho ngành khách sạn của chúng ta sẽ trở hết tài năng trong cuộc cạnh tranh.”

“À. . . . Tôi hiểu rồi, đây là nguyên nhân vì sao cô cho tôi xem ảnh Giang Thiên Phàm và Lâm Khả Tụng hôn nhau. Cô muốn tôi tức giận, muốn tôi ghen tị, muốn tôi sinh ra ý đồ đối phó với Giang Thiên Phàm, giúp đỡ kế hoạch của các người. Cô biết tôi có thể đi tới bước này là vì cái gì sao?” Tống Ý Nhiên nghiêng đầu hỏi.

Irri Ti nhìn anh, chờ đợi đáp án của anh.

“Bởi vì tôi có thể chịu đựng, thậm chí chịu đựng đến mất đi Khả Tụng, tôi thích cô ấy mười năm. Nếu đã chịu đựng đến bước này, tôi cũng có thể nhận tiếp. Dựa vào kế hoạch đối phó Giang Thiên Phàm của các người, tôi có thể được cái gì? Cô ấy sẽ trở lại bên cạnh tôi? Hay là cảm giác sáng khoái khi tình địch thất bại?”

Tống Ý Nhiên nói làm cho Irri Ti vốn nắm chắc thắng lợi trong tay thay đổi sắc mặt.

“Muốn nói đến kinh doanh, Giang Thiên Phàm làm đâu chắc đấy hợp khẩu vị của tôi hơn là tập đoàn Quintin chỉ vì cái trước mắt của các người. Không bằng tôi hợp tác với Giang Thiên Phàm, làm cho kế hoạch xây dựng phố mỹ thực Trung Hoa càng thêm thuận lợi, ít nhất tôi thích cái hạng mục này. Khá hơn một cái khách sạn gì đó. Nơi đó thật sự thích hợp làm khách sạn sao? Bao lâu mới có thể thu hồi lại chi phí xây trung tâm mua sắm và giải trí? Gia sự ngày nghỉ mà không đi Maldives ở Newyork sao? Nếu cô muốn để cho tôi trở thành người của tập đoàn Quintin, cho tôi một kế hoạch có sức thuyết phục hơn, mà không phải là lợi dụng lòng ghen tị của đàn ông.”

Tống Ý Nhiên mở ví tiền lấy một tờ Đô - la, để trên mặt bàn, xoay người rời đi.

“Anh thật sự không muốn thắng anh ta sao?” Irri Ti cao giọng hỏi.

“Đương nhiên muốn. Nhưng trốn trong bóng tối mà thắng anh ta thì chứng minh được cái gì? Đầu bếp Quintin, cô biết rất rõ cô không thể xoay chuyển anh ta, cho nên cô muốn mượn tôi tới tổn thương anh ta để mình dễ chịu hơn. Nhưng cô hẳn không dễ chịu. Lĩnh vực của cô và anh ta đều để chứng minh năng lực của các người đi, ở kế hoạch khách sạn kém chất lượng kia.”

Tống Ý Nhiên thoải mái đẩy cửa đi ra, đi vào trong bóng đêm.

Irri Ti lặng lẽ ngồi ở trước bàn, lâu đến mức cà phê hoàn toàn lạnh.

Lúc này Lâm Khả Tụng ngồi trước máy tính, gửi vài link trang web đến trên MSN của Lâm Tiểu Tuyết.

Không quá vài phút, Lâm Tiểu Tuyết nổi giận đùng đùng đẩy cửa phòng Lâm Khả Tụng, giọng nói dè dặt vì tức giận hỏi: “Chị gửi mấy thứ này cho tôi là có ý gì?”

Lâm Khả Tụng có ý nghiêng đầu hỏi: “Em lớn lên ở Newyork, chẳng lẽ xem không hiểu tiếng Anh sao? Chị báo giá mỗi luật sư của Sự Vụ Sở cho em.”

“Chị đưa tôi cái này làm gì?”

“À..., em không biết dưới mắt em có một phóng viên am hiểu nhất « thực khách tại Newyork » sao? Đợi bọn họ soạn cho Giang Thiên Phàm một cái sự cố 'kinh thiên địa khiếp quỷ thần', chẳng lẽ Giang thị không phải một đoàn luật sư xuất hiện giữ gìn danh dự anh sao? Không thấy qua trong phim truyền hình sao? Ví như « luật sư Kim Trang », « luật sư Sa Ngư », còn có « mỹ nữ Thượng Thác Thân » nữa!”

Lâm Tiểu Tuyết không nói một lời nào.

Lâm Khả Tụng xoay người sang chỗ khác, chống đầu: “Minh cũng phải tìm nha...!”

“Cuối cùng chị cũng chịu chuyển ra ngoài?” Mắt Lâm Tiểu Tuyết sáng rực lên.

“Em cho là lên tòa án không cần tiền bạc sao? Nên cứ đối đầu với tập đoàn luật sư. Phòng chừng đến lúc đó chú phải bán quán ăn và nhà cửa mới đủ chi phí giao cho luật sư. Chị còn có thể ở lại nơi này sao? À..., hơn nửa kiện tụng là thua, đến lúc đó còn phải thay em bồi thường các loại chi phí tổn thất danh dự.”

“Chị... không phải chị muốn xóa ảnh chụp sao? Em xóa không được sao?”

Lâm Tiểu Tuyết tức sôi máu đành phải đi về, bỗng nhiên Lâm Khả Tụng đề thấp âm thanh, lạnh lùng nói: “Khoan đã.”

“Làm cái gì?”

Lâm Khả Tụng đứng dậy, đi tới cạnh cửa, chống lên khung cửa nhìn Lâm Tiểu Tuyết, “Chị biết em không thích chị. Bởi vì chị chiếm một phòng của nhà em, với em mà nói chị là người ngoài, chị lại quê mùa, tiếng anh không bằng em, lại không thú vị, không hiểu cách ăn mặc, lại có thể làm bạn tốt với Tống Ý Nhiên. Em cảm thấy bị chúng tinh phùng nguyệt - sao quanh trăng sáng là em đúng không?”

“Chị có khuyết điểm!”

“À..., xem như chị có hết khuyết điểm rồi. Ít nhất chị tuy ăn ở nhà em, ở tại nhà em, nhưng giúp cho quán ăn của ba em xong, sau cuộc thi đấu nếu có tiền thưởng cũng tính đưa cho ba em một phần để tỏ lòng hiếu thuận. Em làm cái gì với ba em rồi? Nếu em thích Tống Ý Nhiên, muốn anh ta cũng thích em, vậy thì không cần phải gây sự với chị ở đây, mà là làm cho chính mình hoàn hảo hơn, đổi thành người xứng đáng được anh ta thích. Tất cả mọi người sẽ không thích em phơi ảnh chụp của người khác lên mạng. 'Mọi người' là bao quát bạn học của em, bạn bè của em, ba của em, chị, còn có Tống Ý Nhiên.”

Trong mắt Lâm Khả Tụng có một loại cảm giác áp bách, lạnh buốt mà thờ ơ, cực kỳ giống với Giang Thiên Phàm trên tạp chí mỹ thực mà Lâm Tiểu Tuyết xem.

“Đừng... Thật xin lỗi... Tôi đi xóa sạch...”

Lâm Tiểu Tuyết bỏ chạy về phòng của mình.

Không tới năm giây, Lâm Khả Tụng lại lật xem mặt của cô khi đó, tất cả ảnh chụp có liên quan đến Giang Thiên Phàm đều mất hết rồi.

Cô nằm trên giường, kéo chăn lên, giữ gìn tấm ảnh Giang Thiên Phàm hôn mình trong di động, kỳ thật từ đáy lòng cô là cảm ơn Lâm Tiểu Tuyết. Nếu không phải Tiểu Tuyết, vĩnh viễn cô cũng không biết khi Giang Thiên Phàm hôn mình là dạng gì.

Lúc này, điện thoại vang lên, tên là “Giang Thiên Phàm.”

Bây giờ đã là buổi tối, sao anh lại chưa ngủ?

“À, Giang tiên sinh!”

Đối phương trầm mặc, không có hồ âm.

Lâm Khả Tụng ôm di động, không khỏi suy đoán chẳng lẽ đối phương không cẩn thận chạm phải màn hình điện thoại di động?

Đúng là lúc Giang Thiên Phàm đi ngủ, điện thoại di động để trên đầu giường.

“Anh đã nói yêu em, ôm em, hôn em, nhưng trong lòng em, anh còn là 'Giang tiên sinh'?”

Giọng nói Giang Thiên Phàm lạnh như bóng đêm.

Ánh mắt cô nhìn đèn nê ông rực rỡ ngoài cửa sổ, nghe giọng nói của anh, cảm giác được thời gian như nước.

Cô biết Meire sẽ nói chuyện ảnh chụp cho Giang Thiên Phàm, đúng là anh cũng không giận cô. Anh để ý chính là địa vị của anh trong lòng cô.

“Thiên Phàm” Lâm Khả Tụng có chút xấu hổ khi nói ra miệng cái tên kia.

“Ừ. Anh gọi điện thoại tới là muốn nói, ngày kia anh sẽ đưa em đến quán Lôi Văn.”

Lâm Khả Tụng nắm di động, vài giây sau cô mới hiểu được dụng ý của Giang Thiên Phàm.

Trên "Đại sư tử" có rất nhiều người biết quan hệ của cô với Giang Thiên Phàm, nhất định bọn họ sẽ hỏi cô, có những lời nói châm chọc, thay vì như vậy, Giang Thiên Phàm tình nguyện để cho bọn họ biết, anh là sư phụ của cô, cũng là người yêu của cô, chấm dứt tất cả các nghi vấn.

“Em không muốn sao? Cùng với anh, làm cho em cảm thấy áp lực rất lớn?”

Giọng nói Giang Thiên Phàm nhẹ nhàng, vang vọng trong lòng cô.

Đây là anh, thay vì giấu cô, anh tình nguyện cùng cô thừa nhận áp lực của thế giới này.

“Sẽ không.” Lâm Khả Tụng cười trả lời.

Bởi vì, anh là sức mạnh của em.

Lâm Khả Tụng chui vào chăn, hơi thở thuộc về Giang Thiên Phàm tràn vào giữa mũi cô, giống như anh nằm cạnh cô, cùng cô đi vào giấc ngủ bình yên.

Cô ngủ mãi đến khi mặt trời lên cao mới thức dậy.

Tiếng chuông cửa vang lên, Lâm Tiểu Tuyết không ở nhà, Lâm Khả Tụng khăn trương khoác áo khoác lên, mở cửa phòng, không nghĩ tới ngoài cửa thực là Meire.

Cô cho rằng Giang Thiên Phàm cũng đến đây, nhưng phía sau Meire không có ai.

“Tôi tới một mình. Xem ra cô vừa mới thức dậy, nguyện ý ra ngoài đi dạo với tôi một chút không?”

“Dĩ nhiên được, chờ chút!”

Lâm Khả Tụng vội vàng về phòng rửa mặt, mặc quần áo.

Lúc cô xuống dưới lầu, Meire vẫn kiên nhẫn đứng chờ cô như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Chương 62: Khó khăn trong hộp quà

Editor: Trà sữa trà xanh

Lên xe, Meire đưa cô đến một con đường đang được xây dựng, hai bên đường là kiến trúc truyền thống của Trung Quốc, có mái cong, có tường ngói màu xám tro, cùng những tảng đá lót đường.

“Nơi này chính phố ẩm thực Trung Hoa của Giang Thiên Phàm sao?”

“Đúng vậy. Chỉ là chưa có món ăn vật phù hợp với yêu cầu của Giang tiên sinh, ngay cả thị trường cũng đang lo lắng hạng mục này sẽ tạm ngưng.”

Meire mời Lâm Khả Tụng xuống xe, hai người vừa tản bộ vừa trò chuyện.

“Thật ra thì một khi hạng mục này thành công, sẽ trở thành điểm đông người nhất thành phố New York. Không chỉ là đối với người Trung quốc, những cư dân của nước Mỹ cũng cảm thấy hứng thú với ẩm thực Trung Quốc. Giang thị được chánh quyền thành phố New York cho phép chuẩn bị hạng mục này, có thể thấy Giang thị ở trong giới ẩm thực nước Mỹ có lực ảnh hưởng như thế nào.”

“Tôi hiểu!” Lâm Khả Tụng có thể hiểu cho tâm tình của Giang Thiên Phàm, cho nên anh mới có yêu cầu hà khắc như vậy đối với món ăn vật.

Anh hi vọng mỗi một người đến đây sẽ yêu món ăn Trung Quốc.

Vô luận là món ăn Pháp, món ăn Italy, món ăn Mexico hay là món ăn Trung Quốc, không có món ăn của nước nào có thể xưng là ngon nhất. Đó là do đầu bếp khác nhau, tiêu tốn tâm tư khác nhau, cuối cùng khi đưa vào trong miệng, đầu lưỡi nếm được những mùi vị ngon miệng khác nhau.

Giang Thiên Phàm hy vọng, mỗi một người ăn uống ở chỗ này, sẽ giống như anh theo đuổi món ăn ngon nhất.

“Bởi vì thị trường do dự, cộng thêm tập đoàn Quintin cũng cảm thấy rất hứng thú với chỗ này, hạng mục này rất có thể sẽ bị tạm ngưng, những tâm huyết của ngài ấy có thể bị bỏ phí. Tôi biết rõ, tiên sinh đã nói với cô, không cần cô thắng, chỉ cần cô tận hưởng cuộc thi này.”

Lâm Khả Tụng dừng bước, nghiêm túc nhìn Meire: “Meire tiên sinh, anh muốn nói gì?”

“Tôi muốn nói, cô đã quyết định đứng ở bên cạnh ngài ấy, phải chuẩn bị tâm thế chịu áp lực chung ngài ấy. Cuộc thi này cũng không phải là trò chơi của cô. Nếu như cô thắng, có thể tạo danh tiếng cho Giang Thiên Phàm, hấp dẫn sự chú ý của công chúng, tăng thêm nhiều lợi thế cho hạng mục này. Nếu như cô thua, tôi chắc chắn tập đoàn Quintin nhất định sẽ coi đây là cơ hội công kích Giang tiên sinh.”

Meire vẫn ôn tồn nho nhã, có khí khái trầm ổn của người lão luyện. Nhưng lần này, đáy mắt của anh thâm trầm chèn ép Lâm Khả Tụng.

Cô có thể cảm nhận được sự quan tâm của anh đối với Giang Thiên Phàm, cùng với ý nghĩa chân chính của cuộc tranh tài này.

“Tôi biết rồi, tôi sẽ nghiêm túc thi đấu, tôi sẽ cố gắng hết mình.”

Meire lắc đầu một cái, tay giơ lên đề lại bả vai Lâm Khả Tụng, nói: “Cô không chỉ phải hết sức, mà còn nhất định phải thắng.”

Lâm Khả Tụng nắm chặt quả đấm, trái tim đập mạnh dường như muốn nhảy ra ngoài.

“Tôi nhất định sẽ thắng.”

Ngày thi đấu, xe của Giang Thiên Phàm đã sớm dừng dưới lầu nhà cô.

Bữa sáng Lâm Khả Tụng chỉ ăn một chén cháo trắng cùng với thức ăn do chú chuẩn bị, tất cả đều rất đơn giản, vì không để ảnh hưởng vị giác của cô.

Giang Thiên Phàm cùng cô đi tới trước cửa khách sạn Rhede Văn Sâm, không ít các ký giả truyền thông phía trước nhìn sang, không ngừng chụp hình bọn họ.

Bọn họ muốn tiến đến, chỉ tiếc khí thế của Giang Thiên Phàm quá mạnh mẽ, không người nào dám tới trước mặt của anh.

Cho đến lúc đi tới trước thang máy riêng dành cho tuyển thủ cùng nhân viên làm việc, hai tay của Giang Thiên Phàm khoác lên trên vai Lâm Khả Tụng, vô cùng chu đáo sửa sang lại cổ áo cho cô.

Một khắc kia, cô cảm thấy mình không phải mặc áo sơ mi ô vuông bình thường, mà là áo đầu bếp chánh.

Mà Giang Thiên Phàm đang muốn đưa cô giương buồm đi xa.

Trước thang máy, đám tuyển thủ đều yên lặng nhìn bọn họ.

Ai cũng biết, Giang Thiên Phàm không nhìn thấy. Nhưng mà, tất cả mọi người đều cảm nhận được sự chuyên chú trong mắt anh.

Lâm Khả Tụng sắp quên luôn hô hấp.

“Đi đi.”

Anh nói hai chữ kia bằng tiếng Trung. Lâm Khả Tụng biết anh không nói ra được câu “Anh vẫn luôn nhìn em” kia.

Anna Lệ Tư cũng tới, bên cạnh cô là thợ trang điểm cùng phụ tá. Nhìn thấy Giang Thiên Phàm, cô cười càng thâm sâu hơn.

“Ngày hôm qua mọi người nhìn thấy tám hình kia, hôm nay Giang tiên sinh liền tự mình đưa Khả Tụng đến đây. Xem ra Giang tiên sinh xác định Khả Tụng sẽ giành được giải vô địch rồi hả?”

Lời của cô đưa tới sự chú ý của mọi người, trong đó có một người đứng thẳng lưng ở trước cửa làm bộ không có nhìn thấy Lâm Khả Tụng, Victor.

“Nếu như cô ấy không đoạt giải vô địch, sẽ không thể làm bạn gái của tôi sao?”

Giang Thiên Phàm dùng câu trần thuật hỏi ngược lại.

Đang lúc Anna Lệ Tư sững sốt, Giang Thiên Phàm đã xoay người rời đi.

Cửa thang máy mở ra, mọi người đi vào. Coi như không ngắm nhìn bốn phía, Lâm Khả Tụng cũng biết mình đang bị mọi người quan sát.

Ngược lại Anna Lệ Tư dựa vào bên người Lâm Khả Tụng, nhỏ giọng nói: “Khả Tụng, Giang tiên sinh hôn có cảm giác gì?”

Một lần nữa cô cảm nhận được tầm mắt của mọi người.

“Anna Lệ Tư, cô có ăn chocolate vị cay chưa?” Lâm Khả Tụng híp mắt, cười hỏi.

“Dĩ nhiên ăn rồi.”

Cửa thang máy mở ra, lúc Lâm Khả Tụng bước ra ngoài nhỏ giọng nói: “Chính là mùi vị đó.”

Đám tuyển thủ cùng đến trong phòng nghỉ, chờ đợi cuộc thi bắt đầu. Bởi vì máy quay đang sửa chữa, cuộc thi phải bắt đầu chậm hơn nửa tiếng so với dự tính.

Sansa vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, kêu cô ngồi xuống.

Nhân viên trong cuộc thi đưa nước cho tuyển thủ, rồi bảo tuyển thủ kiên nhẫn chờ đợi.

“Cà phê, sữa tươi, trà sữa hay là nước suối đây?”

Những tuyển thủ khác chọn cà phê, Sansa muốn trà sữa, Lâm Khả Tụng muốn nước suối.

Sansa vừa muốn nói gì, Lâm Khả Tụng đã lên tiếng trước: “Nếu như cô cũng muốn hỏi chuyện của tôi và Giang Thiên Phàm, tôi chỉ có thể nói anh ấy là thầy của tôi, cũng là của người tôi yêu. Trừ những cái đó ra thì hết rồi.”

“Không phải Tôi rất khàn trương, đã được vài vòng đấu mà tôi còn chưa từng lọt vào top 3! Tôi muốn đi toilet!”

Sansa đi toilet. Cô ấy đúng là rất hồi hộp. Ngán ngùi trong 10 phút, Sansa đã đi toilet ba lượt, khiến Lâm Khả Tụng cũng cảm thấy hơi hồi hộp.

Sau khi Lâm Khả Tụng đi toilet trở về chỗ ngồi, nhân viên cuộc thi thông báo cuộc thi sắp bắt đầu, xin mọi người vào chỗ.

“Đi, Khả Tụng!”

“Đến rồi!” Lâm Khả Tụng mở nắp chai nước, uống một hớp nước, chợt phun ra.

“Sao vậy? Khả Tụng?” Sansa quay đầu lại, “Cô bị sặc à?”

“Không phải! Mặn quá! Thật sự rất mặn!” Lâm Khả Tụng tìm nước khắp nơi, nhưng thời gian đã đến.

Trong miệng của nàng đều là mùi vị của muối biển.

Những tuyển thủ khác nhìn về phía Victor, Victor chỉ nhướn đuôi lông mày, đút tay vào túi, cười nói: “Thì sao, Khả Tụng? Đừng nói với tôi cô mới uống nước biển nha!”

Một khác kia, Lâm Khả Tụng muốn chửi người này. Nhất định là anh thừa dịp cô và Sansa đi vệ sinh đã đổi nước suối của cô.

“Anh không phải cảm thấy trò đùa dai của anh rất nhàm chán sao?”

“Tôi trịnh trọng thanh minh, nước của cô không phải là tôi đổi. Không có chứng cứ thì đừng vu oan người khác.”

Victor đi, Sansa nhủ thầm: “Cái gì, mọi người đều biết là anh ta giờ trò quỷ. Khăng định anh ta vẫn còn ghi hận lần trước cô ở trong phòng nghỉ nói chuyện dùng nước biển nấu muối! Anh ta làm như vậy có ý nghĩa gì sao?”

“Có, có thể tạm thời nhiễu loạn vị giác của tôi.”

Lâm Khả Tụng chỉ có thể không ngừng gom nước miếng của mình lại, hi vọng làm loãng bớt vị mặn của nước biển.

Đi tới trước đài thi đấu, chung quanh là người xem, ánh đèn từ đỉnh đầu chiếu thẳng xuống dưới, thế giới sáng ngời khiến người ta mở mắt không ra.

Hành trình mới sẽ bắt đầu.

Lâm Khả Tụng không nhìn bốn phía, cô biết Giang Thiên Phàm đang ở nơi nào đó nhìn cô.

“Thật vui mừng được nhìn thấy những tuyển thủ lần nữa. Quy tắc của vòng thi lần trước đã làm khó mọi người, cũng làm cho vị trí các tuyển thủ trên bảng xếp hạng có thay đổi lớn. Vô luận là người xem ở hiện trường, hay là đám tuyển thủ nhất định đều rất muốn biết, vòng thi hôm nay có quy tắc mới nào đây?”

Lúc này, nhân viên làm việc đẩy xe đẩy vào hiện trường.

Trên xe đẩy là những hộp quà được trang trí tinh xảo, có lòng kiêu, có hình chữ nhật, hình vuông, thậm chí là hình tam giác.

Lâm Khả Tụng hoài nghi, vừa rồi trong thang máy cô có nhắc tới chocolate với Anna, chẳng lẽ vòng thi hôm nay chính là cái này sao?

Những tuyển thủ khác cũng suy đoán rất có thể là bánh bích quy hoặc là kẹo.

“Xin mời các tuyển thủ ở đây tự chọn quà cho mình! Đây là món quà do giám khảo cuộc thi đã tỉ mỉ chuẩn bị cho mọi người, hi vọng các tuyển thủ thích những món quà bên trong những hộp quà bí ẩn này!”

Victor chọn một hộp quà hình tam giác, Hậu Đằng Tin tiện tay cầm một hộp hình chữ nhật, Sansa chọn một hình trái tim, mà Lâm Khả Tụng không yêu cầu gì nhiều về trang trí, nên cầm một hộp hình vuông màu đen, phía trên được gói bằng băng găm màu bạc, thoạt nhìn rất thu hút.

Cái hộp có sức nặng nhất định, hơn nữa khi sờ vào nhiệt độ rất thấp, giống như là mới lấy ra từ trong tủ lạnh.

Chẳng lẽ tất cả mọi người đã đoán sai, hôm nay bọn họ sẽ làm kem sao?

Cách hộp giấy, Lâm Khả Tụng mơ hồ nghĩ thấy mùi tanh, đây không phải là món điểm tâm ngọt cũng không phải là kem.

“Hiện tại trước mặt mỗi tuyển thủ đều có một phần quà tặng nhỏ. Xin mọi người hãy ôm lòng thành kính, cầu xin may mắn, bởi vì trong hộp, chính là chủ đề cuộc so tài hôm nay. Mọi người phải lấy thứ trong hộp làm nguyên liệu chính, làm một món ngon. Có thể là món khai vị, có thể là canh, cũng có thể là món chính mới lạ nào đó. Dĩ nhiên. Các tuyển thủ muốn làm đồ ngọt, tôi cũng không có ý kiến!”

Nghe ý tứ của Anna Lê Tur, đồ trong hộp nhất định không thích hợp làm thành đồ ngọt.

“Bây giờ, mọi người có thể mở hộp ra!”

Anna Lê Tur vỗ tay một tiếng, âm thanh mở quà rồi rít vang lên.

“À? Sao lại là cái này!” Cách đó không xa tiếng oán trách của tuyển thủ Mexico vang lên, trong hộp của anh là một miếng gan heo!

“Không thể nào! Thật khó nghĩ!” Sansa che lỗ mũi, ngửa về phía sau, cô lấy được trái tim.

Trong hộp của Hậu Đằng Tin đựng trái tim của bò, mà Victor thì lấy được lưng dê.

Chủ đề của vòng thi này đã rất rõ ràng, đó là dùng nội tạng động vật để nấu ăn.

Ở bên Âu Mỹ, nội tạng của động vật cơ hồ bị vứt bỏ, rất ít khi được dùng để nấu ăn.

Đối với tuyển thủ khác mà nói thì rất khó khăn, nhưng đối với món ăn cái gì cũng có thể làm ra nĩ thực như Trung Quốc thì chưa chắc.

Nhưng cho dù là như vậy, Lâm Khả Tụng cũng không có nắm chắc 100% có thể khống chế được nguyên liệu.

Cô tháo băng gắm ra, mở hộp quà tặng của mình ra. Bên trong là gan gà.

Cô đỡ trán, đây mới thật là khó khăn. Nếu như là lưng dê, tim heo, phổi heo thậm chí ruột heo, cô đều có thể nghĩ ra phương pháp.

Nhưng mà gan gà. Sau khi nó chín, vị sẽ rất khô, không ngon chút nào.

Thật sự là vấn đề khó khăn.

Lâm Khả Tụng không ngừng suy nghĩ ra các phương thức nấu nướng trong đầu.

Cô có thể cho gan gà ướp bột rồi chiên? Nhưng chiên thế nào để gan gà có thể tươi ngon mà không bị già? Thời gian thì lại có hạn, số lượng gan gà cũng có hạn, không có nhiều thời gian cho cô làm thí nghiệm.

Hấp gan gà sao? Nhưng mùi tanh phải xử lí thế nào! Mùi vị nhất định cũng không được ngon.

Vậy thì nướng, ngoài khét trong sống!

Nhìn xung quanh, cô xác định không ít tuyển thủ sắp sửa sẽ đốt nướng để xử lý nội tạng, để loại trừ mùi tanh. Nếu như cô cũng dùng cách này, thật sự rất khó để thể hiện tài năng của mình. Bởi vì vị của gan gà nướng chưa chắc có thể sánh bằng lưng dê nướng than hoặc là gan vịt nướng trên tấm sắt, cách này không thắng được, cô không thể chọn.

Anna Lise vỗ tay một cái, cao giọng nói: “Các vị tuyển thủ, mọi người đã nghĩ ra phải làm gì chưa? Nếu như nghĩ ra, thì cũng phải đi lựa chọn nguyên liệu nấu ăn! Xin các vị nhất định phải thận trọng, bởi vì mọi người sẽ không có thời gian tiến vào kho hàng lần thứ hai đâu!”

Lâm Khả Tụng giương mắt, nhìn thấy Giang Thiên Phàm trong thánh phòng. Anh ngồi yên lặng ở đó, bên cạnh là Meire không ngừng giải thích miêu tả tình huống hiện trường cho anh nghe. Anh khẽ nâng tay, hình như là đang nói cho cô biết, anh đang ở nơi này.

Mặc dù không có ý tưởng, Lâm Khả Tụng cũng phải đi theo mọi người tiến vào kho hàng. Như dự đoán của cô, phần lớn tuyển thủ đều chọn than củi, than lửa cùng với gia vị dùng sưởi ấm. Lâm Khả Tụng giống như người ngoài cuộc, đứng ở nơi đó.

Victor cầm nguyên liệu đi qua bên cạnh cô, nhìn rõ của cô trống không, liền vỗ tay: “Cô còn chưa biết mình phải làm gì sao? Xem ra cô nhất định thua tôi.”

Qua khe hở giữa hai bàn tay của Victor, Lâm Khả Tụng nhìn thấy trên giá có bánh mì được cắt thành lát. Dây thần kinh trên đầu đột nhiên bị kích thích, Lâm Khả Tụng giờ rõ lên vọt tới. Cô nhanh chóng lấy bánh mì, tỏi, rượu đế, rượu trắng, mỡ bò, tíu tở, cùng với vô số gia vị cùng hương liệu bỏ vào trong giỏ xách, sau đó bước ra kho hàng.

Khi Anna Lise gõ vang ly rượu, bắt đầu tranh tài, Lâm Khả Tụng lập tức xử lý gan gà.

Rửa sạch huyết tương, điều chế các loại hương liệu tiến hành ướp gia vị, tiếp đó cô dùng mỡ bò chiên gan gà, vừa chiên vừa cho tỏi đã cắt nát trộn vào

gan gà xào ngon miệng, hơn nữa còn cho nếm hương thái hạt lựu cùng với hương cần đã được cắt.

Cô không ngừng nhắc nhở chính mình, cẩn thận độ lửa, cẩn thận độ lửa, gia vị nhất định phải đúng chuẩn. Thần kinh của cô căng thẳng cao độ quan sát màu sắc của gan gà, ở thời khắc quan trọng nhất dùng xén đảo mặt lại, sau đó bỏ vào trong giấy thiếc giữ ẩm. Tiếp đó cô nếm mùi vị của bánh mì cùng các hương liệu mình đã lựa chọn, sau đó quyết định, cắt miếng bánh mì, lấy tỏi chiên trong mỡ bò rồi bỏ thêm húng quế đã được cắt.

Tiếp đó bày gan gà xào với nếm hương lên trên miếng bánh mì, cuối cùng Lâm Khả Tụng tỉ mỉ trang trí món ăn.

Thời gian rất gấp, cô phải hoàn thành 12 phần ăn. Lưng của cô ướt đầm mồ hôi rồi, mồ hôi dọc theo trán chảy xuống.

Khi tiếng nhắc nhở cuộc thi kết thúc vang lên, đúng lúc Lâm Khả Tụng đã trang trí xong.

Nhân viên làm việc đẩy xe đẩy, bưng 12 phần ăn của Lâm Khả Tụng đi.

Trên màn ảnh là hình ảnh giám khảo đang thưởng thức món ăn của các tuyển thủ.

Món đầu tiên là ruột già nướng trên tấm sắt, nhưng ruột già chưa rửa sạch sẽ, cơ hồ giám khảo mới bỏ vào trong miệng chưa tới hai giây liền ói ra ngoài.

Vô luận là người nào lấy được ruột già, Lâm Khả Tụng cũng rất thông cảm với đối phương, bên trong ruột già rất khó xử lý. Nó bị xem như rác thải ở đại đa số quốc gia, bên trong quá nhiều chất bẩn, mùi tanh cũng làm cho người ta muốn ói. Dọn dẹp cũng rất phiền toái, chẳng những phải lột ruột già ra rồi rửa sạch, còn phải bỏ hết mỡ ở trong đó, dùng muối và dấm chà xát mấy lần, thậm chí còn phải dùng đến tinh bột.

Tiếp đó là eo lợn nướng, mặc dù dùng không ít hương liệu có mùi vị rất nặng, nhưng vẫn không áp đảo được mùi tanh của eo lợn, không ít giám khảo nhíu mày.

Cuộc tranh tài này quả thật không lạc quan chút nào. Giám khảo đã thưởng thức được món ăn của 4, 5 vị tuyển thủ, nhưng chưa có người nào có điểm cao hơn 6.

Cuối cùng đã tới món dùng trái tim của Sansa. Cô đã cho lửa hơi nguyên liệu, trong quả tim cho thêm quả táo cùng anh đào, lấy mùi thơm trái cây để giảm thấp mùi tanh, thậm chí còn có chút mùi thơm ngát. Gia vị không sai, chỉ là nướng hơi lâu, khiến quả tim già tí. Cô đạt 7. 8 điểm, điều này làm cho bài danh của cô vượt qua Bruce, cách điểm của top 3 càng lúc càng nhỏ.

Sau đó là món tim trâu của Hậu Đẳng Tin được hầm chế biến rất mới mẻ. Trước tiên anh nướng tim trâu nửa phần, rồi cắt khối, xào với hạt bắp, cuối cùng mùi vị chinh phục không ít giám khảo, được 8. 3 điểm.

Sau Hậu Đẳng Tin, chính là Victor. Hôm nay hình như Victor rất tự tin, điều này làm cho Lâm Khả Tụng thật tò mò anh sẽ xử lý eo dê như thế nào.

Mặc dù ở Trung Quốc, eo dê được tẩm ướp nhiều gia vị rồi nướng chín rất phổ biến, khi cho thức ăn vào miệng, mùi vị rất tươi mới, mùi tanh của eo dê cùng dung hòa vào mùi tiêu cùng hỗn hợp gia vị, tạo nên mùi thơm làm cho người ta lưu luyến. Nhưng Lâm Khả Tụng không cảm thấy Victor đã từng ăn eo dê nướng than kiểu Trung Hoa.

Khi trên màn ảnh xuất hiện đĩa thức ăn của Victor thì tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

Cách trang trí tương đối tinh tế, làm cho người ta căn bản không cách nào liên tưởng đến đó nguyên liệu chính là eo dê.

Eo dê bị cắt thành lát cắt, phối hợp bách lý hương, cây nghệ tây, gia vị của các cây nghệ khác, chiên giòn, đặt trên canh măng tây.

Đáy khay là một tầng nước sốt hết sức nồng nặc.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Chương 63: Toffee hương dừa

Edit: Thổ Lật

Khán giả nhìn màn hình nuốt nước miếng theo bản năng.

Giám khảo tổng biên tập Winston nhắm mắt lại, đưa măng tây cuốn vào trong miệng, đôi mày vốn nhăn lại vì nếm những món ăn hồng gò phút này chậm rãi giãn ra.

“Đây thật sự là một loại hương thụ. Da cừu bên ngoài thực sự rất giòn, bên trong cũng rất tươi mới, lượng hương thảo và rau kinh giới vô cùng xảo diệu. Măng tây là điểm nhấn, không những không cướp đi vị của da cừu, lại mang đến cảm giác tươi mát, còn tăng thêm hương vị. Đây là sự phối hợp vô cùng

xảo diệu.”

Winston cho 9.5 điểm, có thể tưởng tượng anh hài lòng với món ăn này của Victor đến nhường nào.

Mà chủ tịch hiệp hội ẩm thực Davy chưa tới một phút đồng hồ đã ăn xong da cừu cuộn măn tay, thậm chí còn dùng muống mức nước sốt dưới đáy đĩa tỉ mỉ nhấm nháp: “Ủm -- xô thơm, dùng thể khử mùi tang của da cừu. Vani, mang đến vị thơm ngọt cho nước sốt. Còn có chút đinh hương, có tác dụng khử mùi gay! Sử dụng hương liệu thật sự khéo léo, quan trọng nhất là lượng dùng hợp lý.”

Davy cũng cho 9.5 điểm.

Món ăn này khiến 12 nhà phê bình báỉ phục, dường như họ không tìm được bất cứ điểm thiếu sót nào ở món ăn này.

Victor vốn vị tụt lại phía sau vì một vòng thi, xoay chuyển tình thế đạt 9.4 điểm trong một vòng, quay lại vị trí ngai vàng số một lần thứ hai.

Chuyện này không thể nghi ngờ đã tạo cho Lâm Khả Tụng áp lực rất lớn.

Món của cô chưa được giám khảo nếm thử, nhưng có Victor châu ngọc ở phía trước, chuyện này ít nhiều cũng ảnh hưởng đến kết quả của cô.

Lâm Khả Tụng hít một hơi, nhìn lên Giang Thiên Phàm trên khán đài.

Về mặt anh không hề có một chút thay đổi, giống như thành công của Victor không hề ảnh hưởng đến niềm hi vọng anh dành cho Lâm Khả Tụng.

Bàn ăn trên màn hình được đặt trước mặt các nhà phê bình.

Ngón tay Winston hơi động bên cạnh đĩa, như đang cẩn thận thưởng thức cách sắp xếp của Lâm Khả Tụng, sau đó ông nở nụ cười.

“Đây là cách sắp xếp khéo léo nhất trong rất nhiều bài thi tôi từng thấy.” Winston hơi cúi đầu, phẩy phẩy ngón tay, cẩn thận ngửi hương vị món ăn tỏa ra, “Ủm, là gan gà. Nhiều thí sinh trước đều chọn che giấu mùi nội tạng, nhưng món này tôi lại ngửi thấy mùi gan gà thơm ngon. Cắt gan gà thành từng miếng nhỏ xào chung với nấm hương, phết lên bánh mì, đây là tham khảo cách làm gan ngỗng, nhưng đồng thời có sáng tạo mới cải tiến.”

Nghe thấy Winston tán thành ý tưởng nấu ăn của mình, Lâm Khả Tụng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Winston dùng dao gậy nhẹ một miếng gan gà, lập tức gật đầu rất hài lòng: “Gan gà được cắt nhỏ, cải canh lửa rất cẩn thận, không nấu đến trắng bệch, vẫn rất tươi mới. Hơi nước trong nấm hương đều được xào ra hết, hương đậm ngào ngạt, ghết hợp với mùi gan gà sẵn có, lại biến thành hương vị khiến người ta thèm ăn.”

Winston nâng một miếng bánh mì nướng đến giòn vỏ ngoài lên, đưa đến bên miệng.

Tất cả mọi người mỗi mắt mong chờ, muốn biết gan gà và nấm hương Winston ca ngợi có ngon như vậy hay không.

Winston hơi ngừng cầm, vừa thông thả nhấm nháp vừa gật đầu.

“Đầu tiên gan gà được ướp rượu gạo và gừng cùng với húng tây và tía tô, khử mùi tanh, Tiếp đó cẩn thận dùng mỡ bò chiên qua, hương vị và nước thịt được giữ lại thành công. Hòn nửa lửa dầu rất hoàn mỹ, thí sinh này rất tinh tế nghĩ lát sau gan gà sẽ trộn với nấm hương thành sốt, nên gan gà chỉ chiên chín một nửa. Dầu tímỏ xào nấm hương thái nhỏ, sau đó thêm gan gà vào thời điểm thích hợp nhất, khi trang trí đĩa vừa lúc gan gà và nấm hương rất có đàn hồi. Không chế dầu lửa tinh tế như vậy, thật sự khiến người ta khó mà tin được không phải xuất thân từ đầu bếp chuyên nghiệp.”

Winston không ngừng khen ngợi khiến mọi người càng thêm tò mò về món ăn này.

Nhưng khi Winston ăn hết một miếng, thở dài: “Chi tiếc, món này có một sai lầm trí mạng.”

Sai lầm? Sai lầm gì?

Lâm Khả Tụng bắt đầu căng thẳng, cô làm sai chỗ nào? Rõ ràng tất cả đã cẩn thận đến không thể cẩn thận hơn rồi mà!

“Nếu nói độ mặn hoàn mỹ là mười phần, độ mặn của món ăn này là mười hai phần. Tất cả cân bằng vị giác đều cẩn thận như vậy, tôi không biết thí sinh này hôm nay có phải vị giác không bình thường hay không, hay cô ấy chưa kịp thử thành phẩm của mình. Thật sự rất đáng tiếc... Không, phải nói là thực sự quá đáng tiếc rồi. Nếu độ mặn được khống chế hợp lý, món này hoàn toàn có thể vượt qua da cừu cuộn măn tây vừa rồi.”

Lâm Khả Tụng bắt đầu mơ hồ. Rốt cuộc sao lại thế này? Cô đã thử sốt gan gà mình làm! Độ mặn vừa đủ mà!

Vị giác của cô luôn phù hợp tiêu chuẩn đại chúng, sao có thể bỗng nhiên mặn được...

Một giây đó, cô bỗng tỉnh ngộ.

Là bởi vì cô uống một ngụm nước siêu mặn, hạ thấp độ mặn cảm với vị mặn của cô.

11 nhà phê bình khác đều đánh giá rất cao món ăn này, thậm chí cảm thấy nó hoàn toàn có thể làm món chính trong nhà ăn cấp sao. Nhưng độ mặn

không cân bằng trở thành nét hồng lớn nhất của nó.

Đầu bếp Hàn Bản của Việt Giang Lâu thậm chí day trán bày tỏ sự khó hiểu: “Nắm chắc chi tiết xuất sắc như vậy, sao có thể xuất hiện sai lầm trên độ mặn?”

Món ăn này trở thành món khiến giám khảo cảm thấy tiếc nuối.

Lâm Khả Tụng đạt tròn 8 điểm.

Điều này khiến thứ hạng của cô tụt xuống thứ hai một lần nữa, cách Victor ở vị trí thứ nhất 0.9 điểm.

Nếu muốn đuổi lại, trừ khi vòng tiếp theo Victor phạm sai lầm. Nếu không dù Lâm Khả Tụng lấy đủ 10 điểm, chỉ cần Victor đạt 9 điểm trở lên cô vẫn không thể đuổi kịp cậu ta.

Lâm Khả Tụng nhắm hai mắt lại, cô biết trận này thất bại, cô tất phải thừa nhận.

Trên mặt Victor nở nụ cười như ánh mặt trời, khán giả đứng dậy vỗ tay cho cậu ta.

Cô không hậm mộ cũng không ghen tị, cô không cần cả thế giới ủng hộ, chỉ là lần đầu cô thất bại dưới sự theo dõi của Giang Thiên Phàm.

Cô rất muốn nhốt mình lại, không ai thấy, yên tĩnh phần khởi lại.

Vòng thi kết thúc, các thí sinh cùng trở lại phòng nghỉ lấy túi hoặc các vật tùy thân khác của mình.

Sansa ôm lấy Lâm Khả Tụng, dùng giọng điệu hậm mộ nói: “Khả Tụng, cô thật sự rất lợi hại! Các giám khảo rất thích phương pháp nấu nướng của cô!”

“Nhưng tôi đã phạm sai lầm. Nhưng mà cũng chúc mừng cô Sansa, kết quả vòng thi này của cô rất cao.”

“Nhưng cuộc đua hạng ba vẫn là cô, Hậu Đằng và Victor.” Sansa chăm chú nhìn Victor tâm tình thoải mái, nhỏ giọng nói, “Có phải bởi vì một ngum nước muối kia, khiến cô xảy ra vấn đề với vị mặn không? Giống như người ta ăn sô cô la trước sẽ không nếm ra vị ngọt của hoa quả.”

Lâm Khả Tụng biết đó chính là nguyên nhân, nhưng không biết rốt cuộc nước khoáng của mình bị ai đổi đi.

“Nhất định là Victor! Cuộc thi trước Khả Tụng thắng cậu ta, trong lòng cậu ta đã khó chịu!” Thí sinh người Mexico sau khi nghe được cuộc đối thoại giữa Sansa và Lâm Khả Tụng không khỏi mở miệng nói.

“Ngoài cậu ta, còn ai sẽ làm như vậy? Không phải cậu ta vẫn nhắm vào Khả Tụng sao?” Một thí sinh người Canada khác không nhìn được mở miệng, “Tôi cũng không phải thích nói bậy người khác, nhưng tôi cảm thấy cô phải cẩn thận Victor, dù sao còn một vòng nữa là trận chung kết rồi.”

Victor đeo túi trên lưng nghe rõ lời bàn tán của mọi người, cậu ta ngẩng đầu lên, nhả nài hai giây, cuối cùng cũng quay đầu nhìn thẳng vào mắt Lâm Khả Tụng nói: “Thật sự tôi không vừa mắt cô. Nhưng tôi có năng lực hơn cô, cho nên không cần dùng cách này cũng có thể đánh bại cô.”

Nói xong, Victor liền rời khỏi.

Mặc dù mọi người vẫn cho rằng Victor có vấn đề, nhưng Lâm Khả Tụng cảm thấy Victor là người rất kiêu ngạo, cậu ta muốn thắng cô, dùng nước muối gì gì đó, không giống cách đùa nhỏ này có thể nghĩ ra.

“Victor không hề lại gần chỗ ngồi của cô.”

Hậu Đằng Tín nói xong câu này bên người Lâm Khả Tụng liền rời khỏi.

Lâm Khả Tụng cảm thấy thần kinh như bị khuấy động. Đúng vậy, lần đầu cô uống nước trong bình kia, hoàn toàn không có vấn đề. Nhưng khi cô đi toilet về, nước khoáng bình thường đã biến thành nước muối. Nghĩ sao cũng là người gần cô làm.

Lâm Khả Tụng đi ra phòng nghỉ, đã thấy Giang Thiên Phàm an tĩnh chống gậy dò đường, dường như đã đợi cô rất lâu.

Mãi đến khi cô cúi đầu sắp đi qua mặt anh, anh mới lạnh nhạt mở miệng: “Tuy anh muốn chờ em trong xe, nhưng anh vẫn rất muốn bên em.”

“Thiên Phàm...”

Bàn tay anh hướng về phía cô, mò mẫm trong không khí. Lâm Khả Tụng không nghĩ nhiều khoác tay anh.

Cô vốn cho rằng mình vì thất bại sẽ về tránh anh. Nhưng cô phát hiện, mình rất muốn anh ở cạnh cô.

Giang Thiên Phàm lấy ra một cây kẹo từ trong túi áo, “Cho em ăn.”

“Đây là gì vậy?”

“Lúc còn nhỏ anh rất thích ăn kẹo. Vị hương thảo nước dừa.”

“Anh đang ăn ỉ em sao?” Lâm Khả Tụng cười mở giấy gói ra, đưa toffee vào trong miệng.

Hương thơm nồng ngọt ngào nhất thời khiến cô buông xuôi tất cả mắt mát.

“Nếu em muốn coi nó như ăn ỉ cũng được. Anh chỉ muốn đầu lưỡi em có hương vị khác.”

Giọng nói Giang Thiên Phàm rất chắc chắn, mà lại dường như đã hiểu rõ.

“Anh... sao lại muốn đầu lưỡi em có hương vị khác?

Anh biết? Làm sao mà anh biết được?

“Em không bị cảm, sáng nay em nói em ăn cháo hoa bình thường, giọng nói của em cũng không có vấn đề gì. Em làm món kia, nếu sai ở giữa lửa, anh sẽ cảm thấy rất bình thường. Dù sao em mới học nấu ăn chưa bao lâu, trình độ cũng không ổn định. Nhưng về phương diện hương vị, mười hai giám khảo đều nói mặn, vậy thì vị giác của em đã xảy ra vấn đề. Nên anh nghĩ, hoặc em uống cái gì quá nóng làm tổn thương vị giác, hoặc em ăn món gì đó quá mặn, phá hủy vị giác của em”

Bước chân của Giang Thiên Phàm rất ung dung, anh không hề có ý trách Lâm Khả Tụng, cũng không quy hết lí do thất bại cho vị giác của cô.

Mọi chuyện trước mặt anh đều rất đáng xem.

“Em uống phải nước khoáng siêu mặn.”

“Nếu mặn, vậy nó không phải nước khoáng.”

“Có người nhân lúc em đi toilet, đổi nước khoáng của em thành nước muối mặn. Mặc dù mọi người đều nói là Victor, nhưng em cảm thấy không phải cậu ta. Ngược lại... em có chút nghi ngờ Sansa luôn có thiện ý với em. Bởi vì khi em không ở đó, cô ấy ngồi ngay cạnh chỗ em. Nhưng em không muốn nghi ngờ người khác như vậy...”

“Nghi ngờ vốn là mặt trái. Nếu như vậy chỉ bằng bỏ qua đi. Dù sao vòng tiếp theo là trận chung kết rồi, em cùng xuất hiện với cô ta cũng dừng tại đây. Nếu như vậy, chỉ bằng đặt lực chú ý của em lên đầu lưỡi.”

“Đầu lưỡi của em?”

“Em có nếm được vị ngọt không?”

“Đương nhiên là có rồi!”

“Vị dừa?”

“Cũng có, còn có vị hương thảo.”

Không biết vì sao, tâm tình của Lâm Khả Tụng bắt đầu thoải mái, giống như cánh cửa vẫn đóng bỗng mở ra.

“Phải đó, anh cho em ăn đường nguyên nhân quan trọng nhất chính là nó có thể khiến người ta vui vẻ, anh muốn em vui vẻ.”

Lâm Khả Tụng mỉm cười.

Thật ra có gì có thể khiến em vui hơn có anh bên cạnh cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Chương 64: Vùng đất la hét

Editor: tu tai

Lâm Khả Tụng kéo Giang Thiên Phàm ngồi vào trong xe, Miller quay đầu lại hỏi Giang Thiên Phàm: “Thưa ngài, bây giờ chúng ta sẽ đi đâu?”

“Đảo Conny.”

“Hả?”

“À?”

Miller cùng Lâm Khả Tụng đều chưa lấy lại tinh thần.

Đi đảo Conny làm cái gì? Nơi đó có nhà hàng cao cấp nào sao? Hay là Giang Thiên Phàm mới đầu tư sự nghiệp ăn uống gì đó?

“Vùng đất la hét.” Giang Thiên Phàm nghe được nghi vấn của Lâm Khả Tụng, trả lời bỏ sung.

“Vùng đất. la hét.”

Lâm Khả Tụng không xác định Vùng đất la hét mà cô nghĩ tới có phải giống với lời nói của Giang Thiên Phàm hay không. Lâm Khả Tụng nghe nói “Vùng đất la hét” là một khu vui chơi rất lớn, bên trong có trò đại bàng bay lượn hết sức nổi danh. Không ít du khách ngồi trò xe bay này la hét phá cỗ hòng.

“Em sợ sao?” Giang Thiên Phàm hỏi.

“Em. Em mới không sợ !”

Nói giỡn, tàu lượn siêu tốc nào mà cô chưa từng ngồi chứ? Mặc dù mỗi một lần đều bị dọa đến mức mặt trắng bệch hai chân run run, còn có một lần cô ôm ngay thùng rác ỏi ra rồi, bị Tổng Ý Nhiên cười nhạo một trận, nhưng cô vẫn là rất hưởng thụ cái quá trình xoay quanh nhanh như gió đó.

“Anh không sợ.” Giang Thiên Phàm nhàn nhạt trả lời.

Lâm Khả Tụng 囧 rồi. Thưa Anh, anh không sợ, bởi vì anh không nhìn thấy gì mà!

Nhưng vừa nghĩ tới Giang Thiên Phàm muốn dẫn cô đi khu vui chơi, Lâm Khả Tụng không hiểu cảm thấy rất vui vẻ. Bởi vì trước kia cô cảm thấy trong cuộc sống của Giang Thiên Phàm hình như trừ thức ăn, không có những theo đuổi nào khác. Nhưng thật ra, anh cũng là một người biết cách sống.

Mặc dù bọn họ không có tay dắt tay xem chút phim tình cảm ngán chết ngời, cũng không từng mua bất kỳ một bộ quần áo trang sức đắt tiền nào để trang điểm cho cô thành một gốc cây cây thông noel, thậm chí ngay cả lời nói cũng rất thiếu. Nhưng mỗi một câu nói của anh, mỗi một chuyện anh làm, đều khiến cô động lòng.

Hôm nay không ít du khách đến Vùng đất la hét, có bóng bay nhiều màu, có chú hề cũng có các nhân viên tạo hình các nhân vật phim hoạt hình đang tiến hành biểu diễn. Trong không khí là mùi vị của Popcorn cùng kẹo đường, mỗi một lần tàu lượn siêu tốc bay thẳng về phía chân trời phát ra tiếng thét chói tai cũng làm cho người ở phía dưới không ý thức nhìn lên.

“Em muốn ăn cái gì? Popcorn, kẹo đường, khoai tây hay là hot dog?” Giang Thiên Phàm mở miệng hỏi.

“Anh sẽ cho em ăn những thứ này?”

Không phải ở trong suy nghĩ của Giang Thiên Phàm những thứ này là đồ ăn không tốt cho sức khỏe sao?

“Dù sao sau khi đi tàu lượn siêu tốc xuống, thì em cũng sẽ nhả ra hết thôi.”

Giang Thiên Phàm nắm gậy dò đường, đi về phía những tiếng thét chói tai.

“Em mới sẽ không ỏi đâu! Anh chờ mà xem!” Lâm Khả Tụng bước nhanh về phía trước, kéo cánh tay của anh, khi tầm mắt chống lại khóe môi của anh thì không khỏi kêu lên, “Có phải anh vừa cười đúng không?”

“Không có.”

“Em nhìn thấy rõ ràng! Mặc dù khóe môi của anh chỉ lõm xuống một chút như vậy!”

“Chờ em thật sự ỏi, anh sẽ biết cười.”

Chờ đến lúc bọn họ thật sự ngồi trên tàu lượn siêu tốc, hai chân treo lơ lửng giữa trời, Lâm Khả Tụng sợ .

Cô có thể tượng tượng cảm giác lúc mình bị văng ra.

Đôi tay cô giữ chặt cần an toàn, một bên Giang Thiên Phàm lại là về mặt trầm tĩnh tựa như mình ngồi là xe cáp ngắm cảnh vậy. Anh chạm lên mu bàn tay của Lâm Khả Tụng, lạnh lạnh nói: “Nhịp tim của em đập rất nhanh.”

“Bởi vì Nam Thần đang ngồi ở bên cạnh em” Lâm Khả Tụng trợn mắt nói dối.

“A, đó là vinh hạnh của anh.”

Hai chân của bọn họ khẽ run hai cái, từ từ kéo lên, khi đến điểm cao nhất, trái tim Lâm Khả Tụng bị nắm chặt, hô hấp bị áp chế ở trong lồng ngực, cái

loại cảm giác hoàn toàn mất khống chế không biết trời đất ở nơi nào đó làm cho người ta hỏng mất.

Bên tai ngoại trừ tiếng thét chói tai chính là tiếng gió gào thét.

Xương cốt toàn thân đều muốn tan rã, cho dù biết rất rõ ràng mình sẽ không bị văng ra ngoài, nhưng cô vẫn dùng hết sức lực toàn thân giữ chặt càn an toàn.

Ngay cả mắt cũng không dám mở ra, cô gào thét điên cuồng.

Mà Giang Thiên Phàm ở bên cạnh cô lại khí định thần nhàn.

Lâm Khả Tụng thực sự khó có thể chịu được, đưa một tay ra giữ chặt tay của đối phương, dùng sức nắm chặt những ngón tay của anh, cho dù anh không sợ chút nào, cô cũng muốn anh đau muốn chết!

Khi bọn họ đi tới điểm cuối, trên mặt hầu hết mọi người đều là một mảnh trắng bệch nghĩ lại mà sợ hãi.

Lâm Khả Tụng rời khỏi tàu lượn siêu tốc, chỉ cảm thấy trời đất đều đang xoay tròn. Cô biết nhất định mình đi không được thẳng tắp.

Hơn nữa cô thực sự muốn ói.

Phải nhin, phải nhin, Giang Thiên Phàm đang nghe đấy.

Anh mở gậy đo đường ra, nghiêng tai, nhận biết tiếng bước chân của Lâm Khả Tụng giữa những tiếng đi lại của du khách, vẫn không xa không gần theo sát cô.

“Nếu như muốn ói thì hãy ói ra đi. Dọn sạch dạ dày, sau đó có thể ăn một chút đồ ăn ngon rồi.”

Lâm Khả Tụng chịu đựng không nổi, ôm thùng rác ói như điên.

Giang Thiên Phàm đi tới phía sau lưng cô, chạm lên bả vai của cô, khẽ vuốt ve sống lưng của cô, đưa khăn giấy cho cô.

Lâm Khả Tụng lau miệng, ngồi ở trên ghế dài, chờ đợi cảm giác choáng váng đi qua.

Giang Thiên Phàm ngồi bên cạnh cô, hỏi: “Hình như anh ngửi thấy mùi Hot dog rồi.”

“Cách anh khoảng mười thước về hướng 6 giờ.”

“Vậy anh đi mua hot dog, em ở nơi này nghỉ ngơi đi.”

“À? Ở đây du khách quá đông! Để em đi cho!”

“Em ngồi đây nhìn là được rồi.”

Giang Thiên Phàm đứng dậy, đi về phía Lâm Khả Tụng nói. Cô cực kỳ choáng váng, nhưng bóng dáng của Giang Thiên Phàm lại như là một phong cảnh bị định dạng vậy, cho dù cả thế giới đều bị điên đảo, thì anh vẫn ở nơi đó như cũ.

Thình thoảng có du khách đi ngang qua bên cạnh anh, chặn lại tầm mắt của cô, cô sẽ rất khẩn trương đứng dậy, sợ mình vút bỏ anh. Đứa bé đùa giỡn chạy qua, cô cũng khẩn trương, chỉ sợ anh sẽ bị đụng phải. Nhưng anh đã sớm nghe thấy, chỉ nghiêng người sang đứng một bên.

Lâm Khả Tụng thở ra một hơi.

Cô chưa bao giờ nhìn theo bóng lưng một người như vậy, lo lắng anh bị thương, sợ mất đi anh.

Khi Giang Thiên Phàm tay trái bưng hộp hot dog, trên cánh tay còn treo túi nhựa đựng cola đi về phía cô, cô thậm chí có một loại vui sướng mất đi mà được lại.

Anh đưa hộp cho cô, cô mở hộp ra, cố ý đưa nó đến trước mặt của anh: “Cho anh ăn miếng đầu tiên!”

Anh há miệng ra, cho dù là ăn thức ăn bình dân nhất, cũng có một loại ưu nhã của quý tộc.

Như cô đoán trước tương Hot dog bị ép chảy ra từ hai bên, dính lên mặt anh.

Lâm Khả Tụng cười vui vẻ, lấy điện thoại di động ra chụp hình rắc rắc.

“Em có muốn phát nó lên facebook không?”

“Em sẽ không! Đây là tư gia trân quý!” Lâm Khả Tụng nghiêm trang trả lời.

Trên thực tế thì Cô hoàn toàn không có facebook.

“Bây giờ có thể lau sạch nước sốt trên mặt anh rồi sao?”

Nét mặt Giang Thiên Phàm biểu hiện anh rất nghiêm túc đối với vấn đề này.

Lâm Khả Tụng cười đến nghẹn, cẩn thận lau sạch đồ ăn trên mặt anh.

Khi ngón tay của cô cách khăn giấy đựng phải gò má của Giang Thiên Phàm, cô mới hiểu được, thật ra thì người đàn ông này cái gì cũng biết, cho dù là cô nhỏ mọn hay là trò đùa dai của cô. Nhưng anh không quan tâm, cho dù là dùng chính bản thân anh để cô vui vẻ.

Choi đến lúc trên lưng toát ra một tầng mong mỏng mồ hôi, bọn họ mới rời khỏi khu vui chơi.

Mặc dù không nói chuyện, nhưng trên môi Lâm Khả Tụng vẫn treo nụ cười.

“Hôm nay em chơi rất vui về.”

“Đúng vậy. Trò tàu lượn siêu tốc của ‘Vùng đất la hét’ này thật sự thật lợi hại!”

“Thì ra là em thích trò tàu lượn siêu tốc. Vậy lần sau cùng nhau đi Dubai đi, nơi đó có một thiên đường vui chơi Ferrari, tàu lượn siêu tốc sẽ lấy tốc độ cao nhất của Ferrari xông ra, được gọi là ‘thân thể bay đi trước, linh hồn đuổi theo phía sau’.”

Lâm Khả Tụng nghiêng mặt sang bên nhìn Giang Thiên Phàm một cái, xác định người này không phải cố ý sao? Anh thật cực kỳ thích xem cô ới!

Anh đưa cô trở về nhà, hôn lên mi tâm của cô nói một tiếng ‘Ngủ ngon’.

Lâm Khả Tụng sờ sờ mi tâm của mình, lúc này mới nghĩ tới hôm nay Giang Thiên Phàm không có nói ra bất kỳ điều gì về đề tài nấu nướng, không có đưa ra bất kỳ đánh giá nào về trận tranh tài của cô, ngược lại anh giống như tốn rất nhiều công sức để cô quên cuộc tranh tài đi, quên mất trận thất bại bất ngờ này.

Thật ra thì khi cô ngồi trên tàu lượn xoáy chuyển đột nhiên rơi xuống, cô chợt hiểu, một món ăn ngon, không phải chỉ cần có vị giác cân đối, còn có cái loại kinh hi phá bỏ trói buộc của vị giác nữa.

Giống như anh bỗng nhiên xuất hiện trong sinh mệnh của cô.

Đêm hôm đó, Giang Thiên Phàm ngồi ở trên ban công, hơi lạnh của gió đêm thổi lên, Meire đọc cho anh nghe mấy phần văn kiện, sau đó xin anh ký tên.

“Meire.”

“Sao vậy, thưa Ngài? Là tài liệu có vấn đề sao?”

“Cám ơn sự quan tâm của ông đối với tôi và Giang thị. Ông là người mà tôi tin tưởng nhất.”

“Sao vậy, thưa Ngài? Bỗng nhiên lại nói với tôi lời như vậy?”

“Tôi biết rõ ông lo lắng nếu như Khả Tụng thất bại bởi Victor trong cuộc tranh tài ‘Đầu bếp xuất sắc’, sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với tôi. Nhưng đừng tạo áp lực cho cô ấy, bởi vì tôi không muốn kéo cô ấy vào cuộc đấu tranh giữa Giang thị và tập Quintin. Cũng hi vọng ông có thể tin tưởng tôi, tôi đã làm tốt chuẩn bị từ lâu rồi.”

Meire khẽ ngán người, ngay sau đó bình tĩnh trả lời: “Tôi hiểu, thưa Ngài.”

Lâm Khả Tụng ngồi ở trên bàn ăn ăn cơm cùng chú và Lâm Tiểu Tuyết. Chú cố ý nấu cháo trắng cho Lâm Khả Tụng, lại xào một chút mới mẻ rau dưa, còn đặc biệt dặn dò nói: “Cháo muốn để nguội hãy uống đó!”

Lâm Tiểu Tuyết bĩu môi nói: “Chị ấy lại không lấy được chức vô địch. . . . Không phải nói trừ phi cuộc tranh tài tiếp theo Victor phát huy sai lầm, nếu không chị ấy không có cơ hội lấy đến chức vô địch sao?”

“Có lấy được chức vô địch hay không không quan hệ! Đứng thứ hai cũng rất lợi hại. Con thì sao? Ngay cả chiến quả trứng gà cũng không. Lúc cười nhạo người khác thất bại, trước tiên hãy xem lại mình có bao nhiêu cân lượng đã.” Chú lắc đầu bắt đắc dĩ.

Lâm Tiểu Tuyết buồn buồn không vui, ngay cả cơm cũng không ăn vài miếng đã đi trở về phòng mình rồi.

Ngược lại Lâm Khả Tụng, sớm một chút đã nằm vào trong chăn, cô quyết định hôm nay phải ngủ một giấc thoải mái.

Cũng không lâu lắm, trong điện thoại di động thu được một tin nhắn đến từ Tổng Ý Nhiên: hai ngày nay rất bận, không có đi cổ vũ em tranh tài. Trận chung kết anh sẽ đi xem.

Kèm thêm một vẻ mặt cần ăn đòn.

Lâm Khả Tụng cười, trả lời lại: chờ em thắng, liền khoác áo choàng, mặc quần da màu đỏ, cos siêu nhân, làm bếp trưởng của phòng bếp địa ngục.

Tổng Ý Nhiên nhanh chóng nhấn lại: anh đang mong đợi.

Lúc này Lâm Tiểu Tuyết đang ở trong phòng chơi game, muốn uống cola lại phát hiện trong nhà không có hàng tích trữ.

Cô cầm cái chìa khóa, tính cửa hàn tiện lợi phía đối diện một chuyến.

Vừa ra cửa, đã nhìn thấy một bóng dáng đứng dựa vào cột đèn, cúi đầu bấm chữ trên điện thoại di động.

Sóng mũi cao, tậm mắt rũ xuống, dưới ánh đèn mờ mờ có vẻ nhu hòa dễ vỡ.

“Anh Tôi tìm chị họ của tôi sao? Tại sao không lên.”

Lâm Tiểu Tuyết vốn không muốn quấy rầy Tổng Ý Nhiên như vậy, nhưng cô đã theo bản năng mở miệng hỏi rồi.

Dưới đèn đường người đàn ông từ từ ngẩng đầu lên, lộ ra một nụ cười yếu ớt: “Tôi chỉ đi ngang qua mà thôi.”

“Tôi nhìn thấy anh ở đây nhấn tin.”

Tổng Ý Nhiên mất hứng đi tới trước mặt Lâm Tiểu Tuyết, dùng di động gõ lên đầu cô một cái: “Cô nên học được lúc nào thì giả vờ không biết.”

“ Anh còn yêu thích chị Lâm Khả Tụng sao? Không phải anh đã biết chị ấy và Giang Thiên Phàm đang bên nhau sao?”

“Vậy tại sao cô lại ghét Khả Tụng chứ? Tại sao đăng hình ảnh Giang Thiên Phàm hôn cô ấy lên facebook của mình chứ?” Tổng Ý Nhiên buồn cười hỏi.

“Bởi vì. Tôi muốn anh nhìn thấy.”

Nửa câu sau, Lâm Tiểu Tuyết nói rất nhỏ.

“Cho nên? Cô muốn tôi buông tha cho việc thích cô ấy, hay là vì cách ứng xử tôi để cho tôi khó chịu?”

Giọng của Tổng Ý Nhiên khi nói ra lời này thật giống như đang đối mặt với một đứa trẻ không hiểu chuyện, mà Lâm Tiểu Tuyết ghét nhất nét mặt như vậy của anh.

“Tôi chỉ không hiểu tại sao anh cũng vậy, ba tôi cũng vậy, thậm chí Giang Thiên Phàm cũng vậy, đều yêu thích chị ấy như vậy? Không biết còn tưởng rằng chị ấy là Thánh mẫu trong giáo đường vậy !”

Lời nói đã nhin rất lâu, Lâm Tiểu Tuyết lại cứ như vậy mà bật thốt lên.

“A. Tại sao vậy chứ? Tôi không biết tại sao người khác lại thích cô ấy, tôi cũng khẳng định không phải mỗi người đều thích cô ấy giống như tôi vậy. Tôi chỉ nhớ trước kia lúc tôi học trung học có một năm trong lớp tổ chức cắm trại dã ngoại. Lúc nửa đêm tôi phát tác viêm ruột thừa, tôi rất đau đớn, tài xế xe trường học không có ở đây, xe cứu thương của bệnh viện cần một thời gian mới qua đến hơn nữa lại không cách nào miêu tả rõ ràng vị trí chính xác của chúng ta, chỉ có thể cưỡi xe ba bánh mang tôi đến bệnh viện gần đó. Lúc ấy chủ nhiệm lớp của tôi là một giáo viên nữ, cô ấy lái xe rất chậm, mà Lâm Khả Tụng hãy cùng chạy bên cạnh xe. Cô ấy có thể tiếp tục ngủ giống như những bạn học khác, nhưng cô ấy lại lựa chọn cháy mồ hôi đi theo tôi. Sau đó cô giáo thật sự không đập xe được nữa, cô ấy lại tiếp tục đập xe, vẫn đập đến bệnh viện. Tôi cuộn người lại, mặc dù rất đau, nhưng mà tôi lại vẫn cố sức nhìn theo bóng lưng của cô ấy. Rốt cuộc thì cô ấy lấy khí lực và nghị lực từ đâu chứ?”

Lâm Tiểu Tuyết nuốt nước miếng, ngơ ngác nhìn Tổng Ý Nhiên.

“Sau đó, rất nhiều bạn học biết gia thế cùng bối cảnh của tôi, trở nên thân cận với tôi. Tôi có rất nhiều bạn cùng chơi, nhưng mà tôi lại rất rõ ràng, bọn họ cố ý xưng anh gọi em với tôi, nhưng trong bọn họ sẽ không có một người nào có thể làm được việc mà Khả Tụng đã làm với tôi.”

“Cho nên anh rất cảm kích Khả Tụng sao?”

Tổng Ý Nhiên cười cười: “Đây không phải là cảm kích, là hiểu biết. Nếu như cô muốn người khác hiểu biết một phần tốt đẹp trong con người cô, muốn người khác thật lòng yêu cô, vậy thì hãy thật lòng đối đãi với người khác. Không phải mỗi một lần bỏ ra đều sẽ nhận được hồi báo, cũng không phải là mỗi một lần cô muốn cái gì đó cũng có thể lấy được đến. Chờ đến lúc cô hiểu ra được điều này, thì cô đã thật sự trưởng thành rồi.”

Nói xong, Tổng Ý Nhiên xoay người rời đi.

Lâm Tiểu Tuyết nhìn bóng lưng anh trong ánh đèn leo lét, đột nhiên cảm thấy thương cảm.

“Anh muốn tôi đối xử với chị ấy tốt một chút sao?”

“Tôi muốn cô trở nên làm người khác ưa thích một chút.”

Chương 67: Chương 65: Khiêu khích

Editor: Kaori Hường

Lâm Tiểu Tuyết cứ nhìn chăm chú Tống Ý Nhiên rồi đi như vậy, trên mặt của cô là vẻ mặt ngờ ngác, nhưng trong lòng lại cảm thấy như mình hiểu ra chuyện gì đó.

Lâm Khả Tụng nằm trong chăn ngủ một giấc đến giữa trưa ngày thứ hai.

Không phải rời giường sớm mỗi ngày thật tốt. Cô cảm thấy tất cả mọi chuyện rất dễ dàng với cô, giống như trận chung kết ngày mai cũng không tính là gì rồi.

Cô mặc T-Shirt, nấu tô mì cho mình, sau khi ăn xong đi tới phòng bếp, phát hiện người người nhón nháo. Nghĩ đến nhất định chú mình ở sau bếp bận chết đi được, Lâm Khả Tụng vội vàng vén tay chuẩn bị giúp chú một tay.

“Đừng! Đừng! Ngày mai chính là trận chung kết! Nghỉ ngơi thật tốt! Nơi này binh hoang mã loạn* (*ý chỉ loạn), ngộ nhờ đụng vào đầu thì phải làm sao!!”

“Coi như để cho cháu luyện thử tay tìm cảm giác mà!” Lâm Khả Tụng cười nhìn một số đơn đặt hàng trên đầu chú mình.

Cà rốt, ớt xanh là nguyên liệu thường dùng, xác thức ăn làm mỡ hôi đầy đầu, Lâm Khả Tụng nhanh chóng giúp một tay.

Chú làm món ăn hết một giờ, lúc lấy khăn lông trên cô xuống lau mồ hôi, Lâm Khả Tụng cũng sẽ tiếp lấy.

“Nồi này rất lớn! Cháu lật không nổi!”

“Không có việc gì không có việc gì! Trứng chiên cà chua, cháu làm rất tốt! Không đảo nổi được cháu cũng có thể làm cho nó không khó ăn!”

Chú Lâm không thể làm gì khác ngoại trừ lắc đầu: “Cháu làm trứng chiên cà chua nào có khó ăn? Rõ ràng vị rất ngon! Chú là sợ những khách hàng sau khi ăn trứng chiên cà chua cháu làm rồi, sau này sẽ không muốn ăn chú làm thôi!”

Trong bếp vang lên những tiếng cười giòn dã.

Lúc này người bụng thức ăn đứng ở cửa sổ hô lớn: “Khả Tụng, có người tìm cô!”

“Tìm tôi? Lúc này?” Lâm Khả Tụng có thể nghĩ tới bây giờ duy chỉ có là Tống Ý Nhiên nhưng người này tới ăn không uống không thôi hả?

Chỉ là đợi đến lúc cô xoa xoa tay cời tạp dề tới phòng ăn thì phát hiện người đến tìm cô lại là Irriti · Quintin.

Cô ấy cũng không ngồi xuống, mà ôm cánh tay đứng ở gần cửa, ánh mắt xem kỹ qua mỗi món ăn trên bàn, khẽ nhún chân mày lên bày tỏ cô nàng đều không hài lòng với những món ăn này.

Nhưng nơi này chỉ là phòng ăn bình dân mà thôi, làm sao có thể giống như phòng ăn cao cấp sao Michelin được?

Chỉ là một khi Irriti xuất hiện, Lâm Khả Tụng biết nhất định cô ấy sẽ nói điều gì đó để mình không tốt.

“Đầu bếp chính Quintin? Cô đây là muốn thử món Trung Quốc một lần sao?”

“Nếu như muốn ăn món Trung Quốc, tôi sẽ lựa chọn Càng Giang lâu.” Irriti nâng cằm lên, “Đi ra ngoài nói hai câu, sẽ không làm trễ nãi quá nhiều thời gian của cô.”

“Được.”

Mặc dù Lâm Khả Tụng không thích cô, nhưng ít ra thường thức những lời cô nói. Toàn bộ không hài lòng của cô ấy đều hiện ở trên mặt, ít nhất so với tiểu nhân phản bội tốt hơn nhiều.

Hai người tới dưới một thân cây bên ngoài nhà hàng.

Irriti không có bất kỳ ý tứ vòng vo nào, trực tiếp nói suy nghĩ của cô ấy: “Cô biết tôi vẫn rất thích Thiên Phàm. Hơn nữa trong lòng tôi, vô luận là thành tựu cao ở nấu nướng hay là hiểu suy nghĩ của anh ấy, tôi đều hơn xa cô.”

“Cho nên anh ấy chọn cô làm cộng tác trên sự nghiệp, rất thương thức năng lực của cô.”

Irri ti cười khẽ một tiếng: “Không cần đối diện tất cả đều một vẻ mặt. Tôi rất chán ghét cô. Ghét đến thậm chí muốn đối địch với Giang Thiên Phàm, để cho anh ấy không dễ chịu.”

Lâm Khả Tụng khần trương lên. Cô biết hạng mục phổ thức ăn ngon Trung Hoa đó, tập đoàn Quintin rất có tiếng nói.

“Nhưng mà có người nói cho tôi biết, nếu như muốn thắng, ít nhất chiến trường phải là ở lĩnh vực tôi và Thiên Phàm đều am hiểu nhất. Ngày mai là trận chung kết rồi, những người chân chính cạnh tranh chức vô địch chân chính chỉ có Victor, Hậu Đằng và cô nữa. Nhưng mà cô rất rõ ràng, trừ phi Victor không tham gia, phần thắng của cô rất nhỏ.”

“Cô muốn nói gì?”

Irri ti hơi nghiêng về phía trước, ánh mắt cô nhìn chăm chăm tạo thành áp lực mãnh liệt với Lâm Khả Tụng.

“Nếu như cô thắng, cô ở chung một chỗ với Thiên Phàm, cho đến khi anh ấy chán ghét cô trước, tôi sẽ rời khỏi cuộc sống của hai người hoàn toàn. Nhưng mà nếu như cô thua, mời rời khỏi cuộc sống của anh ấy.”

Lâm Khả Tụng nhú mày, bắt đầu dĩ lắc đầu: “Đầu bếp chính Quintin, Thiên Phàm ở tại trong lòng cô là gì? Một người hay là một vật? Anh ấy ở chung một chỗ với người nào, anh ấy sẽ yêu người nào, cũng không phải một cuộc tranh tài có thể quyết định. Cứ coi như tôi thua rồi, anh ấy còn yêu tôi. Cứ coi như tôi đi đến nơi anh ấy không tìm được, anh ấy sẽ đi khắp thế giới tìm tôi. Đánh cuộc như vậy, có ý nghĩa gì sao? Hơn nữa đối với tôi mà nói, vô luận xảy ra cái gì, anh ấy đều là quan trọng nhất. Tôi sẽ không lấy bất cứ thứ gì để đánh cuộc anh ấy.”

“Cô đúng là tự tin. Như vậy, không bằng chúng ta đối thứ khác hợp lý hơn. Nếu như cô thắng, tôi sẽ hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của hai người. Nếu như cô thua, hạng mục phổ thức ăn ngon Trung Hoa đó, tôi nhận. Cô đã cho nấu nướng không thể trở thành quyết định thắng bại giữa chúng ta, vậy tôi không thể làm gì khác hơn là dùng phương thức của chính ta để cho cô trôi qua không tôi.”

Nói xong, Irri ti lưng thẳng rời đi.

Lâm Khả Tụng hít một hơi, cô biết Irri ti nói được là sẽ làm được.

Meire nói qua, hạng mục phổ thức ăn ngon Trung Hoa này có ý nghĩa quan trọng với Giang Thiên Phàm, anh ấy bỏ rất nhiều tâm huyết.

Cô nhất định phải thắng.

Không thể để xảy ra bất cứ chuyện gì cũng để cho Giang Thiên Phàm an ủi cô, giải quyết thay cô.

Cô xoay người trở lại bên trong phòng bếp, tiếp tục giúp một tay.

“Khả Tụng, ai tìm con vậy?” Thúc thúc hỏi.

“A, có người bạn vốn là muốn quan sát trận chung kết của con, nhưng mà chột có chuyện không tới được, cho nên hôm nay tới cổ vũ cho con.”

Lâm Khả Tụng như thường tiếp tục cắt cà rốt, rang thức ăn.

Trong bếp bận rộn, làm cho cô quên mất tất cả.

Tất cả gánh nặng đều là dư thừa, bởi vì kết quả luôn là sẽ tới.

Sáng sớm ngày thứ hai, trên bầu trời mưa rơi lác đác.

Giang Thiên Phàm tới đón Lâm Khả Tụng đến khách sạn Rhede Văn Sâm.

“Anh cảm thấy chủ đề hôm nay sẽ là gì?” Lâm Khả Tụng hỏi.

“Tác phẩm tiêu biểu của thầy hướng dẫn.”

Lâm Khả Tụng cũng không có trông cậy vào ăm sẽ trả lời, bởi vì Giang Thiên Phàm rất ít làm bất kỳ dự đoán gì không có căn cứ.

“Tại sao là tác phẩm tiêu biểu của thầy hướng dẫn?”

“Bởi vì đây là ‘Bậc thầy ưu tú’, các bạn đại biểu cho mỗi thầy hướng dẫn.”

Nói như vậy, Giang Thiên Phàm dự đoán rất có căn cứ.

“Em rất hiểu rõ phương thức và phong cách của anh, cho nên đề như vậy không làm khó được em.”

Giọng nói của Giang Thiên Phàm thân nhiên thong dong.

“Món ăn nổi danh nhất của anh là chim cú Nga. Nhưng em không có năm giữ thuần thực với món ăn này.”

“Không có bất kỳ một người có thể hoàn toàn phục chế món ăn của người khác, cho dù là quá trình và phương thức hoàn toàn giống nhau. Nhưng thầy hướng dẫn của em là anh, lúc BGK ăn được món ăn của em làm, bọn họ nhất định có thể cảm nhận được.”

Sau khi Lâm Khả Tụng tạm biệt, nhìn ngoài cửa sổ cười.

Đi vào phòng nghỉ ngơi cuộc so tài do Ủy hội an bài, cô nhìn thấy đối thủ mạnh nhất của mình Victor. Về mặt của anh ta lúc này thật ngây thơ, nhắm mắt lại, chấp tay trước ngực chống trán, anh ta đang chú tâm suy nghĩ, cố gắng để cho mình trở nên chuyên chú.

Lâm Khả Tụng cũng không có cố ý tránh Sansa ra, mà ngồi xuống bên người cô.

Thật ra thì cô cũng rất muốn hiểu rõ, trước một cuộc tranh tài cuối cùng, Sansa sẽ biểu hiện như thế nào.

“Khả Tụng Cô nói chủ đề của cuộc tranh tài cuối cùng sẽ là cái gì à?” Sansa tiến tới bên người Lâm Khả Tụng nhỏ giọng hỏi.

“Tôi không phải là thành viên ủy hội cuộc so tài ủy hội.” Lâm Khả Tụng buồn cười nhún vai, “Hơn nữa suy nghĩ của mấy người giám khảo chúng ta ai cũng đoán không ra. Nói không chừng đề cho chúng ta nấu ăn làm một bữa, sau đó trao đổi nguyên liệu cho nhau?”

“A. Không thể nào.” Sansa lộ ra lo lắng về mặt, kéo tay áo Lâm Khả Tụng tiếp tục hỏi, “Giang tiên sinh không có nhắc nhở cái gì cho cô sao?”

“Anh ấy chỉ nhắc tôi một thứ.”

“Cái gì?”

“Gắng giữ lòng bình thường, bản thân tốt là được rồi.”

“A.” Sansa nghi ngờ nhìn Lâm Khả Tụng, “Không phải nói Giang tiên sinh quan hệ rất tốt với biên tập Winston sao? Biên tập chính Winston cũng không có tiết lộ tin tức nào cho anh ắt sao?”

Lúc này, âm thanh mời tuyển thủ vào trường đấu vang lên, Lâm Khả Tụng đứng dậy đi về phía cửa.

“Khả Tụng, cô nói cho tôi biết đi. Dù sao tôi cũng sẽ không tạo thành uy hiếp gì với cô.”

“Tôi có thể thuận miệng bịa một đáp án cho cô, người phải sao?” Lâm Khả Tụng quay đầu lại hỏi.

Sansa nín thở. Khi bọn họ đi ngang qua cửa, từ trong hình phản xạ thủy tinh, Lâm Khả Tụng nhìn thấy Sansa nhìn về phía mình, ánh mắt cũng không thân thiện như bình thường.

Lâm Khả Tụng chợt dừng bước lại xoay người nhìn về phía Sansa.

Sansa hoàn toàn không có dự liệu được, còn chưa kịp thu hồi thái độ.

“Tôi đột nhiên nghĩ ra một chuyện.”

“Cái gì?”

“Mặc dù cô uy hiếp không được tôi, nhưng mà tôi lại sẽ uy hiếp được cô, đúng không?”

Sau khi Sansa sững sờ hai giây, tỏ vẻ tức giận nói: “Cô Cô có ý gì hả?”

Trên khuôn mặt Lâm Khả Tụng nở nụ cười: “Tôi nói giỡn thôi mà! Cô thoái mái chút đi! Xem cô khăn trường chưa kia!”

Không đợi Sansa nói câu nào nữa, Lâm Khả Tụng nhanh chóng bước vào trường quay tranh tài.

Mỗi vị tuyển thủ vào trận, có thể nghe tiếng vỗ tay như sấm rền.

Ánh sáng sân khấu đã không còn chói mắt với Lâm Khả Tụng.

Mặc dù ở nơi nhiều người như vậy, cô vẫn có thể liếc qua là nhìn thấy Giang Thiên Phàm như cũ.

Nếu như cuộc tranh tài này điên cuồng gào thét, Yun-night Speed, trời đất chao đảo, Giang Thiên Phàm vĩnh viễn sẽ là vật tham chiếu của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 68: Chương 66: Trận chung kết

“Các người sắp sửa hoàn thành một món ăn khiến người ta mở rộng khẩu vị, một món chính khiến người ta kinh diễm, cuối cùng là món điểm tâm ngọt làm cho người ta dư vị sau khi ăn cơm.

Ba món ăn?

Hơn nữa còn chuẩn bị đủ cho hai vị bình phẩm?

Đây là lượng công việc như thế nào?

Thời gian của các người là ba giờ! Mỗi một món ăn các vị bình phẩm đều chấm điểm, các người luân phiên nhau tự mình chia đều ba món ăn! Cho nên, không cần xem nhẹ món ăn trước và món ăn sau cả món điểm tâm ngọt cũng quan trọng! Món ăn đầu của các người, sẽ đánh giá trình độ nấu ăn của các người! Mà món chính là món quan trọng nhất! Đến món điểm tâm ngọt sẽ là ấn tượng sau cùng các người lưu cho nhóm bình phẩm! Bất luận cái gì mà xuất hiện sai lầm, đều ảnh hưởng tới kết quả sau cùng các người đạt được, thậm chí còn bại danh sau cùng! Cho nên mời các người trăm ngàn cẩn thận, cẩn thận đối đãi!”

Tầm mắt Anna Lệ Tư đảo qua tất cả thí sinh dự thi, cô tươi cười thần bí thay mặt đại biểu: “Đương nhiên... Tuy nhiên thời gian của trận đấu là ba giờ sau. Nhưng mọi người nên nghĩ tới, nếu nhóm bình phẩm muốn nhấp nhấp ba món ăn của một vị tuyển thủ, cũng có nghĩa sức ăn của bọn họ cũng sẽ gấp ba trận đấu. Cho nên, người nào hoàn thành ba món ăn trước, còn sẽ ưu tiên được đưa đến trước mặt nhà bình phẩm trước. Nói cách khác, việc hoàn thành các người tự sắp xếp, nhưng vị giác của nhóm bình phẩm sẽ càng uể oải. Dưới tình huống người ta ăn no, bất luận nhắm nháp mấy vị gì, đều có thể giảm bớt.”

Trong nháy mắt, vô luận là tuyển thủ dự thi hay khán giả đều bắt đầu khẩn trương.

Trong vòng ba giờ hoàn thành 12 phần món ăn, món chính cùng món điểm tâm ngọt đã mười phần khẩn trương rồi, vậy còn phải cần hoàn thành nhanh nữa...

Lâm Khả Tụng hít một hơi, theo bản năng nhìn về phía Giang Thiên Phàm.

Về mặt anh thật bình tĩnh, lạnh lùng giống như vách đá trong gió.

Lòng Lâm Khả Tụng cũng từ từ bình tĩnh lại. Nhắc nhở hoàn thành trận đấu đầu tiên thực ra quấy rầy lớn nhất dành cho mỗi tuyển thủ.

Cô đã từng mở mang kiến thức trong phòng ăn của Giang Thiên Phàm, dù cho một món ăn trước, khả năng đều là mấy giờ để chuẩn bị. Có vài thứ không gửi gắm thời gian và tinh lực là không đạt được hiệu quả gốc của nó. Độ lửa mà sai một chút, đối với những bình phẩm từng trải trong giới ẩm thực là một trời một vực.

Anna Lệ Tư giờ tay nhìn đồng hồ nói: “Bây giờ, các vị tuyển thủ, các người có 40 phút đi đến kho nguyên liệu nấu ăn, các người cần chọn nguyên liệu nấu ăn! Cho dù là muối ăn đơn giản nhất, đều phải chọn lựa cẩn thận. Bởi vì một khi trận đấu bắt đầu, nếu vào kho nguyên liệu nấu ăn sẽ lãng phí thời gian của các người!”

Trong ấn tượng của Lâm Khả Tụng, tám biển đề nhất món ăn nổi danh của Giang Thiên Phàm là gan ngỗng chim cút. Ngày đó ở phía sau PRTG, chính mắt Lâm Khả Tụng chứng kiến Giang Thiên Phàm và Brodie hợp tác chế tạo tôm đậu phụ đông lạnh trước, món chính là gan ngỗng chim cút, và món sau cùng là kem son tra.

Cô nhắm mắt lại, trong đầu xuất hiện từng cái từng cái nguyên liệu.

Cô biết mình tuyệt đối không thể bối rối, bất luận dưới tình huống khẩn trương như thế nào, đầu vào đây mới đúng phong cách của Giang Thiên Phàm.

Với nhóm tuyển thủ mà nói 40 phút vẫn rất khẩn trương.

Sau khi tất cả mọi người xông vào kho hàng chứa nguyên liệu dùng để nấu ăn, Lâm Khả Tụng mới cảm nhận được thế nào là hỗn loạn.

Đội thủ tuyển từ Mexico làm đổ một hàng sốt Mayonnaise, dẫn tới từng tiếng gọi oán than dậy đất.

Rõ ràng là đi vào kho hàng chứa nguyên liệu này không chỉ một lần, nhưng giá cả các mặt hàng phân loại chưa thay đổi, thậm chí có người không tìm thấy được đồ mình muốn.

Ngay cả Sansa cũng thế, thiếu chút nữa đã đẩy nhầm xe của người khác.

Trái lại Hậu Đằng Tín, giữ bình tĩnh thậm chí không hoảng loạn tự sắp xếp lại đồ vật mình cần.

Mà đặc biệt với Duy Khắc luôn biết rõ những vật liệu mình cần gì, đôi khi thỉnh thoảng sẽ cau mày đọc thành phần được dán trên bình tương. Anh ấy biết rõ mình không thể mang về một đồng đồ có ích hay vô dụng. Bởi vì đợi đến lúc cuộc tranh tài chính thức bắt đầu, tìm vật cần trong một đồng gia vị rất tốn nhiều thời gian.

Lâm Khả Tụng đi tới trước quầy giữ thịt tươi, cẩn thận kiểm tra tính đàn hồi của da heo, tính toán khối lượng. Sau đó tìm kiếm trứng tôm tươi. Dùng ngón tay chạm nhẹ đầu phụ kiểm tra độ co giãn và tươi mới, thậm chí còn nếm thử mùi vị. Cô đến quầy đông lạnh lấy chim cút đã được xử lý sạch, lựa chọn kích thước phù hợp rồi bỏ vào giỏ xách, dĩ nhiên cũng không quên chuẩn bị nhiều hơn. Tỉ mỉ phân biệt màu sắc gan ngỗng, lựa chọn đồ dày mỏng thích hợp.

Vốn là cô còn lo lắng không tìm được gan ngỗng, không nghĩ đến lại trông thấy một hộp lớn đặt ở cạnh quầy trái cây. Đưa vào trong miệng một miếng, vô cùng tươi, tuy vị chua khiến hai má cô bị ê, nhưng sau đó lại là mùi vị thuần khiết.

Sau khi kiểm tra tất cả mọi thứ chọn xong, Lâm Khả Tụng mới đẩy xe đi ra.

Theo tiếng gõ ly rượu của Anna Lê Tư, tất cả tuyển thủ bắt đầu chuyển động như bánh răng.

Lâm Khả Tụng rửa sạch da heo rồi cắt thành khối nhỏ, bỏ vào một ít nước vừa phải, gia vị, rồi để đun cách thủy. Bởi vì thời gian có hạn, cô không thể nấu chín từ từ, chỉ có thể dùng nồi áp suất.

Cũng bởi vì thời gian hạn chế, cô không thể hầm nước xương tại chỗ, nhưng cô nhớ rất rõ nhiệt độ hầm xương chính xác. Cẩn thận đun sôi nước nêm gia vị, sau đó điều chỉnh nhiệt độ lửa, bỏ chim cút vào nước sôi rồi đun đến khi nhừ.

Cô bắt đầu làm từng món ăn, đồng thời cũng theo dõi chim cút được hầm trong nồi.

Nấu gan ngỗng cũng là một công trình lớn. Cô phải khoét một lỗ nhỏ ở ngay giữa ngang ngỗng. Mà độ sệt của kem cũng rất cần kinh nghiệm. Bởi vì không để vào tủ đông, Lâm Khả Tụng chỉ có thể dựa theo kinh nghiệm của mình dự đoán thời gian độ đặc sệt của kem. Nếu như kem chưa đặc, thì lúc để son tra bọc đường đồ lên, sẽ bị chảy xuống. Nếu như kem quá đặc, ban giám khảo sẽ cảm giác như cắn trúng phải đá, chứ không phải là món điểm tâm ngọt khiến người ta nhớ mãi không quên.

Cô phải cẩn thận, suy nghĩ của cô phải vô cùng rõ ràng, chỉ cần một chút không cẩn thận sẽ công vô dã tràng.

“Ồi. Trời ạ!” Có tuyển thủ làm hỏng đồ ăn, lại ôm đầu vô cùng ảo não làm lại.

Thậm chí có tuyển thủ đến từ Canada còn cắt trúng tay mình, Anna Lê Tư không thể không gọi nhân viên cứu hộ đến kiểm tra xem anh ta có thể tiếp tục tham gia cuộc thi hay không.

Thậm chí nhiều đồ dùng nhà bếp bị rơi xuống đất hoặc là có tiếng vang va chạm giữa đồ vật.

Nhiều tiếng động quấy nhiễu như vậy, nhưng Lâm Khả Tụng không hề để vào trong tai.

“Cô ấy rất biết cách tổ chức, tính toán mỗi bước, mỗi một thao tác quy chế đều rất ngay ngắn thứ tự. Giống như cha anh.” Meire nói với Giang Thiên Phàm ở bên cạnh.

“Ừ.” Giang Thiên Phàm chỉ trả lời nhàn nhạt một tiếng.

Meire cười: “Tuyển thủ vừa rồi cắt trúng tay bị thương đã làm anh lo lắng?”

“Lo lắng cái gì?”

“Hắn là lo lắng Khả Tụng.” (em kiểm tra lại câu này dùng ss “担心他是可颂.”)

“Hiện giờ tôi không có gì để lo lắng, mà cô ấy cũng rất hưởng thụ thời gian này.”

Thời gian so tài đã trôi qua một canh giờ, lúc này Lâm Khả Tụng mới để kem gan ngỗng đã làm xong vào tủ đông.

Bây giờ, đã có tuyển thủ làm xong món ăn, đang bày bàn.

Hành động này khiến cho những đối thủ dự thi khác cảm thấy rất áp lực, thậm chí có người đã sắp làm xong món ăn lại sơ sẩy làm rớt dưới đất.

Trên đài khán giả cũng bị lây nhiễm bởi không khí khẩn trương, trong đó có không ít người đến ủng hộ người thân cũng khẩn trương nắm chặt tay thành quyền.

Chú Lâm cắn chặt răng, bàn tay bóp mạnh đầu gối, chỉ sợ Khả Tụng cũng phạm phải sai lầm như vậy.

“Đừng lo lắng, Khả Tụng rất bình tĩnh.” Tống Tính ngồi bên cạnh vỗ vỗ mu bàn tay của ông.

“Bác cảm thấy. Giống như là bác đang thi đấu.”

Tiểu Tuyết ngồi bên cạnh chú Lâm cũng hết sức khẩn trương ngay cả hít thở cũng không đều.

Cô chưa từng có ý nghĩ muốn đi xem trận chung kết của Lâm Khả Tụng, nhưng lời Tổng Tính nói dưới đèn đường lại khiến cô vô cùng tò mò. Rốt cuộc chị họ Lâm Khả Tụng có tài năng thế nào, mà có thể khiến nhiều người ủng hộ chị ấy như vậy?

Mà lúc này giờ phút này, cô mới phát hiện mỗi một suy nghĩ của mình lại bị từng hành động của Lâm Khả Tụng điều khiển.

Cô có thể cảm nhận được sự cẩn thận tỉ mỉ của Lâm Khả Tụng, thậm chí khi chị ấy cầm sống dao cắt đậu phụ rất khéo léo có thể thấy chị ấy đã dụng tâm cùng với sự cố gắng trong mấy tháng qua.

Chị ấy rất khác với phần lớn các tuyển thủ đang bận rộn đến điên cuồng, trong lúc giờ tay nhắc chân Lâm Khả Tụng đều bộc lộ vẻ mặt lạnh nhạt bình tĩnh.

Không có bất kỳ động tác nào dư thừa, ngay cả chuyển động cơ thể cũng rất lưu loát không chậm chạp.

Lâm Tiểu Tuyết ngóng dài cổ, trong lòng cô hi vọng, Cô hi vọng Lâm Khả Tụng có thể thắng, được vinh dự cuối cùng.

Mà trước đó khán giả bị Duy Khắc hấp dẫn, cũng có không ít người chú ý đến Lâm Khả Tụng.

Cô gái này nhìn như tầm thường, nhưng có thể mang đến ngạc nhiên và vui mừng. Cô ấy có thể chinh phục vấn đề khó mà Duy Khắc đã đưa, cho dù có thất bại trong so tài thì cô ấy vẫn bình tĩnh như cũ.

Bất kể là động tác quét mỡ bò, hay là bình tĩnh nấu kem gan ngỗng, quanh người Lâm Khả Tụng khiến người người cảm thấy sự tao nhã không rõ.

Cô lấy một phần gan ngỗng nhét vào trong chim cút, sau đó chiên sơ chim cút rồi bọc giấy bạc đưa vào lò nướng.

Sau đó, gần như không cần suy nghĩ, cô bắt đầu nguyên liệu pha chế tương.

Mà mọi người xem đều hiểu, không phải là cô không suy nghĩ, mà bởi vì cô đã cẩn thận nghĩ sâu tính kỹ, vào giờ phút này cô vô cùng tỉnh táo, hết sức rõ ràng với việc mình đang làm và sắp làm.

Lúc này, có tuyển thủ đã hoàn thành món chính, Lâm Khả Tụng mới bắt đầu chế biến điểm tâm sơn tra bọc đường đỏ.

Lúc Lâm Khả Tụng lấy tôm được đông lạnh từ trong tủ đông, thì đã có tuyển thủ giờ tay ra hiệu mình đã làm xong ba món ăn.

Lúc này, thời gian cuộc thi mới trôi qua hai tiếng rưỡi.

“Thật sự quá vội rồi.” Meire khẽ lắc đầu một cái, “Thật ra thì trong cuộc so tài này có bấy, thử thách những tuyển thủ thiếu kiên nhẫn.”

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Chương 67: Victor sai sót

Editor: Trà sữa trà xanh

Đó là tuyển thủ đến từ Canada.

Trên màn ảnh, giám khảo sửa sang lại khăn ăn ở ngực, đã chuẩn bị sẵn sàng thưởng thức món ăn đầu tiên.

Đó là một món ăn mê người có vẻ ngoài giống như một cái sủi cảo. Mặt ngoài đã được rán đến vàng óng, xinh xắn hình bán nguyệt, nhìn sơ rất tinh xảo, nước sốt ở dưới đáy đĩa rất cân đối.

“Ừ. . . .” Chủ bút Winston gật đầu một cái, hình như rất chờ mong, ngài dùng dao ăn cắt sủi cảo ra liền thờ dài một cái, “Bình thường khi chiên sủi cảo dùng rất ít dầu. Mặc dù là ‘số ít’, nhưng cần số lượng vừa phải. Khi cắt sủi cảo ra, vỏ ngoài không đủ giòn xốp, điều này rất ảnh hưởng đến mùi vị.”

Sủi cảo chỉ được 5 điểm. Không phải màn mở đầu tốt chút nào.

Tuyển thủ Canada che trán của mình, thờ dài một cái, chỉ có thể dờ hi vọng lên món chính chân giò hun khói cuộn thịt bò của mình.

Món chính có vẻ ngoài không tệ, chỉ là đáng tiếc không có nhiều thời gian, thịt bò không được đánh đủ, không đủ ngon miệng. Đánh giá vẫn không cao, chỉ có 6 điểm.

Lúc này, cho dù món điểm tâm ngọt có làm khá hơn nữa, cũng không thể vẫn hồi sự chênh lệch này, mà giám khảo cũng mất đi hứng thú.

Hoa lạc tiên được hầm với trái cây không đủ sền sệt, mùi vị khiến người ta thất vọng.

Cuối cùng tuyển thủ Canada chỉ đạt được 5. 8 điểm.

Điều này làm cho người xem ở hiện trường thôn thức một tiếng, cũng làm cho những tuyển thủ khác ở đây sợ hãi, bắt đầu lo lắng cho chuẩn bị của mình có đầy đủ không.

“Mọi thứ phải được xử lý tinh tế, mà tinh tế thì cần thời gian.” Giang Thiên Phàm nói.

“Đúng vậy, tiên sinh. Cho nên tôi rất vui mừng, bởi vì từ trạng thái trước mắt của tiểu thư Khả Tụng mà nói, cô ấy làm rất tinh tế, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay.”

Giờ phút này Lâm Khả Tụng đang gọt vỏ táo. Động tác của cô rất nhanh, mà còn là dùng dao gọt trái cây mà không phải dao bào. Vỏ trái cây rơi xuống một vòng rồi một vòng, không có chút dấu vết bị đứt.

Khán giả cũng bị hấp dẫn. Chú Lâm nói với Tổng Ý Nhiên ở bên cạnh: “Bọn họ đang hiểu kỳ cái gì vậy? Bọn chú đều gọt trái cây như vậy đấy!”

Lâm Khả Tụng cơ hồ chỉ cần hơn 10 giây là gọt hết một quả táo, sau đó ép nước.

Cho dù là ép nước táo, cô cũng không có quên nếm mùi vị.

“Chỉ ta đang làm nước táo cho giám khảo sao? Cái này thì có ý nghĩa sao?” Giờ phút này Lâm Tiểu Tuyết cũng rất nóng nảy, bởi vì mắt thấy sắp có tuyển thủ sắp làm xong. “Giám khảo yêu cầu là món khai vị, món chính cùng món điểm tâm ngọt, không có nói đến thức uống mà!”

“Đừng có gấp. Quả nê có thể dùng để làm đồ ngọt, mà nước trái cây cũng rất có thể được dùng làm gia vị.” Tổng Ý Nhiên cười giải thích cho Lâm Tiểu Tuyết nghe.

“Là vậy sao.” Lâm Tiểu Tuyết không nghĩ tới nước trái cây có thể làm gia vị.

Món ăn của tuyển thủ Mexico được đưa đến trước mặt giám khảo.

Món khai vị của anh là thịt bò Kaba Kiểu Sinh. Khi giám khảo nhìn thấy món ăn này, liền đoán được người thầy của anh là ai.

“Ừ. Tôi rất muốn biết món thịt bò sống này có ngon bằng món của đầu bếp chánh Morris không?” Trên mặt Winston tràn đầy mong đợi.

Nhưng món ăn này chỉ đạt 7 điểm.

“Hương dấm Italy nên dùng lửa nhỏ nấu chín thành nước đường, nhưng rất rõ ràng do anh nóng lòng cầu thành, mở lửa lớn rồi. Mặc dù nước sốt được nấu chín nhanh hơn bình thường, nhưng mất đi mùi nồng nặc.

Món chính và đồ ngọt của anh được giám khảo đánh giá không khác nhau lắm.

Sau đó, lại có mấy người tuyển thủ nấu nướng xong, chỉ là điểm của bọn họ cũng không vượt qua 7.5 điểm.

Khán giả bắt đầu khe khẽ bàn luận rồi. Bọn họ đều cảm thấy vẻ ngoài của những món ăn này không tệ, cũng khiến người ta thêm ăn, chỉ là giám khảo đánh giá không cao, chẳng lẽ bởi vì là trận chung kết, cho nên bọn họ trở nên nghiêm khắc hơn?

“Cũng không phải bởi vì bọn họ quá hà khắc, mà là đám tuyển thủ có chút nóng lòng. Rất nhiều thứ như độ lửa không đủ, quá nhiều chi tiết sai lầm.”

Chú Lâm thở ra một hơi. Giờ phút này Lâm Khả Tụng đang làm nước sốt, ông đột nhiên cảm thấy an tâm không ít.

Ít nhất nhìn trước mắt, những sai lầm này tạm thời sẽ không xảy ra ở trên người Lâm Khả Tụng.

Vừa lúc đó, Victor giơ tay lên, tuyên bố mình đã làm xong.

Nhiếp ảnh gia dời ống kính đến trước món ăn của Victor. Món khai vị xem ra rất tinh xảo, món chính là gà bó có màu sắc làm người ta thêm nhỏ dãi, món điểm tâm ngọt là kem hộp, nhưng lại khác món kem thông thường. Tất cả hoàn mỹ giống như món ăn ở nhà hàng Michelin ba sao.

Lâm Khả Tụng giống như không đến nghe thấy gì cứ tiếp tục làm việc.

Mà ở trong lòng những người xem, phần đặc sắc của cuộc tranh tài này đã đến.

Victor rất tự tin nhếch môi, làm cho tất cả người xem ở đây đều tin tưởng món ăn của anh sẽ nhận được đánh giá tốt từ ban giám khảo.

Đây là trái cà chua nhỏ chính gốc Trung Hoa. Từng trái chỉ to bằng ngón tay cái, nước cà chua còn được lấy hết ra ngoài, thu hút sự chú ý của mọi người.

Winston hít một hơi, dùng cái muỗng cẩn thận múc một quả cà chua, đưa vào trong miệng, khoe môi lộ ra một nụ cười: “Sau một hồi bị tàn phá vị giác, rốt cuộc tôi đã được cứu. Mặc dù không biết vị tuyển thủ này là ai, nhưng tôi biết thầy của người này là đầu bếp chánh Khiết Tây Tập · Quintin, là Thường Thanh Thụ trong giới ẩm thực. Rất ngon miệng, mềm mại hơn nữa còn tạo thêm chút niềm vui trước bữa ăn. Lượng tôi đúng mức, hương của cây húng quế xuyên thơm lừng, tương cà chua không có vì nấu chín quá mà quá chua, ngược lại hoàn toàn làm nổi bật lên sữa đặcPalma cùng với vị ngọt của tôm. Không nghi ngờ chút nào, đây là món ăn chỉ có ở đầu bếp thuộc cấp bậc đại sư.”

Món khai vị của Victor đạt 9. 6 điểm, khiến ánh mắt của anh tràn đầy nụ cười tự tin mà kiêu ngạo.

Món chính gà bó có màu gần giống màu trắng sữa, nước sốt trong suốt bọc bên ngoài giống như một dòng suối, chỉ cần ngửi mùi thơm thôi, giám khảo đã thấm nuốt nước miếng.

“Phần quan trọng của món ăn này là ở cách chế biến bơ, độ lửa vừa đủ cùng với thịt gà lấp đầy ở bên trong bún có tươi mới không. Bất kỳ điều gì không đúng cũng sẽ làm món ăn mất đi hương vị vốn có.” Winston nâng dao nĩa cắt thịt gà ra, mọi người đều nín thở mà đợi, ngai đầy thịt gà đến trước máy quay, để cho mọi người thấy rõ ràng món ăn này, gan nê cũng không có vì bày biện cho đẹp mà nấu quá lâu nên có xám tro, ngược lại hết sức tròn mềm.

“Nhìn sơ qua, vị tuyển thủ này chưa phạm phải lỗi lầm nào.” Winston cười cắt một miếng, đưa nó đưa vào trong miệng, “Ừ —— xương gà bị được lấy ra rất tinh tế, không phá hư sự co giãn của thịt gà. Cần thái và hành tây không cướp đi mùi vị của cây sả, cây thìa là, ngược lại tăng thêm mùi mới cho món ăn. Trọng yếu nhất là gan gà trong bún này có chút ít hương vị theo trình tự, giống như đang cá nhỏ đang lặn lẽ bơi lội trong hồ nước yên tĩnh. Chuyện này thực sự quá tuyệt vời. Quá tuyệt vời.”

Bởi vì món ăn này quá ngon miệng, thậm chí có giám khảo không kìm hãm được ăn hết một nửa. Vì để giám khảo tiếp tục công việc, nhân viên làm việc ở hiện trường không thể không lên tiếng nhắc nhở. Nhiều sức quyến rũ như vậy chưa từng xuất hiện trong cuộc thi này.

Món chính của Victor đạt 9. 7 điểm.

Trên khán đài, Meire thở dài: “Xem ra, Khả Tụng không thể nào thắng nổi anh ta. Coi như điểm tâm không cao, điểm số cũng trên 9.”

“Quên cuộc thi này đi, hiện tại mới quan trọng nhất.” Giang Thiên Phàm khẽ nghiêng mặt sang bên, “Nói cho tôi biết, hiện tại cô ấy thế nào rồi?”

“Cô ấy mới đi đến tủ lạnh, lấy đậu phụ, tôm đông lạnh ra. Xem ra tôm đông lạnh đã thành hình, màu sắc trong suốt giống như Giang tiên sinh từng làm. À, cô ấy đang cắt tôm đông lạnh ra, thoát nhìn rất co giãn. Tôi tin tưởng món khai vị sẽ rất thành công!”

“Đó là chuyện đương nhiên. Cô ấy rất thích món ăn đó. Cho nên cô ấy sẽ nhớ mùi vị và màu sắc, chỉ cần cô ấy nhớ, cô nhất định có thể làm ra.”

Meire gật đầu một cái, tiếp tục chú ý cuộc thi.

Giám khảo đã bắt đầu thưởng thức món ăn ngọt của Victor. Đó là bánh ngọt được quét lên một lớp trà.

Mặc dù đây chỉ là món bánh ngọt rất bình thường, nhưng người trong giới ẩm thực đều biết rõ, bánh ngọt hương trà của Khiết Tây Tập · Quintin là độc nhất vô nhị trên thế giới này. Bánh ngọt co giãn, bơ mềm mại, trà mát mẻ cùng vị chocolate tương đối nồng nặc, hết thảy tạo thành mỹ vị khiến người ta trầm luân.

Winston nếm ngum thứ nhất, liền cảm thán: “Quả nhiên, vô luận là đầu lưỡi hay là hàm răng đều cảm nhận được sự co giãn cùng độ xốp của bánh. Tôi thật sự rất muốn biết bí quyết của món này!”

Khi ngai ấy chậm rãi nuốt bánh ngọt xuống, vẫn như cũ nhắm mắt lại tận tình thưởng thức.

Sau đó, Winston thở dài một cái: “Tất cả đều gần như hoàn mỹ, nhưng lại có một tỳ vết.”

Khán giả đều đưa cổ dài, rất muốn biết tỳ vết nào.

“Tôi biết cuộc tranh tài này khiến tất cả tuyển thủ đều chịu áp lực rất lớn. Mọi người phải đồng thời làm xong nhiều chuyện. Trong tay tính toán phối hợp nguyên liệu, trước mắt có 2-3 cái nồi đun nước đang đun như, mọi người đều luống cuống tay chân. Chỉ là món khai vị cùng món chính đã hoàn mỹ như thế rồi, tôi không thể không hà khắc yêu cầu món điểm tâm ngọt cũng tốt đẹp như trong trí nhớ của mình. Bánh ngọt hương trà, yêu cầu dùng đường cát trắng cùng hương thảo để chế biến chè. Tôi phỏng đoán, lần đầu xử lý trà, nồi bị cạn, vị tuyển thủ này không thể không cho thêm nước, vớt Hương Thảo ra để bù vào. Chỉ là. Mùi khét nhàn nhạt đó mặc dù bị tăng mùi vị thứ hai của bánh giấu rất kỹ. Nhưng vị giác của tôi không phải là vị giác bình thường.”

Victor theo bản năng nắm chặt quả đấm.

Anh đã rất cẩn thận tiến hành điều chỉnh sai lầm này, nhưng không nghĩ tới vẫn bị Winston nếm ra.

Quả nhiên. Đối với Winston, sẽ không có bất kỳ may mắn nào.

Winston giơ tay lên nhìn đồng hồ, tiếc rẻ nói: “Thật ra thì vị này tuyển thủ còn có thời gian nấu chín nước đường lần nữa, chẳng qua tôi nghĩ vị này chắc

đã loạn, việc rất có thể làm tốt lại bị hủy trong chốc lát. Chỉ là nước đường thật sự quá quan trọng đối với phần điểm tâm ngọt này.”

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Chương 68: Trình độ của Giang Thiên Phàm

Mà nhà phê bình Davy là người yêu cầu hà khắc với món điểm tâm ngọt này hơn.

Anh chỉ ăn một miếng, đã cau mày: “Tất cả đều rất hoàn mỹ, chính vì quá hài hòa, nước đường cháy có vẻ càng dễ dàng bị phát hiện... Tôi vốn chuẩn bị xong để bị chinh phục hoàn toàn... Nhưng bây giờ lòng đầy hụt hẫng...”

Đúng vậy, Victor đã sai lầm. Sai lầm như vậy có thể không ảnh hưởng đến toàn bộ, dù sao rất ít thực khách có thể ném ra, nhưng đối với những nhà phê bình có vị giác vô cùng nhạy bén mà nói, thật sự không thể xem nhẹ.

Bánh matcha opera của Victor được 6.8 điểm, cuối cùng cậu ta vẫn đạt được 8.7 điểm.

Khán giả thờ phào, chỉ cần từ 8.7 điểm trở lên, u7 thế của Victor đã rất rõ ràng. Trừ khi Lâm Khả Tụng ở vị trí thứ hai có thể đạt 10 điểm, nếu không căn bản không thể thắng được cậu ta.

Bây giờ xem ra, cơ bản có thể khẳng định Victor là quán quân của cuộc thi này rồi.

“Thật ra á quân cũng không tệ đúng không... Ta nói đối mặt với đối thủ như Victor... Cho nên Khả Tụng chỉ cần giành hạng hai, không bị Hậu Đằng Tín kia lật đổ là được rồi... Nhưng dù có bị lật đổ, con bé cũng có thể đạt hạng ba không phải sao?” Chú Lâm bắt đầu căng thẳng, nói năng lộn xộn.

“Ba, ba đang nói gì vậy! Vẫn chưa tới phút cuối cùng mà!” Lâm Tiểu Tuyết dùng khuỷu tay huých chú Lâm.

Tổng Ý Nhiên cười nói: “Phải đó, vẫn chưa tới phút cuối cùng.”

Lúc này, Sansa cũng giơ tay ra hiệu đã hoàn thành.

Món ăn của cô ta, từ khai vị đến món chính và cả món tráng miệng cuối cùng, đều là đồ chay.

Tại New Yoek, đầu bếp nổi tiếng nhất về đồ chay là Lilith có biệt danh “ma nữ”.

Nguyên liệu nấu ăn của Sansa là dùng các loại đậu nghiền thành bột, bỏ nắm vào trong quay lên, khi bột đầu và nắm dung hòa vào nhau, bỏ vào miệng, cắn xuống, nắm tươi trong bột đậu trào ra... Winston phát ra tiếng thở dài.

Trên bàn mỗi nhà phê bình có ba miếng nắm, mà Davy không thể cưỡng nổi sự hấp dẫn, ăn hết cả ba cái.

“Nhà phê bình Davy, anh cần dừng lại, vẫn còn món ăn của các thí sinh cần anh nếm thử!” Anna Lisi không thể không nhắc nhở.

“Đừng lo, bụng tôi rất lớn. Ba miếng nắm nhỏ này với tôi mà nói là rất nhỏ...”

Tất cả khán giả đều phá lên cười, không khí của cuộc thi thoải mái không ít.

Mà món chính của Sansa là đậu phụ chiên kèm cải bó xôi và sốt nấm.

Các nhà phê bình mở đậu phụ chiên ra có vẻ như mở ra bát tiết tươi mới, về mặt khi đưa vào miệng cũng vô cùng sướng.

“Tôi chưa bao giờ cảm thấy món ăn không có chút thịt nào có thể khiến vị giác của tôi mở rộng như vậy!” Về liềm môi của Davy như một con mèo lớn, khán giả không thể không bật cười.

Winston, Luke và các nhà phê bình khác cũng đánh giá món chính rất cao, khuyết điểm duy nhất là mặt đậu phụ nên chiên thêm một chút, để mỗi mặt đều mang đến cảm giác giòn tan.

Sau món chính của Sansa là món tráng miệng, là bánh Gandhi màu vàng. Lá bạc hà xinh xắn trang trí trên bánh Gandhi, Hương rượu Gandhi với vị sô cô la hạnh nhân, bánh ngọt mềm mà ướt, thiếu sót duy nhất là trong quá trình làm bánh không đợi sô cô la đông hết đã đem nướng.

Món ăn của Sansa cuối cùng đạt 8 điểm, rõ ràng cô ta không hoàn toàn vừa lòng với số điểm này, bởi vì như vậy không khiến cô ta có ưu thế tuyệt đối tiến vào top 3.

Sau Sansa, Hậu Đằng Tín cũng nhắc tay ra hiệu đã hoàn thành.

Sao mọi người đều hoàn thành rồi, chỉ còn Khả tụng và một thí sinh người Nga! Sốt ruột chết mất!” Lâm Tiểu Tuyết trên khán đài che kín hai mắt của mình.

Chú Lâm vỗ vỗ tay cô nói: “Đừng căng thẳng! Đừng căng thẳng! Có lẽ Hậu Đăng Tín cũng sẽ mắc sai lầm!”

Lâm Tiểu Tuyết nhìn về mặt bình tĩnh của Hậu Đăng Tín, lắc đầu nói: “Nhìn sao anh ta cũng không giống như sẽ mắc sai lầm.”

Hậu Đăng Tín bày ra đồ ăn Nhật hoàn toàn khác tiêu chuẩn của bữa tiệc lớn.

Món khai vị của anh ta là salat hồi hương bạch tuộc.

“A, Salat hồi hương bạch tuộc là một trong những món khai vị được ưa chuộng nhất. bản thân bạch tuộc không có hương vị gì, rốt cuộc salat có thể ngon hay không, quan trọng nhất là cân bằng tỉ lệ bạch tuộc và hồi hương. Nhiều hồi hương, vị vốn có của cá hồi sẽ mất đi, bạch tuộc ngon lại không thể phụ trợ và dẫn vị.”

Winston chỉ ăn một miếng, đã để đồ ăn xuống, điều này khiến mọi người bắt đầu căng thẳng, không lẽ salat có vấn đề gì?

“Tác phẩm hoàn mỹ, nếu đây là một màn trình diễn nhạc kịch, tôi sẽ đứng dậy vỗ tay. Trong món salat này, hồi hương và bạch tuộc gặp nhau, giống như trải qua một nụ hôn mãnh liệt... Món này tuyệt đối không kém trình độ của bậc thầy hải sản Hudgens!”

Winston rất ít dùng ví dụ hình dung tác phẩm của một thí sinh nào đó, chuyện này chứng minh anh rất vừa lòng với món ăn của Hậu Đăng Tín.

Sau đó món chính của Hậu Đăng Tín cũng chinh phục ngoạn mục đầu lưỡi của các nhà phê bình: Cá tuyết cay. Nguyên liệu vô cùng đơn giản, ngoại trừ cá tuyết, chỉ dùng tỏi, cà rốt, tiêu đỏ, hương thảo, muối biển và tiêu đen. Nhưng cách giữ lửa của món này khiến các nhà phê bình trầm trồ khen ngợi, tỉ lệ nguyên liệu phối hợp hoàn mỹ đến không thể nào khiển trách, khiến người ta không thể cầm lòng mà ăn hết cá tuyết vào miệng.

“Tôi mới ngon miệng, vị cay của tiêu đen trong thịt cá tuyết như muốn lan tràn trên đầu lưỡi, hương vị cân đối đến bất ngờ... Đây là món mà những nhà phê bình ẩm thực chúng tôi muốn nếm! Không có quá trình nấu nướng phức tạp, không có nguyên liệu khiến người ta không thể gọi tên, tất cả quyết định ở kỹ thuật.”

Winston nói ra yêu cầu ban đầu với các thí sinh và cũng là yêu cầu quan trọng nhất.

Chỉ đáng tiếc so với món khai vị và món chính của Hậu Đăng Tín, món tráng miệng của anh ta kém một chút: Bánh sô cô la Bittersweet Hoàng Gia.

Độ ngọt của kem đường hơi nhạt, có liên quan đến việc Hậu Đăng Tín không hề thích đồ ngọt.

Nhưng dù sao, điểm trung bình cuối cùng của Hậu Đăng Tín lên đến 9.4 điểm. Nếu món tráng miệng của anh ta hoàn mỹ hơn một chút, thậm chí điểm trung bình vòng này của anh ta có thể sẽ đạt 9.6 điểm.

Nhưng ưu thế như vậy vẫn không có cách nào giúp anh ta vượt qua tổng điểm của Victor. Dù sao trong hai trận đấu trước Victor đã đạt ưu thế quá rõ ràng 2vòng thắng 1 ba xuất hiện sai lầm nghiêm trọng, nhưng vòng thứ tư và trận chung kết đã kéo điểm số của cậu ta lên không ít.

Anna Lisi nhìn điểm số, cô cười nhìn về phía Lâm Khả Tụng và thí sinh người Nga còn lại: “Các bạn thân ái, còn ba phút nữa là kết thúc cuộc thi! Các bạn đã chuẩn bị xong chưa?”

Thí sinh người Nga và Lâm Khả Tụng đã bắt đầu bày bàn.

Thí sinh người Nga bất cẩn đựng một phần món chính vào bàn, anh ngẩng ngốc nhìn thức ăn trên mặt đất, không thể không ôm trán lui về sau.

Trong số khán giả phát ra một tràng thở dài tiếc nuối, chuyện này nhất định tạo cho anh ta áp lực lớn hơn nữa.

Anna Lisi nhắc nhở: “Xin chú ý, dù anh mất đi một phần món chính, nơi này có 12 nhà phê bình, tuyệt đối không ảnh hưởng đến tổng điểm của anh quá 0.5 điểm! Lời khuyên của tôi là anh hãy bình tĩnh hoàn thành việc có thể hoàn thành, kiên trì đến sau cùng!”

Thí sinh người Nga thở hắt ra, tiếp tục bày bàn của anh ta.

Mà lúc này Lâm Khả Tụng đã giơ tay lên, ra hiệu mình đã làm xong tất cả các món.

“A... Lâm Khả Tụng! Tôi rất trong chờ vào cô! Các nhà phê bình đã nếm món khai vị và món chính hoàn mỹ của Victor, món chay khiến người ta kinh ngạc của Sansa và cá tuyết cay khiến người ta cảm phục của Hậu Đăng Tín, Khả Tụng, nếu cô muốn trụ vững trong top 3, cô nhất định phải không mắc sai lầm, không có bất cứ khuyết điểm nào. Cô hiểu chưa?”

Lâm Khả Tụng cúi đầu nhìn các món của mình, gật đầu: “Chúng đã hoàn mỹ.”

Khán giả trên khán đài kinh ngạc trước sự tự tin của Lâm Khả Tụng. Tuy họ cảm thấy đây là cô gái trẻ già vờ kiên cường chống đỡ đến phút cuối cùng, nhưng về bình tĩnh lúc này của cô lại khiến người ta không thể không tin vào sự tự tin của cô.

Khi món của cô được bê lên, đưa vào phòng phê bình trong hậu trường, cô không hề cảm thấy thấp thòm bất an, trái lại... cô cảm thấy tất cả đều bắt đầu trở nên thoải mái.

Cô quay đầu lại, nhìn về phía Giang Thiên Phàm, dường như anh biết cô ở đâu, ánh mắt nhìn đúng hướng của cô.

Món khai vị đậu phụ tôm đông lạnh được đưa đến trước mặt các nhà phê bình.

Anna Lisi cười hỏi: “các nhà phê bình... các vị xác định mình vẫn ăn được chứ?”

“A... Chúa ơi! Đậu phụ tôm đông lạnh... Tôi biết rõ tại đất nước này, người có thể đưa món này tới đỉnh cao chỉ có hai người, đầu bếp nhà hàng plarnight ba sao Micellin Brodie... và Giang Thiên Phàm. Nếu không phải chú ý tin tức bất quải, tôi tuyệt đối không tin đầu bếp Giang Thiên Phàm sẽ dạy bất cứ học trò không chuyên nào! Nên tôi tuyệt đối tin vị học trò này không chỉ có thiên phú bình thường! Cách làm món này kết hợp với cách làm cơm Trung, đã dẫn ra vị nồng đậm lại có vị đồ ăn Trung Quốc rất khác biệt! Bây giờ tôi rất biết rõ cuộc món này kế thừa được bao nhiêu trình độ của Giang Thiên Phàm!” Davy rất háo hức cầm dao nĩa lên, nhưng anh không có cách nào cắt tôm, “A, trời ạ, bây giờ rất căng thẳng. Món này được trang trí rất đẹp. Tôm đông lạnh trong suốt màu lục thật giống như ngọc bích nằm dưới đáy hồ. Trang trí như vậy, vị của nó nhất định rất tuyệt! Nhưng tôi lại lo... Lỡ nó không ngon như trong tưởng tượng của tôi... Tôi sẽ mất mát cỡ nào...”

Meire trên khán đài thờ dài, nhỏ giọng oán giận với Giang Thiên Phàm bên cạnh: “Tên mập Davy chết tiệt, anh ta có thể bớt nói lời vô nghĩa, đưa tôm đông lạnh vào rong miệng, sau đó nói với mọi người ngon hay không ngon không!”

Mà Winston cũng đưa tay lên ấn chặt mi tâm: “Nếu không phải biết... tất cả thí sinh của cuộc thi đều tiến hành dưới sự chứng kiến của khán giả... Cách trang trí, màu sắc, mỗi chi tiết nhỏ của món này... khiến người ta tưởng rằng Giang Thiên Phàm... Nhưng chỉ có ngoại hình thì vô ích, chỉ có hương vị hoàn mỹ mà tinh tế, mới thực sự đại biểu cho trình độ của Giang Thiên Phàm.”

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Chương 69: Sôi trào

Editor: tu tai

Khi tất cả các vị bình phẩm đều đang ngạc nhiên sững sốt vì món ăn trước mắt được bày biện quá giống của một nhà hàng cấp Michelin ba sao, Winston là người đầu tiên làm hỏng vẻ đẹp này, cũng cắt ra khối tôm đông lạnh đầu tiên.

“Từ cảm giác dao ăn cắt tôm lạnh ra mà thấy, độ co giãn không tệ. Tôi không có nghe thấy được bất kỳ mùi vị nào dính trên dao, cho nên loại cảm nhận này nguyên gốc chính là chất dính từ da heo nấu chín mà ra.”

Winston giống như một nhà phân tích hết sức tỉ mỉ, bất kỳ cái gì cũng không chạy khỏi pháp nhãn của ông.

Khi ông ta đưa miếng tôm lạnh đầu tiên vào phần môi, Lâm Khả Tụng nhìn chăm chăm ánh mắt của ông ta trên màn ảnh, gương mặt không lộ ra bất kỳ vẻ khâm trọng nào, giống như cô đã sớm biết kết quả rồi vậy.

Winston chậm rãi nuốt miếng tôm lạnh thứ nhất xuống, lại trầm mặc không nói lời nào. Ông ta lặng lẽ ăn hết tất cả tôm lạnh trong đĩa, sau đó cầm nĩa nhìn chăm chăm nước tương dưới đáy đĩa. Tiếp theo, ông ta làm ra một hành động ngoài dự đoán của mọi người, chính là cầm thìa lên, múc nước tương dưới đáy đĩa, nuốt vào trong miệng.

Tất cả khán giả, bao gồm Anna Lê Tư cũng đang tò mò tại sao Winston lại làm như vậy?

“Tôi nếm rất lâu, chỉ muốn tìm được một tý vết nhỏ của món ăn này. Cho dù là vị giác không cân bằng một chút xíu hoặc là sai lầm trong quá trình chế biến. Ví dụ như độ kết dính của tôm lạnh, ví dụ như độ co giãn của thịt tôm, độ tinh mịn của đậu phụ, hoặc là sơ xuất trong phối hợp nguyên liệu. Dù chỉ là một chút xíu! Bởi vì tôi biết cái này không thể nào là tác phẩm của Giang Thiên Phàm, món ăn này đến từ tay một kẻ nghiệp dư mấy tháng trước tài nấu nướng còn hồng бет đến khiến cho tôi có cảm giác giống như là địa ngục! Nhưng mà tôi lại phát hiện tôi không tìm được. Hoàn toàn không tìm được. Tôm lạnh cũng không dính dính, ngược lại rất đàn hồi trơn trượt. Thịt tôm không bị nấu chín quá, hương vị đặc biệt của hải sản kết hợp hoàn mỹ với nước da heo ninh đông lạnh. Cảm giác nhẩn nặn của đậu phụ cùng với hơi thở thuộc về nông thôn kết hợp cùng vị gió biển của tôm tươi. Các loại hương liệu được phối hợp cùng với độ mặn hoàn hảo, hoàn chỉnh. hấp dẫn vị giác của tôi, làm cho tôi cảm thấy tôi còn có thể ăn được rất nhiều nữa!”

Winston thở ra một hơi, nhìn ông ta có vẻ đang do dự, nhưng là về mặt của ông ta khiến cho bọn họ biết ông ấy đã quyết định.

“Món ăn khai vị này, tôi sẽ cho nó 10 điểm. Bởi vì tôi không tìm được khuyết điểm của nó.”

Hiện trường sôi trào. Anna Lê Tư lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, thậm chí hoài nghi mình nghe lầm.

“Bình phẩm Winston, ông vừa nói cái gì?”

“Tôi nói, món khai vị này, tôi sẽ cho 10 điểm. Nhưng đây chỉ là món khai vị mà thôi. Vị tuyên thủ này, nếu như món chính và món điểm tâm ngọt của cô ấy không làm được hoàn mỹ, thì cô ấy không cách nào thông qua một món khai vị để chinh phục tất cả mọi người được.”

Khán giả nghị luận âm ỉ, mà Victor lại cực kỳ kinh ngạc nhìn về phía Lâm Khả Tụng.

Đáy mắt cô không có vẻ vui sướng, giống như một con sông yên bình.

“Trời ạ, Winston là vị bình phẩm hà khắc nhất trong số mười hai vị bình phẩm, nếu như ông ta đều cho Khả Tụng 10 điểm, vậy chứng tỏ món khai vị này thật sự rất hoàn mỹ!” Chủ Lâm kích động nắm chặt tay của Tổng Ý Nhiên và Lâm Tiểu Tuyết, “Cơ hội tới! Đến rồi! Có lẽ Khả Tụng thật có thể chống lại Victor!”

Lâm Tiểu Tuyết thở ra một hơi: “Món khai vị mà thôi! Phía sau còn có món chính cùng món điểm tâm ngọt! Hy vọng chị họ ngay cả món chính và món điểm tâm ngọt cũng lấy được điểm tối đa, ba không cảm thấy. Không thể nào sao?”

“ Đúng vậy Mặc kệ như thế nào, đây là khởi đầu tốt! Chỉ cần món chính cùng món điểm tâm ngọt không xuất hiện sai lầm lớn, ít nhất trong ba vị trí đầu là không có vấn đề!”

Đúng như đánh giá của Winston, Davy, Luke và cả ban bình phẩm cũng bị món khai vị này “Hù dọa” rồi.

“Ông trời ơi. Xác định đây không phải là món khai vị do chính tay Giang Thiên Phàm làm sao? Cái vị này cái mùi này. Tưởng như thời gian quay ngược, trở lại lần đầu tiên tôi được nếm món khai vị này ở parlight. Giống như vị giác bị mon trốn nhẹ nhàng, từ từ mở ra, chờ đợi tiếp nhận kinh hi.”

Siêu đầu bếp đến từ châu Úc thở ra một hơi thật dài.

“Đây là Giang Thiên Phàm. Đây tuyệt đối là bút tích của Giang Thiên Phàm. Tinh chuẩn, phối hợp, giống như trời sinh đã biết làm cho khẩu vị của người khác mở rộng ra như thế nào!”

Món khai vị của Lâm Khả Tụng lấy được 9. 9 điểm, đây là điểm số oanh động toàn trường.

Mỗi người nín thở mà đợi, bọn họ muốn biết món chính và món điểm tâm ngọt của cô có thể lặp lại thần thoại của Giang Thiên Phàm hay không.

Nhân viên của ủy hội cuộc tranh tài bỏ đĩa thức ăn khai vị xuống, đĩa của mỗi một vị giám khảo đều trống không.

Khi bọn họ nhìn thấy món chim cút nhồi gan ngỗng được bê lên, không hẹn mà cùng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Mà khán giả cũng ngây dại.

Bởi vì khi máy quay phim quay món ăn này hiện lên màn hình, giống như tiến vào phim phóng sự mỹ thực vậy.

Anna Lệ Tư không thể không mở miệng giải thích: “Tôi xin đảm bảo với các vị ở đây, máy quay của cuộc tranh tài này không có làm bất kỳ hiệu ứng quay chụp nào. Giò khác này mọi người nhìn thấy trên màn ảnh, chính là đáng về vốn có của món ăn này!”

Lúc này, dao ăn của Winston lướt qua sát mặt ngoài của chim cút, ông ta mở miệng nói: “Sáng bóng như vậy, là bởi vì độ lửa nướng vừa đúng. Rất nhiều tuyên thủ cho là thức ăn ở trong lò nướng hiện ra màu sắc và độ chín như thế nào, thì khi lấy ra khỏi lò nướng cũng vẫn là như vậy. Nhưng sự thực là, bên trong món ăn vẫn đun nóng kéo dài như cũ. Vị tuyên thủ này đã rất cơ trí chú ý tới điểm này, hoặc là nói, thầy của cô ấy đã dạy cho cô ấy kiến thức quan trọng này từ đầu. Cho nên sau khi lấy chim chắt ở trong lò nướng ra, tầng nguyên liệu ở mặt ngoài gặp đông lạnh kết lại, mà bên trong bộ vẫn mát thời gian dài để giải nhiệt, vì vậy liền sinh ra loại dấu vết giống như dung nham hòa tan lưu lại này. Quả thật rất đẹp.”

Tất cả khán giả lộ ra vẻ mặt “Hoá ra là như vậy”.

“Nhưng trọng điểm vẫn là chim cút cùng gan ngỗng bị bao bọc ở trong đó. Gan ngỗng, bởi vì ở trong bụng chim cút, thời gian không đủ sẽ sống. Không ai muốn ăn gan ngỗng sống cả. Mà nếu thời gian quá lâu, thịt chim cút sẽ rất dai, hoàn toàn mất hết hương vị. Cho nên chim cút cùng gan ngỗng, quan trọng nhất là lúc ban đầu khi ninh nhừ chim cút cùng với xử lý gan ngỗng. Hai quá trình này chỉ cần xử lý độ lửa thỏa đáng, là có thể khiến hai chủng loại thịt này ở giai đoạn nướng trong lò cuối cùng đạt tới sự đồng bộ.”

Nhà bình luận mỹ thực Luke lời bình về điểm khó đối với chế biến món ăn này, điều này cũng làm cho nhiều người lo lắng mùi vị của món ăn này hơn.

“Chính là bởi vì đối với trình độ nắm giữ yêu cầu thật sự quá cao, cho nên món ăn này trở thành món ăn nổi danh nhất của Giang Thiên Phàm, đến nay không người nào vượt qua được.” Davy nhắc kính lên, lắc đầu một cái nói, “Tôi khẳng định vị tuyên thủ này rất dụng tâm, nhưng tại sao lại lựa chọn món ăn này đây chứ? Nó thật sự rất khó, cho dù là bếp chính rất có kinh nghiệm của nhà hàng Michelin, cũng không thể bảo đảm mỗi lần đều có thể làm hoàn chỉnh được. Nhưng mặc kệ như thế nào, tôi vẫn sẽ cẩn thận thưởng thức.”

Trên khán đài trái tim của chú Lâm đều muốn nhảy ra ngoài: “Sao Khả Tụng lại chọn món ăn khó như vậy? Cho dù con bé lựa chọn món ăn rất đơn giản, chỉ cần không có sai lầm, các vị bình phẩm vẫn sẽ cho con bé điểm cao mà?”

Tổng Ý Nhiên chỉ nhìn gò má kiên định của Lâm Khả Tụng, nói một cách đầy ý vị sâu xa: “Bởi vì Giang Thiên Phàm thật sự quá quan trọng với cô ấy. Cô ấy muốn thể hiện tình hoa của anh ta—— đối với mức độ nắm chắc. Cho dù là gia vị hay là độ lửa, đều là trình độ.”

Lâm Tiểu Tuyết nghe lời nói của Tổng Ý Nhiên, cô lắc đầu bất đắc dĩ: “Đây là tranh tài! Trọng điểm là chiến thắng! Lựa chọn món ăn khó như vậy, thật sự quá không sáng suốt rồi.”

“Mặc dù không sáng suốt, nhưng cô đã bắt đầu kính nể chị họ của mình rồi, đúng không?” Tổng Ý Nhiên buồn cười hỏi.

Lâm Tiểu Tuyết mím môi, lạnh giọng nói: “Xem món ăn này chị ấy được đánh giá như thế nào rồi hãy nói!”

Trên màn ảnh Winston, chậm rãi cắt chim cú ra, ông ta nhấn đầu lông mày, sau đó lắc đầu một cái.

Khán giả phát ra âm thanh thôn thức.

Món ăn này, quả nhiên Lâm Khả Tụng thất bại sao?

“Tôi thật sự là không dám tin tưởng vào ánh mắt của mình. Đây rốt cuộc chỉ là trùng hợp? Vẫn là thực lực?”

Winston cẩn thận từng li từng tí xê dịch miếng chim cú đã cắt ra cạnh ngoài, để cho mọi người thấy rõ ràng.

Chim cú mịn màng bao bọc gan ngỗng giống như mỡ bò.

Mặc dù hàm răng cùng đầu lưỡi không có chạm lên, cũng làm cho người ta có thể cảm nhận được phẩm chất của món ăn này làm cho người ta say mê đến đường nào.

“Tôi đã không kèm chế được muốn nếm thử mùi vị của món này rồi!” Davy nuốt nước miếng, cắt xuống một miếng lớn đưa vào trong miệng.

Những vị bình phẩm khác cũng dùng một loại thái độ hết sức cẩn thận cùng quý trọng mà thưởng thức.

“Ừ. Ừ.” Winston ngược đầu, giống như muốn đem tất cả mỹ vị ở lại trong thân thể, ông ta không nói chuyện, mà hết sức hưởng thụ món ăn giống như đang ngồi ở nhà hàng cao cấp vậy.

Những vị bình phẩm khác cũng là như vậy, trừ phát ra những tiếng cảm thán không có chút ý nghĩa nào, thì không có bất kỳ bình luận nào cả.

Khán giả cũng dài cổ, chờ đợi xem bọn họ nói những gì.

Anna Lê Tư không thể không lên tiếng nhắc nhở nói: “Các Quý ông! Các quý bà! Tôi thấy được món ăn này thực sự rất mỹ vị! Nhưng l Ít nhất cũng phải nói cái gì đó! Nó ngon ở chỗ nào?”

“Nha. Anna Lê Tư, cô nhất định phải sát phong cảnh như vậy sao. Nó thật thật thật giống như Giang Thiên Phàm làm! Cô chắc chắn tuyên thủ làm món ăn này không có ăn gian sao?” Luke thật vất vả nặn ra một câu.

“Tôi rất xác định! Ngài Giang Thiên Phàm mà các vị vẫn nhắc tới từ đầu tới đuôi đều ngồi ở trên khán đài, không cười, không lộ vẻ gì, ngay cả động cũng không từng động. Đồng đạo khán giả tại hiện trường có thể làm chứng!”

Lúc khán giả nghe nói vị siêu đầu bếp kia đang ở hiện trường, không khỏi bắt đầu tìm kiếm.

Lâm Khả Tụng thở ra một hơi, nghe được lời nói của Luke, cô cười nhìn về phía Giang Thiên Phàm.

“Trong thịt chất tươi mới của chim cú, có một loại hương thơm nhu hòa, gan ngỗng bị chim cú bao bọc giữ lại được tính chất mềm mại giống như mỡ bò. Hai loại thịt kết hợp với nhau, ưu nhã. Không giống với những cái khác. Dư âm của hương thơm toát ra ở trong khoang miệng của tôi, còn có cuối cùng thoảng qua mùi vị mát mẻ chua ngọt, đưa cảm thụ của vị giác cảm tới cực hạn. Tôi vẫn chưa tìm được khuyết điểm. Tôi đã ăn hết toàn bộ phần chim cú nhồi gan ngỗng.”

Winston vẫn không thể tin được mùi vị giữa lưỡi răng của mình như cũ.

“A. Tôi nhất định là uống say. Rơi vào trong rượu vang có thời gian dài lâu nhất.” Davy khẽ lắc đầu, “Không bao giờ nguyện ý tỉnh lại nữa. Nhưng tại sao có thể như vậy! Tại sao cho tôi phần chim cú nhồi gan ngỗng nhỏ như vậy?”

“Ngài Davy, tôi khẳng định tuyên thủ dự thi chuẩn bị cho các vị phần chim cú nhồi gan ngỗng đều không sai biệt lắm. Sau khi kết thúc tranh tài, Ngài có thể đến Parlight đặt bàn.” Anna Lê Tư mở lời an ủi.

“Đặt bàn? Cô không biết như vậy cũng phải chờ ba tháng nữa sao?” Davy gần như là nhìn chằm chằm Anna Lê Tư mà nói.

“. Vậy Ngài có thể mời vị tuyên thủ này làm cho Ngài ăn! Tôi tin tưởng không cần chờ!”

“Cô cảm thấy sau cuộc tranh tài này, sẽ không có ai hẹn trước với cô ấy sao? Có lẽ thân bằng hảo hữu của cô ấy, còn có những khác giả tại đây đã nhao nhao muốn thử rồi!”

“Thịt chất của chim cút giống như tơ lụa, mà gan ngỗng giống như kem, tôi giống như vòng quanh một vòng trên không trung sau trở lại mặt đất, mà lòng của tôi vẫn ở lại không trung.”

Món chính của Lâm Khả Tụng được 9. 9 điểm.

Hiện trường sôi trào lên.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Chương 70: Tiệc nuôi hoàn mỹ.

Editor: Kaori Hương

Điều này làm cho tất cả khán giả đều thấy được kết quả cuộc tranh tài này có thể là một người khác.

“Có lẽ lần này Khả Tụng muốn phản kích lại rồi! Ta không thể chờ được nữa muốn nhìn thấy nét mặt thất vọng Khiết Tây Táp · Quintin nét mặt thất vọng!”

Meire luôn luôn trầm ổn giờ phút này cũng không kiềm chế được.

Anh ta bắt chéo hai bàn tay của mình lại, cầu nguyện với thượng đế: “Ôi Chúa! Đồ ngọt cô ấy làm nhất định phải đứng thứ nhất! Nhất định phải thành công!”

Mà Giang Thiên Phàm bên cạnh anh ta lại có vẻ bình tĩnh, giống như đang đợi một kết quả anh đã biết từ sớm.

“Bây giờ thời khắc quyết định thắng thua của món điểm tâm sau bữa ăn!” Anna Lisa cũng hít một hơi, cô nàng nhìn về phía Victor.

Đuôi lông mày Victor hơi run, anh ta rất hồi hộp.

Bởi vì anh ta vốn cho là chính mình rất có ưu thế ở đồ ngọt so với Lâm Khả Tụng nhưng bây giờ thì không còn chút gì.

“Như vậy rồi cuộc ai sẽ trở thành người thắng cuộc ‘Bậc thầy ưu tú’ lần này đây đây? Không chỉ có tiền thưởng 30 vạn đô! Hơn đó là sự vinh dự của bậc thầy hướng dẫn! Xin chur vị giám khảo nghiêm túc dụng tâm hơn nữa thưởng thức kem son tra hương thảo này, cho dù là chênh lệch phân số nhỏ nhất cũng có thể lật nghiêng kết quả cuộc tranh tài này!”

Nhân viên ủy hội cuộc so tài làm việc cẩn thận từng li từng tí bưng món điểm tâm ngọt đưa đến trước mặt mỗi một vị giám khảo.

Một bậc thầy đến từ nước Uc thờ dài, nhìn trong đĩa được xếp thành hình Kim Tự Tháp, caramel bao phủ dưới đồ ngọt được tạo thành ổ chim thì không khỏi cảm thán: “Lần này thật sự tôi rất không đành lòng phá hư nó!”

“A, đây đúng là kem son tra hương thảo! Phải biết cái này mới chính thức trở thành món điểm tâm ngọt chiêu bài ở năm nay! Mặc dù người được thưởng thức nó không nhiều lắm, nhưng người từng ăn cái này rồi sẽ nhớ mãi không quên!” David nâng nĩa lên, hơi do dự không biết xuống tay từ nơi nào.

Luke cúi đầu, nhẹ nhàng ngửi caramel tản ra mùi thơm ngọt ngào: “Ừ. Tôi ngửi thấy caramel đậm hương thảo còn có hương giấp lan cùng với vị trái cây nhiệt đới, mặc dù chỉ là dùng làm nguyên liệu phụ trang trí và gia vị rất tốt. Tôi chỉ là tò mò vị tuyến thủ này đã làm món ăn trước và món ăn chính tinh xảo và phức tạp như vậy, sao có thể có thời gian hoàn thành món điểm tâm ngọt như vậy ?”

Winston lại nặng nề thờ dài một hơi, “Thật ra thì tôi cứ nghĩ chỗ này là một món điểm tâm ngọt đơn giản, bởi vì tôi không cho là vị đầu bếp nghiệp dư nào hoàn thành món trước tinh xảo và món ăn sau phức tạp có thể còn có sức xử lý tốt món điểm tâm ngọt này. Phải biết, nó có ý nghĩa sâu xa với Giang Thiên Phàm, đầu bếp chính đặt rất nhiều tâm tư vào món ăn này. Muốn đạt tới hiệu quả như anh ấy đạt được, cũng không phải chuyện dễ dàng.”

Anna Lisa xoay người lại nhìn về phía Lâm Khả Tụng: “Cô có nghe ban giám khảo có cái nhìn như thế nào? Bọn họ cho rằng món ăn điểm tâm ngọt này của cô chỉ có vẻ ngoài, không có tính túy. Bởi vì bọn họ không cho cô không có đủ thời gian để khiến nó hoàn mỹ.”

Lâm Khả Tụng ghé mắt nhìn về phía Giang Thiên Phàm, chậm rãi mở miệng trả lời: “Vay hãy để cho bọn họ ném thử. Tôi tin chắc, món điểm tâm ngọt thể hiện không chỉ là hần kỹ thuật trang trí cùng kỹ thuật nấu nướng, mà còn có suy nghĩ của anh ấy khi làm món điểm tâm này.”

Đoạn văn này được Anna Lisa thuật lại.

Winston cười cười, nâng lên cái muỗng, nhẹ nhàng đập bẻ tầng caramel Nestlékia thật mỏng kia bao phủ trên son tra. Khi mảnh vỡ caramel rơi xuống, cái loại mỹ cảnh tan tành đó làm cho khán giả lộ vẻ xúc động.

Anh ta múc trong đó một viên, đưa vào trong miệng, nhẹ nhàng ngậm, sau đó cắn.

Tếng cọt kẹt nhỏ nhẹ truyền đến, trong trường quay yên tĩnh nên có vẻ vang dội.

Anh ta nhắm hai mắt lại, mở đôi môi, tiếp đó anh ta khẽ há miệng ra. Khán giả cho là anh ta sắp sửa nói những gì, nhưng mà anh chỉ múc tiếp viên thứ hai đưa vào trong miệng. Cho đến trong mâm sơn tra chỉ còn lại một miếng cuối cùng, anh ta mới thờ dãi một hơi.

“Có người nói cho ta biết, lúc Giang Thiên Phàm làm ra món điểm tâm này, là nghe người ta nói tư vị thâm miễn như hồ lô đường Trung Quốc, thích một người là vô bực đường ngọt ngào, nhưng chỉ cần cần, thì sẽ ăn vừa chua vừa chát. Nhưng mà thâm miễn cũng là yêu một người, chỉ cần là đi yêu một người thì là ngọt ngào hạnh phúc. Cho nên anh ta thiết kế cái món điểm tâm ngọt ngày. mùi vị vô bực đường bị cần nát ở giữa môi răng, khi đầu lưỡi chạm lên trong đó có vị chua xót, kem mềm nhả hương thảo tỏa ra. Đây đúng là hiệu quả Giang Thiên Phàm muốn đạt tới. Chua kết hợp ngọt, sự kết hợp đẹp đẽ.” Winston đề lên trán của mình, sau đó ngẩng đầu lên, “Anna Lisa, cô chắc chắn đây là thành phẩm không? Đây không phải là Giang Thiên Phàm làm xong đặt chỗ nào đó sau đó được đưa lên trước mặt chúng tôi sao?”

Anna Lisa cười cười: “Tiên sinh, anh cảm thấy điều này có thể sao?”

“Chuyện này. Quả thật không thể nào.” Winston nhẹ nhàng múc miếng cuối cùng đẩy đĩa, “Tôi có chút không nỡ ăn nó.”

“Nếu như anh không ăn hết, kem sẽ bị tan, mùi vị của nó có thể cũng sẽ không ngon như vậy rồi.” Anna Lisa khẽ cười cười, “Giang Thiên Phàm tiên sinh cũng từng nói qua, bất kỳ mỹ vị đều có thời hạn.”

“Cảm ơn nhắc nhở.” Winston gật đầu một cái, ăn viên kem sơn tra hương thảo cuối cùng đưa vào trong miệng.

Mà cơ hồ David muốn ôm cả cái đĩa căn mảnh đường còn sót lại vào trong miệng.

“Thật sự không chỉ ngon mà. Mà là ăn ngon đến nổi tung. Nó để cho tôi nghĩ rằng ở thời điểm tiểu học tôi vẫn thâm miễn bạn ngồi cùng bạn. Lúc đó, tôi là một người béo, không người nào nguyện ý đi chơi chung với tôi, trừ cô ấy. Lúc tan học, cô ấy mua một con kem, đứng ở cửa trường học chờ cha mẹ cô mà tôi đứng ở một bên cô ấy. Trong lòng của tôi rất chua xót, bởi vì chỉ có tôi nhìn thấy cô ấy, cũng không hy vọng xa vời cô ấy sẽ quay lại nhìn tôi một chút. Chỉ có hơn 10 giây mà thôi, cha mẹ cô ấy tới. Cô ấy cười với tôi, đưa que kem cho tôi, cũng không quay đầu lại mà rời đi cùng cha mẹ cô ấy.” David nhún vai, nói tiếp, “Cây kem kia cô ấy cũng không ăn. Cho nên mỗi khi tôi nhớ tới, tôi đều phỏng đoán có phải là cô ấy cố ý mua để mời tôi không? Chỉ là sau này, cô và cha mẹ đi nơi khác, tôi vẫn không có cơ hội hỏi cô ấy vấn đề này. Món ngọt này để cho tôi nghĩ tới cái kem đó. Tôi mang theo thấp thỏm mà chua xót, nhưng mà trong miệng đều là vị ngọt của kem. Rất là tuyệt. Món điểm tâm ngọt rất tuyệt.”

Ban giám khảo sắp tuyên bố món điểm tâm ngọt đạt được rồi. Cái này không chỉ liên quan đến Lâm Khả Tụng, cũng quan hệ đến vị trí của Victor.

Victor nắm chặt quả đấm, mặc dù anh ta không hoàn toàn hài lòng với biểu hiện của mình trong trận chung kết, nhưng mà anh thật không có nghĩ tới thứ hạng của mình sẽ bị Lâm Khả Tụng uy hiếp được. Rõ ràng cô ấy còn kém rất xa, nhưng mắt thấy cô mạnh mẽ kéo anh ta rời khỏi đám mây

Anh không tin ba món ăn của cô ấy hoàn mỹ thế kia.

Nhưng không biết vì sao, liên tưởng đến mấy tranh tài lần trước, biểu hiện của cô đều có chỗ độc đáo, mà một cuộc tranh tài giống như càng về sau càng mãnh mẽ, cuối cùng trực tiếp phát ra tiềm lực chân chính của cô

Anh rất sợ. Thất bại như vậy căn bản không nằm trong dự liệu của anh!

“Đó. Món điểm tâm ngọt này cũng nhận được 9. 8 điểm! Nói cách khác, Lâm Khả Tụng ở trong trận chung kết cuối cùng đạt được là 9. 8 điểm! Thật sự làm cho người ta kinh ngạc!”

Anna Lisa vỗ tay, toàn trường người xem cũng đứng dậy vỗ tay theo.

“Đây quả thực là kỳ tích. Ôi.” Chú Lâm thở ra một hơi, “Cháu là sự kiêu ngạo của chúng ta! Thật.”

“Biểu hiện của cô ấy thật hoàn mỹ. Mặc dù không có cơ hội ăn được món ăn cô ấy làm, nhưng mà nhìn nét mặt vừa kinh ngạc vừa cảm phục của giám khảo. Anh đã đứng, tiên sinh. Cô ấy thật sự có thiên phú.” Meire nhìn về phía Giang Thiên Phàm một bên.

“Thiên phú của cô ấy cũng không phải tài hoa bẩm sinh gì, chỉ là cô ấy dụng tâm thể nghiệm vị giác hơn so với người khác thôi.”

Lúc này, bảng ghi điểm lộn xộn, mọi người nín thở mà đợi kết quả cuối cùng lại tới.

Hạng nhất tổng điểm là 44,5—— vẫn như cũ là Victor!

Hạng nhì là tổng điểm 44. 4 - Lâm Khả Tụng.

Khán giả vỗ tay đồng thời cũng phát ra tiếng cảm thán.

Dù sao lấy biểu hiện hoàn mỹ thế mà thất bại, khiến cho mọi người cảm thấy tiếc hận.

Lâm Khả Tụng cũng không có nhìn bảng ghi điểm, bởi vì khi Anna Lisa đọc điểm cô đạt được lên, cô cũng biết chính mình thua rồi.

Đây tất cả đều nằm trong dự liệu của cô. Cô biết mình muốn thắng Victor nhất định phải làm được hết sức hoàn mỹ. Nhưng mà, trên đường theo đuổi vị giác, không thể nào có ai chân chính làm được hoàn mỹ như vậy.

“Chúc mừng anh, Victor, lấy được chức vô địch ‘Bậc thầy ưu tú’ lần này! Anh không chỉ lấy được 30 vạn đô-la tiền thưởng, mà cũng vì thầy hướng dẫn của anh Khiết Tây Táp · Quintin được vinh dự! Phải biết dạy một người so với mình làm được càng thêm khó khăn! Victor, anh còn trẻ, còn có tiền đồ càng thêm rộng lớn, không nên quên mà tiếp tục đi tới!” Anna Lisa cười nói.

Trên mặt Victor không có nụ cười nào, anh ta chỉ là cứng đờ bắt tay cùng Anna Lisa, nhận lấy cúp thủy tinh đại biểu vinh dự thủy.

Tiếng vỗ tay quanh anh ta, ngay cả Khiết Tây Táp · Quintin cũng tới đến hiện trường.

Đó là một phụ nữ rất có hàm dưỡng, có mái tóc vàng tương tự Irri ti, mặc dù lớn tuổi, bà ưu nhã như cũ.

Lâm Khả Tụng vỗ tay, theo mọi người, mặc dù giờ phút này cô rất muốn được chạy xuống khán đài lao vào ngực Giang Thiên Phàm.

Cổ tình vừa lúc đó, có người vỗ nhẹ phía sau lưng của cô, xoay người một cái.

“Anh. Tại sao anh ở đây?”

“Bởi vì cô lấy được danh hiệu thứ hai, Anna Lisa sắp sửa đọc lên tên thầy hướng dẫn lên.”

“Rất xin lỗi. rất xin lỗi.” Lâm Khả Tụng không biết vì sao, thông dong và bình tĩnh đi đâu, để chất lỏng trong mắt cô chảy ra.

“Em làm rất hoàn mỹ, bọn họ đều cho em thành anh.” Giang Thiên Phàm không thêm để ý ánh mắt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Chương 71: Mặc dù bại nhưng vẫn còn vinh

Editor: Tranh

Tiếng khán giả vỗ tay vang lên, đó là tán thành thật lòng Lâm Khả Tụng được nhất.

“Cô thật sự rất tuyệt.” Anna Lệ Tư tiến lên ôm Lâm Khả Tụng

Lúc này, 12 vị bình phẩm từ phía sau đi ra, khi bọn họ biết được kết quả cuối cùng, đều không hẹn mà cùng cảm thán.

Bọn họ đều cảm thấy đáng tiếc thay Lâm Khả Tụng.

Mà điều này cũng làm cho bàn tay của Victor đang nắm chặt cúp trở nên trắng bệch.

“Victor, anh rất tuyệt. Anh đã vượt xa sự chờ mong và dự đoán của mọi người dành cho anh. Thời của chúng tôi không có một người nào có thể đạt tới độ cao như anh. Nhưng đây là một cái □□... Anh còn một đoạn đường dài cần phải đi.” Winston muốn bắt tay với Victor, “Theo thời gian trôi qua, con mắt của anh càng thêm bao la hơn, mà anh cũng... không lại sai vào thời khắc quyết định.”

Victor ngẩng mặt, nhìn thẳng vào mắt Winston: “Tiên sinh, anh ám chỉ cái gì? Tôi không xứng được chiếc cúp này sao?”

Winston nở nụ cười, đáy mắt là một loại cơ trí được tích lũy theo thời gian: “Nếu anh nhận thức bản thân, cũng không nói như vậy với tôi.”

Victor lại muốn nói cái gì, bàn tay Winston lại đặt nhẹ nhàng lên ngực của anh ta: “Đứa nhỏ, phương thức nhận thức bản thân tốt nhất chính là hiểu đối thủ của cậu, cần nhắc đối thủ của cậu tới trình độ nào, bản thân vẫn là ở phía sau đối thủ, cũng không phải đợi người ngoài đánh giá, mà nguồn gốc ở biểu hiện của chính cậu.”

Giờ phút này, David cầm tay Lâm Khả Tụng: “Cô làm cực kỳ tốt, ngay cả thất bại trong cuộc tranh tài nhưng gan gà ngâm tương cũng rất tuyệt. Khi tôi biết Giang tiên sinh cũng là đạo sư của cuộc tranh tài này, tôi kinh ngạc nghĩ không biết anh ta sẽ chỉ dẫn đệ tử như thế nào... Nhưng nhìn cô hôm nay, tôi sẽ nói, quả thật đây là đệ tử chỉ có Giang Thiên Phàm có thể dạy.”

Hốc mắt Lâm Khả Tụng ướt át, cô vốn nghĩ rằng những lời David nói chỉ vì muốn an ủi cô, nhưng ánh mắt của anh lại có vẻ chân thành như thế.

Lúc này, Khiết Tây Táp · Quintin đi tới, tao nhã mà tự tin, so với Irri Ti càng thêm xinh đẹp và mạnh mẽ.

Cô vươn tay ra trước mặt Giang Thiên Phàm: “Lâu rồi không thấy anh, tôi vẫn nhớ mãi không quên món chim cút nhồi gan ngỗng của anh. Không nghĩ tới đệ tử anh cũng đạt tới trình độ như vậy. Bất quá cực kỳ đáng tiếc, vẫn là Victor phát huy tốt hơn.”

“Ừ. Hi vọng Victor có thể đi xa hơn.”

“Đương nhiên Victor có thể đi xa hơn rồi. Chỉ là không biết Khả Tụng, tương lai cô có kế hoạch gì sao? Giang tiên sinh có kế hoạch tốt cho tương lai của cô không? Vẫn nói biểu hiện hôm nay của cô chỉ là sao băng xẹt qua chân trời, đã cháy hầu như không còn rồi hả?”

Đương nhiên Lâm Khả Tụng có thể hiểu ý tứ trong lời nói của Khiết Tây Tập · Quintin. Cô ta cho rằng tiền đồ của Lâm Khả Tụng không thể dài lâu như Victor được.

“Cảm ơn cô đã quan tâm. Đường của tôi tôi sẽ tự mình đi, không cần người khác trù tính cho tôi.”

Xuyên qua bờ vai của Khiết Tây Tập · Quintin, Lâm Khả Tụng có thể thấy Irri Ti đang rời khỏi bữa tiệc, cô đã từng trả lời, Lâm Khả Tụng nhớ rất rõ ràng.

“Này, tôi là Luke, cô còn nhớ tôi đúng không?” Luke vươn tay đến trước mặt Lâm Khả Tụng, muốn bắt tay với cô.

“Đương nhiên nhớ rõ... Thật xin lỗi, trong cuộc tuyển chọn đó đã cho anh ném... cạnh địa ngục của tôi...” Lâm Khả Tụng nhớ tới trận đùa dai kia bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ.

“Cũng không có gì. Tôi chỉ muốn nói tôi có một nhà hàng ở Newyork, đương nhiên nó vừa mới đạt được đánh giá xếp thứ hai, chỉ là nếu cô nguyên ý, mà Giang tiên sinh cũng không có ý kiến, tôi rất mong cô có thể tới nhà hàng của tôi.”

Luke lấy ra tám card, đưa đến trước mặt Lâm Khả Tụng.

Điều này làm cho Lâm Khả Tụng hết sức kinh ngạc, tuy nhiên Luke cũng không phải bậc thầy nấu nướng gì, nhưng làm mỹ thực gia lại nổi tiếng mười phần. Anh mở nhà ăn tất nhiên đối với đội ngũ thẩm định tuyển chọn là thập phần nghiêm khắc, nhưng bây giờ anh... là đang tuyển cô sao?

Lâm Khả Tụng nuốt nước miếng xuống, vốn Khiết Tây Tập · Quintin và Victor đang chụp ảnh với nhóm người truyền thông cũng không thể không đưa ánh mắt nhìn về phía cô.

Vốn dĩ bọn họ còn có vài phần hoài nghi Lâm Khả Tụng nhưng cuối cùng, ngược lại là cú lội ngược dòng cuối cùng của Lâm Khả Tụng, nhưng Luke vậy mà vươn ra cánh ô - liu cho Lâm Khả Tụng? Như Luke là nhà bình luận mỹ thực nghiêm khắc, là không biết dùng sự nghiệp của mình tới tuyên truyền.

Lâm Khả Tụng nhìn về chỗ của Giang Thiên Phàm, cô không biết chính mình được danh thiếp của Luke lại có vẻ không biết lượng sức.

“Khả Tụng, sao em lại không nhận danh thiếp của Luke tiên sinh? Như vậy rất không lễ phép.”

Giọng nói Giang Thiên Phàm lạnh ngắt, nhưng trong giọng nói lại có một tia ôn nhu.

Lâm Khả Tụng vội vàng nhận danh thiếp của Luke.

Luke chớp chớp mắt cười chuẩn mẫu mực, cúi đầu xuống nhỏ giọng nói: “Tôi biết Giang tiên sinh cực kỳ nghiêm khắc, nhưng tôi cảm thấy chỉ cần luyện tập nhiều một chút, cô có thể một mình đảm đương rồi.”

Lúc này, tổng biên tập Winston cũng đi tới bên cạnh Luke, ông vươn tay ra, sau đó ra hiệu bằng mắt cho Lâm Khả Tụng.

“Giang tiên sinh, tổng biên tập Winston ở trước mặt anh, muốn bắt tay với anh!” Lâm Khả Tụng khẩn trương nhắc nhở.

Giang Thiên Phàm đưa tay mình ra, tổng biên tập Winston nở nụ cười: “Thành thật mà nói, từ đầu tôi liền ôm tâm tình cậu sẽ cự tuyệt lời mời của cuộc thi đấu, cho nên lúc cậu đồng ý tôi thật sự rất vui mừng. Tài nấu nướng của cậu cao siêu, đây là chuyện ai cũng biết. Nhưng tới trình độ càng cao, tài nấu nướng càng khó có thể biểu đạt. Đệ tử của cậu bắt kịp cậu, là chuyện rất khó. Cho nên... Khả Tụng có thể đi đến ngày hôm nay, làm cho tôi rất kinh ngạc.”

“Cảm ơn, tôi xem sự tán thành dành cho Khả Tụng là khen tặng tôi.”

“Khen tặng của tôi cũng có giá. Bữa tối trưởng thành của con gái tôi đã không kịp rồi, nên tôi chỉ có thể tha thiết mời Khả Tụng tới nhà tôi, cùng tôi và người của tôi chuẩn bị bữa tối sinh nhật này. Đậu phụ tôm đông lạnh, chim cút nhồi gan ngỗng và kem son tra hương thảo, là bữa ăn chúng tôi tha thiết mơ ước. Tôi nghĩ... cậu không ngại đi?”

“Nghe qua đây là lời mời chính thức.” Giang Thiên Phàm nói.

Truyền thông ở đây không khỏi bắt đầu kinh ngạc.

《 Mỹ thực gia 》 Winston, tổng biên tập luôn luôn nghiêm khắc, ngay thẳng, tác phong tinh tế tỉ mỉ. Các nhà bình phẩm khác có thể nói những lời khen tặng trước mặt các đại sư, nhưng Winston tuyệt đối không phải loại người như vậy.

“Tôi... tổng biên tập Winston, người cảm thấy tôi thật sự có thể chứ?” Lâm Khả Tụng rất nghiêm túc nhìn đối phương.

Cô biết chính mình thuần thực, thậm chí thuần thực đến mức ngay từ đầu cô cũng không tưởng tượng được, cô bước vào một cái lĩnh vực cô chưa từng đặt chân đến.

“Ừ...” Tổng biên tập Winston cau mày lại, lập tức nở nụ cười, “Ba tháng trước khẳng định cô không được. Nhưng cô bây giờ, tôi tin tưởng cô có thể làm cho con gái của tôi một bữa sinh nhật rất hoàn mỹ.”

“Thật sự rất cảm ơn!” Lâm Khả Tụng thật không ngờ bản thân bại bởi Victor, lại có nhiều người chú ý tới cô như cũ.

“Như vậy tôi xem như lời “cảm ơn” của cô là đồng ý.” Winston cười với truyền thông, trả lời vấn đề của bọn hắn.

Có truyền thông muốn tiến lên hỏi Giang Thiên Phàm, Meire khẩn trương dẫn bọn họ rời khỏi hiện trường.

Ngoài cửa phòng nghỉ ngơi, tay Tống Ý Nhiên bỏ trong túi, dựa vào tường, cùng đội Lâm Khả Tụng. Anh nhét một bó Mãn Thiên Tinh và ấn Daisy nhỏ vào lòng Lâm Khả Tụng.

“Có nhiều người muốn mời em như vậy, so với bọn họ, nhà ăn của anh sợ không đáng nhắc tới rồi.”

Anh nghiêng đầu, ánh mắt lờm Lâm Khả Tụng bị Giang Thiên Phàm nắm tay.

“Nhà ăn của anh đương nhiên khác! Chỉ cần anh không lo lắng em nổ tung phòng bếp của anh, em...”

Lâm Khả Tụng cảm thấy Giang Thiên Phàm giống như kéo kéo người cô.

Tống Ý Nhiên nở nụ cười, anh đi lên phía trước, cúi đầu, cố ý thổi một hơi vào mặt Lâm Khả Tụng: “Em thử xem em có thể nổ tung không!”

Lâm Khả Tụng sờ sờ cái mũi, nghe thấy âm thanh của chú từ sau truyền đến.

Ông cùng với nhóm bạn ông đến đây. Khi Lâm Khả Tụng thấy đi phía sau của chú còn có Lâm Tiểu Tuyết đang cúi đầu, không khỏi kinh ngạc.

“Tiểu Tuyết? Sao em lại tới đây?”

Lâm Tiểu Tuyết bĩu môi: “Đều đã trận chung kết, tôi không đến cổ vũ cho chị... Em là người kém cỏi như vậy sao?”

“Đi đi! Lần này Khả Tụng giành được thành tích tốt, chúng tôi muốn đến chúc mừng.”

Trận đấu kết thúc, trong lòng Lâm Khả Tụng vốn còn có chút cô đơn, nhưng tiếng động ồn ào như vậy, toàn bộ lại yên ổn.

Một đồng người vây quanh cái bàn, bọn hắn không ngừng hỏi Giang Thiên Phàm về các loại vấn đề nấu nướng, mấy đầu bếp bốn mươi tuổi như là học sinh tiểu học lấy vở ghi lại mỗi một câu nói của Giang Thiên Phàm. Vẫn là Lâm Tiểu Tuyết chịu không nổi, lớn tiếng nói một câu: “Còn có thể ăn cơm hay không?”

Tống Ý Nhiên đứng dậy, thu tất cả vở cùng bút đi.

“Như vậy... Giang tiên sinh, cậu thật sự ở cùng một chỗ với Lâm Khả Tụng sao?” Một người bạn của chú Lâm hỏi.

“Nếu muốn đeo nhẫn mới tính ở cùng một chỗ, tôi có thể đi đính ước ngay bây giờ.”

Giang Thiên Phàm trả lời làm cho xung quanh một mảnh an tĩnh, phong thái của anh cả thay đổi cũng không thay đổi qua, mà trái tim Lâm Khả Tụng cũng đập điên cuồng.

Tối hôm đó, Lâm Khả Tụng kéo Giang Thiên Phàm đi dạo phố dài.

Đèn đường chiếu vào trên người bọn họ, Giang Thiên Phàm bên cạnh yên tĩnh mà tốt đẹp.

Trong lòng cô không yên, bởi vì cô không biết ngày mai sẽ phát sinh cái gì.

Trong đầu nhớ lại những lời Irri Ti từng nói với mình, cô không ngừng đánh giá chính mình bại bởi Victor sẽ bị ảnh hưởng.

Mà giờ phút này, trong một chiếc xe đang chạy, Victor không có tí ý cười ngồi ở ghế sau, bên cạnh anh làm Quintin phu nhân.

“Victor, cúp của cậu đâu? Sao tôi không thấy cậu mang theo nó? Ngày mai có tạp chí muốn phỏng vấn cậu, cậu phải mang theo nó chụp ảnh.”

“Tôi để nó lại cho tổng biên tập Winston rồi.” Victor nhàn nhạt nói.

“Cậu nói cái gì? Cậu để nó lại cho Winston rồi hả? Tại sao?”

“Bởi vì quả thật tôi không bằng Lâm Khả Tụng.”

“Cái gì?” Quintin phu nhân lộ ra vẻ mặt khó hiểu, “Cũng bởi vì Winston nói những lời kia với cậu sao? Ông ta là người như vậy.”

“Tôi cảm thấy được mình không bằng Lâm Khả Tụng vì tôi đã ném đồ ăn của cô ấy làm!” Đột nhiên Victor nghiêng mặt qua Quintin phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Chương 72: Em muốn ở bên cạnh anh

Editor: Trà sữa trà xanh

“Anh nói gì vậy? Tại sao anh muốn ném món ăn của cô ta?”

“Bởi vì tôi muốn biết cái gì đã khiến Winston còn có những giám khảo khác đánh giá cao như vậy! Tôi thua, cho dù trước đây tôi đã thắng bao nhiêu vòng, nhưng tôi vẫn thua!” Victor hít một hơi, quay mặt qua chỗ khác.

“Thắng thua không phải do anh, mà do người ngoài đánh giá. Rất nhanh thôi, anh sẽ hiểu đạo lý này.”

Ngày thứ hai, Lâm Khả Tụng đang định ngủ thẳng giấc, thì cửa liền bị Lâm Tiểu Tuyết gõ.

“Khả Tụng! Khả Tụng chị mau tỉnh dậy! Chị ra đây xem đi!”

“Ừ. Nhìn cái gì.” Lâm Khả Tụng mơ màng rời giường, mở cửa ra.

Lâm Tiểu Tuyết đẩy laptop của mình đến trước mặt Lâm Khả Tụng, trên màn hình là tin tức đứng đầu trên Internet, tựa đề là Quintin và Giang Thiên Phàm, Giang Thiên Phàm thua!

“Hả? Cái gì?”

Lâm Khả Tụng nhất thời tỉnh táo, cầm laptop nhìn kỹ.

Ý chính của tin tức này là đẩy kết quả tranh tài “Đại sư tứ” đến trên người hai vị đạo sư, ý là đánh giá hai vị đại sư trong giới đầu bếp, mà Khiết Tây Táp Quintin chính là người thắng cuộc. Giang Thiên Phàm nhờ mất mù mà được giới ẩm thực phong cho nhiều hào quang mà thôi.

“Đây căn bản không phải là mục đích ban đầu của ‘đại sư tứ’! Giang Thiên Phàm có thực lực chứ không phải là hào quang!”

“Rất rõ ràng! Nhất định là có người đang lảng xê, muốn mượn kết quả lần tranh tài này công kích Giang tiên sinh!” Lâm Tiểu Tuyết lấy điện thoại di động ra, tìm kiếm, “Hoàn hảo! Chị xem trang chính của 《mỹ thực gia》 đi này, là đánh giá chị đó! Trong chuyên mục chủ bút Winston nói chị tỉ mỉ tinh tế tinh xảo, chị rõ ràng biết mình muốn làm cái gì, hơn nữa có năng lực bày trí mùi vị ra trong đầu mình!”

Ngài ấy hi vọng chị ở lại giới ẩm thực, mất đi chị sẽ là tiếc nuối rất lớn!”

Lâm Khả Tụng khẽ thở ra một hơi.

“À, trong chuyên mục còn có nhà bình luận mĩ thực Luke nói Giang Thiên Phàm lại một lần nữa chứng minh mình không chỉ có tài nấu nướng, còn có ánh mắt độc đáo!” Lâm Tiểu Tuyết vỗ vỗ bả vai Lâm Khả Tụng nói, “Cũng may, đây chỉ là những tin tức của mấy tờ báo lá cải. Trong giới ẩm thực vẫn tán thành năng lực của chị cùng với ánh mắt của Giang Thiên Phàm!”

Lâm Khả Tụng nhún mày, lời mà Irri ti nói với cô càng ngày càng rõ ràng, cô không thể không lo lắng.

Thắng tới giữa trưa, khi cô và Lâm Tiểu Tuyết vừa nhìn tin tức giữa trưa vừa ăn nem rán chấm tương ớt, nữ chủ mới truyền ra một tin tức. Đó chính tập đoàn Quintin đã thành công lấy được hạng mục xây dựng phố ẩm thực Trung Hoa, kế hoạch xây dựng một trung tâm nghỉ ngơi, giải trí, mua sắm trong ngày nghỉ.

Lâm Khả Tụng nhìn tám hình hai bên đường phố với lối kiến trúc quen thuộc trên màn ảnh, cả người đều ngẩn ra.

“ Hình như đó là hạng mục phố ẩm thực Trung Hoa của Giang thị mà? Em nhớ ba em còn đặc biệt mong đợi nó. Cuối cùng lại biến thành nơi buôn bán sầm uất”

Lâm Khả Tụng biết mình không có nghe lầm những gì Lâm Tiểu Tuyết nói.

Cô chọt buông vật trong tay xuống, lao ra cửa.

Hôm nay ánh nắng rất đẹp, đẹp đến chói mắt.

Xung quanh có rất nhiều người đi đường, Lâm Khả Tụng giống như không cảm giác được mình đã đụng phải những người xung quanh.

Cô ngây thơ nghe lời thuyết phục của Giang Thiên Phàm, cho dù mình thất bại cũng sẽ không ảnh hưởng tới anh.

Nhưng sự thật không phải vậy. Trên web những tin tức nói Giang Thiên Phàm thua ở phu nhân Quintin không phải là tình cờ, rất có thể chính là do phu nhân Quintin dùng thủ đoạn chèn ép Giang Thiên Phàm. Có lẽ đây chỉ là cạnh tranh giữa hai tập đoàn, Lâm Khả Tụng chỉ là con kiến nhỏ không đáng kể mà thôi. Chỉ là giống như Irri ti nói, cô đã trở thành một vết sẹo của Giang Thiên Phàm.

Hạng mục này rất quá quan trọng đối với Giang Thiên Phàm. Anh hao tốn nhiều năm, đến rất nhiều nơi ở Trung Quốc, chính là vì muốn tìm được mùi vị tốt đẹp nhất, đưa chúng nó tới mặt khác của địa cầu, nhưng vì cô mà mất hết.

Lâm Khả Tụng rất muốn khóc lên, nhưng cô cảm thấy mình không có lý do để hèn yếu.

Cô muốn ngay bây giờ, ngay bây giờ nhìn thấy anh. Muốn nhìn thấy ánh mắt của anh, muốn biết anh đang nghĩ gì.

Cô đi tới biệt thự của Giang Thiên Phàm, Meire mở cửa cho cô.

“Chạy gấp như vậy, xem ra cô đã nghe tin tức kia rồi.” Meire giơ tay lên, thay Lâm Khả Tụng sửa sang lại cổ áo, “Nghe rồi, không nên nói ‘thật xin lỗi’ với tiên sinh, bởi vì cô không làm sai điều gì. Cũng đừng khóc thút thít trước mặt tiên sinh, bởi vì tiên sinh không thích kẻ mềm yếu. Ở trong suy nghĩ của Giang tiên sinh, thất bại chỉ là một việc nhỏ.”

Đúng, Giang Thiên Phàm luôn bình tĩnh thông dong, giống như không có gì có thể làm cho anh hoài nghi hoặc là dao động.

Lâm Khả Tụng nhắm hai mắt lại, hít một hơi thật sâu.

Meire nhìn đồng hồ: “Bây giờ cô còn có thời gian cẩn thận nghĩ, tĩnh tâm suy nghĩ, rốt cuộc cô muốn nói gì với tiên sinh.”

Nỗi lo lắng áy náy lặng lẽ động xuống.

Trong mũi cô là mùi thơm nhàn nhạt của hoa hồng dây, không biết sao nó có thể bay xa như vậy.

“Tôi nghĩ xong rồi.” Lâm Khả Tụng nói với Meire.

“Vậy thì hãy đi đi. Tiên sinh ở trong phòng chờ cô.”

Cô không đến chỗ Giang Thiên Phàm trước, mà là đi vào phòng bếp. Giờ phút này đôi tay của cô rất ổn, ý nghĩ cũng rất rõ ràng. Cô tốn thời gian một buổi chiều, nấu bữa ăn tối cho Giang Thiên Phàm.

Cô đẩy xe đẩy, đi vào trong phòng Giang Thiên Phàm.

Cả gian phòng trống rỗng, không ngừng có gió thổi vào từ lang thang, thổi tung rèm cửa kiểu dáng châu Âu, giống như sóng biển, từng đợt từng đợt.

Mà Giang Thiên Phàm đang an vị ở nơi nào, trời chiều màu cam lay động theo rèm cửa sổ, lúc sáng lúc tối chiếu qua gương mặt của anh, khiến ánh mắt của cô không thể rời.

“Thiên Phàm, em là Khả Tụng.”

“Anh biết. Anh nghĩ thấy mùi thơm của thức ăn, em nấu cho anh sao.” Giang Thiên Phàm nghiêng mặt sang một bên.

Khuôn mặt ôn hòa tình tế, ngũ quan nhu hòa, nhưng lại không thành thật.

Trong tay của anh là giấy dò đường, anh có thói quen chống nó, nhưng không dựa vào nó. Kể từ khi mất đi thị giác, Giang Thiên Phàm không có theo đuổi cái gì, trừ nấu nướng. Anh đắm chìm trong đế quốc mùi vị, đứng ở nơi cao không người nào sánh bằng, hồ hững nhìn những người trong đế quốc âm thầm theo đuổi danh lợi.

Giờ phút này tầm mắt của Giang Thiên Phàm giống như rơi vào trên người của Lâm Khả Tụng, lại giống như xuyên qua cô hướng đến nơi xa rộng lớn hơn.

“Em đã chuẩn bị món khai vị, món chính còn có món điểm tâm ngọt. Nhớ nói cho em ăn ngon không đó.”

Lâm Khả Tụng bày món khai vị đến trên bàn trước mặt anh.

Anh cúi đầu xuống, nhẹ nhàng ngửi một cái: “Nhất định ăn ngon, bởi vì mùi vị rất dễ chịu.”

“Điểm này không giống như Giang tiên sinh phê bình. Không phải nên từ mùi vị, độ lửa cùng kỹ xảo để phân tích sao?”

Lâm Khả Tụng lui trở về chỗ không gần không xa, nhìn Giang Thiên Phàm ưu nhã cầm dao nĩa lên, ném đầu phụ tôm đồng lạnh.

Anh rất nghiêm túc ăn món khai vị, sau đó để dao nĩa xuống, nhẹ nhàng mon trón dọc theo đĩa, mà đối với Lâm Khả Tụng mà nói, chỗ đầu ngón tay anh chạm lên chính là trái tim của cô.

“Ăn thật ngon, Khả Tụng.”

Lâm Khả Tụng há miệng, nhưng không thể nói gì. Bày món chính chim cút gan ngỗng đến trước mặt của anh.

“Nhà ẩm thực đại tài đâu rồi? Giang tiên sinh, những lời này không giống những phong cách giám khảo của anh đó?”

Giang Thiên Phàm cắt chim cút gan ngỗng, thông thả ung dung ăn từng miếng nhỏ. Vẻ nhu hòa mà chuyên chú trên khuôn mặt anh khiến Lâm Khả Tụng tin tưởng, anh thật sự rất hưởng thụ món chính mà cô chuẩn bị.

“Anh không biết phong cách của anh là như thế nào, anh chỉ biết đây là chim cút gan ngỗng ngon nhất mà anh từng ăn.”

Lâm Khả Tụng cười, hốc mắt cô ê ẩm, “Nếu như nói em chế biến món ăn này dự theo mùi vị của anh, vậy có thể xem anh là đang tự luyện không?”

Khóe môi Giang Thiên Phàm khẽ cong, “Anh muốn ăn món điểm tâm ngọt.”

Vỏ bọc đường nứt ra giữa răng môi của anh, anh nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, giống như cảm thụ mềm mại của kem son tra, rót vào đầu lưỡi.

“Anh thấy món điểm tâm như thế nào?”

“Ăn thật ngon.”

Lâm Khả Tụng cố gắng chịu đựng, mặc dù cô không biết mình đang nhẫn nại cái gì, nhưng cô phải ráng nuốt lại những lời trong miệng.

“Anh còn nhớ đã đồng ý chuyện gì với em không? Nếu như mà em nấu được món ăn anh khen ngon, anh sẽ đồng ý làm một chuyện cho em.”

“Anh nhớ. Hôm nay anh nói ba lần ‘ ăn thật ngon ’. Cho nên em sẽ bắt anh làm ba chuyện sao?”

“Không, em chỉ muốn anh làm một chuyện cho em.”

Giọng nói của Lâm Khả Tụng rất kiên định.

“Em nói đi.”

“Em muốn ở bên cạnh anh. Vô luận em mang đến bao nhiêu phiền toái cho anh, cho dù em trở thành lý do người khác công kích anh, cho dù có người uy hiếp em muốn thương tổn anh, em vẫn muốn ở bên cạnh anh. Em sẽ cố gắng hơn người khác, em sẽ trở nên kiên cường, một ngày nào đó em sẽ không còn là xương sườn mềm của anh, em”

“Khả Tụng” Giang Thiên Phàm nghiêng người về phía trước, vì muốn đến gần cô, “Nếu như em đã yêu cầu muốn ở lại bên cạnh anh, tại sao bây giờ em lại cách xa anh như vậy?”

Lâm Khả Tụng cố gắng tiến lên một bước, trước mắt của cô đã hoàn toàn mờ hồ, bóng dáng của Giang Thiên Phàm giống như chìm trong nước.

“Gần thêm chút nữa.”

Lâm Khả Tụng lại đi về phía trước một bước, cô chưa bao giờ biết thì ra đến gần anh cần sức lực lớn như vậy.

“Gần thêm chút nữa.”

Lâm Khả Tụng mím môi siết quả đấm, lại tiến lên trước một bước nhỏ, đầu gối của cô sắp chạm vào đầu gối của Giang Thiên Phàm, cự ly nhỏ như vậy nhưng ở trong lòng Lâm Khả Tụng lại là một khoảng cách xa xôi.

“Có phải mặc kệ có ai uy hiếp em, mặc kệ em sẽ gặp thất bại, cũng không quan người khác nói gì với em, em vẫn sẽ ở bên cạnh anh?”

“Đúng vậy.” Lâm Khả Tụng trả lời rất chắc chắn.

“Như vậy em không phải là xương sườn mềm của anh. Mất đi em mới là xương sườn mềm.”

Lông mi của Lâm Khả Tụng khẽ run lên.

Giang Thiên Phàm lôi kéo tay của cô, kéo cô vào trong ngực của mình.

Khi mặt cô chạm lên da thịt ấm áp của anh, giống như có cái gì bị khắc chế này giờ đã dâng trào.

“Khả Tụng, sao em khóc vậy?”

“Em không có khóc.”

“Nhưng anh ngửi thấy mùi vị của nước mắt.”

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Chương 73: Hợp tác của Tổng Ý Nhiên và Giang Thiên Phàm

Cả thế giới dùng cô, trở thành sức mạnh không thể kháng cự.

Cô luống cuống tay chân muốn lau nước mắt.

Giang Thiên Phàm không thích nước mắt, bởi vì nước mắt tượng trưng cho sự yếu đuối.

Nhưng cô thật sự không ngờ, Giang Thiên Phàm lại hôn lên gương mặt cô, khẽ nhấp nước mắt của cô.

Nhiệt độ trên môi anh như ánh mặt trời chiếu xuống nước biển, lững lờ mà êm dịu, bao trọn lấy cô.

Cô ôm chặt bờ vai anh, cuối cùng cũng hiểu rõ cái gì là làm việc nghĩa không chùn bước.

“Đồ ngốc.” Ngón tay anh đan vào trong tóc cô, khẽ xoa, “Anh thật sự rất vui vì em đã rơi lệ.”

“Vì sao?”

“Rơi lệ, chứng tỏ em quan tâm anh.”

Lâm Khả Tụng ngẩng đầu lên, nhìn thấy nụ cười khe khẽ bên khóe môi Giang Thiên Phàm, giống như sóng gợn bình thản.

“... Phổ âm thực Trung Hoa của anh phải làm sao bây giờ?”

“Có phải em cảm thấy, vì em thua nên mới cho tập đoàn Quintin lý do công kích anh?”

Bàn tay Giang Thiên Phàm che trên mặt Lâm Khả Tụng, đặt trên trán cô khẽ hỏi.

“Chẳng lẽ không phải vậy sao?”

“Đương nhiên không phải. Cho dù em thắng, hạng mục này cũng không còn là của anh. Hơn nữa, đường phố ở New York cũng không phải chỉ có một, chỉ cần anh muốn làm, ở đâu cũng có thể.”

Nghe Giang Thiên Phàm nói vậy, dường như rất có lý. Dù không có con phố kia, nhất định vẫn có thể tìm đến nơi khác thực hiện tâm nguyện của anh.

“Vậy nên ở lại bên cạnh anh, làm chuyện em muốn làm, sống cuộc sống em mong muốn, quan trọng nhất là tuyệt đối không được suy nghĩ lung tung.”

“Dạ.” Lâm Khả Tụng nở nụ cười.

Sau đó cô vô cùng ngại ngùng phát hiện không biết mình đã giang hai chân lên trên hai chân Giang Thiên Phàm từ bao giờ.

Tư thế như vậy cô từng thấy trong phim, mặt bỗng nóng lên, chống lên bờ vai Giang Thiên Phàm muốn đứng dậy, không ngờ đối phương lại thoải mái giữ chặt eo cô.

“Chân của anh không tê đâu.”

Anh ngẩng mặt lên, hôn lên cằm của cô, cảm giác khiến lỗ chân lông giãn ra này khiến vai Lâm Khả Tụng căng thẳng. Đầu lưỡi của anh nhẹ nhàng xẹt qua khóe miệng cô, chiếm lấy răng môi của cô, lòng cô cũng chìm dần vào bóng đêm theo trời chiều.

Nghe lời Giang Thiên Phàm, cô muốn sống cuộc sống của mình, làm việc mình muốn làm.

Cô xin vào trường đại học New York Tổng ý Nhiên đang học, hơn nữa còn qua vòng phỏng vấn thành công.

Khi cô đi vào phòng phỏng vấn, Tổng Ý Nhiên ngồi yên trên ghế chờ cô. Bên cạnh anh là các học trò đang căng thẳng chờ phỏng vấn, mà anh lại ôm máy tính theo dõi tin tức tài chính.

Lâm Khả Tụng đút tay vào túi nhìn mặt bên của anh, nhớ tới thời gian mình còn trẻ con ngây thơ.

“Này, lại đây, hôm nay em mời cơm!” Lâm Khả Tụng vỗ vai Tổng Ý Nhiên.

“Phải không? Hôm nay còn một người khác mời anh ăn cơm, hơn nữa em còn là đầu bếp của hôm nay đó.”

Tổng Ý Nhiên ngẩng mặt, nhướn lông mày xinh đẹp của anh lên.

“Ai vậy? Chú à?”

“Không phải, Giang Thiên Phàm.”

“Thiên Phàm? Anh ấy mời anh ăn cơm? Không thể nào? Hai người lại làm sao vậy?”

“Có lẽ là anh ta lo anh và em cùng học một trường đại học cùng một khoa, cận thủy lâu thai!”

Tổng Ý Nhiên chậm chạp gấp laptop lại, tự nhiên khoác áo khoác lên vai, đứng dậy rời khỏi.

“Cái gì? Không thể nào? Rốt cuộc hai người làm sao vậy?”

Đây là chuyện khiến Lâm Khả Tụng đau đầu nhất: bạn trai của cô và thanh mai trúc mã của cô không hợp nhau!

Vậy nên, khi Tổng Ý Nhiên lười biếng ngồi bên bàn ăn trên ban công phòng Giang Thiên Phàm uống xuân trà Long Tĩnh, mà đối diện anh còn là Giang Thiên Phàm chống gậy dò đường về mặt lạnh nhạt, Lâm Khả Tụng nhìn sao cũng thấy quý dị.

“Khả Tụng, anh muốn ăn trứng chiên cà chua! Loại có sốt đặc ấy!” Tổng Ý Nhiên lộ ra nụ cười không tìm không phổi, rõ ràng muốn cô rời khỏi.

Lâm Khả Tụng nhìn về phía Giang Thiên Phàm, đôi phương mở miệng khiến cô suýt tự sặc.

“Yên tâm đi, anh sẽ không dùng gậy dò đường khua chết cậu ta đâu.”

Anh nói vậy em còn yên tâm kiểu gì nữa!

Nhưng dù có 1000 lo lắng và tò mò, Lâm Khả Tụng vẫn phải vào phòng bếp. Cô biết, hai tên này nhất định có chuyện rất quan trọng muốn nói.

Khi Lâm Khả Tụng rời khỏi, ngón tay Tổng Ý Nhiên vòng một vòng quanh chén trà, khi trở lại điểm ban đầu, anh thu lại nụ cười ở khóe môi.

“Tôi biết trước giờ anh Giang đều thẳng tới thẳng lui, nên tôi sẽ nói thẳng. Chỗ của anh có thứ tôi muốn tìm.”

“Anh cũng có thứ tôi muốn tìm.”

“Hả? Cái gì?” Tổng Ý Nhiên sờ sờ cằm, ra vẻ tò mò, “Tôi cũng có vật anh muốn tìm sao?”

“Anh còn có một dự án xây dựng công viên chủ đề hợp tác với bạn, không phải sao?” Trên mặt Giang Thiên Phàm không có chút biến hóa nào.

“À... Anh muốn xây dựng phố ẩm thực Trung Hoa ở đó, ý tưởng này quả thực không tệ.”

“Cũng có lợi với anh. Đừng lo ẩm thực trong công viên có bất cứ vấn đề gì, hơn nữa còn có điểm đặc sắc. Đối với việc quản lý ăn uống, Giang Thị chúng tôi rất có kinh nghiệm và cũng không cần anh lo lắng nhất.”

“Mà công viên chủ đề cũng sẽ mang khí người đến ẩm thực Trung Hoa của anh. Đây thực sự là phương án hợp tác tốt. Xem ra đầu anh cũng không bảo thủ như vậy.” Tổng Ý Nhiên nhếch môi, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, “Có điều, nếu thật sự muốn tôi hợp tác với anh Giang anh đây, ít nhất mời anh hãy bày ra một chút thành ý.”

“Được rồi, tôi đồng ý bán 50% cổ phần khách sạn Thụy Hằng trên tay tôi. Có 50% này, đã đủ thắng anh hai anh rồi, đúng không?”

“Vậy còn 50% còn lại?”

“Anh xác định không cần Giang Thị giám sát việc ăn uống của khách sạn Thụy Hằng chút nào sao?”

Tổng Ý Nhiên quay đầu đi chỗ khác, sau vài giây, anh hỏi: “Có phải anh đã sớm dự liệu trước sẽ có ngày hôm nay?”

“Phải nói là, tôi đã luôn lên kế hoạch cho ngày hôm nay.”

“A ha, đây là lí do tôi ghét anh. Anh lên kế hoạch chu toàn cho tất cả, cẩn thận tỉ mỉ, thận trọng.” Tống Ý Nhiên nhếch môi, “Nhưng dù tôi đồng ý hợp tác với anh, phổ ẩm thực Trung Hoa tiếp tục hoạt động trong công viên tôi đầu tư, anh có thể đảm bảo tập đoàn Quintin không tiếp tục công kích anh sao? Đây thật sự giống như hai ông trùm trong ngành ẩm thực ganh đua, anh vừa hát xong tôi liền lên sân khấu, không dứt.”

“Jessica • Quintin có thể dùng thủ đoạn, đương nhiên tôi cũng có thể dùng.”

“Tôi sẽ chờ xem.”

Lúc này, Lâm Khả Tụng đẩy xe tới trước mặt bọn họ, có chút thấp thỏm nhìn Giang Thiên Phàm, lại nhìn Tống Ý Nhiên, thấy hai người này bình yên vô sự, chén trà trước mặt Tống Ý Nhiên cũng vui đi một nửa, quan trọng nhất là không cảm thấy không khí căng thẳng giữa hai người này, cuối cùng Lâm Khả Tụng cũng có thể thở phào rồi.

Lâm Khả Tụng đặt trứng chiên cà chua, đậu phụ quê nhà, thịt kho tàu lên bàn.

Tống Ý Nhiên lộ ra nụ cười vui vẻ, xoa xoa tay nói: đã lâu không được ăn bữa cơm gia đình rồi!”

Lâm Khả Tụng còn chưa kịp nói gì, người này đã múc một thìa lớn trứng chiên cà chua đưa vào trong miệng.

“Này, em còn chưa ăn, sao anh đã ăn trước rồi!”

“Có sao đâu?” Tống Ý Nhiên nhắc đĩa, gấp một miếng thịt kho tàu, “Ừ! Ừ! Vừa đậm vừa non mềm, nước thịt ngon, hôm nay anh nhất định phải ăn hai chén cơm!”

Nếu không phải có Giang Thiên Phàm bên cạnh, nhất định sẽ dùng đĩa gỗ vào đầu người này.

“Rốt cuộc các anh đã nói gì hả?” Lâm Khả Tụng vẫn không nhận được mà hỏi. Cô biết Tống Ý Nhiên không có đáp án, vì thế cô chuyển hướng sang Giang Thiên Phàm.

Nhưng Giang Thiên Phàm lại không trả lời câu hỏi của cô, “Nếu bắt em đấu với Jessica • Quintin, em có sợ không?”

“Jessica • Quintin? Không phải bà ấy là người hướng dẫn của Victor sao?”

Quan trọng nhất là, bà là đầu bếp nổi tiếng nhất trong ngành... Minh sao có cơ hội đấu với bà?

“Nếu đấu với Jessica • Quintin, em có gì phải sợ chứ? Bà ấy sẽ ăn em à? Hơn nữa, dù bại trong tay bà ấy, em cũng không có gì mất mát.”

“Ừ.”

Ngón tay Giang Thiên Phàm đặt lên cạnh chén, Lâm Khả Tụng gấp cho anh một miếng thịt kho tàu.

Không biết bắt đầu từ khi nào, Giang Thiên Phàm đã không còn bình luận về đồ ăn cô làm nữa?

“Ngon không?” Lâm Khả Tụng hỏi dò.

“Ừ, rất ngon.”

Tống Ý Nhiên nhìn hai người họ, nhếch môi, đáy mắt hiện lên một tia xấu ra ủ rũ, anh cố ý gác chân lên, mũi chân đá vào chân Lâm Khả Tụng.

Như có như không, mỗi khi vừa đá cô, Lâm Khả Tụng liền liếc ngang, ý bảo đối phương đừng đùa nữa.

Nhưng Tống Ý Nhiên lại đùa giỡn rất vui vẻ, anh vừa ăn đậu phụ quê nhà, vừa nhếch môi, người này đang chờ cô phát giận đấy mà.

Lâm Khả Tụng lại không thèm nhìn anh, vừa đưa rau cho Giang Thiên Phàm, vừa tỉnh bơ đá văng Tống Ý Nhiên.

Sau vài hiệp, Tống Ý Nhiên vô si càng chơi càng vui.

Giang Thiên Phàm lấy giấy dò đường đang gấp trong túi áo, mở ra.

“Sao vậy?” Lâm Khả Tụng hỏi.

“Không có gì.” Giang Thiên Phàm bỗng đưa giấy dò đường duỗi dưới bàn đọc ác đâm thẳng vào Tống Ý Nhiên.

Tất cả quá đột ngột, động tác của Giang Thiên Phàm lưu loát lại nhanh chóng, dụng cụ dưới của Tống Ý Nhiên bị đâm trúng, suýt chút nữa phun hết đồ ăn trong miệng ra.

Lâm Khả Tụng mơ màng, cơ biết tính lực của Giang Thiên Phàm rất tốt, Tổng Ý Nhiên lên lút như vậy nhất định không giàu được anh, Nhưng ai có thể ngờ Giang Thiên Phàm lại dùng chiêu này?

Tổng Ý Nhiên đỏ mặt, vừa ôm bụng, vừa nắm tay thành quả đấm để trên mặt bàn.

“Này... Anh không sao chứ?”

Lâm Khả Tụng lo lắng chạy đến xem anh.

“Cậu ta không sao, ăn cơm.” Ngón tay xinh đẹp của Giang Thiên Phàm gõ gõ trên mặt bàn.

Tuy Lâm Khả Tụng rất muốn nói đang đòi anh, nhưng... cũng có chút đồng tình.

Sau bữa tối bất ngờ này, Giang Thiên Phàm đi tham gia một dạ tiệc từ thiện khác, còn Lâm Khả Tụng ngồi đọc sách với Tổng Ý Nhiên trong thư viện đại học New York. Dù sao muốn chọn lớp, cô phải hiểu rõ lớp học. Mà cái tên Tổng Ý Nhiên bên cạnh lại dùng wifi trường xem tin tức.

“Anh đang xem gì vậy?”

“Anh đang xem trang web chính thức của 'Nhà ẩm thực’”

“Hả? trang web chính thức? Tin tức gì mà khiến anh cảm thấy hứng thú như vậy?” Lâm Khả Tụng nghiêng đầu lại gần.

“À, Giang Thiên Phàm tuyên chiến với Jessica • Quintin .” Tổng Ý Nhiên ra về xem kịch vui.

Mà Lâm Khả Tụng suýt sặc nước miếng chết.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chương 74

Editor: tu tai

Trong video Giang Thiên Phàm mặc tây trang màu đen ưu nhã, trên cổ đeo nơ, chân trái thần nhiên gác ở trên đùi phải. Trong tay của anh là gậy dò đường đã bị gấp gọn lại, nhẹ nhàng đặt hờ trên đầu gối.

Không hề thấy chút áp lực nào từ trên mặt anh.

Ánh đèn màu trắng rơi lên mặt của anh, có một loại phong cách bình tĩnh nội liễm.

Mà phỏng vấn anh còn là chủ biên của tạp chí《 mỹ thực gia 》Winston.

Ông ta lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nhìn Giang Thiên Phàm: “Tôi không có nghe lầm chứ? Có thể lặp lại. lời anh vừa nói một lần nữa sao?”

Thái độ của Giang Thiên Phàm không có bất kỳ biến hóa nào.

“Có thể. S&C đang đầu tư xây dựng một công viên chủ đề khổng lồ, mà công viên chủ đề sẽ làm xong sau ba tháng nữa. Lợi nhuận tháng đầu tiên của công viên chủ đề cũng sẽ quyên tặng cho quỹ Hồng Thập Tự. Giang thị làm đối tác của S&C , sẽ đưa nhà hàng dưới trướng vào công viên chủ đề, chúng tôi cũng sẽ quyên tặng lợi nhuận tháng đầu tiên. Cùng lúc đó, chúng tôi có kế hoạch tiến hành cuộc thi tài nấu nướng trong giới mỹ thực ở công viên chủ đề, khích lệ người mới khiêu chiến mài giũa lẫn nhau, nghiên cứu ra món ăn mới. Các vị bếp trưởng của các nhà hàng cũng có thể hướng dẫn tại chỗ. Tôi tin tưởng ở đây, các loại suy nghĩ ý tưởng va chạm nhau nhất định sẽ sinh ra linh cảm mới.”

Winston cười: “Tôi tin tưởng sẽ có rất nhiều nhân tài mới của giới mỹ thực xuất hiện thể hiện bản thân mình ở công viên chủ đề này, điều này cũng sẽ hấp dẫn nhiều du khách hơn vì chủ đề công viên hấp dẫn nhiều hơn du khách cho công viên chủ đề.”

Giang Thiên Phàm gật đầu một cái: “Đúng, vì mở rộng lực ảnh hưởng của hoạt động này, tôi quyết định tự mình tham dự trận so đấu kỹ thuật nấu nướng khai trương công viên chủ đề.”

Trên mặt Winston không lộ vẻ gì, ánh mắt của ông ta lại biểu hiện ông hết sức kinh ngạc.

“Anh. Anh nói cái gì? Anh tự mình dự thi? Vậy. Ai là đối thủ của anh?”

“Jessica • Bếp trưởng của Quintin. Tôi nghĩ, tất cả mọi người rất muốn nhìn đến tôi cùng bà ấy nấu nướng trên sân khấu.”

Giang Thiên Phàm cứ như vậy mặt không đổi sắc ném xuống một tin tức nặng ký như vậy.

Winston há to miệng: “Dự định này của anh đã thương lượng với bếp trưởng của Quintin hay không? Có lẽ chưa chắc bà ấy đã có thời gian.”

Winston biết Giang Thiên Phàm không phải cái loại người để ý danh lợi đó, mặc dù mọi người cũng biết bếp trưởng của Quintin lợi dụng kết quả cuộc tranh tài “Đầu bếp xuất sắc” tiến hành lăng xê, nhưng không có ai sẽ thật sự cảm thấy tài nghệ của Giang Thiên Phàm không bằng Jessica • Quintin.

Ông hiểu cách làm người của Giang Thiên Phàm, anh sẽ không so đo cùng Jessica • Quintin. Cho nên, lần khiếu kiện này thật sự chỉ là vì tạo thế cho buổi khai mạc công viên chủ đề sao

“Chủ biên Winston, đây chỉ là điều tôi muốn mà thôi. Tôi sẽ trung cầu ý kiến của bếp trưởng Quintin, nếu như có vị bếp trưởng nào khác nguyện ý tham gia hoạt động này, công viên chủ đề cũng rất hoan nghênh.”

“Như vậy cuộc so đầu tài nấu nướng này, có quy tắc gì sao?”

“Nếu chuẩn bị vì buổi khai mạc công viên chủ đề, thì dĩ nhiên những du khách dạo chơi ở công viên ngày hôm đó đều là người xem. Do mười hai vị Bình phẩm của cuộc thi “đầu bếp xuất sắc” mỗi người đề cử năm người không phải là đầu bếp chuyên nghiệp tạo thành sáu mươi người trong ban bình phẩm thưởng thức đồ ăn ngay tại hiện trường.”

“Đợi chút. Ý anh là anh và bếp trưởng của Quintin phải chuẩn bị phần ăn cho sáu mươi người? Tôi. Không có nghe lầm chứ?”

“Không có, cho nên mỗi người chúng tôi có thể mang một người trợ thủ.” Giang Thiên Phàm mở gậy dò đường ra, đứng dậy nhìn về Winston vẫn còn đang kinh ngạc, “Đây chỉ là một ý nghĩ của tôi mà thôi. Nếu như bếp trưởng của Quintin không muốn, lại không có vị bếp trưởng nào khác đồng ý tham gia hoạt động này, thì tôi nghĩ tôi cũng đành phải chuẩn bị những hoạt động có sức hấp dẫn khác thôi.”

Giang Thiên Phàm còn cường điệu đó cũng không phải một cuộc “Tranh tài”, mà là một “Hoạt động”.

Nhưng Winston biết một phát tin tức này lên trang web của tạp chí 《mỹ thực gia》tất nhiên sẽ nhắc lên sóng to gió lớn.

Điều này đối với Jessica • Quintin mà nói, tuyệt đối tiến lùi đều khó.

Xem xong đoạn video này, Lâm Khả Tụng trả máy tính báng lại cho Tổng Ý Nhiên, cúi đầu xuống tiếp tục xem quyền sách trên tay, tiếp tục ghi chép như thường.

“Này, phản ứng của em cũng quá bình tĩnh thôi.” Tổng Ý Nhiên dùng cùi chỏ đụng đụng Lâm Khả Tụng.

Lâm Khả Tụng thờ dài một cái, để bút xuống, chột bóp chặt cổ Tổng Ý Nhiên: “Anh nói đi, rốt cuộc hôm đó anh và Thiên Phàm mưu đồ bí mật cái gì? Đừng cho là em không biết S&C là tập đoàn mà anh cùng đám bạn hò bằng cầu hữu của anh hợp tác đầu tư!”

“Làm sao em biết?” Tổng Ý Nhiên ngoe đầu hỏi.

“Quá rõ ràng mà! S&C, đúng lúc chữ cái đầu tiên trong tên của anh và Kevin bạn anh!”

“.” Tổng Ý Nhiên sáp lại phía Lâm Khả Tụng, đôi mắt hoa đào lại bắt đầu câu nhân, “Vậy bây giờ em có hối hận hay không?”

“Hối hận cái gì?”

“Hối hận Tổng Ý Nhiên anh đã cá vượt long môn, mà em lại cùng với Giang Thiên Phàm rồi. Vốn dĩ em có thể làm Tổng phu nhân của anh.”

“Anh không phải là cá muối, em cũng không phải Tổng phu nhân! Chớ nói sang chuyện khác! Rốt cuộc thì anh và Thiên Phàm là chuyện gì xảy ra?”

“Bọn anh hợp tác thôi! Giang thị quản lý tất cả mảng ăn uống của công viên chủ đề, giải quyết một vấn đề lớn cho S&C. Phải biết rằng, ăn uống ngon cũng có thể hấp dẫn nhiều du khách hơn cho công viên chủ đề.”

“Chỉ có vậy?”

“Thật sự chỉ có vậy!”

Lâm Khả Tụng buông lỏng tay bóp ở cổ Tổng Ý Nhiên ra, tiếp tục xem sách.

Mà lúc này, Jessica • Quintin lại nhìn tin tức trên web nắm quả đấm, mím chặt môi.

“Mẹ? Đã xảy ra chuyện gì sao?” Elis bung trái cây, gõ cửa phòng mẹ mình một cái.

“Con không thấy Giang Thiên Phàm đưa ra khiếu kiện đối với mẹ sao?”

“Con thấy rồi.” Elis đi tới ngồi xuống bên cạnh mẹ mình, “Nếu như mẹ không muốn, có thể tùy tiện tìm lý do thoái thác. Tranh tài cái gì, từ trước đến giờ

Giang Thiên Phàm khinh thường điều này.”

“Lần này là cậu ta nhaim vào mẹ đấy, con còn không nhìn ra sao?” Phu nhân Quintin nhú mày, “Nếu như mà mẹ không đồng ý tiếp nhận khiêu chiến của cậu ta, những kẻ vẫn đồ mất với nhà Quintin sẽ dùng cái này để làm vài bài báo tới giễu cợt chúng ta, thậm chí càng ngày càng nghiêm trọng. Đừng quên, là chúng ta chặn ngang sự hợp tác giữa Giang Thiên Phàm cùng chính phủ thành phố New York trong hạng mục phổ mỹ thực, cũng là mẹ lợi dụng đại sự kết quả cuộc thi đầu bếp xuất sắc tới lãng xê, lần này. Có thể chúng ta đã đập lên ranh giới cuối cùng của cậu ta. Nhưng nếu như mẹ chấp nhận khiêu chiến của cậu ta. Elis.”

Phu nhân Quintin chấp tay trước ngực, đầu ngón tay chống đỡ mi tâm, hình như hết sức khổ não.

“Con hiểu, bất cứ ai đối mặt với Giang Thiên Phàm, cũng không có nắm chắc có thể thắng được anh ấy. Nếu như mẹ thất bại trước anh ta dưới con mắt của mọi người, có lẽ còn không bằng lúc ban đầu cũng không cần ứng chiến. Hơn nữa so đấu với Giang Thiên Phàm dù sao cũng không giống cuộc thi đầu bếp xuất sắc. Victor dự thi là phù hợp quy định của cuộc tranh tài. Nhưng là nếu như trong trận so đấu với Giang Thiên Phàm mẹ làm bất kỳ điều gì mờ ám, trên đời này không có bức tường nào mà gió không lọt qua được, danh dự của nhà Quintin sẽ bị tổn thất còn nghiêm trọng hơn so với việc mẹ thua cuộc. Cho nên.”

“Cho nên nếu như muốn ứng chiến, nhất định phải đường đường chính chính. Mặc dù mẹ rất hi vọng đây chỉ là thủ đoạn lãng xê của S&C, nhưng mà chúng ta đều biết rõ, từ trước đến nay Giang Thiên Phàm chưa bao giờ chỉ nói mà thôi.”

Tan lớp tự học buổi tối Lâm Khả Tụng bị Miller tiếp về biệt thự của Giang Thiên Phàm.

Khi cô đi tới phòng của Giang Thiên Phàm, nhìn anh ngồi an tĩnh ở trên ban công, gió đêm trên chốc sợi tóc của anh, cũng kích thích tiếng lòng của Lâm Khả Tụng.

Anh giống như lúc nào cũng có thể sẽ biến mất ở trong màn đêm.

Khi cổ tay anh khẽ chuyển động, rượu vang đỏ trong ly xoay tròn nửa vòng dọc theo thành ly, tất cả trở nên gợi cảm.

Lâm Khả Tụng nuốt nước miếng ực một tiếng.

“Trở lại?” Giang Thiên Phàm đưa tay về phía cô.

“Ừ.”

Giang Thiên Phàm nhẹ nhàng cầm ngón tay Lâm Khả Tụng, đưa mu bàn tay cô lên môi, hôn lên.

Tiếp theo, lật tay cô lại, hôn lên lòng bàn tay của cô.

Tất cả những điều này làm nhịp tim của cô đập nhanh hơn.

“Tự học buổi tối thế nào.”

Anh kéo cô xuống, thoải mái kéo cô vào trong ngực của mình, bao bọc lấy cô.

“Mới đầu ghi chép rất nhiều thông tin hữu dụng, đến phía sau lại không nhìn vào được một chữ nào nữa.”

“Sao vậy?” Giang Thiên Phàm ngược mặt lên, Lâm Khả Tụng có thể nhìn thấy rõ ràng cô trong đôi mắt màu đen như lưu ly kia.

“Em nghe nói anh đưa ra khiêu chiến với bếp trưởng Jessica • Quintin.”

“Ừ.”

“Bình phẩm là 60 vị đến từ các ngành nghề khác nhau?”

“Ừ.” Nét mặt Giang Thiên Phàm rõ ràng là không quá xem trọng chuyện này.

Anh hôn lên chóp mũi Lâm Khả Tụng, lại hôn lên gương mặt của cô.

“Này! Anh còn chưa nói cho em biết anh sẽ chọn ai làm trợ thủ của anh đấy? Em đoán nhất định Jessica • Quintin nhất định sẽ hợp tác cùng con gái của bà ấy! Bọn họ là mẹ con, nhất định rất ăn ý! Hơn nữa tài nấu nướng của Elis cũng không phải là thấp!”

“Em cảm thấy anh sẽ chọn ai?”

“Bếp trưởng Brodie? Em cảm thấy hai người rất có ăn ý, ông ấy hiểu rõ tất cả quá trình nấu nướng cùng với các món ăn của anh!”

“Thật sao?” Giang Thiên Phàm chống đầu, hướng về một bên.

Cô rất ít khi nhìn thấy anh có dáng vẻ lười biếng như vậy.

“Nếu không thì Bếp trưởng Hàn Bản của Việt Giang lâu? Anh cường điệu muốn phát triển hương vị món ăn Trung Quốc trong nhà hàng công viên chủ đề! Nếu như vậy, Hàn Bản tuyệt đối là một trợ thủ tốt!”

“Ý tưởng không tệ.” Ngón tay của Giang Thiên Phàm đặt lên gò má của Lâm Khả Tụng, trượt đến bên tai của cô, nhẹ nhàng đùa bỡn những sợi tóc rơi của cô.

“Này! Anh nghiêm túc một chút đi! Rốt cuộc anh muốn chọn ai làm trợ thủ cho anh! Hay đây là bí mật, anh định ba tháng sau mới công khai?”

“Em đến gần một chút, thì anh sẽ nói cho em biết.”

Lâm Khả Tụng nhú mồm, đến gần là muốn gần như nào? Cô đã ở trong lòng ngực của anh rồi, còn chưa đủ gần sao?

Hơn nữa ở đây cũng sẽ không có ai nghe lén bọn họ nói chuyện!

Nhưng cô thật sự quá hiếu kỳ rồi, ở trong lòng Giang Thiên Phàm cái người mà cực kỳ có ấn ý với anh là ai?

Cô vừa mới đem lỗ tai của mình tiến tới trước mặt của Giang Thiên Phàm, đối phương liền hôn lên mặt cô một cái.

“Em”

Chỉ kia trong rõ ràng lại có một loại tư vị động nhân.

Lâm Khả Tụng ngậy ngẩn cả người, vài phút sau mới mở miệng xác định: “Anh vừa nói cái gì?”

“Anh nói, anh chọn em. Em và anh rất có ấn ý.”

“Ấn ý?” Ấn ý chỗ nào chứ?

“Có cái gì nghi vấn sao? Ta rất muốn hôn em...em liền đưa mặt lại gần. Anh nghĩ anh cùng Brodie hoặc là Hàn Bản cũng sẽ không thể có ấn ý như vậy được.”

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Chương 75

Editor: Kaori Hương

Lúc này Lâm Khả Tụng mới hiểu được tại sao ngày đó Giang Thiên Phàm hỏi cô có sợ đối trận với Khiết Táp Tây Quintin không. Thì ra là anh đã sớm có kế hoạch.

Lâm Khả Tụng ngược mắt nhìn Giang Thiên Phàm.

Cô hiểu anh. Người đàn ông này không rành danh lợi, không quan tâm thành bại, lần này anh chỉ mặt gọi tên với Khiết Táp Tây Quintin nói lên “hoạt động” tính chất PK, vẫn chỉ vì cô.

“Có phải anh biết lời Irriti nói với me hay không?” Lâm Khả Tụng mở miệng hỏi.

“Ừ.” Giang Thiên Phàm nhẹ giọng đáp lại.

“Làm sao anh biết? Irriti nói với anh?”

“Bởi vì em rất khổ sở với kết quả cuộc so tài. Nếu như là em bình thường, có thể cùng đấu một ván bại với Victor hơn nữa còn lấy được danh hiệu hạng nhì, cái này đã vượt qua mong đợi của em với bản thân nữa, nhưng em vẫn luôn rơi nước mắt trước mặt anh, hơn nữa còn nói với anh vẫn muốn ở bên cạnh anh, như vậy thì nhất định có người tạo áp lực cho em. Người này nhất định nói với em, nếu như em thua sẽ tạo thành ảnh hưởng lớn với anh, thậm chí không nên ở lại bên cạnh anh. Người này không phải là Meire. Anh ta hiểu em quan trọng bao nhiêu với anh, anh ta sẽ tạo áp lực cho em, nhưng anh ta tuyệt đối không để cho em rời khỏi anh.”

“Cho nên anh cảm thấy người này là Irriti.”

“Đúng vậy. Ngoài ra Hậu Đằng nói cho tôi biết, chuyện em ở trong phòng nghỉ bị nước muối làm tê dại vị giác. Anh xin ủy hộ cuộc so tài điều tra theo dõi, len lén bỏ muối vào nước suối của em là Sansa.”

Cảm xúc thất vọng xông lên tim của cô. Quả nhiên cô ấy làm chuyện đó.

“Cho nên anh tự mình tìm Sansa. Anh rất nghi ngờ, bởi vì với kinh nghiệm của Sansa chắc là sẽ không nghĩ tới phương thức xảo diệu thế này. Cho nên anh nói cho cô ấy biết, nếu như không chịu thắng thần anh sẽ để cho uỷ hội cuộc so tài công bố đoạn ghi hình kia. Vì vậy cô ta nói. Cô ta nói cho anh biết là cô lần nghe được Khiết Tây Tập · Quintin nói chuyện với Irri ti ở trong gian rửa tay. Khiết Tây Tập hỏi Irri ti, “Nếu như có biện pháp gì có thể không hề dấu vết tê đại vị giác một vị tuyến thủ, để cho hắn gặp bất lợi trong trận đấu”. Mà Irri ti trả lời Khiết Tây Tập rằng “Vậy hãy để cho đầu lưỡi của hắn chọt tiếp xúc được qua thức ăn ngọt hoặc mặn là được rồi.”

“Sansa nhớ kỹ điểm này.” Trong lòng Lâm Khả Tụng tức cười, đây chỉ là một cuộc tranh tài mà thôi, cứ như thế mà Sansa muốn nằm trong top 3 sao? Nếu như cô ta không có tồn tại ý xấu, vô luận cô nghe được cái gì ở trong gian rửa tay cũng không có quan trọng.

“Đúng, nhưng chúng ta cũng không biết rốt cuộc Khiết Tây Tập và Irri ti có cố ý hay là vô ý nói lời kia ở trong gian rửa tay.”

“Cho nên, anh muốn mượn trận PK này để tạo sự tự tin cho em sao? Em đã rất tự tin, anh có thể hoàn toàn yên tâm. Hơn nữa em cũng hiểu rõ thắng thua của em không có ảnh hưởng đến việc tập đoàn Quintin lấy đi hạng mục phổ thức ăn ngon, hiện tại em có thể ăn được ngu ngon.”

“Đưa gốc. Anh chỉ là muốn cùng em làm xong một chuyện mà thôi.”

Trong khoảnh khắc kia, lòng của Lâm Khả Tụng mở rộng.

“Em dám hay không? Nguyên ý hay không?” Giang Thiên Phàm hỏi.

“Dĩ nhiên nguyên ý!”

Bỗng nhiên Lâm Khả Tụng cảm thấy cái PK này có ý nghĩa.

“Hơn nữa tính cả anh thì dù có thua cũng không sao.” Giang Thiên Phàm bổ sung nói.

“Em hiểu rõ! Anh muốn Khiết Tây Tập · Quintin làm vậy! Nếu như cô ấy đồng ý PK, nhất định sẽ toàn lực ứng phó. Cô ấy sẽ giống như em cho rằng anh sẽ lấy Brodie hoặc là Hàn Bản hợp tác, cô ta vì cầu thắng, nhất định sẽ cho Irri ti làm trợ thủ. Đến lúc đó anh mang em là một học sinh không có danh tiếng gì thua bởi hai vị đầu bếp chánh bả sao, người khác chỉ biết nói anh rèn luyện học sinh.”

“Đúng vậy.”

“Đợi chút, Giang Thiên Phàm anh làm việc từ trước đến giờ đều là ‘nhất định phải làm được’, chưa bao giờ để đường lui cho mình. Lần này vì sao lại cân nhắc nhiều như vậy?” Lâm Khả Tụng ngạc nhiên hỏi.

“Bởi vì anh hi vọng lòng em có thể bình tĩnh. Đi chung với anh have fun.”

Lâm Khả Tụng quay mặt qua chỗ khác, cười rất vui vẻ.

Mà ngày thứ hai, Khiết Tây Tập · Quintin thông qua tạp chí 《 Mỹ thực gia 》 đáp lại lời đề nghị PK của Giang Thiên Phàm.

“Tôi rất vui lòng cùng nhau làm hoạt động này với đầu bếp chính Giang Thiên Phàm. Có thể dùng tài nấu nướng của tôi tạo ra một phần lực vì sự nghiệp từ thiện, tôi cảm thấy được rất có ý nghĩa. Lần này, con gái của tôi - Irri ti cũng tính toán tham gia hoạt động này chung với tôi. Mẹ con chúng tôi rất lâu không có xuống bếp, hết sức cảm tạ Giang tiên sinh đã cho chúng tôi cơ hội trao đổi tình cảm này.”

Lâm Khả Tụng vừa dùng điện thoại di động nhìn video, vừa ở trong lòng nói thầm.

Khiết Tây Tập · Quintin quả nhiên là con lão hồ ly, cố ý cường điệu trọng điểm là mình sẽ tiếp nhận trận PK này là vì cho sự nghiệp từ thiện, hơn nữa vẫn còn lấy cớ trao đổi tình cảm với con gái. Coi như bà ta thật sự thua, cũng sẽ không có người nào dễ dàng công kích bà ta. Dù sao đi công kích một người vì cống hiến sự nghiệp từ thiện, là một việc làm không có đẳng cấp

“Khả Tụng! Mau lại đây! Làm tiếp một phần thịt bò bít tết!” Giọng nói Bội Phách vang lên.

“Đến rồi!” Lâm Khả Tụng vui sướng trở lại phòng bếp, nhìn bóng lưng Giang Thiên Phàm đang làm tô da, nhất thời cảm thấy cuộc sống không thể tươi đẹp hơn được nữa.

Không sai, bây giờ phía sau phòng bếp hậu được Giang Thiên Phàm và Lâm Khả Tụng bao.

Bận rộn ở phòng bếp như vậy có thể rèn luyện năng lực ứng biến và tổ chức của một người.

Ngày trước, cô rất hâm mộ nhìn Brodie hợp tác với Giang Thiên Phàm, mà bây giờ, cô trở thành người hợp tác với Giang Thiên Phàm.

Mặc dù mới bắt đầu luôn luống cuống tay chân, thậm chí có một vài món ăn hoàn toàn hư hại không cách nào đưa cho khách, nhưng mà mỗi một lần thất bại, Lâm Khả Tụng càng hiểu rõ thêm việc mình cần làm, cũng học được thêm nhiều từ Giang Thiên Phàm.

Ở trong bếp, cô như lên dây cót .

Rời khỏi phòng bếp, cô phải dựa vào bên cánh kính xe ngủ say. Khi cô tỉnh lại, thì phát hiện ra mình vững vàng ngồi dựa vào trong ngực Giang Thiên Phàm, cảm giác bị bao quan bởi hơi thở của đối phương, làm cho cô cảm thấy vô cùng an tâm.

Sau khi trường học tựu trường, thời gian của Lâm Khả Tụng trở nên cực kỳ quý báu. May mà cô có Tống Ý Nhiên có lịch trình tương tự, người này luôn có luôn giúp cô, ngay cả groupwork cũng được người này thừa bao, để cho Lâm Khả Tụng dễ dàng hơn rất nhiều.

3 tháng trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã tới công viên khai trương chủ đề cuộc sống.

Chủ đề lần này của công viên tên là “Chục năm hồn nhiên”, bên trong lấy đồng thoại, truyền thuyết và thần thoại quốc gia làm chủ đề hạng mục giải trí. Nó khác với “Giải đất thết chói tai“, trừ tương tự Yun-night Speed, xoay tròn ngựa gỗ làm cơ sở giải trí bên ngoài, còn có các loại hạng mục tham dự cổ động. Tỷ như trong vòng nước có màn kịch nhỏ về chuyện thần thoại xưa làm chủ đề, còn có lấy truyện cổ tích làm bối cảnh để bọn nhỏ và cha mẹ cùng nhau tham dự diễn nhân vật, thậm chí còn có cuộc sống thực chiến.

Mà chủ đề này công viên, có một kiến trúc vô cùng lâu đời. Nổi bật nhất là một tòa bát giác mái cong kiểu đình lâu Quốc, trên tấm bảng viết Càng Giang lâu.

Là chi nhánh phòng ăn kiểu Trung Quốc nổi danh nhất Newyork, đại sảnh Càng Giang lâu này có thể chứa được hơn trăm người.

Phía trên đại sảnh là ba tầng lầu. Ban công bên trên vốn là dùng để chiêu đãi khách, nhưng hôm nay lại là những ký giả truyền thông chen chúc nhau.

Giữa đại sảnh, là 60 vị khách có màu da khác nhau. Bọn họ có quần áo tinh xảo, đến từ giai cấp trung trở lên, còn có cả công nhân bình thường, thậm chí học sinh. Trong mắt của bọn họ tràn đầy mong đợi, bởi vì lúc này bọn họ có thể nhìn thấy một lần trong đời thức ăn ngon của bậc thầy ẩm thực giỏi nhất, hơn nữa còn có cơ hội thưởng thức món ăn họ làm.

Người chủ trì trận PK nấu nướng này là chủ biên Winston của tạp chí “Mỹ Thực gia” .

Trình diện tham gia còn bao gồm những bậc thầy ẩm thực khác, ví dụ như Mông Ca Mã Lợi, Brodie, Hàn Bản, đội chút, sau lưng của bọn họ là những học trò và hậu trù quan trọng khác, người sáng suốt đều biết rõ trận này từ một trận PK vì tiền quyền từ thiện mà phát triển thành một trận PK lớn của giới ẩm thực rồi.

Mà không ít du khách yêu thích cũng được cho phép ở một bên xem, quả thật sòng người nhốn nháo.

“Nghe nói không? Mất của vị đầu bếp Giang Thiên Phàm kia không nhìn thấy đấy! Rốt cuộc anh ta muốn nấu nướng như thế nào?”

“Mẹ con Quintin đều là đầu bếp chính của phòng ăn ba sao! Thật sự là mong chờ quá mà!”

“Bạn của ta từng thưởng thức món ăn được Giang Thiên Phàm tự mình xuống bếp xử lý, từ ngày đó, cậu ta không thể quên được mùi vị đó. Nhưng đó là chuyện ba tháng trước! Hôm nay tôi có thể nếm được ngay ở đây!”

“Mẹ con sẽ cùng nhau hợp tác, như vậy hợp tác với Giang Thiên Phàm sẽ là ài?”

Winston mặc tây trang màu đen hết sức chính thống đi tới giữa đại sảnh Càng Giang lâu, cười cười với mọi người, tay giơ lên ý bảo mọi người im lặng.

“Hôm nay, các bạn đều là Thượng Đế. Vô luận là có thể thưởng thức được cao lương mỹ vị hay không, hoặc là chỉ có thể dùng mắt đi xem, các bạn đều có thể thể nghiệm được tài năng giỏi nhất của giới ẩm thực. Cho tôi giới thiệu một chút về hạng mục tranh tài hôm nay.” Winston sờ lên cái cằm, rất hăng hái nhìn qua tất cả mọi người tại chỗ, “Hiện trường tổng cộng có 60 vị giám khảo, các bạn đứng người chấm điểm cho trận PK này. Mỗi một vị giám khảo cũng có thể chọn một món ăn trước, một món chính, và một món ăn ngọt phía sau. Mà hai bên dự thi theo thực đơn của các giám khảo chia ra làm các món ăn cho mọi người. Nói cách khác, cùng một món ăn, các vị giám khảo được ăn đến hai lần. Xin các vị giám khảo chú ý đến hình dáng trang trí trên bàn ăn của mình, đưa ra lựa chọn cho người các giám khảo ủng hộ nhất.”

Winston vỗ bên cạnh mình hai rương phiếu bầu trong suốt.

“Phía dưới, xin giới thiệu người dự thi hôm nay! Ưu tiên nữ sĩ, xin mọi người hoan nghênh đầu bếp chánh Khiết Tây Tạng · Quintin và đầu bếp chính Irri ti · Quintin !”

Tiếng vỗ tay vang lên, mặc áo trắng của đầu bếp chánh Khiết Tây Tạng dẫn theo con gái xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Khiết Tây Tạng nhìn qua khán giả, khi bà phát hiện Brodie và Hàn bản đều là khán giả xem so tài thì không khỏi nhủ mảy.

Trừ bọn họ ra, Giang Thiên Phàm còn có thể chọn người nào làm người hợp tác của mình?

Sau mấy câu Winston hàn huyên, lại mở miệng nói: “Phía dưới hoan nghênh đầu bếp chánh Giang Thiên Phàm cùng với ở người có biểu hiện kinh người trong trận chung kết “Bậc thầy sư tử” tiểu thư Lâm Khả Tụng!”

Tiếng nói vừa ngừng, nụ cười Khiết Tây Tạng và Irri ti cứng lại trên mặt.

Chương 78: Chương 76

Editor: Tranh

Lúc này, Lâm Khả Tụng chậm chạp kéo Giang Thiên Phàm đến chỗ Winston.

Người Giang Thiên Phàm mặc áo trắng của đầu bếp, bờ vai của anh và đường cong lưng bị phác họa ra một cách hoàn mỹ, khổ theo bước chân của anh, kéo dài một khả năng thưởng thức cảnh đẹp ý vui. Tay phải của anh nắm gậy dò đường, nhịp nhàng gõ xuống mặt đất. Anh cũng không giống nhiều người không nhìn thấy khác hơi ngẩng cao đầu, giống như đang tìm ánh sáng. Tầm mắt của anh song song, thậm chí còn làm cho người ta có cảm giác anh đang nhìn Winston.

Sợi tóc của anh được vén sau tai một cách cẩn thận tỉ mỉ, lộ ra trán cao và sống mũi xinh đẹp.

.

Người đàn ông này, mặc dù trầm mặc, cũng có thể trở thành trung tâm trong tầm mắt của mọi người.

Mà Lâm Khả Tụng cũng mặc áo trắng của đầu bếp, chỉ là so với Giang Thiên Phàm, cô có vẻ tùy ý.

Lâm Khả Tụng đúng là rất hồi hộp, cho nên bàn tay bị Giang Thiên Phàm nắm giữ cũng rất dùng lực.

Ánh mắt Irri Ti nhìn cô phảng phất như muốn đề người suy sụp.

“Khả Tụng, xem ra hôm nay cô rất có sức sống!” Winston chớp chớp mắt với Lâm Khả Tụng, “Giang tiên sinh cũng thật có tinh thần liễu lĩnh, quan sát trường hợp giữa nhiều người như vậy, lựa chọn cô làm người cộng tác với mình.”

“Đây không phải liễu lĩnh.” Giang Thiên Phàm nhàn nhạt mở miệng.

Winston ngăn người, lập tức nở nụ cười: “À, sao tôi lại quên, ở trên 'Đại sư tứ', Khả Tụng tái hiện chiêu bài thức ăn của anh rất hoàn mỹ. Thực lực của cô ấy, không kém hơn bất cứ một vị đầu bếp chuyên nghiệp nào.”

Các du khách và nhóm người truyền thông vây xem đều đã không thể chờ đợi được mà hi vọng trận đấu chính thức bắt đầu.

“Hôm nay, 60 vị khách tham dự là đoàn bình phẩm, mà tôi lại là thành viên chuyên giao thức ăn. Mỗi một vị bình phẩm trước mặt đều có một phần thực đơn ngày hôm nay, mỗi một số trên thực đơn đều có ba loại thức ăn, ba món chính cùng với ba loại điểm tâm ngọt tùy ý các vị lựa chọn sau khi dùng cơm. Nhưng trên thực đơn chỉ bày ra tên thức ăn, vật liệu hỗn hợp cụ thể có cái gì, thì hôm nay xem các đầu bếp phát huy rồi! Cho nên mời nhóm bình phẩm nghiêm túc cân nhắc các vị muốn ăn cái gì, mà lúc các vị ăn, nhất định phải thật sự ăn, dùng tâm mà nhắm nháp, sau đó tuân theo nội tâm của mình mà lựa chọn, bỏ phiếu bầu cho món ăn mà các vị yêu thích nhất. Bây giờ, xin mời nhóm bình phẩm đọc thực đơn ngày hôm nay, mô tả món ăn của các vị chọn, sau đó giao lại cho tôi. Có có bốn người dự thi, các người có thể bắt đầu chuẩn bị rồi.”

Phòng bếp Việt Giang Lâu cực kỳ đặc biệt, là hình chữ U. Quan trọng nhất là, nó cũng không có vách tường ngăn cách, mà hoàn toàn là thủy tinh, để cho các khách khứa dùng cơm có thể thấy rõ toàn bộ cảnh tượng trong phòng bếp.

Jessica và Irri Ti sử dụng phía bên trái của phòng bếp, mà Lâm Khả Tụng lại đỡ Giang Thiên Phàm đi về bên phải.

Cách trang trí phòng bếp này và phòng bếp trong biệt thự của Giang Thiên Phàm cơ hồ giống nhau như đúc.

Lâm Khả Tụng nhìn theo mặt bàn, quả nhiên thấy một sợi dây nhỏ thẳng tắp lồng vào nhau, chỉ cần đặt tất cả gia vị dựa vào thói quen của Giang Thiên Phàm trên sợi dây nhỏ, Giang Thiên Phàm có thể chuẩn xác mà nắm tình hình trong phòng bếp.

Lâm Khả Tụng sắp xếp tất cả các loại gia vị, hương liệu xong. Động tác của cô thập phần lưu loát, thậm chí không cần suy nghĩ quá nhiều.

Khi cô nắm tay Giang Thiên Phàm xác định hình dáng của tất cả đồ dùng trong phòng bếp, lớn nhỏ hoặc vừa, Irri Ti đối diện nhìn qua đây.

“Sao vậy?” Jessica phát hiện con gái có chút không yên lòng, lấy tay gõ gõ mặt bàn nhắc nhở.

“Thời gian ngắn vậy, cô ta không thể phối hợp với Giang Thiên Phàm được... Người bình thường không theo kịp bước chân của anh ta.”

“Nếu như vậy, Giang Thiên Phàm lựa chọn cô gái không có danh tiếng gì là tự đào hố chôn mình.”

Nói xong, Jessica đã bắt đầu làm công tác chuẩn bị rồi.

Mà mãi đến khi hết giờ nhóm bình phẩm gọi thức ăn, khi Winston bắt đầu thu hết tờ đơn các món ăn, Lâm Khả Tụng mới lý giải cho Giang Thiên Phàm toàn bộ trong phòng bếp.

Cô đứng phía sau Giang Thiên Phàm, nắm bàn tay anh lý giải chiều sâu của cái nồi rán.

Mà Giang Thiên Phàm lại giữ tay cô, đưa đến bên môi mình, tuy nhiên chỉ là đụng vào trong giây lát, nhưng loại ảm áp và kiên định này dọc theo ngón tay truyền thêm sức mạnh cho cô.

“Thích nấu ăn cùng với anh sao?” Giang Thiên Phàm hỏi.

“Cực kỳ thích.”

Đều thích hơn so với bất cứ việc gì trên đời.

Trái tim Lâm Khả Tụng thỏa mãn xong, tất cả căng thẳng và sợ hãi đều trở nên nhỏ bé không đáng kể.

“Anh cũng cực kỳ thích. Khả Tụng, cái này giống nhắm mắt lại ngồi trên trời cao.”

“Trời cao?”

“Đúng, ngay từ đầu không có bất kỳ chờ mong gì. Bởi vì anh nhìn không thấy, cho nên anh tưởng là anh sẽ không sợ hãi. Đến khi trái tim bị ném lên cao, máu toàn thân đều mạnh mẽ lao tới đỉnh đầu, lúc rơi xuống, giống như toàn bộ đều đã rời khỏi thân thể. Đến lúc đi tới điểm cuối, nghe thấy âm thanh của em, anh cảm thấy giống như tất cả lên xuống đều là vì giây phút này.”

Trái tim Lâm Khả Tụng giống như bị anh gắt gao nhéo.

“Em nghĩ anh căn bản không sợ hãi.”

Lúc này, Winston đã thống kê tốt tất cả thực đơn, ngón tay anh điểm điểm trong không khí, “Mời hai bên dự thi nghe rõ! Hôm nay thức ăn các người phải làm trước là - 22 phần chả giò kiểu Trung Quốc, 17 phần sò điệp áp chảo, cùng với 21 phần cuộn thịt bò xông khói kiểu Ý! Phải biết rằng ba loại đồ ăn này nhìn thì đơn giản, nhưng làm lại hết sức phức tạp. Nói ví dụ như chả giò kiểu Trung Quốc, nhìn người Hoa khắp nơi trong phòng ăn có thể thấy được, nhưng làm lại thập phần không dễ. Đương nhiên, tại Newyork chả giò được công nhận ăn tốt nhất đến từ chủ bếp Việt Giang Lâu - Hàn Bản!”

Lúc này, truyền thông và khán giả đưa ánh mắt nhìn Hàn Bản.

“Đầu bếp Hàn Bản, theo anh một phần làm nên món ăn chả giò ngon là nên có vật phẩm nào?” Winston cười hỏi.

Hàn Bản thoải mái mở miệng: “Đầu tiên, lớp ngoài giòn nhưng không bao giờ béo ngậy. Thứ hai, nhân bên trong bánh ít nhiều phải giống với lớp ngoài, cũng không phải nhân bánh càng nhiều vị càng tốt. Thứ ba, nguyên liệu gia vị cho nhân bánh nhất định phải sắc vị giác, quá nhạt nhẽo sẽ không gọi được cảm giác thèm ăn của món khai vị. Nhưng mà nếu như các loại gia vị như hạt tiêu và tương tự như rau hẹ thì mùi vị có vẻ bỏ rau quá nhiều, cũng không phải vị khách nào cũng có thể chịu đựng được.”

“Cho nên nói, thật ra muốn làm chả giò phải chú ý rất nhiều chỗ quan trọng!” Winston gật đầu, “Lại nói sò điệp áp chảo, đây cũng là món ăn thường xuyên gặp trong phòng ăn. Tôi muốn hỏi chủ bếp thần bí trong giới mỹ thực Lily, cô có ý kiến gì về món này không?”

Lily kéo khóe môi: “Sò điệp áp chảo à... Thật ra chỉ có hai điểm quan trọng mà thôi. Thứ nhất, sò điệp không thể chiên quá lâu, lâu quá sẽ thay đổi trong nước, sống sẽ cực kỳ tanh. Thứ hai, nước sốt phải cẩn thận, vừa không thể cướp mất cái ngon của sò điệp, lại nhất định phải dẫn ra vị của sò điệp. Miễn là đầu bếp đều nghĩ tới hai điểm như vậy, muốn nắm chắc hai điểm này rất rất khó.”

Winston gật đầu, lại nhìn về phía Montgomery, “Ha ha, đầu bếp Montgomery đúng là được văn hóa Ý công nhận là người làm món cuộn thịt bò xông khói kiểu Ý làm cho người ta cả đời nhớ mãi không quên. Đối với món ăn này, có ý kiến gì muốn giải thích không?”

Montgomery cau mày nghĩ nghĩ: “... Thật ra một đầu bếp chân chính, người đó sẽ phải càng chú ý cảm giác của mình. Tôi luôn làm theo tâm tình của mình. Nhưng cảm giác của mình thường là tốt nhất. Nhưng đến bây giờ, tôi chỉ đề ý một chuyện.”

“Chuyện gì?” Winston tò mò hỏi.

“Vi sao các người không mời tôi làm bình phẩm? Các người vậy mà không cho tôi cơ hội nhắm nháp, mà để cho tôi ở một bên nhìn, đây thật sự quá tàn nhẫn!”

Trong Việt Giang Lâu nhất thời tràn ngập tiếng cười, điều này làm cho bầu không khí vốn căng thẳng cũng thả lỏng xuống.

“Này, Winston, nói món chính một chút đi!” Montgomery giờ tay.

“À..., món chính hôm nay cực kỳ phong phú, đảm bảo mọi người lưỡng lự! Món đầu tiên, là cá sạo chiên. Đây là món ăn cực kỳ bình thường cũng là món ăn bình thường trong mỗi buổi tiệc ở sảnh, nhưng vì cá sạo có nhiều thịt và hương vị đa dạng rất phổ biến. Món chính thứ hai, lại là thịt dê nướng

than! Chúng ta đều biết, giữ độ lửa cho thịt dê khó hơn thịt bò, lại thêm vị gậy. Làm sao để chuyển mùi gậy làm cho người ta thêm nhớ dải, đây cũng là năng lực bậc thầy nấu nướng. Mà món cuối cùng, là gà tây.”

“Gà tây?” Montgomery lộ ra biểu tình kinh ngạc.

“Đúng, gà tây. Có vấn đề gì sao? Đầu bếp Montgomery?” Winston cười hỏi.

“Có vấn đề, đương nhiên là có vấn đề. Hôm nay cũng không phải lễ giáng sinh, sao lại muốn ăn gà tây?” Montgomery giang tay, một biểu tình rất không hài lòng.

“Chỉ là vì hôm nay không phải giáng sinh thôi sao?” Winston hỏi.

“Bởi vì anh ta không thích ăn gà tây.” Monica tựa vào bên người Montgomery cười nói, “Thịt gà tây rất sần sùi, rất khó ngon miệng. Mà nấu nướng cũng cực kỳ khó khăn, loại thịt này không đủ nước, mùi vị rất khô.”

“À..., nếu là đầu bếp Montgomery, không biết anh sẽ làm món ăn này như thế nào?” Winston hỏi.

Montgomery nâng cằm lên nghĩ: “Bí mật, không nói cho anh.”

Mọi người lại cười nữa.

Mà giờ phút này Lâm Khả Tụng lại căng thẳng.

“Thiên Phàm, trong ba món chính có gà tây. . . “

Lâm Khả Tụng đã từng ở phòng bếp làm thử gà nướng rất nhiều lần, làm thế nào cũng không đạt được mùi vị hoàn mỹ nhất.

Giang Thiên Phàm theo giọng nói của Lâm Khả Tụng, kéo tai cô nói: “Winstin chỉ nói món cuối cùng là gà tây, cũng không yêu cầu chiên, không yêu cầu nướng than. Nói cách khác, chúng ta có thể tự do nấu nướng.”

Nhất thời Lâm Khả Tụng thờ ra một hơi, trong đầu lập tức bắt đầu tưởng tượng.

Có phải được phép làm thịt gà thái hạt lựu ngon miệng, làm một món chính kiểu Trung Quốc? Hoặc là giết gà, làm một món gà cuộn? Nếu không nữa thì làm gà bún?

Winston tiếp tục mở miệng: “Không biết các vị bậc thầy nấu nướng đối với ba món chính hôm nay, có ý kiến gì hay không?”

Montgomery nói: “Không có ý kiến. Điểm trọng yếu đều bị anh nói rồi, chúng ta còn có thể nói cái gì nữa? Mau mau giới thiệu điểm tâm ngọt đi!”

Brodie, Lily và đầu bếp đều mỉm môi nở nụ cười.

“Được rồi, được rồi, các vị không nên gấp gáp. Bây giờ đến xem sự lựa chọn của nhóm bình phẩm trước. Ừ, có 16 vị lựa chọn cá sạo chiên, 22 vị lựa chọn thịt dê nướng than. Mà lựa chọn gà tây, cũng có 22 vị. Ừ. . . Tôi cũng có chút hối hận tại sao mình lại là chủ trì, mà không phải là bình phẩm rồi.”

Winston chắc miệng, tiếp tục giới thiệu điểm tâm ngọt ngày hôm nay: “Điểm tâm ngọt hôm nay, món thứ nhất, là món điểm tâm ngọt thương hiệu của đầu bếp Jessica • Quintin, bánh gato trà xanh. Vị giác hoàn mỹ phối, vị cò, món ăn tuyệt đối làm cho người ta khó có thể không chế muốn một ngụm nuốt xuống. Mà món thứ hai, lại là món điểm tâm ngọt cực kỳ bình thường - - bánh Blueberry! Tôi biết có rất nhiều phụ nhân am hiểu loại bánh này, nhưng là bánh Blueberry cao cấp khác, nhất định có chỗ độc đáo. Mà món điểm tâm ngọt cuối cùng, cũng là món gần đây rất được hoan nghênh - - Kem vani son tra!”

Khi tiếng ông vừa dứt, nhóm đầu bếp và truyền thông ở đây nhao nhao vỗ tay lên.

Winston đi tới trước mặt Brodie, cười hỏi: “Anh có ý kiến gì về món điểm tâm ngọt này không?”

“Cá nhân tôi cho rằng sắp xếp như vậy là thập phần hợp lý. Bánh gato trà xanh và kem vani son tra vừa vặn là món ăn thương hiệu của hai bên dự thi, phải theo làm việc thường ngày và khó khăn nhất tạo ra nhiều kiểu tươi mới. Bộ dáng này, đã có thể bày ra thực lực của hai bên, có đầy đủ năng lực không gia tăng tính chất, tốt lắm”

“Như vậy theo đầu bếp Brodie, thì món điểm tâm ngọt này, cuối cùng là Giang Thiên Phàm thắng hay vẫn là Jessica • Quintin càng được hoan nghênh?”

Brodie cười nói: “Nếu anh để cho tôi làm bình phẩm, tôi sẽ nói cho anh biết.”

“Ha ha, Brodie, anh bị Montgomery phá hủy rồi.” Winston tiếp nhận nhiệm vụ truyền đạt thề, “À, điểm tâm ngọt, có tổng cộng 25 đơn đặt hàng món bánh gato trà xanh, mà kem vani son tra cũng có 25 đơn đặt hàng. Mặt khác, có mười vị bình phẩm hứng thú với bánh Blueberry. Xem ra, đa số nhóm đại sư vẫn có khuynh hướng điểm tâm ngọt sò trường!”

Winston giờ cổ tay lên xác nhận thời gian: “Thời gian bây giờ, là chín giờ 30 phút sáng, hai bên dự thi có hai tiếng rưỡi đồng hồ. Khi đến 12 giờ, mời hai bên dâng món ăn đầu tiên lên cho các khách khứa. Khi 12h20 phút, nhất định phải chuẩn bị món chính thật tốt, nếu không có nghĩa là mất điểm. Mà

điểm chính, tôi hi vọng thấy trước mặt các vị bình phẩm đều có món điểm tâm ngọt.”

Winston nâng ngón tay, giương cao âm thanh: “Bây giờ - - trận đấu bắt đầu!”

Hai bên bắt đầu thảo luận làm vài món ăn như thế nào.

Khi Giang Thiên Phàm và Lâm Khả Tụng còn đang thảo luận nguyên liệu bánh Blueberry, Jessica và Irri Ti đã bắt đầu lựa chọn nguyên liệu rồi.

“Không cần hoảng, nghĩ thật tốt xem bản thân muốn làm cái gì, so với theo đuổi tốc độ quan trọng hơn.” Ngón tay Giang Thiên Phàm nhẹ nhàng vuốt gương mặt Lâm Khả Tụng một cái.

“Em biết! Xác nhận mục tiêu, chỉ cần không lùi bước dừng cảm tiến tới!”

“Em biết yêu cầu của bánh Blueberry không?”

“Em biết! Lúc cắt ra nhất định phải có cảm giác giòn! Nhân bánh phải đặc, quyết không thể rời rạc! Không thể quá ngọt cũng không thể quá chua, cho nên nhất định phải chú ý nguyên liệu trong nhân bánh và lượng hoa quả, hơn nữa yêu cầu phải suy xét rõ ràng độ chua ngọt của hoa quả bị sấy khô!”

“Tốt. Anh sẽ phụ trách tất cả trước mặt, em nhất định phải trông coi tốt lò nướng còn phải chú ý quan sát độ lửa.”

“Vâng, chủ bếp!”

Lâm Khả Tụng lập tức bắt đầu di chuyển. Cô và Giang Thiên Phàm từ lúc Winston cùng với những đầu bếp khác bàn tán thực đơn liền trao đổi danh sách nguyên liệu nấu ăn mỗi món yêu cầu thật tốt. Cô kéo tay Giang Thiên Phàm bước vào kho nguyên liệu nấu ăn, ánh mắt Irri Ti vụt qua cô, rơi vào trên người Giang Thiên Phàm.

“Anh sẽ hối hận vì hôm nay khiêu khích tôi và mẹ tôi.” Đây mắt Irri Ti đúng là tự tin tuyệt đối với bản thân mình.

“Tôi sẽ không hối hận, ngược lại, tôi cực kỳ cảm ơn các người đã cùng nhau ứng chiến.”

“Có ý gì?” Irri Ti hỏi.

“Cảm ơn các người cấp cho Khả Tụng một cơ hội rèn luyện tốt như vậy.”

Nói xong, Giang Thiên Phàm vỗ mu bàn tay Lâm Khả Tụng, dẫn cô đi đến quầy đựng thịt.

Jessica thấp giọng cảnh cáo nói: “Irri Ti, đừng để cho Giang Thiên Phàm ảnh hưởng đến tâm tình của con.”

Lâm Khả Tụng phối hợp với Giang Thiên Phàm chọn lựa lớn nhỏ, bề dày thích hợp của thịt dê và cá sáo, sau cùng chọn lựa thịt gà tây.

Tiếp theo là nguyên liệu nấu món khai vị và điểm tâm ngọt.

Khi Lâm Khả Tụng đi ngang qua một loạt ngăn tủ đặt cà phê, kính ngạc vui mừng hô: “Em muốn cái kia! Nồi áp suất nhỏ kia!”

Tiếng của cô vừa ngừng, tiếng cười của Jessica truyền đến.

Lâm Khả Tụng không để ý đến Jessica, mà là lấy nồi áp suất, bỏ vào trong xe đẩy.

“Nếu lấy nồi áp suất, liền lấy nhiều vani một chút, ngai đắng và tiêu xay.” Giang Thiên Phàm che miệng nói nhỏ bên tai Lâm Khả Tụng.

Hơi thở ấm áp lướt nhẹ qua tai cô, tâm tư như đang nổi trên đại dương ấm áp, Lâm Khả Tụng nở nụ cười.

Mặc dù cô cái gì cũng không nói, Giang Thiên Phàm cũng đoán được cô muốn làm cái gì.

Giang Thiên Phàm phụ giúp đẩy xe, Lâm Khả Tụng thì lại đẩy xe phía trước để dẫn đường.

Khi bọn họ trở lại, mỗi người đều làm nhiệm vụ của mình, Jessica đã bắt đầu làm chả giò, mà Lâm Khả Tụng cũng nhanh nhẹn đặt tất cả nguyên liệu vào vị trí quen thuộc của Giang Thiên Phàm đầu vào đẩy.

Lâm Khả Tụng mở túi bột mì ra, đánh trứng gà, tất cả động tác đều cực kỳ chuyên nghiệp. Sau đó nhường chỗ lại cho Giang Thiên Phàm.

Động tác nhào nặn của Giang Thiên Phàm rất mạnh mẽ, cánh tay trải dài, ngón tay và cổ tay phù hợp, bột mì và trứng gà nhanh chóng dung hòa với nhau.

Cách độc đáo của anh làm cho tốc độ hoàn thành bột thậm chí nhanh hơn Jessica và Irri Ti.

Hầu như không cùng Giang Thiên Phàm nói cái gì, Lâm Khả Tụng chỉ tiến lên dùng ngón tay xác nhận tính đàn hồi một phen, liền dùng bọc ni - lon bọc kỹ thức ăn lại, hơn nữa cắt khối pho mát thật tốt để trước mặt Giang Thiên Phàm. Giang Thiên Phàm nhưng lại bắt đầu định điều chế cuộn thịt bò xông

khói kiểu Ý.

Một bên Lâm Khả Tụng bắt đầu xử lý hoa quả.

So với Jessica và Iri trong lúc đó vừa nói vừa cười trao đổi, ngôn ngữ Lâm Khả Tụng và Giang Thiên Phàm chỉ xuất ra vài câu.

Nhưng là khi Giang Thiên Phàm sử dụng thìa nhúng một chút nước sốt điều chế, mà Lâm Khả Tụng trực tiếp nghiêng mặt ngậm chặt, cái loại hiểu ngầm làm cho nhóm bình phẩm có thể nhìn xuyên qua tường thủy tinh hiểu ý cười.

“Ừm!” Lâm Khả Tụng nhắm mắt lại để phân biệt các mức độ hương vị của nước sốt, tưởng tượng thành phần làm cuộn thịt bò xông khói, nhất thời cảm thấy cực kỳ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Chương 77

Editor: Trà sữa trà xanh

Lâm Khả Tụng múc một ít tương hoa quả mà mình điều chế, đút cho Giang Thiên Phàm.

“Như thế nào? Như thế nào?” Cô tròn to hai mắt nhìn anh, dáng vẻ ngược đầu giống như là một con sóc con chờ đợi hạt thông rớt xuống.

“Ừ, xử lý thịt bò đi.” Giọng nói của Giang Thiên Phàm vẫn lạnh lùng như cũ, chỉ là bờ môi mềm mại hơn bình thường khiến Lâm Khả Tụng biết tâm tình của vị đầu bếp đang rất tốt.

“Vâng!”

Lâm Khả Tụng lưu loát theo hoa văn của thịt bò, cắt thịt bò thành từng mảnh từng mảnh lớn nhỏ vừa vặn.

Nét mặt của cô rất chuyên chú bình tĩnh, không kém Khiết Tây Tạt và Iri chút nào.

Mà Giang Thiên Phàm ở một bên đã bắt đầu xử lý phần thịt lồi ra xương ngực của gà tây.

Anh cắt nát phần thịt đó, rồi quấy đều cùng dầu ô liu với đồ gia vị khác, rồi lấy bọc ni-lon bảo quản.

Mỗi một hành động của họ khiến người ta không đoán ra, giống như mỗi một sự kiện không có liên lạc với nhau, nhưng cố tình ngay ngắn trật tự.

Thời gian chậm chậm trôi qua, áp lực cũng theo đó tăng lên.

Còn nửa giờ nữa, người dự thi ở hai bên nhất định phải hoàn thành tất cả trước bữa ăn.

60 phần khai vị, còn phải có ba loại, hơn nữa còn phải nấu món chính và món điểm tâm, đối với đầu bếp nào mà nói là “Nhiệm vụ không thể hoàn thành”.

Nhưng Khiết Tây Tạt và Iri thì đã bắt đầu trang trí đĩa ăn. Từng cái giờ tay của họ đều có khí chất, khiến ban giám khảo ở bên ngoài cách tường thủy tinh tràn đầy chờ mong.

Mà Giang Thiên Phàm và Lâm Khả Tụng vẫn đang “Tiến hành” như cũ.

Giang Thiên Phàm đang tưới nước sốt lên sò biển, mặc dù thời gian sắp hết, động tác của anh vẫn thông dong mà trầm ổn.

Lâm Khả Tụng trang trí bàn sò biển, rồi đặt chúng nó lên xe thức ăn.

Tiếp theo là thịt bò, cô lấy thịt bò cuộn từ trong lò nướng ra, cùng với Giang Thiên Phàm chiên nó. Giang Thiên Phàm phụ trách gia vị, mà Lâm Khả Tụng phụ trách quan sát độ lửa.

Lâm Khả Tụng chỉ cần nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, Giang Thiên Phàm liền biết cô trở mặt thịt rồi.

Lâm Khả Tụng có hai mươi mấy phần thịt bò cần trở mặt, mà gia vị Giang Thiên Phàm cần dùng không phải chỉ một loại.

Cảnh tượng như vậy làm khán giả khần trương thay bọn họ. Dù sao một người không nhìn thấy, một người mới vào nghề, bọn họ có thể chịu nổi áp lực này mà không làm hỏng mọi thứ không?

Nhưng mười mấy giây đã qua, người xem cùng ban giám khảo lại phát hiện, Giang Thiên Phàm và Lâm Khả Tụng không rối loạn, ngược lại giống như là hai người đang đánh đàn piano, mặc dù tiết tấu rất nhanh nhưng từng âm phù đều đập vào vị trí chính xác, quan trọng nhất là bài hát này hài hòa vui vẻ.

Bày bàn trước, Lâm Khả Tụng và Giang Thiên Phàm theo thường lệ thưởng thức thịt bò cuốn một lần trước.

Khi Lâm Khả Tụng dùng dao ăn cắt thịt bò cuốn ra rồi đưa vào trong miệng, Giang Thiên Phàm lại giữ chặt cổ tay cô, “Không cần đầu lưỡi nữa hả?”

“A! Ồ!” Lâm Khả Tụng dùng sức thổi thổi thịt bò cuốn, vừa muốn đưa vào trong miệng, Giang Thiên Phàm lại gõ một cái trên đầu cô.

“Ồ đây ai là đầu bếp chánh?”

“Anh!” Lâm Khả Tụng vội vàng nhét thịt bò vào miệng anh.

“Ừ.” Giang Thiên Phàm gật đầu một cái.

Lâm Khả Tụng lập tức vui mừng đưa nem rán tới.

Giang Thiên Phàm phụ trách ghim nem rán, mà Lâm Khả Tụng bắt đầu bày trí bàn.

Rốt cuộc khi đồng hồ chạm mốc mười hai giờ, món khai vị đã chuẩn bị xong, được đưa đến bàn ăn của ban giám khảo.

Mỗi một món ăn được trang trí rất tinh mỹ. Khác với “Đại sư tứ”, những món khai vị trước mắt đều có màu sắc đẹp mắt, hấp dẫn con mắt, làm cho khẩu vị của người ta mở rộng ra.

Ban giám khảo đều có vẻ mặt quý trọng, sửa sang xong khăn ăn, cầm dao nĩa lên, cực kỳ nghiêm túc bắt đầu thưởng thức.

Lúc này, Winston đi tới ghế ngồi của khách quý. Ngài cười nhìn Mông Ca Mã Lợi nói: “Đầu bếp chánh Mông Ca Mã Lợi thân ái, có phải ngài cũng rất muốn nếm thử những món khai vị này?”

Mông Ca Mã Lợi liếc Winston một cái: “Nếu như mà tôi nói tôi rất muốn, ngài sẽ mời tôi ăn sao?”

“Dĩ nhiên.” Winston cười vỗ tay thành tiếng, nhân viên làm việc đẩy xe đẩy tới trước mặt Mông Ca Mã Lợi, “Tôi rất vinh hạnh mời ngài là giám khảo đặc biệt hôm nay, thay mặt mọi người phê bình ba món ăn khai vị trước mắt.”

Ánh mắt của Mông Ca Mã Lợi sáng lên, ông bày ra bụng bự của mình, nhất thời vang lên một hồi tiếng cười.

Món ăn thứ nhất, là nem rán kiểu Trung Quốc.

Mông Ca Mã Lợi gấp nem rán của Khiết Tây Tạt và Irri ti trước, nhìn một chút: “Ừ —— trang trí giống món ăn cao cấp ở nhà hàng Pháp. Về ngoài rất tinh xảo, chỉ là to hơn ngón tay của tôi một chút mà thôi. Nhưng nhỏ như vậy sẽ khiến nem rán gặp phải hai vấn đề. Thứ nhất, vỏ ngoài quá mỏng, mặc dù rất giòn, nhưng cũng rất dễ nát. Thứ hai, nguyên liệu bên trong có đầy đủ không.

Không có người nào hi vọng khi cắn xuống một cái, chỉ nếm được lớp ngoài giòn nhưng không đầy đủ mùi vị để kích thích vị giác. Nhưng trước mắt mà nói, điều thứ nhất hẳn không phải là vấn đề. Bởi vì nem rán có màu vàng vui mắt, không có bất kỳ chỗ nào bị cháy sém.”

Nói xong, Mông Ca Mã Lợi cắn một miếng, phát ra một tiếng rắc rắc thanh thúy.

Ông nửa ngược đầu, phát ra một tiếng cảm thán: “A, thật quá mỹ vị rồi! Dưa leo non mới mát mẻ, nắm tron mềm, còn có tôm tươi ngon, làm cho người ta thật chờ mong món chính. Ba loại tương liều, tương hương thảo pho mát, tương cay còn có mùi vị thanh tịnh khéo nói tương tự rượu hải sản đều rất tuyệt! Phải biết nem rán kiểu Trung Quốc là món Giang Thiên Phàm tâm đắc, thế mà Khiết Tây Tạt và Irri ti lại có thể nấu ngon như vậy, cậu gặp nguy hiểm rồi, Thiên Phàm!”

Tất cả mọi người đều nhìn về tường thủy tinh.

Giang Thiên Phàm lại giống như không nghe được vẫn đều tay xào trộn, mà Lâm Khả Tụng thì ở một bên làm gia vị.

“Màu sắc như thế nào?”

“Cũng đã tám phần chín!”

Mông Ca Mã Lợi rất thất vọng nhún vai: “Thôi, vĩnh viễn không có gì có thể làm cho cậu ta sinh ra cảm giác nguy hiểm. Tôi còn phải nếm thử món của cậu ấy và Khả Tụng!”

Giang Thiên Phàm và Lâm Khả Tụng làm nem rán thông thường, xem ra không tinh xảo động lòng người như Khiết Tây Tạt và Irri ti, ngay cả nước sốt cũng chỉ có một loại mà thôi.

Mông Ca Mã Lợi kẹp nem rán, đặt ở trước mắt quan sát cẩn thận: “Mặt ngoài bên trong nem rán có cho dịch trứng vào, cho nên khi chiên sẽ có màu

vàng bắt mắt, mặc dù điều này có thể tăng thêm mùi vị cho vỏ ngoài, nhưng cũng rất mạo hiểm. Một khi số lượng dịch trứng hơi nhiều, sẽ làm vỏ ngoài mềm, mất đi vị. Chỉ là dựa theo màu sắc mà nói, độ lửa khi chiên hay là bột mì và trứng gà pha trộn được cho vào đều cân đối, đều rất hoàn mỹ. Không hổ là Giang Thiên Phàm, vĩnh viễn ‘thuần chất’. Chỉ là, tôi hi vọng trừ thuần chất ở ngoài, còn có một ít vui mừng.”

Nói xong, Mông Ca Mã Lợi cắn một cái xuồng, ông bắt đầu nhai, vừa nhai vừa cau mày gật đầu.

Trong năm tổng cộng có ba miếng nem rán, Mông Ca Mã Lợi chấm nước sốt, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, ăn hết ba nem rán.

Ông giống như đang khổ não, không biết có phải là do bên trong nem rán có cái gì quái vị khiến ông chưa hiểu rõ.

“Này, đầu bếp chánh Mông Ca Mã Lợi, đừng chỉ có ăn, ngài nói gì đi.”

“Được rồi, đôi khi ‘ truyền thống ’ làm ra mỹ vị, là bởi vì nó được vô số người kiểm nghiệm. Nem rán của Giang Thiên Phàm và Lâm Khả Tụng chính là ‘ truyền thống ’. Nhân chắc là có sợi măng tươi, sợi nấm hương, thịt heo sợi, phối hợp với tỏi sau khi trộn xào mùi thơm nồng nặc, sợi nấm hương trong bóng giòn tan, cùng với thịt băm gia tăng thêm mùi vị, tất cả đều được pha trộn cân đối vừa đúng. Còn có một chút mùi vị Hương Thảo! Trong nước sốt, độ chua và ngọt được khống chế kỹ lưỡng, món khai vị không làm cho người ta cảm thấy ngán. Còn có mùi thơm cây mơ ở bên trong. Đợi chút, mùi vị tệ đại này là cái gì?”

Mông Ca Mã Lợi nhắm mắt lại cẩn thận cảm thụ, cười: “À. Là hoa tiêu! Thật sự là rất thuần khiết nồng nặc mùi vị Trung Quốc! Nếu như nói vỏ ngoài của nem rán trước mặt đúng là ‘thuần chất’ lời nói, vị hoa tiêu cùng với ô mai chính là niềm vui. Không biết hoa tiêu này là chủ ý của ai? Thiên Phàm? Hay là Khả Tụng?”

Nghe đến đó, Lâm Khả Tụng đang trang trí mâm sườn cừu nở nụ cười.

Winston cười: “Nhìn nét mặt Khả Tụng, hoa tiêu này là chủ ý của cô ấy rồi.”

“Có lúc, những thứ này chúng ta đều trối buộc nói đó là kinh nghiệm của ‘ đại sư ’, ngược lại không biết như thế nào tìm kiếm ‘ vui mừng ’.”

“Cho nên nói. Nem rán hai bên, đầu bếp chánh Mông Ca Mã Lợi ngài ưu ái. Giang Thiên Phàm và Lâm Khả Tụng hơn sao?”

“Đúng, mặc dù không biết người xem cảm giác như thế nào.”

“Được rồi, chúng ta hãy xem kết quả 22 phiếu bầu về món nem rán Trung Quốc này. Phiếu chọn đầu bếp chánh Quintin có chín người, mà chọn Giang Thiên Phàm và Lâm Khả Tụng có mười ba người. Nói cách khác, món nem rán này, Giang Thiên Phàm và Lâm Khả Tụng tạm thời dẫn đầu!”

Nghe tin tức này, Lâm Khả Tụng thở ra một hơi. Cô đang nỗ lực chiến cá Lư.

Mà Lilith lại cau mày.

Khiết Tây Tạng nhỏ giọng nói: “Tập trung. Chúng ta không am hiểu món nem rán này thôi. Bây giờ chỉ mới chênh lệch 4 phiếu mà thôi. Chẳng lẽ con cảm thấy một cô gái nhỏ mới vào nghề chưa tới nửa năm có thể vượt qua món thịt bò cuốn còn có sò biên chiến sao của mẹ con chúng ta sao? Đây mới thật sự là bữa ăn tây!”

“Yên tâm, mẹ. Cô ta cũng chỉ hơi thông minh tí thôi, nhưng dựa vào điểm này, không thể nào cười đến phút cuối cùng đâu!”

Hậu trừ sau tường thủy tinh khăn trương bận rộn.

“Lilith, cô có đề ý khi ném một món ăn khác trước bữa ăn không, ví dụ như một chút thịt bò cuốn?” Winston đi tới trước mặt Lilith.

Lilith gỡ sợi tóc tới sau tai, cười nói: “Được thôi.”

Hai món ăn được tôn sùng đưa đến trước mặt cô, Lilith nâng dao nĩa lên.

“Bây giờ ở hai bên đều rất tinh mỹ, giống như là tác phẩm nghệ thuật trong tủ kính, tôi thật sự không đành lòng phá hư mỹ cảm này. Chỉ là, thức ăn bị ăn sạch mới có ý nghĩa.” Lilith cắt thịt bò cuốn của Khiết Tây Tạng cùng Lilith trước, nghiêng đầu quan sát cẩn thận, “Ừ, vừa nhìn chính đã thấy thịt đã chín từ ba đến năm phần, bên trong có mùi thơm rất nồng đậm, khi dao ăn cắt xuồng có thể cảm nhận được thịt rất mềm mại. Điều này làm cho tôi mong đợi mùi vị của nó!”

Lilith cuốn thịt bê đưa vào trong miệng, nghiêm túc thưởng thức, nói tiếp: “Hương vị nhu hòa cân đối, hoàn toàn như tôi mong đợi! Hương thơm của sữa đặc, còn có vị rượu gin! Măng tây giòn giòn cùng với một ít hương cay mexico! Đầu lưỡi giống như được dịu dàng vuốt ve sau khi chấn động! Vượt xa mong đợi của tôi! A, Khiết Tây Tạng và Irri ti, hai người thật quá tuyệt vời!”

Nghe được lời bình của cô, Irri ti và Khiết Tây Tạng cùng nhau nâng tay.

Khiết Tây Tạng bày cá lư vào mâm, vừa nói: “Có thấy không, mẹ đã nói rồi, đồ ăn Pháp cũng được, món ăn Italy cũng được, đều nằm trong ưu điểm của chúng ta. Nếu như Giang Thiên Phàm lựa chọn Brodie hoặc là Hàn Bân, có lẽ sẽ khó đối phó. Nhưng cô gái nhỏ kia, chỉ sợ còn chưa ăn tới gan ngừng.”

Irri ti giương mắt liếc mắt nhìn đối diện.

Tay trái Lâm Khả Tụng bưng nào đó tương, tay phải giờ rượu lên, vòng qua phía sau Giang Thiên Phàm, đi tới bên cạnh anh. Xem ra cô ta không bị lời nói của Lilith ảnh hưởng đến, xem ra tâm tình rất tốt.

Mà Giang Thiên Phàm đang chế biến nước sốt nào đó chỉ hơi giờ tay lên, cô đã đặt chai rượu vào tay anh.

Bắt đầu từ lúc nào, Lâm Khả Tụng hiểu rõ quá trình nấu nướng của Giang Thiên Phàm như thế?

“Lilith, mặc dù cô rất ca ngợi hai vị bên đầu bếp chánh Quintin. Nhưng cô vẫn nên ném thử thịt bò cuộn của Giang Thiên Phàm và Lâm Khả Tụng.”

“Tôi biết rồi.” Lilith uống một hớp nước, “Bây giờ tôi đang quan sát, đầu bếp chánh Giang Thiên Phàm cùngHọc sinh của cậu ta sẽ cho tôi thưởng thức hương vị gì?”

Khi Lilith cắt thịt bò ra, thì phát ra một tiếng thò dài nhẹ nhàng.

“Thế nào? Lilith?” Winston hỏi.

“. Tôi cảm thấy dao ăn của tôi giống như cắt trứng mỡ bò .” Lilith xê dịch thịt bò cuộn về mình, “Thịt bò chín ba phần tới năm phần cực kỳ xinh đẹp! Không hồ là Giang Thiên Phàm Mùi thơm Trừ thịt bò ở bên ngoài còn có hương vị rất tươi mát.”

Lilith chậm rãi đưa thịt bò cuộn vào trong miệng, nhắm mắt lại phân biệt mùi vị: “Thịt bò bị đánh mỏng sau đó ướp gia vị, mùi vị được nắm chắc làm cho người ta vui mừng. Vị mặn, bách lý hương, cây húng quế. Còn có một chút hương vị thìa là, nồng nặc nhưng không cướp đi bản thân mùi thơm của thịt bò. Người ướp gia vị thịt bò chính là đầu bếp chánh Giang Thiên Phàm sao?”

Winston lắc đầu một cái nói: “Là Lâm Khả Tụng.”

“. Cái này không thể nào?” Lilith lộ ra vẻ mặt hoài nghi.

Winston chỉ vào ánh mắt của mình: “Chính mắt tôi nhìn thấy. Lâm Khả Tụng chế biến tương ướp gia vị thịt bò.”

Ánh mắt Lilith xẹt qua Winston nhìn về phía Lâm Khả Tụng, cô đang điều chế com nhào nào đó, xem ra rất thành thạo.

Mà Giang Thiên Phàm bên cạnh cô thậm chí không phát ra một câu chỉ thị, hoàn toàn tin tưởng cô.

Lilith ném miếng thịt bò còn lại, nhắm mắt lại tiếp tục cảm thụ: “Ừ, trong món ăn này không phải sử dụng măng tây mà là măng tươi. Măng tươi được bao bọc lại, cho chút ít tỏi cùng với canh nguyên chất rồi trộn xào, kết hợp với sữa đặc Dano, tạo ra mùi vị bất đồng với thịt bò. Còn có hạt của quả táo xanh! Đây thật là ý tưởng tuyệt vời! Độ chua cùng với độ giòn giống như nứt ra ở trong khoang miệng, là điểm nhấn của món ăn này!”

“Cho nên, Lilith cô bây giờ là đang ca ngợi Giang Thiên Phàm và Lâm Khả Tụng sao?” Winston không cảm xúc hỏi.

“Tôi ca ngợi trí tưởng tượng cao siêu phong phú hơn nữa làm ra tác phẩm khiến người ta hưởng thụ.” Lilith trả lời.

“Như vậy hai món ăn trước mắt cô thích cái nào hơn?”

Lilith thờ dãi: “Vây ngài giết tôi trước đi.”

“Ha ha, như vậy tôi không làm khó dễ cô nữa. Dù sao chúng ta vẫn còn có ban giám khảo mà!” Winston nhận lấy phiếu kết quả mà nhân viên đưa tới, đuôi lông mày vênh lên, “Ừ.Ban giám khảo cũng có ý nghĩ giống Lilith.”

Lilith nói: “Ý của ngài là bằng nhau sao?”

Winston cười: “Chúng ta có 21 vị giám khảo đánh giá món ăn này, cho nên làm sao có thể bằng nhau đây?”

“Cho nên, có một phe lấy một phiếu ưu thế?”

“Đúng vậy. Chúc mừng Khiết Tây Tạt và Irri ti, hai người đạt được mười phiếu quý giá!”

Tay của Irri ti khẽ run lên, cô hoài nghi mình có nghe lầm hay không?

Mười phiếu? Như vậy Giang Thiên Phàm và Lâm Khả Tụng đạt được 11 phiếu sao? Thịt bò cuộn của mẹ con cô không bằng thịt bò cuộn của Giang Thiên Phàm và một người mới sao?

“Giang Thiên Phàm và Lâm Khả Tụng đạt được 11 phiếu. Như vậy, hai người đã có ưu thế 6 phiếu. Nhưng tranh tài còn chưa kết thúc, phía sau còn có một món khai vị, ba món chính và ba đồ ngọt. Như vậy ưu thế này còn chưa chắc chắn.”

Nhưng mặc kệ như thế nào, Lâm Khả Tụng vẫn nắm tay mình lại tiếp thêm động lực cho mình. Bởi vì hạt quả táo xanh kia là ý tưởng đột phát của cô.

Ngay ở một khắc đó, cô cảm giác có cái gì hân lên quả đấm của mình. Sợi tóc của Giang Thiên Phàm quét qua da thịt cô, khi nàng phản ứng lại, đổi

phương mặt không thay đổi đã lấy Bạc Hà Diệp Điểm tô điểm trên sườn cù.

“Tiếp theo, Khả Tụng.”

“A! Dạ!”

Rốt cuộc đã tới món khai vị thứ ba, sò biển chiên.

Winston nhìn Hàn Bản gật đầu một cái: “Đầu bếp chánh Hàn Bản, món ăn Trung Quốc kiệt xuất lại thuộc Việt Giang Lâu. Mà Việt Giang Lâu lại nắm giữ phương pháp nấu nướng hải sản. Tôi muốn mời ngài tới bình luận món sò biển chiên của hai bên.”

“Không có vấn đề. Chỉ là của tôi không có tính hài hước như đầu bếp chánh Mông Ca Mã Lợi, cũng không biết tạo không khí như Lilith.”

“À, ngài chỉ cần nói cho mọi người biết món ăn nào phù hợp hơn khẩu vị của ngài thôi.”

Hàn Bản gật đầu một cái, quan sát hai món khai vị trước mắt: “Nhìn sơ về ngoài và màu sắc, sò biển chiên của hai bên đều nắm giữ độ lửa rất tốt, nếu như không có ngoài ý muốn, vị của sò biển nhất định là tươi mới nhiều chất lỏng.”

Hàn Bản cất ra sò biển của Khiết Tây Tạt cùng Irri ti, sau khi ăn một miếng, gật đầu một cái nói: “Tôi súp lơ cùng với cây thơm được phối với nhau tạo ra hương vị ngoài dự liệu của tôi, nhưng lại hòa hợp với vị của sò biển. Mùi vị chua ngọt sẵn có của cây thơm đưa vào món ăn, lại có hương tôi tôn lên mùi vị tươi đẹp của sò biển, cộng thêm mùi vị của nê, không hổ là tiêu chuẩn cấp bậc đại sư.”

“Ừ, điểm này tôi không nghi ngờ chút nào.” Winston gật đầu một cái.

Hàn Bản lại nếm sò biển của Lâm Khả Tụng cùng Giang Thiên Phàm.

Ngài mím môi: “Bơ tương hoa quả phối với xoài già vị nước, phối hợp cùng súp lơ nê, cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu. Bản thân của sò biển hết sức ngon miệng, không cần dư thừa gia vị. Tương trái cây khiến sò biển càng thêm mát mẻ.”

“Cho nên, ngài càng thích món này hơn?”

“Tôi thích cách làm này, nhưng dựa theo mùi vị, tôi đặc biệt thích món của Khiết Tây Tạt và Irri ti hơn. Mùi vị đánh sâu vào vị giác.”

“Tôi hiểu. Chúng ta hãy cùng xem kết quả phiếu bầu của ban giám khảo. Aha! Irri ti và Khiết Tây Tạt đạt được mười phiếu, mà Giang Thiên Phàm và Lâm Khả Tụng đạt được bảy phiếu! Cho nên nói, sau món khai vị, Giang Thiên Phàm và Lâm Khả Tụng đạt 31 phiếu tạm thời vượt lên dẫn đầu, mà Khiết Tây Tạt và Irri ti lấy 29 phiếu đuổi sát phía sau! Điều này khiến cho mọi người càng thêm mong đợi món chính!

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Chương 78: Cá sạo chiên và thịt dê nướng than

Elis nhìn về Lâm Khả Tụng ở phía đối diện, cô đang bày biện rất chăm chú.

Lúc này, Elis không thể không đánh giá kĩ lại cô gái này. Không ai chỉ có thể đơn thuần dựa vào may mắn, hay vì Giang Thiên Phàm bao che mà đi được đến bước này. Vị giác là cảm giác rất dễ thấy. Tuy những bậc thầy nấu nướng bọn họ khi bàn luận đến vấn đề nấu ăn luôn có rất nhiều lý luận và kinh nghiệm, nhưng thật sự có thể phê bình trình độ nấu nướng, chỉ có đầu lưỡi khách hàng.

Mỹ vị chính là Mỹ vị, không ngon chính là không ngon.

Winston nhìn đồng hồ cổ kính trong sảnh lớn, cùng đếm ngược với các nhà phê bình và bạn bè truyền thông.

Khi kim đồng hồ chỉ đến mười hai giờ hai mươi, hai bên dự thi đều phải hoàn tất món chính.

Lúc này, nhân viên Việt Giang Lâu đang mang thức ăn lên cho các nhà bình phẩm.

Mà Winston lại đi đến trước mặt phóng viên.

“Đã lâu không gặp rồi, nữ sĩ Lâm Anh!” Winston chào hỏi một vị nữ sĩ xấp xỉ bốn mươi tuổi.

Lâm Anh đến từ Việt Nam, khi mười hai tuổi theo ba mẹ đến New York, bà là tác giả tự do, mặt bà xuất hiện trên bảng quảng cáo của các đại lý trên các quốc gia lớn, ảnh hưởng rất lớn.

“Xin chào, Mr. Winston. Anh chào hỏi một mình tôi trước mặt nhiều bạn hữu như vậy, tôi có thể đoán rằng, tôi cũng như ba vị đầu bếp trên, may mắn trở thành người phê bình món chính không?”

“Phải. Tôi mời nữ sĩ Lâm Anh nhận xét món chính đầu tiên cá sạo chiên.” Tiếng vỗ tay của Winston vang lên, hai phần cá sạo chiên được đưa tới trước mặt Lâm Anh.

Lâm Anh mỉm cười, “Do chủ đề 'cá sạo chiên' khá hạn chế, nên hai bên chọn cách nấu cá giống nhau. Mọi người đều biết, thịt cá khác thịt heo thịt bò, có đặc điểm dễ nát, phương diện ngon miệng lại càng khó. Trong quá trình chiên cá, một khi canh lửa dầu thất bại, sẽ chín quá. Nếu thời gian và lửa dầu vừa phải, không chỉ có thể giữ được vị dai, cũng có thể giữ nguyên nước cá bên trong.”

Lâm Anh mở hai phần cá sạo khác nhau ra quan sát, cho kết luận: “Không hổ là tác phẩm của bậc thầy. Màu cá rất đẹp, mặt ngoài đều được chiên thành một lớp vàng mỏng, thực sự rất khiến người ta mong chờ.”

“Nói cách khác, cá sạo chiên của hai bên, trên phương diện lửa dầu đều ngang nhau. Phải xem hương vị rồi?”

“Đúng vậy.” Lâm Anh nếm một miếng cá sạo nhỏ của Jessica và Elis, chậm rãi gât đầu, “Thật sự rất ngon! Cá sạo được ướp vô cùng vừa miệng! Sốt bơ rưới trên thịt cá thật sự quá tuyệt vời. Rau thơm và hành, tỏi, nước dừa, hạt thì là kết hợp lại, rất có tầng vị, giống như hấp dẫn đầu lưỡi, khiến người ta muốn mau nuốt xuống, không ngừng để đầu lưỡi đón nhận hương vị này!”

“Xem ra cô rất thích món này?”

“Đương nhiên!”

Nhưng tôi đề nghị cô nếm thử một phần khác.”

Lâm Anh gât gât đầu.

Khi đĩa của bà được đặt cá sạo của Giang Thiên Phàm và Lâm Khả Tụng, cũng không vội bỏ vào miệng, mà quơ quơ trước mũi, như có mùi nào đó hấp dẫn bà.

“Tôi ngửi thấy một mùi hương rất đặc biệt... Mùi hương này khiến người ta rất muốn ăn...” Lâm Anh nuốt nước miếng rất rõ ràng.

Winston nở nụ cười, các bạn hữu truyền thông khác đều nhìn qua.

Lâm Anh ngậm chặt miếng thịt cá kia, nhẹ nhàng nhắm nuốt, mãi đến khi bà ăn hết hơn phân nửa cá sạo, Winston cuối cùng không nhịn được mà nhắc nhở: “Nữ sĩ Lâm Anh... Sau khi cô đánh giá xong, có thể tiếp tục ăn hết món cô thích.”

Lâm Anh bắt đầu dĩ lặc đầu: “Bây giờ tôi hoàn toàn không thể dừng lại! Gia vị món này rất tuyệt! Cho dù là độ mặn hay các hương vị khác đều được phối hợp thành một thể hoàn chỉnh. Nếu ít đi một thứ, hay một thứ trong đó biến hóa, đều mất đi hương vị hoàn mỹ. Mùi nướng nồng đậm và hơi khói này rất cuộc đến từ đâu?”

Winston quay đầu phin về phía Giang Thiên Phàm và Lâm Khả Tụng: “Nào! Hai vị! Có ai có thể giải thích chút không?”

“Là tôi và hành tây.” Giang Thiên Phàm chỉ đơn giản nói ra hai cái tên.

Mọi người ở đầu vẫn không hiểu gì.

Winston ho khan hai tiếng, nhìn về phía Lâm Khả Tụng đang trang trí món ngọt, bắt đầu đi nói: “Khả Tụng, tuy tôi đã quen với phong cách nói chuyện này của đầu bếp Giang Thiên Phàm, nhưng các vị bạn hữu có thể không theo kịp lối suy nghĩ của cậu ấy.”

Lâm Khả Tụng vừa gọn ghẽ tách mâm xôi ra, vừa cười nói: Đến tận bây giờ, có khi tôi cũng không hiểu rõ anh ấy nói gì đâu! Nhưng mà nói đến tôi và hành tây trong cá sạo chiên... Sau khi cắt hành xong bỏ vào chảo xào, để vị hành tây lưu lại trong nôi, sau đó lấy rượu vang điều hương. Tthát65 ra tôi được thêm khi cá sắp ra! Nhưng mà, trước đó tôi có hun tỏi trong chảo! Có phải rất thơm không?”

“A!” Lâm Anh lộ ra vẻ mặt hiểu rõ.

Lâm Khả Tụng cười xoa mũi.

“Vậy nữ sĩ Lâm Anh, hai phần cá sạo chiên này, cô thích phần nào?” Winston không quên vấn đề quan trọng nhất.

“Ài... Thật sự rất khó chọn... Hai món ăn đều có nét độc đáo riêng! Lửa dầu và vị giác đều nổi tiếng, đây là cá sạo chiên ngon nhất tôi từng ăn. Nhưng nếu không cho ra đáp án, anh sẽ không bỏ qua cho tôi.”

“Đúng vậy.”

“Được rồi, tôi chọn món của Giang Thiên Phàm và Lâm Khả Tụng. Tôi thừa nhận dưới tình huống hương vị gần như giống nhau như vậy, vị hun khói làm tôi thêm ăn hơn.” Lâm Anh rất nghiêm túc đưa ra lựa chọn.

“Được rồi, để chúng tôi thấy phiếu bầu của giám khảo đi! Aha! Giang Thiên Phàm và Lâm Khả Tụng lại dẫn đầu một lần nữa, đạt chín phiếu. Mà Elis và Jessica lại đạt bảy phiếu!”

Nghe đến đó, Lâm Khả Tụng nhô vai thờ hất ra.

“Làm tốt lắm.” Giang Thiên Phàm cúi đầu, ghé vào tai cô nói khẽ.

Cô cảm thấy rất rõ môi đối phương cọ vào vành tai mình. Mặc dù có thể do Giang Thiên Phàm không nhìn thấy không nắm giữ tốt cảm giác khoảng cách, nhưng Lâm Khả Tụng biết tám chín phần mười là người này cố ý.

“Không biết Giang Thiên Phàm và Lâm Khả Tụng sẽ nắm ưu thế dẫn đầu đến khi nào đây? Theo hiểu biết của tôi Jessica và Elis cũng không phải dạng vừa đâu, các cô ấy có thể mang đến bất ngờ bất cứ lúc nào. Hơn nữa với Lâm Khả Tụng và Giang Thiên Phàm, thật ra ưu thế 4 phiếu cũng không khác không có ưu thế, có thể bị lật ngược bất cứ lúc nào! Tiếp theo...” Winston đi tới trước mặt Luke, “Xin mời bạn già của tôi, nhà phê bình ẩm thực Luke bình phẩm món chính thứ hai, thịt dê nướng than!”

Luke lộ ra vẻ mặt vui thích: “Winston, tôi vẫn luôn chờ đấy! Nếu từ đầu đến cuối anh không mời tôi làm bình luận viên riêng, tôi thật sự sẽ tuyệt giao với anh!”

Hai phần thịt dê được đưa đến trước mặt Luke.

Thịt dê của Jessica và Elis được đặt trên đĩa gỗ, thịt dê được cắt ra, mặt trên bày đủ loại đồ ăn kết hợp, trên thị giác có vẻ vô cùng phong phú.

Mà thịt dê nướng than của Giang Thiên Phàm và Lâm Khả Tụng lại bày trên đĩa trắng dài hẹp. Thịt dê nằm giữa nước sốt vàng nhạt, bên ngoài phết một lớp salad của bơ và rau thơm.

Luke quan sát rất kỹ chất thịt bên ngoài của hai món ăn trên bàn.

“Ừm, hai bên đều nướng lửa dầu thành thực. Jessica và Elis có thể làm đến mức này tôi cũng không cảm thấy có gì lạ, ngược lại đầu bếp Giang Thiên Phàm... Mỗi miếng lửa trong tay đều chính xác như vậy, tôi cảm thấy khó mà tin được. Tôi muốn biết cậu có kỹ xảo gì có thể biết được độ chín của thịt không thông qua thị giác không?”

Tất cả mọi người nhìn về phía Giang Thiên Phàm sau tường thủy tinh.

Anh đang nấu caramel, không hề có ý ngắt đầu.

“Khả Tụng, cô biết không?” Luke cười hỏi.

“Hả? Tôi sao?” Lâm Khả Tụng nghiêng đầu, nhìn về phía Giang Thiên Phàm, “Kinh nghiệm và cảm giác sau hơn một nghìn lần luyện tập... Còn có cảm ứng với hương vị và nhiệt độ nữa?”

“Ha ha!” Luke bật cười, “Vậy để tôi ném thử thịt dê nướng của hai bên đi.

Luke đưa một miếng thịt dê nướng của Jessica và Elis vào trong miệng trước, ông nuốt rất cẩn thận, nghiêng đầu nhắm mắt lại, phát ra một tiếng dài cảm thán từ trong mũi: “Ừm -- dùng hương lê, cà rốt, tiêu ngọt, bách lý hương, sả, gừng, tỏi, sốt cá, thì là, muối, hồ tiêu chế thành sốt ướp thịt dê. Bởi vì nướng ngoài, nên thịt dê nóng đều, mặt nào cũng có phần giòn, vị rất tuyệt! Đặc biệt là hương lê và cà rốt thanh ngọt khiến món này ngoài hương vị còn có chút dư vị. Khi trang trí, tôi nghĩ Jessica và Elis rắc lên ít bạc hà chanh. Khiến món ăn phong phú hơn, hơn nữa ớt Mexico gia tăng cảm giác ăn, ảnh hưởng của món ăn, sữa dê và dưa chua xào rất hợp với món này. Nói tóm lại... Cho dù ba tháng sau, tôi cũng không thể quên hương vị của nó!”

Dù Luke ca ngợi nhiều như vậy, nhưng Elis vẫn không bình tĩnh lại. Đồ ăn của họ đương nhiên làm người ta lưu luyến không rời, nhưng không đủ, nhất định phải mạnh hơn Giang Thiên Phàm. Sốt sữa dê dưa chua là do cô ta quyết định dùng vào phút cuối.

Bây giờ cô ta hiểu rất rõ, nếu muốn thắng Giang Thiên Phàm, làm từng bước như cũ là không thể. Cô ta nhất định phải mạo hiểm, thử cách cô ta chưa từng thử.

“Con làm rất tốt.” Jessica lộ ra nụ cười yếu ớt, rất vừa lòng với con gái trong món ăn này.

“Tiếp theo, tôi ném thử tác phẩm của đầu bếp Giang Thiên Phàm và Lâm Khả Tụng.”

Khi Luke cắt thịt dê, Lâm Khả Tụng ở bàn trang trí căng thẳng đỏ mồ hôi trong lòng.

“Ừm -- bách lý hương, gừng, tỏi, tự nhiên, tiêu, muối, những thứ này và miếng thịt giống Jessica và Elis. Nhưng mà, tôi còn ném được bị bột tiêu, mè trắng, thực sự rất thơm. Cảm giác như mè nứt ra trên đầu lưỡi vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Chương 79:

Editor: tu tai

“Còn gì nữa không?” Winston hỏi.

“Hương vị êm dịu tươi mát của salad bơ của hương vani kết hợp cùng mùi vị của món sườn cừu nướng than tạo ra sự chênh lệch rõ ràng, sau khi bị mùi vị nồng nặc của sườn cừu đánh thẳng vào, vị giác lại bị salad dịu dàng an ủi! Thật sự là phối hợp rất tuyệt vời!”

“Xem ra đây cũng là một lựa chọn khó khăn. Nhưng với tư cách là nhà bình phẩm của món ăn này, tôi vẫn rất cần ngài nói cho mọi người biết rốt cuộc trong hai phần sườn cừu nướng này, thì phần nào là phần ngài thích nhất?”

“À.” Luke thở dài một cái thật dài, vỗ vỗ đầu mình, “Rõ ràng thưởng thức được món sườn cừu ngon như vậy là chuyện làm người ta hạnh phúc nhất, nhưng anh lại cố tình muốn tôi làm ra lựa chọn!”

Nói xong, Luke cúi đầu tiếp tục ăn sườn cừu.

Mà Winston thì vỗ vỗ bờ vai của ông ta nói: “Ông bạn, đừng như vậy, cuộc tranh tài còn phải tiếp tục.”

“Cầu xin anh để tôi hưởng thụ một chút đi! Tôi đã đưa ra đánh giá rồi, lựa chọn món nào ngon hơn là quyết định của ban bình phẩm, không phải của tôi!”

“Lời của anh nghe rất có đạo lý.” Winston chỉ đành phải gọi nhân viên kiểm phiếu đưa kết quả thống kê số phiếu đến, sờ sờ lên cái cằm, “Tôi chỉ có thể nói số phiếu thật sự hết sức sát nhau. Mà hai vị bếp trưởng có kinh nghiệm phong phú hơn nữa rất có sức sáng tạo Jessica cùng Elis, là không thể nào vẫn mặc cho người khác vượt lên trước! Hai mẹ con họ hợp tác, ở món chính này đạt được 12 phiếu ủng hộ! Mà Giang Thiên Phàm cùng Lâm Khả Tụng đạt được 10 phiếu! Bếp trưởng Giang Thiên Phàm, anh phải cẩn thận! Phải biết Jessica và Elis chỉ kém hai người có hai phiếu thôi. Chỉ hai phiếu mà thôi, có lẽ sau một món chính, hoặc có lẽ sau ba món điểm tâm ngọt, cũng sẽ bị lật ngược lại rồi!”

Jessica nhú nhú mày, mặc dù ở món ăn này bà đã thắng Giang Thiên Phàm và Lâm Khả Tụng, nhưng vẫn kém hơn so với mong đợi của bà rất nhiều. Vốn dĩ bà cho là món sườn cừu nướng bí truyền đã trải qua vô số lần thí nghiệm cùng suy tư của bà có thể tạo ra ưu thế tuyệt đối trước Giang Thiên Phàm, nhưng kết quả lại cũng không như dự tính.

“Vùng trắng đúng là một ý tưởng hay.” Elis lạnh nhạt nói.

“ ‘ Ý tưởng hay ’ mà con nói không nhất định là Giang Thiên Phàm nghĩ ra, khả năng rất lớn là do Lâm Khả Tụng nghĩ ra.” Jessica nhướn nhướn mày.

“Con chỉ công nhận một ý tưởng, cũng không có công nhận tất cả.”

Lúc này, Lâm Khả Tụng mỉm cười. Cô hơi mất mát. Thêm vùng trắng khi nướng sườn cừu là chủ ý của cô, mặc dù chủ ý này được Luke tán thành, nhưng cũng không khiến cho món sườn cừu nướng của bọn họ nhận được sự yêu thích của phần lớn các vị bình phẩm.

“Trong mắt 1000 độc giả có 1000 Hamlet.” Giang Thiên Phàm cúi người xuống nói ở bên tai cô.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Giang Thiên Phàm đặc biệt thích nói chuyện ở bên tai cô. Có lẽ là bởi vì như vậy có thể dựa vào cô gần hơn, hoặc là người này phát hiện cô không có sức chống cự đối với hành động rỉ tai nói nhò của anh.

“Em hiểu. Chúng ta không thể luôn luôn đều thắng.” Lâm Khả Tụng ngửa mặt lên cười.

Mà cuộc so đấu ba món ăn chính cuối cùng đã tới món ăn cực kỳ khó cũng cực kỳ hồi hộp món gà tây.

“Đúng như lời của Mông Ca Mã Lợi trước đó, gà tây là một loại thịt rất khó xử lý. Chỗ khó của nó là bản thân loại thịt này thiếu hụt hàm lượng nước, sơ ý một chút thì mùi vị sẽ giống như nhai sáp nến. Lại nói, chính là nó cũng không dễ dàng nhập vị. Chẳng qua tôi tin tưởng, những thứ này đối với hai đội dự thi mà nói đều không phải là vấn đề, bởi vì bọn họ là siêu đầu bếp trong siêu đầu bếp! Đây chính là món chính cuối cùng, tôi không có ý định mời một vị bình phẩm mỹ thực chuyên nghiệp hoặc là một vị bếp trưởng nữa, mà muốn nghe một chút ý kiến đến từ ban bình phẩm! Lãng quên ý kiến của bọn họ, trận so đấu này sẽ trở nên không có ý nghĩa nữa!”

Quý khách cùng nhóm truyền thông đều lộ ra nét mặt thất vọng. Vốn dĩ bọn họ đang ôm trong lòng mong đợi mình cũng có thể ném thử món gà tây hai đội chế biến ra!

Winston đi tới giữa ban bình phẩm, tìm được một cô gái mặc áo sơ mi kẻ caro mang mắt kiếng gọng đen.

“Hắc, Tên cô là gì? Đến từ nơi nào?”

“Tôi tên là Martha, là sinh viên đại học Newyork.”

“A, đại học Newyork!” Winston chỉ chỉ về phía Lâm Khả Tụng, “Hai người lại là bạn học!”

“Yên tâm, tôi sẽ tuân theo cảm giác của mình, sẽ không bởi vì tôi và người dự thi là bạn học mà có bất kỳ thiên vị nào.”

“Tốt, Martha. Cô có thể miêu tả món gà tây của hai đội từ góc độ của cô cho các vị đang ngồi đây hay không?”

“Có thể! Mặc dù tôi không có lợi hại như các vị bếp trưởng các vị mỹ thực gia, có thể thoải mái phân biệt ra các loại gia vị thậm chí phương pháp nấu nướng, nhưng tôi nghĩ năng lực miêu tả bằng ngôn ngữ của tôi cũng không tệ lắm! Đầu tiên nói về món thịt gà tây cuộn của hai vị bếp trưởng của Quintin một chút. Giữa cuộn thịt gà tây là nấm, thịt gà mềm mại hơn so với trong tưởng tượng, hơn nữa sau khi hấp thu nước cùng hương thơm của nấm, trở nên rất có hương vị.”

“A.” Winston cúi đầu nhìn kỹ một chút, “Căn cứ tôi vừa quan sát được, hai vị bếp trưởng của Quintin chắc hẳn lựa chọn phần thịt ức, sau khi đập bằng búa nhỏ, khiến cấu tạo của miếng thịt càng trở nên căng dầy. Trước tiên họ cho thịt gà vào nước dùng đặc chế đun nhừ, vào thời điểm thịt còn chưa chín lại vớt ra, ướp với gia vị, cuộn lại với nấm, tưới mỡ bò lên nướng trên vỉ sắt, lại thêm gia vị. Phối hợp với món ăn là salad bạch măng tây cùng gạch cua, chắc hẳn rất ngon miệng. Martha, cô cảm thấy hương vị món ăn này thế nào?”

“Tôi quét nước tương cùng Mù-Tạc vào giữa thịt gà và nấm, tôi còn nếm được một chút mùi vị của sốt hoa quả. Hình như là quả cam cùng chuối tiêu! Rất mát mẻ rất hồi vị! Bên trong thịt gà rất mềm mại nhưng mặt ngoài lại rất giòn rất ngon miệng! Mùi vị cực kỳ đáng khen!”

“È hèm, vậy món gà tây của bếp trưởng Giang Thiên Phàm và Lâm Khả Tụng đây? Cô cảm thấy như thế nào?”

“Đây là một món bánh bột ngô cuộn thịt gà tây rất đặc biệt!” Martha dừng một chút, hình như không biết nên miêu tả như thế nào.

Winston cười: “Martha, tôi nhớ là cô đã nói, năng lực miêu tả bằng ngôn ngữ của cô rất giỏi! Cho nên món ăn này. Không nên chỉ là ‘món bánh bột ngô cuộn thịt gà tây rất đặc biệt’ chứ? Phải biết cái tên này cũng sẽ không làm cho người ta sinh ra cảm giác muốn ăn. Ngược lại, làm cho người ta liên tưởng đến Hamburg hoặc là hot dog gì đó ngoài đường.”

“Trời ạ! Cái này cùng Hamburg hoặc là hot dog hoàn toàn không phải một cấp bậc! Món ăn này trình bày rất chói mắt! Mặc dù là bánh cuộn, nhưng lại cuốn rất tinh xảo, có thể thấy từng lớp rất đẹp. Ông xem đi, đây là lớp thịt gà thái hạt lựu, lớp này là quả bơ, đây là lá vùng, còn có tầng này là nước sốt! Nhưng được bố trí vô cùng đều đặn, lúc tôi cắn xuống một miếng, mỗi một loại đều nằm trong miệng, càng nhai lại càng có mùi vị, ăn ngon giống như là. Vũ trụ bùng nổ!” Martha cau mày suy nghĩ một chút, “Tôi chỉ muốn biết cái lớp thịt gà thái hạt lựu này làm như thế nào! Rất tươi mới! Mùi vị rất phong phú, làm cho đầu lưỡi của tôi không ngừng muốn được cảm thụ! Còn có cái nước sốt đó. Tôi thật sự muốn mang 1 bình lớn trở về, tôi có thể cho một chút lúc hầm cách thủy gà tây, quét một chút lúc nướng gà, hoặc là làm thịt gà tây cuộn cho mình!” Martha càng hình dung thì càng kích động.

“Cho nên rất rõ ràng, Martha cô thích món gà tây của Giang Thiên Phàm và Lâm Khả Tụng hơn, đúng không?” Winston hỏi.

“Đúng vậy. Tôi nghĩ tôi ăn hoài cũng không chán!”

“Tốt, chúng ta lại nghe thêm đánh giá của vị bình phẩm khác một chút.” Winston đi tới trước mặt một người đàn ông trung niên mặc tây trang đeo cà vạt, “Xin chào, thưa ngài, có thể giới thiệu cho tôi biết tên và nghề nghiệp của ngài sao?”

“Tôi là Donald, tôi là một luật sư.”

“Ồ! Donald, tôi nhớ ông thường gặp mặt khách hàng ở một vài nhà hàng cao cấp đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Rất tốt, nếu để cho ông bình luận hai món gà tây này, tôi tin tưởng nhất định sẽ rõ ràng đâu ra đấy.”

Donald cười nói: “Hai món gà tây này là ngon nhất mà tôi đã ăn, tôi rất vui được đánh giá chúng. Đầu tiên là món thịt gà tây cuộn nấm của hai vị bếp trưởng của Quintin. Mặc dù nguyên liệu của món ăn này có vẻ rất đơn giản, nhưng là phương thức nấu nướng cũng rất phức tạp. Vừa rồi chủ biên Winston đã giới thiệu qua rồi, tôi sẽ không nói thêm nữa. Thịt gà tây không hề khô giống như gà nướng thông thường, tôi đoán lúc đầu thực hiện phương thức đun nhừ thịt ức gà tây có hai mục đích, một là vì cất giữ hàm lượng nước có trong thịt gà, hai là vì ngon miệng. Mà nấm và thịt gà tây kết hợp cũng tương đối hài hòa, hơn nữa mùi vị tương hỗ lẫn nhau. Sốt hoa quả cam sành cùng chuối tiêu là một điểm sáng tạo lớn của món ăn này. Vị ngọt của trái cây khiến cho khẩu vị vốn dĩ nồng đậm mùi vị của gà tây cuộn nấm hồi vị. Mà những hương vị khác, giống như là cây nghệ, bột cà ri, hạt tiêu đen, muối, cần tây còn có cây quế phối hợp cũng tương đối hoàn mỹ!”

Winston vỗ tay một cái: “Ngài Donald, khả năng đánh giá của Ngài vượt xa Luke bạn tốt của tôi rồi! Có thể mời Ngài cũng đánh giá món gà tây của Bếp trưởng Giang Thiên Phàm và Lâm Khả Tụng cụ thể giống như vậy được hay không?”

“Nói đến món bánh bột ngô cuộn thịt gà tây này, tôi chỉ có thể nghĩ đến một câu nói, chính là đã thể hiện rõ nhất phong cách ẩm thực Trung Quốc! Bánh bột ngô hết sức dân hồi, nhưng lại không phải cái loại dân hồi khiến người nhai rất mệt đó! Tôi thật sự vô cùng muốn biết làm thế nào lại làm được như vậy! Còn có thịt gà thái hạt lựu bị cuộn ở trong đó nữa! Điều này làm cho tôi nhớ tới mấy năm trước đi Trung Quốc ăn đến một món ăn, dân bản xứ gọi nó ‘Gà cay xé phay’! Mùi vị thịt gà trong món ăn này rất giống món ăn kia, nhưng không có làm như vậy, ngược lại tôi cắn miếng gà ra bên trong còn cất giữ nước thịt! Đây phải có tài nghệ nấu nướng như thế nào mới có thể làm được như thế! Nồng nặc phong cách Trung Quốc, loại mùi thơm này cùng vị cay kích thích vị giác, làm cho người ta muốn cắn liên tục một miếng lại một miếng! Còn có nước sốt trong đó, tôi nếm được cây thìa là, thử vị thảo cùng lá nguyệt quế, hợp với số lượng vừa phải Mù-Tạc hòa quyện vào nhau, Oh my God, giống như Đông Phương cổ xưa đụng vào Tây Phương nhiệt tình! Đây là mỹ vị sẽ khiến cho người ta ở trong mộng cũng phải nhớ mãi không quên!”

Winston hoàn toàn hiểu được lựa chọn của Donald, lại tới trước mặt một vị phu nhân.

Vị phu nhân cười đối nói với Winston: “Tôi không có nhiều từ ngữ hoa lệ trau chuốt để khen ngợi hai món ăn này như vậy, nhưng có một điều tôi rất khẳng định, chúng là mỹ vị mà trong đời tôi khó có thể nếm được lần thứ hai. Tôi rất hi vọng món gà tây cuộn nấm của hai vị bếp trưởng của Quintin có thể xuất hiện trong hôn lễ của cháu gái tôi, đây đúng là món ăn khiến người ta cảm thấy hạnh phúc.”

“Cho nên ngài thích món gà tây này hơn?”

“Ha ha, nhưng mà đối với món bánh bột ngô cuộn thịt gà tây. Nếu như mà sinh mạng của tôi đi tới một giây cuối cùng, tôi nghĩ nguyện vọng lớn nhất của tôi sẽ là được ăn một cái bánh bột ngô cuộn thịt gà tây một lần nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Chương 80

Editor: Kaori Hường

“Như vậy bên thắng của nấu Gà Tây lần này, rốt cuộc là người nào?” Ôn Tư Đốn vỗ tay một cái, nhận lấy tám thẻ mà nhân viên làm việc đưa đến, sờ sờ cảm, mấy giây vẫn không nói một câu.

Điều này khiến cho tất cả mọi người ở trong hiện trường tràn ngập tò mò.

“Chớ thừa nước đục thả câu, Ôn Tư Đốn! Nhanh công bố kết quả đi!”

“Cẩn thận mọi người dùng khay đập cậu đó!”

Ôn Tư Đốn ho khan một tiếng, chậm rãi mở miệng: “Món ăn Gà Tây lần này, thành thật mà nói, số phiếu cách nhau rất xa! Tôi không xác định được bên ở phía sau có cơ hội đuổi kịp hay không. Giám khảo lựa chọn Gà Tây làm món ăn chủ đạo có tổng cộng 22 người. Trong đó có 13 người bỏ phiếu cho cùng một món, đó chính là món Gà Tây tẩm bột ngô cuốn bánh nướng của Giang Thiên Phàm cùng Lâm Khả Tụng.”

Trong hiện trường vang lên một tràng vỗ tay.

Lâm Khả Tụng mở lớn hai mắt nhìn về phía Giang Thiên Phàm: “Chúng ta được 15 phiếu sao? Tôi không nghe nhầm chứ?”

“Cô không nghe nhầm.”

Giang Thiên Phàm vừa dứt lời, Lâm Khả Tụng liền nhảy dựng lên ôm cổ anh: “Thật tốt quá! Thật tốt quá! Tôi cũng biết mọi người sẽ thích mà!”

Hai tay Giang Thiên Phàm mở rộng ra, mặc cho Lâm Khả Tụng dùng sức ôm lấy mình, mấy giây sau anh mới ôm cô vào ngực, vỗ vỗ sau lưng cô nói: “Đó cũng chưa phải là kết quả cuối cùng. Đừng quên, chúng ta còn có ba món ngọt.”

Về mặt của anh bình tĩnh như nước, không nhìn thấy nét mừng rỡ nhiều.

Lòng của Lâm Khả Tụng cũng trở nên bình tĩnh như anh.

“Vâng, còn có ba món điểm tâm ngọt. . . Hơn nữa thắng thua mãi mãi chỉ là nhất thời! Vui vẻ cũng chỉ ngay lúc đó!”

Sự lo lắng khi tham gia thi đấu dường như tan thành mây khói, còn dư lại trong lòng là cảm giác thỏa mãn.

Bất luận cuối cùng cô cùng Giang Thiên Phàm có lấy được số phiếu để vượt qua Khiết Tây Lạp cùng Y Lệ Ti hay không, cô cũng không dễ dàng để mình dán nhãn thất bại.

Mà Khiết Tây Lạp lại cau chặt mày, tay đặt lên mép bàn, cắn chặt răng: “Cái này không thể nào. . . Điều này sao có thể? Bất luận là chúng ta nấu Gà Tây, gia vị còn phối hợp không chệ vào đâu được! Làm sao có thể dễ dàng thua như thế? Có phải trong đây có điều gì mờ ám hay không? Những vị ban giám khảo nhất định là Giang Thiên Phàm đã sắp xếp trước đó! Nếu tiếp tục cuộc tranh tài này, sẽ khiến chúng ta tự rước lấy nhục nhã! Chúng ta. . .”

“Chúng ta rút khỏi cuộc thi sao?” Y Lệ Ti đưa món điểm tâm ngọt lên một cách gọn gàng sạch sẽ, so với vẻ mạnh mẽ của trước kia, giờ phút này dường như cô vô cùng trầm tĩnh: “Sau đó để mọi người cười nhạo chúng ta, Côn Đình Gia không thắng nổi sao? Mẹ, đừng quên, sáu mươi người giám khảo ngoài Ôn Tư Đốn còn có những người có uy tín khác chưa tới. Nếu như nói giám khảo là do Giang Thiên Phàm sắp xếp, không phải là có ý muốn cả bọn họ đều ở đây để chống lại nhà Côn Đình chúng ta hay sao? Coi như giám khảo đánh giá thấp gây bất lợi cho chúng ta thì sao? Nếu có thua, cũng phải thua có phong độ.”

Khiết Tây Lạp thở ra một hơi: “Được rồi. Nếu như thật sự cuộc tranh tài này công bằng, không phải Giang Thiên Phàm lợi dụng con và mẹ để thể hiện, như vậy sáu phiếu chênh lệch, chúng ta vẫn có bánh trà xanh sân khấu kịch, còn có quả mâm xôi để lấy về!”

Lúc này, Ôn Tư Đồn nhắc nhở mọi người đã đến giờ. Món điểm tâm ngọt được nhân viên đẩy ra phía sau cửa, đưa đến trước mặt các vị giám khảo.

Y Lệ Ti cúi đầu xuống trước chiếc loa, nói với Ôn Tư Đồn: “Ngài Tư Đồn, trận đấu này đã là màn cuối. Tôi có một yêu cầu nho nhỏ.”

“Hả, yêu cầu gì?” Ôn Tư Đồn lộ ra vẻ mặt hứng thú.

Y Lệ Ti nghiêm túc: “Từ khi bắt đầu tranh tài từ món phụ đến món chính, vẫn luôn để bình luận viên hay giám khảo tới phê bình các món ăn của chúng tôi, cho nên hai bên dự thi chúng tôi muốn hiểu về món ăn của đối thủ đều nhờ vào người khác. Việc này bất lợi cho trao đổi học tập của đầu bếp hai bên. Nếu như Tổng biên tập Ôn Tư Đồn không ngại, tôi hy vọng vòng cuối cùng tranh tài này có thể cho chúng tôi tự nhận xét lẫn nhau.”

Khiết Tây Lạp thấy rất hài lòng với đề nghị này của con gái. Với thân phận là đầu bếp chính, từ góc độ chuyên nghiệp tới đánh giá tác phẩm của đối phương, tìm ra sai sót của đối phương, so với kết quả của những người ban giám khảo còn không biết kéo sợi mì như thế nào kia thì tốt hơn nhiều. Mặc dù thua, chỉ cần giải thích của hai người độc đáo, thắng thua cũng chỉ có thể đại diện cho vị giác của những người ban giám khảo này, cũng không thể đại diện cho trình độ chuyên nghiệp được.

“Ừ! Tôi thích đề nghị này!” Ôn Tư Đồn nhìn về phía Giang Thiên Phàm cùng Lâm Khả Tụng nói, “Không biết các người cảm thấy đề nghị như thế được không?”

Lâm Khả Tụng bày ra khuôn mặt tươi cười, đây chính là thứ cô muốn.

Rốt cuộc bánh trà xanh sân khấu kịch của Khiết Tây Lạp nhà Côn Đình có vị như thế nào, không đợi cho Giang Thiên Phàm trả lời, cô đã gặt đầu.

Ôn Tư Đồn không khỏi cười, ông nói với Giang Thiên Phàm: “Tôi tin cậu cũng sẽ không từ chối cơ hội học tập cùng tiến bộ này.”

“Dĩ nhiên.”

Cho nên bốn người bọn họ rời khỏi hậu trường, đi tới trước bàn ăn, ngồi cùng với các vị giám khảo.

Lâm Khả Tụng ngồi đối diện với Y Lệ Ti. Ánh mắt cô ta vẫn lạnh lùng như cũ.

Tư thế ngồi của Khiết Tây Lạp thoát nhìn rất ưu nhã, quanh thân toát ra một phong cách quý phái, so với bộ dáng bờ ngõ của Lâm Khả Tụng, bà có vẻ thành thực chừng chạc hơn.

“Thiên Phàm, tôi nghĩ cậu hiểu, chinh phục đối thủ của mình sẽ khó hơn so với chinh phục sáu mươi giám khảo nhiều lắm.”

“Dĩ nhiên. Năng lực vị giác của bà cao hơn người bình thường. Cho nên tôi cũng rất mong đợi được đầu bếp chính của Côn Đình có thể nói lên đề nghị trọng yếu.”

Hai người nói chuyện, Lâm Khả Tụng một câu cũng không nghe lọt. Ánh mắt của cô nhìn chăm chăm vào chiếc đĩa trong tay người phục vụ.

Bánh trà xanh sân khấu kịch được đưa đến trên mặt bàn. Bánh ngọt hình chữ nhật, có đường chéo dọc theo thân, vừa thể hiện màu trà xanh biếc của trà xanh, bên kia còn có chocolate màu đen ngào ngát âm trầm. Phía ngoài của chocolate là những mảnh vụn được xếp uốn cong trên mặt bánh, một cây kẹo đường trong suốt hương Thảo Mai khê tựa vào chiếc bánh. Trong nháy mắt, Lâm Khả Tụng nghĩ tới hình ảnh một thiếu nữ tuổi xuân đang dựa vào sân khấu đắm chìm dưới ánh nắng mặt trời.

“Ăn đi.” Giang Thiên Phàm nghiêng mặt nói với Lâm Khả Tụng.

Dường như bọn họ không phải đang thưởng thức tác phẩm của đối thủ, mà là đang nhàn nhã uống trà chiều trong một quán cà phê.

“Vâng.” Lâm Khả Tụng nâng nĩa lên, nhẹ nhàng xắn một góc của chiếc bánh.

“Nói cảm nghĩ của cô một chút đi.” Giang Thiên Phàm nghiêng người, tay chống mặt, mặc dù không thấy nhưng tầm mắt lại dừng lại ở phần môi đang mím lại của Lâm Khả Tụng.

Anh ưu nhã mà thông thả, đối với anh mà nói, tất cả đều nhàn nhã tự tại, thắng thua cũng không liên quan đến mình.

“Bánh trà xanh thật rất ngon! Đặc biệt là bánh ngọt... Có thể đạt tới bị xộp như vậy nhưng không mất độ co dãn, nhất định trứng gà, lòng trắng trứng, bột mì còn có pha thêm mỡ bò đã được pha trộn rất tinh tế! Chỉ cần một chút xiu không cân bằng sẽ mất đi cảm giác thích thú khi răng chạm vào! Mặc dù bánh ngọt này cũng thêm vào trà xanh, nhưng bột trà rất mịn, kết hợp với bột mì không có một chút vị chất nào! Chocolate cũng rất ngon! Ở trên thị trường em chưa từng được ăn chocolate ngon như vậy! Nhẹ nhàng tron nhẵn nhưng không mất đi chất của chocolate, vị đắng nhàn nhạt hòa cùng mùi thơm ngát của trà xanh, không chê vào đâu được!”

Bắt tri bắt giác Lâm Khả Tụng đồng thời nuốt miếng bánh vào.

Khiết Tây Lạp hơi nhếch môi, bà sớm đã biết bánh ngọt rất hoàn mỹ, Lâm Khả Tụng không thể tìm ra chút sai sót nào.

“Đầu bếp chính Giang Thiên Phàm, tôi cũng mong ý kiến của cậu về món đó.”

Giang Thiên Phàm cảm nĩa lên, ngón tay mon trón rìa của chiếc đĩa. Bởi vì chiếc bàn chuyển động nên anh không cách nào xác định được vị trí của chiếc bánh.

Lâm Khả Tụng đặt tay lên bàn tay của anh, mang theo chiếc nĩa của anh tới chỗ mép bánh ngọt, nhẹ nhàng cắt xuống.

Giang Thiên Phàm đưa bánh đến môi, anh chỉ ăn một miếng, lập tức đặt nĩa xuống.

“Pha trộn cân đối rất hoàn mỹ, bất luận là hương thơm hay là độ ngọt đều rất thành công, tôi tin cho dù là người rất ghét đồ ngọt cũng không có cách nào từ chối chiếc bánh như vậy, tựa như tiếng hát du dương ấm áp trong ngày đông truyền đến. Thức ăn ngon, đầu bếp chính của Côn Đình làm món Bánh trà xanh sâu khấu kịch này thành món điểm tâm ngọt, quả thật danh bất hư truyền.”

“Tôi tin tưởng đầu bếp chính Giang Thiên Phàm không thể nào chỉ ra sai sót của bánh Trà xanh sâu khấu kịch hoàn mỹ này. Dù sao cậu cũng có vị giác tuyệt vời, hôm nay cũng không phải là lần đầu cậu thưởng thức bánh tôi làm, cho nên tôi tin nhất định cậu làm lẽ sẽ rất dễ dàng.”

Mặc dù trên miệng nói như vậy, Khiết Tây Lạp cũng không cho là bánh của mình lại bị đối phương có thể bị đối phương làm lại hoàn mỹ như đúc. Dù sao đó cũng không phải là tác phẩm của riêng Giang Thiên Phàm, còn có Lâm Khả Tụng. Ánh mắt Giang Thiên Phàm hơi phiền phức, bao gồm bơ đã được chế biến, quá trình chocolate hòa tan đều cần có phán đoán của Lâm Khả Tụng. Lâm Khả Tụng chính là điểm xấu của món ngọt.

Khiết Tây Lạp cảm đồ ăn lên, nhìn bánh Trà xanh trước mặt, từ đỉnh bánh cho đến phần đáy, điều này làm cho bà có thể tính toán quan sát được phần tầng của miếng bánh.

Khi dùng nĩa cắt chocolate ra, chạm vào trong lõi bánh, cắt qua phần bơ trắng, rõ ràng tay cảm thấy rất mềm mại, dường như bà không dùng đến sức lực, nhưng bánh lại không bị biến dạng, quan trọng là các tầng đều rõ ràng, thậm chí ngay cả bơ trắng cùng chocolate ngọt cho thấy độ dày cũng như độ đặc cũng rất vừa phải. Mặc dù chưa đưa vào trong miệng, Khiết Tây Lạp cũng biết vị của nó rất hoàn mỹ. Còn sót lại chính là mùi vị của sự khác biệt.

Nhưng vị giác của Giang Thiên Phàm cũng rất chắc chắn cùng chuẩn xác, Khiết Tây Lạp biết muốn tìm ra sai sót nào cũng hết sức khó khăn.

Mà Y Lệ Ti bên cạnh bà cũng đã lên tiếng: “Tôi muốn biết rốt cuộc mật đường hương thảo này làm như thế nào. Mùi của hương thảo rất đậm mùi thuần khiết, theo lý thì dùng hương thảo không phải ít. Nhưng nếu nói dùng quá nhiều, thời gian nấu quá lâu sẽ giữ lại cặn trong nước đường, hơn nữa sẽ phá hỏng đi mùi thơm.”

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Chương 81

Editor: Trà sữa trà xanh

“Là nồi áp suất nhỏ.” Lâm Khả Tụng mừng rỡ trong lòng, hiếm khi Irri ti cảm thấy hứng thú với ý tưởng của cô.

“Nồi áp suất nhỏ sao?” Irri ti từng sốt hai giây mới phản ứng, “Cô cho nước và hương thảo vào trong nồi áp suất nhỏ, sau đó đun như.”

“Đúng, điều quan trọng là thời gian không được lâu quá, quá lâu thì khí áp sẽ phá hư mùi rau thơm, cho nên khi nước sôi tôi liền tắt lửa, chậm rãi chờ đợi khí áp trong nồi áp suất khôi phục bình thường. Mà trong khoảng thời gian này, hương thảo sẽ dung hợp với nước.” Lâm Khả Tụng giải thích.

Irri ti nhếch môi, tự giễu cười một tiếng.

“Khiết Tây Lạp, bà còn ý kiến gì không?” Winston hỏi.

Khiết Tây Lạp lắc đầu một cái nói: “Cho dù là nhân bánh ngọt hay là vị ngọt của chocolate thậm chí bởi phân lượng của bột trà cũng đúng mức. Vị rau cũng sẽ không quá lỏng, độ ngọt cũng rất chuẩn xác, có thể nói món điểm tâm ngọt này được tái hiện lại rất hoàn mỹ.”

Chuyện cho tới bây giờ, thay vì lựa xương trong trứng gà không bằng lấy tấm lòng bao dung ca ngợi đối phương.

Hơn nữa theo lời của bà là “tái hiện lại”. Nói cách khác bánh ngọt trà ca kịch của Giang Thiên Phàm và Lâm Khả Tụng cho dù rất xuất sắc, nhưng cũng chỉ là bắt chước tác phẩm của cô.

“Tốt! Hai bên đều ca ngợi lẫn nhau, tôi thấy không có chút xung đột nào, thật sự khiến người ta rất thất vọng. Làm ơn, đợi đến khi nếm thử món điểm tâm, hai bên đừng có “trưng thân tương ái” như vậy nữa!”

Nói xong, Winston nhận lấy phiếu kết quả từ nhân viên, nhủ thầm nói: “Aha, số phiếu bầu rất gần nhau! Tổng cộng có mười ba giám khảo bỏ phiếu cho Khiết Tây Tật và Irri ti, mà Giang Thiên Phàm và Lâm Khả Tụng lấy được 12 phiếu còn lại! Chúng ta hãy cùng xem kết quả phiếu bầu bây giờ của hai bên! Hai vị đầu bếp chánh Quintin lấy được tổng cộng 70 phiếu! Mà đầu bếp chánh Giang Thiên Phàm và Lâm Khả Tụng lấy được 75 phiếu! Còn lại hai món ngọt, thế cục vẫn có cơ hội thay đổi! Không ai chắc chắn sẽ có bên nào xảy ra sai lầm hay không, hay là phát huy hết mức tạo ra kì tích!”

Lúc này, nhân viên làm việc đưa tới món điểm tâm ngọt thứ hai, kem son tra hương thảo.

Lâm Khả Tụng nhìn tác phẩm đã hoàn thành của Khiết Tây Tật cùng Irri ti. Món ăn được bày ở trên bàn có tính thẩm mỹ độc đáo tinh tế thuộc về phái nữ, cao nhã mà chấm chút từng chi tiết. Đồ ngọt như vậy, cho dù mùi vị như thế nào, chỉ dựa theo thị giác cũng đã khiến người ăn hết sức hưởng thụ.

Họ dùng ở cả rốt trung ương moi ra một tiểu cái rãnh, khoai tây hấp bơ được đệm ở đáy khay cố định trụ cả rốt, một ly rượu đỏ tựa vào trên cái lõm của cả rốt, mà bên trong chứa mấy viên bọc son tra màu đỏ bọc đường. Mấy miếng lá non bạc hà cùng nhị hoa dương cam cúc làm đẹp ở phía trên, làm người ta tìm đập thỉnh thình.

“Thử xem.” Ánh mắt Irri ti tập trung vào Lâm Khả Tụng.

Thay vì nói áp lực đến từ Irri ti không bằng nói đây là một cuộc khảo nghiệm. Cô muốn thử đầu lưỡi của Lâm Khả Tụng có phải là thật nhạy bén không, kỹ thuật nấu nướng của cô rốt cuộc là dựa theo bóng dáng của Giang Thiên Phàm, hay là cô có ý tưởng riêng.

Lâm Khả Tụng nuốt nước miếng, cô có chút khản trương nâng miống lên, múc một viên son tra đưa vào trong miệng.

Hàm răng cắn, truyền đến âm thanh rắc rắc thanh thúy vang lên, vỏ bọc đường ở trong miệng cô vỡ vụn ra, tiếp theo là vị chua cùng chất của son tra, chỉ là chua xót không có kéo dài quá lâu, vị ngọt nhu hòa của kem hương thảo rất nhanh bao vây của cô.

“Như thế nào, có ý kiến gì không?” Irri ti ôm cánh tay hỏi.

Cô không nhìn Giang Thiên Phàm, vẫn nhìn chằm chằm Lâm Khả Tụng.

“Ăn thật ngon, độ dày mỏng của vỏ bọc đường vừa đúng, hơn nữa đủ độ lạnh. Trong vỏ bọc đường có ít mảnh vụn của da chanh, mùi thơm ngát cùng vị chua cùng vị ngọt kết hợp với nhau, khiến vỏ bọc đường có mùi vị rất đơn giản trở nên sinh động hẳn lên. Son tra được lựa chọn rất hoàn mỹ, trong son tra bị khoét rỗng vô cùng có kỹ xảo. Vị kem hương thảo cũng rất mềm nhẵn, sữa tươi và hương thảo cũng không hoàn toàn cướp đi vị chua vốn có của son tra, ngược lại khi kết hợp với nhau, khiến người ta rất muốn ăn thêm. Quan trọng nhất là, mùi vị của quả bách hương trong kem Rất mát mẻ!” Lâm Khả Tụng rất nghiêm túc đánh giá.

“Là mảnh vụn của quả bách hương. Bởi vì không gian bên trong son tra không lớn, nếu như nhét quả bách hương lạnh lặn vào, không gian không đủ, mà kem cũng không có biện pháp kết hợp với quả bách hương.” Irri ti thông thả giải thích, “Chỉ là Lâm tiểu thư, lời mà tôi muốn nghe không phải chỉ có ca ngợi cùng tán thành. Chúng tôi thay đổi hoặc là nói nâng cấp món điểm tâm ngọt này, không biết có đối với sự nâng cấp như vậy, có đề nghị gì khác không?”

Dù sao bây giờ Lâm Khả Tụng chỉ là học sinh của Giang Thiên Phàm, cô thật sự có thể đưa ý kiến với đầu bếp chánh nổi danh như Irri ti sao?

Giang Thiên Phàm cũng ăn một viên.

“Đầu bếp chánh Giang Thiên Phàm, anh sẽ giống Lâm tiểu thư keo kiệt cho ý kiến sao?”

“Cô ấy và tôi có vị giác cùng cái nhìn giống nhau, nên để cho cô ấy nói.”

Về mặt Giang Thiên Phàm thân nhiên, anh rất khẳng định Lâm Khả Tụng có thể nói ra suy nghĩ của mình.

“Được rồi, đầu bếp chánh Quintin, tôi nói thẳng vậy.” Ánh mắt Lâm Khả Tụng trở nên kiên định, hôm nay cô là một đầu bếp, không cần vì quyền uy trước mặt mà sợ hãi rụt rè, “Mặc dù cho mảnh vụn của vỏ chanh là một ý tưởng rất tốt, chỉ là tôi cảm thấy thời điểm cho vào không đúng lúc.”

“Cái gì?” Ánh mắt của Khiết Tây Tật híp lại.

“Vỏ chanh có nhiều nhiệt lượng, nhiệt độ bình thường của nó cao hơn chất ăn mòn, thậm chí sẽ có một chút chua sót. Các vị vì để cho từng trái son tra dính vào vỏ chanh, cho nên khi nấu vỏ bọc đường, thừa dịp vỏ bọc đường còn là chất lỏng liền rắc mảnh vụn vỏ chanh lên phía trước, đúng không? Nhưng lúc này, nhiệt độ của đường cũng không phải là thấp, nhiệt độ của vỏ chanh cũng không thấp, hơn nữa sẽ mất đi độ dần. Cho nên khi tôi cắn lên vỏ bọc đường nếm vị vỏ chanh, cảm thấy. Thật là đáng tiếc.”

Lâm Khả Tụng không nói tiếp, bởi vì sắc mặt của Khiết Tây Tật đã thay đổi.

“Anh cũng cho là như vậy sao? Đầu bếp chánh Giang Thiên Phàm?”

“Bà có thể nếm thử.” Giang Thiên Phàm đẩy đĩa đối diện Khiết Tây Tật.

Khiết Tây Tật cũng múc một viên, khi bà cắn vỏ bọc đường, mi tâm chậm rãi nhủ lại.

Quả thật bà đã tính lầm. Mặc dù chất ăn mòn biến hóa cũng không lớn, người bình thường có lẽ căn bản không để ý, nhưng bà không nghĩ đến bị cô gái nhỏ này ném ra.

“Khả Tụng đã đưa ra ý kiến của tôi rồi, đầu bếp chánh Quintin, bà cũng nếm thử kem son tra hương thảo của chúng tôi đi.”

Giọng nói của Giang Thiên Phàm không phập phồng, lại toát ra khí thế tương tự như nắm chắc phần thắng.

Khiết Tây Tạng liếc mắt nhìn món ăn trước mắt, món ngọt này được trang trí rất đơn giản, tựa như tính tình của Giang Thiên Phàm.

Đó là một vỏ trứng nằm sấp, phía trên có mấy miếng dâu tây cắt miếng, phối hợp mảnh vụn bạc hà, giống như là trong đất đai nở ra một bông hoa xinh đẹp.

Khiết Tây Tạng khoi một viên son tra lên, mới vừa đưa đến khóe miệng đã ngửi thấy một mùi thơm ngát.

“Hoa quế?” Khiết Tây Tạng ngăn người.

“Là hoa quế. Chúng tôi cũng cùng giống như bà, muốn vỏ bọc đường đơn điệu có nhiều mùi vị hơn, cho nên chúng tôi lựa chọn dùng hoa quế tăng thêm hương thơm. Nhưng mà chúng tôi chỉ bỏ thêm chút ít, bởi vì không muốn hoa quế áp đảo mùi vị kem hương thảo.”

“Còn có rượu Rum.” Irri ti mở miệng nói, “Dùng rượu Rum tăng thêm dư vị cho vỏ bọc đường, đúng là ý tưởng tương đối cao minh.”

“Rượu Rum là ý tưởng của Khả Tụng.” Giang Thiên Phàm nghiêng đầu.

Irri ti nhếch môi cười cười, cô không ngờ mình lại một lần nữa hứng thú với Lâm Khả Tụng: “Là cái gì khiến cô nghĩ đến khi chế biến vỏ bọc đường cho rượu Rum vào? Lẽn cảm bọc phát tử trong chocolate nên cho rượu vào sao?”

Lâm Khả Tụng nhếch môi lắc đầu một cái: “Không phải tới từ chocolate, cũng không phải là đến từ bất kỳ thức ăn gì, mà là tâm tình khi yêu một người.”

“Tâm tình khi yêu một người sao?” Irri ti có chút khó hiểu.

“Tôi tin tưởng cô cũng yêu người nào đó, coi như anh cách cô rất xa xôi, cô cũng cố gắng đến gần. Coi như anh không nhìn cô, cô cũng không nhận được nhìn anh. Cho dù biết rõ những thứ mình bỏ ra sẽ không có hồi đáp, hay là muốn sống vai ở bên cạnh anh ấy. Cái này giống như là vị ngọt trong rượu, rõ ràng sắp say đến nỗi quên mất mình là ai, nhưng vẫn không muốn tỉnh táo lại.”

Irri ti nhìn ánh mắt của Lâm Khả Tụng, hồi lâu, cô quay mặt nhìn Giang Thiên Phàm.

Anh vĩnh viễn không biết cô đã dùng ánh mắt gì nhìn anh, tất cả mong đợi cùng hi vọng của cô đối với anh giống như một giọt rượu rum rơi vào nước, không thể nào thu hồi, cũng không thể chia lìa.

“Đây đúng là rất tinh xảo, ý tưởng rất tuyệt vời.” Ánh mắt Irri ti chậm rãi quay lại trên người Lâm Khả Tụng.

Môi của cô mím lại thành đường cong, trong tươi cười có cảm giác thả lỏng. Đó là vui vẻ phát ra từ nội tâm.

“Khiết Tây Tạng? Bà có ý kiến gì không?” Giang Thiên Phàm hỏi.

Mặc dù trên mặt rất bình tĩnh, nhưng Khiết Tây Tạng phải thừa nhận mình không cam lòng. Cho dù vỏ bọc đường pha trộn cân đối, chất ăn mòn của son tra cùng kem Hương Thảo bị nhiệt độ ở khoang miệng hòa tan giống như nham thạch nóng chảy lao ra ngoài đất ngọt ngào chinh phục vị giác, thậm chí mùi thơm hoa quế nhát nhát cùng mùi vị Hương Thảo phối hợp với rượu Rum, quả thật giống như là một bữa tiệc vị giác gặp gỡ tất cả mùi vị.

Bà không tìm ra bất kỳ tỳ vết nào.

“Nó rất hoàn mỹ.” Khiết Tây Tạng nặn ra một nụ cười.

Nếu như không có bất kỳ đối lập, người bình thường nhất định sẽ cảm thấy kem son tra hương thảo của Khiết Tây Tạng và Irri ti mỹ vị không ai địch nổi, nhưng mùi vị mà Giang Thiên Phàm và Lâm Khả Tụng mang đến càng làm say lòng người.

Một vòng này, Khiết Tây Tạng biết chênh lệch sẽ lớn hơn.

Bà không xem thường Giang Thiên Phàm, nhưng bà biết mình xem thường ánh mắt của Giang Thiên Phàm.

Cũng không phải tất cả ai có năng lực đều trở thành học sinh của anh, càng không cần phải nói hợp tác.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Chương 82: (1)

Editor: Trà sữa trà xanh

“Cám ơn.” Giang Thiên Phàm trả lời.

Tiếp theo đến phiên Winston công bố kết quả bỏ phiếu.

Nhìn tờ giấy trong tay, kết quả như Winston dự liệu.

“Phiếu bầu cho Giang Thiên Phàm và Lâm Khả Tụng tổng cộng có mười lăm người, mà người thích đồ ngọt của hai vị đầu bếp chánh Quentin hơn có mười người.”

Winston ngăm nhìn bốn phía, đến lúc này, cơ hồ tất cả người đã đoán được kết quả cuộc thi này.

“Trước mắt, Giang Thiên Phàm và Lâm Khả Tụng dẫn đầu. Nhưng mà chúng ta vẫn còn một món đồ ngọt nữa chưa được nhận xét. Một đầu bếp tốt, sẽ không vì kết quả thắng bại mà không chuyên chú ở chế biến tạo thành món ăn ngon nhất. Hôm nay cũng giống như vậy. Cho nên xin mọi người nén mọi cảm xúc lại, cảm thụ món điểm tâm ngọt tâm thường nhất cũng là quan trọng nhất —— bánh việt quất!”

Tiếng nói của ông vang lên, tiếng vỗ tay vang lên. Phấn khích mà cuộc thi này mang lại đã vượt dự đoán của rất nhiều người, tất cả mọi kỹ xảo cùng kỹ thuật nấu nướng đều lộ ra hết, so với đơn thuần ngồi ở nhà hàng đắt giá, nghe Violin cao nhã, giờ phút này tất cả đều là trải nghiệm làm người ta khó có thể quên được.

Theo tiếng vỗ tay hạ xuống, nhân viên làm việc bung bánh việt quất đến trước mặt giám khảo.

“Khả Tụng, hôm nay cô là thí sinh dự thi trẻ nhất, có thể cho chúng tôi biết nhận xét của cô về bánh việt quất không?” Winston tự mình bung đĩa đến trước mặt của Lâm Khả Tụng.

Điều này làm cho cô có chút thụ sủng nhược kinh.

“Bánh việt quất. Trong phim ảnh ở Trung Quốc, khi có người mới chuyển đến hàng xóm thường mang bánh việt quất đến chào hỏi người đó. Cho nên tôi muốn bánh việt quất phải tạo ra cảm giác gần gũi, làm cho người ta cảm thấy đây là một điểm tâm rất thân thiện. Nó rất bình thường, chỉ cần có phòng bếp có lò nướng là có thể làm được. Ở Trung Quốc rất dễ thấy nó ở trong phố lớn ngõ nhỏ, nhưng chỉ cần điều chỉnh chút xíu, có thể là độ lửa, có thể là gia vị thậm chí về thủ pháp, sẽ nổi danh, khác biệt với người khác. Cho nên vô luận là món ăn Pháp, món ăn Italy, món ăn nước Đức, món ăn Mexico hoặc là món Trung Quốc, chưa từng có món ăn xuất sắc nhất, chỉ có thể dụng tâm nấu nướng cùng với cảm thụ của người thưởng thức.”

Lâm Khả Tụng rất nghiêm túc nói.

Lời này là Giang Thiên Phàm dạy cô.

“Tốt. Hiện tại mọi người hãy cùng nhau nếm món bánh bình thường nhất nhưng có khả năng là bánh việt quất ngon nhất tới nay.”

Người bình thường đều dùng khay nướng để làm ra một bánh việt quất hoàn chỉnh, nhưng Khiết Tây Tạt cùng Irri ti lại làm ra 1 bánh việt quất mini bằng nắm tay. Độ khó rất cao, bởi vì bánh rất nhỏ, cho nên phải cẩn thận để tạo lớp vỏ dày. Nếu như vỏ ngoài bằng vỏ ngoài bánh việt quất bình thường, như vậy trái cây ở đã nướng chín, vỏ ngoài lại chưa chín. Nếu như vỏ ngoài quá mỏng sẽ nhanh chín, nhưng việt quất bên trong còn chưa chín.

Dao ăn của Lâm Khả Tụng chạm lên vỏ ngoài bánh việt quất, khi cắt ra không tốn chút sức nào, âm thanh giòn xốp vang lên báo hiệu cho cô biết vỏ ngoài đã thành công. Khi cô tách bánh việt quất ra, bên trong nhân bánh dán sát vỏ ngoài, không chút nào nát hay rời.

Một mùi hương nồng nặc khiến người ta muốn hưng hăng cắn xuống một hóp trái cây tràn vào trong mũi.

Lâm Khả Tụng nhìn về Irri ti, khóe môi cô ấy là nụ cười thân thiện, tựa hồ đang nói cho cô biết bánh này tuyệt đối thành công không chút tỳ vết.

Lâm Khả Tụng khe khẽ cắn một hóp, cảm giác ấm áp mang theo mùi thơm việt quất, mùi vị vui vẻ khuếch tán ở đầu lưỡi. Vỏ ngoài giòn xốp cùng nhân bánh nhu hòa tạo thành sự chênh lệch rõ ràng, chua cùng ngọt pha trộn hoàn mỹ cân đối khiến cô muốn ngừng mà không được.

“Cảm thấy thế nào?” Irri ti nghiêng mặt.

“Coi như cho tôi một bàn lớn, tôi cũng sẽ ăn hết!” Lâm Khả Tụng cắn một cái, cô ti mi lập lại, không đành lòng nuốt nó vào trong cổ.

“So với những bình luận khen ngợi của giám khảo, tôi thích cô trực tiếp bình luận như vậy hơn. Đầu bếp chánh Giang Thiên Phàm ở trong nghề được công nhận có vị giác chuẩn xác nhất. Làm học sinh của cậu ta, cô hãy nói cho tôi biết trong bánh việt quất có gì?”

Lâm Khả Tụng ngoe đầu cẩn thận phân biệt mỗi một mùi vị, cô không có vội vã trả lời, mà là trải qua 10 mấy giây tự hỏi.

“Vỏ ngoài có mỡ bò, khi nhào bột mì thì cho nước đã ngâm bạc hà, cho nên vỏ ngoài có mùi thơm mát của bạc hà. À! Còn có hương thơm của nước cốt dừa! Cho nên vỏ ngoài thơm như vậy, hơn nữa mùi thơm này hợp với việt quất tăng thêm sức mạnh không đột ngột chút nào!”

“Không tệ, có thể nếm ra mùi vị của nước cốt dừa. Chúng tôi cũng không cho vào nhiều. Còn nhân bánh thì sao?” Irri ti tiếp tục hỏi.

“Bên trong nhân bánh có gừng! Nhục quế phấn! Vò chanh chua! Rượu gin! Còn có.” Lâm Khả Tụng nheo mắt lại.

“Còn có cái gì?” Irri ti khẽ nhìn Lâm Khả Tụng, tựa hồ đang xác định cái gì.

Lâm Khả Tụng nhếch khóe môi, tình tường trả lời Irri ti: “Còn có chút ít bí đỏ quả nê. Nó khiến nhân bánh việt quất có cảm giác sền sệt, cũng làm cho vị ngọt của nó càng thêm nhu hòa.”

Irri ti nhắm mắt lại, cười nhìn về phía Giang Thiên Phàm nói: “Cô ấy cũng giống anh có thiên phú vị giác.”

“Tôi chỉ cần một giây là có thể phân biệt tất cả nguyên liệu, mà cô ấy lại dùng gần nửa phút. Cô ấy vẫn còn cách xa tôi.” Giang Thiên Phàm bình tĩnh trả lời.

“Được rồi, hiện tại để cho tôi nếm thử bánh việt quất của hai người.”

Irri ti cúi đầu nhìn qua một cái bánh việt quất hình tam giác trong mâm. Giang Thiên Phàm áp dụng phương thức truyền thống làm ra bánh việt quất. Irri ti nâng nĩa lên, khe khẽ gõ một cái dọc theo bánh, tiếng vang “kèn kẹt” biểu thị vỏ ngoài của cái bánh này không thua kém bánh của cô.

Cô nghiêng người, nhìn lát cắt, gập đầu một cái nói: “Từ lát cắt có thể thấy được, độ dày cùng độ căng dày của nhân bánh rất hoàn mỹ, vỏ ngoài bánh sẽ không quá dày cũng sẽ không quá mỏng. Dĩ nhiên những thứ này rất căn bản, đầu bếp chánh Giang Thiên Phàm không thể nào làm sai được.”

Irri ti cắt xuống một phần nhỏ, đưa vào trong miệng. Cô nhắm mắt lại, theo mỗi một lần nhai, cô đều sẽ khe gập đầu một cái.

“Mặc dù thoát nhìn rất bình thường, nhưng mà tôi lại không thể không thừa nhận mùi vị của nó chẳng những hoàn mỹ còn có chỗ kinh ngạc. Vỏ ngoài cũng giống như chúng tôi có bạc hà, hai người cũng cho Hương Thảo.” Irri ti nghiêng đầu, “Còn có chút ít bột gừng. bột bắp sao?”

“Có phải rất thơm?” Lâm Khả Tụng cười.

“Quả thật rất thơm. Độ chua ngọt của nhân bánh cũng rất thăng bằng. Trừ việt quất ở ngoài, tôi còn ngửi thấy mùi chanh. Nhưng trong nhân bánh tôi không nhìn thấy quả cam, cho nên hai người dùng nước chanh. Còn có mùi rượu Brandy, nó dẫn ra vị việt quất, càng tô đậm thêm hương chanh. Vỏ chanh được rắc lên cuối cùng, bảo lưu lại vị mát mẻ của nó. Tôi thật muốn biết, khi nướng bánh là ai canh thời gian?”

“Thời gian có vấn đề sao?” Lâm Khả Tụng đột nhiên khăn trương lên.

Irri ti nhìn nét mặt Lâm Khả Tụng không khỏi cười ra tiếng: “Bởi vì thời gian nướng rất chuẩn xác. Tôi còn tưởng rằng là đầu bếp chánh Giang Thiên Phàm, chỉ là xem về mặt của cô, tôi biết ngay là cô rồi. Làm không tệ, Lâm Khả Tụng.”

Nói xong, Irri ti đưa tay ra với Lâm Khả Tụng.

Điều này làm cho Lâm Khả Tụng cảm thấy khó tin. Irri ti vẫn không có hảo cảm với cô, thậm chí không ngừng gạt bỏ cô. Mà hôm nay, thế nhưng Irri ti lại đưa tay ra với cô!

Lâm Khả Tụng nắm tay của đối phương, lực độ ở ngón tay Irri ti khiến cô hiểu, mình thật sự lấy được đồng ý ở vị đầu bếp chánh này.

“Mẹ, mẹ muốn nói gì không?”

Khiết Tây Tạng lắc đầu một cái. Bây giờ nói cái gì cũng không có ý nghĩa, ít nhất Irri ti có thể tự nhiên thanh thản được tất cả mọi người ở đây tôn trọng.

“Chủ bút Winston, đến lúc đó tuyên bố kết quả.” Irri ti cười nhắc nhở Winston.

“À, tôi đắm chìm trong bầu không khí thấu hiểu lẫn nhau này, thậm chí đã quên chuyện này!”

Winston liếc mắt nhìn kết quả trong tay, nhếch môi: “Đây là kết cục tốt nhất hôm nay rồi. Hai bên đều lấy được năm phiếu! Bánh việt quất là món dễ dàng nhất cũng là khó khăn lớn nhất hôm nay. Nhưng qua bánh này chúng ta đã thấy được tài nghệ nấu nướng của hai bên thí sinh. Xin mọi người cho phép tôi gởi tới họ hai chữ kính trọng.”

Nói xong, Winston hành lễ với họ.

Mà toàn trường cũng vang lên một tràng tiếng vỗ tay.

“Hôm nay, ở chỗ này tôi xin chúc mừng đầu bếp chánh Giang Thiên Phàm cùng Lâm Khả Tụng lấy được 93 phiếu chiến thắng cuộc thi hôm nay. Nhưng mà ở trong lĩnh vực nấu nướng, đây chỉ là một góc của tảng băng chìm. Không có thắng vĩnh viễn, chỉ có cao hơn. Hơn nữa, thành tựu của ngày hôm nay cũng chỉ đại biểu hôm nay, chỉ có thể đại biểu cho chín món ăn, cũng không phải toàn bộ.” Winston đi về phía Lâm Khả Tụng, nhẹ nhàng vỗ vai cô, “Khả Tụng, tôi biết rõ cô có thiên phú mà người khác không có. Nhưng vô luận ở lĩnh vực gì, làm bất cứ chuyện gì, muốn trở thành đại sư, sẽ phải hiểu như thế nào từ một hạt cát thấy một thế giới. Cô may mắn biết Giang Thiên Phàm người đại sư có tài nghệ như thế, lại có cơ hội tỷ thí với những đầu bếp trứ danh Khiết Tây Tạng còn có Irri ti, có lẽ cô sẽ cảm thấy mình sao mà may mắn, thậm chí cảm thấy mình thiên phú cao hơn người khác. Nhưng tất cả

hôm nay, chỉ là một viên cát. Có thể từ viên cát nơi này nhìn thấu ra thế giới này, chỉ dựa vào thiên phú là không đủ.”

“Tôi hiểu, cảm ơn ngài, chủ bút Winston!”

Lâm Khả Tụng tiến lên ôm ông.

Khách quý ở khán đài như Mông Ca Mã Lợi còn có các đầu bếp chánh khách đều rớt rít đứng dậy vỗ tay.

Trong lúc giật mình, cô chợt nhớ tới cảnh tượng mình tham gia “Đại sư tứ”. Khi đó mình không chỉ không làm được trứng chiên cà chua, thậm chí rốt cuộc mình muốn làm gì cũng không biết.

Vậy mà hôm nay, cô phát hiện lĩnh vực mà mình nhiệt tình yêu thương, cũng tìm được phương hướng của mình.

Nhóm truyền thông hết sức thân thiện tiến lên phỏng vấn, Lâm Khả Tụng đương nhiên trở thành tiêu điểm của bọn họ. Hôm nay giới ẩm thực phỏng đoán, cô gái trẻ tuổi này có phải là người thừa kế của đại sư Giang Thiên Phàm không?

Cũng bởi vì cuộc thi hôm nay khiến đông đảo người dân tới trước thành phố New York thấy được tài nấu nướng cao siêu của Giang Thiên Phàm, trong khoảng thời gian ngắn khiến vô số người hứng thú đối với trong công viên phố ẩm thực Trung Hoa, tất cả mọi người đều không thể chờ đợi muốn nếm thử món ăn vật nơi này.

Lâm Khả Tụng bị chìm ngập trong tiếng vỗ tay cùng lời ca ngợi cũng không cảm thấy mừng rỡ như điên, nhiều hơn là sợ hãi.

Cô theo bản năng không ngừng lùi lại, cho đến khi dựa vào trong ngực Giang Thiên Phàm.

Anh ôm cô, thong dong mà có trật tự trả lời các câu hỏi của truyền thông.

Đạm bạc lây sang Lâm Khả Tụng. Giống như Winston từng nói, tất cả hôm nay chỉ là một viên cát, trước mặt cô còn có một thế giới ẩm thực tươi đẹp chờ đợi cô khám phá.

Irri ti đi tới trước mặt hai người, bắt tay với Giang Thiên Phàm: “Tôi đã từng thương thức anh. Thương thức sự nghiêm cẩn, sự chuẩn xác, mình mãi cùng cố chấp của anh. Tôi cứ ngỡ là thương thức, nhưng hôm nay tôi bỗng nhiên phát hiện, tôi là ái mộ anh.”

Lời nói này làm cho cả hiện trường chợt yên tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Chương 82: (2)

Editor: Trà sữa trà xanh

Ngay cả Winston cũng kinh ngạc với sự thẳng thắn của Irri ti.

“Ái mộ sâu sắc như vậy, là bởi vì đối với đại sư nấu nướng mà nói, anh quá mức lý tưởng hóa rồi. Tôi vẫn muốn trở thành anh. Nhưng bây giờ tôi đã hiểu, tôi vĩnh viễn là tôi, không phải theo đuổi bóng dáng của người nào. Giang Thiên Phàm, anh giống như một trụ đèn đường đứng vững vàng ở cuối con đường. Tôi hiểu tôi có thể làm chiến hữu của anh cũng như làm bạn, nhưng không thể làm người yêu của anh. Bởi vì tôi không phải người có thể khiến trái tim anh mềm mại, cũng không phải là người tạo ra linh cảm cho anh. Sở dĩ làm bạn bè của anh, vì tôi ủng hộ mỗi một lựa chọn của anh.”

“Cảm ơn.” Giang Thiên Phàm nhẹ nhàng ôm Irri ti.

Nước mắt từ khóe mắt cô chảy xuống.

Cô nhỏ giọng ở bên tai anh: “Thật ra thì cuộc thi này không chỉ tạo cơ hội cho Lâm Khả Tụng trưởng thành, cũng đã tạo cơ hội cho tôi buông xuống đúng không? Anh muốn tôi hiểu rõ anh không phải dễ dàng yêu người kia. Mà là anh chỉ biết yêu người này.”

Giang Thiên Phàm vỗ vỗ sau lưng của cô, nhẹ giọng nói: “Có thể cảm nhận được ý muốn của tôi muốn chuyển cho cô, cô không thẹn là người bạn tôi tin nhiệm nhất.”

“Cho nên tôi vẫn là đầu bếp chánh ở nhà hàng của anh sao?” Irri ti rời khỏi lồng ngực của Giang Thiên Phàm, đứng cách anh không gần không xa.

“Chỉ cần cô muốn, cô vĩnh viễn là người đứng đầu ở nhà hàng của tôi.”

“Được rồi, Giang tiên sinh. Ngày mai gặp nhau ở nhà hàng.”

Irri ti cười, đây là lần đầu tiên Lâm Khả Tụng nhìn thấy nụ cười của cô không có cao ngạo, giống như ánh nắng giữa trưa chói mắt.

“Lâm Khả Tụng, hôm nay tôi chưa bộc lộ hết tài năng. Chúng ta vẫn còn tái chiến đấy.”

Irri ti ngắt gương mặt của Lâm Khả Tụng, trong lúc cô còn chưa hoàn hồn, thì đã xoay người sang chỗ khác kéo cánh tay của mẹ mình, chen qua đám người vọt tới, rời khỏi Việt Giang lâu.

Lâm Khả Tụng sờ sờ chỗ bị Irri ti bóp qua, kinh ngạc kéo kéo tay áo của Giang Thiên Phàm nói: “Thiên Phàm! Thiên Phàm! Vừa rồi cô ấy bóp mặt của em đó!”

“VẬY cho thấy cô ấy rất ưa thích em.”

Trên môi Giang Thiên Phàm cũng mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Cuộc thi ở Việt Giang lâu trở thành một đoạn giai thoại trong nghề, dẫn theo đó khách đến công viên ngày càng đông, món ăn vặt mang mùi hương Trung Quốc trở thành chủ đề bàn luận hàng loạt của dân thành thị ở New York. Thậm chí không những du khách đến Newyork ngắm cảnh cũng nghe danh mà đến.

Một tuần sau khi cuộc thi kết thúc, Khiết Tây Tật · Quintin cơ hồ canh giữ ở trước máy vi tính xem các tin tức báo chí trong giới ẩm thực.

“Đây hoàn toàn không thể nào! Thế nhưng không có một nhà truyền thông nào nói đến thất bại của chúng ta! Thậm chí khen không dứt phòng ăn của chúng ta? Giang Thiên Phàm muốn làm gì? Mẹ thật sự không hiểu nổi cậu ta!”

“Mẹ! Mẹ!” Đôi tay của Irri ti nâng gò má của Khiết Tây Tật, để mẹ nhìn mình, “Giang Thiên Phàm là một thần sĩ. Anh ấy muốn chứng minh mình, mà không phải công kích người khác. Thật ra thì chúng ta vốn có thể cùng nhau thắng, không cần tranh nhau.”

Khiết Tây Tật nghi ngờ nhìn con gái của mình. Những bài báo này, chỉ nói về chuyện Irri ti thổ lộ tình cảm với Giang Thiên Phàm. Cũng do chuyện thổ lộ này, làm cho kết quả cuộc tranh tài này có thêm hơi thở lãng mạn mà tiếc nuối.

“Con rất hài lòng với hiện tại, mẹ à. Làm chuyện mình thích làm, trải qua cuộc sống mình thích, trong lòng kiên trì tin tưởng vào quan điểm của mình. Cho nên không cần quan tâm đến truyền thông đánh giá của chúng ta như thế nào, chúng ta có ưu tú hơn người khác không cũng không quan trọng. Quan trọng là, chúng ta đã sửa cũ thành mới, có ưu tú hơn chính mình ngày hôm qua không.”

Khiết Tây Tật giữ chặt cổ tay của con gái, trấn an thò ra một hơi: “Mẹ không biết chúng ta có ưu tú hơn ngày hôm qua không, nhưng mà mẹ biết. . . . Con nhất định sẽ càng xuất sắc hơn mẹ. Như vậy là đủ rồi.”

Bởi vì phố ẩm thực Trung Hoa thành công, không ít đầu rỗng ngành ăn uống dời tầm mắt đến món Trung Quốc, rồi rít vuron cảnh ô liu tới Giang thị, hi vọng có thể hợp tác.

Đáng tiếc Giang Thiên Phàm là một người rất cẩn thận. Anh không có mùi quảng khuếch trương, mà càng chuyên tâm tăng cường bồi dưỡng quản lý cùng với đầu bếp ở nhà hàng.

Mấy tháng sau, Lâm Khả Tụng nghênh đón kỳ thi đại học cuối năm thứ nhất ở Newyork.

Một ngày một đêm ngồi trong thư viện lật sách, ghi chép lại để làm luận văn. Bên cạnh của cô là Tổng Ý Nhiên đang chuyên chú sử dụng wifi trong thư viện lên mạng.

Bây giờ anh đã thành thực hơn lúc trước, Tổng Ý Nhiên thờ ơ lười nhác với mọi chuyện đã biến mất.

Ngón tay của anh linh hoạt gõ trên bàn phím, động tác di chuyển con chuột cũng có vẻ lưu loát lão luyện.

Lúc này, Lâm Khả Tụng cảm nhận sâu sắc về tốc độ dịch chuyển của thời gian, thanh mai trúc mã không đáng tin cậy hôm nay đã trưởng thành.

Tổng Ý Nhiên ngừng lại, ghé mắt nhìn cô: “Em đang nhìn anh sao?”

“Không phải nhìn anh, chẳng lẽ là nhìn đèn đường ngoài cửa sổ sao?”

“Có phải em đã phát hiện anh rất có sức quyến rũ?” Tổng Ý Nhiên dựa vào chỗ Lâm Khả Tụng, đến khi cách cô 3cm thì dừng lại.

Vẫn là cặp mắt kia, tròn mắt hài hước để lộ ra cảm giác thâm thúy xa xa.

“Anh luôn có sức quyến rũ.”

“Cho nên bây giờ em quyết định bỏ rơi Giang Thiên Phàm rồi chọn anh còn kịp đó!”

Lâm Khả Tụng đẩy đầu anh ra, bắt đắc dĩ nói: “Sáng sớm hôm nay anh quên uống thuốc rồi hà!”

Tổng Ý Nhiên ngược đầu cười, anh dựa vào bả vai Lâm Khả Tụng nói: “Xem đi, đây chính là sự khác nhau giữa anh và Giang Thiên Phàm. Em vĩnh viễn sẽ không hỏi anh ta ‘sáng sớm quên uống thuốc rồi hả’.”

“Nhàm chán.”

Điện thoại của Lâm Khả Tụng rung lên, là tin nhắn của Giang Thiên Phàm: anh ở bên ngoài thư viện chờ em.

“Đi thôi! Về nhà! Thiên Phàm tới đón em!” Lâm Khả Tụng bắt đầu thu dọn đồ đạc.

“Được rồi được rồi, đi đi.” Tổng Ý Nhiên không đứng dậy, “Em không cảm thấy gần đây Giang Thiên Phàm trông nom em rất chặt sao?”

“Có không? Chẳng lẽ bởi vì gần đây quá bận rộn, cho nên thời gian ở gần nhau rất trân quý sao?”

Lâm Khả Tụng đi tới cửa thư viện, đã nhìn thấy Giang Thiên Phàm chống gậy dò đường đứng ở dưới ánh đèn đường.

Tất cả có vẻ trơn bóng mà dễ vỡ.

Cô kéo cánh tay của anh, bước chậm trong sân trường.

“Vừa rồi Ý Nhiên nói anh quản em rất chặt!” Lâm Khả Tụng coi nó như là chuyện cười nói cho đối phương nghe.

Ngũ quan của anh bờ biển yên lặng trong bóng đêm, có thần bí lại ưu nhã.

“Em cùng khóa với anh ta, cùng anh ta đến thư viện. Có phải em còn muốn đến hậu trù nhà hàng của anh ta?”

“Đúng vậy. Không chỉ là em, còn có Hậu Đăng Tín! Anh tuyệt đối không ngờ đâu, ngay cả Victor cũng muốn gia nhập với anh ấy! Thật ra thì anh ấy cũng không có đáng ghét như chúng ta thấy! Hơn nữa còn có rất nhiều cách nấu nướng! Ở hậu trù phòng ăn chúng em có thể hành động tùy ý!”

Nhắc tới nhà hàng của Tổng Ý Nhiên, Lâm Khả Tụng liền mặt mày hớn hờ lên.

Khi Lâm Khả Tụng đi theo Giang Thiên Phàm trở lại trên ban công phòng của anh, trong không khí là vị ngọt nhàn nhạt của ca cao và bơ.

Lâm Khả Tụng cúi đầu xuống, thế nhưng phát hiện trong mâm sứ màu trắng có một khối Đê Lạp Mễ Tô.

Cô kinh ngạc nhìn Giang Thiên Phàm, giờ phút này anh đang sửa sang lại tài liệu gì đó.

Cô rất hiểu rõ sinh hoạt tập quán của Giang Thiên Phàm, người này tuyệt đối không thể nào ăn món điểm tâm ngọt sau 8 giờ đêm.

“Thiên Phàm! Đây là Meire chuẩn bị Đê Lạp Mễ Tô cho em sao? Xem ra ăn rất ngon!”

Lâm Khả Tụng ním môi, rất muốn ăn.

“Là anh làm cho em.”

Giang Thiên Phàm dựa vào bức tường cạnh ban công, trong tay còn cầm tài liệu.

“Anh làm cho em?” Lâm Khả Tụng tròn to hai mắt, “Đã trễ thế này sao lại làm điểm tâm ngọt cho em?”

Đây là muốn dưỡng cô thành heo, rồi sau đó làm thịt sao?

“Nếu như em không muốn ăn anh sẽ đưa Meire.”

“Không cần không cần! Em ăn!” Lâm Khả Tụng vui vẻ rạo rục bắt đầu ăn.

Mà Giang Thiên Phàm cũng không rời đi, vẫn đứng ở chỗ cũ.

Lâm Khả Tụng buồn cười nói: “Anh còn muốn đứng ở chỗ này chờ em ăn xong sao? Chẳng lẽ ở bên trong Đê Lạp Mễ Tô có nhẫn cầu hôn ... Sao?”

“Em thích như vậy?” Giang Thiên Phàm nghiêng mặt, mày đẹp nhíu lại.

“Không phải! Em đang nói giỡn! Chuyện như vậy. Trong phim ảnh khoa trương lãng mạn căn bản không thích hợp với anh!” Lâm Khả Tụng vừa nói vừa cười.

“Nếu như mà ở bên trong Đê Lạp Mễ Tô có chiếc nhẫn thật, em nhất định sẽ không cẩn thận ăn đi. Cuối cùng còn phải đến bệnh viện, vậy căn bản không phải lãng mạn, mà là tai nạn.” Giang Thiên Phàm ngồi xuống bên người Lâm Khả Tụng.

Một khắc kia, Lâm Khả Tụng đột nhiên cảm thấy có chút sát phong cảnh.

“Chỉ là Khả Tụng, em biết Đề Lạp Mễ Tô ngụ ý gì không?” Giang Thiên Phàm hỏi.

“Em biết rõ, ‘ dẫn tôi đi ’ phải không!”

“Còn gì nữa không?”

Ngũ quan của anh có mỹ cảm đặc biệt, giống như khi mỗi một đường thẳng pháp phồng sẽ lay động ánh nhìn của người khác.

Càng đến gần, thì càng rõ ràng.

“ Còn có. Còn có. ‘ nhớ tôi? ’ ”

“Cho nên em hiểu đây là thổ lộ, đúng không?”

“Ừ.” Lâm Khả Tụng gật đầu một cái, chợt cảm thấy có gì không đúng.

Giang Thiên Phàm đã sớm thổ lộ với cô! Bây giờ còn tới thổ lộ làm gì?

“Vậy thì ký tên ở chỗ này thôi.”

Anh cầm một phần văn kiện đẩy tới trước mặt của Lâm Khả Tụng.

Khi thấy tên xấp giấy, cô thiếu chút nữa phun hết Đề Lạp Mễ Tô mới ăn ra!

“Anh có làm hay không! Cái này không thể ký bậy!”

Quan trọng nhất là dùng một khối Đề Lạp Mễ Tô để dụ cô ký xấp giấy này, chỉ có Giang Thiên Phàm có thể làm!

“Anh đã nghĩ sâu tính kỹ mới mang nó đến cho em ký tên. Anh biết cầu hôn của anh không lãng mạn, không có hoa tươi, không có chiếc nhẫn kim cương lóe sáng, cũng không có lời ngon tiếng ngọt. Nhưng nếu như em thích. Anh sẽ cho em toàn bộ biệt thự hoa hồng leo. Anh không ngu ngốc cho rằng chỉ dùng một chiếc nhẫn kim cương là có thể vĩnh viễn khóa em lại. Anh sẽ dắt tay của em, làm chiếc nhẫn vĩnh viễn của em. Anh sẽ dẫn em đi thưởng thức tất cả vị ngon trên đời, cũng sẽ cùng em sáng tác những món bí truyền thuộc về chúng ta. Anh không biết như vậy có đủ không?”

Lâm Khả Tụng nhìn anh nghiêm túc, đề hai mắt của mình xuống.

Cô biết trên đời này, cũng chỉ có mình Giang Thiên Phàm sẽ dùng khuôn mặt nghiêm trang không chút thay đổi nói đến chuyện này.

“Cho nên.Gần đây anh quản em rất chặt?”

“ Xem như thế đi.”

“Anh đang lo lắng sao?”

“Dù sao em không chung tình giống như anh.” Anh vẫn rất nghiêm túc nói chuyện.

“ Có phải anh đang ghen tỵ với Tổng Ý Nhiên?”

“Em nên biết một câu ‘ lòng lang dạ thú ’.”

Lâm Khả Tụng đang rơi nước mắt cũng phải bật cười.

Cô vươn tay dài, ngắt gò má của Giang Thiên Phàm: “Sao trước kia em không nhìn thấy anh rất đáng yêu nhỉ?”

“Nếu cảm thấy anh đáng yêu, thì ký tên thôi.” Giang Thiên Phàm vẫn nghiêm chỉnh.

Lâm Khả Tụng gục xuống bàn ôm bụng cười đáp.

Thiên Phàm, thật ra thì anh chính là viên cát của em.

Xuyên thấu qua anh, em thấy được một thế giới khác.

Dĩ nhiên, lời như vậy em sẽ không nói cho anh nghe.

Sẽ để cho anh một mực đáng yêu như vậy.

(hết trọn bộ)

Bạn đang đọc truyện *Tim Đập Trên Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

